จิ้งจอกอหังการ

ในโลก
ไม่มีเรื่อง
สำเร็จ หุก
เรื่องราวล้าน
ขึ้นอยู่กับการ
กระทำของคน !

กิมยัง / น. นพรัตน์

เล่มที่
1

บทที่ ๑
การชุมนุมในตึกใหญ่

"โอ้วเจ่กตอ เค็กตี้ เทียนคู !"

"เมี้ยวนั้งหงส์ ดี่ซัง ฮะก๊ก !"

สุ้มเสียงแหบแห้งเสียงหนึ่งร้องเรียกเบา ๆ น้ำเสียงเปี่ยมความอาฆาตแค้นและเดือดดาล เค้นออกจากไรฟัน คล้ายเป็นคำสาปชั่วกัลปาวสาน แต่ละสำเนียงเคลือบด้วยโลหิตและความแค้น

เสียงทึบ ทึบ ทึบ ทึบสี่ครั้ง ประกายสีทองสี่สายวูบขึ้นจนแวววับ ลูกดอกสีทองสี่ตัวซัดต่อเนื่องตามกัน พุ่งวาบใส่ป้ายไม้สองอัน

ด้านหน้าและหลังของป้ายไม้แต่ละอัน ล้วนวาดรูปคนเต็มตัว ป้ายหนึ่งเป็นรูปชายฉกรรจ์เคราครึ้มท่วงท่าเหี้ยมหาญ ด้านข้างกำกับอักษร 'โอ้วเจ่กตอ' อีกอันหนึ่งเป็นรูปชายฉกรรจ์ผอมสูง ด้านข้างกำกับอักษร 'เมี้ยวนั้งหงส์' บนรูปคนบ่งบอกชื่อจุดทั่วร่าง ใต้ป้ายไม้จัดทำด้ามถือ ชายฉกรรจ์ท่วงท่าปราดเปรียวสองคนถือคนละอัน วิ่งวนอยู่ในห้องโถงฝึกซ้อมฝีมือ

บนแก้าอี้มุมห้องโถง นั่งไว้ด้วยสตรีชราผมหงอกขาว อายุห้าสิบเศษนางหนึ่ง ปากเอื้อนเอ่ยชื่อจุดบนร่วงของโอ้วเจ่กตอและเมี้ยวนั้งหงส์ บุรุษหนุ่มคมคาย ชุดรัดกุมอายุยี่สิบเศษผู้หนึ่ง สะพายถุงย่ามอาวุธลับที่หว่างเอว พอได้ยินสตรีชรา บอกชื่อจุด ก็ตวัดมือขวาซัดกระสวยทองอันหนึ่ง ปักตรึงใส่ป้ายไม้ ชายฉกรรจ์ ที่ถือป้ายทั้งสองสวมหน้ากากลวด ร่างท่อนบนใส่เสื้อนวมหนาหนัก ทับด้วย เสื้อกั๊ก (เสื้อไม่มีแขน) หนังวัว ป้องกันบุรุษหนุ่มซัดลูกดอกพลาดเป้าใส่ร่างพวกมัน

ยามนี้ริมหน้าต่างนอกห้องโถงหมอบซุ่มด้วยดรุณีสาวนางหนึ่งและบุรุษ ฉกรรจ์ผู้หนึ่ง ต่างเจาะหน้าต่างกระดาษเป็นรูเล็ก ๆ ทาบสายตามองเข้าไป เห็นบุรุษหนุ่มนั้นมีฝีมือซัดอาวุธลับแม่นยำ ต้องหันมาสบตากันวูบ สีหน้าปรากฏ แววตื่นเต้นสงสัยขึ้น

ท้องฟ้ามืดทะมึนปกคลุมด้วยเมฆดำ ฝนห่าใหญ่พลันเทกระหน่ำลงมา ผสานกับเสียงฟ้าแลบฟ้าร้องครืนครันสะท้านขวัญ ฝนโตเท่าเม็ดถั่วเหลืองซัด ใส่พื้นดิน กระเซ็นต้องร่างหนุ่มสาวที่นอกหน้าต่างทั้งสอง

คนทั้งสองล้วนคลุมเสื้อกันฝนเนื้อผ้าน้ำมัน กับเรื่องในห้องโถงล้วนบังเกิด ความสงสัยอยากรู้ พอทาบสายตากับรูหน้าต่างอีกครา ได้ยินสตรีชรานั้นกล่าวว่า

"ความแม่นยำพอใช้การได้ เพียงปราศจากพลังกล้าแข็งพอ วันนี้ฝึกแต่ เพียงนี้"

พลางทรงกายขึ้นช้า ๆ

ดรุณีนางนั้นฉุดดึงบุรุษฉกรรจ์นั้น ล่าถอยออกจากลานดึก บุรุษฉกรรจ์ นั้นกล่าวเบา ๆ

"นี่เป็นเรื่องราวใด ?"

ดรุณีนางนั้นกล่าวว่า

"เป็นเรื่องราวใด ย่อมฝึกซ้อมซัดลูกดอก คนผู้นี้นับว่าซัดแม่นยำไม่น้อย"

"เราไหนเลยไม่เข้าใจว่าฝึกซ้อมซัดลูกดอก แต่บนป้ายไม้ไฉนเขียน โอ้วเจ่กตอ เมี้ยวนั้งหงส์อะไรนั่น ?"

ดรุณีนางนั้นกล่าวว่า

"นี่น่าประหลาดอยู่บ้าง ท่านไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าไหนเลยเข้าใจ ? พวกเรา ไปสอบถามบิดา"

นางมีอายุสิบแปดสิบเก้าปี ใบหน้ารูปไข่ ดวงตาดำขลับ สองแก้มแดงระเรื่อ ตลอดทั้งร่างเปี่ยมความกระปรี้กระเปร่าสดใส บุรุษฉกรรจ์นั้นดิ้วตกหนาตาโต สูงวัยกว่าดรุณีนางนั้นหกเจ็ดปี ใบหน้ามีรอยฝีดาษเป็นจุดเล็ก ๆ สีม่วงรูปเค้าแม้ขี้ริ้วอยู่บ้าง แต่ฝีเท้าคล่องแคล่วปราดเปรียว ท่วงท่าดึกดักเข้มแข็ง

ทั้งสองตัดผ่านลานดึก ฝนยิ่งตกยิ่งหนัก กระเซ็นใส่ใบหน้าทั้งสองเต็มไปด้วยหยาดน้ำ ดรุณีนางนั้นล้วงผ้าเช็ดหน้าซับหยดน้ำบนใบหน้า ใบหน้าขาวผ่องผุดผาดถูกน้ำชะล้าง ยิ่งเปล่งปลั่งละลานกว่าเดิม บุรุษฉกรรจ์นั้นเหม่อมองนาง ถึงกับเซื่องซึมเซาไป ดรุณีนางนั้นเบือนหน้ามองมันแวบหนึ่ง จงใจเอียงหมวกกันฝนปล่อยให้น้ำฝนบนหมวกไม้ไผ่ไหลเทเข้าสู่ปกเสื้อมัน บุรุษฉกรรจ์มองดูจนเคลิบเคลิ้มกลับไม่รู้สึกตัว ดรุณีนางนั้นหัวร่อคิก ร้องเบา ๆ

"หน้าโง่"

พลางสาวเท้าเข้าห้องโถงจำลอง

ยามนี้มุมทิศตะวันออกในห้องโถงก่อไฟกองใหญ่ ผู้คนยี่สิบกว่าคนนั่งล้อมวง ผิงสิ่งของเสื้อผ้าที่ถูกฝนสาดซัดอยู่ข้างกองไฟ คนเหล่านี้บ้างสวมชุดดำบ้างสวมเสื้อแขนสั้นสีคราม บ้างพกสะพายอาวุธ ที่แท้เป็นขบวนเปาเปียว (ผู้คุ้มกันสินค้า) พนักงานรับใช้ และคนลากรถขบวนหนึ่ง

ดรุณีนางนั้นเดินถึงกลางกลุ่มคนที่ผิงไฟ ฉุดลากชายชราซูบกรังผู้หนึ่งมาด้านข้าง บอกเล่าเหตุการณ์ที่พบเห็นในห้องโถงหลังเมื่อครู่ให้ทราบเบา ๆ ชายชรานั้นอายุห้าสิบเศษ ผมเผ้าหงอกขาวประปราย ร่างสูงเพียงห้าเชียะแต่ประกายตาวาววับ ทีท่าน่าเกรงขาม พอฟังดรุณีนางนั้นเล่าจบ พลันขมวดคิ้วดุเบา ๆ

"ตอแยหาเรื่องอีกแล้ว หากถูกผู้อื่นพบเห็น ไยมิใช่หาความอัปยศใส่ตัว ?"

ดรุณีนางนั้นแลบลิ้นออกมา กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"บิดา ครั้งนี้ติดตามท่านออกมาคุ้มกันสินค้า ถูกดุด่าเป็นครั้งที่สิบแปดแล้ว"

ชายชราซูบกรังกล่าวว่า

"ขณะที่เราสอนวิชาฝีมือแก่เจ้า ผู้อื่นมาลอบดูจะเป็นอย่างไร ?"

ดรุณีนางนั้นความจริงยิ้มแย้มแจ่มใส พอฟังคำพูดของบิดานี้ อดใจหายวูบมิได้ หวนนึกถึงเมื่อปีก่อน มีคนลอบดูบิดานางสำแดงฝีมือที่นอกลาน บิดา

แม้ทราบกระจ่างแต่ไม่กล่าวเปิดโปง ขณะฝึกซ้อมเกาทัณฑ์แขนเสื้อพลันขัด เกาทัณฑ์ทำร้ายคนผู้นั้นตาบอดข้างหนึ่ง ดีที่ท่านยั้งมือไว้ไมตรี ไม่ใช้พลังเปี่ยมล้น ไม่เช่นนั้นเกาทัณฑ์แขนเสื้อต้องทะลุมันสมองไป ภายหลังบิดาบอกว่าขโมยดูฝีมือผู้อื่นเป็นข้อห้ามที่ถือสาในยุทธจักร ยังเป็นที่เคียดแค้นชิงชังยิ่งกว่าการลักทรัพย์ขโมยข้าวของอีก

ดรุณีนางนั้นพอหวนนึก กลับสำนึกเสียใจที่เมื่อครู่ไม่ควรขโมยดูผู้อื่นฝึกซ้อมฝีมือ แต่โกวเนี้ยมีนิสัยดื้อรั้นชอบเอาชนะ ปากไม่ยอมจำนน กล่าวว่า

"บิดา วิชาซัดลูกดอกของคนผู้นั้นธรรมดาสามัญยิ่ง ประกันไม่มีคนคิดขโมยร่ำเรียน"

ชายชราชูบกรังหน้าเคร่งเครียดลง ดุด่าว่า

"เอียเท้า ไฉนพอเอ่ยปากก็ดูแคลนฝีมือผู้อื่น ?"

ดรุณีนางนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"ผู้ใดเรียกข้าพเจ้าเป็นบุตรีของแป๊ะเซ่งซิ้งคุ้ง (จอมหมัดร้อยชนะ) เบ๊เล่าเปียเท้า (หัวหน้าคุ้มกันภัยเฒ่าแซ่เบ๊) ?"

ที่แท้ชายชราผู้นี้แซ่เบ๊นามเกี้ยคง ฉายาจอมหมัดร้อยชนะ เป็นหัวหน้าปวยเบ๊เปียเก๊ก (สำนักคุ้มกันภัยม้าบิน) ดรุณีนางนั้นเป็นบุตรีโทนของท่าน นามเบ๊ชุนฮวย (บุปผาใบไม้ผลิแซ่เบ๊) นามนี้ฟังดูคร่ำครึธรรมดา แต่นักบู๊ในยุทธจักรได้แต่ตั้งชื่อสตรีเป็นชุน (ใบไม้ผลิ) อันใด หรือฮวย (บุปผา) อันใด บุรุษฉกรรจ์ที่ขโมยดูผู้อื่นฝึกซ้อมซัดลูกดอกกับนาง แซ่ฉื่อนามเจ็ง เป็นศิษย์ของจอมหมัดร้อยชนะ

ครั้งนี้จอมหมัดร้อยชนะรับคุ้มกันสินค้ารายหนึ่ง เบ๊ชุนฮวยจึงรบเร้าขอร่วมทาง ระหว่างทางเผชิญพายุฝนจึงขอหลบฝนในตึกใหญ่หลังนี้ พ่อบ้านของตึกหลังนี้โอบเอื้ออารียิ่ง ยกห้องโถงจำลองให้ทั้งหมดพักอาศัยชั่วคราว

ยามนั้นสายวิชชุแลบแปลบ สาดส่องทั่วทั้งห้องโถงสว่างไสว จากนั้นอสนีบาดฟาดทลาย สั่นสะท้านแก้วหูทุกผู้คนลั่นอึงอล ท้องฟ้าคล้ายเกิดรูรั่ว น้ำฝนเทกระหน่ำลงมา ในฝนตกหนัก ได้ยินหน้าประตูมีคนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ฝนห่านี้รุนแรงจริง ๆ ได้แต่ขอหลบฝนในตึกท่านสักครา"

บ่าวรับใช้ในตึกผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ในห้องโถงก่อไฟ ตั่วเอี้ย (เจ้านาย) เชิญเข้า"

ประตูห้องโถงถูกผลักเปิด หนึ่งบุรุษหนึ่งสตรีเดินเข้ามา บุรุษร่างสูงโปร่งสง่ามีราศี กลางหลังสะพายห่อผ้าใบหนึ่ง มีอายุสามสิบเจ็ดสามสิบแปดปี สตรีอายุยี่สิบสองยี่สิบสามปี คิ้วขนงวงพักตร์ปานภาพวาด ผิวพรรณเป็นประกายเย้ยหิมะ กลับเป็นโฉมสะคราญงามล้ำ เบ๊ชุนฮวยความจริงนับเป็นโฉมสะคราญของบู๊ลิ้ม แต่โฉมสะคราญนางนี้พอปรากฏกายถึงกับหม่นหมองศรีลง

คนทั้งสองไม่ได้สวมใส่เสื้อฝน สตรีสาวคลุมเสื้อผ้าชั้นนอกของบุรุษตัวหนึ่ง ถูกฝนสาดซัดจนชุ่มโชกไปทั่วร่าง บุรุษนั้นจูงมือสตรีสาว คนทั้งสองมีทีท่าสนิทสนมคล้ายเป็นสามีภรรยาแรกวิวาห์คู่หนึ่ง บุรุษนั้นหาฟางมัดหนึ่งปูลงบนพื้นประคองสตรีสาวนั่งลง ปรนนิบัติด้วยความนุ่มนวลเอาใจ

คนทั้งสองแต่งกายหรูหรา บนเรือนผมสตรีสาวเสียบปิ่นหงส์ทองคาบมุกอันหนึ่ง ไข่มุกบนปิ่นโตเท่านิ้วก้อย เรียบลื่นเป็นประกาย เป็นของมีค่ายิ่ง จอมหมัดร้อยชนะลอบสงสัยใจ ครุ่นคิดขึ้น

"เส้นทางละแวกนี้ไม่ปลอดภัย โจรผู้ร้ายชุกชุม สามีภรรยาคู่นี้หากมิใช่คนรุ่มรวย ก็เป็นผู้สูงศักดิ์ ไฉนไม่นำบ่าวไพร่ติดตัว เดินทางเพียงสองต่อสอง ?"

มาตรว่าท่านคลุกคลีในยุทธจักรมาชั่วชีวิต ก็คำนวณความเป็นมาทั้งสองไม่ออก

เบ๊ชุนฮวยเห็นสตรีสาวมีสีหน้ารันทดหดหู่ สองตาบวมแดง ย่อมได้รับความลำบากจากสายฝน นางสวมเสื้อผ้าเปียกชุ่มผิงไฟ ความชื้นจะแทรกซึมเข้าสู่ร่างเป็นต้องล้มป่วยลงแน่นอน ดังนั้นเปิดหีบเสื้อผ้า หยิบฉวยเสื้อผ้าตนเองชุดหนึ่งออกมา เดินเข้าไปกล่าวเบา ๆ

"เนี่ยจื้อ (คำเรียกสตรีมีสามี) ท่านผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าของข้าพเจ้าชุดนี้ รอจนท่านผึ่งเสื้อผ้าจนแห้ง ค่อยผลัดเปลี่ยนกลับคืน"

สตรีสาวสำนึกตื้นตันยิ่ง ยิ้มให้กับนางพลางผุดลุกขึ้น ในสายตาคล้ายสอบถามต่อสามี บุรุษนั้นผงกศีรษะรับพลางยิ้มให้กับเบ๊ชุนฮวยเป็นเชิงขอบคุณ สตรีทั้งสองจูงมือกันไปยังหลังห้องโถง ขอยืมห้องผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า

รอจนพวกนางกลับออกมา เห็นข้างกองไฟเพิ่มคนหลบฝนอีกสองคน หนึ่งเป็นคนแขนเดียวที่ปราศจากแขนขวา ใบหน้ามีรอยแผลดาบสายหนึ่ง เริ่มจาก

คิ้วขวาพาดเฉียง ๆ ผ่านดั้งจมูก ยื่นขยายลงมาถึงมุมปากด้านซ้าย ภายใต้แสงไฟสาดส่อง เค้าหน้าน่าสะพรึงกลัวเป็นพิเศษ อีกผู้หนึ่งเป็นเด็กชายอายุสิบสามสิบสี่ปี รูปกายผอมซูบเหลืองซีด สวมใส่อาภรณ์ซอมซ่อ

จอมหมัดร้อยชนะพลันกวักมือต่อบุตรี เบ๊ชุนฮวยเดินถึงเบื้องหน้าท่าน กล่าวเบา ๆ

"บิดา เรื่องอันใด ?"

จอมหมัดร้อยชนะกล่าวเสียงแผ่วทุ้ม

"อย่าได้วิ่งเพ่นพ่านวุ่นวาย บิดาเพิ่งพบว่าสถานที่นี้ไม่รวบรัดธรรมดา"

เบ๊ชุนฮวยกล่าวอย่างสงสัยใจ

"ข้าพเจ้าไม่เห็นมีอันใดไม่ถูกต้อง"

"เฮอะ เมื่อสิบห้าปีก่อน บิดาถูกคนฟันใส่ดาบหนึ่ง ฟาดใส่ฝ่ามือหนึ่ง พักรักษาตัวสามปีอาการบาดเจ็บค่อยทุเลา เจ้าทราบหรือไม่ว่าคนผู้นั้นเป็นใคร ?"

เบ๊ชุนฮวยใจหายวูบ กล่าวว่า

"เป็นโป๊ยข่วยตอ (ดาบแปดทิศ) เซียงเกี่ยมเม้ง"

จอมหมัดร้อยชนะกล่าวเบา ๆ

"มิผิดแม้แต่น้อย ดาบแปดทิศเซียงเกี่ยมเม้ง เป็นชาวเมืองบู๊เตี๋ยมณฑลชานตุง ที่นี้เป็นเมืองบู๊เตี๋ย เจ้าของบ้านก็แซ่เซียง พวกเราหลงพลัดเข้ามาหลบฝน ตอนแรกไม่ทันสังเกตสนใจ เจ้าดู บนคานขวางวาดรูปอะไร ?"

เบ๊ชุนฮวยเงยหน้าขึ้น เห็นบนคานขวางจารึกภาพโป๊ยข่วย (ยันต์แปดทิศ) ลงรักสีทองอันหนึ่ง ต้องใจหายวาบกล่าวว่า

"บิดา พวกเราหลงพลัดเข้ามาในรังโจรแล้ว"

"ไม่ต้องแตกตื่น ดาบแปดทิศถูกคนฆ่าทิ้งแต่แรกแล้ว"

เบ๊ชุนฮวยเคยได้ยินบิดาบอกว่า ครั้งกระโน้นเคยพ่ายแพ้ในเงื้อมมือคนผู้หนึ่ง คือผู้เหี้ยมหาญชานตุง ดาบแปดทิศเซียงเกี่ยมเม้ง นางทราบว่าบิดาถือเป็นความอัปยศในชีวิต ไม่กล้าถามมากความ หาทราบไม่ว่าดาบแปดทิศตายแล้ว จึงกล่าว

"เป็นบิดาล้างแค้นในภายหลัง ?"

"เฮอะ ด้วยพลังฝีมือของดาบแปดทิศ ต่อให้เราฝึกปรือชั่วชีวิต ก็ไม่อาจทัดเทียมมัน ไหนเลยฆ่ามันได้ ?"

เบ๊ซุนฮวยสงสัยใจยิ่งถามว่า

"อย่างนั้นเป็นผู้ใดฆ่ามัน ?"

"นายเล็กของตึกนี้ ใช้ลูกดอกทองซัดภาพคนบนป้ายไม้ ดาบแปดทิศถูกคนในภาพทั้งสองฆ่าทิ้ง"

เบ๊ซุนฮวยเบิ่งตาจนกลมกว้างกล่าวว่า

"เป็นโอ้วเจ่กตอและเมี้ยวนั้งหงส์ ?"

จอมหมัดร้อยชนะผงกศีรษะ สีหน้าหมองหม่นมืดมิดดุจเดียวกับท้องฟ้าเบื้องนอก เบ๊ซุนฮวยปรกติเคารพเทิดทูนบิดาจนหมดหัวใจ เข้าใจว่าต่ำใต้น้อยคนที่เอาชัยจอมหมัดร้อยชนะได้ มิคาดยามนี้ได้ยินบิดาบอกว่า ไม่เพียงพลังฝีมือดาบแปดทิศเหนือล้ำกว่าท่าน มิหนำซ้ำพลังฝีมือของโอ้วเจ่กตอและเมี้ยวนั้งหงส์ยังเหนือล้ำกว่าดาบแปดทิศ สร้างความสงสัยใจยิ่ง กล่าวว่า

"โอ้วเจ่กตอและเมี้ยวนั้งหงส์เป็นคนเยี่ยงไร ?"

"โอ้วเจ่กตอมีพลังฝีมือกล้าแข็งกว่าเราร้อยเท่าพันทวี น่าเสียดายที่ตายไปตั้งแต่สิบปีก่อน"

"ใช่ป่วยตายหรือไม่ ?"

"ไม่ ถูกคนฆ่าตาย"

เบ๊ซุนฮวยเบิ่งตากลมกว้างอีกครา กล่าวว่า

"โอ้วเจ่กตอร้ายกาจปานนี้ มีผู้ใดฆ่ามันได้ ?"

"เป็นยอดคนพิชิตทั่วแผ่นดินไร้ผู้ต่อต้าน กิมมีนฮุด(พุทธหน้าทอง) เมี้ยวนั้งหงส์"

คำพูดประโยคนี้แม้แผ่วเบา แต่แฝงอานุภาพชนิดหนึ่ง เบ๊ซุนฮวยรู้สึกทรวงอกอึดอัดขัดข้อง ขณะจะกล่าววาจา พลันได้ยินนอกประตูบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าเลือนรางในสายฝนปรากฏม้าสิบกว่าตัวห้อตะบึงมา

บุรุษคมคายและสตรีสาวเลอโฉมพอได้ยินเสียงฝีเท้าม้าต้องสบตากันวูบคล้ายฝืนใจระงับขวัญ สีหน้าอดปรากฏแววแตกตื่นลนลานมิได้ บุรุษคมคายฉุดมือสตรีสาวขยับเคลื่อนที่นั่ง คล้ายกริ่งเกรงกองไฟรุ่มร้อน พาตัวโยกย้ายห่างออกไป

ม้าสิบกว่าตัวห้อถึงหน้าตึกพลันหยุดยั้งลง ได้ยินเสียงเป่าหวีดหลายครา

ม้าเจ็ดแปดตัวอ้อมปราดไปยังหลังตึก

จอมหมัดร้อยชนะพอได้ยินเสียงหวีด สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป หันไปกล่าวกับฉื่อเจ็งว่า

"ระมัดระวังไว้"

ฉื่อเจ็งตึกตักอักโข ถามเบา ๆ

"โจรมิจฉาชีพมาแล้ว ?"

จอมหมัดร้อยชนะไม่ตอบคำ ตวาดสั่งว่า

"ทั้งหมดเตรียมอาวุธ คุ้มกันสินค้า"

เสียงตวาดพอดัง ขบวนเปาเปียวปั่นป่วนวุ่นวาย ทราบว่ามีโจรร้ายมาปล้นชิงสินค้า ดังนั้นกระโดดปราดขึ้น เปาเปียวแซ่เซ็กแซ่เอี้ยสองคน และพนักงานรับใช้ห้าคน บงการคนลากรถเคลื่อนย้ายรถสินค้าสิบกว่าคันกองสุมรวมกัน

เบ๊ชุนฮวยกลับมีสีหน้ากระตือรือร้นตึกตัก ชักมีดใบหลิวออก กล่าวว่า

"บิดา เป็นชาวมิจฉาชีพเส้นทางใด ?"

จอมหมัดร้อยชนะขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ยังไม่ทราบ"

จากนั้นพึมพำว่า

"สหายเส้นทางนี้ประหลาดนัก ไม่ส่งคนดูลาดเลาในระหว่างทาง บอกมาก็รุดมา"

เพิ่งขาดคำ ได้ยินบนกำแพงล้อมบังเกิดเสียงชายเสื้อปะทะลม ชายฉกรรจ์ชุดดำแปดคนถืออาวุธครบมือยืนเรียงรายบนกำแพงตึก เบ๊ชุนฮวยยกแขนขวาขณะจะชัดเกาทัณฑ์แขนเสื้อดอกหนึ่งออก จอมหมัดร้อยชนะตวาดเบา ๆ

"อย่าได้ลงมือพลการ คอยเคลื่อนไหวตามสายตาบอกใบ้ของเรา"

เสียงโครมครามหนึ่ง ประตูใหญ่ถูกผลักเปิด ชายฉกรรจ์สวมชุดแพรสีครามผู้หนึ่งถลันวูบเข้ามา มันสวมใส่อาภรณ์หรูหรา แต่เค้าหน้าลุกลี้ลุกลน ไม่รับกับอาภรณ์การแต่งกาย คนผู้นี้เงยหน้ามองท้องฟ้า เห็นฝนเทกระหน่ำลงมา พลันหัวร่อเฮอะฮะ สะกิดเท้าพุ่งผ่านลานตึก หยุดยืนที่หน้าห้องโถง เป็นท่าร่างรวดเร็วยิ่ง ฝนแม้หนาแน่นถี่ยิบ แต่เพียงสาดใส่หัวไหล่มันไม่กี่แต้ม

ฉื่อเจ็งและเบ๊ชุนฮวยความจริงไม่นำพา พอเห็นมันสำแดงวิชาตัวเบานี้

ค่อยบังเกิดความครั่นคร้าม กวาดมองจอมหมัดร้อยชนะแวบหนึ่ง จอมหมัดร้อยชนะมือขวาถือกล้องยาเส้น ประสานมือกล่าวว่า

"ขออภัยที่เราตาต่ำ คุ้มกันสินค้าผ่านสถานที่นี้ไม่ได้ไปเยี่ยนเยือนตามมารยาท สหายมีนามสูงส่งใด ค่ายเข้มแข็งอยู่ที่ใด ?"

นายเล็กตระกูลเซียงในฐานะผู้เหย้า พอได้ยินเสียงฝีเท้าม้า ก็พกลูกดอกสีทอง สะพายดาบที่หว่างเอว เร่งรุดมายังห้องโถงหน้า เห็นหัวหน้าโจรนั้นสวมแหวนมรกต บนชุดยาวกลัดกระดุมทองคำแวววาว มือซ้ายถือกล้องยานัตถุ์มรกต ไม่พกนำอาวุธ ทีท่าการแต่งกายคล้ายเศรษฐีที่พลันรุ่มรวยด้วยลาภลอยผู้หนึ่ง ได้ยินมันกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแซ่เงี่ยมนามกี เล่าเอ็งฮั้ง (ผู้กล้าหาญเฒ่า) คงเป็นจอมหมัดร้อยชนะเบ๊เกี้ยคงแล้ว ?"

จอมหมัดร้อยชนะกล่าวว่า

"ไม่กล้า ฉายานี้เป็นสหายชาวยุทธจักรปิดทองให้ นามจอมปลอมไม่ควรคู่กับการเอ่ยอ้าง"

ในใจกลับครุ่นคิดขึ้น

"เงี่ยมกีเป็นผู้ใด ไม่เคยได้ยินว่าในยุทธจักรมีคนผู้นี้"

เงี่ยมกีหัวร่อฮาฮา ชี้มือไปยังทิวแถวชายฉกรรจ์ชุดดำบนกำแพงตึกกล่าวว่า

"น้องพี่เราทั้งหลายอดอยากหลายวัน คิดขออาหารจากเบ๊เล่าเอ็งฮั้งสักมื้อ"

"เงี่ยมแจ่จู้ (หัวหน้าค่ายแซ่เงี่ยม) กล่าวรุนแรงไป เจ็งยี้ นำเงินห้าสิบตำลึงแก่น้องพี่ของเงี่ยมแจ่จู้"

มันทำตามกฎระเบียบบู๊ลิ้ม แต่ดูจากทีท่าและขุมกำลังฝ่ายตรงข้าม สุดที่เงินห้าสิบตำลึงจะเสือกไสไล่ส่งไปได้ จริงดังคาดหมาย เงี่ยมกีแหงนหน้าหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"เบ๊เล่าเอ็งฮั้งรับคุ้มกันสินค้า คุ้มกันคราเดียวก็สามสิบหมื่นตำลึง ผู้แซ่เงี่ยมแม้ไม่โลภมาก เงินห้าสิบตำลึงอันน้อยนิดยังไม่เห็นอยู่ในสายตา"

จอมหมัดร้อยชนะลอบสงสัยใจ ครุ่นคิดขึ้น

"คนผู้นี้กลับมีหูตาปราดเปรียว ไฉนสืบทราบว่าเราคุ้มกันสินค้าเป็นเงิน

สามสิบหมื่นตำลึง ?"

ท่านขมวดคิ้ว ปากยังกล่าวตามธรรมเนียมบู๊ลิ้มว่า

"ผู้แซ่เบ๊มีความสามารถใด ล้วนเป็นสหายบนเส้นทางให้เกียรติ วันนี้ได้พบเงี่ยมแจ่จู้ ขอคบหาเป็นสหายอีกผู้หนึ่ง ไม่ทราบเงี่ยมแจ่จู้มีคำสั่งใด ?"

"คำสั่งไม่กล้ารับ เพียงแต่เราเห็นลาภเป็นตาโต หากปล่อยให้เงินสามสิบหมื่นตำลึงผ่านใต้จมูกไปโดยไม่หยิบฉวย ถือว่าเป็นบาปกรรม แต่เบ๊เล่าเปียเท้าเมื่ออ้าปากก็สหายหุบปากก็สหาย เราหยิบฉวยเพียงครึ่งหนึ่ง ขอหยิบยืมเงินสิบห้าหมื่นตำลึงไปใช้สอยก็แล้วกัน"

ไม่รอให้จอมหมัดร้อยชนะตอบคำ โบกมือซ้ายวูบ ชายฉกรรจ์บนกำแพงตึกทั้งแปดทยอยกระโดดปราดลงมา วิ่งตะบึงถึงหน้าห้องโถง มีป้างถามว่า

"กวาดหมดสิ้นหรือ ?"

เงี่ยมกีกล่าวว่า

"ไม่ กวาดครึ่งหนึ่งทิ้งไว้ครึ่งหนึ่ง มีอุจจาระปล่อยด้วยกัน มีข้าวรับประทานด้วยกัน"

เหล่าชายฉกรรจ์รับคำโดยพร้อมเพรียง เดินไปยังรถสินค้า จอมหมัดร้อยชนะเดือดดาลเป็นการใหญ่ ดูจากท่วงท่ากระโดดลงจากกำแพงตึกของชายฉกรรจ์เหล่านั้นเดอะเขิน ไม่มียอดฝีมือแม้สักคนเดียว ดังนั้นไม่วิตกกังวล กล่าวอย่างเฉื่อยชา

"เงี่ยมแจ่จู้ไม่ยอมผ่อนผันละเว้นจริง ๆ"

เงี่ยมกีกล่าวอย่างงุนงง

"ไฉนไม่ผ่อนผันละเว้น เรามิใช่บอกว่าหยิบฉวยครึ่งหนึ่ง ทิ้งไว้ครึ่งหนึ่งหรอกหรือ ? พวกเราสามารถหารือกัน แลกเปลี่ยนโดยยุติธรรม"

ฉื่อเจ็งไม่อาจสะกดกลั้นใจสืบไป สืบเท้าไปสองก้าว ชี้มือไปยังเงี่ยมกี กล่าวว่า

"เสียทีที่ท่านอยู่เส้นทางมิจฉาชีพ ไม่เคยได้ยินชื่อปวยเบ๊เปียเก๊ก (สำนักคุ้มกันภัยม้าบิน) หรือ ?"

"สำนักคุ้มกันภัยม้าบินหรือ บิดาเพิ่งได้ยินเป็นครั้งแรก"

ขยับกายวูบพลันสะอึกถึงด้านขวาห้องโถง ถอนธงม้าบินจากแคร่ลง หักดันธงเป็นสองท่อน เหวี่ยงทิ้งกับพื้น ยกเท้าเหยียบใส่พื้นธง

เรื่องนี้ละเมิดข้อห้ามของบู๊ลิ้ม การปล้นชิงสินค้าเกิดขึ้นอยู่บ่อยครั้ง แต่น้อยครั้งจะกระทำถึงที่สุดเช่นนี้ หากมิใช่ทั้งสองฝ่ายมีข้ออาฆาตยากไกล่เกลี่ย แสดงว่าตกลงใจเสี่ยงชีวิตแล้ว ขบวนเปาเปียวเห็นเช่นนั้น ถึงกับโห่ร้องตะโกนก้อง ฉื่อเจ็งขบกรามไม่ส่งเสียง โถมปราดเข้าหา ฟาดฝ่ามือซ้ายใส่ทรวงอกมันอย่างดุดัน

เงี่ยมกีเบี่ยงตัวหลบหลีกกล่าวว่า

"เด็กน้อย คิดด่อยดีหรือ ?"

มือซ้ายลดวูบคว้าใส่ข้อมือฉื่อเจ็งอย่างเร่งร้อน ฉื่อเจ็งพลิกแพลงเปลี่ยนกระบวนท่า มือซ้ายตวัดกลับหลัง มือขวาสะบัดวูบจู่โจมใส่ปลายคางศัตรู เงี่ยมกีเบี่ยงศีรษะวูบ ด่อยหมัดออกอย่างหักโหม

สภาวะหมัดนี้ประหลาดพิกลยิ่ง ฉื่อเจ็งรีบเอี้ยวศีรษะหลบหลีก เสียงโครมคราหนึ่ง หัวไหล่ถูกด่อยใส่หมัดหนึ่ง รู้สึกพลังหมัดหนักหน่วง กระแทกจนทรวงอกหลังไหล่ปวดแปลบ ฉื่อเจ็งฝีเท้าซวนเซแทบล้มลง ดีที่มันมีรูปกายแข็งแรง หลักหนักแน่นมั่นคง รีบย่อตัวลงวูบ งอเข่าขวาลงพุ่งมือซ้ายออกสลายพลังดีโด้ด้วยกระบวนท่าของเพลงหมัดตระกูลจา

เงี่ยมกีไม่แยแสสนใจ ตวัดเท้าขวากลับ เตะย้อนไปด้านหลัง เท้านี้ยิ่งประหลาดพิกลกว่าเดิม สร้างความตระหนกแก่ฉื่อเจ็ง รีบโผพุ่งกายขึ้นหลบเลี่ยง เงี่ยมกีด่อยหมัดขวาตรงออก ดวาดว่า

"กงฮีฮวดใช้ (โชคดีรุ่มรวย)"

เสียงโครมคราหนึ่ง เมื่อด่อยใส่ทรวงอกฉื่อเจ็ง หมัดนี้ร้ายกาจนัก ฉื่อเจ็งหงายร่างล้มลง กลิ้งไปตามพื้นดินหลายทอด กระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง บุรุษฉกรรจ์ที่แข็งแกร่งกลับถูกหมัดนี้ด่อยจนลุกไม่ขึ้น

เหล่าโจรระเบิดเสียงโห่ร้องออกมา ร้องว่า

"หมัดนี้เพียงพอให้เด็กน้อยนี้ทนทานรับได้แล้ว"

ขบวนเปาเปียวเห็นเงี่ยมกีลงมืออำมหิตปานนี้ ถึงกับทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล เบ๊ชุนฮวยยื่นมือประคองซือกอขึ้น ร้อนรุ่มจนแทบร่ำไห้พร่ำถามว่า

"เป็นไรแล้ว ?"

จอมหมัดร้อยชนะท่องเที่ยวมาชั่วชีวิต ไม่ทราบผ่านคลื่นลมแรงมากน้อย

เท่าใด แต่ที่หัวหน้าโจรนี้ใช้ออกเป็นเพลงหมัดมวยใด กลับดูไม่ออกแม้แต่น้อย ท่านสืบเท้าไปสองก้าว ประสานมือกล่าวว่า

"เงี่ยมแจ่จู้มีฝีมือเลิศเลอจริง ๆ ขอบคุณที่สั่งสอนศิษย์เรา ให้มันทราบว่าในยุทธจักรเต็มไปด้วยยอดคน"

เงี่ยมกีหัวร่อพลางกล่าวว่า

"วิชาแมวสามขาของเรานี้ นับเป็นของเล่นใด คิดหิ้วรองเท้าหนัง เทกระโถนปัสสาวะให้กับเบ๊เล่าเอ็งฮั้งยังไม่คู่ควร เพียงแต่เมื่อพบพานก็ขอรับทราบเพลงหมัดร้อยชนะของเบ๊เล่าเอ็งฮั้งดู"

จอมหมัดร้อยชนะเห็นใบหน้ามันมันมะเมื่อม พูดจาเล่นลิ้น นับเป็นอันธพาลป่าเถื่อนสมบูรณ์แบบ ไฉนฝึกเพลงหมัดมวยประหลาดพิสดารเช่นนี้ได้ นับเป็นที่สงสัยจริง ๆ ในใจตกลงใจเป็นมั่นเหมาะเพียงตั้งรับโดยไม่ตีโต้ คำนวณแนวทางหมัดของมันก่อน แล้วค่อยว่ากล่าวกัน ดังนั้นยืนสำรวมแน่วนิ่ง สองมือกำเป็นหมัดหลวม ๆ

นายเล็กตระกูลเซียง คนในขบวนเปาเปียวล้วนจับตาชมดู ทราบว่าการต่อสู้ครั้งนี้ ไม่เพียงเกี่ยวพันถึงการรักษาหรือสูญเสียของเงินสินค้าสามสิบหมื่นตำลึง ทั้งยังเป็นเครื่องตัดสินชีวิตเป็นตาย ชื่อเสียงเกียรติภูมิของจอมหมัดร้อยชนะ คนในห้องโถงล้วนสงบสุ้มเสียง กลั้นลมหายใจรอดู มีแต่บุรุษรูปงามและสตรีสาวเลอโฉม เคียงบ่าเคียงไหล่ซุบซิบกันเบา ๆ กับการต่อสู้เบื้องหน้าหาได้สนใจไยดีไม่

ได้ยินฟืนในกองไฟเผาไหม้ดังเพียะพะ ที่ลานดึกฝนยังเทกระหน่ำ ไม่มีทีท่าหยุดลง

เงี่ยมกีล้วงกล้องยานัตถุ์สีทองอร่ามจากอกเสื้ออันหนึ่ง เป่ายานัตถุ์ดำหนึ่ง มันก็ทราบจอมหมัดร้อยชนะเป็นศัตรูเข้มแข็ง ดังนั้นพันเปียเป็นวงอยู่เหนือศีรษะ ร้องว่า

"บรรพบุรุษไม่สร้างบุญกุศล ต้องหากินโดยการเสี่ยงชีวิต มารดามันเสี่ยงเถอะ"

(ยุคสมัยนั้นอยู่ในราชวงศ์เช็ง ประเทศจีนอยู่ภายใต้การปกครองของแมนจู บุรุษล้วนไว้เปียยาว)

ขาดคำสะอึกปราดเข้าหา ต่อยหมัดซ้ายใส่จอมหมัดร้อยชนะ

จอมหมัดร้อยชนะรอจนหมัดมันถึงหน้าทรวงอกครึ่งเซียะ พลันใช้ท่าแป๊ะเอ๊ะเหลียงชี่ (กระเรียนขาวกางปีก) หมุนตัวไปทางซ้าย สองแขนตวัดกลับหลังเป็นรูปตะขอ สะบัดตีโต้กลับไป วิชาฝีมือที่ใช้ ยังคงเป็นเพลงหมัดตระกูลจาอันพื้นเพธรรมดาของสำนักเสียวลิ้ม แต่ท่วงท่าหนักแน่นมั่นคง ยามลงมือยกเท้าเจ็นจัดเผด็จอันยิ่ง

บุรุษรูปงาม ความจริงไม่แยแสสนใจการต่อสู้ระหว่างเปาเปียวกับชาวมิจฉาชีพ สายตายามชำเลืองแล พอดีเห็นเงี่ยมกีเตะย้อนด้วยท่วงท่าพิสดารอดจับตาดูมิได้ สตรีสาวเลอโฉมร้องเรียกว่า

"กุยลัง กุยลัง"

บุรุษรูปงามรับคำดังอึมม์ สายตายังคงจ้องจับอยู่ที่การต่อสู้ของทั้งสอง สตรีสาวเลอโฉมยื่นมือโบกไหล่มัน กล่าวว่า

"เฆ่าคร่ำครีผู้หนึ่งต่อยตีกับอันธพาลป่าเถื่อนคนหนึ่ง มีที่น่าดูปานนี้จริง ๆ"

บุรุษรูปงามฟังออกว่าน้ำเสียงนางแฝงแววไม่พอใจ รีบหันหน้ากลับมากล่าวว่า

"เพลงหมัดมวยของอันธพาลผู้นี้ประหลาดพิกลยิ่ง"

"โอ พวกท่านเหล่าบุรุษ ถือการต่อยตีฆ่าคนเป็นเรื่องสำคัญที่สุด"

บุรุษรูปงามกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านไม่อนุญาตเราดู เราก็ไม่ดู อย่างนั้นท่านหันหาเรา ให้เรามองดูใบหน้าสวยซึ้งของท่านอย่างเต็มตา"

สตรีสาวเลอโฉมหัวร่อเบา ๆ เงยหน้ามองดูมันจริง ๆ สายตาคนทั้งสี่ของคนทั้งสองประสานสบกัน ใบหน้าเต็มไปด้วยความรักอันดูดดื่ม

ยามนี้การต่อสู้ระหว่างจอมหมัดร้อยชนะกับเงี่ยมกีดำเนินไปอย่างดุเดือด จอมหมัดร้อยชนะร่ายรำเพลงหมัดตระกูลจาจนหมดชุดยังไม่อาจชิงมีเปรียบแม้แต่น้อย เงี่ยมกีต่อยไปเตะมา มีเพียงสิบกว่ากระบวนท่า บัดเดี๋ยวยืดหมัดต่อยตรง บัดเดี๋ยวเกี่ยวเท้าเตะกลับหลัง บัดเดี๋ยวลดศอกคว้าจับ บัดเดี๋ยวฟาดฝ่ามือเตะเท้า จอมหมัดร้อยชนะต่อสู้เป็นเวลานานยังไม่อาจเผด็จศึกได้

ท่านฉายาจอมหมัดร้อยชนะ แตกฉานเพลงหมัดทุกแขนงของสำนักเสียวลิ้ม พอใช้เพลงหมัดตระกูลจาจบชุด กระบวนท่าพลันเปลี่ยนแปร เร่งเตะเร่งต่อย

สภาวะหมัดปานจักรผัน จนผู้ชมดูตาลายพร่าพราย กลับใช้ออกด้วยเพลงหมัดอี้แช

อี้แชเป็นหนึ่งในผู้ยิ่งใหญ่แห่งเขาเหลียงซาน สมัยซ่ง ครั้งกระโน้นมีวิชาการต่อสู้ไร้ผู้ต่อต้าน เพลงหมัดนี้สืบทอดมา ถือหลักกระโดดโลดละลิ่ว เตะต่อยอย่างว่องไว ล้วนเป็นกระบวนท่ารุก จอมหมัดร้อยชนะแม้อายุสูงวัยยังมีฝีมือคล่องแคล่วปราดเปรียว บัดเดี๋ยวกระโดดสูงบัดเดี๋ยวหมอบต่ำ ดั่งราวกับแมวป่า

เงี่ยมกีเห็นศัตรูเปลี่ยนกระบวนท่า กลับไม่แยแสสนใจ ยังคงใช้เพลงหมัดที่ทั้งไม่น่าดูทั้งเคอะเขินสิบกว่าท่านั้น ทบทวนใช้อยู่ไปมา เห็นจอมหมัดร้อยชนะบัดเดี๋ยวสืบเท้ากระทุ้งศอกด่อยหมัด บัดเดี๋ยวโหมรุกสามหมัดซ้อน ๆ บางครั้งต่อยซ้ายป่ายขวา บางคราตวัดเท้าเตะหว่างขา ความรวดเร็วของหมัดเท้า คล้ายลมคลุ้มฝนคลั่งที่เบื้องนอก แต่เงี่ยมกีเพียงยืดแขนป่ายเปะปะ ก็คลี่คลายกระบวนท่าอันพลิกแพลงพิสดารของท่านไปโดยสิ้นเชิง

คนแขนเดียว และเด็กชายซูบผอมนั้นขดตัวอยู่มุมห้อง มองดูการประลองฝีมือระหว่างจอมดาบร้อยชนะกับเงี่ยมกี คนแขนเดียวกล่าวเบา ๆ

"เสียวเอี้ย (นายเล็ก) ท่านชมดูหัวหน้าโจรนั้น ชมดูให้ชัดเจน อย่าได้ลืมเลือนเค้าหน้ามันเด็ดขาด"

เด็กชายนั้นกล่าวว่า

"ทำอะไร ไฉนชมดูมัน ?"

"ท่านจดจำคนผู้นี้ไว้ อย่าได้ลืมเลือนตลอดกาล"

เด็กชายนั้นถามว่า

"มันเป็นคนร้ายหรือ ?"

คนแขนเดียวขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า

"นับว่าภูตผีดลบันดาลให้พวกเราพบพานมันในที่นี้ ท่านชมดูให้ชัดเจน แต่อย่าให้มันรู้สึกตัว"

ชั่วครู่ให้หลัง คนแขนเดียวกล่าวอีกว่า

"ท่านมักบอกว่าฝึกฝีมือพลาดผิด ท่านชมดูมันโดยละเอียด อาจฝึกถูกต้องแล้ว"

เด็กชายนั้นถามว่า

"เพราะเหตุใด ?"

คนแขนเดียวน้ำตาคลอหน่วย กล่าวเบา ๆ

"ตอนนี้ยังไม่อาจบอกได้ รอจนท่านเติบใหญ่ฝึกฝีมือสำเร็จ เราจะบอกเล่าแก่ท่านทั้งสิ้น"

เด็กชายนั้นเห็นเงี่ยมกีต่อยหมัดเตะเท้าด้วยทีท่าขัดตา แต่ในใจเริ่มได้คิดพลันร้องว่า

"สี่เจ็ก (อาที่สี่)"

คนแขนเดียวรีบกล่าวว่า

"จย่าได้ร่ำร้องดังไป"

เด็กชายนั้นรับคำดังอึมม์ กล่าวเบา ๆ

"เพลงหมัดเท้าของคนผู้นี้ ข้าพเจ้าพอเข้าใจแล้ว"

"ประเสริฐ ท่านคอยดูให้ดี คัมภีร์หมัดตำราดาบของท่านเล่มนั้นช่วงแรกขาดไปสองแผ่น ดังนั้นท่านมักบอกว่าดูไม่เข้าใจ สองแผ่นที่ขาดหายไปอยู่ที่ตัวเงี่ยมกีเอง"

เด็กชายนั้นใจหายวาบ ใบหน้าซูบผอมเหลืองซีดปรากฏประกายแดงระเรื่อขึ้น จับจ้องมองเงี่ยมกีโดยไม่กะพริบ ถามอีกว่า

"ไฉนอยู่ที่ตัวมัน ?"

คนแขนเดียวกล่าวว่า

"ภายหน้าย่อมบอกต่อท่าน เจ้าผู้นี้ความจริงไม่รู้จักวิชาฝีมืออันใด แต่ได้คัมภีร์หมัดสองแผ่น เรียนรู้เพลงหมัดที่บกพร่องไม่สมบูรณ์สิบกว่าท่า กลับสามารถสู้เสมอกับปรมาจารย์หมัดอันดับหนึ่ง ลองคิดดู คัมภีร์หมัดตำราดาบเล่มนั้นมีทั้งสิ้นสามร้อยกว่าแผ่น รอจนภายหน้าท่านเรียนรู้หมดสิ้น จะมีความสามารถใหญ่หลวงปานใด ?"

เด็กน้อยนั้นรับฟังจนพลุ่งพล่านใจยิ่ง ตาทอประกายลิงโลดยินดีจนวาววับ

ภายในวงแม้เป็นคนสองคนต่อสู้กัน แต่ที่ดูได้มีเพียงคนเดียว เงี่ยมกีสู้ไปสู้มามีเพียงสิบกว่ากระบวนท่า ทั้งหมดชมดูจนเบื่อหน่าย เพลงหมัดของจอมหมัดร้อยชนะกลับพลิกแพลงกลับกลายตลอดเวลา เห็นเพลงหมัดอี้แซไม่อาจทำร้ายฝ่ายตรงข้าม เพลงหมัดของท่านก็เปลี่ยนแปรอีกครา ใช้ออกด้วยวิชาลู่ตี่ซิมจุ่ยเตียบ (เพลงหมัดเมาของลู่ตี่ซิม) ดูไปคล้ายคลุ้มคลั่งคล้ายเมามาย บัดเดี๋ยวนอนลงบัดเดี๋ยว

กระโดดปราดขึ้น เพลงหมัดคล้ายเตะต่อยวุ่นวาย แท้ที่จริงพิสดารยิ่ง

ยามนี้สิบกว่ากระบวนท่าของเงี่ยมกีเริ่มใช้การไม่ได้ ไม่อาจสังเกตแนวทางหมัดเท้าฝ่ายตรงข้ามถนัดชัดดา อดประหวั่นลนลานมิได้ พลันได้ยินจอมหมัดร้อยชนะตวาดว่า

"อยู่ !"

ใช้ท่วงท่าลี้ฮื้อฮวงชิง (ปลาหลีฮื้อพลิกตัว) ตวัดเท้าใส่หว่างเอว สร้างความเจ็บปวดแก่เงี่ยมกีจนตัวงอ

จอมหมัดร้อยชนะทราบว่า ฝ่ายตรงข้ามมีฝีมือกล้าแข็ง เท้านี้แม้เตะใส่จุดสำคัญ เกรงว่าไม่อาจทำร้ายฝ่ายตรงข้ามบาดเจ็บบอบช้ำ หากเป็นการประลองฝีมือธรรมดา เมื่อได้ชัยเท้านี้ย่อมยุติเลิกรา แต่การต่อสู้ครั้งนี้เกี่ยวพันถึงเงินสินค้าสามสิบหมื่นตำลึง ไหนเลยอนุญาตฝ่ายตรงข้ามพักผ่อนหอบหายใจ ดังนั้นกระโดดปราดไปเบื้องหน้า ใช้ท่าเท้าไกวจื้อคา (เท้าขาเป๋) เตะใส่กลางหลังมันอีกครา

เหล่าโจรโห่ร้องอื้ออึง เงี่ยมกีพลันเกี่ยวเท้าเตะกลับหลัง ท่วงท่าพลิกแพลงสุดหยั่งคาด จอมหมัดร้อยชนะแม้มีประสบการณ์ช่ำชอง ยามกะทันหันกลับไม่ทันพบเห็น ถูกเตะใส่ท้องน้อย หงายร่างปลิวกระเด็นไป เบ๊ซุนฮวย และฉื่อเจ็งพากันไปประคองขึ้นมา เห็นท่านหน้าเผือดขาวดุจกระดาษ ส่งเสียงไอติดต่อกันเพียงกล่าวว่า

"เสี่ยงตายคุ้มกันสินค้า"

ฉื่อเจ็งและเบ๊ซุนฮวยถือดาบคุ้มครองอยู่สองฟากข้างจอมหมัดร้อยชนะ เงี่ยมกีก็รับบาดเจ็บที่หว่างเอวสาหัสไม่น้อย โบกมือขวาหลายครา ชายฉกรรจ์ชุดดำสองคนถลันเข้ามา เงี่ยมกีร้องว่า

"กวาดสินค้า ยังรออะไร ?"

เหล่าโจรพากันชักอาวุธ บุกตะลุยใส่ขบวนเปาเปียว เบ๊ซุนฮวย ฉื่อเจ็ง เปาเปียวแซ่เซ็ก แซ่เอี้ย พากันร่ำร้องให้รับมือศัตรู

เหล่าโจรมีพวกมาก มาตรว่านอกจากเงี่ยมกีแล้วไม่มียอดฝีมืออื่น แต่เบ๊ซุนฮวยและฉื่อเจ็งต้องแบ่งแยกสมาธิดูแลบิดา พอเผชิญการจู่โจมจากเหล่าโจร ก็ล้นมีสภาพร่อแร่คับขัน

นายเล็กตระกูลเซียงเห็นเช่นนั้น พลันชักดาบจากหว่างเอว สะอึกเข้าวงต่อสู้ เห็นเบ๊ชุนฮวยเผชิญการกลุ้มกระหนาบจากโจรร้ายสองคน ไม่อาจร่ายรำวิชาฝีมืออย่างเต็มที่ ดังนั้นสอดแทรกเข้าไป ตวาดว่า

"ลูกผู้ชายรังแกอิสตรี ทั้งยังกลุ้มรุมสองต่อหนึ่ง ไม่รู้สึกละอายหรือ ?"

สะบัดดาบดังควับ ฟันใส่ศีรษะโจรร่างสูงผู้หนึ่ง โจรร่างสูงวกแส้กลับมาปิดป้อง หักหาญไม่ถึงกระบวนท่า นายเล็กตระกูลเซียงสะบัดฝ่ามือสอดแทรกไปในเพลงดาบ ฝ่ามือซ้ายปาดใส่ทรวงอกมัน กระแทกมันปลิวกระเด็นไป

เบ๊ชุนฮวยหอบหายใจกล่าวว่า

"ขอบคุณท่าน ยังไม่ได้เรียนถามนามสูงส่งของท่าน"

นายเล็กตระกูลเซียงตอบว่า

"ข้าพเจ้าแซ่เซียงนามป้อจิ้น"

เบ๊ชุนฮวยกล่าวว่า

"ใช้ได้แล้ว คนผู้นี้ให้ข้าพเจ้าจัดการเอง"

เซียงป้อจิ้นยิ้มพลางล่าถอยไป หันไปช่วยเหลือฉื่อเจ็ง เพียงสามดาบสองฝ่ามือก็จัดการโจรร้ายผู้หนึ่ง ฉื่อเจ็งยามสำนึกตื้นตัน รู้สึกพลังฝีมือของนายเล็กตระกูลเซียงผู้นี้ยังเหนือล้ำกว่าตนอีก เมื่อเป็นเช่นนี้สภาพในห้องโถงพลันเปลี่ยนแปร เหล่าโจรแตกพ่ายถอยร่น ชิงกันหลบหนีไปยังหน้าประตู พลันได้ยินคนผู้หนึ่งกู่ร้องดังสดใส ร้องเรียกว่า

"ทั้งหมดหยุดมือ เรามีคำพูดจะกล่าว"

คนทั้งหมดต่อสู้ถึงขั้นดับขัน ไม่มีผู้ใดแยแสสนใจ เซียงป้อจิ้นพลันเห็นเงาคนไหววูบ คนผู้หนึ่งยื่นมือปราดถึงเบื้องหน้า ดังนั้นยกดาบฟันใส่ คนผู้นั้นยกมือขวาเกี่ยวแล้วกระชากวูบ ก็ช่วงชิงดาบมันไป เหวี่ยงทิ้งลงกับพื้น เซียงป้อจิ้นใจหายวาบ รีบพุ่งถอยไปด้านหลัง พอเพ่งตามอง เห็นผู้ลงมือกลับเป็นบุรุษรูปงามนั้น

บุรุษรูปงามก้าวยาว ๆ ไปยังกลุ่มคน สองมือเกาะเกี่ยว ตะปบคว้า ตบฟาด ได้ยินเสียงติงติงตังตังไม่ขาดหู อาวุธร่วงเกลื่อนกลาด ที่แท้ถูกมันใช้วิชาเซียวดิมน่า (คว้าจับน้อย) ช่วงชิงอาวุธมาเหวี่ยงทิ้ง เหล่าโจรและขบวนเปาเปียวยามตื่นตระหนก พลันแยกย้ายผละจากกัน เหม่อมองมันอย่างตะลึงลาน เงียบงันวูบ พลันนึกถึงความหลังเมื่อสิบกว่าปีก่อน ร้องว่า

"ฉั้งเซียงกง (คำยกย่องบุรุษแซ่ฉั้ง) เป็นท่าน"

บุรุษรูปงามกลับนึกไม่ออกว่ามันเป็นใคร กล่าวอย่างสงสัยใจ

"ท่านรู้จักเรา ?"

เงี่ยมกึกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เมื่อสิบสามปีก่อนที่เมืองชังชิว ผู้ต่ำต้อยเคยรับใช้ท่านมา"

บุรุษรูปงามก้มศีรษะครุ่นคิด ในที่สุดนึกออก กล่าวว่า

"ใช่แล้ว ท่านเป็นหมอรักษาเคล็ดขัดยอก ไฉนฝึกวิชาฝีมือตั้งตัวเป็นหัวหน้าค่าย (แผลงเป็นโจร) ขึ้นมา ?"

เงี่ยมกึสะอึกเข้าไปน้อมคำนับ กล่าวว่า

"ล้วนหวังพึ่งการสนับสนุนจากเซียงกง"

ที่แท้บุรุษรูปงามแต่งกายหรูหราผู้นี้ เป็นเจ้าสำนักเทียนเล้งมึ้ง (สำนักมังกรฟ้า) ฝ่ายเหนือ นามฉั้งกุยลั้ง ขบวนเปาเปียวเห็นแน่ชัดว่าสามารถขับไล่เหล่าโจรไป มิคาดฉั้งเซียงกงผู้นี้ไม่เพียงมีพลังฝีมือกล้าแข็ง ทั้งยังรู้จักกับหัวหน้าโจร นับเป็นที่เลวร้ายสาหัสแล้ว จอมหมัดร้อยชนะสั่งเบา ๆ ให้ทั้งหมดคุ้มกันสินค้า คอยปฏิบัติตามสายตาบอกใบ้ของมัน

ฉั้งกุยลั้งกวาดตาจากซ้ายมาขวาผ่านหน้าทุกผู้คนเที่ยวหนึ่ง จากนั้นกวาดกลับจากขวามาซ้าย เหลียวดูสายฝนที่ลานตึกแวบหนึ่ง ในที่สุดสายตาหยุดนิ่งอยู่ที่รถสินค้า กล่าวว่า

"เงี่ยมเฮีย การค้าในวันนี้ของท่านต้องขาดทุนแน่แล้ว"

เงี่ยมกึยิ้มประจบกล่าวว่า

"เซียงกงอย่าได้ตำหนิ เป็นน้องพี่ทั้งหลายอดอยากยากไร้ อับจนสิ้นหนทาง จึงประกอบการค้าที่ไม่มีต้นทุนเช่นนี้ พวกเราจะกลับตัวกลับใจ ไม่ขอลืมเลือนพระคุณของเซียงกงเด็ดขาด"

ฉั้งกุยลั้งหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ไฉนเล่นสำนวนกับเราขึ้นมา เล่าเงี่ยม ท่านหยิบฉวยเงินสินค้าไปห้าหมื่นตำลึง พอจับจ่ายหรือไม่ ?"

เงี่ยมกึงงงันวูบ ยิ้มประจบกล่าวว่า

"เซียงกงล้อเล่นแล้ว"

"ล้อเล่นอันใด ที่นี้มีเงินสินค้าสามสิบหมื่นตำลึง เราหยิบฉวยครึ่งหนึ่งสิบห้าหมื่น ที่หลงเหลือท่านหยิบฉวยไปห้าหมื่น อีกสิบหมื่นตำลึงสมควรแบ่งอย่างไร ?"

เงี่ยมกีรู้สึกเหนือความคาดหมาย สร้างความลิงโลดยินดียิ่ง กล่าวว่า

"เซียงกงหยิบฉวยไปทั้งสิ้นเถอะ ยังแบ่งปันอันใด ?"

ฉั้งกุยลังสั่นศีรษะกล่าวว่า

"นั่นไหนเลยมีคุณธรรมบู๊ลิ้ม เมื่อครู่พวกเราเข้ามาหลบฝน เนี่ย...เนี่ยจื้อ (คำเรียกภรรยา) เราเสื้อผ้าเปียกชุ่ม..."

สตรีสาวเลอโฉมได้ยินมันกล่าวคำ "เนี่ยจื้อเรา" ต้องหน้าแดงวูบ ยิ้มให้กับฉั้งกุยลังอย่างเอียงอาย ฉั้งกุยลังยิ้มตอบ กล่าวสืบต่อ

"โกวเนี้ยของขบวนเปาเปียวหยิบยืมเสื้อผ้าแก่นาง น้ำใจครั้งนี้มิอาจไม่ตอบแทน พวกเราทิ้งเงินให้กับเบ๊โกวเนี้ยห้าหมื่นตำลึง ที่หลงเหลือยกให้กับเจ้าของสถานที่นี้ ท่านเห็นว่าการแบ่งของเรานี้ยุติธรรมหรือไม่ ?"

เงี่ยมกีปรบมือร้องว่า

"ยุติธรรมยิ่ง ยุติธรรมยิ่ง ฉั้งเซียงกงนับเป็นวีรบุรุษใจกว้างมือเติบอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน"

จอมหมัดร้อยชนะ ฉื่อเจ็ง เบ๊ซุนฮวยทั้งหลายได้ยินฉั้งกุยลังกล่าวอย่างปลอดโปร่ง คล้ายกับเงินสามสิบหมื่นตำลึงเป็นสัมในรังของมัน จอมหมัดร้อยชนะยามบาดเจ็บบอบช้ำ ถึงกับขุ่นเคืองจนเทบสิ้นสติไป ฉื่อเจ็งมองดูซือแป๋ เพียงถามว่า

"ทำอย่างไร ? ทำอย่างไร ?"

เบ๊ซุนฮวยกระซากเสียงว่า

"ทำอย่างไรอันใด ?"

กัมเอวเก็บดาบขึ้นจากพื้น ร้องว่า

"ผู้แซ่ฉั้ง ท่านเข้าใจว่าพวกเราเป็นคนตาย ?"

พลางตวัดดาบโถมจู่โจมใส่ฉั้งกุยลัง ฉั้งกุยลังยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านอย่าได้ดุกดามเราลงมือ เนี่ยจื้อเราจะหึงหวงได้"

สตรีสาวเลอโฉมร้องเพ้ยคำหนึ่ง ด่าอย่างยิ้มแย้ม

"ปากพล่อย"

แต่กับน้ำคำแทะเล็มของมัน คล้ายนิยมยินดียิ่ง

เบ๊ซุนฮวยได้ยินมันกล่าวลวนลาม ยิ่งมีโทสะ สืบเท้าไปกวาดดาบฟันขวางใส่หว่างเอวมัน ฉั้งกุยลังอุทานอย่างยิ้มแย้ม

"แย่แล้ว เนี่ยจื้อเราไม่อนุญาตเราด่อยดีกับสตรี"

เคาะนิ้วใส่สันดาบของนาง เบ๊ซุนฮวยถึงกับไม่อาจกุมดาบมั่น คลายมือปล่อยดาบร่วงหล่นลง

ฉั้งกุยลังมีฝีมือรวดเร็วยิ่ง มือขวาช่วงชิงด้ามดาบ มือซ้ายคว้าข้อมือนางไว้ ยกดาบทำท่าฟันใส่ลำคอนาง ปากกลับทอดถอนใจกล่าวว่า

"รูปโฉมสะคราญปานบุปผาเช่นนี้ เรียกเราไม่รักหยกถนอมบุปผาอย่างไรได้ ?"

เซียงป้อจิ้นและฉื่อเจ็งเห็นมันหยอกเย้าเบ๊ซุนฮวย พากันถลันออกไป เซียวป้อจิ้นตวัดมือขวา ซัดลูกดอกสีทองตัวหนึ่งใส่ตาซ้ายมัน ฉื่อเจ็งยามรุ่มร้อนไม่ทันเก็บอาวุธบนพื้น ตวัดเท้าเตะใส่กลางหลังมัน

ฉั้งกุยลังพลันหันควับไป ทิ้งดาบใช้วิชาคว้าจับตะปูคว้าข้อเท้ามันยกขึ้น ฉื่อเจ็งถูกจับพลิกตัว รู้สึกปวดแปลบที่เท้าต้องส่งเสียงร้องออกมา ที่แท้ลูกดอกสีทองตัวนั้นกลับซัดใส่เท้าขวามัน

ฉั้งกุยลังสลัดมือวูบ กวาดร่างฉื่อเจ็งออกไปราวไม้กวาดด้ามหนึ่ง พอดีกระแทกใส่เท้าเบ๊ซุนฮวย คนทั้งสองล้มกลิ้งไปด้วยกัน

ทุกผู้คนเห็นฉั้งกุยลังหยอกเย้าคนทั้งสองราวหยอกเอินทารก ไหนเลยกล้าบุกเข้าไปอีก ฉั้งกุยลังกล่าวว่า

"เงี่ยมเฮีย ท่านแบ่งปันเงินสินค้าตามคำกล่าวของเราเมื่อครู่ จัดรถให้กับเราคันหนึ่ง เราสองสามีภรรยามีเรื่องรีบด่วน ต้องฝ่าสายฝนเดินทาง"

เงี่ยมกีลิงโลดยิ่ง ลนลานรับคำ เหล่าโจรขนย้ายหีบเงินออกจากรถสินค้ากองสุมอยู่บนพื้น ส่วนแบ่งห้าหมื่นตำลึง อีกสองส่วนกองอยู่อีกด้านหนึ่ง ดวาดสั่งคนลากรถว่า

"ออกเดินทางแต่โดยดี"

เส้นทางภาคเหนือมีกฎข้อหนึ่ง ชาวมิจฉาชีพปล้นทำร้ายชิงทรัพย์ ไม่ทำร้ายคนลากรถ กระทั่งค่าแรงงานยังจ่ายให้เท่าเดิม แต่คนลากรถหากไม่ทำตามคำสั่ง ย่อมเป็นอีกเรื่องหนึ่ง คนลากรถเหล่านั้น เห็นเหตุการณ์เช่นนี้ ไหนเลย

กล้าไม่เชื่อฟัง ฝ่าสายฝนผลักดันรถเงินออกไปทีละคัน

จอมหมัดร้อยชนะชมดูจนเจ็บปวดใจ เห็นรถล่อคันหนึ่งแล่นถึงหน้าตึก ฉั้งกุยลังประคองภรรยาหมายขึ้นรถ ขอเพียงรถล่อขับออกไป จอมหมัดร้อยชนะจะชื่อเสียงพินาศย่อยยับ เกียรติภูมิที่เพียรสร้างละลายหายกับสายน้ำ ท่านส่ายโงนเงนลุกขึ้น พลันกระโดดปราดขึ้นร้องว่า

"เราเสี่ยงกับท่านแล้ว"

สองมืององุ้มดุจตะขอ ตะกุยใส่ใบหน้าฉั้งกุยลัง

สตรีสาวเลอโฉมกรีดร้องด้วยความตระหนก ฉั้งกุยลังเบี่ยงตัวฟาดฝ่ามือกระแทกใส่หัวไหล่ท่าน จอมหมัดร้อยชนะหากไม่ได้รับบาดเจ็บบอบช้ำ ฝ่ามือนี้ย่อมไม่อาจทำร้ายถูก แต่ตอนนี้กระดูกเส้นเอ็นทั่วร่างไม่เชื่อฟังการบงการ เห็นเงาฝ่ามือกราดฟาดถึงกลับไม่มีปัญญาหลบหลีก เสียงโครมคราหนึ่งร่างลอยละลิ่วขึ้น ร่วงฟาดลงยังลานดึก

ทันใด ได้ยินคนผู้หนึ่งแค่นหัวร่อ เฮอะ เฮอะ เฮอะ สามครั้ง

เสียงแค่นหัวร่อทั้งสามเสียงถ่ายทอดเข้าห้องโถง ฉั้งกุยลังและสตรีสาวเลอโฉมถึงกับคล้ายสำเนียงที่น่าสะพรึงกลัวที่สุดในโลก คนทั้งสองหน้าเผือดขาวดุจกระดาษ ร่างสั่นสะท้านอย่างไม่อาจข่มกลั้น

ฉั้งกุยลังผลักฝ่ามือ หนุนส่งสตรีสาวเลอโฉมขึ้นรถ ตนเองลอยตัวขึ้นขี่อยู่บนหลังล่อ หนีบเท้าทั้งสอง หวดแส้เร่งล่อเดินทาง มิคาดมันหวดแส้เร่งเร้าล่อเทียมรถเพียงก้าวย่างออกไปสองก้าว พลันหยุดยั้งลง ไม่อาจดีบหน้าแม้สักครึ่งเชียะ

ทุกผู้คนยืนอออยู่หน้าห้องโถง มองฝ่าสายฝนที่คล้ายม่านแพรออกไป เห็นชายฉกรรจ์ทั้งผอมทั้งสูงผู้หนึ่ง มือซ้ายอุ้มห่อผ้าใบหนึ่ง มือขวาเหนี่ยวดานรถไว้ ล่อเทียมรถถูกฉั้งกุยลังเร่งเร้าจนรุ่มร้อน ก้มหัวงอตัวตะกุยเท้าทั้งสี่โดยพร้อมเพรียง แต่ชายฉกรรจ์นั้นเหนี่ยวรั้งดานรถไว้ รถใหญ่กลับคล้ายตอกตรึงกับพื้น ไม่ขยับเคลื่อนไหวแม้แต่น้อย พละกำลังคนผู้นี้เป็นที่น่าตื่นตระหนกจริง ๆ

ชายฉกรรจ์นั้นแค่นหัวร่ออีกครา ฉั้งกุยลังยังลังเล สตรีสาวเลอโฉมกลับก้าวลงจากรถ ไม่แยแสเหลือบแลชายฉกรรจ์นั้น เดินเชิดหน้ากลับเข้าห้องโถง

ฉั้งกุยลังก้าวลงจากหลังล่อช้า ๆ ติดตามเข้าห้องโถง มันถูกฝนสาดชัดจนชุ่มโชกร่าง แต่ดูคล้ายไม่รู้สึกตัว สายตาเซื่องซึมเซาดั่งราวกับสูญเสียวิญญาณ สตรีสาวเลอโฉมกวักมือเรียกมันไปนั่งลงที่ข้างกายนาง

ชายฉกรรจ์ผอมสูงนั้นก้าวยาว ๆ เข้าห้องโถง นั่งลงที่ข้างกองไฟ ไม่แยแสเหลือบแลคนข้างเดียง แก้ห่อผ้าในมืออองก ที่แท้ในห่อผ้ากลับเป็นทารกหญิงอายุสองขวบผู้หนึ่ง ชายฉกรรจ์นั้นกลัวว่า ทารกหญิงถูกฝนจะเป็นหวัด อุ้มนางผิงไฟอยู่ข้างกองไฟ ทารกหญิงนั้นยังหลับใหล ข้างขอบตายังประดับด้วยหยาดน้ำตาสองหยด

เบ๊ชุนฮวย ฉื่อเจ็งและเซียงปัอจิ้นทั้งสามประคองจอมหมัดร้อยขนะขึ้น เห็นฉั้งกุยลังเกรงกลัวชายฉกรรจ์ผอมสูงปานนี้ ถึงกับทั้งแตกตื่นทั้งยินดี เบ๊ชุนฮวยกล่าวว่า

"บิดา ท่านรู้สึกดีขึ้นหรือไม่ ? คน...คนผู้นี้เป็นใคร ?"

จอมหมัดร้อยขนะกล่าวว่า

"ท่าน...ท่านคือยอดคนพิชิตทั่วแผ่นดิน ไร้...ไร้ผู้ต่อต้าน พุทธ...พุทธหน้าทองเมี้ยวนั้งหงส์ !"

เพิ่งกล่าวจบ ก็เจ็บปวดจนสิ้นสติไป

ในห้องโถง เปาเปียวและพนักงานสำนักคุ้มกันภัยม้าบินชุมนุมอยู่ทิศตะวันออก เงี่ยมกีและเหล่าโจรชุมนุมอยู่ทางทิศตะวันตก เซียงปัอจิ้นยืนอยู่หลังเก้าอี้ สายตาทุกผู้คนล้วนจ้องจับที่เมี้ยวนั้งหงส์ ฉั้งกุยลัง และสตรีสาวเลอโฉมทั้งสาม

เมี้ยวนั้งหงส์มองดูบุตรีเยาว์วัยในอ้อมอก สีหน้าเปี่ยมความรักเวทนา และนุ่มนวลปรานี ทุกผู้คนเมื่อครู่หากมิใช่เห็นท่านใช้มือเดียวยึดเหนี่ยวรถใหญ่กระทั่งล่อพ่วงพียังไม่สามารถฉุดดึงเคลื่อนไหว แทบไม่เชื่อว่าคนผู้นี้มีพลังฝีมือสุดสูง

สตรีสาวเลอโฉมมีท่าทีเป็นปรกติ เหม่อมองกองไฟ มุมปากประดับด้วยรอยยิ้มเย็นชา มีแต่ผู้ที่จิตใจละเอียดอ่อนจึงดูออกว่าริมฝีปากนางสั่นระริก แสดงว่าจิตใจนางไม่สบายใจยิ่ง ฉั้งกุยลังหน้าซีดขาวดุจกระดาษ เหม่อมองดูสายฝนในลานดึก

สายตาคนทั้งสามมองดูสถานที่สามแห่ง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เหลือบแลผู้ใด พากันนั่งสงบแน่วนิ่ง ไม่กล่าวกระไรแม้สักคำเดียว แต่จิตใจคนทั้งสามกลับพลุ่งพล่าน

ดุจระลอกคลื่น บ้างปีติยินดี บ้างโศกเศร้าเสียใจ บ้างเดือดดาลคลั่งแค้น และบ้างหวาดหวั่นพรั่นพรึง

บทที่ ๒
จอมยุทธกับความรัก

เมี้ยวนั้งหงส์มองดูใบหน้าน้อย ๆ ที่สวยซึ้งของบุตรีเยาว์วัยในอ้อมอก ห้วงสมองปรากฏภาพความหลังเมื่อสามปีก่อนขึ้น

เรื่องนี้แม้ผ่านเลยไปสามปี แต่คล้ายเพิ่งผ่านพ้นไปสามวัน ทุกประการล้วนกระจ่างแจ่มชัด ตอนนี้ปรากฏฝนเทกระหน่ำ เมื่อสามปีก่อนกลับปรากฏหิมะปลิวปรายดั่งขนห่านฟ้า

นั่นเป็นเส้นทางเมืองชังจิวมณฑลฮ่อปัก ช่วงเวลาปลายปี คนสัญจรบนเส้นทางบางตา เมี้ยวนั้งหงส์ขี่ม้าเหลืองตัวหนึ่งบ่ายโฉมขึ้นเหนือ

เดือนสิบสองเมื่อสิบปีก่อน ท่านประลองฝีมือกับเลี่ยวตังได้เฮียบ (วีรบุรุษแดวันเลี่ยวตัง) โอ้วเจ่กตอ ใช้ดาบพิษพลั้งทำร้ายโอ้วเจ่กตอ โอ้วฮูหยินก็เชือดคอตายตามสามี ท่านกับโอ้วเจ่กตอมีพลังฝีมือคู่ดี่ก้ำกึ่ง ต่างมีนิสัยเปิดเผยห้าวหาญ ทั้งสองกลับกลายจากศัตรูเป็นสหาย เคารพยกย่องกันและกัน มิคาดเพลี่ยงพล้ำเพียงท่าเดียว กลับทำร้ายผู้รู้ใจเพียงหนึ่งเดียวในชีวิตนี้

ท่านฉายา 'พิชิตทั่วแผ่นดินไร้ผู้ต่อต้าน' ท่องทะยานไปทั่วพิภพจบแดน มีแต่พบพานวีรบุรุษแดวันเลี่ยวตังผู้นี้ ประลองฝีมือกันห้าวัน สนทนาตลอดราตรี ค่อยนับว่าเผชิญคู่มือแท้จริง ในที่สุดตีแผ่ดวงใจคบหากัน...

เพราะการพลั้งมือนี้ สิบปีมานี้เมี้ยวนั้งหงส์หม่นหมองตรมตรอม ครุ่นคำนึงถึงไม่รู้เลือน เห็นใกล้ครบกำหนดที่โอ้วเจ่กตอสองสามีภรรยาถึงแก่กรรมสิบปี เมี้ยวนั้งหงส์จึงดั้นด้นจากมณฑลจิกังเป็นพันลี้ คิดเซ่นไหว้หลุมฝังศพสหายผู้ล่วงลับด้วยตนเอง

ปลายเดือนสิบสองลมหิมะแรง เมี้ยวนั้งหงส์ยิ่งใกล้เมืองซังจิว หัวใจยิ่งหนักอึ้ง ท่านกระตุ้นม้าไปช้า ๆ ในใจครุ่นคิดขึ้น

"ครั้งกระโน้นหากมิใช่พลั้งมือในท่าเดียว วันนี้เรากับสามีภรรยาตระกูลโอ้ว ท่องทั่วแผ่นดิน ปราบคนพาลอภิบาลคนดี นับเป็นความสุขสถานใด ?"

ขณะครุ่นคิดอย่างเคลิบเคลิ้ม พลันได้ยินด้านหลังบังเกิดเสียงล้อรถบดพื้นหิมะ คนขับรถผู้หนึ่งตวาดก้อง เร่งล้อหวดแส้ดังฉาดฉาน รถใหญ่คันหนึ่งแล่นตะบึงมาจากทุ่งหิมะขาวโพลน ล่อเทียมรถห้อจนพ่นควันขาวจากปากไม่ขาดสาย

รถใหญ่แล่นผ่านข้างกายเมี้ยวนั้งหงส์ไป ภายในรถพลันบังเกิดสุ้มเสียงสดใสไพเราะของสตรีเสียงหนึ่งดังว่า

"บิดา เมื่อถึงนครหลวงท่านต้องเป็นเพื่อนข้าพเจ้าไปซื้อดอกไม้ประดับ..."

คำพูดหลังจากนี้ไม่ได้ยินอีก นี่เป็นสำเนียงของโกวเนี้ยแดนกังหนำ (ดินแดนตอนใต้ของลุ่มแม่น้ำแยงซีเกียง มีหกมณฑล) ท่ามกลางลมหิมะของทุ่งราบภาคเหนือเช่นนี้ เป็นที่ดัดกันยิ่ง

ทันใด ขาซ้ายของล่อเหยียบลงในหลุมแห่งหนึ่งถึงกับถลาล้มไปเบื้องหน้า คนขับรถนั้นโน้มตัวไปเบื้องหน้า ยกมือขึ้นวูบ ล่อเทียมรถก็ยืมกำลังยกขาขึ้นวิ่งตะบึงต่อไป

เมี้ยวนั้งหงส์ชมดูจนลอบสงสัยใจ ครุ่นคิดขึ้น

"ท่วงท่าโน้มตัวยกมือของคนรถ เป็นฝีมืออันสวยงาม กำลังแขนอันกล้าแข็ง ดูท่าเป็นยอดฝีมือในแดนดิน ไฉนลดตัวเป็นคนขับรถ ?"

ความคิดไม่ทันสิ้นสุด ได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้น กรรมกรผู้หนึ่งแบกหีบสัมภาระก้าวยาว ๆ ติดตามมา หีบสัมภาระกดจนไม้คานด้ามนั้นงอลง แสดงว่าหนักอึ้งยิ่ง

แต่กรรมกรนั้นคล้ายไม่มีเรื่องราวใด สาวเท้าก้าวปราดตามพื้นหิมะ ฝีเท้าแผ่วเบายิ่ง

เมี้ยวนั้งหงส์ประหลาดใจกว่าเดิม ครุ่นคิดขึ้น

"กรรมกรนี้ไม่เพียงมีพละกำลังมหาศาล มิหนำซ้ำวิชาตัวเบายอดเยี่ยมยิ่ง"

ท่านทราบว่าความนี้ต้องมีเลศนัย กรรมกรผู้นี้คล้ายตามล่าคนขับรถนั้น าจบางทีเกิดเรื่องเข่นฆ่าล้างแค้น ดังนั้นยกแส้ม้า ติดตามอยู่หลังรถแต่ไกล ิดชมดูให้รู้แน่

เดินทางเป็นระยะทางหลายลี้ เห็นกรรมกรนั้นแม้หาบหีบสัมภาระหนักอึ้งบน หล่ ยังวิ่งปราดดุจเหินบิน พลันได้ยินด้านหลังบังเกิดเสียงโลหะดังติงติงตังตัง ายฉกรรจ์ผู้หนึ่งคอนหาบปะหม้อเร่งรุดมา คนผู้นี้เดินเหินกลางหิมะ ฝีเท้าแผ่วเบา ิ่งกว่า มาตรว่าไม่ถึงระดับเหยียบหิมะไร้รอย แต่ความสูงส่งของตัวเบา นับว่า ากยิ่งจะพบพานในยุทธจักร

เมี้ยวนั้งหงส์ครุ่นคิดขึ้น

"เป็นอีกคนหนึ่ง คนผู้นี้สังกัดสำนักใด ?"

เห็นหมวกกุ้ยเล้ยและเสื้อฟางของคนปะหม้อเคลือบคลุมด้วยเกล็ดหิมะ แกว่งไกว ัดพลิ้วในสายลม เดินเหินโอนไปเอนมา พลันฉุกคิดขึ้น

"นี่เป็นวิชาฝีมือของกุ้ยเกี่ยงโช้วเจ็งแก (ภูดพบกำสรวลตระกูลเจ็ง) แห่ง ณฑลโอ้วปัก"

เดินทางเจ็ดแปดลี้ท้องฟ้ามืดค่ำลง มาถึงเมืองน้อยแห่งหนึ่ง เมี้ยวนั้งหงส์ ห็นรถใหญ่จอดอยู่หน้าโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่ง ก็เข้าโรงเตี๊ยมไปค้างแรม ร้านอาหาร องโรงเตี๊ยมเล็กยิ่ง มีเพียงร้านเดียวในตัวเมือง แขกเหรื่อทั้งหลายเบียดเสียด นห้องโถง ผิงไฟดื่มเหล้าขาว คนขับรถ คนงาน ช่างปะหม้อ ล้วนอยู่ในจำนวนนั้น

เมี้ยวนั้งหงส์แม้มีชื่อสะท้านแผ่นดิน แต่เกือบสิบปีมานี้เร้นกายที่มณฑลจิกัง นยุทธจักรมีคนรู้จักท่านไม่มากนัก ดังนั้นนั่งอยู่ข้างโต๊ะเล็ก ๆ ตัวหนึ่ง สั่งสุรา าหารมา เห็นคนขับรถและพวกทั้งสามแยกย้ายดื่มกินอาหาร ดูไปไม่คล้าย ป็นพวกเดียวกัน

พลันได้ยินที่ตึกในปรากฏคนผู้หนึ่งร้องว่า

"น้ำดั่วนั้ง (ขุนนางแซ่น้ำ) เสียวเจี๊ยะ สถานที่คับแคบไป ได้แต่รับประทาน าหารที่ห้องโถงด้านนอก"

ม่านผ้านวมเลิกวูบ ผู้รับใช้ชักนำขุนนางผู้หนึ่งเสียวเจี๊ยะนางหนึ่งมาถึงห้องโถง แขกเหรื่อที่นั่งอยู่ก่อนพอพบเห็นขุนนาง พากันผุดลุกขึ้น

เมี้ยวนั้งหงส์ไม่แยแสสนใจ ดื่มสุราของตนไป เห็นขุนนางนั้นสวมชุดหนังจิ้งจอกสีน้ำตาล รูปกายอ้วนขาว เป็นเค้าของคนบุญหนักศักดิ์ใหญ่ เสียวเจี๊ยะนั้นรูปโฉมงามสะคราญ ผิวพรรณขาวละเอียดอ่อน อย่าว่าแต่ภาคเหนือยากยิ่งจะมีโฉมสะคราญเช่นนี้ ต่อให้เป็นดินแดนกังหนำก็น้อยครั้งจะพบพาน นางสวมเสื้อนวลแพรเขียว สีสรรพ์สดใสยิ่ง แต่ภายใต้รูปโฉมวงพักตร์ของนาง ต่อให้แพรพรรณที่แพรวพราวกว่านี้ก็หม่นหมองไร้ประกาย

ทุกผู้คนรู้สึกกระจ่างจ้าที่เบื้องหน้าสายตา อดบังเกิดความละอายมิได้ บ้างล่าถอยถึงเชิงระเบียง เว้นที่ว่างในห้องโถงแถบหนึ่ง

ผู้รับใช้นั้นพร่ำเรียก "ตั่วนั้ง" "เสียวเจี๊ยะ" ส่งสุราอาหารปรนนิบัติอย่างพินอบพิเทา เมี้ยวนั้งหงส์เห็นขณะที่ผู้รับใช้ร้องสั่งสุราอาหารแฝงพลังเปี่ยมล้นดังนั้นจับตาดู พอเห็นฝีเท้าท่าร่างมัน ไม่ใช่ผู้มีฝีมือเป็นอะไร ทั้งเห็นมันขมับนูนสูงเล็กน้อย กลับมีกำลังภายในไม่ใช่ชั่ว ต้องประหลาดใจกว่าเดิม ครุ่นคิดขึ้น

"ผู้คนขบวนนี้ต้องมีจุดมุ่งหมายเคลือบแฝง ยามไร้เรื่องราวลองดูว่าที่พวกมันคิดกระทำเป็นเรื่องดีหรือร้าย ไม่ทราบมีส่วนเกี่ยวเนื่องกับขุนนางผู้นี้หรือไม่ ?"

พอได้คิด ต้องกวาดมองขุนนางและเสียวเจี๊ยะนั้นเป็นพิเศษ ขุนนางนั้นพลันตบโต๊ะอาละวาด ชี้มือมายังเมี้ยวนั้งหงส์ แผดด่าว่า

"เจ้าเป็นตัวอะไร พบเห็นขุนนางไม่หลบหลีกยังพอทำเนา ถึงกับกลอกกลิ้งตามองดูไม่เลิกรา เจ้ามือหยาบเท้าใหญ่เป็นสารรูปชาวมิจฉาชีพ หากมองดูอีกคราจะกุมตัวไปยังกรมเมือง ฟาดโบยเจ้าเนื้อหนังเหวอะหวะ"

เมี้ยวนั้งหงส์ก้มศีรษะดื่มสุรา หาสนใจไยดีไม่ ขุนนางนั้นยิ่งบันดาลโทสะร้องว่า

"เจ้าไม่รู้จักขอขมาหรือ ? ถึงกับนั่งวางก้ามปานนี้"

เสียวเจี๊ยะนั้นปลอบโยนเสียงนุ่มนวล

"บิดา ท่านไยต้องมีโทสะปานนี้ คนชนบทไม่รู้มารยาท ไยต้องถือสาหาความ ? ดื่มสุราจอกนี้เถอะ"

พลางประคองส่งสุราจอกหนึ่งถึงมุมปากมัน ขุนนางนั้นดื่มสุรารวดเดียว

เหือดแห้ง คล้ายคิดดื่มเพลิงโทสะลงไปพร้อมกับสุรา เมื่อถลึงตาใส่เมี้ยวนั้งหงส์ เห็นท่านกัมศีรษะไม่พูดจา คาดว่าคงเกรงกลัว ดังนั้นรินเองดื่มเอง สนทนากับธิดาต่อไป ข้อความการสนทนาล้วนเป็นเหตุการณ์หลังจากบรรลุถึงนครหลวง ได้รับการบรรจุแล้วจะทำอย่างไร ดูท่าเป็นขุนนางรอบรรจุ ที่เดินทางสู่นครหลวงไปหาตำแหน่งผู้หนึ่ง

ขณะสนทนาประตูใหญ่ถูกผลักเปิด ลมหิมะหอบหนึ่งพลัดพลิ้วเข้ามา พร้อมกับปรากฏขุนนางผู้หนึ่งเดินเข้ามา คนผู้นี้ร่างซูบกรัง ผิวกายเหลืองซีด ไม่วางก้ามเขื่องโขเช่นขุนนางคนแรก มันหัวร่อดัง ๆ กล่าวว่า

"ชีวิตคนต้องได้พบพาน กลับพบยิ้นทงเฮียในที่นี้อีก ช่างประจวบบังเอิญจริง ๆ"

พลางเข้ามาคารวะทักทายขุนนางแซ่น้ำนามน้ำยิ้นทง สองพ่อลูกตระกูลน้ำพากันผุดลุกขึ้น น้ำยิ้นทงประสานมือ กล่าวว่า

"เถียวโฮ้วเฮีย ยินดีที่ได้พบ เชิญนั่งด้วยกัน"

เถียวโฮ้วเฮียนั้นกล่าวขอบคุณ นั่งลงที่ข้างโต๊ะ ผู้รับใช้จัดถ้วยตะเกียบจัดสุราอาหารมาเพิ่มเติม

เมี้ยวนั้งหงส์ครุ่นคิดในใจ

"รวมทั้งเถียวโฮ้วเฮียผู้นี้ เป็นยอดฝีมือทั้งสิ้นห้าคน พ่อลูกตระกูลน้ำผู้นี้ดูไม่ออกว่ามีวิชาฝีมือติดตัว ใช่เป็นปัญญาชนคล้ายโง่เขลา เป็นเหตุให้เราดูผิดหรือไม่ ?"

ขบคิดถึงตอนนี้ พลันตื่นตัวขึ้น ไม่กล้ามองดูพวกมันมากความ ควรทราบว่าฉายา 'พิชิตทั่วแผ่นดินไร้ผู้ต่อต้าน' ของท่านนี้ เป็นที่ริษยาของชาวยุทธจักร นักสู้ผู้กล้าใดไม่คิดช่วงชิงตำแหน่งนี้ไป ชั่วชีวิตท่านเผชิญอันตรายนับครั้งไม่ถ้วน ล้วนเป็นผลสืบเนื่องจากฉายานี้ ยามนี้ครุ่นคิดขึ้น

"คนเหล่านี้ไม่แน่นักว่ามาเพราะเรา พวกมันยกพวกเป็นฝูง หากบุกเข้ามาโดยพร้อมเพรียงกลับยากตอเย ไม่ทราบเบื้องนอกยังมียอดฝีมือซุ่มซ่อนอีกหรือไม่ ?"

ได้ยินเถียวโฮ้วเฮียนั้นกับน้ำยิ้นทงวิพากษ์วิจารณ์กัน ที่กล่าวล้วนเป็นตำนานเรื่องราวของการเลื่อนยศย้ายตำแหน่งในแวดวงราชการ คนงานและช่างปะหม้อที่เชิงระเบียงกลับทุ่มเถียงด้วยเสียงอันดัง ที่พวกมันทุ่มเถียงคือ ในโลกมีดาบวิเศษและกระบี่วิเศษที่ฟันเหล็กดั่งฟันหยวกหรือไม่ คนงานนั้นกล่าวว่า

"ฟันเหล็กดั่งฟันหยวกอันใด ล้วนเป็นคำคุยโอ่ ที่ว่าดาบวิเศษเพียงแหลมคมอยู่บ้าง ไหนเลยเลิศเลอปานนี้จริง ๆ ?"

ช่างปะหม้อกล่าวว่า

"ท่านผ่านโลกมามากน้อยเท่าใด ดาบวิเศษคือดาบวิเศษ หากมิใช่กลัวขู่ขวัญท่านฝ่อตาย เราจะนำเล่มหนึ่งให้ท่านเปิดหูเปิดตา"

กรรมกรนั้นร้องว่า

"ท่านมีดาบวิเศษ ? เพ้ย อย่าได้เพ้อฝันไป หากมีดาบวิเศษก็ไม่ปะหม้อแล้ว เกรงว่ามีดผ่าฟืนที่ฝนไม่คม มีดหั่นผักที่ขึ้นสนิม กลับมีอยู่เล่มสองเล่ม"

ทุกผู้คนพอฟัง ล้วนเปล่งเสียงหัวร่อออกมา

ช่างปะหม้อหยิบฉวยดาบเล่มหนึ่งจากภายในหาบอย่างขุ่นเคือง ดาบบรรจุในฝักหนังสีเขียว โกร่งดาบเป็นทองคำ ลักษณะไม่ต่ำทราม มันชักดาบจากฝักประกายเย็นยะเยียบแผ่ดุกดามคน เป็นดาบคมกล้าเล่มหนึ่งจริง ๆ

ทุกผู้คนโห่ร้องชมเชยว่า

"ดาบที่ดี"

ช่างปะหม้อยกดาบขึ้น ทำท่าฟันใส่กรรมกรนั้น กรรมกรนั้นกุมศีรษะร้องคำ "มารดาของเรา" รีบกระโดดหลบหลีก ทุกผู้คนต้องหัวร่อครืนอีกคราเมี้ยวนั้งหงส์สังเกตสีหน้าคนทั้งสอง ต้องครุ่นคิดขึ้น

"คนทั้งสองนี้เป็นพวกเดียวกันจริง ๆ แต่ละครฉากนี้หาได้แสดงให้เราชมดูไม่"

ช่างปะหม้อกล่าวว่า

"ที่นี้มีมีดผ่าฟืน มีดหั่นผักอย่างดีหรือไม่ ขอยืมสักเล่มหนึ่ง"

ผู้รับใช้นั้นรับคำเข้าห้องครัว หยิบฉวยมีดหั่นผักออกมาเล่มหนึ่ง คนปะหม้อกล่าวว่า

"ท่านถือให้มั่น"

ผู้รับใช้นั้นชูมีดหั่นผักขึ้นสูง ช่างปะหม้อขวางดาบฟันออก เสียงดิงคราหนึ่งมีดหั่นผักหักสะบั้นเป็นสองท่อน ทุกผู้คนโห่ร้องโดยพร้อมเพรียง

"เป็นดาบวิเศษจริง ๆ"

ช่างปะหม้อภาคภูมิลำพองยิ่ง ประโคมโอ่เป็นการใหญ่ บอกว่าดาบเล่มนี้ของมันร้ายกาจเพียงไร มีค่าเพียงไหน ผู้คนที่เชิงระเบียงมีสีหน้าเลื่อมใสรับฟัง

อย่างจดจ่อ

น้ำยิ้นทงรับฟังมันชั่วขณะ อดแค่นเสียงดังเฮอะมิได้ สีหน้าปรากฏแววเหยียดหยามขึ้น เถียวโฮ้วเฮียนั้นกล่าวว่า

"ยิ้นทงเฮีย ดาบเล่มนี้ควรคู่กับคำ 'วิเศษ' จริง ๆ คิดไม่ถึงชนชั้นกรรมกรแบกหามกลับครอบครองศัสตราวุธคมกล้าเช่นนี้"

น้ำยิ้นทงกล่าวว่า

"คมกล้านั้นคมกล้าอยู่ แต่ไม่แน่นักว่าจะวิเศษ"

เถียวโฮ้วเฮียนั้นกล่าวว่า

"ยิ้นทงเฮียกล่าวผิดแล้ว ท่านดูดาบเล่มนี้ฟันหยกดุจฟันหยวก ในโลกไหนเลยมีดาบเหนือล้ำกว่านี้อีก ?"

"พี่ท่านออกจะแดกดื่นเกินไป ผู้น้องก็..."

ขณะจะกล่าวต่อ น้ำเสียวเจี๊ยะพลันสอดคำขึ้น

"บิดา ท่านดื่มมากไปแล้ว รีบรับประทานข้าวเข้านอนเถอะ"

น้ำยิ้นทงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ทารกหญิงชมชอบควบคุมบิดาเจ้า"

ปากกล่าวเช่นนั้น กลับรับประทานข้าวจริง ๆ ไม่ดื่มสุราอีก

เถียวโฮ้วเฮียนั้นกล่าวอีกว่า

"ผู้น้องวันนี้นับว่าได้เปิดหูเปิดตา ดาบวิเศษเช่นนี้ ยิ้นทงเฮียคงเพิ่งพบเห็นเป็นครั้งแรกในชีวิต"

น้ำยิ้นทงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ที่เหนือล้ำกว่าดาบเล่มนี้สิบเท่า ผู้น้องก็เคยพบพาน"

เถียวโฮ้วเฮียนั้นหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ล้อเล่น ล้อเล่นแล้ว ยิ้นทงเฮียเป็นขุนนางฝ่ายบุ๋น ไหนเลยเคยเห็นดาบวิเศษอันใด ?"

ช่างปะหม้อได้ยินคำตอบโต้ของคนทั้งสอง ต้องร้องดัง ๆ ว่า

"ในโลกหากมีดาบวิเศษที่เหนือล้ำกว่าดาบเล่มนี้ เรายินดีตัดศีรษะลงประคองส่งแก่มัน เฮอะ ผู้ใดไม่รู้จักประโคมโอ่ เราหากบอกว่าบุตรชายเราก็เป็นขุนนางใหญ่ พวกท่านเชื่อหรือไม่ ?"

ทุกผู้คนรีบตวาดห้ามว่า

"เหลวไหล รีบหุบปาก"

น้ำยิ้นทงขุ่นแค้นจนหน้าซีดขาว พลันผุดลุกขึ้นก้าวยาว ๆ ไปยังห้องพัก น้ำเสียวเจี๊ยะพร่ำเรียก "บิดา" มันไหนเลยแยแสสนใจ ชั่วครู่ให้หลังประคองดาบโค้งยาวสามเชียะออกมาเล่มหนึ่ง เห็นฝักดาบเป็นสีดำมืดทึบไม่มีใดสะดุดตา น้ำยิ้นทงร้องว่า

"นี่ คนปะหม้อ เราในที่นี้มีดาบเล่มหนึ่ง คิดประลองกับท่านสักครา ท่านหากเป็นฝ่ายแพ้ต้องตัดศีรษะทิ้ง"

ช่างปะหม้อกล่าวว่า

"เล่าเอี้ย (นายผู้เฒ่า) หากเป็นฝ่ายแพ้เล่า ?"

น้ำยิ้นทงกระชากเสียงว่า

"เราก็ตัดศีรษะมอบแก่ท่าน"

น้ำเสียวเจี๊ยะทัดทานว่า

"บิดา ท่านดื่มมากไปแล้ว ทุ่มเถียงกับพวกมันไยกัน ? กลับห้องกันเถอะ"

น้ำยิ้นทงคล้ายได้คิด แค่นเสียงดังเฮอะ ประคองดาบหันกายหมายกลับห้องพัก ช่างปะหม้อเห็นเช่นนั้น จึงกล่าวกระตุ้นอีกว่า

"เล่าเอี้ยหากเป็นฝ่ายแพ้ ผู้ต่ำต้อยไหนเลยกล้าหยิบฉวยศีรษะของเล่าเอี้ย ? มิสู้ให้เล่าเอี้ยรับผู้ต่ำต้อยเป็นเขยขวัญเถอะ"

ทุกผู้คนบ้างหัวร่อออกมา บ้างตำหนิมันเหลวไหล น้ำเสียวเจี๊ยะขุ่นเคืองจนหน้าแดงฉาน ไม่เกลี้ยกล่อมทัดทานอีก สะบัดหน้ากลับห้องพักไป

น้ำยิ้นทงดึงดาบจากฝักช้า ๆ คมดาบเพียงเลื่อนออกมาครึ่งเชียะ เห็นประกายสีเขียวเย็นเยียบสายหนึ่งพวยพุ่งออกมา รอจนมันชักดาบจากฝัก ประกายเย็นเยียบวูบวาบแวววับ เจิดจ้าจนผู้คนตาลายพร่าพราย น้ำยิ้นทงกล่าวว่า

"ดาบของเราเล่มนี้ มีชื่อแนง้วยปอตอ (ดาบวิเศษจันทร์เย็น) ท่านชมดูให้ชัดตา"

ช่างปะหม้อชะโงกศีรษะเข้าใกล้ เห็นบนด้ามดาบใช้ใยเงินใยทองเลี่ยมเป็นรูปเดือนเสี้ยว จึงกล่าว

"ดาบของเล่าเอี้ยคมกล้ากว่า ไม่ต้องประลองแล้ว"

เมี้ยวนั้งหงส์เห็นทุกผู้คนกล่าวกระตุ้นน้ำยิ้นทงล้วงดาบวิเศษออกมา ก็เข้าใจในบัดดล ที่แท้คนเหล่านี้ล้วนมาเพราะดาบวิเศษเล่มนี้ นักบู๊ถือดาบวิเศษศัสตราวุธคมกล้ามีความสำคัญเท่าชีวิต หากครอบครองอาวุธคมกล้าเท่ากับมีพลังฝีมือเพิ่มพูนหลายเท่า มันถือดาบวิเศษเช่นนี้ย่อมเป็นที่หมายปองของทุกผู้คน เพียงแต่น้ำยิ้นทงเป็นขุนนางฝ่ายบุ๋น ดาบเล่มนี้ได้จากที่ใด ? คนเหล่านี้ล่วงรู้ได้อย่างไร ?

เมี้ยวนั้งหงส์ตอนแรกระวังป้องกันว่า คนเหล่านี้วางแผนจัดการตน ดังนั้นตื่นตัวตลอดเวลา ยามนี้เมื่อทราบว่าพวกมันคิดช่วงชิงดาบวิเศษ ค่อยคลายใจลงเปลี่ยนฐานะเป็นผู้ดูเหตุการณ์

เห็นดาบวิเศษพอหลุดจากฝัก เถียวโฮ้วเฮียนั้น ผู้รับใช้ คนขับรถ คนงานช่างปะหม้อ พากันห้อมล้อมเข้ามา เมี้ยวนั้งหงส์ทราบว่า คนทั้งห้านี้ล้วนคิดครอบครองดาบ เพียงติดขัดที่คนข้างเคียงมีฝีมือสูงเยี่ยม จึงไม่กล้าลงมือโดยพลการ ไม่เช่นนั้นอาศัยน้ำยิ้นทงที่ไม่มีเรี่ยวแรงฆ่าไก่ ดาบเล่มนี้คงถูกผู้คนช่วงชิงไปแต่แรก ไหนเลยรอถึงวันนี้ ?

น้ำยิ้นทงแค้นช่างปะหม้อพูดจาลวนลาม ความจริงคิดพิสูจน์ดู แต่เห็นดาบของช่างปะหม้อก็คมกล้ายิ่ง หากปะทะจนเสียหายทั้งสองฝ่าย ไยมิใช่กระทบกระเทือนถึงของวิเศษ ดังนั้นกล่าวว่า

"ท่านทราบก็ประเสริฐ ครั้งหน้ายังกล้ากล่าวเหลวไหลอีกหรือไม่ ?"

ขณะจะสอดดาบคืนฝัก เถียวโฮ้วเฮียนั้นพลันยื่นมือช่วงชิงดาบไป เสียงฉับเบา ๆ เมื่อปะทะกับดาบในมือช่างปะหม้อ คมดาบของช่างปะหม้อหักสะบั้นเป็นสองท่อน จากนั้นเป็นเสียงดังตึง เมื่อปลายดาบหักร่วงหล่นลงบนพื้น

ช่างปะหม้อ คนขับรถ กรรมกร ผู้รับใช้ทั้งสี่พากันรายล้อมเถียวโฮ้วเฮียนั้นไว้ ตระเตรียมลงมือ เถียวโฮ้วเฮียแม้ถือดาบวิเศษแต่สู้พวกมากไม่ได้ ดังนั้นคืนดาบแก่น้ำยิ้นทง ชูนิ้วหัวแม่มือกล่าวว่า

"ดาบที่ดี ดาบที่ดี"

น้ำยิ้นทงหน้าแปรเปลี่ยนไป ตำหนิว่า

"ไฮ้ ท่านออกจะวู่วามไปแล้ว"

เห็นดาบวิเศษจันทร์เย็นไม่บิ่นเสียหาย ค่อยสอดดาบคืนฝักอย่างกระหยิ่ม

ยิ้มย่อง กลับห้องไปพักผ่อน

เมี้ยวนั้งหงส์ทราบว่า เมื่อครู่คนทั้งห้ากระตุ้นน้ำยิ้นทงแสดงดาบออกมาทดสอบ เพื่อพิสูจน์คุณค่าของดาบวิเศษ นับแต่นี้ไม่เกินหนึ่งวันคนทั้งห้าจะเปิดฉากช่วงชิงหลั่งโลหิต ท่านแม้ประพฤติถือคุณธรรม แต่เห็นน้ำยิ้นทงป่าเถื่อนดุร้ายไม่ใช่คนดีงาม ดาบวิเศษเล่มนี้คงล่อลวงช่วงชิงมา หวนนึกถึงตนเองจะไปเช่นไหวัสุสาน ไม่ต้องสนใจพวกมันดำกินดำชิงดาบอย่างไร

เช้าวันรุ่งขึ้นตื่นขึ้นมา พบว่าน้ำยิ้นทงออกเดินทางแล้ว ช่างปะหม้อและพวกมิเพียงไม่อยู่ในโรงเตี๊ยม กระทั่งผู้รับใช้นั้นก็จากไป

ผลจากการสอบถาม ที่แท้คนผู้นี้เป็นคนโฉดที่เพิ่งมาเมื่อวาน ให้เงินสิบตำลึงแก่เจ้าของโรงเตี๊ยมปลอมเป็นผู้รับใช้ เมี้ยวนั้งหงส์ต้องลอบทอดถอนใจ ชำระบัญชีขึ้นม้าออกเดินทาง ห้อม้าเป็นระยะทางยี่สิบกว่าลี้ ในหุบเขาด้านทิศตะวันตกพลันบังเกิดสุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งกรีดร้องว่า

"ช่วยด้วย ช่วยด้วย"

กลับเป็นสุ้มเสียงของน้ำเสียวเจี๊ยะ เมี้ยวนั้งหงส์ครุ่นคิดขึ้น

"โจรร้ายเหล่านี้ช่วงชิงดาบยังคิดฆ่าคน กลับมิอาจไม่ยุ่งเกี่ยว"

ดังนั้นกระโดดลงจากหลังม้า ทุ่มเทวิชาตัวเบาเร่งรุดไปยังต้นเสียง พอเลี้ยวโค้งสองครา เห็นพื้นหิมะแปดเปื้อนคราบโลหิตหย่อมใหญ่ น้ำยิ้นทงศีรษะหลุดจากบ่าทอดร่างเป็นซากศพบนพื้น ดาบวิเศษจันทร์เย็นทิ้งอยู่ข้างกายมันคนทั้งห้าไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าหยิบฉวยช่วงชิงก่อน น้ำเสียวเจี๊ยะกลับถูกช่างปะหม้อคว้าจับสองมือไว้ ไม่อาจดิ้นรนได้

เมี้ยวนั้งหงส์ซ่อนตัวอยู่หลังหินใหญ่ก้อนหนึ่ง จับตาดูเหตุการณ์ ได้ยินเถียวโฮ้วเฮียนั้นกล่าวว่า

"ดาบวิเศษมีเพียงเล่มเดียว กลับมีคนต้องการถึงห้าคน สมควรทำอย่างไร ?"

กรรมกรนั้นกล่าวว่า

"อาศัยวิชาฝีมือพิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูง ผู้ชนะครอบครองดาบ"

เถียวโฮ้วเฮียนั้น กวาดมองน้ำเสียวเจี๊ยะแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"ดาบวิเศษหญิงงาม ล้วนเป็นสิ่งยากยิ่งพบพาน"

ช่างปะหม้อกล่าวว่า

"เราไม่ช่วงชิงดาบวิเศษ เพียงต้องการนาง"

ผู้รับใช้แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ไม่มีเรื่องรวบรัดง่ายดายปานนี้ ผู้มีพลังฝีมืออันดับหนึ่งครอบครองดาบวิเศษอันดับสองครอบครองหญิงงาม"

คนขับรถ กรรมกรกล่าวโดยพร้อมเพรียง

"ใช่แล้ว ตกลงตามนี้"

ผู้รับใช้กล่าวกับช่างปะหม้อว่า

"ท่านที่นับถือปล่อยมือ ไม่แน่นักว่าเรามีพลังฝีมืออันดับสอง นี่เป็นภรรยาของเรา"

ช่างปะหม้อนั้นยิ้มพลางรับคำ เหลียวหน้าไปยังน้ำเสียวเจี๋ยะ กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านกล้าส่งเสียงร้องอีกคำเดียว จะฟันท่านดาบหนึ่งก่อน แล้วค่อยว่ากล่าวกัน"

พลางคลายมือออก น้ำเสียวเจี๋ยะฟุบกายบนซากศพของบิดา ส่งเสียงสะอึกสะอื้นร่ำไห้ออกมา คนขับรถกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เสียวเจี๋ยะ ไม่ต้องร่ำไห้แล้ว รอสักครู่ท่านจะมีความสุขแน่นอน"

พลางยื่นมือลูบคลำใบหน้านาง เป็นทีว่าลวนลาม

เมี้ยวนั้งหงส์ชมดูถึงตอนนี้ ไม่อาจสะกดกลั้นใจ ก้าวยาว ๆ ออกจากหลังก้อนหิน ตวาดเสียงหนัก ๆ

"คนต่ำช้าไร้ยางอาย ล้วนไสหัวไปให้กับเรา"

คนทั้งห้าใจหายวาบ ตวาดโดยพร้อมเพรียง

"ท่านเป็นใคร ?"

เมี้ยวนั้งหงส์ไม่ชมชอบกล่าวมากความ โบกมือกล่าวว่า

"ไสหัวไปทั้งสิ้น"

ช่างปะหม้อนิสัยหุนหันวู่วาม พลันกระโดดปราดขึ้น กราดฟาดสองมือใส่ทรวงอกเมี้ยวนั้งหงส์ตวาดว่า

"ท่านไสหัวไปให้กับเรา"

เมี้ยวนั้งหงส์ปาดมือซ้ายออก รับพลังฝ่ามืออย่างหักโหม เพียงสะบัดวูบ

ช่างปะหม้อก็ลอยละลิ่วไป ร่วงฟาดลงยังที่ห่างไปวาเศษ ชั่วครู่ยังลุกไม่ขึ้น ที่หลงเหลือทั้งสี่เห็นท่านเหี้ยมหาญปานนี้อดตื่นตระหนกมิได้ ชั่วครู่ให้หลังถามราวนัดแนะกันไว้

"ท่านเป็นใคร ?"

เมี้ยวนั้งหงส์ยังคงโบกมือ ครั้งนี้กระทั่งคำ 'ไสหัวไป' ก็ไม่กล่าวแล้ว

คนขับรถล้วงแส้อ่อนจากหว่างเอวเส้นหนึ่ง กรรมกรขวางไม้คาน โถมเข้ามาจากทางซ้ายขวา เมี้ยวนั้งหงส์ทราบว่าคนทั้งห้าล้วนเป็นศัตรูเข้มแข็ง หากผนึกกำลังจู่โจมเข้ามา ยากยิ่งจะเผด็จศึกโดยพลัน ดังนั้นพอลงมือก็ใช้ออกด้วยท่าอำมหิต เบี่ยงตัวหลบหลีกแส้อ่อน มือขวายื่นปราดออกคว้าปลายหนึ่งของไม้คานไว้ เกร็งกำลังสะบัดวูบ เสียงกร๊อบคราหนึ่ง ไม้คานเนื้อแข็งหักสะบั้นเป็นสองท่อน พลันตวัดเท้าซ้ายออก เตะคนขับรถตีลังกาไปทอดหนึ่ง

กรรมกรนั้นขณะจะล่าถอย เมี้ยวนั้งหงส์ยื่นแขนยาวเหยียดออกคว้าคอเสื้อมันไว้ ตวาดก้องร้องขึ้นทุ่มเหวี่ยงออกไปโดยแรง กรรมกรนั้นลอยคว้างไปดุจว่าวขาดป่าน ร่วงฟาดลงยังพื้นหิมะที่ห่างไปดังป้าบใหญ่

เถียวโฮ้วเฮียนั้นทราบดีว่าสู้ไม่ได้ พลันกล่าวว่า

"นับถือ นับถือนัก ดาบวิเศษเล่มนี้สมควรเป็นของท่าน"

ทางหนึ่งว่ากล่าว ทางหนึ่งก้มกายเก็บดาบวิเศษจันทร์เย็นขึ้น ประคองส่งมา เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวว่า

"เราไม่ต้องการ ท่านมอบคืนแก่เจ้าของเดิม"

เถียวโฮ้วเฮียนั้นงงงันวูบครุ่นคิดขึ้น

"ในโลกไหนเลยมีคนดีเช่นนี้ ?"

พอเงยหน้าขึ้น เห็นท่านใบหน้าทองระเรื่อแฝงอานุภาพอันเหี้ยมหาญ พลันฉุกใจได้คิด กล่าวว่า

"ที่แท้ท่านที่นับถือคือพุทธหน้าทองเมี้ยวได้เฮียบ ?"

เมี้ยวนั้งหงส์ผงกศีรษะ เถียวโฮ้วเฮียนั้นกล่าวว่า

"พวกเรามีตาแต่ไร้แวว เพลี่ยงพล้ำในเงื้อมมือเมี้ยวได้เฮียบ ยังมีคำพูดใดจะกล่าว ?"

พลางยื่นส่งดาบวิเศษจันทร์เย็นมาอีกครา กล่าวว่า

"ผู้ต่ำต้อยแซ่เจียนามเถียวโฮ้ว มีวาสนาได้พบพานวีรบุรุษแห่งยุค ดาบวิเศษเล่มนี้ขอให้เมี้ยวได้เชียบจัดการเถอะ"

เมี้ยวนั้งหงส์ชิงชังผู้อื่นพร่ำพิไรที่สุด ดังนั้นครุ่นคิด หลังจากหยิบฉวยมาค่อยส่งมอบแก่น้ำเสียวเจี๊ยะก็แล้วกัน จึงยื่นมือออกยึดจับด้ามดาบไว้

ขณะจะยกมือขึ้น พลันได้ยินเสียงฉี่ฉี่สองคราข้อเท้าปวดแปลบเล็กน้อย เจี่ยเถียวโฮ้วพุ่งถอยไปวาเศษ วิ่งตะบึงไปเบื้องหน้าร้องว่า

"มันถูกเข็มพิษมรณะซัดใส่ รีบพัวพันมันไว้"

เมี้ยวนั้งหงส์พอฟังคำ 'เข็มพิษมรณะ' พลันฉุกคิดขึ้น

"เข็มพิษตระกูลเจี่ยมณฑลฮุ้นหนำมีชื่อเลื่องลือทั่วแผ่นดิน ครั้งนี้กลับหลงกลของมัน"

ท่านทราบว่าอาวุธลับนี้มีพิษร้ายแรง ดังนั้นสูดลมหายใจลึก ๆ พุ่งปราดไปเบื้องหน้า ชั่วพริบตาติดตามเจี่ยเถียวโฮ้วจนทัน ตะปบคว้ามันไว้ ประกบนิ้วจี้ใส่ชายโครงมัน ปิดสกัดจุดมัน เหวี่ยงทิ้งลงกับพื้น

คนขับรถกรรมกรทั้งหลายความจริงพ่ายแพ้ยับเยิน พอฟังศัตรูถูกเข็มพิษล้วนลิงโลดยินดียิ่ง รายล้อมไว้แต่ไกลไม่กล้าคุกคามเข้าใกล้ คิดรอให้พิษกำเริบคนเสียชีวิตไปเอง

เมี้ยวนั้งหงส์เกร็งลมปราณอึดหนึ่งไม่กล้าระบายออก ทุ่มเทวิชาตัวเบาพุ่งโถมเข้าหากรรมการนั้น กรรมกรนั้นแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ วิ่งหลบหนีอย่างไม่คิดชีวิต เมี้ยวนั้งหงส์ติดตามถึงด้านหลังมัน สะบัดฝ่ามือขวาออก กระแทกมันอวัยวะภายในแหลกสลาย

ฝ่ามือนี้พอฟาดออก ฝีเท้าไม่หยุดยั้งชะงัก ชั่วพริบตาเมี้ยวนั้งหงส์ไล่ล่าถึงเบื้องหน้าคนขับรถ คนขับรถนั้นควงแส้อ่อนคุ้มครองกาย เพียงคิดต้านทานสักแปดกระบวนท่าสิบกระบวนท่า ยืดเวลาจนพิษภายในกายท่านกำเริบขึ้น เมี้ยวนั้งหงส์ไหนเลยประกระบวนท่ากับมัน ยื่นมือโตเท่าพัดใบลานออก ตะปบคว้าปลายแส้อ่อนไว้ กำลังภายในพอแผ่พุ่งผ่าน กระชากแล้วสะบัดวูบ ใช้แส้อ่อนหวดมันสมองมันสาดกระจาย

เมี้ยวนั้งหงส์ปลิดชีวิตผู้คนติดต่อกันสองคน ข้อเท้าเริ่มชาด้าน ยามนี้เป็นช่วงคับขันเป็นตาย ไม่มีเวลาหอบหายใจแม้แต่น้อย เห็นผู้รับใช้และช่างปะหม้อ

ล้วนล่วงหน้าไปหลายสิบวา คนทั้งสองล้วนมีความคิดดุจเดียวกัน พยายามหลบหนีไปสุดแสนไกล รอให้ศัตรูล้มลงเอง

เมี้ยวนั้งหงส์ความจริงไม่คิดทำร้ายผู้คน แต่ตอนนี้ขอเพียงปล่อยปละละเว้นคนผู้หนึ่ง ตนเองพอพิษกำเริบล้มลงเท่ากับมอบชีวิตแก่เงื้อมมือผู้นั้น ดังนั้นขบกรามกรอด ถือแส้อ่อนไล่ล่าผู้รับใช้ ผู้รับใช้กลอกกลิ้งยิ่ง เลือกวิ่งไปตามคูโคลนหลุมบ่อ แต่เมี้ยวนั้งหงส์มีตัวเบาระดับใด ชั่วพริบตาก็ติดตามทัน ผู้รับใช้เห็นหนีไม่รอดถือมีดสั้นโถมจู่โจมมา

เมี้ยวนั้งหงส์พลันหันศีรษะหมุนกาย ตวัดเท้าไปด้านหลัง กระทั่งเหลียวแลก็ไม่เหลียวแล เกร็งลมปราณไล่ติดตามช่างปะหม้อไป เท้าตวัดกลับหลังพอดีเตะใส่ตำแหน่งหัวใจผู้รับใช้ เตะจนมันกระอักโลหิตจากปาก หงายร่างล้มตายลง

ช่างปะหม้อแม้พลังฝีมือไม่สูงเยี่ยมกระไร แต่ตัวเบาของภูดพบกำสรวลตระกูลเจ็งถือเป็นสุดยอดหนึ่งในยุทธจักร เมี้ยวนั้งหงส์โลดแล่นไล่ล่า พิษยิ่งกำเริบเร็วกว่าเดิม ฝีเท้าเริ่มซวนเซ กลับไม่อาจติดตามทัน ช่างปะหม้อเห็นท่านวิ่งกะโผลกกะเผลก สร้างความลิงโลดยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"เทพยดาปกป้อง บันดาลให้เราได้ครอบครองดาบวิเศษและหญิงงาม"

ความคิดไม่ทันสิ้นสุด พลันได้ยินเสียงลมหวีดหวือ วัตถุดำมะเมื่อมสายหนึ่งแหวกฝ่าอากาศมาถึง คิดหลบหลีกก็ไม่ทันท่วงที

ที่แท้เมี้ยวนั้งหงส์ทราบว่าไม่อาจตามทัน พลันเร่งเร้าลมปราณซัดแส้อ่อนออก แส้อ่อนเนื้อเหล็กกล้าซัดใส่ใบหน้าทะลุท้องน้อยช่างปะหม้อ คนล้มลงทอดร่างเป็นซากศพ เมี้ยวนั้งหงส์ก็ไม่อาจทนทานสืบไป เสียหลักล้มฟุบลงกับพื้นอีกผู้หนึ่ง

น้ำเสียวเจี๊ยะฟุบกายบนซากศพบิดา ชมดูการต่อสู้ที่สั่นขวัญสะท้านวิญญาณถึงกับแดกดื่นจนตะลึงลาน สุดท้ายเห็นเมี้ยวนั้งหงส์ล้มลง รีบเดินเข้าใกล้มาประคอง แต่เมี้ยวนั้งหงส์ร่างสูงใหญ่ นางอ้อนแอ้นอ่อนแอ ไหนเลยประคองขึ้นได้ ?

เมี้ยวนั้งหงส์ยังมีสติแจ่มใส แต่ร่างท่อนล่างชาด้าน ชี้มือไปยังเจี่ยเถียวโฮ้วกล่าวว่า

"ค้นร่างมัน นำยาขจัดให้เรารับประทาน"

น้ำเสียวเจี๊ยะปฏิบัติตาม ตรวจค้นร่างเจี่ยเถียวโฮ้ว ค้นพบขวดเคลือบเล็ก ๆ

ใบหนึ่ง ถามเมี้ยวนั้งหงส์ว่า

"เป็นของนี้หรือ ?"

เมี้ยวนั้งหงส์สติสัมปชัญญะเลอะเลือน ยากที่จะจำแนกได้ กล่าวว่า

"ไม่ว่าใช่หรือไม่ รับ...รับประทานแล้วค่อยว่ากล่าว"

น้ำเสียวเจี๊ยะเปิดจุกขวดเทผงสีเหลืองครึ่งขวดลงบนฝ่ามือซ้าย ส่งถึงปากเมี้ยวนั้งหงส์ เมี้ยวนั้งหงส์กลืนลงไป กล่าวว่า

"รีบฆ่ามัน"

น้ำเสียวเจี๊ยะใจหายวาบ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่กล้า...ฆ่าคน"

เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"มันเป็นศัตรูฆ่าบิดาท่าน"

น้ำเสียวเจี๊ยะยังกล่าวว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่กล้า"

เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวว่า

"อีกไม่กี่ชั่วยาม จุดของมันจะคลายออกเอง เรารับบาดเจ็บสาหัส...เมื่อถึงเวลานั้น เราทั้งสองต้องตายโดยไร้ที่กลบฝัง"

น้ำเสียวเจี๊ยะใช้สองมือถือดาบวิเศษจันทร์เย็น ชักดาบจากฝัก เห็นดวงตาเจี่ยเถียวโฮ้วทอแววิงวอน นางกระทั่งไก่ยังไม่กล้าฆ่า ดาบนี้ไหนเลยฟันลงได้

เมี้ยวนั้งหงส์ตวาดสำทับว่า

"ท่านไม่ฆ่ามัน เท่ากับฆ่าเรา"

น้ำเสียวเจี๊ยะใจหายวาบ ร่างอ้อนแอ้นสั่นสะท้าน ดาบวิเศษจันทร์เย็นหลุดจากมือร่วงหล่นลง ดาบเล่มนี้ฟันทองคำสะบั้นหยกได้ คมดาบพอดีตกลงยังศีรษะเจี่ยเถียวโฮ้ว ได้ยินน้ำเสียวเจี๊ยะและเจี่ยเถียวโฮ้วส่งเสียงร้อง โดยพร้อมเพรียง คนหนึ่งสิ้นสติล้มลงบนร่างเมี้ยวนั้งหงส์ อีกผู้หนึ่งถูกดาบวิเศษฟันศีรษะแยกจากกัน

เมี้ยวนั้งหงส์นึกถึงตอนนี้ บุตรีเยาว์วัยในอ้อมอกพลันตื่นขึ้นมา ร้องไห้ว่า

"บิดา มา (มารดา) เล่า ? ข้าพเจ้าต้องการหามา"

เมี้ยวนั้งหงส์ไม่ทันตอบคำ ทารกหญิงเหลียวหน้าแลเห็นสตรีสาวเลอโฉมที่ข้างกองไฟ พลันกางแขนทั้งสอง ร้องว่า

"มามา ลั่งลั้งหาทำน"

พลางกระโดดโลดเต้นด้วยความยินดี ต้องการให้สตรีสาวเลอโฉมอุ้ม

ผู้คนรอบบริเวณได้ยินทารกหญิงตอนแรกเรียกเมี้ยวนั้งหงส์เป็นบิดา จากนั้นเรียกสตรีสาวเลอโฉมเป็นมารดา สร้างความตื่นเต้นสงสัยยิ่ง สตรีสาวเลอโฉมเป็นภรรยาของฉั้งกุยลังชัด ๆ ไฉนเป็นมารดาของบุตรีเมี้ยวนั้งหงส์ ? เสียงร้องเรียกมารดาของทารกหญิงกระตุ้นบรรยากาศในห้องโถงเขม็งตึงเครียดขึ้นหลายส่วน ผู้ใหญ่ทั้งหลายสิบคนล้วนมีสีหน้าเคร่งเครียด มีแต่ทารกหญิงคนเดียวที่กระโดดโลดเต้นไม่หยุดยั้ง

สตรีสาวเลอโฉมผุดลุกขึ้น เดินถึงข้างกายเมี้ยวนั้งหงส์อุ้มทารกหญิงขึ้น ทารกหญิงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"มามา ลั่งลั้งหาท่าน ท่านกลับบ้านไป"

สตรีสาวเลอโฉมโอบกอดนางแนบแน่น เค้าหน้าสวยซึ้งทั้งสองแอบอิงแนบชิดกัน น้ำตาในฝันของทารกหญิงยังไม่เหือดแห้ง ยามนี้พวงแก้มเพิ่มน้ำตาของมารดาอีก

คนแขนเดียวที่เด็กชายซูบผอมเรียกเป็นสี่เจ็กซุกตัวอยู่มุมห้องโถงตลอดเวลา ยามนี้ผุดลุกขึ้นอย่างแผ่วเบา เดินถึงเบื้องหน้าหัวหน้าโจรเงี่ยมกี กระซิบที่ข้างหูมันหลายคำ เงี่ยมกีหน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง พลันผุดลุกขึ้น กวาดมองเมี้ยวนั้งหงส์แวบหนึ่ง สีหน้าปรากฏแววหวาดหวั่นพรั่นพรึง ยื่นมือไปในอกเสื้อช้า ๆ ล้วงห่อกระดาษน้ำมันเล็ก ๆ ออกมาใบหนึ่ง

คนแขนเดียวช่วงชิงไป แก้ห่อออกดู เห็นภายในเป็นกระดาษไหม้เกรียมสองแผ่น มันผงกศีรษะ ห่อกระดาษน้ำมันดังเดิม ซุกเก็บไว้ในอกเสื้อ ล่าถอยกลับไปยังมุมห้องโถง

สตรีสาวเลอโฉมยกแขนเสื้อขึ้นเช็ดคราบน้ำตา พลันหอมแก้มทารกหญิงคราหนึ่ง ขอบตาแดงก่ำ คล้ายกับจะหลั่งน้ำตาอีกครา ในที่สุดสะกดกลั้นกลืนไว้ ส่งทารกหญิงคืนแก่เมี้ยวนั้งหงส์ ทารกหญิงร้องว่า

"มามา อุ้มลั่งลั้ง"

สตรีสาวเลอโฉมหันหลังให้กับนาง คล้ายแข็งทื่อไป เนิ่นนานยังไม่หันกายกลับมา

เมี้ยวนั้งหงส์สะกดกลั้นใจรอคอย รอให้สตรีสาวเลอโฉมรับคำสักคำ รอดูนางเหลียวหน้ามามองดูบุตรีอีกครา...

ในจิตใจเมี้ยวนั้งหงส์คิดฉุดลากคนผู้หนึ่งมาเหยียบย่ำอยู่ใต้เท้า ฟาดตายในฝ่ามือเดียว แต่ท่านทราบดีว่า ต้องมีคนขัดขวางอย่างไม่คิดชีวิต พลังฝีมือของท่านพิชิตทั่วแผ่นดินไร้ผู้ต่อต้าน แต่หัวใจท่านเปราะบางยิ่ง เนื่องเพราะท่านรักสตรีสาวเลอโฉมเบื้องหน้ากระไรปานนั้น

ได้ยินบุตรีร้องไห้เรียกหา "มามา อุ้มลั่งลั้ง" บุตรีดิ้นรนในอ้อมอกท่าน คิดไปหามารดา ท่านยังสะกดกลั้นใจรอคอย รอให้สตรีสาวเลอโฉมรับคำสักคำ รอดูนางเหลียวหน้ามามองดูบุตรีสักครา...

สตรีสาวเลอโฉมหูหนวกแล้ว ? หรือว่าหัวใจนางกระด้างดั่งเหล็กไหล ? ทารกหญิงครวญคร่ำ "มามา อุ้มลั่งลั้ง" แต่ผู้เป็นมารดาไม่ขยับเคลื่อนไหว กลางหลังไม่สั่นสะท้านแม้แต่น้อย กระทั่งชายเสื้อก็ไม่สั่นพลิ้วแม้สักคราเดียว

เมี้ยวนั้งหงส์เลือดลมระอุพลุ่งพล่าน หัวใจของท่านถูกบุตรีเรียกร่ำจนแหลกสลายแล้ว ดังนั้นภาพเหตุการณ์บนพื้นหิมะเมืองชังจิวเมื่อสามปีก่อน ผุดขึ้นในห้วงสมองอีกครา

บนพื้นหิมะ ทอดไว้ด้วยซากศพหกซาก เมี้ยวนั้งหงส์ถูกเข็มพิษมรณะของเจียเถียวโฮ้วซัดใส่ที่เท้าสองเล่ม ครึ่งท่อนล่างชาด้าน ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว

น้ำเสียวเจี๋ยะฟื้นคืนสติมาช้า ๆ เห็นนางล้มอยู่ในอ้อมอกเมี้ยวนั้งหงส์ รีบผุดลุกขึ้น สองเท้าพลันอ่อนระทวย กระแทกนั่งลงบนพื้นหิมะอีกครา นางแดกดันลนลานถึงขีดสุด กระทั่งร่ำไห้ยังร่ำไห้ไม่ออก

เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวว่า

"จูงม้าตัวนั้นมา"

น้ำเสียงเข้มงวดยิ่ง น้ำเสียวเจี๋ยะได้แต่ปฏิบัติตาม จูงม้ามาถึงข้างกายเมี้ยวนั้งหงส์ ยื่นมือนุ่มนิ่มเกาะกุมฝ่ามือที่โตเท่าพัดใบลานของท่าน หมายฉุดดึงท่านขึ้นมา เมี้ยวนั้งหงส์จึงกล่าว

"ท่านหลีกไป"

ในใจครุ่นคิดขึ้น

"ท่านไหนเลยฉุดดึงเราขึ้นได้ ?"

ยามนี้สองเท้าท่านไม่อาจเคลื่อนไหว ดังนั้นผงกร่างท่อนบนขึ้น ยื่นมือขวาเหนี่ยวบังโกลนม้า เกร็งกำลังข้อเล็กน้อย พลิกตัวขึ้นบนหลังม้า กล่าวว่า

"ถือดาบเล่มนั้นไว้"

น้ำเสียวเจี๋ยะเก็บดาบวิเศษจันทร์เย็นขึ้นอย่างซึมเซาราวสูญเสียวิญญาณ เมี้ยวนั้งหงส์ยื่นมือซ้ายโอบรั้งหว่างเอวนางเบา ๆ ยกนางขึ้นบนหลังม้า คนทั้งสองโดยสารม้าตัวเดียวกัน กลับโรงเตี๊ยมเล็ก ๆ นั้นอย่างช้า ๆ

เมี้ยวนั้งหงส์ปลุกปลอบสมาธิ จึงไม่สิ้นสติบนหลังม้า แต่พอบรรลุถึงหน้าโรงเตี๊ยม ก็ไม่อาจทนทานอีกต่อไป พลิกตัวร่วงหล่นลงบนพื้นหิมะ ผู้รับใช้สองคนวิ่งออกมาประคองท่านเข้าไป

เมี้ยวนั้งหงส์ม้วนขากางเกง ถอนเข็มพิษทั้งสองเล่มออกมา เรียกผู้รับใช้ดูดโลหิตพิษบนเท้าให้กับท่าน มาตรว่าเสนอให้รางวัลอย่างงาม ผู้รับใช้ยังหวาดหวั่นพรั่นพรึงรีรอลังเล

น้ำเสียวเจี๋ยะพลันทาบริมฝีปากนุ่มละมุนกับเท้าท่าน ดูดโลหิตพิษออกมาทีละคำ นางทราบกระจ่างดี คนทั้งสองเมื่อสัมผัสผิวกายเช่นนี้ นางนับว่าเป็นคนของเมี้ยวนั้งหงส์แล้ว ท่านเป็นมหาโจรก็ดี เป็นจอมมิจฉาชีพก็ดี นางตกลงใจติดตามอยู่ร่วมกับท่านแล้ว

เมี้ยวนั้งหงส์ก็ทราบ โลหิตพิษหลายคำนี้พอดูดออกมา ชีวิตที่ไร้ห่วงพะวงท่องทะยานทั่วยุทธจักรของตนเองต้องสิ้นสุดลงแล้ว นับแต่นี้ท่านต้องปกป้องคุ้มครองสตรีนางนี้ไปชั่วชีวิต ความหรรษาและความหม่นหมองของเสียวเจี๋ยะสูงศักดิ์นางนี้ จะเป็นความสุขสันต์และหม่นหมองของตน

ท่านรับประทานยาขจัดของเจียเถียวโฮ้วทันท่วงที นับว่ารักษาชีวิตไว้ได้ แต่เข็มพิษมรณะไม่ใช่อาวุธลับธรรมดา หากไม่พักรักษาตัวสิบวันครึ่งเดือน ไม่สามารถเคลื่อนไหวเท้าทั้งสองได้ ดังนั้นล้วงเงินทองออกมา สั่งผู้รับใช้ไปเก็บศพบิดาของน้ำเสียวเจี๋ยะ พร้อมทั้งเก็บศพชาวยุทธจักรที่คิดช่วงชิงดาบทั้งห้านั้น

น้ำเสียวเจี๋ยะพำนักห้องเดียวกับท่าน ปรนนิบัติท่าน อยู่เป็นเพื่อนท่าน หลังจากผ่านเหตุแปรเปลี่ยนครั้งนี้ น้ำเสียวเจี๋ยะพอพริ้มตาลงจะเห็นภาพสยดสยองบนพื้นดิน เห็นบิดาถูกโจรร้ายฆ่าตาย เห็นดาบวิเศษร่วงหล่นจากมือตนเองสังหารชีวิตคนผู้หนึ่ง นางมักร่ำไห้จนสะท้านตื่นจากความฝัน

เมี้ยวนั้งหงส์นิสัยเงียบขรึม ไม่เคยกล่าววาจาปลอบโยนแม้สักคำเดียว น้ำเสียวเจี๋ยะขอเพียงเห็นสีหน้าอันหนักแน่นเยือกเย็น ประกายตาที่เห็นใจของท่าน ก็ไม่หวาดกลัวอีก

นางบอกต่อเมี้ยวนั้งหงส์ว่า บิดานางน้ำยิ้นทงรับราชการที่ดินแดนกังหนำ จับกุมมหาโจรผู้หนึ่ง ได้ดาบวิเศษจันทร์เย็นเล่มนี้ ไม่นานน้ำยิ้นทงถูกโยกย้ายมายังนครหลวงรอรับการบรรจุ ตระเตรียมมอบดาบวิเศษแก่ผู้ใหญ่ในนครหลวง ใฝ่ฝันถึงความก้าวหน้าในหน้าที่ราชการ มิคาดกลับเสียชีวิตเพราะเหตุนี้

เมี้ยวนั้งหงส์สอบถามถึงชื่อแซ่ของมหาโจรผู้นั้น น้ำเสียวเจี๋ยะไม่สามารถตอบได้ เพียงทราบว่ามหาโจรผู้นี้ป่วยตายในคุก เมี้ยวนั้งหงส์ครุ่นคิด ไม่ทราบนั่นเป็นนักบู๊ใดถูกทำร้ายถึงแก่ชีวิต ชาวยุทธจักรที่ช่วงชิงดาบทั้งห้าคงรู้จักมหาโจรผู้นี้ ทราบว่ามหาโจรครอบครองดาบวิเศษเล่มหนึ่ง ดังนั้นติดตามมาตลอดทาง

ค่ำคืนที่ห้า น้ำเสียวเจี๋ยะยกยาชามหนึ่งให้เมี้ยวนั้งหงส์ดื่ม ท่านขณะจะยื่นมือรับพลันได้ยินนอกหน้าต่างบังเกิดเสียงเกรียวกราวหลายครา เมี้ยวนั้งหงส์ไม่แสดงท่าทีผิดปรกติ รับชามยาดื่มลงไปช้า ๆ ทราบว่านอกหน้าต่างมีคนซุ่มดูเพียงระย่นย่อในเกียรติภูมิของท่าน ไม่กล้าลงมือโดยพลการ ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

"นี่คงเป็นกำลังหนุนของคนช่วงชิงดาบทั้งห้า หากผ่านไปอีกห้าหกวันก็ไม่เป็นที่หวั่นวิตก จนใจที่หลายวันนี้สองเท้ายังเมื่อยขบ หากปรากฏศัตรูเข้มแข็งกล้ำกรายกลับยากยิ่งจะจัดการได้"

ได้ยินเสียงควับ ประกายสีขาววูบขึ้น นอกหน้าต่างปรากฏมีดสั้นเล่มหนึ่งชัดขว้างเข้ามาปักตรึงกับพื้นโต๊ะ ตัวมีดยังสั่นสะท้าน บนมีดสั้นเสียบกระดาษขาวแผ่นหนึ่ง

น้ำเสียวเจี๋ยะกรีดร้องอย่างแตกตื่น วิ่งถึงข้างกายท่าน เมี้ยวนั้งหงส์นอนอยู่บนเตียงเอื้อมไม่ถึงมีดสั้น ท่านแค่นหัวร่อ ตบมือซ้ายลงบนขอบโต๊ะ มีดสั้น

ความจริงปักตรึงใส่พื้นโต๊ะหลายนิ้ว พอตบฝ่ามือลงมีดสั้นพลันดีดกระดอนขึ้น ตกลงที่ข้างมือของท่าน ที่นอกหน้าต่างมีคนร้องชมเชยว่า

"พุทธหน้าทองร้ายกาจดังร่ำลือ สูงส่งยอดเยี่ยมจริง ๆ"

ได้ยินเสียงฝีเท้าดังเบา ๆ คนสองคนทะยานข้ามกำแพงตึกออกไป จากนั้น เสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น ม้าสองตัวควบตะบึงจากไป

เมี้ยวนั้งหงส์หยิบกระดาษขาวขึ้น เห็นเขียนอักษรแถวหนึ่งว่า

"เจ็งเตี่ยวบุ้น เจ็งเตี่ยวเอ็ง เจ็งเตี่ยวเล้งแห่งมณฑลโอ้วปักนบนอบคารวะ"

น้ำเสียวเจี๊ยะเห็นท่านสีหน้าเย็นชากระด้าง ไม่ทราบหวั่นวิตกหรือเดือดดาล จึงถามว่า

"เป็นศัตรูสืบเสาะมาหรือ ?"

เมี้ยวนั้งหงส์ผงกศีรษะ น้ำเสียวเจี๊ยะกล่าวว่า

"ท่านตบโต๊ะเช่นนี้ พวกมันก็แตกตื่นจนเตลิดหนี ไม่หรือไม่ ?"

เมี้ยวนั้งหงส์สั่นศีรษะกล่าวว่า

"พวกมันเพียงส่งจดหมายมา"

"ท่านมีความสามารถใหญ่หลวงปานนี้ พวกมันต้องกลัวแน่นอน"

เมี้ยวนั้งหงส์นิ่งเงียบงัน ในใจครุ่นคิดขึ้น

"ภูตพบกำสรวลสามพี่น้อง ตระกูลเจ็งแห่งมณฑลโอ้วปักเมื่อสืบเสาะมาแล้ว ก็ไม่ต้องหวาดกลัวไป"

น้ำเสียวเจี๊ยะปากแม้กล่าวเช่นนี้ ในใจย่อมหวั่นไหวกังวล ชั่วครู่ให้หลังจึงกล่าวเบา ๆ

"ตั่วกอ พวกเราขี่ม้าจากไปในตอนนี้ พวกมันย่อมหาไม่พบ"

เมี้ยวนั้งหงส์สั่นศีรษะ เงียบงันไม่กล่าววาจา พิชิตทั่วแผ่นดินไร้ผู้ต่อต้าน พุทธหน้าทองเมี้ยวนั้งหงส์ไหนเลยหลบหน้าหนีศัตรูได้ ? มาตรว่าเพื่อน้ำเสียวเจี๊ยะกล้ำกลืนอัปยศหลบซ่อนชั่วคราว แต่ภูตพบกำสรวลสามพี่น้องตระกูลเจ็งไหนเลยอนุญาตศัตรูหลบหนีได้ ? เรื่องเหล่านี้น้ำเสียวเจี๊ยะหาเข้าใจไม่ ท่านมีนิสัยเงียบขรึม ไม่ชมชอบกล่าวมากความ อย่าว่าแต่เรื่องเหล่านี้ไยต้องกล่าวมากความต่อนาง ดังนั้นสงบปากคำไว้

ค่ำคืนนี้น้ำเสียวเจี๊ยะพลิกตัวกระสับกระส่ายไปมา ไม่อาจหลับสนิทได้ ในใจเฝ้าห่วงใยกังวลต่อคนชนบทมือหยาบเท้าใหญ่ผู้นี้ เมี้ยวนั้งหงส์กลับหลับสนิทยิ่ง

เพียงแต่ท่านฝันไป ฝันเห็นเกี้ยวเจ้าสาวคันหนึ่ง ขบวนมโหรีดณะหนึ่ง และฝันเห็นเจ้าสาวคลุมผ้าคลุมหน้าสีแดงนางหนึ่ง นั่นเป็นความฝันในวัยเด็ก เมื่อเนิ่นนานมาแล้ว ท่านลืมเลือนไปแต่แรก ยามนี้กลับฝันถึงอีกครา

ขณะที่ตื่นขึ้นมา ริมโสตคล้ายยังได้ยินมโหรีในฝัน เปลวเทียนสั่นไหวรางเลือน ส่องด้องใบหน้าสวยซึ้งงดงามราวดอกพุดตานของน้ำเสียวเจี๊ยะบนเตียงที่ข้างกาย บุปผาดอกนี้หาเผยอยิ้มไม่ ขณะที่นางหลับใหลสีหน้ายังประหวั่นพรั่นพรึง ยังรู้สึกถึงความปวดร้าว ใบหน้านางดกอยู่ได้เปลวเทียน แต่ยังมีเงาทะมึนมากมายยิ่งกว่า

เช้าวันรุ่งขึ้น เมี้ยวนั้งหงส์สั่งผู้รับใช้ปรุงหมี่ชามใหญ่มารับประทาน ยกเก้าอี้ตัวหนึ่งนั่งอยู่ในห้องอาหาร ดาบวิเศษจันทร์เย็นจัดวางอยู่ข้างกาย ในชีวิตท่านไม่ชมชอบวางแผนล่วงหน้า เนื่องเพราะเรื่องที่คาดการณ์ล่วงหน้ามักไม่อาจถือเป็นบรรทัดฐาน ได้แต่พลิกแพลงตามสถานการณ์ น้ำเสียวเจี๊ยะพอเห็นท่าทีของท่าน สร้างความหวาดหวั่นยิ่ง สอบถามท่านหลายคำ เมี้ยวนั้งหงส์ไม่ตอบคำ ดังนั้นนางไม่กล้าถามอีก

ประมาณยามซิ้ง (แปดนาฬิกา) ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น ม้าสามตัวควบขับถึงหน้าโรงเตี๊ยม แขกเหรื่อสามคนเดินเข้ามา คนในโรงเตี๊ยมพอเห็นลักษณะการแต่งกายของคนทั้งสาม ล้วนสะดุ้งเฮือกใหญ่ ที่แท้คนทั้งสาม ล้วนสวมเสื้อปอเนื้อหยาบสีขาว สวมหมวกขาว ใส่รองเท้าขาว กลับเป็นเครื่องแบบของบุตรเพิ่งกำพร้าบิดามารดา แต่อาภรณ์ไว้ทุกข์ทั้งสามชุดสวมใส่จนกลางเก่ากลางใหม่ หากบอกว่าอยู่ในระหว่างไว้ทุกข์ก็ไม่คลับคล้าย

เมี้ยวนั้งหงส์ทราบว่า ภูตพบกำสรวลตระกูลเจ็งครองความยิ่งใหญ่ในแว่นแคว้นหนึ่ง มีพลังฝีมือเด่นล้ำเป็นพิเศษ ช่างปะหม้อนั้นเป็นศิษย์ตระกูลเจ็งก็มีฝีมือไม่ใช่ชั่ว ยามนี้สามพี่น้องตระกูลเจ็งรุดมาด้วยตนเอง เรื่องราวนับว่าตึงมือจริง ๆ

เห็นคนทั้งสามมีโฉมหน้าดุจเดียวกัน ล้วนหน้าซีดขาว จมูกทั้งเบี้ยวทั้งใหญ่ รูจมูกชี้ฟ้า เพียงอาศัยหนวดเคราแบ่งแยกอายุ คาดว่าคนเคราขาวดอกเลา

เป็นพี่ใหญ่เจ็งเตี่ยวบุ้น คนเคราดำคือยี่กอเจ็งเตี่ยวเอ็ง คนไร้หนวดเคราคือซาตี๋เจ็งเตี่ยวเล้ง คนทั้งสามดอนเดินเข้ามาฝีเท้าพลิ้วละลิ่วแผ่วเบา คล้ายกับเท้าไม่แตะพื้น นับเป็นศัตรูเข้มแข็งจริง ๆ ในชีวิตเมี้ยวนั้งหงส์ ศัตรูยิ่งเข้มแข็งสมาธิยิ่งดึกดัก พอเห็นทีท่าทั้งสามคุกคามคน กระดูกทั่วร่างพลันลั่นเบา ๆ

สามพี่น้องตระกูลเจ็งเข้ามาโดยพร้อมเพรียง ประสานมือคารวะกล่าวโดยพร้อมพรัก

"เมี้ยวได้เฮียบเชิญเถอะ"

เมี้ยวนั้งหงส์ประสานมือตอบ กล่าวว่า

"เชิญเถอะ ขออภัยที่เรารับบาดเจ็บที่เท้า ไม่สามารถลุกขึ้นยืน"

เจ็งเตี่ยวบุ้นกล่าวว่า

"เมี้ยวได้เฮียบเท้าไม่ปรกติ ความจริงไม่สมควรมารบกวน แต่ความแค้นของการสังหารศิษย์มิอาจไม่ชำระ ขอเมี้ยวได้เฮียบให้อโหสิ"

เมี้ยวนั้งหงส์ผงกศีรษะ ไม่ตอบคำอีก เจ็งเตี่ยวบุ้นกล่าวสืบต่อ

"เมี้ยวได้เฮียบมีเกียรติภูมิสะท้านแผ่นดิน เราสามพี่น้องหากสู้กันตัวต่อตัวไม่ใช่คู่มือของท่าน เล่ายี่ เล่าซา พวกเราบุกโดยพร้อมเพรียง"

เจ็งเตี่ยวเอ็ง เจ็งเตี่ยวเล้งร้องเสียงพิกล

"เล่าตั่ว เราทั้งสองบุกโดยพร้อมเพรียง"

สามพี่น้องตระกูลเจ็ง เป็นยอดฝีมือในยุทธจักร มาตรแม้นทีท่าประหลาดพิกลแต่มีศักดิ์ศรีสูงส่ง พลังฝีมือกล้าแข็ง ดังนั้นปรับรากฐานในละแวกมณฑลโอ้วน้ำโอ้วปักอย่างแน่นหนา คนทั้งสามพอกล่าวขาดคำ เสียงเครังครังดังไม่ขาดหู พากันล้วงพู่กันออกมาคู่หนึ่ง

แขกเหรื่อ และผู้รับใช้ในโรงเตี๊ยมพอเห็นคนทั้งสามมาถึงก็ทราบว่าผิดท่ายามนี้เห็นพวกมันแสดงอาวุธ ทุกผู้คนพากันหลบลี้หนีหน้า เว้นที่ว่างในห้องอาหารแถบใหญ่

น้ำเสียวเจี๊ยะห่วงใยกังวลความปลอดภัยของเมี้ยวนั้งหงส์ กลับรั้งอยู่ที่มุมห้อง เมี้ยวนั้งหงส์เห็นสตรีอ้อนแอ้นอ่อนแอเช่นนี้กลับมีกำลังขวัญปานนี้ กลับเป็นที่ปลาบปลื้มประโลมใจยิ่ง เนื่องเพราะน้ำเสียวเจี๊ยะหยุดยั้งยืนดูอยู่มุมห้อง นับแต่นี้เมี้ยวนั้งหงส์ผูกพันเป็นดายทุ่มเทจิตใจรักนาง ดังนั้นยิ้มให้กับนาง ชัก

ดาบวิเศษจันทร์เย็นออก

สามพี่น้องตระกูลเจ็งเห็นดาบเล่มนั้นเปล่งประกายสีเขียวเรืองรอง แผ่รังสีความเย็นคุกคามคน ต้องร้องชมเชยโดยพร้อมเพรียง

"ดาบที่ดี"

สามพี่น้องร้องเรียกพิกลโดยพร้อมเพรียง เจ็งเดี่ยวบุ้นยกพู่กันคู่เสมออก เจ็งเดี่ยงเอ็งจู่โจมเบื้องซ้าย เจ็งเดี่ยวเล้งจู่โจมเบื้องขวา เมี้ยวนั้งหงส์นั่งแน่วนิ่งบนเก้าอี้ ขวางดาบไม่เคลื่อนไหว รอจนพู่กันเหล็กทั้งหกด้ามจี้ถึงข้างกายพลันสะบัดดาบวูบ ในกระแสลมหวีดหวือ ฟันใส่ทั้งสามคนละดาบหนึ่ง

สามพี่น้องตระกูลเจ็งฝีมือเลอเลิศจริง ๆ เห็นสภาวะดาบของท่านลึกล้ำพิสดาร พากันพลิ้วกายหลบหลีก พวกมันเพียงทราบว่าเมี้ยวนั้งหงส์มีเพลงกระบี่เป็นเอกในแผ่นดิน มิคาดท่านกลับมีเพลงดาบสูงล้ำปานนี้

ที่เมี้ยวนั้งหงส์ใช้ออกในตอนนี้ เป็นเพลงดาบตระกูลโอ้วที่โอ้วเจ่กตอถ่ายทอดให้ ทั้งพลิกแพลงลึกล้ำ ทั้งคล่องแคล่วปราดเปรียว เพียงเสียเปรียบที่ร่างไม่อาจเคลื่อนไหว พอฟันดาบออก ยากยิ่งจะรุกไล่ตามติด

ทั้งสี่พอลงมือ ในห้องอาหารปรากฏประกายดาบแปลบปลาบ เงาพู่กันแวววับ ต่อสู้อย่างดุเดือด สามพี่น้องตระกูลเจ็งมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม คนทั้งสามแยกย้ายกลุ้มจู่โจม ประสานเสริมโดยพร้อมพรัก พู่กันหกด้ามคล้ายกลับกลายเป็นสิบสองด้าม

เมี้ยวนั้งหงส์ร่ายรำเพลงดาบ ด้านทานฟาดฟันโดยไม่เพลี่ยงพล้ำ หวนนึกถึงการต่อสู้ในวันนี้ ต้องลงมือโดยดุดันทำร้ายมันสามพี่น้อง ไม่เช่นนั้นตนเองกับน้ำเสียวเจี๊ยะยากยิ่งจะรักษาชีวิตไว้ เพียงแต่สามพี่น้องตระกูลเจ็งรักถนอมชื่อเสียง ไม่มีพฤติการณ์ร้ายใด ไม่จำเป็นต้องปลิดชีวิตพวกมัน

เห็นกระบวนท่าของสามพี่น้องยิ่งมายิ่งเร่งเร้า ทุกกระบวนท่าล้วนจี้ใส่จุดสำคัญบนร่างท่าน ขอเพียงเลินเล่อชั่ววูบ ไม่เพียงชื่อเสียงชั่วชีวิตต้องละลายหายกับสายน้ำ กระทั่งน้ำเสียวเจี๊ยะที่ผุดผาดนุ่มนวลก็ต้องตกไปในเงื้อมมือศัตรูรับความยากลำบาก ขบคิดถึงตอนนี้เพิ่มพลังไปในเพลงดาบ โหมฟาดฟันอย่างรุนแรง สามพี่น้องตระกูลเจ็งกริ่งเกรงท่านกำลังมหาศาล ดาบคมกล้า ไม่กล้าปะทะอาวุธด้วย วงล้อมที่รายล้อมจู่โจมค่อย ๆ ขยายกว้างออก

เจ็งเตี่ยวเอ็งเห็นยากยิ่งจะเอาชัย พลันร้องเสียงพิกล โถมเฉียง ๆ มา กลิ้งตัวตามพื้นดิน กลับจู่โจมท่อนล่างของเมี้ยวนั้งหงส์จากทางด้านหลัง วิธีการนี้ชั่วร้ายยิ่ง เมี้ยวนั้งหงส์นั่งบนเก้าอี้ไม่อาจเคลื่อนไหว ศัตรูจู่โจมใส่ขาเก้าอี้ท่านท่านไหนเลยพิทักษ์รักษาไว้ได้

เจ็งเตี่ยวเอ็งจู่โจมติดต่อกันหลายกระบวนท่า กวาดพู่กันขวาง เสียงกร๊อบราหนึ่ง หักขาเก้าอี้ไปข้างหนึ่ง เก้าอี้เอียงวูบ ร่างเมี้ยวนั้งหงส์พลอยโอนเอนตาม สร้างความตระหนกแก่น้ำเสียวเจี้ยะจนกรีดร้องออกมา

เมี้ยวนั้งหงส์พลันยื่นมือซ้ายปราดออก ตะกุยใส่ใบหน้าเจ็งเตี่ยวเอ็ง เจ็ง-เตี่ยวเอ็งใจหายวาบรีบกลิ้งตัวหลบหลีก ได้ยินเสียงดังดังสองครา พู่กันในมือมันกับเจ็งเตี่ยวเล้งถูกดาบวิเศษจันทร์เย็นฟันหักไปคนละด้าม เจ็งเตี่ยวบุ้นก็ปวดแปลบที่หัวไหล่ ถูกคมดาบกรีดเป็นบาดแผลสายหนึ่ง

ดาบของเมี้ยวนั้งหงส์นี้จู่โจมศัตรูสามคนโดยพร้อมเพรียง กระบวนท่านี้นามฮุ้นเล้งซาฮิ่ง (มังกรเมฆาสามปรากฏ) เป็นยอดกระบวนท่าในเพลงดาบตระกูลโอ้ว

สามพี่น้องตระกูลเจ็งพากันใช้ตัวเบากระโดดหลบหลีก คนทั้งสามสบตากันวูบ สีหน้าล้วนปรากฏแววตื่นตระหนก เจ็งเตี่ยวเอ็งถามว่า

"เล่าตั่ว ได้แผลแล้ว ?"

เจ็งเตี่ยวบุ้นกล่าวว่า

"ไม่เป็นไร"

เห็นเมี้ยวนั้งหงส์เก้าอี้โอนเอน นั่งโงนเงนแทบล้มลง หวนนึกถึงโอกาสประเสริฐเช่นนี้ ภายหน้ายากยิ่งจะพบพานอีก เพียงแต่กริ่งเกรงในดาบวิเศษคมกล้าและเพลงดาบลึกล้ำของท่าน ดังนั้นประสานมือกล่าวว่า

"ด้านอาวุธเราสามพี่น้องไม่ใช่คู่มือ พวกเราขอรับทราบเพลงหมัดฝ่ามือของท่านอีก"

คำพูดนี้กล่าวอย่างโอ่อ่าเปิดเผย แท้ที่จริงแฝงเจตนาร้าย คิดลิดรอนปมเด่นของท่านไป

การมาของมันทั้งสามครั้งนี้ ฉกฉวยโอกาสผู้อื่นบาดเจ็บ เป็นการล่าสังหารล้างแค้นหาใช่ประลองวิชาฝีมือ คำพูดประดานี้เมี้ยวนั้งหงส์ความจริงไม่จำเป็น

ต้องสนใจไยดี แต่ท่านขวัญกล้าฝีมือเข้มแข็ง ดังนั้นแค่นหัวร่อ สอดดาบวิเศษจันทร์เย็นดืนฝัก ผงกศีรษะกล่าวว่า

"ตกลง"

สามพี่น้องเหวี่ยงพู่กันทิ้ง กระโดดโลดแล่นจู่โจมเข้ามา พวกมันล้วนกระโดดลอยตัว ไม่ได้สืบเท้าก้าวย่างแม้สักก้าวเดียว เมี้ยวนั้งหงส์มีเพลงฝ่ามือกราดเกรี้ยวปานใด พอร่ายรำใช้ออกสามพี่น้องไม่อาจดุกดามเข้ามาในรัศมีแปดเชียะ ทั้งนับว่าตระกูลเจ็งมีฝีมือเลอเลิศ ไม่เช่นนั้นเพียงถูกพลังฝ่ามือท่านกระแทกใส่ก็รับบาดเจ็บสาหัสแล้ว

เจ็งเตี่ยวเอ็งนิสัยกลอกกลิ้งที่สุด เห็นขาเก้าอี้เมี้ยวนั้งหงส์หักข้างหนึ่ง ยากที่จะนั่งมั่นคง คาดว่าหากหักขาเก้าอี้อีกข้างหนึ่ง เมี้ยวนั้งหงส์เป็นต้องล้มลงแน่นอน ดังนั้นกลิ้งตัวมาหลังเก้าอี้อีกครา กวาดเท้าขวาออก เสียงกร๊อบคราหนึ่งเตะขาเก้าอี้อีกข้างหนึ่งหักไป

เก้าอี้ตัวนั้นความจริงโอนเอียงอยู่แล้ว ยามนี้พลันล้มไปด้านหลัง เมี้ยวนั้งหงส์ยื่นมือกดพนักเก้าอี้ร่างก็ลอยขึ้น ท่านแค้นเจ็งเตี่ยวเอ็งกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ พลันโถมจู่โจมลงใส่มันดุจเหยี่ยวร้าย สร้างความแตกตื่นแก่เจ็งเตี่ยวเอ็งจนขวัญหนีดีฝ่อร้องว่า

"เล่าตั่ว เล่าซา"

เจ็งเตี่ยวบุ้น เจ็งเตี่ยวเล้งพากันพุ่งจากด้านข้างมาช่วยเหลือ เมี้ยวนั้งหงส์แผ่พุ่งพลังจากสองมือ ฝ่ามือซ้ายฟาดใส่หัวไหล่เจ็งเตี่ยวบุ้น ฝ่ามือขวาฟาดถูกทรวงอกเจ็งเตี่ยวเล้ง คนทั้งสองไม่อาจทนทานได้ พากันปลิวกระเด็นออกไป เจ็งเตี่ยวเอ็งฉกฉวยโอกาสกลิ้งตัวหลายคราหลบหนีออกจากประตูห้อง เหลียวดูเมี้ยวนั้งหงส์ ท่านกรีวงหลันลงกับพื้น

สามพี่น้องเห็นท่านเหี้ยมหาญปานนี้ ไหนเลยกล้าบุกเข้ามาอีก เจ็งเตี่ยวเอ็งเหลือบเห็นข้างประตูโรงเตี๊ยมกองสุมด้วยหญ้าป้อนมาลา พลันฉุกใจคิด ล้วงชุดไฟกวัดแกว่งจุดขึ้น จ่อกับกองหญ้า เปลวไฟแลบแปลบ หญ้าแห้งเหล่านั้นติดไฟเผาไหม้ตามกระแสลม ลุกลามมายังร้านอาหาร ผู้รับใช้และแขกเหรื่อในโรงเตี๊ยมพอเห็นเพลิงไหม้ถึงกับปั่นป่วนวุ่นวาย พากันหลบหนีออกไป สามพี่น้องถือพู่กันคุมเชิงอยู่หน้าประตู ร้องว่า

"ผู้ใดช่วยเหลือแขกเหรื่อที่เท้าบาดเจ็บนั้น บิดาจะหวดศีรษะมันแหลกเละ"

ทุกผู้คนหลบหนียังไม่ทันการณ์ ยังมีผู้ใดกล้าช่วยคน ?

เมี้ยวนั้งหงส์เห็นลมกระพืออัคคี ควันดำและเปลวไฟม้วนแปลบเข้าร้านอาหาร ตนเองสองเท้าเดินเหินไม่ได้ ศัตรูก็เฝ้าอยู่หน้าประตู ต้องครุ่นคิดขึ้น

"หรือเราครองความยิ่งใหญ่มาชั่วชีวิต วันนี้กลับต้องถูกครอกตายในที่นี้ทั้งเป็น ?"

สายตายามกวาดมอง เห็นน้ำเสียวเจี๊ยะก็ติดตามทุกผู้คนหลบหนีออกไป ค่อยคลายใจลง ในแสงไฟช่วงโชติเห็นมุมห้องจัดวางเชือกมัดหนึ่ง ต้องลอบร้องในใจ

"นับว่าฟ้ายังเวทนาเรา"

พลางคืบคลานไปสลัดเส้นเชือกออก พันอยู่บนแขนสิบกว่ารอบ

สามพี่น้องตระกูลเจ็ง เห็นควันไฟปิดกั้นประตู เมี้ยวนั้งหงส์ที่ไร้ผู้ต่อต้านคงต้องฝังสังขารในกองไฟ สร้างความลิงโลดยินดียิ่ง หันไปมองหน้ากัน เปล่งเสียงหัวร่อออกมา

น้ำเสียวเจี๊ยะยามคับขันฝ่าประตูออกไป ยามนี้ฉุกคิดว่าเมี้ยวนั้งหงส์ยังอยู่ในโรงเตี๊ยม ท่านรับบาดเจ็บเสียชีวิตลงเพราะตนเอง สร้างความลำบากใจยิ่ง น้ำตาเอ่อคลอหน่วยแทบหยดหยาด

ขณะคับแค้นเสียใจในร้านอาหารพลันบังเกิดเสียงตวาดก้อง เชือกเส้นหนึ่งพุ่งควับออกจากเปลวไฟ ปลายหนึ่งพันกับลำต้นเห็งนอกประตู จากนั้นเส้นเชือกสั่นไหว ร่างทั้งผอมทั้งสูงของเมี้ยวนั้งหงส์ลอยคว้างออกมา

ทุกผู้คนเห็นท่านคล้ายขุนพลสวรรค์เหาะเหินลงจากฟ้า สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง เมี้ยวนั้งหงส์มือซ้ายยึดจับเส้นเชือกลอยตัวอยู่กลางอากาศ โถมจู่โจมใส่สามพี่น้องตระกูลเจ็ง สามพี่น้องแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ไม่มีแก่ใจต่อสู้อีก วิ่งตะบึงหลบหนี มันทั้งสามแม้มีตัวเบาสูงเยี่ยม แต่ไม่รวดเร็วเท่าเมี้ยวนั้งหงส์ยืดเหนี่ยวเส้นเชือกเหาะเหินหาว ถูกท่านยื่นมือโดเท่าพัดใบลานสะบัดเหวี่ยงแล้วตะปบปราด ตะปบปราดแล้วสะบัดเหวี่ยง สามพี่น้องล้วนลอยละลิ่วไปในกองไฟ

นับว่ามันทั้งสามมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม พอพลัดเข้ากองไฟรีบหลบหนีออกมา แต่ถูกเผาคิ้วเคราไหม้เกรียม สภาพทุลักทุลียิ่ง

เหตุการณ์ดำเนินถึงขั้นนี้สามพี่น้องตระกูลเจ็งไหนเลยกล้ารั้งอยู่สืบต่อ กระทั่งม้าก็ไม่ต้องการ วิ่งตะบึงลงสู่ได้ ได้ยินเสียงหัวร่อแกร่งกร้าวห้าวหาญของเมี้ยวนั้งหงส์ดังขึ้นที่ด้านหลังไม่ขาดหู

เมี้ยวนั้งหงส์หวนนึกถึงเหตุการณ์ที่หาญสู้ภูตพบกำสรวลสามพี่น้องตระกูลเจ็ง มุมปากอดปรากฏรอยยิ้มขึ้นวูบมิได้

แต่นี่เป็นยิ้มเดียวในความขมขื่น เป็นความสุขสันต์วูบเดียวในความเศร้าเสียใจ หวนนึกถึงหลังจากที่ตนเองทุเลาจากอาการบาดเจ็บที่เท้า ก็แต่งงานเป็นสามีภรรยากับน้ำเสียวเจี๊ยะ ภรรยาที่สลักซึ้งใจ รักจนสุดหัวใจผู้นี้ คือสตรีสาวเลอโฉมที่เบื้องหน้า นางอยู่ที่เบื้องหน้าเพียงห้าเชียะ แต่ระยะห่างห้าเชียะยังห่างไกลลิบลับกว่าระยะทางห้าพันลี้ ห้าหมื่นลี้อีก

ท่านนึกถึงวันเวลาอันสุขสันต์หลังแรกวิวาห์ นำภรรยาซึ่งนามน้ำลั้งร่วมทางไปเซ่นไหว้หลุมฝังศพของโอ้วเจ่กตอสองสามีภรรยา ท่านฝังดาบวิเศษจันทร์เย็นอยู่ในหลุมฝังศพ ในใจครุ่นคิดขึ้น

"ในโลกนอกจากโอ้วเจ่กตอ (ดาบเดียวแซ่โอ้ว) ไม่มีผู้ในคู่ควรกับการใช้ดาบเล่มนี้ ท่านเมื่อไม่มีชีวิตอยู่ในโลก ดาบวิเศษสมควรอยู่เป็นเพื่อนท่าน"

ครั้นแล้ว เมี้ยวนั้งหงส์บอกเล่าเหตุการณ์ที่ประลองฝีมือและพลั้งมือทำร้ายโอ้วเจ่กตอต่อภรรยา ที่หน้าหลุมฝังศพของโอ้วเจ่กตอ ท่านไม่ชมชอบพูดมากตลอดเวลา วันนั้นกลับกล่าวโดยไม่ขาดปาก เรื่องนี้สุมอยู่ในจิตใจท่านสิบปีจวบจนวันนี้ค่อยระบายต่อคนที่ชิดใกล้ที่สุด

ท่านจัดสุราอาหารจำนวนมากเซ่นไหว้โอ้วเจ่กตอ เป็นสุราอาหารเดียวกับที่โอ้วฮูหยินปรุงขึ้นตอนที่พวกท่านประลองฝีมือกัน ท่านก็ดื่มสุราเข้าไปไม่น้อยคล้ายกับสหายผู้รู้ใจเพียงหนึ่งเดียวของท่านฟื้นคืนชีวิตแล้ว กำลังดื่มกินสนทนากับท่าน

ท่านยิ่งดื่มยิ่งมากและยิ่งพูดมาก สนทนาถึงความเคารพเลื่อมใสที่มีต่อวีรบุรุษเลี่ยวตังโอ้วเจ่กตอ สนทนาถึงโชคชะตากลั่นแกล้งคน ชีวิตที่ผันแปร สนทนาถึงความรักที่โอ้วฮูหยินมีต่อสามี ท่านกล่าวว่า

"สตรีเช่นนาง หากแม้นสามีอยู่ในกองไฟ นางก็ต้องกระโดดลงในกองไฟ หากแม้นสามีกระโดดลงในน้ำ นางก็ต้องกระโดดลงในน้ำ..."

ทันใดเห็นเจ้าสาวตนเองหน้าแปรเปลี่ยนไป ยกมือปิดหน้าวิ่งปราดจากไป

ท่านคิดติดตามไปอธิบาย แต่ท่านเมามายแล้ว ท่านไม่ช่างเจรจา อย่าว่าแต่ในใจท่านนึกถึงเหตุการณ์ที่สามพี่น้องตระกูลเจ็งใช้อัคคีจู่โจมจริง ๆ ท่านตกอยู่ในกองไฟ นางกลับหลบหนีออกไปก่อน

ท่านมีนิสัยเปิดเผยห้าวหาญ ไม่ถือสาข้อปลีกย่อย แต่นี่เป็นคนรักที่ผูกพันความเป็นตายกับท่าน ท่านเห็นว่าน้ำลั้งสมควรหลบหนีออกไป นางเป็นสตรีอ่อนแอไม่รู้จักวิชาฝีมือ เมื่อเห็นควันหนาทึบเปลวอัคคีย่อมหวาดกลัว ดอนนั้นนางก็ไม่ใช่ภรรยาของท่าน หากตายร่วมกับท่านจะมีประโยชน์อันใด แต่ส่วนลึกของจิตใจท่าน มุ่งหวังว่าขณะที่ตนเองอยู่ในห้วงคับขันอันตราย สามารถมีคนรักเฝ้าอยู่ข้างกาย มุ่งหวังว่าคนรักอย่าได้ทอดทิ้งท่านหลบหนีไปก่อน

ท่านเลื่อมใสโอ้วเจ่กตอดลอดมา เห็นว่าโอ้วเจ่กดอมีฮูหยินที่ผูกพันรักใคร่อย่างแท้จริง ตนเองหามีไม่ โอ้วเจ่กดอแม้ตายก่อน ชีวิตนี้กลับสุขสันต์กว่าตนเอง ดังนั้นหลังจากดื่มจนเมามาย ยามอยู่เบื้องหน้าโอ้วเจ่กดอบังเอิญกล่าวผิดประโยคหนึ่ง และบังเอิญเปิดเผยความในใจออกไป คำพูดนี้สร้างความแตกร้าวในระหว่างสองสามีภรรยาอย่างที่ไม่มีวันกลบเกลื่อนได้ มาตรว่าเมี้ยวนั้งหงส์ยังคงรักต่อภรรยาอย่างลึกล้ำก็ตาม

ท่านไม่เอ่ยถึงเรื่องนี้อีก กระทั่งนามโอ้วเจ่กดอก็ไม่เอ่ยถึง น้ำลั้งย่อมไม่พาดพิงถึงเช่นกัน

ภายหลังบุตรีเบียกลั้ง (ละม้ายกล้วยไม้) ถือกำเนิดออกมา นางงามสะคราญดุจเดียวกับมารดา อ้อนแอ้นดุจเดียวกับมารดา ความรักระหว่างสามีภรรยาพอกพูนอีกชั้นหนึ่ง

แต่ท่านเป็นวีรบุรุษยุทธจักรที่ถือกำเนิดจากตระกูลยากไร้ ภรรยากลับเป็นเสียวเจี๊ยะสูงศักดิ์ในตระกูลขุนนาง ท่านนิสัยเงียบขรึม ตลอดทั้งวันปั้นหน้าเคร่งเครียด ภรรยากลับต้องการความนุ่มนวลเอาใจ การปลอบโยนอย่างละมุน นางต้องการบุรุษที่สุภาพสำรวย เข้าใจจิตใจของสตรี ต้องการบุรุษที่รู้จักหยอกเอิน รู้จักปรุงแต่งรสรัก...

เมี้ยวนั้งหงส์เสียทีที่มีพลังฝีมือพิชิตทั่วแผ่นดินไร้ผู้ต่อต้าน กลับปราศจากทุกประการที่ภรรยาปรารถนา หากแม้นน้ำเสียวเจี๊ยะรู้จักพลังฝีมือ อาจนับถือเลื่อมใสในความสามารถของสามี เข้าใจว่าท่านไฉนเป็นยอดคนยิ่งใหญ่ที่ยืนหยัดท้าฟ้าดิน แต่นางหยามดูแคลนพลังฝีมือ ถึงกับชิงชังรังเกียจพลังฝีมือ เนื่องเพราะบิดานางถูกนักบู๊ทำร้ายถึงแก่ชีวิต ต้นเหตุสืบเนื่องจากดาบเล่มหนึ่ง และเนื่องเพราะนางแต่งงานกับบุรุษที่ไม่สนใจไยดีกับความในใจตนเอง ต้นเหตุสืบเนื่องจากบุรุษผู้นี้ใช้พลังฝีมือช่วยเหลือตนเอง

ในชีวิตของนาง เคยมีอยู่ช่วงเวลาสั้น ๆ ที่บังเกิดความกระตือรือร้นสนใจต่อพลังฝีมือ นั่นเป็นเวลาที่สหายของสามีผู้หนึ่งมาเป็นแขก และเป็นฉั้งกุยลัง (ดีนกสิกร) ที่งามสง่าผู้นี้

มันไม่มีคำพูดใดที่ไม่เป็นที่นิยมยินดีของผู้คน ไม่มีแววตาใดที่ไม่อ่อนละมุนบันดาลให้ผู้คนใจวาบหวิวหวั่นไหว ที่น่าประหลาดคือ สามีนางกลับไม่แยแสเหลือบแลฉั้งเซียงกงผู้นี้ ไม่สนใจไยดีมัน ภาระต้อนรับแขกเหรื่อจึงตกอยู่ที่นาง

ค่ำคืนแรกที่พบพาน นางนอนอยู่บนเตียง เบิ่งตากลมกว้างมองดูนอกหน้าต่างอันมืดมิด อดเศร้าเสียใจมิได้ ไฉนที่ช่วยเหลือนางเมื่อครั้งกระโน้นไม่ใช่ฉั้งเซียงกงที่หล่อเหลากรุ้มกริ่มผู้นี้ พาลเป็นสามีที่นอนอยู่ข้างกายราวท่อนไม้

ผ่านไปหลายวัน ฉั้งกุยลังถกถึงพลังฝีมือกับนาง พบว่านางไม่รู้จักแม้แต่น้อย ดังนั้นสอนวิชาหมัดมวยแก่นางหลายท่า นางก็ฝึกอย่างตั้งใจ มาดรว่านางไม่ชมชอบพลังฝีมือ เนื่องเพราะเป็นมันสอนให้ นางก็ฝึกอย่างกระตือรือร้น

ในที่สุดมีอยู่วันหนึ่ง นางบอกต่อมั่นว่า

"นามของท่านกับสามีเรา สมควรผลัดเปลี่ยนสักครา มันทางที่ประเสริฐดีนสู่ไร่นา ท่านจึงเป็นหงส์ในแดนดินที่แท้จริง"

ไม่ทราบมันตั้งใจอยู่ก่อน หรือได้รับการกระตุ้นจากคำพูดนี้ ในค่ำคืนอันอบอุ่น แขกเหรื่อล่วงละเมิดผู้เหย้า ภรรยาทรยศสามี มารดาทอดทิ้งบุตรี

ตอนนั้นเมี้ยวนั้งหงส์ฝึกกระบี่ใต้แสงจันทร์ บุตรีของพวกมันเมี้ยวเยียกลั้งกำลังหลับสนิท...

ปิ่นมุกหงส์ทองบนศีรษะน้ำลั้งร่วงหล่นลงบนพื้นหน้าเตียง ฉั้งกุยลังเก็บขึ้นมาให้กับนาง เสียบลงบนศีรษะนางอย่างนุ่มนวล หัวหงส์บนปิ่นสั่นสะท้าน

อย่างแผ่วเบา...

ดังนั้นนางตกลงใจ ทอดทิ้งสามี บุตรี บ้านช่อง ชื่อเสียง...ที่นางต้องการ คือรักอันนุ่มนวล คือน้ำใจอันอุ่นระอุ

ดังนั้นนางหนีตามเซียงกงรูปงามผู้นี้ออกจากบ้าน ดังนั้นสามีโอบอุ้มบุตรี ฝ่าลมฝนติดตามมา บุตรีกำลังร้องไห้ กำลังวิงวอน กำลังเรียกหามารดา

แต่นางตกลงใจแล้ว ขอเพียงอยู่ร่วมกับฉั้งกุยลังเพียงไม่กี่วันก็ดี ขอเพียงอยู่ร่วมกับฉั้งกุยลัง ยินยอมให้สามีฆ่านาง นางรักบุตรียิ่ง แต่นี่เป็นบุตรีของเมี้ยวนั้งหงส์ หาใช่บุตรีที่เกิดจากฉั้งกุยลังกับนางไม่

นางได้ยินบุตรีร้องไห้เรียกหา แต่หางตาของนางกลับเห็นรอยยิ้มที่เปี่ยมเสน่ห์ของฉั้งกุยลัง ดังนั้นนางไม่ต้องการเหลียวหน้ากลับไป

เมี้ยวนั้งหงส์ครุ่นคิด--ขอเพียงนางติดตามตนเองกลับไป นับแต่นี้จะไม่รื้อฟื้นถึงเรื่องนี้แม้สักคำเดียว ตนเองจะให้ความรักนางเป็นทวีคูณ ขอเพียงนางกลับตัวกลับใจ ตนต้องการนาง บุตรีก็ต้องการนาง

น้ำลั้งครุ่นคิด--มันจะฟาดกุยลังตายหรือไม่ ? มันรักเรายิ่ง คงไม่ทำร้ายเรา แต่จะฟาดกุยลังตายหรือไม่ ?

หัวใจน้อย ๆ ของเมี้ยวเยียกลั้งครุ่นคิด--มามาไฉนไม่สนใจเรา ? ไม่ยอมอุ้มเรา ? เราไม่น่ารักหรือ ?

ฉั้งกุยลังก็มีความในใจของมัน มันมีความคิดอ่านลึกซึ้ง มันนึกถึงขุมทรัพย์มหาศาลที่เจ้าช่วงอ๋องทิ้งไว้ น้ำลั้งคือประแจเปิดไขขุมทรัพย์รายนี้ แน่นอนนางสวยสะคราญยิ่ง ทรงเสน่ห์ยิ่ง แต่ที่สำคัญยิ่งกว่าคือขุมทรัพย์ของเจ้าช่วงอ๋อง ตอนนี้เมี้ยวนั้งหงส์จะฟาดมันตายหรือไม่

เมี้ยวนั้งหงส์กำลังรอคอย ขบวนเปาเปียว เหล่าโจร นายเล็กตระกูลเซียง คนแขนเดียวและเด็กชายล้วนกำลังรอคอย ในห้องโถงแม้มีผู้คนจำนวนมาก แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เอ่ยปาก เพียงได้ยินทารกหญิงร้องไห้เรียกหาว่า

"มามา อุ้มลั่งลั้ง"

ต่อให้เป็นคนใจกระด้างที่สุด ก็มุ่งหวังให้นางหันกายกลับมาอุ้มบุตรีสักครั้ง

นับแต่เหยียบย่างเข้าห้องโถง เมี้ยวนั้งหงส์ไม่ได้เอ่ยปากแม้สักคำเดียว ใช้สายตาคมวาวประดุจเหยี่ยวจ้องมองภรรยา

ที่เบื้องนอกฝนเทกระหน่ำ สายวิชชุแลบแปลบปลาบ จากนั้นเป็นเสียงฟ้าร้องครืนครั่น ฝนไม่ได้หยุดแม้แต่น้อย

ในที่สุดน้ำลั้งเบียงศีรษะเล็กน้อย เมี้ยวนั้งหงส์ใจเต้นระทึกขึ้น ท่านเห็นภรรยาแย้มยิ้ม สายตาทอประกายความรักอย่างล้ำลึก แต่ที่นางมองดูคือฉั้งกุยลั้งแววตาที่เปี่ยมความรักเช่นนี้ นางไม่เคยเหลือบแลต่อท่านมาก่อน มาตรว่าตอนแรกวิวาห์ก็ไม่เคย นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตท่านที่พบพาน

เมี้ยวนั้งหงส์ใจหายวูบ ไม่มีความมุ่งหวังอีก ทรงกายขึ้นช้า ๆ ใช้ผ้าน้ำมันห่อหุ้มบุตรีอย่างพิถีพิถัน วางอยู่บนอกตนเอง ท่านระมัดระวังอย่างยิ่ง เนื่องเพราะในโลกไม่มีบิดาที่เมตตาการุณย์เช่นนี้ เศร้าเสียใจปานนี้อีก

ท่านก้าวยาว ๆ ออกจากห้องโถง ในที่สุดไม่กล่าวแม้สักคำเดียว และไม่เหลียวหน้ากลับมาแม้สักคราเดียว เนื่องเพราะท่านเห็นแววตาที่เปี่ยมรักของภรรยาแล้ว

สายฝนตกลงบนศีรษะอันแข็งแกร่งของท่าน ตกลงบนหัวไหล่หยาบหนาของท่าน เสียงฟ้าร้องดังเลื่อนลั่นอยู่เหนือศีรษะท่าน

เสียงร่ำไห้ของทารกหญิงยังดังแว่วมาอย่างเลือนราง แต่เมี้ยวนั้งหงส์ก้าวยาว ๆ ไปแล้ว ท่านโอบอุ้มบุตรี ก้าวยาว ๆ ในพายุในสายฝน

พวกท่านไม่ได้กลับบ้านไป บ้านเช่นนี้ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กลับไป...

บทที่ ๓
เด็กหนุ่มยอดฝีมือ

เมี้ยวนั้งหงส์โอบอุ้มบุตรีฝ่าลมฝนออกจากป้อมตระกูลเซียง วีรบุรุษ แม้จากไปแล้ว อานุภาพยังคงอยู่ ท่านเข้าห้องโถงออกจากห้องโถงไม่ได้เอ่ยปาก แม้สักครึ่งคำ แต่เป็นที่สยบขวัญไม่ว่าเป็นผู้ที่รู้จักหรือไม่รู้จัก ล้วนหวาดหวั่นระย่นย่อ ทุกผู้คนบ้างตระหนก บ้างละอาย บ้างเคารพ บ้างพรั่นพรึง ผ่านไปเนิ่นนานยังไม่มีผู้ใดเอ่ยปาก แต่นิ่งครุ่นคิดอย่างเงียบงัน

น้ำลั้งทรงกายขึ้นช้า ๆ มุมปากปรากฏรอยยิ้มเต็มฝืน น้ำตากลิ้งกลอกอยู่ไปมา ในที่สุดเกลือกลงอาบแก้มขาวผ่องประดุจหยก ฉั้งกุยลังพลันผุดลุกขึ้น มือซ้ายกุมด้ามกระบี่ที่หว่างเอว ดึงออกมาห้านิ้ว บังเกิดเสียงเซ้งดราหนึ่ง จากนั้นสอดกลับคืนฝัก เป็นท่วงท่าหมดจดงดงามยิ่ง กล่าวเบา ๆ

"ลั้งม่วย ไปกันเถอะ"

สองตาจ้องมองหีบเงินภายในรถ ทีท่าแม้ยังสูงส่งสำรวยไม่เสื่อมคลาย แต่น้ำเสียงสั่นสะท้านเล็กน้อย ไม่อาจปิดบังความรู้สึกหวาดหวั่นพรั่นพรึงได้

จอมหมัดร้อยชนะเห็นฉั้งกุยลังยังคิดปล้นชิงสินค้า ดังนั้นฝืนใจยันกายลุกขึ้น ร้องเรียกว่า

"ซุนยี้ นำอาวุธมา"

เบ๊ซุนฮวยเห็นบิดารับบาดเจ็บไม่เบา ดังนั้นเรียกด้วยน้ำตาคลอหน่วย

"บิดา"

จอมหมัดร้อยชนะกล่าวด้วยน้ำเสียงทรงอำนาจว่า

"รีบนำมา"

เบ๊ซุนฮวยปลดแส้อ่อนใยทอง ซึ่งเป็นอาวุธคู่มือของบิดาลงจากถุงย่ามกลางหลัง ขณะจะยื่นส่งให้พลันได้ยินเสียงกระแอมไอดังที่ตึกหลัง สตรีชรานางหนึ่งเดินออกมา นางสวมเสื้อนวมผ้าเขียว กระโปรงสีดำ หลังค่อมเล็กน้อย จอนผมหงอกขาว แต่ผมเผ้าบนศีรษะยังดำสนิท

เซียงป้อจิ้นแม้ถูกฉั้งกุยลังโค่นล้มลง แต่รับบาดเจ็บไม่มากนัก สะอึกไปร้องเรียกว่า

"มารดา เรื่องในที่นี้ท่านผู้เฒ่าไม่ต้องยุ่งเกี่ยว โปรดกลับไปพักผ่อนเถอะ"

ที่แท้สตรีชรานี้เป็นมารดาของเซียงป้อจิ้น เซียงเล่าไถ่ผงกศีรษะ กล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติว่า

"พลาดท่าเสียทีผู้อื่นแล้ว ?"

สุ้มเสียงแหบแห้งระคายหูยิ่ง เซียงป้อจิ้นมีสีหน้าละอาย ก้มศีรษะกล่าวว่า

"ผู้บุตรใช้การไม่ได้ ไม่ใช่ฝีมือของผู้แซ่ฉั้งนี้"

พลางชี้มือไปยังฉั้งกุยลัง เซียงเล่าไถ่ลืมตาเล็กน้อย กวาดมองฉั้งกุยลังอย่างซึมเซาแวบหนึ่ง จากนั้นเหลียวมองน้ำลั้ง พึมพำว่า

"สตรีที่งดงามนัก"

ทันใด เด็กชายซูบผอมผู้หนึ่งมุดฝ่าออกจากกลุ่มคน ชี้มือไปยังน้ำลั้ง ร้องว่า

"บุตรีท่านให้ท่านอุ้ม ท่านไฉนไม่สนใจนาง ? ท่านเป็นมารดา ไฉนไม่มีมโนธรรมแม้แต่น้อย ?"

คำพูดเหล่านี้ล้วนเป็นความในใจของทุกผู้คน แต่พอเปล่งจากปากเด็กชายซูบผอมยากไร้ราวขอทานน้อยผู้หนึ่ง ทุกผู้คนล้วนงงงันวูบ ได้ยินเสียงฟ้าร้องครืนครั่นผ่านพ้น เด็กชายร้องดัง ๆ ว่า

"ท่านไม่มีมโนธรรม ต้องถูกฟ้าผ่าตาย !"

มันชี้นิ้วด่าทอ พริบตานั้นเด็กชายเสื้อผ้าซอมซ่อผู้หนึ่ง กลับแฝงอำนาจอย่างใหญ่หลวง

ฉั้งกุยลังงงงันวูบ เสียงเช้งเมื่อชักระบี่จากฝัก ตวาดว่า

"ขอทานน้อย เจ้ากล่าวเหลวไหลอันใด ?"

หัวหน้าโจรเงี่ยมกีสะอึกเข้ามา ตวาดสำทับว่า

"รีบขอขมาต่อฮู...ฮูหยินของฉั้งเซียงกง"

เด็กชายไม่แยแสสนใจมัน สีหน้าเปี่ยมแววคุณธรรมอันอาจหาญ ยังคงชี้นิ้วด่าทอน้ำลั้งว่า

"ท่าน...ท่านไม่มีมโนธรรมเลย"

ฉั้งกุยลังยกกระบี่ ขณะจะแทงใส่เด็กชาย น้ำลั้งพลันยกมือปิดหน้า ร่ำไห้ดังโฮใหญ่ วิ่งฝ่าสายฝนออกไป ฉั้งกุยลังไม่พะวงถึงการสังหารเด็กชายถือกระบี่ติดตามออกไป มันกระโดดพุ่งตัวคราเดียวก็ติดตามถึงข้างกายน้ำลั้ง ปลอบโยนว่า

"ลั้งม่วย ขอทานน้อยกล่าวเหลวไหล อย่าได้สนใจมัน"

น้ำลั้งสะอึกสะอื้นพลางกล่าว

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่มีมโนธรรมจริง ๆ"

ขณะร่ำไห้รำพัน ฝีเท้าไม่หยุดยั้งชะงัก ฉั้งกุยลังเหนี่ยวรั้งแขนนาง น้ำลั้งกลับสลัดหลุดไป

ฉั้งกุยลังหากตั้งใจหน่วงเหนี่ยว น้ำลั้งต่อให้ฝึกพลังฝีมืออีกสิบปี ก็ไม่อาจดิ้นหลุดได้ แต่มันไม่กล้าบังคับแข็งขืน ได้แต่คลายมือออก ปลอบโยนด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล เห็นคนทั้งสองยิ่งเดินยิ่งห่างไกล เลียบถนนใหญ่เลี้ยวโค้งคราหนึ่งลับตาไป สายฝนกระเซ็นใส่พื้นดิน สะเก็ดน้ำปลิวกระจาย คนทั้งสองไม่ย้อนกลับมาอีก

ทุกผู้คนระบายลมจากปากคำหนึ่ง เหลียวมองเด็กชายนั้น รู้สึกเด็กผู้นี้ยังเยาว์วัย กลับมีขวัญกล้าแข็ง ชีวิตน้อย ๆ นี้นับว่าเก็บตกมา เงี่ยมกีแค่นหัวร่อตวาดว่า

"ประเสริฐแท้ เงี่ยมตั่วเอี้ยจะกวาดทรัพย์เพียงลำพัง น้องพี่ทั้งหลายรีบขนย้ายหีบเงิน"

เหล่าโจรรับคำโดยพร้อมเพรียง กระจายกำลังหมายลงมือ เงี่ยมกีดวัดเท้าซ้ายเตะเด็กชายนั้นกลิ้งกระเด็นไปทอดหนึ่ง ยื่นมือคว้าใส่คนแขนเดียวที่เด็กชายนั้นเรียกเป็นสี่เจ็ก ตวาดว่า

"คืนสิ่งของแก่เรา"

เซียงเล่าไถ่พลันถามเสียงแหบแห้ง

"เงี่ยมเล่าตั่ว ที่นี่ใช่ป้อมตระกูลเซียงหรือไม่ ?"

เงี่ยมกีกล่าวว่า

"ป้อมตระกูลเซียงจะเป็นไร ?"

เซียงเล่าไถ่กล่าวว่า

"เราใช่เป็นประมุขป้อมตระกูลเซียงหรือไม่ ?"

เงี่ยมกียังคงใช้มือข้างหนึ่งคว้าปกเสื้อคนแขนเดียว แหงนหน้าหัวร่อกล่าวว่า

"นางเฒ่าตระกูลเซียง ท่านวกวนอ้อมค้อมอันใด ? ป้อมตระกูลเซียงท่านกำแพงสูงตระหง่านประตูกว้างใหญ่ คงมีทรัพย์สินเงินทองไม่น้อย หรือคิดกำนัลเงินทองให้น้องพี่ทั้งหลายใช้สอย ?"

เหล่าโจรส่งเสียงสนับสนุน หัวร่อครืนออกมา เซียงป้อจิ้นขุ่นแค้นจนหน้าเผือดขาว กล่าวว่า

"มารดา อย่าได้กล่าวมากความกับมัน ผู้บุตรเสี่ยงกับมันแล้ว"

พลางช่วงชิงดาบยาวจากมือพนักงานคุ้มกันภัยผู้หนึ่ง ร้องท้าทายต่อเงี่ยมกี เงี่ยมกีผลักคนแขนเดียวออก กล่าวอย่างเดียดแค้น

"เจ้าอย่าได้ไป รอสักครู่บิดาจะคิดบัญชีกับเจ้า"

พลางชำเลืองมองเซียงป้อจิ้น วางท่าเขื่องโขแสดงว่าไม่เห็นเซียงป้อจิ้นอยู่ในสายตา

เซียงเล่าไถ่กล่าวว่า

"เงี่ยมเล่าตั่ว ท่านตามเรามา เรามีคำพูดกล่าวกับท่าน"

เงี่ยมกีงงงันวูบ กล่าวเล่นลิ้นว่า

"ไปที่ใด ? หากเป็นห้องหอของสตรี ผู้แซ่เงี่ยมจึงไม่ไป"

เซียงเล่าไถ่คล้ายไม่ได้ยิน ยังคงกล่าวว่า

"เรามีคำพูดสำคัญกล่าวกับท่าน"

เงี่ยมกีครุ่นคิดในใจ

"นางเฒ่านี้ประหลาดพิกลอยู่บ้าง ไม่ทราบเรียกเราไปที่ใด ?"

ขณะจะกล่าว "เงี่ยมตั่วเอี้ยไม่มีเวลาพร่ำพิไรกับท่าน" เซียงเล่าไถ่ก็หันกายเดินเข้าสู่ตึกใน กล่าวเสียงแหบแห้ง

"ท่านไม่มีขวัญกล้าพอ ก็แล้วกันไป"

เงี่ยมกีแหงนหน้าหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"เราไม่มีขวัญกล้าพอ ?"

พลางสาวเท้าติดตามไป รองหัวหน้าโจรที่ร่วมทางมา พลันยื่นส่งดาบหัวตัดของเงี่ยมกีให้ เงี่ยมกีรับไปถือด้วยมือซ้าย

เซียงปัอจิ้นไม่ทราบมารดาเรียกเงี่ยมกีเข้าไปด้วยเจตนาใด ดังนั้นติดตามหลัง เซียงเล่าไถ่แม้ไม่เหลียวหน้ามองก็ฟังเสียงฝีเท้าของบุตรชายออก กล่าวว่า

"จิ้นยี่รั้งอยู่ที่นี่ เงี่ยมเล่าตั่ว ท่านเรียกน้องพี่ทั้งหลายอย่าเพิ่งลงมือ"

ขณะกล่าวคำพูดเหล่านี้ไม่ได้เหลือบแลบุตรชายและเงี่ยมกีแม้สักแวบเดียว แต่น้ำเสียงทรงอำนาจคล้ายกำลังบงการออกคำสั่ง เงี่ยมกีกล่าวว่า

"คำพูดนี้ไม่ผิด ทั้งหมดอย่าได้เคลื่อนไหว รอเรากลับมาจัดการ"

เหล่าโจรรับคำโดยพร้อมเพรียง รองหัวหน้าโจรใช้ถ้อยคำในฝ่ายมิจฉาชีพตวาดออกคำสั่ง แยกย้ายส่งคนเฝ้าคุมเชิงขบวนเปาเปียว ป้องกันพวกมันเคลื่อนไหว

เซียงปัอจิ้นหลังจากช่วยเหลือขบวนเปาเปียว เหล่าโจรความจริงตกเป็นรอง แต่แล้วเซียงปัอจิ้นกับฉื่อเจ็งถูกฉั้งกุยลังทำร้าย จ๋อมหมัดร้อยชนะหลังจากถูกเงี่ยมกีเตะใส่เท้าหนึ่งยังถูกฉั้งกุยลังต่อยใส่อีกหมัดหนึ่ง สถานการณ์จึงเลวร้ายอีกครา เหล่าโจรเมื่อไม่ปล้นชิงสินค้า คนในขบวนเปาเปียวก็สงบจิตใจรอดูเหตุการณ์

เงี่ยมกีติดตามหลังเซียงเล่าไถ่ เห็นนางหลังงองุ้มเล็กน้อย ฝีเท้าซวนเซเล็กน้อย ความคิดตื่นตัวล้วนปลาสนาการสิ้น ถามอย่างยิ้มแย้ม

"นางเฒ่าตระกูลเซียง เรียกเราเข้ามา คิดมอบของวิเศษให้หรือ ?"

เซียงเล่าไถ่กล่าวว่า

"มิผิด มอบของวิเศษ"

เงี่ยมกีฉุกใจคิด ชั่วชีวิตมันละโมบสมบูรณ์ เห็นป้อมตระกูลเซียงโอ่อ่าตระการเป็นที่ภูมิฐานนัก ไม่แน่นักว่าเซียงเล่าไถ่เห็นโจรร้ายกล้ำกราย แดกดื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ยินยอมมอบของวิเศษไถ่ชีวิต ถึงกับทั้งตื่นเต้นทั้งลิงโลด เห็นนางมุ่งสู่ตึกหลัง ผ่านตัวตึกสามช่วงมาถึงห้องหับหลังสุดท้าย ผลักประตูออกดังแอ๊ด นางเองเดินเข้าไปก่อน ปากกล่าวว่า

"เชิญเข้า"

เงี่ยมกีชะโงกศีรษะมองเข้าไป เห็นเป็นห้องก่ออิฐถือปูนกว้างยาวประมาณสองวา ภายในเวิ้งว่างเปล่า นอกจากโต๊ะสี่เหลี่ยมตัวหนึ่งไม่มีเครื่องประดับอื่นอีก ลังเลเล็กน้อยจึงสาวเท้าเข้าไป ร้องดัง ๆ ว่า

"มีคำพูดรีบกล่าว อย่าได้แสร้งเป็นลึกลับไป"

เซียงเล่าไถ่ไม่ตอบคำ ยื่นมือปิดประตูไม้ ทั้งยังลงกลอนประตูอย่างแน่นหนา

เงี่ยมกีสงสัยใจยิ่ง กวาดตาสำรวจมอง เห็นบนโต๊ะจัดตั้งป้ายสถิตวิญญาณใบหนึ่ง จารึกอักษร "ที่สถิตวิญญาณผู้ล่วงลับเซียงเกี่ยมเม้ง" ต้องครุ่นคิดในใจ

"เซียงเกี่ยมเม้ง ? นามนี้คุ้นหูนัก นั่นเป็นผู้ใด ?"

ยามกะทันหันกลับนึกไม่ออก เซียงเล่าไถ่กล่าวเบา ๆ

"ท่านกลับกล้าเข้าป้อมตระกูลเซียงมาอาละวาด นับว่าขวัญกล้าบังอาจยิ่ง หากสามีผู้ล่วงลับมีชีวิต ต่อให้เงี่ยมกีสิบคนก็ต้องตายหมดสิ้น วันนี้ป้อมตระกูลเซียงแม้เพียงหลงเหลือหญิงม่ายบุตรกำพร้า ก็ไม่อนุญาตโจรลักเล็กขโมยน้อยมารังควานถึงถิ่น"

กล่าวจบพลันยืดเอวขึ้น สองตาเป็นประกายวาววับ พริบตานั้นสตรีชราที่แก่เฒ่าร่วงโรยกลับกลายเป็นเข้มแข็งองอาจ เงี่ยมกีต้องใจหายวูบ ครุ่นคิดขึ้น

"ที่แท้นางเฒ่านี้แสร้งเป็นชรา"

แต่หวนนึกถึงชนชั้นสตรีเพศ มีอันใดน่าพรั่นพรึง จึงกล่าว

"บุกก็บุกเข้ามาแล้ว รังควานก็รังควานแล้ว ท่านคิดกัดเราคำหนึ่ง ?"

เซียงเล่าไถ่พลันเดินถึงข้างโต๊ะ ประคองห่อผ้าสีเหลืองจากหลังป้ายสถิต

วิญญาณใบหนึ่ง ห่อผ้านั้นมีฝุ่นละอองสุมหนา จัดวางอยู่หลังป้ายสถิตวิญญาณ ไม่มีใดสะดุดตา นางก็ไม่ตบฝุ่นละออง ยกมือแก้ห่อผ้าออก เห็นประกายสีม่วงวูบวาบ พลังยะเยียบจับจิตกลับเป็นดาบแปดทิศม่วงทองสันหนาคมเบาบางเล่มหนึ่ง

เงี่ยมกีพลันฉุกคิดถึงคนผู้หนึ่ง ต้องถอยกายไปสองก้าว ดาบหัวดัดในมือซ้ายเปลี่ยนเป็นถือด้วยมือขวา ร้องว่า

"ดาบแปดทิศเซียงเกี่ยมเม้ง"

เซียงเล่าไถ่หน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"ผู้กล้าล่วงลับดาบยังดำรง เราจะใช้ดาบแปดทิศของสามีผู้ล่วงลับเล่มนี้รับทราบกระบวนท่าสูงส่งของเงี่ยมเล่าตั่ว"

ขาดคำคว้าจับด้ามดาบ ใช้ท่วงท่าทังจื้อไป่ฮุด (ทารกไหว้พระ) คารวะต่อป้ายสถิตวิญญาณ หันกายมายังเงี่ยมกี แสดงท่วงท่าเริ่มต้นของเพลงดาบแปดทิศ เห็นนางย่อไหล่ทิ้งศอก ผนึกสติสมาธิ ไหนเลยมีทีท่าชราภาพแม้แต่น้อย

เงี่ยมกีแม้กรังเกรงอยู่บ้าง แต่หวนนึกถึงกระทังจอมหมัดร้อยชนะยังพ่ายแพ้ในเงื้อมมือมัน หากแม้นเซียงเกี่ยมเม้งยังมีชีวิตอาจเป็นที่ครั่นคร้ามของมัน เซียงเล่าไถ่ผู้นี้ต่อให้มีฝีมือสูงส่งกว่านี้ก็มีพลังการฝึกปรือจำกัด ดังนั้นยกดาบหัวดัดขึ้น กล่าวว่า

"ท่านคิดประลองเพลงดาบ ไยไม่ลงมือในห้องโถง ตะกายมาถึงที่นี้ หรือต้องการให้สามีผู้ตายชมดูอยู่ด้านข้าง ค่อยแสดงฝีมือออกได้ ?"

เซียงเล่าไถ่กล่าวเสียงหนัก ๆ

"มิผิด สามีผู้ล่วงลับมีอำนาจเกริกไกร สยบขวัญชนชั้นมุสิก"

เงี่ยมกีกวาดมองป้ายสถิตวิญญาณนั้นแวบหนึ่งรู้สึกขนลุกเกรียวเล็กน้อย คิดสะสางเรื่องนี้โดยพลัน จะได้ออกจากห้องสถิตวิญญาณที่มืดครึ้มเย็นเยียบนี้ จึงกล่าว

"เซียงเล่าไถ่ ท่านป้อนกระบวนท่าเถอะ"

"ท่านเป็นแขก เงี่ยมแจ่จู้เชิญก่อน"

นางได้ยินมันเปลี่ยนคำเรียกหา ก็ให้ความเกรงอกเกรงใจพลอยยกย่องมันเป็น 'แจ่จู้' (หัวหน้าค่าย) เงี่ยมกีจึงกล่าว

"เรากับป้อมตระกูลเซียงไม่มีอริบาดหมาง การปล้นสินค้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายอยู่ที่จอมหมัดร้อยชนะ เซียงเล่าไถ่เมื่อคิดเสนอหน้า พวกเราจี้ถึงก็หยุดยั้ง ไม่

จำเป็นต้องประหารฆ่าฟัน"

เซียงเล่าไถ่เลิกคิ้วสูง กล่าวว่า

"ไม่ง่ายดายปานนั้น เซียงเกี่ยมเม้งเป็นวีรบุรุษผู้กล้า ป้อมตระกูลเซียงของมันไหนเลยอนุญาตผู้คนคิดมาก็มา คิดไปก็ไป ?"

"ในความเห็นของท่านควรทำอย่างไร ?"

เซียงเล่าไถ่กล่าวว่า

"ท่านหากเอาชนะดาบในมือเรา ก็ตัดศีรษะเราไป กระทั่งบุตรชายเราก็ฆ่าทิ้ง เราหากได้ชัยครึ่งท่าหนึ่งกระบวนเพลง เงี่ยมแจ่จู้ก็ต้องทิ้งศีรษะบนบ่าไว้"

กล่าวจบ ดวาดดามติดว่า

"จู่โจมกระบวนท่า"

เงี่ยมกีโทสะพลุ่งขึ้น ร้องว่า

"เราต้องการชีวิตท่านสองแม่ลูกไปไย เพียงต้องการป้อมตระกูลเซียงทั้งบ้านซึ่งและทั้งนา"

พลางกวัดแกว่งดาบ ขณะจะจู่โจมกระบวนท่า เซียงเล่าไถ่พลันฟาดฟันดาบออกด้วยท่าเชี่ยวเอี้ยงตอ (ดาบคล้อยอาทิตย์) ดาบนี้ทั้งรวดเร็วทั้งรุนแรง เงี่ยมกีรีบเบี่ยงศีรษะ ได้ยินเสียงหวีด ดาบฟันผ่านแก้มขวามันไป ห่างกันเพียงนิ้วเศษ ขอเพียงหลบหลีกชักช้าชั่ววูบ ศีรษะหัวนี้ไยมิใช่ถูกนางฟันแยกเป็นสองเสี่ยง ?

ดาบนี้เป็นที่ข่มขวัญผู้คน เงี่ยมกีถูกนางฟันจนงงงันวูบ ทราบว่ากระบวนท่าที่สองของนางต้องวกดาบฟันเอว รีบลดดาบหัวดัดลงปิดป้อง เสียงดังเมื่อดาบทั้งสองเล่มปะทะกัน ประกายไฟแลบพุ่งออก

เงี่ยมกีรู้สึกกำลังแขนของนางด้อยกว่าตนมากนัก ค่อยคลายใจลง ผลักดาบออกด้วยท่าซุยดอกัวะเอ้า (ผลักดาบเชือดคอ) เซียงเล่าไถ่แค่นเสียงดังเฮอะเบี่ยงตัวหลบเลี่ยง กล่าวว่า

"เพลงดาบสี่ประตู ไม่มีใดพิสดาร"

เงี่ยมกียิ้มพลางกล่าวว่า

"ธรรมดาหาความพิสดารไม่ได้ กลับสามารถเอาชัยท่าน"

สืบเท้าปราดไปเบื้องหน้า ใช้ออกด้วยกระบวนท่าเลี่ยวฮ้วงดอ (ดาบสัมพันธ์) เซียงเล่าไถ่ไม่หลบหลีกปิดป้อง กลับรุกตอบโต้ ยกดาบฟันเฉียง ๆ ใส่ใบหู

เงี่ยมกีใจหายวาบ ครุ่นคิดขึ้น

"ไฉนคิดเสี่ยงชีวิตแล้ว ?"

ในวิชาการต่อสู้ ความจริงมีกระบวนท่าดีโต้โดยไม่ช่วยตัวเอง แต่วิธีการต่อสู้บาดเจ็บตกตายตามกันแฝงอันตราย หากมิใช้กระบวนท่าศัตรูยากคลี่คลาย ไม่ถึงคราคับขันจำเป็น ไม่ใช้ออกเด็ดขาด ยามนี้เซียงเล่าไถ่เพียงยกดาบต้านก็สามารถปัดป่ายท่าศัตรู มิคาดนางกลับพาตัวเสี่ยงอันตราย จู่โจมโดยไม่คิดชีวิต นางไม่ต้องการชีวิต เงี่ยมกีกลับต้องการ ยามคับขันทิ้งตัวลงเกลือกกลิ้งร่าง ตวัดเท้าเตะสวน เท้านี้พิสดารยิ่ง ข้อมือเซียงเล่าไถ่แทบถูกเตะใส่ รีบพลิกดาบแปดทิศ เงี่ยมกีค่อยชักเท้าหมุนตัว

ที่แท้เงี่ยมกีก็ฝึกปรือเพลงหมัดเท้าสิบกว่าท่า หลายปีมานี้ประสบชัยในยุทธจักร เพลงดาบกลับธรรมดาสามัญ แต่มันสอดแทรกกระบวนท่าพิสดารไปในเพลงดาบ ดาบสี่ประตูที่จัดอยู่ชั้นที่สามที่สี่ ก็กลับกลายจากคร่ำครึเป็นพิสดาร ยามนี้พอใช้ออก ทุกครั้งที่เพลงดาบตกเป็นเบี้ยล่าง ก็ตวัดหมัดเตะเท้าพลิกสถานการณ์เลวร้ายกลับคืนมา

พริบตานั้นสตรีชรากับหัวหน้าโจรร่ายรำดาบ ต่อสู้กันในห้องอิฐ ก่อกวนจนฝุ่นละอองคละคลุ้ง เงี่ยมกีเห็นเซียงเล่าไถ่มีเพลงดาบลึกล้ำ ตนเองหากมิใช่พึ่งพาเพลงหมัดเท้าสิบกว่าท่านั้น คงจบชีวิตใต้เพลงดาบแปดทิศแต่แรก สตรีชรานางหนึ่งกลับมีพลังฝีมือเช่นนี้ กลับเป็นที่ตื่นเต้นสงสัย ต้องครุ่นคิดขึ้น

"เช่นนี้หากสู้สืบไป หากเลินเล่อชั่ววูบ เป็นต้องถูกนางฟันศีรษะหลุดไป นี่ไม่อาจล้อเล่นได้"

ดังนั้นใช้ปมเด่นซุกซ่อนปมด้อย ต่อยหมัดเตะเท้าไม่หยุดยั้ง บางครั้งค่อยฟันดาบออก วิธีนี้ได้ผลยิ่ง เซียงเล่าไถ่ยากยิ่งจะต้านทานได้ ต้องหลบหลีกล่าถอยตลอดเวลา สร้างความกระหยิ่มยิ้มย่องแก่เงี่ยมกียิ่ง หัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า

"เซียงเกี่ยมมังเป็นวีรบุรุษอันใด เพลงดาบแปดทิศมีเพียงนี้เอง"

เซียงเล่าไถ่ให้ความเคารพสามีผู้ล่วงลับปานเทพเจ้า คำพูดนี้ละเมิดข้อห้าม

ถือสาของนาง ดวงตาพลันทอประกายดุร้าย เพลงดาบพลันเปลี่ยนแปร วิ่งวนอยู่รอบข้างสีขาววาววับ จู่โจมจากทั่วสี่ทิศแปดทาง ยามนี้ทุกกระบวนท่าของนางล้วนเสี่ยงชีวิต ทุกกระบวนท่าล้วนชิงจู่โจม ไม่นำพาต่อความเป็นตายส่วนตัว

เงี่ยมกีต้องร้องดัง ๆ ว่า

"ท่านเสียสติหรือ ? นี่ เซียงเล่าไถ่ สามีท่านไม่ได้ถูกเราฆ่าทิ้ง ท่านเสี่ยงชีวิตกับเราไยกัน ?"

ทางหนึ่งร่ำร้อง ทางหนึ่งกระโดดหลบหลีก มันพอสูญเสียความคิดต่อสู้ เซียงเล่าไถ่ยิ่งตะลุยเข่นฆ่า เพลงดาบยิ่งมายิ่งรวดเร็ว เงี่ยมกีไม่ทันใช้เพลงหมัดเท้าพิสดาร เพียงคิดถอดกลอนประตูหลบหนีออกจากห้อง มันเผชิญกับแม่เสือคลุ้มคลั่งตัวหนึ่ง ไหนเลยยังคำนึงถึงผลแพ้ชนะและชื่อเสียงอัปยศ ความคิดเพียงหนึ่งเดียวคือหนีเอาชีวิตรอดอย่างไร

มีอยู่หลายครั้ง เงี่ยมกีคิดถอดกลอนประตูล้วนถูกเซียงเล่าไถ่คุกคามจนไม่อาจปลีกตัวไปได้ เห็นนางใช้ออกด้วยท่าแม้แขท้ำไฮ้ (นางอสูรหยั่งทะเล) เจี่ยโป่วเลี้ยวตอ (สืบเท้าตวัดดาบ) เซียนยิ้นจี้โล่ว (เซียนวิเศษชี้ทาง) เพลงดาบยิ่งมายิ่งกราดเกรี้ยวเป็นทวีคูณ เงี่ยมกีพลันตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว หมุนตัวดวัดเท้ากลับ ร้องว่า

"ขอตัวแล้ว"

พลางถีบเท้าพุ่งควับไปยังหน้าต่าง มิคาดเซียงเล่าไถ่ตัดใจรับเท้านี้ ถลันตามติดดุจเงาตามตัว ฟันดาบดังฉับ ได้ยินคนทั้งสองร้องโอยโดยพร้อมเพรียง พากันร่วงลิ่วลงที่ริมหน้าต่าง

เซียงเล่าไถ่กระโดดปราดขึ้นในบัดดล หัวไหล่นางแม้ถูกเตะใส่แต่ไม่รับบาดเจ็บสาหัส เงี่ยมกีถูกดาบฟันใส่ที่เท้าอย่างถนัดถนี่ ไม่สามารถทรงกายขึ้นอีก คราวครั้งนี้สร้างความแตกตื่นแก่มันจนขวัญหนีดีฝ่อ เห็นเซียงเล่าไถ่ตาแดงฉานด้วยสายเลือด ยกดาบฟันซ้ำเติม รีบยื่นมือกอดขาเซียงเล่าไถ่ไว้กล่าวว่า

"โปรดละเว้นชีวิต"

เซียงเล่าไถ่เมื่อเยาว์วัยติดตามบิดาออกท่องเที่ยว หลังแต่งงานติดตามสามีบุกบั่นยุทธจักร ชั่วชีวิตพบพานนักสู้ผู้กล้ามากมายสุดคณนานับ ยังไม่เคยประสบพบตัวบัดซบที่ใช้การไม่ได้ปานนี้มาก่อน ต้องงงงันวูบ ดาบนี้ไม่อาจฟันลง

เงี่ยมกีพานหมอบกราบกับพื้น โขกศีรษะดังโครมโครม วิงวอนว่า

"ผู้ใหญ่ไม่ถือความผิดผู้ต่ำต้อย เราเป็นลูกเต่าบัดซบ เล่าไท้ไถ่ดิดถลกหนังกระชากเส้นเอ็นโปรดลงมือ เพียงหวังให้ละเว้นดาบนี้"

เซียงเล่าไถ่ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ตกลง ละเว้นชีวิตท่านสักครา เรื่องประลองฝีมือในวันนี้ ห้ามไม่ให้แพร่งพรายออกไปแม้สักคำเดียว"

เงี่ยมกีมุ่งมาดปรารถนาอยู่แล้ว ลนลานรับปาก เซียงเล่าไถ่กล่าวว่า

"ไปเถอะ"

เงี่ยมกีโขกศีรษะอีกสองครั้ง ค่อยตะกายขึ้นมา ใช้ดาบยันพื้นกะโผลก-กะเผลกออกไป เซียงเล่าไถ่กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"หยุดไว้ พวกเราก่อนประดาบ บอกว่าผู้ใดพ่ายแพ้ต้องทิ้งศีรษะไว้ ท่านไม่รักษาคำพูด หรือเราก็บัดซบดุจเดียวกับท่าน ?"

เงี่ยมกีสะท้านเฮือก เหลียวหน้ากลับมา เห็นเซียงเล่าไถ่หน้าเคร่งเครียดเย็นชา แสดงว่าไม่ได้กล่าวล้อเล่น จึงกล่าว

"ท่าน...ท่านมิใช่อภัยละเว้นเราแล้วหรือ ?"

เซียงเล่าไถ่กล่าวว่า

"เพียงละเว้นชีวิตท่าน ไม่ละเว้นศีรษะท่าน"

พ เงตวัดดาบแปดทิศขึ้น กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ดาบแปดทิศใช้ออกคราใด ไม่คืนกลับในสภาพว่างเปล่า เข้ามา"

เงี่ยมกีคุกเข่าลงดังโครม เซียงเล่าไถ่ลงมืออย่างรวดเร็ว มือซ้ายคว้าเปียของมัน ดาบแปดทิศสะบัดวูบตัดเปียของมันทิ้งตวาดว่า

"ทิ้งเปียไว้ที่ป้อมตระกูลเซียง นับแต่นี้ปลงผมบวชเป็นหลวงจีน ห้ามไม่ให้คลุกคลีบนเส้นทางมิจฉาชีพอีก"

เงี่ยมกีได้แต่รับคำ เซียงเล่าไถ่กล่าวว่า

"ท่านพันบาดแผลที่เท้า สวมหมวกปิดบัง ไปยังห้องโถงบอกต่อบริวารของท่าน ไสหัวออกจากป้อมตระกูลเซียง"

คนในห้องโถงท่านมองดูเรา เรามองดูท่าน ไม่ทราบเซียงเล่าไถ่และ

เงี่ยมกีเข้าตึกใน ไปสนทนาว่ากระไร รอคอยครึ่งชั่วยาม ค่อยเห็นเซียงเล่าไถ่เดินงก ๆ เงิ่น ๆ ออกมา เงี่ยมกีติดตามหลัง เดินช้า ๆ ออกมา กล่าวว่า

"น้องพี่ทั้งหลาย เงินทองไม่ต้องการแล้ว ทั้งหมดกลับค่าย"

คำพูดพอกล่าว ทุกผู้คนล้วนแตกตื่นตะลึงลาน รองหัวหน้าค่ายกล่าวว่า

"ตัวกอ...

เงี่ยมกีตัดบทว่า

"กลับค่ายแล้วค่อยว่ากล่าวกัน"

โบกมือวูบหนึ่ง เดินออกจากห้องโถง มันไม่กล้าเผยเห็นบาดแผลที่เท้า ฝืนใจกล้ำกลืน ขบกรามเดินออกไป เหล่าโจรไม่กล้าขัดขืน ถลึงมองหีบเงินที่กำลังจะตกเข้ามาในมือคราหนึ่ง หันกายออกไป ชั่วพริบตาล่าถอยจากไปจนหมดสิ้น

ต่อให้จอมหมัดร้อยชนะมีภูมิรอบรู้กว้างขวางก็คาดเดาความนัยไม่ออก เห็นเงี่ยมกีพอเดินผ่าน บนพื้นทิ้งคราบโลหิตหยดหยาดเป็นทาง คาดว่ามันรับบาดเจ็บที่ตึกใน ดูท่าในป้อมตระกูลเซียงซุ่มซ่อนยอดฝีมือ ไหนเลยคาดคิดสตรีชราเบื้องหน้าเป็นคนหักหาญเสี่ยงชีวิตกับเงี่ยมกีเอง จอมหมัดร้อยชนะเกาะไหล่บุตรีทรงกายขึ้น ขณะจะคารวะขอบคุณ เซียงเล่าไถ่พลันกล่าวว่า

"จิ้นยี่ ตามเรามา"

จอมหมัดร้อยชนะงงงันวูบ มองดูนางสองแม่ลูกเข้าสู่ตึกใน

คราครั้งนี้คนในขบวนการเปาเปียววิพากษ์วิจารณ์เป็นการใหญ่ บอกว่าเซียงเล่าไถ่ต้องรู้จักหัวหน้าโจร เคยมีพระคุณต่อมัน บ้างบอกว่าเซียงเล่าไถ่พูดจาหว่านล้อม จำแนกผลได้ผลเสีย ในที่สุดเกลี้ยกล่อมหัวหน้าโจรกลับตัวกลับใจ ขณะคาดเดาวุ่นวาย เซียงป้อจิ้นพลันออกมากล่าวว่า

"มารดาเราเชิญเบ๊เล่าเปียเท้าเข้าไปรับน้ำชา"

ผลจากการสนทนา เซียงเล่าไถ่เกลี้ยกล่อมจอมหมัดร้อยชนะพักรักษาตัวในป้อมตระกูลเซียง ทางหนึ่งส่งคนไปขอความช่วยเหลือจากสำนักคุ้มกันภัยข้างเคียง ลำเลียงหีบเงินสู่ที่หมายแทน

หลังเหตุการณ์เช่นนี้จอมหมัดร้อยชนะสูญเสียความฮึกหาญทั้งมวล หวนนึกถึงตนเองสร้างชื่อเสียงเป็นเวลาหลายสิบปี สุดท้ายกลับพลาดพลั้งในเงื้อมมือ

โจรอันธพาลผู้หนึ่ง เซียงเล่าไถ่มีบุญคุณรักษาสินค้าเงินไว้ ไม่กล้าไม่คล้อยตามเจตนาของนาง พร้อมกันนั้นในใจก็ต้องการเห็นยอดฝีมือที่โด่นเงียมกีพ่ายแพ้สักครั้ง ดังนั้นตอบรับกุศลเจตนาของเซียงเล่าไถ่

รอถึงยามพลบค่ำฝนค่อยหยุดตก คนแขนเดียวนั้นจูงมือเด็กชาย อำลาหมายจากไป เซียงเล่าไถ่กวาดมองเด็กชายนั้นแวบหนึ่ง หวนนึกถึงทีท่าอันอาจหาญตอนที่มันตวาดตำหนิน้ำลั้ง ต้องครุ่นคิดขึ้น

"ทารกเยาว์วัยเช่นนี้กลับมีกำลังขวัญปานนี้ กลับยากยิ่งจะพบพาน"

ดังนั้นถามว่า

"สองท่านคิดไปที่ใด ? มีเงินทองใช้จ่ายเพียงพอหรือไม่ ?"

คนแขนเดียวกล่าวว่า

"ผู้ต่ำต้อยสองอาหลานร่อนเร่ในยุทธจักร ถือพสุธาเป็นบ้าน ไม่มีทิศทางไปแน่นอน"

เซียงเล่าไถ่สำรวจมองเด็กชายนั้นโดยละเอียด ขบคิดแล้วกล่าว

"สองท่านหากไม่รังเกียจก็รั้งอยู่ที่นี้ ช่วยการงานสักเล็กน้อย ตึกเรากว้างขวางไม่น้อย สามารถรับภาระอีกสองปากได้"

คนแขนเดียวมีความคิดอ่านอยู่ก่อน พอฟังยินดียิ่ง รีบเข้าไปกราบขอบคุณ เซียงเล่าไถ่สอบถามชื่อแซ่ทั้งสอง คนแขนเดียวบอกว่านามเพ้งสี่ เด็กชายนั้นเป็นหลานชายมัน เรียกว่าเพ้งฮุย

ค่ำคืนนั้นเพ้งสี่สองอาหลานถูกจัดให้พำนักในห้องเล็ก ๆ ริมตึกข้างตะวันตก ทั้งสองปิดประตูหน้าต่าง ใบหน้าอัปลักษณ์ของเพ้งสี่เต็มไปด้วยแววลิงโลดยินดี กล่าวเบา ๆ

"เสียวเอี้ย (นายเล็ก) ด้วยผลบุญของบิดามารดาผู้ล่วงลับของท่าน ในที่สุดคัมภีร์หมัดทั้งสองแผ่นกลับคืนเข้ามาในเงื้อมมือท่าน นับว่าฟ้ามีทิพยเนตรจริง ๆ"

เพ้งฮุยกล่าวว่า

"เพ้งสี่เจ็ก ท่านอย่าได้เรียกข้าพเจ้าเป็นเสียวเอี้ยอีก หากบังเอิญถูกผู้คนได้ยินจะสร้างความระแวงสงสัยแก่ผู้คน"

เพ้งสี่รับคำ ล้วงห่อกระดาษน้ำมันเล็ก ๆ นั้นจากอกเสื้อประคองส่งต่อเพ้งฮุยอย่างนอบน้อม มันไม่ได้เคารพนบนอบต่อเด็กผู้นี้ เพียงแต่หวนรำลึกถึง

ผู้มีพระคุณที่ตกทอดคัมภีร์หมัดสองแผ่นนี้ท่านนั้น เพ้งฮุยถามว่า

"เพ้งสี่เจ็ก ท่านกล่าวกระไรกับเงี่ยมกีนั้น มันก็ยินยอมคืนคัมภีร์หมัดให้แต่โดยดี ?"

"เราบอกว่า 'คัมภีร์หมัดที่ท่านฉีกไปสองแผ่นนั้นเล่า ? เมี้ยวได้เฮียบเรียกท่านมอบคืนมา' เพียงสองประโยคนี้เอง ตอนนั้นเมี้ยวได้เฮียบอยู่เบื้องหน้ามัน ต่อให้มันมีขวัญกล้าเทียมฟ้า ก็ไม่กล้าไม่คืนให้"

เพ้งฮุยขบคิดแล้วกล่าว

"คัมภีร์หมัดสองแผ่นนั้นไฉนอยู่ที่มัน ? ท่านไฉนเรียกข้าพเจ้าจดจำโฉมหน้ามัน ? มันพอพบหน้าเมี้ยวได้เฮียบ ไฉนหวาดกลัวปานนี้ ?"

เพ้งสี่ไม่ตอบคำ ใบหน้าสั่นกระตุกจนขัดตากว่าเดิม น้ำตากลิ้งกลอกอยู่ไปมา เพียงกล้ำกลืนไว้ไม่ปล่อยให้ไหลหลั่งลงมา เพ้งฮุยรีบกล่าวว่า

"สี่เจ็กข้าพเจ้าไม่ถามแล้ว ท่านบอกว่ารอจนข้าพเจ้าเติบใหญ่เรียนวิชาฝีมือสำเร็จ ค่อยบอกกล่าวต่อข้าพเจ้าโดยละเอียด ข้าพเจ้าจะเริ่มร่ำเรียนแล้ว"

ดังนั้น สองอาหลานพำนักในป้อมตระกูลเซียง เพ้งสี่หาบอุจจาระปลูกผักในสวนผัก เพ้งฮุยทำหน้าที่กวาดพื้น เช็ดถูทวนในห้องโถง ฝึกซ้อมฝีมือ

จอมหมัดร้อยชนะพักรักษาบาดเจ็บในป้อมตระกูลเซียง ยามอยู่นิ่งเฉยก็วิพากษ์วิจารณ์วิชาหมัดมวยกับบุตรี ศิษย์รักและเซียงป้อจิ้นทั้งสาม ขณะที่พวกมันฝึกซ้อมเพลงหมัด เพ้งฮุยบางครั้งเหลือบมองแวบหนึ่ง แต่ไม่ดูนานแม้สักครั้งเดียว

พวกมันทราบว่าเด็กชายซูบผอมผู้นี้ขวัญกล้าแข็งยิ่ง แต่คิดไม่ถึงมันมีวิชาฝีมือ ดังนั้น ขณะที่มันเหลือบมอง ไม่ว่าจอมหมัดร้อยชนะที่มีประสบการณ์หลายสิบปี หรือเซียงป้อจิ้นที่ฉลาดปราดเปรื่อง ก็ไม่ทันสังเกตพบว่ามันกำลังจับตาดูความพิสดารของเพลงหมัด

แต่เพ้งฮุยไม่ได้ขโมยเรียนวิชาฝีมือ ทุกครั้งที่มันแลเห็นความพิสดารในกระบวนท่าพวกมัน ในใจล้วนครุ่นคิดขึ้น

"นั่นมีอันใดยอดเยี่ยม กระบวนท่าเหล่านี้เพียงสามารถจัดการกับชนชั้นธรรมดา ไม่อาจโค่นนักสู้ผู้กล้าใด"

เนื่องเพราะมันแท้ที่จริงไม่ได้แซ่เพ้ง หากแต่แซ่โอ้ว ชื่อแซ่มันไม่ใช่เพ้งฮุย หากแต่เป็นโอ้วฮุย เป็นบุตรชายของวีรบุรุษเลี่ยวตังโอ้วเจ่กดอ ที่ต่อสู้กับเมี้ยว-นั้งหงส์ห้าวันห้าคืน บิดามันเคยตกทอดคัมภีร์หมัดตำราดาบซึ่งบันทึกสุดยอดวิชาของบู๊ลิ้มไว้เล่มหนึ่ง เพลงหมัดและเพลงดาบทั้งหมดล้วนเป็นยอดวิชาของตระกูลโอ้ว

คัมภีร์หมัดตำราดาบเล่มนี้ความจริงขาดไปสองแผ่น ขาดวิชาปรับพื้นฐานและเคล็ดลับของเพลงหมัดเพลงดาบไป ดังนั้นไม่ว่ามันชาญฉลาดหมั่นเพียรปานใด ไม่อาจเข้าสู่มรรคาอันถูกต้อง ตอนนี้ยามประจวบบังเอิญ ทวงถามเคล็ดวิชาที่ถูกเงี่ยมกีขโมยไปกลับคืนมา ดังนั้นพอร้อยรวมก็เชื่อมต่อปรุโปร่งพลังฝีมือรุดหน้าอย่างรวดเร็ว

เงี่ยมกีอาศัยเพลงหมัดเท้าพิสดารสิบกว่าท่าในคัมภีร์หมัดสองแผ่นก็สามารถอาละวาดในยุทธจักร กระทั่งจอมหมัดร้อยชนะยังพ่ายแพ้ในเงื้อมมือมัน โอ้วฮุยกลับเล่าเรียนตั้งแต่ต้นจนจบ แน่นอน โอ้วฮุยยังเยาว์วัย พลังฝีมืออ่อนด้อย มีเคล็ดวิชามากหลายยากเข้าใจ แต่อาศัยคัมภีร์หมัดตำราดาบเล่มนี้ มันฝึกปรือหนึ่งวันเทียบเท่ากับฉื่อเจ็งและพวกฝึกปรือหนึ่งเดือน อย่าว่าแต่ต่อให้ฉื่อเจ็งและพวกฝึกปรืออีกสิบปียี่สิบปี ก็ไม่อาจเรียนหมัดตระกูลโอ้วและดาบตระกูลโอ้วที่เป็นสุดยอดวิชาของแผ่นดินได้

ทุกค่ำคืนดึกสงัด โอ้วฮุยจะลอบออกจากตึกไปฝึกซ้อมเพลงหมัดร่ายรำเพลงดาบที่กลางท้องทุ่ง มันใช้ดาบไม้เล่มหนึ่งฝึกซ้อม ทุกครั้งที่ฟันออกดาบหนึ่งคล้ายฟันใส่ศีรษะของศัตรูที่สังหารบิดา มาตรว่ามันไม่ทราบศัตรูที่สังหารบิดาเป็นใคร แต่รอจนมันเติบใหญ่ฝึกฝีมือสำเร็จ เพ้งสี่เจ็กจะบ่งบอกให้ทราบ

ดังนั้นโอ้วฮุยฝึกซ้อมคร่ำเคร่งกว่าเดิม ครุ่นคิดลึกซึ้งกว่าเดิม เนื่องเพราะวิชาฝีมือสูงสุดฝึกด้วยสมองหาได้ฝึกด้วยร่างกายไม่

ผ่านไปเจ็ดแปดเดือนอาการบาดเจ็บของจอมหมัดร้อยชนะทุเลาแต่แรก แต่เซียงเล่าไถ่และเซียงปัอจิ้นเหนี่ยวรั้งด้วยกุศลจิต จอมหมัดร้อยชนะเลิกกิจการสำนักคุ้มกันภัยม้าบินแล้ว เห็นผู้เหย้าแสดงน้ำใจเช่นนี้จึงตกลงใจรั้งอยู่

เซียงปัอจิ้นไม่ได้กราบจอมหมัดร้อยชนะเป็นอาจารย์ เนื่องเพราะเซียงเล่าไถ่

ถือดีในเพลงดาบแปดทิศของตระกูลเซียง แต่จอมหมัดร้อยชนะสำนึกในบุญคุณปกป้องสินค้าเงิน ยึดถือเซียงป้อจิ้นเป็นศิษย์ ถ่ายทอดเพลงหมัดให้จนหมดสิ้น จอมหมัดร้อยชนะมีเพลงหมัดเลิศล้ำเป็นพิเศษ เจ็ดแปดเดือนมานี้เซียงป้อจิ้นได้รับประโยชน์มากหลาย

จอมหมัดร้อยชนะก็ดูออกว่า ป้อมตระกูลเซียงไม่มียอดฝีมืออื่น เพียงแต่วันนั้นเงี่ยมกีไฉนลนลานจากไป นับเป็นที่ขบคิดไม่เข้าใจ มีอยู่ครั้งหนึ่งจอมหมัดร้อยชนะบังเอิญสนทนาถึงเรื่องนี้ เซียงเล่าไถ่เพียงยิ้มเล็กน้อย หันเหหัวเรื่องไปอีกทางหนึ่ง จอมหมัดร้อยชนะทราบว่าผู้เหย้าไม่ยอมแพร่งพราย นับแต่นี้ไม่พาดพิงถึงอีก

จอมหมัดร้อยชนะอายุสูงวัย ยามค่ำคืนหลับไม่สนิท ยามสามคืนนี้พลันได้ยินนอกกำแพงตึกบังเกิดเสียงกร๊อบดราหนึ่ง มีคนเหยียบกิ่งไม้หักไปท่อนหนึ่ง จอมหมัดร้อยชนะท่องเที่ยวยุทธจักรมาชั่วชีวิต สุ้มเสียงพอกระทบโสตก็ทราบมีบุคคลราตรีผ่านนอกห้องไป แต่สุ้มเสียงพอผ่านพ้นก็ไม่มีสรรพสำเนียงใด ฟังไม่ออกว่าคนผู้นั้นไปยังทิศทางใด หรือหมอบซุ่มบนหลังคาตึก

ท่านแม้เป็นแขกในป้อมตระกูลเซียง แต่ผู้เหย้ามีพระคุณต่อตน ดังนั้นถือความปลอดภัยของป้อมตระกูลเซียงสำคัญกว่าบ้านตนเอง รีบลุกขึ้นอย่างเงียบงัน ล้วงแส้อ่อนใยทองจากใต้หมอนพันอยู่ที่หว่างเอว เปิดประตูห้องเบา ๆ ทะยานขึ้นบนกำแพงตึก พลันเห็นนอกป้อมปรากฏเงาสีดำไหววูบ มีคนวิ่งตะบึงไปยังหลังเขา

จอมหมัดร้อยชนะมองเพียงแวบเดียว พบว่าคนผู้นี้มีตัวเบาสูงเยี่ยม ต้องครุ่นคิดขึ้น

"หรือเงี่ยมกีย้อนกลับมาก่อกวนอีก ? เรื่องนี้สืบเนื่องจากเรา ไหนเลยนิ่งดูดายได้ ?"

ดังนั้นกระโดดข้ามกำแพงตึก ทุ่มเทฝีเท้าติดตามไปยังทิศทางไปของเงาดำนั้น วิ่งตะบึงไปหลายสิบวา ไม่พบพานร่องรอยเงาดำนั้น จอมหมัดร้อยชนะฉุกคิดขึ้น

"แย่แล้ว อย่าได้หลงอุบายพรากเสือออกจากถ้ำของศัตรู"

พอได้คิด รีบรุดกลับป้อมตระกูลเซียง พอกลับมาถึงหน้ากำแพงป้อมทุกที่ทางเงียบสงัดปราศจากสุ้มเสียง ค่อยคลายใจลง ในใจกลับระแวงสงสัย

กว่าเดิม ครุ่นคิดขึ้น

"คนเมื่อครู่มีท่าร่างไม่ต่ำทราม นับเป็นศัตรูเข้มแข็งคนหนึ่ง แต่มันรูปกายผอมเล็ก ผิดแผกจากหัวหน้าโจรเงี่ยมกี ไม่ทราบเป็นมือดีใดในยุทธจักร ?"

ท่านยืดจับด้ามแส้ กัมตัวเดินไปยังหลังตึกคิดสืบเสาะดูให้รู้แน่ พุ่งตัวไปสิบกว่าวา พลันได้ยินทิศตะวันตกบังเกิดเสียงคมอาวุธควับเคว้ยวเลือนราง จอมหมัดร้อยชนะลอบร้องในใจ

"ละอาย ละอาย มีผู้บุกรุกจริง ๆ ไม่ทราบประมือกับผู้ใด ?"

พลางสะกิดเท้าโผพุ่งกายขึ้น มือซ้ายเหนี่ยวกำแพงตึกพลิกตัววูบหนึ่ง ละลิ่วลงยังหลังกำแพงตึกอย่างแผ่วเบา สืบเสาะไปยังต้นเสียง ฟังออกว่าสุ้มเสียงดังจากในห้องอิฐเขตตึกหลังหนึ่ง

แต่กล่าวไปประหลาดนัก คนทั้งสองต่อสู้อย่างเงียบงัน ทั้งไม่ได้ยินเสียงตวาดด่าทอ และไม่ได้ยินเสียงอาวุธปะทะกัน ดังนั้นฉุกคิดว่ามีเลศนัย ไม่โถมเข้าช่วยเหลือโดยพลการ ทาบสายตากับหน้าต่างมองเข้าไปถึงกับแทบหัวร่อออกมา เห็นภายในห้องเวิ้งว้างว่างเปล่า บนโต๊ะจุดตะเกียงริบหรี่ คนสองคนถือดาบ พุ่งวนไปมาต่อสู้กัน หนึ่งเป็นนายเล็กเซียงป้อจิ้นอีกผู้หนึ่งกลับเป็นมารดามันเซียงเล่าไถ่ ที่แท้สองแม่ลูกกำลังฝึกซ้อมเพลงดาบกัน

จอมหมัดร้อยชนะชมดูชั่วขณะ ต้องสูดลมหายใจอย่างหนาวเหน็บ เห็นเซียงเล่าไถ่ลงมืออย่างเผ็ดร้อน เพลงดาบล้ำลึกไม่เพียงแตกต่างกับทีท่างก ๆ เงิ่น ๆ ในตอนปรกติ มิหนำซ้ำเซียงป้อจิ้นก็ร่ายรำเพลงดาบแปดทิศอย่างเข้มแข็งมีพลังที่แท้ไม่เพียงเซียงเล่าไถ่งำประกายมิดชิด กระทั่งเซียงป้อจิ้นก็ซุกงำพลังฝีมือไว้

จอมหมัดร้อยชนะปรกติเพียงสอนเพลงหมัดเท้าแก่เซียงป้อจิ้น เพลงดาบไม่ใช่วิชาที่จัดเจน เซียงป้อจิ้นก็ไม่เคยเอ่ยถึง คิดไม่ถึงบุรุษหนุ่มนี้มีความสำเร็จในเชิงอาวุธไม่ต่ำทราม

จอมหมัดร้อยชนะยืนแน่วนิ่งชั่วขณะ หวนนึกถึงเมื่อสิบห้าปีก่อน บนเส้นทางสายกำเลี้ยงเคยประมือกับดาบแปดทิศเซียงเกี่ยมเม้งผู้เป็นบิดาของเซียงป้อจิ้น ถูกมันฟันใส่ดาบหนึ่งฟาดใส่ฝ่ามือหนึ่ง พักรักษาตัวสามปีค่อยทุเลาสำนึกตัวว่าพลังฝีมือห่างไกลลิบลับ ไม่มีความคิดล้างแค้น

บัดนี้ดาบแปดทิศตายแล้ว เซียงเล่าไถ่มีบุญคุณต่อตนเอง ข้อบาดหมาง

เล็กน้อยเมื่อครั้งกระโน้นไม่จดจำใส่ใจอยู่แล้ว มิคาดกลางดึกคืนนี้จะได้เห็นภรรยาม่ายและบุตรกำพร้าของศัตรู ใช้เพลงดาบแปดทิศหักหาญกันอีกครา กระตุ้นให้จอมหมัดร้อยชนะบังเกิดความคิดดั่งระลอกคลื่น ครุ่นคิดขึ้น

"พลังฝีมือเซียงเล่าไถ่ไม่เป็นรองเรา นางไฉนไม่แสดงออกแม้แต่น้อย ? นางรั้งเราสองพ่อลูกอยู่ที่นี้ใช่มีจิตเจตนาอื่นหรือไม่ ?"

พอทาบสายตากับร่องหน้าต่างอีกครา เห็นเพลงดาบของสองแม่ลูก ต่างใช้ท่าเพลงดาบโปียข่วยอิ้วซิบตอฮวบ (เพลงดาบแปดทิศวนร่าง) วิ่งวนอยู่รอบห้อง ในดาบแฝงฝ่ามือ ในฝ่ามือแฝงดาบ ยิ่งต่อสู้ยิ่งรวดเร็ว จวบจนถึงท่าที่หกสิบสี่ อันเป็นท่าสุดท้าย ทั้งสองพากันพุ่งถอยไปด้านหลัง สองแม่ลูกยกดาบคารวะแก่กันตามกฎ ค่อยลดดาบลงสู่พื้น

เห็นเซียงเล่าไถ่มีสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปร ภายใต้โดมเขียวสาดส่องสีหน้าเคลือบคลุมด้วยประกายสีเขียว เซียงปัอจิ้นกลับหน้าแดงฉาน หอบหายใจถี่เร็ว เซียงเล่าไถ่ปั้นหน้าเคร่งเครียดกล่าวว่า

"ลมหายใจของเจ้ายากยิ่งจะสม่ำเสมอได้ รุดหน้าเชื่องช้าเช่นนี้ เมื่อใดจึงสามารถล้างแค้นของบิดาเจ้า ?"

จอมหมัดร้อยชนะใจสั่นสะท้าน เห็นเซียงปัอจิ้นก้มศีรษะลงสีหน้าเปี่ยมแววละอาย เซียงเล่าไถ่กล่าวว่า

"พลังฝีมือของเมี้ยวนั้งหงส์ เจ้าแม้ไม่ได้แลเห็น แต่พละกำลังที่มันฉุดรั้งรถก็ได้เห็นกับตาแล้ว พลังฝีมือของโอ้วเจ่กตอหาเป็นรองเมี้ยวนั้งหงส์ไม่ ตอนนี้เจ้าเปรียบกับโจรแซ่เมี้ยวแซ่โอ้วทั้งสอง นับว่าแตกต่างกันราวฟ้ากับดิน แต่ขอเพียงคร่ำเคร่งฝึกปรือ ต้องมีสักวันที่พลังฝีมือเจ้าเพิ่มพูน โจรทั้งสองกลับชราภาพลง ในที่สุดสามารถสังหารคนทั้งสองใต้ดาบแปดทิศ"

จอมหมัดร้อยชนะครุ่นคิดในใจ

"สองแม่ลูกนี้กักตัวเองฝึกฝีมือ ไม่ทราบว่าโอ้วเจ่กตอเสียชีวิตตั้งแต่สิบปีก่อนแล้ว"

ได้ยินเซียงเล่าไถ่ทอดถอนใจกล่าวว่า

"หลายวันมานี้ เจ้าคงลุ่มหลงงมงายต่อเอียเท้าแซ่เบ๊ กระทั่งการฝึกฝีมือก็ไม่อาจปลุกปลอบสมาธิได้"

จอมหมัดร้อยชนะใจหายวูบ ครุ่นคิดขึ้น

"หรือซุนยี้เรามีความสัมพันธ์เกินเลยขอบเขตกับมัน ?"

เห็นเซียงปัอจิ้นหน้าแดงฉาน ทุ่มเถียงว่า

"มารดา ข้าพเจ้าพอพบหน้าเบ๊โกวเนี้ย ล้วนเรียบ ๆ ร้อย ๆ กระทั่งกล่าว ยังไม่ได้กล่าวมากเกิน"

เซียงเล่าไถ่แค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"เจ้ากินนมผู้ใดเติบใหญ่ ความในใจของเจ้า เราไหนเลยไม่เข้าใจ ? เอียเท้าแซ่เบ๊ที่เจ้าพึงตาต้องใจก็ไม่เลว รูปลักษณะและพลังฝีมือของนางล้วนสบอารมณ์เรา"

เซียงปัอจิ้นยินดียิ่ง ร้องเรียก "มารดา" เซียงเล่าไถ่โบกมือซ้ายกล่าวเสียงแผ่วทุ้ม

"เจ้าทราบหรือไม่ว่าบิดานางเป็นใคร ?"

"นี่...หรือไม่ใช่เบ๊เล่าเปียเท้า ?"

"ผู้ใดว่าไม่ใช่ แต่เจ้าทราบหรือไม่ว่าเบ๊เล่าเปียเท้ากับตระกูลเรามีความเกี่ยวพันอันใด ?"

เซียงปัอจิ้นสั่นศีรษะ เซียงเล่าไถ่กล่าวว่า

"เด็กเอย มันเป็นศัตรูของบิดาเจ้า"

เซียงปัอจิ้นรู้สึกเหนือความคาดหมาย อุทานดังอาออกมา จอมหมัดร้อยชนะอดร่างสั่นสะท้านมิได้ ได้ยินเซียงเล่าไถ่กล่าวอีกว่า

"เมื่อสิบห้าปีก่อน บิดาเจ้าประมือกับจอมหมัดร้อยชนะบนเส้นทางสายกำเลี้ยง บิดาเจ้ามีอานุภาพเกริกไกร ผู้แซ่เบ๊ไหนเลยเป็นคู่มือต้านคิด ถูกบิดาเจ้าฟันใส่ดาบหนึ่งฟาดใส่ฝ่ามือหนึ่ง แต่ผู้แซ่เบ๊ก็ไม่ใช่ชนชั้นธรรมดา ระหว่างการประลองครั้งนี้ บิดาเจ้าก็ได้รับบอบช้ำภายใน พอกลับถึงบ้านอาการยังไม่ทุเลา โอ้วเจ่กตอผู้เป็นคู่อริของพวกเราก็สืบเสาะมากลางดึก ทำร้ายบิดาเจ้าถึงแก่ชีวิต หากมิใช่บิดาเจ้าประมือกับผู้แซ่เบ๊ก่อน อาศัยโอ้วเจ่กตอเกรงว่ายังไม่อาจทำร้ายบิดาเจ้า"

กล่าวถึงตอนท้าย น้ำเสียงนางแปรเปลี่ยนเป็นกราดเกรี้ยว ฟังดูเป็นที่น่าหวาดหวั่นพรั่นพรึง ในชีวิตจอมหมัดร้อยชนะ ผ่านคลื่นลมไม่น้อย ยามนี้ยังอดสั่นสยิวด้วยความหนาวเหน็บมิได้ ครุ่นคิดขึ้น

"วีรบุรุษเลี่ยวดังโอ้วเจ่กตอมีพลังฝีมือระดับใด ดาบแปดทิศเซียงเกี่ยมเม้ง แม้ไม่ได้บาดเจ็บก็ยากรอดชีวิตได้ นางเฒ่าดับแค้นเสียใจต่อการตายของสามี กลับระบายโทสะใส่เรา"

ได้ยินเซียงเล่าไถ่กล่าวอีกว่า

"ในที่สุดเฒ่าผู้นี้คุ้มกันสินค้าเข้ามาหลบฝนในบ้านเรา ป้อมตระกูลเซียงเป็นบิดาเจ้าปลูกสร้างด้วยตนเอง ไหนเลยอนุญาตชนชั้นมุสิกปล้นชิงสินค้าอย่างอุกอาจในที่นี้ ? แต่เจ้าทราบหรือไม่ว่า เรารั้งสองพ่อลูกตระกูลเบ๊ไว้ด้วยเจตนาใด ?"

เซียงป้อจิ้นกล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"มารดา...ท่าน...ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าล้างแค้นแทนบิดา ?"

"เออะ เจ้าไม่ยินยอม ใช่หรือไม่ ? เจ้าต้องใจเอียเท้าแซ่เบ๊ใช่หรือไม่ ?"

เซียงป้อจิ้นเห็นดวงตามารดาคล้ายมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา ต้องถอยกายไปสองก้าว ไม่กล้าตอบคำ เซียงเล่าไถ่แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก อีกหลายวันเราจะออกปากสู่ขอต่อเฒ่าแซ่เบ๊ ด้วยรูปลักษณะและชาติตระกูลของเจ้า คาดว่ามันไม่ปฏิเสธแน่นอน"

คำพูดนี้ล้วนเป็นที่เหนือความคาดหมายของจอมหมัดร้อยชนะกับเซียงป้อจิ้น จอมหมัดร้อยชนะเห็นท่าทีที่ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันของเซียงเล่าไถ่ ขบคิดแล้วถึงกับขนลุกเกรียว ครุ่นคิดขึ้น

"นางเฒ่านี้มีจิตเจตนาอำมหิตนัก นางฆ่าเรายังไม่เพียงพอกับการระบายโทสะ กลับคิดรับบุตรีเราเป็นสะใภ้ เคี่ยวกรำจนนางคิดมีชีวิตก็ไม่ได้ คิดตายก็ไม่สมปรารถนา นับว่าฟ้าเวทนาเรา บันดาลให้เราได้ยินคำสนทนาของนางสองแม่ลูกในคืนนี้ ไม่เช่นนั้นชุนยี่ของเรา..."

เซียงป้อจิ้นอายุเยาว์ด้อยประสบการณ์ ไม่เข้าใจจิตเจตนาของมารดา เพียงรู้สึกทั้งยินดีทั้งเคลือบแคลงสงสัย หวนนึกถึงมารดายินยอมจัดการเรื่องวิวาห์รายนี้ให้กับตน กลับบังเกิดความปีติยินดีอยู่เก้าส่วน เพียงเคลือบแคลงสงสัยอยู่หนึ่งส่วน

จอมหมัดร้อยชนะเกรงว่าหากรับฟังต่อไป ต้องถูกเซียงเล่าไถ่พบเห็น ดังนั้นเกร็งลมปราณบังคับตัวเบา ล่าถอยจากมา พอกลับถึงห้องพักตนเอง

ต้องปาดเหงื่อยะเยียบบนใบหน้า พลันฉุกคิดขึ้น

"แล้วเงาดำผอมเล็กที่วิ่งไปยังหลังเขาเป็นใคร ?"

เที่ยงวันที่สอง จอมหมัดร้อยชนะสวมชุดขาวเลิศหรู สั่งเซียงป้อจิ้นไปเชิญมารดามันออกมา บอกว่ามีเรื่องคิดหารือ เซียงป้อจิ้นถึงกับทั้งดื่นเต้นทั้งยินดี ครุ่นคิดขึ้น

"หรือมารดาออกปากสู่ขอต่อมันรวดเร็วปานนี้ ? ดูจากท่าทีและการแต่งกายของมัน แสดงว่าไม่ใช่เรื่องธรรมดา"

ดังนั้นเชื้อเชิญมารดามายังห้องโถงหลัง นั่งกับจอมหมัดร้อยชนะ ตนเองกระหนาบข้างน้อมสนอง

มันมองดูมารดา เหลียวมองจอมหมัดร้อยชนะ หัวใจเต้นระทึกตูมตาม ได้ยินจอมหมัดร้อยชนะกล่าวขอบคุณในพระคุณคุ้มครองสินค้าเงิน และน้ำใจของผู้เหย้า เซียงเล่าไถ่ก็กล่าวถ่อมตน กล่าวไปกล่าวมายังไม่ถึงหัวข้อสำคัญสนทนาอยู่ชั่วครู่ จอมหมัดร้อยชนะจึงกล่าว

"บุตรีเราซุนฮวยมีอายุไม่น้อย เราคิดหารือกับเซียงเล่าไถ่ประการหนึ่ง"

เซียงป้อจิ้นใจเต้นผางอย่างรุนแรง เซียงเล่าไถ่ประหลาดใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"ไม่เคยได้ยินมาก่อนว่า ฝ่ายหญิงเป็นฝ่ายออกปากขอแต่งงาน"

ดังนั้นกล่าวว่า

"เบ๊เล่าซือ (ครูผู้เฒ่าแซ่เบ๊) โปรดบอกอย่างเต็มที่ พวกเราคนกันเองยังสำรวมมารยาทอันใด ?"

จอมหมัดร้อยชนะกล่าวว่า

"นอกจากบุตรีแล้ว ในชีวิตเรารับศิษย์คนหนึ่ง มันนิสัยโง่ทึบทั้งอารมณ์วู่วาม แต่เรายึดถือมันเป็นเช่นลูกในไส้ เด็กผู้นี้กับซุนยี้ยังพอลงรอยกัน ดังนั้นคิดอาศัยดึกท่านเป็นสถานที่หมั้นหมายให้กับมันทั้งสอง"

เซียงป้อจิ้นยิ่งฟังยิ่งไม่ถูกต้อง พอฟังถึงประโยคสุดท้ายต้องผุดลุกขึ้นอย่างลืมตัว เซียงเล่าไถ่ลอบเดือดดาลเป็นการใหญ่ ครุ่นคิดขึ้น

"เฒ่าผู้นี้ร้ายกาจนัก คงเป็นบุตรชายที่ใช้ไม่ได้ของเราเผยพิรุธออกมา"

ใบหน้ากลับปั้นรอยยิ้ม กล่าวแสดงความยินดี จากนั้นร้องว่า

"เด็กเอย รีบแสดงความยินดีต่อเบ๊เล่าแป๊ะ"

เซียงป้อจิ้นสมองเลอะเลือนอลวน ตะลึงลานวูบ จึงวิ่งออกจากห้องโถง

จอมหมัดร้อยชนะสนทนากับเซียงเล่าไถ่อีกชั่วขณะจึงกลับห้องพัก เรียกบุตรีและศิษย์มา บอกว่าวันนี้จะจัดการหมั้นหมายให้กับคนทั้งสอง

ฉือเจ็งยินดียิ่ง หัวร่อจนหุบปากไม่ลง เบ๊ซุนฮวยหน้าแดงระเรื่อ เบือนหน้าไปอีกทางหนึ่ง เงียบงันไม่ส่งเสียง จอมหมัดร้อยชนะกล่าวว่า

"วันนี้พวกเราหมั้นหมายในที่นี้ก่อน เรื่องการแต่งงาน ต้องกลับบ้านไปค่อยดำเนินการ"

ท่านทราบว่าบุตรีและศิษย์ไม่สามารถซ่อนความในใจ เรื่องที่ได้ยินได้เห็นเมื่อคืน กลับไม่เอ่ยถึงแม้สักคำเดียว

เบ๊ซุนฮวยบริสุทธิ์ผุดผาด ร่าเริงแจ่มใส พำนักในป้อมตระกูลเซียงแปดเดือน เซียงป้อจิ้นพบหน้านางทุกวี่ทุกวัน สายใยแห่งความรักจึงงอกเงยขึ้น เพิ่งได้ยินมารดารับปากสู่ขอนางให้กับตนเอง ขณะปีติยินดีพลันได้ยินคำพูดที่คล้ายอสนีบาตยามแล้งของจอมหมัดร้อยชนะ

มันหมกตัวอยู่ภายในห้องเพียงลำพัง สายตามองผ่านหน้าต่างออกไปเหม่อมองต้นเห็งเงินที่กลางลานตึก แทบไม่เชื่อว่าคำพูดที่ได้ยินเมื่อครู่ กลับเปล่งจากปากจอมหมัดร้อยชนะ มันซึมเซาราวสูญเสียวิญญาณ ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด ปรากฏบ่าวทาสผู้หนึ่งเดินเข้าห้องมา กล่าวว่า

"เสียวเอี้ย ถึงเวลาฝึกซ้อมฝีมือแล้ว เล่าไท้ไถ่รอท่านถึงครึ่งค่อนวัน"

เซียงป้อจิ้นใจหายวูบ ลอบร้องในใจ

"แย่แล้ว กลับคลาดเวลาฝึกซ้อมฝีมือ คงต้องถูกดุด่าแน่นอน"

ดังนั้นปลดถุงลูกดอกลงจากผนัง รีบรุดถึงห้องโถงฝึกซ้อมฝีมือ เห็นเซียงเล่าไถ่นั่งอยู่บนเก้าอี้ สีหน้าเป็นปรกติดังเดิม กล่าวว่า

"วันนี้ จะฝึกซ้อมซัดจุดบนชีพจรด๊กบริเวณกลางหลัง"

เหลียวหน้าไปยังบ่าวไพร่ ที่ถือป้ายไม้ทั้งสอง กล่าวว่า

"ถือป้ายให้มัน วิ่งได้"

เซียงป้อจิ้นลอบสงสัยในใจ ครุ่นคิดขึ้น

"เบ๊เล่าซือกล่าวเช่นนั้น มารดาไฉนไม่นำพาปรารมภ์ ?"

แต่ปรกติเซียงเล่าไถ่ควบคุมบุตรอย่างเข้มงวด โดยเฉพาะระหว่างการฝึกซ้อม หากผิดพลาดเพียงเล็กน้อยเป็นต้องถูกด่าว่าทุบตี ดังนั้นเซียงปัอจิ้นล้วงลูกดอกสีทองออกกำกระชับมั่น ไม่กล้าครุ่นคิดฟุ้งซ่านเหลวไหล เงี่ยหูฟังมารดาร้องบอกจุด

ได้ยินเซียงเล่าไถ่ร้องว่า

"เมี้ยวนั้งหงส์ เมี่ยมิ้ง เทาเต๋า !"

เซียงปัอจิ้นซัดลูกดอกคู่ในมือขวาออก พอดีซัดใส่จุดทั้งสองที่กลางหลังของรูปคนเต็มตัวบนป้ายไม้

เซียงเล่าไถ่ร้องอีกว่า

"โอ้วเจ่กตอ ได้จุย เอี้ยงกวน !"

เซียงปัอจิ้นตวัดมือซ้าย เล็งจุดทั้งสอง ซัดควับควับออกไป จุดได้จุยซัดถูกเป้า จุดเอี้ยงกวนกลับเบนเบี่ยงเล็กน้อย พลันเห็นป้ายไม้ผิดปรกติธรรมดา ต้องอุทานดังเอ๊ะ พอเพ่งตามองพบว่าอักษรสีดำ 'โอ้วเจ่กตอ' บนป้ายไม้สาบสูญไปแล้ว

มันกวักมือเรียกบ่าวไพร่ที่ถือป้ายเข้ามา รอจนป้ายไม้เคลื่อนเข้าใกล้ค่อยเห็นชัดตาว่าดำ 'โอ้วเจ่กตอ' ถูกคนใช้ของมีคมขูดทิ้ง ใช้ปลายมีดสลักอักษรโย้เย้ 'เซียงเกี่ยมเม้ง' สามดำ เมื่อเป็นเช่นนี้ สองลูกดอกเมื่อครู่ไม่ได้ซัดใส่ศัตรู หากแต่ซัดต้องบิดาตนเอง

เซียงปัอจิ้นทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ตวัดมือวูบตบบ่าวไพร่นั้นฟันร่วงหลุดไปสองซี่ จากนั้นตวัดเท้าตามติด เตะมันล้มกลิ้งกับพื้น เซียงเล่าไถ่ร้องว่า

"หยุดก่อน"

หวนนึกถึงบ่าวไพร่นี้เติบใหญ่ขึ้นภายในป้อม ไหนเลยขวัญกล้าบังอาจปานนี้ เรื่องนี้ต้องเป็นการกระทำของคนนอกแน่นอน ขบคิดเล็กน้อย พลันนึกถึงจอมหมัดร้อยชนะทั้งสาม ร้องสั่งว่า

"เชิญเบ๊เล่าซือมาตอบวาจา"

เซียงปัอจิ้นความจริงมีนิสัยละเอียดรอบคอบ วันนี้การแต่งงานล้มเหลวยามพลาดหวังจึงลงมือโดยพลการ พอได้ยินมารดาร้องเชิญก็ฉุกคิดว่าทำร้ายคนผิด รีบฉุดดึงบ่าวไพร่นั้นขึ้น คิดหมายถอนลูกดอกทั้งสองตัวจากจุดของรูปคน

บนป้ายไม้ เซียงเล่าไถ่ยื่นมือขวางกันไว้ ร้องว่า

"ช้าก่อน ปล่อยให้มันภาคภูมิใจสักครู่จะเป็นไรไป ?"

เหลียวหน้าไปสั่งบ่าวไพร่ ไปยังห้องสถิตวิญญาณ นำดาบแปดทิศทองม่วงมา จอมหมัดร้อยชนะและพวกทั้งสาม พอเดินเข้าห้องโถง เห็นทุกผู้คนในห้องโถงประลองฝีมือ มีสีหน้าผิดปรกติธรรมดา จอมหมัดร้อยชนะในหายวูบครุ่นคิดขึ้น

"นางเฒ่านี้ร้ายกาจนัก คิดฉีกหน้าในบัดดล"

ดังนั้นประสานมือกล่าวว่า

"เล่าไท้ไถ่เรียกหา ไม่ทราบมีเรื่องใด ?"

เซียงเล่าไถ่แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"สามีผู้ล่วงลับถึงแก่กรรมแล้ว เบ๊เล่าซือแม้มีข้อบาดหมางกับมันก็ไม่ควรระบายโทสะใส่คนตาย"

จอมหมัดร้อยชนะงงงันวูบกล่าวว่า

"เราโง่เขลาเบาปัญญา ขอเซียงเล่าไถ่อธิบายชี้แนะ"

เซียงเล่าไถ่ชี้มือไปยังป้ายไม้รูปคนนั้น กล่าวว่า

"เบ๊เล่าซือเป็นจอมยุทธจักรในบู๊ลิ้ม พฤติการณ์อันต่ำช้าเช่นนี้คงไม่ลดตัวลงกระทำ ขอถามนี่เป็นการลงมือของบุตรีท่าน หรือเป็นลายมือของศิษย์ท่าน ?"

ขณะกล่าว สองตาเป็นประกายวาววับ กวาดผ่านหน้าคนทั้งสาม เบ๊ขุนฮวยไม่เคยเห็นนางทรงอำนาจปานนี้ สร้างความตื่นเต้นตระหนกยิ่ง

จอมหมัดร้อยชนะเห็นป้ายไม้เปลี่ยนชื่อคนก็ตื่นตระหนกยิ่ง กล่าวเสียงกังวาน

"บุตรีและศิษย์เราแม้โง่เขลา แต่ไม่กล้าประพฤติเหลวไหลเช่นนี้เด็ดขาด"

"อย่างนั้นในความเห็นเบ๊เล่าซือ นี่เป็นการกระทำของคนในป้อมตระกูลเซียงเอง ?"

จอมหมัดร้อยชนะหวนนึกถึงเงาร่างผอมเล็กที่พบพานเมื่อคืน กล่าวว่า

"เกรงว่าเป็นคนนอกปะปนเข้ามา เมื่อคืนเรา..."

เซียงเล่าไถ่พลันตัดบทมัน กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"หรือเป็นสุนัขเฒ่าโอ้วเจ่กตอเอง ประพฤติลับ ๆ ล่อ ๆ เช่นนี้ ?"

เพิ่งกล่าวจบ ที่นอกกลุ่มคนปรากฏคนผู้หนึ่งร้องสอดขึ้น

"ไม่กล้าไปประมือกับตัวจริง เขียนชื่อผู้อื่นบนป้ายไม้เป็นการระบายโทสะ จึงเป็นพฤติการณ์อันต่ำช้าประพฤติลับ ๆ ล่อ ๆ"

เซียงเล่าไถ่นั่งบนเก้าอี้ ไม่เห็นคนกล่าววาจาเป็นใคร เพียงได้ยินมันกล่าวเสียงแหลมเล็ก จึงตวาดว่า

"เป็นผู้ใดกล่าววาจา ? เจ้าเข้ามา"

เห็นบ่าวไพร่สองคนถูกผู้คนผลักไสไปสองฟางข้าง เด็กหนุ่มผู้หนึ่งเดินตรงเข้ามา กลับเป็นโอ้วฮุย !

คราครั้งนี้เป็นเหตุแปรเปลี่ยนไม่คาดคิด ทุกผู้คนล้วนรู้สึกเหนือความคาดหมาย เซียงเล่าไถ่กล่าวว่า

"อาฮุย ที่แท้เป็นเจ้า"

โอ้วฮุยผงกศีรษะกล่าวว่า

"มิผิดเป็นการกระทำของข้าพเจ้า เบ๊เล่าซือและพวกล้วนไม่ทราบเรื่อง"

เซียงเล่าไถ่ถามว่า

"เจ้าทำเช่นนี้เพราะเหตุใด ?"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทนดูไม่ได้ หากเป็นลูกผู้ชายชาตรีไม่บังควรทำเช่นนี้"

เซียงเล่าไถ่ผงกศีรษะกล่าวว่า

"เจ้ากล่าวถูกต้อง เด็กอันประเสริฐ มีความเข้มแข็งนัก เจ้าเข้ามาให้เราชมดูอย่างเต็มตา"

พลางยื่นมือออกช้า ๆ โอ้วฮุยกลับคาดไม่ถึงว่านางไม่มีโทสะ ดังนั้นเดินเข้าใกล้ เซียงเล่าไถ่เกาะกุมสองมือมัน กล่าวเบา ๆ

"เด็กอันประเสริฐ เป็นเด็กอันประเสริฐจริง ๆ"

พลันพลิกสองมือวูบ มือหนึ่งคว้าจุดหวยจงบนข้อมือซ้ายมัน มือหนึ่งคร่ากุมจุดงั่วกวนบนข้อมือขวามัน นางพลิกตัวรวดเร็วดุจประกายไฟ โอ้วฮุยไม่ทันระวังถึงกับชาด้านตลอดทั้งร่าง ไม่อาจขยับเคลื่อนไหวได้

ด้วยพลังฝีมือของโอ้วฮุยตอนนี้ เซียงเล่าไถ่ไหนเลยคร่ากุมมันได้ แต่โอ้วฮุยจะอย่างไรปราศจากประสบการณ์ต่อสู้ ไม่ล่วงรู้เล่ห์อุบายของคน ข้อมือ

ทั้งสองพอถูกคร่ากุม ต่อให้มีพลังฝีมือเต็มตัวก็ไม่อาจใช้ออกแม้แต่น้อย

เซียงเล่าไถ่กริ่งเกรงมันดิ้นรน ตวัดเท้าเตะจุดเนี่ยมึ้งของมันอีกแห่งหนึ่ง สั่งบ่าวไพร่นำโซ่เหล็กเชือกปอมัดมือเท้าโอ้วฮุยอย่างแน่นหนา ห้อยแขวนอยู่ในห้องโถงฝึกซ้อมฝีมือ

เซียงปัอจิ้นล้วงแส้หนังเส้นหนึ่ง หวดใส่โอ้วฮุยพักใหญ่ โอ้วฮุยปิดปากสนิททั้งไม่ครวญคราง ยิ่งไม่วิงวอนขอความเวทนา เซียงปัอจิ้นตวาดถามไม่ขาดปากว่า

"เป็นผู้ใดส่งเจ้ามาเป็นไส้ศึก ?"

มันถามคำหนึ่งหวดใส่แส้หนึ่ง ทั้งยังสั่งบ่าวไพร่ไปคุมตัวเพ้งสือย่าปล่อยให้หลบหนีได้ มันเคียดแค้นพลางหวังเต็มอก คล้ายคิดระบายใส่โอ้วฮุยจนหมดสิ้น

เบ๊ซุนฮวยและฉื่อเจ็งเห็นโอ้วฮุยหลั่งโลหิตโทรมกาย ไม่อาจหักใจทนดูมีอยู่หลายครั้งคิดออกปากห้ามปราม แต่จอมหมัดร้อยชนะบอกใบ้ด้วยสีหน้าเคร่งเครียด เป็นความหมายห้ามปรามคนทั้งสองอย่าได้สนใจ

เซียงปัอจิ้นหวดทำร้ายโอ้วฮุยสามร้อยกว่าแส้ ไม่อาจเค้นถามคนบงการได้ เห็นแน่ชัดว่าหากฟาดโบยต่อไปต้องฟาดโอ้วฮุยตายทั้งเป็น ค่อยเหวี่ยงแส้ทิ้งแผดด่าว่า

"โจรน้อย เป็นโจรโฉดโอ้วเจ่กดอส่งเจ้ามาใช่หรือไม่ ?"

โอ้วฮุยพลันหัวร่อฮาฮา มันกลับกลายเป็นมนุษย์โลหิตยิ่งมีกะใจหัวร่อมิหนำซ้ำหัวร่ออย่างปลอดโปร่งเบิกบาน ล้วนเหนือความคาดหมายทุกผู้คนอย่างใหญ่หลวง เซียงปัอจิ้นคว้าแส้ขึ้น หมายหวดใส่อีก เบ๊ซุนฮวยไม่อาจสะกดกลั้นใจสืบไป ร้องดัง ๆ ว่า

"อย่าได้โบยแล้ว"

เซียงปัอจิ้นยกแส้หนังค้างอยู่กลางอากาศ มองดูแววตาเบ๊ซุนฮวย ในที่สุดลดมือลงช้า ๆ

โอ้วฮุยถูกหวดใส่แส้หนึ่ง ก็แค้นตนเองโง่เขลาส่วนหนึ่ง กลับไม่ทันระวังปล่อยให้ตกไปในเงื้อมมือศัตรู ยามนี้ถูกหวดจนเนื้อหนังเหวอะหวะ เจ็บปวดจนแทบสิ้นสติไป พอได้ยินเบ๊ซุนฮวยร้องคำ "อย่าได้โบยแล้ว" ค่อยลืมตาขึ้นเห็นสีหน้านางเปี่ยมแววสมเพชเห็นใจ สร้างความสำนึกตื้นตันยิ่ง

เซียงเล่าไถ่เห็นบุรุษชายงมงายในความงามของสตรี ผู้อื่นกล่าวเพียง

ดำเดียวก็หยุดยั้งรั้งแส้ สร้างความขุ่นเคืองยิ่ง แค่นเสียงจากรูจมูกเบา ๆ แต่ไม่กล่าววาจา จอมหมัดร้อยชนะกล่าวว่า

"เซียงเล่าไถ่ ท่านสอบสวนเค้นถามให้ดี ต้องสอบถามจนกระจ่างชัดซุนยี้ เจ็งที่ พวกเราออกไป"

ประสานมือต่อเซียงเล่าไถ่ นำบุตรีและศิษย์ล่าถอยออกไป

เบ๊ซุนฮวยพอออกจากห้องโถงฝึกซ้อมฝีมือ ต้องตัดพ้อบิดาว่า

"บิดา ผู้อื่นถูกฟาดโบยสาหัสปานนี้ ท่านไฉนเห็นการตายโดยไม่ช่วยเหลือทั้งยังเรียกนางสอบสวนเค้นถามให้ดี ?"

จอมหมัดร้อยชนะกล่าวว่า

"ชาวยุทธจักรจิตใจลึกซึ้งชั่วร้าย ทารกหญิงเจ้าเข้าใจอันใด ?"

กับคำพูดของบิดานับเป็นที่ขบคิดไม่เข้าใจของเบ๊ซุนฮวยจริง ๆ ค่ำคืนวันนี้หวนนึกถึงโอ้วฮุยที่หลั่งโลหิตโทรมร่าง รู้สึกลำบากใจ นอนถึงกลางดึกพลิกกระสับกระส่ายไปมายากยิ่งจะหลับลงได้ ดังนั้นลุกขึ้นอย่างแผ่วเบาล้วงยาสมานแผลจากในย่ามยาห่อหนึ่ง เปิดประตูห้อง เดินไปยังห้องโถงฝึกซ้อมฝีมือ

เดินถึงเชิงระเบียง เห็นเงาร่างสายหนึ่งเดินวนไปมา ทอดถอนใจยาวไม่ขาดหู ฟังจากสุ้มเสียงเป็นเซียงป้อจิ้นเอง เซียงป้อจิ้นก็พบเห็นเบ๊ซุนฮวยพลันหยุดเท้าลงกล่าวเบา ๆ

"เบ๊โกวเนี้ย เป็นท่านหรือ ?"

เบ๊ซุนฮวยกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ท่านไฉนยังไม่นอน ?"

เซียงป้อจิ้นสั่นศีรษะกล่าวว่า

"เมื่อเกิดเรื่องในวันนี้ ข้าพเจ้าไหนเลยหลับลงได้ ท่านไฉนไม่นอน ?"

"ข้าพเจ้าก็เป็นเช่นเดียวกับท่าน นึกถึงเรื่องในวันนี้ สร้างความลำบากใจยิ่ง"

'เรื่องในวันนี้' ของนางหมายถึงโอ้วฮุยถูกฟาดโบย ที่เซียงป้อจิ้นกล่าวกลับหมายถึงนางหมั้นหมายกับผู้อื่น ยามนี้ได้ยินนางกล่าวคำ 'สร้างความลำบากใจยิ่ง' อดร่างสั่นสะท้านมิได้ ครุ่นคิดขึ้น

"นางมีรักต่อเราจริง ๆ นางถูกยกให้กับตัวโง่งมแซ่ฉื่อนั้นเพราะจำนนต่อ
ำสั่งบิดา ไม่อาจทำอย่างไรได้"

ดังนั้นปลุกปลอบกำลังขวัญ สืบเท้าไปหนึ่งก้าว เรียกเสียงนุ่มนวล

"เบ๊โกวเนี้ย"

เบ๊ซุนฮวยรับคำดังอือม์ กล่าวว่า

"เซียงเสียวเอี้ย ข้าพเจ้าคิดขอร้องท่านประการหนึ่ง"

"ท่านไยต้องขอร้อง ? ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าทำอะไร ข้าพเจ้าก็ทำ
ช่นนั้น ต่อให้ต้องการให้ข้าพเจ้าตาย ให้ควักหัวใจออกมาก็ได้"

คำพูดเหล่านี้กล่าวด้วยความรักเต็มเปี่ยม ซึ่งความจริงในใจมันคิดกล่าว
ป็นเวลานานแล้วแต่ไม่กล้าเอ่ยปากมาก่อน ยามนี้หวนนึกถึงฝันดีดับสาย นาง
ออกจากห้องกลางดึกมาเปิดเผยความในใจ ในที่สุดไม่อาจสะกดอดกลั้นสืบไป

เบ๊ซุนฮวยพอฟังต้องงงงันวูบ ปรกติเห็นมันสุภาพเรียบร้อยต่อนาง เข้าใจว่า
ันเป็นกงจื้อตระกูลใหญ่ มีนิสัยเช่นนี้ ไม่ทราบมันบังเกิดความรักต่อนางปานนี้
องงงงันวูบจึงกล่าว

"ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านตายไยกัน ?"

เซียงป้อจิ้นกวาดตามองรอบข้าง เกรงว่ารั้งอยู่ที่นี้นานไปต้องถูกผู้อื่น
บเห็น ดังนั้นกล่าวเบา ๆ

"ที่นี้ไม่สะดวกกับการสนทนา พวกเราไปยังนอกกำแพง"

เบ๊ซุนฮวยผงกศีรษะ ทั้งสองทะยานข้ามกำแพงดึกออกไป เซียงป้อจิ้น
งมือนาง เดินถึงใต้ต้นจามจุรี ทรุดนั่งเคียงบ่าเคียงไหล่ เบ๊ซุนฮวยชักมือกลับคืน
บา ๆ กล่าวว่า

"เซียงเสียวเอี้ย ท่านรับปากข้าพเจ้าแล้ว ?"

เซียงป้อจิ้นยื่นมือออกกุมมือนาง กล่าวว่า

"ท่านบอกเถอะ ไยต้องถามข้าพเจ้า ?"

เบ๊ซุนฮวยชักมือออกจากมือมันอีกครา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าขอให้ท่านไปปลดปล่อยอาฮุย อย่าได้สร้างความลำบากแก่มันอีก"

ยามนี้บนยอดไม้บังเกิดเสียงเกรียวกราวเบา ๆ แต่คนทั้งสองล้วนไม่สังเกต
นใจ ก่อนหน้าที่นางจะกล่าวคำพูดนี้ เซียงป้อจิ้นหวนนึกถึงรักที่ลักลอบระหว่าง

ฉั้งกุยลังกับน้ำลั้ง เพียงมุ่งหวังนางวิงวอนตนเองนำนางหนีตามกันไปอีกคู่หนึ่ง มิคาดที่นางขอร้องกลับขอให้ปลดปล่อยโจรน้อยนั้น อดผิดหวังมิได้ เงียบงันไม่กล่าววาจา

เบ๊ซุนฮวยกล่าวถามว่า

"เป็นไร ท่านไม่ยอมรับปากหรือ ?"

เซียงป้อจิ้นกล่าวว่า

"ท่านเมื่อออกปาก ข้าพเจ้าย่อมต้องรับปาก ยินยอมให้มารดาดุด่าก็แล้วกัน

เบ๊ซุนฮวยยินดียิ่ง กล่าวว่า

"ขอบคุณท่าน ขอบคุณท่าน"

พลางผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"พวกเราไปปลดปล่อยมันเถอะ"

เซียงป้อจิ้นวิงวอนว่า

"นั่งในที่นี้อีกครู่หนึ่ง"

เบ๊ซุนฮวยเห็นมันรับปากปลดปล่อยคน ไม่สะดวกกับการขัดใจมัน จึงทรุดนั่งลงอีกครา เซียงป้อจิ้นกล่าวว่า

"ให้ข้าพเจ้าเกาะกุมมือท่านสักครู่"

เบ๊ซุนฮวยหวนนึกถึงรักอันงมงายของมัน นับเป็นที่น่าเวทนานัก ดังนั้นยิ้มอย่างอ่อนหวาน ยื่นมือให้มันเกาะกุม เซียงป้อจิ้นลูบคลำมือน้อย ๆ ที่นุ่มนิ่มลื่นละมุนของนาง ในใจสะทกสะท้อนยิ่ง แทบหลั่งน้ำตาออกมา ผ่านไปชั่วครู่เบ๊ซุนฮวยกล่าวว่า

"อาฮุยถูกท่านห้อยแขวนเป็นที่น่าเวทนา ท่านไปปลดปล่อยมันก่อน ข้าพเจ้าค่อยให้ท่านเกาะกุมอีกครู่ ดีหรือไม่ ?"

พลางชักมือผุดลุกขึ้น เซียงป้อจิ้นทอดถอนใจ ลุกตามขึ้นมา

พลันได้ยินบนยอดไม้บังเกิดเสียงดวับ เงาดำกลุ่มหนึ่งโลดละลิ่วลงมา หยุดยืนอยู่เบื้องหน้าคนทั้งสอง กล่าวว่า

"ไม่ต้องให้ท่านปลดปล่อย ข้าพเจ้าออกมาแต่แรกแล้ว"

เซียงป้อจิ้นและเบ๊ซุนฮวยใจหายวาบ พอเพ่งตามอง เห็นคนเบื้องหน้า

รูปกายผอมเล็ก กลับเป็นโอ้วฮุย ความตื่นตระหนกล้วนกลับกลายเป็นประหลาดสงสัย ถามโดยพร้อมเพรียง

"ผู้ใดปลดปล่อยท่าน ?"

โอ้วฮุยหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไยต้องให้ผู้คนปลดปล่อย ข้าพเจ้าคิดออกมาก็ออกมา"

ที่แท้มันถูกเซียงเล่าไถ่จี้สกัดจุด ผ่านไปสี่ชั่วยามจุดก็คลายออกเอง โซ่เหล็กเชือกปอไม่อาจพันธนาการมันอีกต่อไป ใช้วิชายุบกล้ามเนื้อหดกระดูก ดิ้นหลุดออกจากเครื่องพันธนาการ ดีที่มันแม้ถูกฟาดโบยหนักหน่วง แต่ล้วนเป็นอาการบาดเจ็บทางผิวกาย ไม่กระทบกระเทือนถึงกระดูกเส้นเอ็น

โอ้วฮุยยึดเส้นสายคราหนึ่ง ขณะจะไปช่วยเหลือเพ้งสี่เจ็ก พอดีได้ยินคำสนทนาของเบ๊ซุนฮวยและเซียงป้อจิ้น กับเสียงทะยานข้ามกำแพงตึก ดังนั้นชิงล่วงหน้าลอบรับฟังอยู่บนยอดไม้ มันมีตัวเบาสูงเยี่ยม หนุ่มสาวทั้งสองก็สนทนาอย่างจดจ่อกลับไม่รู้สึกตัว เซียงป้อจิ้นได้ยินมันบอกว่าออกมาเอง ไหนเลยยินยอมเชื่อ ครุ่นคิดอย่างสงสัยใจ

"คงปรากฏไส้ศึกปะปนเข้าป้อมตระกูลเซียง"

สะอึกปราดเข้าหา ตะปบคว้าใส่ทรวงอกโอ้วฮุยในบัดดล

โอ้วฮุยถูกมันหวดใส่หลายร้อยแส้ โทสะนี้ไหนเลยไม่ระบายได้ ขยับกายวูบหนึ่ง ตวัดทั้งสองมือเสียงฉาดฉาดสี่ครั้ง ตบหน้ามันติดต่อกันสี่ครา เซียงป้อจิ้นรีบยื่นมือปิดป้อง โอ้วฮุยยกหมัดซ้ายหลอกล่อ ชักนำมันยื่นมือปิดกัน โอ้วฮุยพลันพุ่งหมัดขวาออก ต่อยใส่ดั้งจมูกมันอย่างถนัดถนี่ เลือดกำเดาไหลหลั่งออกมา

เซียงป้อจิ้นอุทานออกมา โอ้วฮุยยื่นเท้าออกเกี่ยววูบ เซียงป้อจิ้นลอยตัวขึ้นสองวา มิคาดฝ่ายตรงข้ามใช้ออกด้วยท่าเท้าสัมพันธ์ ฉกฉวยโอกาสที่ฝ่ายตรงข้ามลอยอยู่กลางอากาศ ตวัดเท้าตามติด เตะมันกลิ้งตีลังกาไปทอดหนึ่ง กระบวนท่าเหล่านี้รวดเร็วว่องไวยิ่ง รอจนเบ๊ซุนฮวยเห็นชัดตา เซียงป้อจิ้นก็ถูกต่อยหมัดเตะเท้าร่วงละลิ่วลงกับพื้น

โอ้วฮุยยังขุ่นแค้นไม่คลาย เพียงติดขัดที่เบ๊ซุนฮวยอยู่ข้างกาย หากลงมือต่อไปนางต้องเสนอหน้าออกยุ่งเกี่ยว นางบังเกิดกุศลเจตนาต่อตนเอง ลูกผู้ชายจำแนกบุญคุณความแค้นชัดแจ้ง ขอเพียงนางกล่าวคำหนึ่ง ตนเองไหนเลยไม่ฟังได้

ดังนั้นร้องว่า

"โจรน้อยแซ่เซียง ท่านกล้าไล่ตามข้าพเจ้าหรือไม่ ?"

พลางหันกายวิ่งหลบหนี เซียงป้อจิ้นถูกเดะต่อยอย่างงมงาย เข้าใจว่าฝ่ายตรงข้ามลงมือรวดเร็วไป ตนเองประมาทเลินเล่อจึงเพลี่ยงพล้ำเสียที ไม่เชื่อว่าเด็กหนุ่มเยาว์วัยเช่นมันสามารถเหนือล้ำกว่าตนเองได้ กอปรกับนางในดวงใจอยู่ข้างเคียง ไหนเลยทนเสื่อมเสียหน้าเช่นนี้ได้ ดังนั้นทุ่มเทฝีเท้าไล่ติดตามไป

โอ้วฮุยมีตัวเบาเหนือล้ำกว่ามัน หลบหนีระยะหนึ่งก็หยุดรอครู่หนึ่ง จวบจนมันติดตามเข้าใกล้ค่อยวิ่งต่อไป ชั่วพริบตาวิ่งเป็นระยะทางเจ็ดแปดลี้ เห็นเบ๊ซุนฮวยแม้ติดตามมาแต่ถูกทอดทิ้งแต่ไกล ดังนั้นหยุดยั้งยืนหยัด กล่าวว่า

"ผู้แซ่เซียง วันนี้เสียวเอี้ยหลงกลของมารดาท่าน จึงได้รับความอัปยศ ตอนนี้จะให้ท่านรับทราบฝีมือของเสียวเอี้ย"

พลางลอยตัวขึ้น โถมปราดเข้าหาดุจวิหคดัวมหึมา

เซียงป้อจิ้นไม่เคยเห็นการต่อสู้เช่นนี้ รีบถลันหลบหลีก โอ้วฮุยสะกิดเท้ากับพื้นเล็กน้อย ร่างก็หักเหทิศทาง โถมตามติดใส่ ยามนี้เซียงป้อจิ้นคิดหลบหลีกอีกก็ไม่ทันการณ์ ดังนั้นตวาดว่า

"มาได้ประเสริฐ"

ประกบสองมือจู่โจม ใช้ออกด้วยกระบวนท่าอันร้ายกาจในเพลงฝ่ามือแปดทิศประจำตระกูล โอ้วฮุยยื่นมือซ้ายแตะฝ่ามือมัน กระชากแล้วบิดวูบ เซียงป้อจิ้นรู้สึกข้อมือปวดแปลบ หากมิใช่หดมือโดยเร็ว ข้อมือทั้งสองต้องถูกบิดหักแน่นอน

โอ้วฮุยพุ่งหมัดซ้ายออก กระแทกถูกทรวงอกด้านขวามัน ตวัดเท้าตามติดก็เตะใส่ท้องน้อยมันอีกฉาดหนึ่ง โอ้วฮุยฝึกปรือคัมภีร์หมัดที่บิดาตกทอดมา วันนี้ทดลองสำแดงฝีมือ กลับได้ชัยอย่างงดงาม

ยามนี้เซียงป้อจิ้นหดตัวทั้งร่าง สองมือกุมศีรษะได้แต่ถูกทุบตีถ่ายเดียว เสียทีที่ฝึกปรือวิชาฝีมือสิบกว่าปี ยามเผชิญกับเด็กหนุ่มผู้นี้กลับไม่อาจใช้ออกแม้แต่น้อย

โอ้วฮุยยกเท้าซ้ายหลอกล่อ รอจนมันหลบหลีกไปทางขวา พลันเตะเท้าขวาออก พอดีเตะถูกจุดเกียมึ้งที่ชายโครงมัน เซียงป้อจิ้นไม่อาจยืนหยัดมั่น ล้มโครม

ลงบนพื้น

โอ้วฮุยเปลื้องเสื้อยาวของมัน ฉีกกระชากเป็นหลายชิ้น มัดมือเท้ามันไขว้หลัง ความจริงคิดห้อยแขวนมันอยู่บนกิ่งหลิวข้างทาง แต่โอ้วฮุยตัวเล็กไม่สามารถหิ้วคนกระโดดขึ้นบนต้นไม้ ดังนั้นเล็งไปยังคาคบไม้แห่งหนึ่ง คว้าร่างเซียงปัอจิ้นขึ้น ตวาดว่า

"ไปของท่าน !"

เกร็งกำลังใส่สองแขน ทุ่มเหวี่ยงมันขึ้นไป พอดีสอดคั่นอยู่ระหว่างคาคบ จากนั้นหักกิ่งหลิวเจ็ดแปดท่อนใช้ต่างแส้ หวดใส่ศีรษะเซียงปัอจิ้น เซียงปัอจิ้นทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ทราบว่าโอ้วฮุยคิดตอบโต้ระบบฟันต่อฟัน ได้แต่ขบกรามกล้ำกลืนรับไว้

ถูกฟาดโบยสามสี่สิบครั้ง เบ๊ซุนฮวยดิดตามมาถึง พอเห็นสภาพของทั้งสอง เป็นที่ตื่นเต้นตระหนกยิ่ง ยามกะทันหันไม่อาจกล่าวกระไรได้ โอ้วฮุยหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เบ๊โกวเนี้ย ข้าพเจ้าไม่ต้องให้ท่านวิงวอน จะอภัยละเว้นมันเอง"

พลางหัวร่อฮาฮา มาดรแม้นมันเป็นเด็กหนุ่มอายุสิบกว่าปี แต่น้ำคำและท่าทีเปี่ยมความอาจหาญน่าเกรงขาม มันเหวี่ยงกิ่งหลิวทิ้งไปไกลโข ก้าวยาว ๆ จากไป

เบ๊ซุนฮวยร้องไล่หลังว่า

"สหายน้อย ท่านที่แท้เป็นใคร ?"

โอ้วฮุยเหลียวหน้ามา ตอบเสียงกังวาน

"เบ๊โกวเนี้ยสอบถาม มิอาจไม่ตอบ ข้าพเจ้าเป็นบุตรของวีรบุรุษโอ้วเจ่กตอ นามโอ้วฮุย"

กล่าวจบเปล่งเสียงหัวร่อดังยาวนาน ชั่วพริบตาเงาหลังหายลับกับหลังต้นหลิว

"ข้าพเจ้าเป็นบุตรของวีรบุรุษโอ้วเจ่กตอ นามโอ้วฮุย !"

คนจากไปไกลแล้วหางเสียงยังสะท้อนสะท้าน เซียงปัอจิ้นบนต้นไม้ เบ๊ซุนฮวยที่ใต้ต้นไม้ล้วนตื่นเต้นสงสัยยิ่ง ชั่วครู่ให้หลังเบ๊ซุนฮวยร้องถามว่า

"เซียงเสียวเอี้ย ท่านลงมาได้หรือไม่ ?"

เซียงปัอจิ้นดิ้นรนโดยแรง ไม่อาจดิ้นหลุดจากการพันธนาการบนมือเท้า สร้างความละอายยิ่ง แม้ทราบว่าลงไปไม่ได้แต่คำพูดนี้ไหนเลยเปล่งจากปากได้ ถึงกับหน้าแดงฉานไม่อาจส่งเสียงได้ เบ๊ซุนฮวยรีบกล่าวว่า

"ท่านอย่าได้เคลื่อนไหว ระวังพลัดตกลงมา ข้าพเจ้าจะขึ้นไปช่วยเหลือท่าน"

พลางโผพุ่งกายขึ้น หมายเหนี่ยวลำต้นไม้ขึ้นไป แต่ต้นไม้สูงตระหง่านยิ่ง การกระโดดครั้งนี้ไม่สามารถคว้าถูก ดังนั้นเคลื่อนไหวทั้งมือเท้าปีนลำต้นไม้ขึ้นไป ปีนถึงกลางต้นพลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้า ผู้คนขบวนหนึ่งเดินทางมาจากทิศเหนือ ยามนี้แสงอรุณรำไร ฟ้าใกล้รุ่งสาง เบ๊ซุนฮวยต้องครุ่นคิดขึ้น

"ไฉนมีคนรีบรุดเดินทางตั้งแต่เช้าปานนี้ ?"

ชั่วพริบตาขบวนผู้คนมาถึงใต้ต้นไม้ เป็นขบวนม้าทั้งสิ้นเก้าตัว คนทั้งเก้าเห็นโกวเนี้ยใหญ่นางหนึ่งปีนขึ้นต้นไม้ล้วนสงสัยใจยิ่ง หยุดม้าชมดู เบ๊ซุนฮวยกล่าวอย่างแง่งอน

"มีอันใดน่าดู ? ไปของพวกท่านเถอะ"

คนทั้งเก้าไม่แยแสสนใจ จากนั้นเห็นบนยอดไม้มัดไว้ด้วยบุรุษหนุ่มผู้หนึ่ง ยิ่งประหลาดใจกว่าเดิม

เบ๊ซุนฮวยยังไม่บรรลุถึงยอดไม้ ดังนั้นเกร็งลมปราณโผพุ่งขึ้นไป มือซ้ายตะปบคว้ากิ่งไม้ท่อนหนึ่งยืมสภาวะพลิกตัวขึ้นไป พุ่งถึงข้างกายเซียงปัอจิ้น ใต้ต้นไม้มีบุรุษสองคนโห่ร้องโดยพร้อมเพรียง

"วิชาตัวเบาอันยอดเยี่ยม"

เบ๊ซุนฮวยรีบแก้เศษผ้าบนมือเท้าเซียงปัอจิ้นออก กล่าวเบา ๆ

"ไม่ได้รับบาดเจ็บหรือ ?"

คำสอบถามอย่างนุ่มนวลของนางนี้ เป็นที่ประโลมใจเซียงปัอจิ้นยิ่ง กล่าวเบา ๆ

"ไม่เป็นไร"

ยื่นมือเหนี่ยวกิ่งไม้ กระโดดลงจากเบื้องสูงหลายวา เบ๊ซุนฮวยติดตามลงมา เห็นคนบนหลังม้าทั้งเก้าชี้นั่นชี้นี่ ท่าทีสามหาวไร้มารยาทยิ่ง อดบันดาลโทสะมิได้ ด่อนใส่พวกมันคราหนึ่ง

เห็นคนทั้งเก้ามีทั้งชราทั้งฉกรรจ์ แต่งกายหรูหรางดงาม ทุกผู้คนหลังไหล่

ตั้งตรง คึกคักเข้มแข็งยิ่ง มีแต่คนกึ่งกลางเป็นกงจื้อเยาว์วัย ใบหน้าคมคาย ประดุจหยก ท่วงท่าสูงส่งสง่า อายุสามสิบสองสามสิบสามปี สวมชุดยาวสีฟ้าคราม ใส่หมวกใบเล็ก กึ่งกลางหมวกฝังหยกงามกว้างยาวนิ้วเศษก้อนหนึ่ง

เบ๊ซุนฮวยอยู่ในสำนักคุ้มกันภัยตั้งแต่เล็กย่อมรู้จักอัญมณี มาตรว่าอยู่ห่างหลายวายังเห็นหยกงามก้อนนั้นเป็นประกายนวลใย ทราบว่าเป็นของวิเศษค่าควรเมือง มันกลับฝังอยู่บนหมวกประดับทั้งไม่กลัวสูญหาย สร้างความสงสัยอยากรู้ยิ่ง อดกวาดมองมันเป็นพิเศษมิได้

กงจื้อสูงสง่านั้นเห็นนางผุดผาดงดงาม มีฝีมือปราดเปรียวก็ฉุกใจคิด กล่าวเบา ๆ กับชายกลางคนข้างกายหลายคำ ชายกลางคนนั้นผงกศีรษะ เปล่งเสียงหัวเราะกล่าวว่า

"โจรน้อยนี้คงขโมยข้าวของผู้อื่น ถูกจับแขวนบนต้นไม้"

ชายชราผู้หนึ่งหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านว่าขโมยอะไร ? ม่วยจื้อ (น้องสาว) มัน ไฉนบุกบั่นมาช่วยเหลือมัน ?"

มันพูดจาลวนลาม สีหน้าท่าทีหยาบช้ายิ่ง

เซียงป้อจิ้นบังเกิดเพลิงโทสะอัดอก ไม่มีที่ระบายอยู่แล้ว พอฟังพลันกระโดดปราดไป เสียงฉาดเมื่อตบหน้าชายชรานั้นคราหนึ่ง ชายชรานั้นนั่งบนหลังม้าห่างจากมันวาเศษ มันกระโดดคราเดียวก็ตบใส่ใบหน้าผู้คน กลับเหนือความหมายทุกผู้คน คนทั้งหมดต้องรั้งม้าล่าถอย หันไปมองหน้ากัน

ชายชรานั้นไม่ทันระวัง ถูกหยามเป็นที่อัปยศ ไหนเลยกล้ำกลืนโทสะได้ พลันพลิกตัวลงจากหลังม้ายื่นมือคว้าใส่ปกเสื้อเซียงป้อจิ้น เซียงป้อจิ้นพลิกมือเกี่ยววูบคว้าใส่ข้อมือมัน ชายชรานั้นก็มีฝีมือติดตัว เปลี่ยนจากตะปบเป็นฝ่ามือพุ่งหมัดทะลวงตามติด ทั้งสองจึงเปิดฉากต่อสู้กันบนทางหลวง

เซียงป้อจิ้นแม้ถูกโอ้วฮุยทุบตีคราหนึ่งแต่ไม่ได้รับบาดเจ็บถึงกระดูกเส้นเอ็นหนึ่งนั้นนางในดวงใจชมดูอยู่ด้านข้าง สองความคับแค้นยากระบายจึงร่ายรำท่าไม้ตายของเพลงฝ่ามือแปดทิศออก ยิ่งลงมือยิ่งดุดันอำมหิต ชายชรานั้นไม่อาจรับท่าสุดท้ายได้ ถูกฝ่ามือฟาดใส่หัวไหล่ ซวนเซถอยไปหลายก้าว มันระงับสติเล็กน้อย ขณะจะทะยานเข้ามาอีกครา คนบนหลังม้าผู้หนึ่งพลันร้องว่า

"เล่าเตีย (ผู้แซ่เตีย) ถอยมา เด็กน้อยนี้มีอาถรรพณ์อยู่บ้าง"

เพิ่งกล่าวจบ เงาร่างสายหนึ่งพลิ้วละลิ่วลงจากหลังม้า ชายชรานั้นจึงถลันหลบหลีกไปด้านข้าง

เซียงปัอจิ้นและเบ๊ซุนฮวยเห็นคนผู้นี้มีท่าทางปราดเปรียว ต่างจับตาดู เห็นมันหน้าสีม่วง ท่วงท่าเหี้ยมหาญ รูปกายสูงใหญ่ ยามยืนยังสูงกว่าเซียงปัอจิ้นครึ่งศีรษะ มันยกมือไพล่หลัง สำรวจมองเซียงปัอจิ้น ถามว่า

"เจ้าเป็นคนของสำนักแปดทิศหรือ ? ซือแป๋ เจ้าแซ่ซู่หรือแซ่เซียง ?"

ทีท่ายโสเขื่องโข ไม่เห็นฝ่ายตรงข้ามอยู่ในสายตา

เซียงปัอจิ้นเดือดดาลเป็นการใหญ่ ตวาดว่า

"ท่านยุ่งเกี่ยวได้หรือ ?"

คนผู้นั้นยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ขอเพียงเป็นศิษย์สำนักแปดทิศ พวกเราก็ยุ่งเกี่ยวได้"

เซียงปัอจิ้นความจริงมีนิสัยละเอียดรอบคอบ แต่วันนี้พลาดพลั้งติดต่อกัน ยามเดือดดาลไม่ครุ่นคิดความหมายในคำพูดมัน ฟาดฝ่ามือด้วยท่าพีลัยได้ตี่ (ฟ้าลั่นสู่พื้น) กระแทกใส่หัวเข่ามันอย่างว่องไว คนผู้นั้นยิ้มเล็กน้อย โบกสะบัดมือขวาเบา ๆ สืบเท้าไปทางซ้ายหนึ่งก้าว ก็คลี่คลายท่าจู่โจมนี้ได้

เซียงปัอจิ้นพอใช้เพลงฝ่ามือแปดทิศวนร่างออกก็ไม่หยุดยั้งชะงัก ทุกฝีเท้าก้าวย่างเคลื่อนตามตำแหน่งแปดทิศ วิ่งวนอยู่รอบร่างฝ่ายตรงข้าม เพลงฝ่ามือยิ่งมายิ่งรวดเร็ว คนผู้นั้นเคลื่อนไหวสองมือในช่วงระยะสั้น ไม่ปะทะฝ่ามือกับเซียงปัอจิ้นแม้สักครั้งเดียว แต่ทุกกระบวนท่าที่ใช้ล้วนเป็นดาวข่มของเพลงฝ่ามือเซียงปัอจิ้น มักคุกคามเซียงปัอจิ้นไม่ทันใช้กระบวนท่าถึงที่สุด ก็รั้งกลับแต่กลางคัน

เซียงปัอจิ้นฟาดออกสี่สิบกว่าฝ่ามือ ไม่อาจฟาดถูกฝ่ายตรงข้ามแม้แต่ชายเสื้อ ต้องรุ่มร้อนใจขึ้นมา วิ่งวนรวดเร็วกว่าเดิม เร่งฝ่ามือกระชั้นขึ้น คนผู้นั้นยังคงแย้มยิ้มอย่างปลอดโปร่ง สองมือบ้างสะบัดบ้างกด คล้ายกำลังฝึกซ้อมเพลงหมัดเพียงลำพัง

ยามนี้เซียงปัอจิ้นดูออกว่า ฝ่ายตรงข้ามแม้ลงมือในช่วงระยะสั้น แต่สองเท้าก้าวย่างตามตำแหน่งแปดทิศ ไม่สับสนรวนเรแม้แต่น้อย มันเคยได้ยินมารดาบอกว่า ในสำนักแปดทิศมีหลักวิชาแปดทิศในอันลึกล้ำแขนงหนึ่ง หากไม่ได้

ฝึกปรือแปดทิศนอกถึงจุดสูงสุด ไม่สามารถใช้ได้ แต่ขอเพียงฝึกปรือสำเร็จ สามารถใช้ความสงบสยบความเคลื่อนไหว ชิงข่มศัตรูก่อน แทบพิชิตไปทั่วแผ่นดินโดยไร้ผู้ต่อต้าน คนเบื้องหน้าแสดงว่าอ่อนข้อแก่มัน ขอเพียงฝ่ายตรงข้ามลงมือ สามารถโค่นตนล้มลงในกระบวนท่าเดียว นึกถึงตอนนี้พลันพุ่งถอยไปด้านหลัง ประสานมือกล่าวว่า

"ผู้เยาว์มีตาแต่ไร้แวว ที่แท้เป็นผู้อาวุโสสำนักเรามาถึง"

คนผู้นั้นยิ้มเล็กน้อย ยังถามว่า

"ซือแป๋เจ้าแซ่ซูหรือแซ่เซียง ?"

เซียงป้อจิ้นเคยได้รับคำกำชับจากมารดา อย่าได้แพร่งพรายศักดิ์ศรีต่อหน้าผู้คน เพื่อป้องกันไม่ให้คู่อริล่วงรู้ กระทบกระเทือนถึงแผนการล้างแค้น ดังนั้นอดลังเลมิได้ คนผู้นั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"เพลงฝ่ามือเจ้าเปิดกว้าง ดูท่าเป็นฝ่ายเซียงเกี่ยมเม้งเซียงซือเฮียแล้วตั่วกอ ท่านว่าใช่หรือไม่ ?"

คำพูดประโยคสุดท้ายกล่าวกับชายชราบนหลังม้าผู้หนึ่ง ชายชรานั้นอายุเกือบห้าสิบปี พอฟังพลิกตัวลงจากหลังม้า กล่าวกับเซียงป้อจิ้นว่า

"ซือแป๋เจ้าเล่า ? รีบชักนำพวกเราไปพบพาน เราเป็นเฮ้งซือแป๊ะเจ้า คนผู้นี้เป็นน้องเรา รีบกราบซือเจ็กเถอะ"

เซียงป้อจิ้นทราบว่า ซือแป๋ของบิดาผู้ล่วงลับเป็นหัวหน้าติ่งเอี้ยงเปียเก็ก (สำนักคุ้มกันภัยสยบไกล) แห่งนครหลวง นามเฮ้งยุ่ยเอี้ยง คนเบื้องหน้าบอกว่าแซ่เฮ้ง ทั้งยังเป็นยอดฝีมือสำนักแปดทิศ ดูท่าเป็นซือแป๊ะ ซือเจ็ก (ศิษย์รุ่นเดียวกับบิดาที่อายุสูงวัยและอ่อนวัยกว่า) ของตนแน่แล้ว แต่มันนิสัยละเอียดรอบคอบ ถามว่า

"ท่านทั้งสองกับเฮ้งเล่าเปียเท้าแห่งนครหลวง มีความสัมพันธ์กันอย่างไร ?"

สองพี่น้องตระกูลเฮ้งสบตายิ้มให้แก่กัน ชายชรานั้นกล่าวว่า

"นั่นเป็นบิดาผู้ล่วงลับของเราสองพี่น้อง เจ้ายังไม่เชื่อหรือ ? เซียงซือตี๋เล่า ?"

เซียงป้อจิ้นไม่เคลือบแคลงสงสัยอีกต่อไป คุกเข่าลงโขกศีรษะหลายครา เรียก "ซือแป๊ะ ซือเจ็ก" กล่าวว่า

"บิดาผู้ล่วงลับถึงแก่กรรมแต่แรก ซือแป๊ะซือเจ็กเมื่อครั้งกระโน้นไม่ได้

รับแจ้งมรณะกรรมหรือ ?"

ชายชรานั้นเรียกว่าเฮ้งเกี่ยมเอ็ง น้องชายมันเรียกว่าเฮ้งเกี่ยมเกี๊ยก ล้วนเป็นบุตรของเฮ้งยุ่ยเอี้ยง ครั้งกระโน้นเฮ้งยุ่ยเอี้ยงอาศัยฝ่ามือแปดทิศทั้งคู่ ดาบแปดทิศเล่มหนึ่ง สยบยุทธจักรฝ่ายมิจฉาชีพไว้ในอุ้งมือ บนเส้นทางมิจฉาชีพถึงกับมีวลี 'ยอมพบพานยมบาล อย่าได้พบเล่าเฮ้ง (คนแซ่เฮ้ง)' แต่ดอนนี้มันถึงแก่กรรมแล้ว

ดาบแปดทิศเซียงเกี่ยมเม้งแม้เป็นศิษย์ของเฮ้งยุ่ยเอี้ยง แต่น้ำใจระหว่างอาจารย์กับศิษย์เป็นไปอย่างธรรมดา หลังจากลงจากสำนักอาจารย์น้อยครั้งจะส่งข่าวถึงกัน สองพี่น้องตระกูลเฮ้งก็รับราชการประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน ไม่ได้นึกถึงซือตี่ร่วมสำนักที่ยังโลดแล่นอยู่ในยุทธจักร ดังนั้นชานตุงกับนครหลวงแม้ห่างกันไม่ไกล สองพี่น้องตระกูลเฮ้งกลับไม่ทราบข่าวการตายของเซียงเกี่ยมเม้ง

ยามนั้นเฮ้งเกี่ยมเอ็งทอดถอนใจ หันกายไปกล่าวเบา ๆ กับกงจื้อสูงสง่านั้นหลายคำ กงจื้อสูงสง่านั้นชำเลืองมองเบ๊ซุนฮวยแวบหนึ่ง ผงกศีรษะด้วยความยินดี เฮ้งเกี่ยมเอ็งจึงกล่าวกับเซียงป้อจิ้นว่า

"บ้านของเจ้าคงไม่ไกลจากที่นี้ เจ้านำเราสองพี่น้องไปคารวะหลุมฝังศพบิดาเจ้าสักครา พวกเราซือเฮียตี่จากกันคราเดียวยี่สิบกว่าปี คิดไม่ถึงไม่มีโอกาสพบหน้าอีก"

หยุดเล็กน้อยจึงผายมือไปยังกงจื้อสูงสง่านั้น กล่าวว่า

"เจ้ามากราบพบฮกกงจื้อ (คำยกย่องบุรุษหนุ่มสูงศักดิ์) พวกเราล้วนทำงานในสังกัดฮกกงจื้อ"

เซียงป้อจิ้นเห็นกงจื้อสูงสง่านั้นมีบุคลิกสูงส่ง คาดว่าเป็นกงจื้อสูงศักดิ์ในนครหลวง จึงยอมรับฝีมือเช่นสองพี่น้องตระกูลเฮ้งอยู่ในสังกัดได้ ดังนั้นเข้าไปน้อมคารวะ ฮกกงจื้อเพียงโบกมือวูบ กล่าวว่า

"เชิญลุกขึ้น"

กลับไม่คารวะตอบ เซียงป้อจิ้นบังเกิดโทสะคุกรุ่น ครุ่นคิดขึ้น

"วางก้ามเขื่องโขนัก หรือท่านเป็นกษัตริย์แมนจู ?"

ขบวนผู้คนพอมาถึงป้อมตระกูลเซียง ภายในป้อมพบว่าโอ้วฮุยหลบหนีแล้ว กำลังค้นหาตามสถานที่ต่าง ๆ เซียงป้อจิ้นเข้าตึกในไปรายงาน เซียงเล่าไถ่ฟังว่าซือเฮียตี่ของสามีผู้ล่วงลับมาถึง 'รีบออกไปต้อนรับ พักเรื่องโอ้วฮุยไว้ชั่วคราว

เฮ้งเกี่ยมเอ็งแนะนำผู้ร่วมทางต่อเซียงเล่าไถ่ ที่แท้ในคนทั้งเก้ากลับมียอดฝีมือชาวยุทธจักรห้าคน นอกจากสองพี่น้องตระกูลเฮ้งแล้ว ยังมีตั้งอู้แห่งสำนักไท้เก็ก โก้วปัวเยียกแห่งสำนักเสียวลิ้ม ฮึงตงเซี้ยงแห่งสำนักมังกรฟ้าฝ่ายใต้ ตั้งอู้กับฮึงตงเซี้ยงมีชื่อเสียงอยู่ในยุทธจักร โก้วปัวเยียกอายุอ่อนกว่าเล็กน้อย แต่สองตาเป็นประกาย ยามยื่นมือออกแห้งกรังราวไม้ผุ นิ้วมอแข็งแกร่ง แสดงว่าเป็นยอดฝีมือเชิงกำลังภายนอก

ที่หลงเหลืออีกสามคนเป็นบ่าวทาสผู้ติดตามของฮกกงจื้อ ชายชราที่ถูกเซียงป้อจิ้นทำร้ายแซ่เตีย ทั้งหมดเรียกเป็นเตียจังก้วง (พ่อบ้านแซ่เตีย) ย่อมเป็นผู้มีอิทธิพลภายในวังของฮกกงจื้อ สำหรับฮกกงจื้อมีศักดิ์ศรีใด เฮ้งเกี่ยมเอ็งกลับไม่เอ่ยถึง เพียงยกย่องมันเป็น 'ฮกกงจื้อ'

เฮ้งเกี่ยมเอ็งเฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกถามถึงสาเหตุการตายของเซียงเกี่ยมเม้ง เซียงเล่าไถ่นิสัยทระนง ไม่ยอมบอกว่าถูกโอ้วเจ่กตอฆ่าทิ้ง เพียงบอกว่าตายด้วยโรคปัจจุบัน นางตั้งใจผนึกกำลังกับบุตรฆ่าศัตรูกับมือ ไม่ยอมยืมมือผู้อื่นล้างแค้นเด็ดขาด

เบ๊ซุนฮวยเห็นเซียงเล่าไถ่ เซียงป้อจิ้นสนทนากับคนร่วมสำนัก จึงล่าถอยกลับไปยังห้องพัก บอกเล่าเรื่องราวที่พบเห็นต่อบิดา

จอมหมัดร้อยชนะฟังว่าโอ้วฮุยกลับเป็นบุตรชายของวีรบุรุษเลี่ยวตังโอ้วเจ่กตอ สร้างความตื่นเต้นสงสัยยิ่ง ได้ยินเด็กหนุ่มเยาว์วัยผู้นี้กลับมีพลังฝีมือเหนือล้ำกว่าเซียงป้อจิ้น กลับเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

ฉื่อเจ็งรับฟังอยู่ด้านข้าง ใบหน้าบัดเดี๋ยวเขียวคล้ำบัดเดี๋ยวแดงฉาน ไม่เอ่ยปากสอดคำ

สองพ่อลูกสนทนากันชั่วขณะ เบ๊ซุนฮวยค่อยกลับห้องพักตนเอง ฉื่อเจ็งพลันติดตามออกมา เรียกหาว่า

"ซือม่วย"

เบ๊ชุนฮวยหน้าแดงวูบ กล่าวว่า

"เรื่องอันใด ?"

ฉื่อเจ็งเห็นใบหน้านางแดงเปล่งปลั่ง ถึงกับใจวาบหวิว กล้ำกลืนคำพูดที่คิดถามไว้ ยื่นมือกุมมือนาง

เบ๊ชุนฮวยสะบัดหลุด กล่าวอย่างแง่งอน

"หากถูกผู้อื่นพบเห็น จะได้อย่างไร ?"

ในที่สุดฉื่อเจ็งไม่อาจสะกดกลั้นใจ กล่าวอย่างขุ่นเคือง

"เฮอะ ท่านดึกดื่นค่อนคืนติดตามเด็กแซ่เซียงออกไปเบื้องนอกลับ ๆ ล่อ ๆ ทำอะไร ?"

เบ๊ชุนฮวยงงงันวูบ ฟังออกว่าน้ำเสียงมันไม่มีกุศลจิต ต้องกระชากเสียงว่า

"ท่านถามเช่นนี้ด้วยเจตนาใด ?"

"ท่านติดตามเด็กน้อยนั้นออกไปด้วยเจตนาใด เราก็ถามด้วยเจตนาเช่นนั้น"

มันเอาอกเอาใจซือม่วยตลอดมา แต่เช้าวันนี้เห็นนางกับเซียงปัอจิ้นกลับจากเบื้องนอก ฟังจากปากคำของนาง กลับพบพานโอ้วฮุยกลางดึก ย่อมบังเกิดความหึงหวง ไหนเลยคาดคิด นางกริ่งเกรงบิดาดำหนิจึงปกปิดเรื่องที่ขอให้เซียงปัอจิ้นปลดปล่อยโอ้วฮุยไว้

จอมหมัดร้อยชนะลอบรับฟังคำสนทนาของเซียงเล่าไถ่สองแม่ลูกเมื่อคืนก่อน ทราบว่าเซียงปัอจิ้นต้องใจบุตรี เข้าใจว่าหนุ่มสาวทั้งสองลอบนัดพบกลางวิกาล แต่ติดขัดที่ศิษย์อยู่ด้านข้าง ไม่สะดวกกับการถามไถ่ แต่ฉื่อเจ็งพอฟังบังเกิดเป็นรสชาติอย่างบอกไม่ถูก มันนิสัยหุนหันวู่วาม ยามนี้ซือม่วยกลับกลายเป็นคู่หมั้นหมายของมัน ดังนั้นอดคาดคั้นเค้นถามมิได้

เบ๊ชุนฮวยไม่ละอายต่อมโนธรรม ซือกอผู้นี้ก็โอนอ่อนคล้อยตามนางตลอดเวลา มิคาดเมื่อวานบิดาเพิ่งยกนางให้ มันก็ป่าเถื่อนดุร้ายปานนี้ ภายหน้าเป็นสามีภรรยาไยมิใช่ถูกมันข่มเหงรังแกตลอดทั้งวัน ? เรื่องนี้ขอเพียงนางบอกกล่าวตรง ๆ ฉื่อเจ็งย่อมเข้าใจ แต่นางยามขุ่นเคืองพานไม่ยอมบอก กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าชมชอบติดตามผู้ใดออกไป ก็ติดตามผู้นั้นออกไป ท่านควบคุมได้หรือ ?"

คนผู้หนึ่งพอบังเกิดความหึงหวงก็ขาดความยับยั้งชั่งใจ ฉื่อเจ็งถึงกับหน้าแดงฉานคอพอง ร้องว่า

"กาลก่อนเราควบคุมไม่ได้ ตอนนี้ควบคุมได้"

เบ๊ซุนฮวยขุ่นแค้นจนหลั่งน้ำตาออกมา กล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านก็เป็นเช่นนี้ ภายหน้ายังหวังท่านจะดีต่อข้าพเจ้าหรือ ?"

ฉื่อเจ็งเห็นนางหลั่งน้ำตา ถึงกับใจอ่อนลง แต่หวนนึกถึงนางกับเซียงปัอจิ้นนัดแนะออกไปพบกันกลางดึก ไหนเลยกล้ำกลืนโทสะครั้งนี้ได้ ร้องว่า

"ท่านที่แท้ออกไปทำอะไร ? รีบบอก รีบบอก"

เบ๊ซุนฮวยครุ่นคิดในใจ

"ท่านยิ่งป่าเถื่อน เรายิ่งไม่บอก"

ยามนั้นเซียงปัอจิ้นได้รับคำสั่งมารดา มาเชิญจอมหมัดร้อยขนะไปพบสองพี่น้องตระกูลเฮ้งและพวก เห็นฉื่อเจ็งกับเบ๊ซุนฮวยวิวาทกันที่เชิงระเบียง ต้องชะงักเท้าลง ฉื่อเจ็งบังเกิดโทสะอัดอกแต่แรก คิดตบหน้าคู่หมั้นสักฉาดแต่ก็ไม่กล้าเห็นเซียงปัอจิ้นเข้ามาจึงแผดด่าว่า

"เราจะฟาดเจ้าชาติสุนัข"

โถมปราดเข้าหา ต่อยออกหมัดหนึ่ง เซียงปัอจิ้นเบี่ยงตัวหลบเลี่ยง กล่าวอย่างงุนงง

"ท่านทำอะไร ?"

ฉื่อเจ็งต่อยตามติดออกอีกหมัดหนึ่ง เซียงปัอจิ้นหลบเลี่ยงไม่ทันท่วงที ถูกต่อยใส่ทรวงอกหมัดหนึ่ง รอจนฉื่อเจ็งต่อยหมัดที่สามมาถึง มันค่อยยกมือปิดป้องทั้งสองจึงเปิดฉากต่อสู้กันที่เชิงระเบียง

เบ๊ซุนฮวยคับแค้นขุ่นเคืองเต็มอก ไม่แยแสสนใจการต่อสู้ของคนทั้งสอง สะบัดหน้ากลับเข้าห้อง ร่ำไห้ชั่วขณะ หญิงรับใช้เรียกไปรับประทานอาหาร นางก็ไม่สนใจ เคลิบเคลิ้มหลับไหลไป

พอตื่นขึ้นมาเป็นยามพลบค่ำ ดังนั้นนางเดินทอดน่องถึงสวนหลัง ทรุดนั่งลงบนม้าหินตัวหนึ่งอย่างซึมเซา ในใจครุ่นคิดขึ้น

"หรืออนาคตชั่วชีวิตเราจะฝากฝังกับซือเฮียที่ป่าเถื่อนไร้เหตุผลผู้นี้ ? บิดายังอยู่ข้างกาย มันก็ดุร้ายต่อเราปานนี้ ภายหน้าไม่ทราบจะกระทำต่อเราอย่างไร ?"

ขณะครุ่นคิด ต้องหลั่งน้ำตาอย่างเลื่อนลอย

ไม่ทราบนั่งนานเท่าใด พลันได้ยินเสียงขลุ่ยวิเวกแว่วดังจากนอกพุ่มไม้ดอก เบ็ชุนฮวยกำลังลำบากใจ เสียงขลุ่ยกลับคล้ายเป็นคนปลอบโยนเสียงนุ่มนวลพลอดพร่ำอย่างแผ่วเบา ฟังแล้วทั้งเศร้าเสียใจทั้งปลาบปลื้มยินดี เคลิบเคลิ้มงมงายราวรำสุราเมามายก็ปาน

นางรับฟังชั่วขณะ ยิ่งฟังยิ่งเคลิบเคลิ้ม ผุดลุกขึ้นเดินไปยังเบื้องนอก เห็นได้ต้นไฮ้ทั้งนั่งไว้ด้วยบุรุษเสื้อคราม มือถือขลุ่ยหยกเป่าเป็นเสียงดัง มือมันขาวสะอาดประดุจหยก เป็นสีเดียวกับขลุ่ยหยก กลับเป็นฮกกงจื้อที่พบพานเมื่อยามเช้า

ฮกกงจื้อยิ้มพลางผงกศีรษะ บอกใบ้ให้นางเข้ามา เสียงขลุ่ยยังไม่หยุดยั้งชะงัก ทีท่ามันแฝงอำนาจประการหนึ่ง แรงดูดใจประการหนึ่ง บันดาลให้ผู้คนไม่อาจต่อต้านขัดขืน เบ็ชุนฮวยหน้าแดงสดใส เดินช้า ๆ เข้าใกล้ ได้ยินเสียงขลุ่ยอ้อยอิ่งรำพัน ทุกสำเนียงล้วนเป็นความหมายฝากรัก อดใจวาบหวิวรัญจวนมิได้

เบ็ชุนฮวยยื่นมือปลิดบุปผาจากพุ่มกุหลาบสูดดมที่ริมจมูก เสียงขลุ่ยวิเวกบุปผาหอมจรุง อาทิตย์สนธยาแพรวพราย บุรุษสูงส่งสง่าเบื้องหน้า แววตาที่แสดงออกทั้งนุ่มนวลทั้งแฝงสง่าราศี

นางพลันนึกถึงฉื่อเจ็ง มันทั้งป่าเถื่อนดุร้ายทั้งหึงหวงหุนหัน เปรียบกับกงจื้อสูงศักดิ์ผู้นี้นับว่าแตกต่างกันราวฟ้ากับดิน ดังนั้นนางใช้สายตานุ่มนวลมองดูกงจื้อสูงศักดิ์ผู้นี้ นางไม่คิดถามมันเป็นใคร ไม่ต้องการทราบมันเรียกนางเข้ามาทำอะไร เพียงรู้สึกยามยืนอยู่เบื้องหน้ามันเป็นสุขอย่างบอกไม่ถูก ขอเพียงใกล้ชิดมันสักครู่ก็ประเสริฐ

ฮกกงจื้อคล้ายไม่ได้ล่อลวงนาง เพียงแต่จินตนาการเพ้อฝันและความไม่รู้ความของครุณแรกรุ่น จึงกระตุ้นอารมณ์อันรัญจวนแก่นางขึ้นในยามสนธยาของฤดูชิวเทียน

ซึ่งความจริงหากไม่ใช่ฮกกงจื้อเห็นรูปโฉมนาง ก็ไม่รั้งอยู่ในป้อมตระกูลเซียง ซือเฮียดี่ของนักบู๊ในสังกัดผู้หนึ่งเสียชีวิต ไหนเลยให้มันลดตัวลงมาได้ ? หากไม่ใช่มันได้รับรายงานว่า นางนั่งซึมเซาอยู่ภายในสวนไม้ดอกเพียงลำพัง ก็ไม่เป่าขลุ่ยอยู่นอกพุ่มไม้ดอก ควรทราบว่าวิชาขลุ่ยของฮกกงจื้อเป็นสุดยอดประการหนึ่งในนครหลวง ต่อให้เป็นเชื้อพระวงศ์สูงศักดิ์ ปรกติยากยิ่งจะได้ยิน

มันเป่าบรรเลงสักเพลง

สีหน้ามันแสดงออกซึ่งความรักอันนุ่มนวล แววตามันแฝงน้ำใจอันอุ่นระอุ ไม่จำเป็นต้องกล่าวสักคำก็ประเสริฐเลิศกว่าวาจาปลอบประโลมร้อยคำพันคำ หรือวจีสาบานรัก

ฮกกงจื้อลดขลุ่ยหยกลง ยื่นมือออกโอบเอวอ้อนแอ้นของนาง เบ๊ซุนฮวยหลบหลีกอย่างเอียงอาย ครั้งที่สองเพียงเบนเบี่ยงเล็กน้อย ขณะที่มันเบนเบี่ยงเป็นคำรบสาม นางก็เคลิบเคลิ้มงมงายกับกลิ่นอายบุรุษที่ระเหยจากร่างมัน

อาทิตย์สนธยาทอทาบกิ่งใบของดอกกุหลาบลงกับพื้น กลับกลายเป็นเงาอันยาวเหยียด ที่ริมเงาไม้เงาของหนุ่มสาวคู่หนึ่งแอบอิงเข้าหากันช้า ๆ ในที่สุดแยกไม่ออกว่าเป็นเงาของมันหรือของนาง

อาทิตย์ใกล้ลับฟ้าแล้ว เงาคนและเงาไม้แปรเปลี่ยนเป็นทอดยาวเหยียดลากเฉียง ๆ จนไม่น่าดูยิ่ง

โอ ความรักอันอุ่นระอุของหนุ่มสาว ไม่แน่นักว่าจะสวยงามเพริศแพร้ว

เบ๊ซุนฮวยลุ่มหลงงมงายแต่แรก ไม่คิดถึงประการอื่น ไม่คาดคิดว่าจะบังเกิดผลสุดท้ายอย่างไร ยิ่งไม่ได้คาดคิดว่าจะมีคนบุกรุกเข้าสวนไม้ดอก

ฮกกงจื้อกลับได้คิดก่อนเข้าสวนไม้ดอก ดังนั้นใช้ตั้งอู้แห่งสำนักไท้เก๊กไปสนทนากับจอมหมัดร้อยชนะ ใช้สองพี่น้องตระกูลเฮ้งไปสนทนากับเซียงเล่าไถ่สองแม่ลูก ใช้โก้วปัวเยียกสำนักเสียวลิ้มไปดรึงฉื่อเจ็งไว้ ใช้ฮึงดงเซี้ยงแห่งสำนักมังกรฟ้าฝ่ายใต้เฝ้าประตูสวนไม้ดอก ไม่อนุญาตผู้ใดเข้ามา

ดังนั้นไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ได้เข้ามา

บุตรีของจิมหมัดร้อยชนะ ในวันที่สองที่บิดาของนางยกนางให้กับซือกอนางก็กลับกลายเป็นชู้รักของผู้อื่น

ค่ำคืนนั้นป้อมตระกูลเซียงจัดโต๊ะเลี้ยงต้อนรับฮกกงจื้อ เนื่องเพราะผู้เข้าร่วมล้วนเป็นยอดฝีมือชาวยุทธจักร ไม่จำเป็นต้องแบ่งแยกบุรุษสตรี ดังนั้นเซียงเล่าไถ่กับเบ๊ซุนฮวยล้วนร่วมโต๊ะกับทุกผู้คน

จอมหมัดร้อยชนะครั้งกระโน้น รู้จักเฮ้งยุ่ยเอี้ยงผู้เป็นบิดาสองพี่น้องตระกูลเฮ้ง นับแต่เฮ้งยุ่ยเอี้ยงถึงแก่กรรม สองพี่น้องตระกูลเฮ้งเข้ารับราชการ สำนัก

คุ้มกันภัยสบไกลก็เลิกกิจการ ดังนั้นไม่อาจนับเป็นผู้ร่วมอาชีพเดียวกัน แต่สองพี่น้องตระกูลเฮ้งได้ยินชื่อจอมหมัดร้อยชนะ ให้ความเคารพมันอยู่หลายส่วน

เบ็ขุนฮวยใบหน้าแดงซ่าน ก้มศีรษะต่ำ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่มองดู บุคคลอื่นเข้าใจว่านางบังเกิดความเอียงอายเยี่ยงดรุณี แท้ที่จริงในใจนางเต็มไปด้วยความวาบหวามดื่มด่ำ

นางไม่ได้หลบเลี่ยงสายตาของฉื่อเจ็ง ไม่ได้หลบหลีกสายตาของเซียงปัอจิ้น แต่ขณะที่คนทั้งสองสบตากับนาง ล้วนสังเกตความในใจนางไม่ออก พวกมันต่างครุ่นคิดขึ้น

"นางที่แท้มีความนึกคิดต่อเราอย่างไร ?"

มุมปากนางประดับรอยยิ้มน้อย ๆ แต่หาได้ยิ้มต่อมันทั้งสองไม่ นางเห็นพวกมันแต่ไม่ได้มองดูพวกมัน นางเพียงหวนนึกถึงความสุขและความดื่มด่ำเมื่อครู่

ฮกกงจื้อมักชำเลืองมองนาง แต่นางไม่กล้าเหลียวหน้าไป เนื่องเพราะนางทราบ ขอเพียงเหลียวมองมันแวบหนึ่ง สายตาทั้งสี่ประสบกัน ก็ไม่สามารถแยกจากกันอีก

ขณะดื่มกิน บ่าวไพร่ผู้หนึ่งเดินอย่างรีบร้อนถึงข้างกายเซียงเล่าไถ่ กระซิบที่ข้างหูนางว่า

"โจรแซ่เพ้งถูกคนช่วยเหลือไปแล้ว"

เซียงเล่าไถ่ใจหายวาบ จากนั้นระงับสีหน้าเป็นปรกติ ชูจอกชักชวนดื่ม เห็นว่าเรื่องนี้ไม่อาจให้แขกเหรื่อล่วงรู้

ยามนั้นพลันได้ยินเสียงโครม ประตูห้องโถงทั้งสองบานหลุดกระเด็น ร่วงหล่นลงบนพื้นดังโครมคราม เงาร่างผอมเล็กสายหนึ่งยืนเท้าสะเอวอยู่หน้าห้องโถง

สองพี่น้องตระกูลเฮ้งแม้อยู่ในงานเลี้ยง ยังไม่ลืมหน้าที่คุ้มครองฮกกงจื้อ ต่างพกอาวุธติดตัว พอเกิดเหตุแปรเปลี่ยนหลายคนพากันผุดลุกขึ้น ยืนอยู่รอบกายฮกกงจื้อ จวบจนเห็นชัดตาว่าผู้บุกรุกเพียงเป็นเด็กหนุ่มผู้หนึ่ง ต้องหันไปมองหน้ากันอย่างสงสัยใจ ครุ่นคิดขึ้น

"หรือที่กระแทกประตูห้องโถงปลิวกระเด็น เป็นเด็กน้อยนี้ ?"

เด็กหนุ่มนี้คือโอ้วฮุย มันหลังจากช่วยเหลือเพ้งสี่ออกจากป้อม หวนนึกถึงความแค้นที่ถูกเซียงปัอจิ้นฟาดโบยแม้ชำระล้าง แต่ข้ออาฆาตที่ถูกเซียงเล่าไถ่

ลอบทำร้ายยังไม่ตอบแทน ดังนั้นย้อนกลับมายังห้องโถงใหญ่ ร้องดัง ๆ ว่า

"เซียงเล่าไถ่ ท่านสามารถจับกุมข้าพเจ้าอีกหรือไม่ ?"

ขณะกล่าว สีหน้าท่าทีเปี่ยมแววอาจหาญ แต่ยังแฝงสำเนียงเด็ก คล้ายล้อนางเล่นก็ปาน

เซียงเล่าไถ่พอพบเห็นบุตรของศัตรู ดวงตาคล้ายมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา กล่าวเบา ๆ กับบุตรชายว่า

"สกัดหนทางถอยมันไว้ อย่าปล่อยให้โจรน้อยหลบหนีได้"

จากนั้นกล่าวกับบ่าวไพร่ที่ด้านหลังว่า

"นำดาบเรามา"

นางลุกจากโต๊ะช้า ๆ กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"เป็นผู้ใดปลดปล่อยเจ้าไป ใช่เบ๊เล่าซือผู้นี้หรือไม่ ?"

นางไม่เชื่อเด็กหนุ่มนี้สามารถสลัดหลุดจากโซ่เหล็ก ภายในป้อมต้องมีไส้ศึกแน่นอน ดังนั้นมุ่งความสงสัยไปยังจอมหมัดร้อยชนะเป็นอันดับแรก โอ้วฮุยสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ไม่ใช่"

เซียงเล่าไถ่ชี้มือไปยังฉื่อเจ็ง กล่าวว่า

"เป็นมัน ?"

โอ้วฮุยยังคงสั่นศีรษะ เซียงเล่าไถ่ชี้มือไปยัง เบ๊ซุนฮวย กล่าวว่า

"อย่างนั้นคงเป็น...เป็นโกวเนี้ยผู้นี้แล้ว"

โอ้วฮุยครุ่นคิดในใจ

"โกวเนี้ยนี้ความจริงคิดช่วยเหลือเรา มาตรแม้นไม่ได้ช่วยเหลือ แต่เรายังคงสำนึกพระคุณของนางดุจเดียวกัน"

ดังนั้นผงกศีรษะร้องดัง ๆ ว่า

"มิผิด โกวเนี้ยผู้นี้เป็นผู้มีพระคุณช่วยชีวิตข้าพเจ้า"

คำพูดนี้กล่าวต่อเบ๊ซุนฮวย ในจิตใจของเด็กหนุ่มความจริงแฝงความสำนึกตื้นตัน คิดไม่ถึงคำพูดนี้กลับชักนำเภทภัยแก่นาง

เซียงเล่าไถ่จับจ้องมองเบ๊ซุนฮวยอย่างลึกซึ้งแวบหนึ่ง ยามนี้บ่าวไพร่ส่งดาบแปดทิศมาถึง เซียงเล่าไถ่ถือดาบด้วยมือซ้าย มือขวาชี้มือไปยังโอ้วฮุย ถามว่า

"บิดาเจ้าโอ้วเจ่กดอไฉนไม่มา ?"

สองพี่น้องตระกูลเฮ้งและพวกฟังว่า เด็กหนุ่มเบื้องหน้ากลับเป็นบุตรของวีรบุรุษเลี่ยวดังโอ้วเจ่กดอ อดตื่นตระหนกมิได้ โอ้วฮุยกล่าวว่า

"บิดาข้าพเจ้าสิ้นบุญแต่แรก ท่านคิดล้างแค้นก็เสาะหาข้าพเจ้าเถอะ"

เซียงเล่าไถ่หน้าซีดเผือด ตวาดว่า

"คำพูดนี้เป็นความจริง ?"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"บิดาข้าพเจ้าหากมีชีวิตอยู่ ท่านกล้าฟาดโบยข้าพเจ้าหรือ ?"

เซียงเล่าไถ่ชูดาบแปดทิศม่วงทองขึ้นสูง พลันร่ำไห้ดัง ๆ ร้องว่า

"โอ้วเจ่กดอเอยโอ้วเจ่กดอ ท่านตายเร็วนัก ท่านไม่สมควรตายเร็วปานนี้"

โอ้วฮุยสงสัยใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"สตรีชรานี้พลันมีใจเป็นกุศล ร่ำไห้ถึงบิดาเรา ?"

เซียงเล่าไถ่ร่ำไห้ดัง ๆ สามครั้ง พลันกล้ำกลืนน้ำตาไว้ สืบเท้าซ้ายไปหนึ่งก้าว ขว้างดาบแปดทิศม่วงทองหมุนตัวอย่างว่องไว เสียงควับเมื่อฟันดาบใส่ก้านคอโอ้วฮุย

คราครั้งนี้เหนือความคาดหมายทุกผู้คน ฮกกงจื้อ เบ๊ซุนฮวย ฉื่อเจ็งล้วนอุทานออกมา

กระบวนท่าฮ้วยซิงพีซัวดอ (ดาบหมุนตัวฟันภูเขา) ของเซียงเล่าไถ่นี้ เป็นหนึ่งในท่าไม้ตายของเพลงดาบแปดทิศ กอปรกับลงมือโดยไม่คาดฝัน อย่าว่าแต่เป็นเด็กหนุ่มผู้หนึ่ง ต่อให้เป็นมือดีในยุทธจักรก็ไม่แน่นักว่าจะหลบรอดได้ มิคาดโอ้วฮุยมีท่าทางว่องไว เบี่ยงตัวหลบหลีกจากคมดาบ ยื่นมือคว้าใส่ข้อมือนาง ในกระบวนท่าเดียวมันก็ชิงเป็นฝ่ายรุก สร้างความตื่นเต้นตระหนกแก่เหล่ายอดฝีมือยิ่ง

เซียงเล่าไถ่พอฟันดาบพลาดผิดก็ไม่ขบคิดใคร่ครวญ ดาบที่สองฟันตามติดออก อย่าได้เห็นเซียงเล่าไถ่ชราภาพ ทุกดาบที่ใช้ล้วนดุดันอำมหิต หวนนึกถึงศัตรูตายแล้ว ชั่วชีวิตนี้ไม่มีความหวังล้างแค้น หนึ่งเดียวที่มุ่งหวังคือสังหารเด็กน้อยเบื้องหน้านี้ หลังจากที่สามีถึงแก่กรรม นางที่ไม่ฆ่าตัวตายตามสามีเพราะตั้งใจหมายล้างแค้น ยามนี้ไม่อาลัยอาวรณ์ในชีวิต ทุกกระบวนท่าล้วน

คิดตกตายพร้อมกับศัตรู

โอ้วฮุยเพิ่งเผชิญศัตรูเข้มแข็ง ถึงกับคึกคักอักโข ไม่สู้วนเวียน กลับชิงรุกไล่ในร่องดาบ ไม่อ่อนข้อแม้สักครึ่งกระบวนท่า ศัตรูสะบัดดาบโหมฟาดฟัน มันก็ใช้วิชาดว้าจับใหญ่ ต่อสู้อย่างดุดัน ภายใต้เปลวเทียนสาดส่อง เห็นสตรีชราผมหงอกขาวนางหนึ่งกับเด็กหนุ่มปากไม่สิ้นกลิ่นน้ำนมผู้หนึ่งหักหาญผลาญชีวิตต่อสู้กันอย่างดุเดือด

สองพี่น้องตระกูลเฮ้งตอนแรกเห็นเซียงเล่าไถ่พอลงมือก็ใช้ท่าไม้ตาย ต้องลอบประหลาดใจที่นางใช้ยอดวิชาสำนักแปดทิศโดยพร่ำเพรื่อ กับเด็กหนุ่มผู้หนึ่งถึงกับใช้ท่าไม้ตาย หากพบพานยอดฝีมือจะทำอย่างไร ? มิคาดยิ่งชมดูยิ่งตื่นเต้นสงสัย เพลงดาบแปดทิศของเซียงเล่าไถ่แน่นหนาถี่ยิบ ปราศจากช่องว่างรอยโหว่ กอปรกับแฝงพลังดุดันไม่คิดชีวิต ต่อให้คู่มือเข้มแข็งกว่านี้ก็ยากยิ่งจะต้านทานรับได้ คิดไม่ถึงเด็กหนุ่มอายุสิบกว่าปีผู้หนึ่ง ต่อสู้กับนางด้วยมือเปล่า ค่อย ๆ ชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ หักหาญอีกหลายกระบวนท่าเซียงเล่าไถ่ก็ตกอยู่ภายใต้รัศมีฝ่ามือของโอ้วฮุย พลันบังเกิดเสียงเพียะ แก้มซ้ายนางถูกตบใส่ฝ่ามือหนึ่ง จากนั้นแก้มขวาถูกตบอีกฝ่ามือหนึ่ง

เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกพลันกล่าวว่า

"ซ้อจื้อรีบถอย ให้เราจัดการกับเด็กน้อยนี้"

ถือดาบสืบเท้าเข้ามาในวงต่อสู้

พลันได้ยินเสียงโอย เซียงเล่าไถ่เกลือกกลิ้งไปด้านข้าง เบื้องหน้าเฮ้ง-เกี่ยมเกี๊ยกพลันปรากฏประกายวูบขึ้น ดาบเล่มหนึ่งฟันมาถึง ดังนั้นรีบยกดาบปิดป้อง ดาบเล่มนั้นเปลี่ยนจากฟันเป็นปาดขวาง รอจนมันด้านเฉียง ๆ ดาบเล่มนั้นก็เปลี่ยนเป็นดวัดวบอย่างว่องไว

ที่แท้โอ้วฮุยหลังจากตบหน้าเซียงเล่าไถ่สองฝ่ามือก็สมมาดปรารถนา เกี่ยวมือตะปบปราดคร่ากุมข้อมือนางไว้ จากนั้นดวัดเท้าเตะนางกลิ้งกระเด็นไปทอดหนึ่ง ช่วงชิงดาบแปดทิศม่วงทองมา ไม่รอให้เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกเข้าใกล้ก็สะบัดดาบ ควับ ควับ ควับ ใช้ติดต่อกันสามดาบ รุกไล่มันมือเท้าปั่นป่วนเป็นพัลวัน

เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกเป็นยอดฝีมือสำนักแปดทิศ ความสำเร็จตอนนี้ไม่เป็นรองเซียงเกี่ยมเม้งเมื่อครั้งกระโน้น เพียงเพราะประมาทเลินเล่อกลับถูกศัตรูชิงเป็น

ฝ่ายรุก สามกระบวนท่าพอผ่านพ้น ค่อยทราบว่าเด็กหนุ่มเบื้องหน้าเป็นศัตรูเข้มแข็ง ดังนั้นเฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกระงับความคิดโอหัง รับศึกอย่างเยือกเย็น ปิดป้องอย่างเข้มแข็งรัดกุม คิดสังเกตแนวทางดาบของเด็กหนุ่มนี้ก่อน

เปลวเทียนระริกระรัว ประกายดาบวูบวาบ แวววับ เหล่ายอดฝีมือกำอาวุธคู่มือ มองดูคนทั้งสองประดาบกัน

ฮกกงจื้อเห็นเด็กหนุ่มซูบผอมเสื้อผ้าซอมซ่อผู้หนึ่ง กลับสามารถต่อสู้กับมือดีในวังของตนอย่างคู่คี่ ในใจทั้งเคลือบแคลงสงสัย ทั้งกระตือรือร้นสนใจ ยืนมือไพล่หลังชมดูการต่อสู้ พลันสูดได้กลิ่นแป้งฝุ่นหอมเจือจาง สายตายามชำเลืองแล เห็นเบ๊ซุนฮวยยืนอยู่ด้านข้าง ดังนั้นเคลื่อนกายเข้าใกล้ ยื่นมือออกกุมมือนาง

ยามนี้ทุกผู้คนจับตาดูการต่อสู้ในห้องโถง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สังเกตคนทั้งสอง แต่ท่ามกลางชุมชนเช่นนี้กลับสนิทสนมอย่างอุกอาจนับว่าใจกล้ายิ่ง ฮกกงจื้อไม่เห็นผู้ใดอยู่ในสายตา เบ๊ซุนฮวยเป็นครุณีแรกรักไม่อาจข่มความรู้สึกภายในได้

เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกฟาดฟันติดต่อกันหลายดาบ โอ้วฮุยกลับใช้ท่าร่างคล่องแคล่วหลบรอดได้ เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกพยายามจำแนกแนววิชาฝีมือของมัน แต่คำนวณไม่ออก หวนนึกถึงมันบอกว่าเป็นบุตรของโอ้วเจ่กตอ แต่เพลงดาบตระกูลโอ้วเป็นแนวทางใด อ่อนหยุ่นหรือแกร่งกร้าว ? กลับไม่ทราบแม้แต่น้อย เห็นกระบวนท่าของเด็กหนุ่มนี้ บัดเดี๋ยวหนักแน่นดุจขุนเขา บัดเดี๋ยวเคลื่อนคล้อยดั่งสายน้ำ ผิดแผกจากเพลงดาบทั่วไป

ผ่านไปอีกหลายกระบวนท่า เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกร้อนรุ่มใจขึ้นมา หวนนึกถึงตนเองมีศักดิ์ศรีใดในวังฮกกงจื้อ วันนี้กลับไม่อาจเอาชัยเด็กหนุ่มผู้หนึ่ง ดังนั้นเร่งเร้าเพลงดาบ ทุ่มเทฝีเท้าวิ่งวนอยู่รอบกายโอ้วฮุยอย่างเร่งร้อน

ควรทราบว่าวิชาแปดทิศวนร่างของสำนักแปดทิศเป็นสุดยอดประการหนึ่งในยุทธจักร พอทุ่มเทฝีเท้าวิ่งตะบึง ก็ก้าวย่างตามตำแหน่งแปดทิศ บัดเดี๋ยวหน้าบัดเดี๋ยวหลัง บัดเดี๋ยววนซ้ายบัดเดี๋ยววนขวา ศัตรูถูกก่อกวนจนตาลายพร่าพราย ต่อให้ศัตรูไม่หมุนตัวตามมันจะจู่โจมใส่กลางหลังศัตรู ศัตรูไหนเลยด้านรับได้ นับว่าทั้งพิสดารทั้งร้ายกาจยิ่ง

เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกได้รับการควบคุมจากเฮ้งยุ่ยเอี้ยงผู้เป็นบิดา ทุกเช้าวิ่งสามครั้ง

แต่ละครั้งวิ่งวนโดยไม่หยุดยั้งห้าร้อยสิบสองรอบ ก่อนเข้านอนก็วิ่งอีกสามครั้ง ทุกวันวิ่งวงใหญ่ วงกลาง วงเล็กประมาณสามพันกว่ารอบ ฝึกซ้อมเป็นเวลา ยี่สิบกว่าปี ฝีเท้าผสานกลมกลืน เพียงคอยจู่โจมฝ่ามือเท่านั้น คราวครั้งนี้มัน พลิกแพลงจากจู่โจมฝ่ามือเป็นฟาดฟันดาบ เห็นเงาคนโลดตะบึง ประกายดาบ แปลบปลาบ ชั่วพริบตาห่อหุ้มโอ้วฮุยอยู่ใจกลางวง โอ้วฮุยเพิ่งพบพานศัตรูเข้มแข็ง รีบทุ่มเทตัวเบาหลบหลีก มันมีท่าร่างคล่องแคล่ว ตัวเบาสูงส่ง กลับพุ่งย้อนไป มาในกระแสดาบ หลบหลีกจากการประหารฟาดฟันหลายสิบดาบ

จอมหมัดร้อยชนะชมดูจนตื่นเต้นสงสัยยิ่ง ลอบร้องในใจ

"ละอาย ละอายนัก ที่แท้เงาร่างผอมเล็กที่พบพานเมื่อคืนก่อนเป็นมัน หากมิใช่พบพานเด็กหนุ่มนี้ไหนเลยพบเห็นเจดนาร้ายของเซียงเล่าไถ่ ? เพียงแต่ พยัคฆ์หมอบ มังกรซ่อนในป้อมตระกูลเซียงไม่ใช่ผู้อื่น หากแต่เป็นเด็กน้อยซูบ ผอมนี้ เสียทีที่เราท่องเที่ยวยุทธจักรมาชั่วชีวิต สุดท้ายกลับดูผิดไป"

สายตายามกวาดมองไม่พบเห็นบุตรี และพบว่าฉื่อเจ็งก็ไม่อยู่ในห้องโถง ต้องบังเกิดโทสะคุกรุ่น ครุ่นคิดขึ้น

"การประลองของยอดฝีมือเช่นนี้ในชีวิตได้พบพานกี่ครั้ง ? หนุ่มสาวไม่ รู้จักดีชั่วกลับลอบออกไปพร่ำพลอดกัน ภายหน้าเป็นสามีภรรยายังพร่ำพลอด ไม่เพียงพอหรือ ?"

หาทราบไม่ว่าบุตรีออกไปพร่ำพลอดบอกรักจริง ที่พัวพันกับนางกลับ ไม่ใช่คู่หมั้นหมายของนาง

พลันได้ยินเสียงดังใหญ่ ประกายไฟแลบพุ่ง โอ้วฮุยและเฮ้งเกี๊ยมเกี๊ยก ปะทะดาบกัน สุ้มเสียงพอดังก็ดังติดต่อกันไม่หยุดยั้ง

ที่แท้เฮ้งเกี๊ยมเกี๊ยกยิ่งวิ่งยิ่งรวดเร็ว ยิ่งฟันยิ่งกราดเกรี้ยว โอ้วฮุยจะอย่างไร อายุเยาว์ด้อยประสบการณ์ ไม่เข้าใจแนวทางดาบของมัน สุดท้ายถลันหลบ ไม่ทันท่วงที ได้แต่ยกดาบปิดป้อง ดาบทั้งสองเล่มพอปะทะ เฮ้งเกี๊ยมเกี๊ยกลอบลิง โลดยินดี ครุ่นคิดขึ้น

"เด็กน้อยนี้แม้มีพลังฝีมือไม่ต่ำทราม จะอย่างไรเรี่ยวแรงอ่อนด้อย หาก ฟันอีกหลายดาบต้องกระแทกอาวุธมันหลุดจากมือแน่นอน"

ผลจากการโหมฟาดฟัน โอ้วฮุยต้านรับห้าหกดาบถูกกระแทกจนแขนชา

ด้าน ดาบแปดทิศม่วงทองมีน้ำหนักหนักอึ้ง โอ้วฮุยเรี่ยวแรงอ่อนด้อยใช้ไม่ถนัดมืออยู่แล้ว ยามนี้ยิ่งลำบากกินแรง

เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกรูปกายสูงใหญ่ โอ้วฮุยสูงแค่ช่วงคอมัน คนหนึ่งจู่โจมจากเบื้องสูง คนหนึ่งแหงนหน้ารับกระบวนท่า ความเข้มแข็งอ่อนด้อยยิ่งแตกต่างกัน โอ้วฮุยเห็นสู้ไม่ได้ พลันบังเกิดปฏิภาณวูบ ปัดป่ายดาบมัน กระโดดออกนอกวง ร้องว่า

"ช้าก่อน"

เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกความจริงไม่มีอริบาดหมางกับเด็กน้อยนี้ จึงกล่าว

"ตกลง เจ้ายอมรับการพ่ายแพ้ เราจะละเว้นชีวิตเจ้าสักครา"

โอ้วฮุยหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ผู้ใดยอมรับการพ่ายแพ้ ท่านเพียงชนะที่รูปร่างสูงใหญ่ มีเปรียบที่ส่วนสัด นับเป็นความสามารถใดได้ ท่านรอสักครู่"

พลางเคลื่อนย้ายม้านั่งยาวตัวหนึ่ง จัดวางที่กึ่งกลางห้องโถง กระโดดขึ้นบนม้านั่ง ร้องว่า

"พวกเราประลองกันใหม่"

เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน กล่าวว่า

"นี่นับเป็นอะไร ?"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"พวกเราตกลงล่วงหน้า ไม่อนุญาตท่านเตะม้านั่งข้าพเจ้า ไม่เช่นนั้นปรับท่านเป็นแพ้"

"เพ้ย ในโลกไหนเลยมีวิธีประลองเช่นนี้ ?"

โอ้วฮุยกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้ายังไม่เติบใหญ่ ย่อมไม่สูงเท่าท่าน ท่านหากไม่ยินยอม รอจนข้าพเจ้าสูงเท่าท่านค่อยพิสูจน์ผลแพ้ชนะกันใหม่"

โอ้วฮุยปรกติได้ยินเพ้งสี่บอกเล่าถึงอานุภาพโอ้วเจ่กดอ เข้าใจว่าหลังจากเรียนวิชาฝีมือที่บิดาตกทอดให้ สามารถพิชิตไปโดยไร้ผู้ต่อต้าน ดุจเดียวกับผู้เป็นบิดา มิคาดพอเข้ามาก็ถูกเซียงเล่าไถ่คร่ากุมชีพจรข้อมือ ถูกฟาดโบยพักใหญ่ ยังสามารถบอกว่าตนเองไม่ทันระวัง ยามนี้ประมือกับเฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกค่อยทราบ

ว่าพลังฝีมือเป็นรองมันมากนัก ดังนั้นว่ากล่าวหลายประโยค คิดฉกฉวยโอกาสจากไป มิคาดเฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกหนึ่งนั้นไม่ยอมเสื่อมเสียหน้า สองมั่นใจว่าได้ชัย ดังนั้นด่าว่า

"ลูกวานรน้อย ไม่เตะม้านั่งของเจ้าจะเป็นไร ยังกลัวฟันเจ้าไม่ตายหรือ ?"

พลันสะบัดดาบฟันใส่หว่างเอวโอ้วฮุย โอ้วฮุยขวางดาบปิดสกัด ทั้งสองจึงประมือกันอีกครา

ยามนี้โอ้วฮุยกลับสูงกว่าฝ่ายตรงข้าม พุ่งไปมาบนม้านั่ง ควงดาบเข้าต่อสู้ ม้านั่งนั้นยาวห้าเชียะ เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกหากวิ่งวนอีกวงล้อมกว้างใหญ่เกินไป ผิดแผกจากวงที่มันฝึกวิ่งมาเป็นเวลายี่สิบปี ดังนั้นเปลี่ยนเป็นวิชาแฝงดาบในฝ่ามือ แฝงฝ่ามือในดาบ คิดใช้พลังฝ่ามือกระแสดาบอันกล้าแข็งกระแทกฝ่ายตรงข้ามลงจากม้านั่ง

โอ้วฮุยล่วงรู้จิตเจตนาของมัน กระโดดหลบหลีกไม่หยุดยั้ง ไม่ปะทะตรง ๆ อีก เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกพลันเปลี่ยนแปรเพลงดาบ ฟันซ้ายปาดขวา มุ่งจู่โจมร่างท่อนล่างของศัตรู

โอ้วฮุยกระโดดหลบหลีก เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกไม่รอให้มันทิ้งตัวลงก็ฟันขวางเลียบม้านั่ง ขณะรั้งดาบกลับพลันวกดาบจากซ้ายมาขวา โอ้วฮุยหากหยั่งเท้าบนม้านั่งเป็นต้องถูกฟันขาขาดสะบั้น หากคิดหลบหลีกจากสองดาบนี้ ได้แต่กระโดดลงจากม้านั่งลงสู่พื้น

โอ้วฮุยอันร้ายกาจ มีภูมิปฏิภาณปราดเปรื่อง ยามคับขันจวนเจียนพลันยืนปลายเท้าสะกิดริมม้านั่งพุ่งตัวขึ้นตามสภาวะ ม้านั่งพลันกระดกขึ้น พลิกไปอีกด้านหนึ่ง เสียงโครมเมื่อชนใส่ปลายคางของเฮ้งเกี่ยมเกี๊ยก โอ้วฮุยกลับยืนอยู่ปลายยอดของม้านั่งที่กระดกขึ้น ฟันดาบลงจากเบื้องสูง เหตุแปรเปลี่ยนนี้เป็นที่ขบขันยิ่งทุกผู้คนที่ชมดูอดหัวร่อมิได้

เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกเดือดดาลเป็นการใหญ่ สะบัดดาบฟาดฟันหลายกระบวนท่า เนื่องเพราะโอ้วฮุยอยู่เบื้องสูงตนเองตกเป็นเบี้ยล่าง ไม่คำนึงถึงคำมั่นที่รับปากว่าจะไม่เตะต้องม้านั่ง ตวัดเท้าซ้ายเตะม้านั่งล้มลง ใช้ออกด้วยท่าเจี่ยโป่วพีซัว (สืบเท้าฟันภูเขา) ฟันดาบใส่ทรวงอกโอ้วฮุย

โอ้วฮุยไม่ทันตกถึงพื้น ก็ขวางดาบปิดป้อง หยิบยืมสภาวะฟาดฟันของมัน

พุ่งตัวออกไปครึ่งวา กัมกายใช้มือซ้ายยกม้านั่งถือต่างโล่ ปิดป้องดาบของศัตรู ดาบแปดทิศม่วงทองในมือขวาเสือกจู่โจมออก

เฮ้งเกี่ยมเอ็งเห็นผู้น้องพัวพันเป็นเวลานาน ถึงกับขมวดคิ้ว ตั้งอู้ ฮึงดงเซี้ยง โก้วปัวเยียก จอมหมัดร้อยชนะเห็นสถานการณ์เปลี่ยนแปร เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยก ไม่อาจจัดการโอ้วฮุยได้ ล้วนลอบสงสัยใจ

ยามนี้ โอ้วฮุยซ้ายม้านั่งขวาดาบ มีเปรียบในเชิงอาวุธ ม้านั่งนั้นจัดทำจากไม้แดงเนื้อแข็ง เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกฟันใส่หลายดาบยังฟันไม่หัก โอ้วฮุยหลบซ่อนอยู่หลังม้านั่ง กลับชิงเป็นฝ่ายรุก เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกแผดด่าว่า

"วานรน้อย เราจะให้เจ้าทราบความร้ายกาจ"

ฟันดาบเฉียง ๆ เสียงฉึกเมื่อฟันใส่กึ่งกลางม้านั่ง มิคาดดาบนี้ใช้กำลังเกินไป คมดาบจมลึกไปในเนื้อไม้ ยามกะทันหันไม่อาจถอนออกมา ขณะจะเพิ่มกำลังถอนดาบพลันเห็นประกายสีม่วงวูบขึ้น ปลายดาบของฝ่ายตรงข้ามแทงใส่ท้องน้อยมันอย่างว่องไว

เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกใจหายวูบ คลายมือปล่อยดาบ มันได้ชัยชัด ๆ กลับถูกเด็กน้อยนี้ช่วงชิงอาวุธไปอย่างเลอะเทอะวุ่นวาย ไหนเลยยอมรับการพ่ายแพ้ ดังนั้นกวัดแกว่งสองมือรุกจู่โจมด้วยมือเปล่า เห็นมันจี้ ทิ่ม ตบ คว้า ฟาด กด กระทุ้ง กระแทก สองมือเคลื่อนในร่องดาบ อานุภาพหาเป็นรองเมื่อตอนใช้ดาบไม่

โอ้วฮุยกำลังอ่อนด้อย ยกม้านั่งยาวหนักอึ้งตัวหนึ่ง ไหนเลยสู้มือเปล่าที่ปราดเปรียวของมันได้ เสียงฉาดเมื่อหัวไหล่ถูกฟาดใส่หนึ่งฝ่ามือ เสียหลักแทบล้มลง โอ้วฮุยข่มความเจ็บปวด มือซ้ายเสือกม้านั่งยาวแล้วปล่อยออก จากนั้นตะปบด้ามดาบของดาบที่ติดอยู่บนม้านั่ง เตะเท้าขวาใส่ม้านั่ง ดาบตกไปในเงื้อมมือโอ้วฮุย ม้านั่งยาวกลับพุ่งเข้าหาเฮ้งเกี่ยมเกี๊ยก

เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกเห็นโอ้วฮุยไม่คำนึงถึงกฎเกณฑ์ทั่วไป ลงมือเหลวไหลวุ่นวาย ยิ่งบันดาลโทสะ ฟันมือใส่ม้านั่งยาว ม้านั่งยาวถูกดาบฟันใส่อยู่ก่อน พอเผชิญพลังฝ่ามือก็หักสะบั้นเป็นสองท่อน โอ้วฮุยกลับดวงดาบคู่ ม้วนจู่โจมเข้ามา

เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกมือเปล่าสู้ดาบคู่ ปราศจากจิตพรั่นพรึง มือซ้ายเกาะเกี่ยว มือขวาตะปบคว้า พลันได้ยินโอ้วฮุยอุทานคำหนึ่ง ดาบในมือซ้ายถูกมันตะปบช่วงชิงไป เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกเหวี่ยงดาบทิ้ง ยังคงใช้มือเปล่าสู้ดาบ มันฝึกปรือเพลง

ฝ่ามือยี่สิบกว่าปี ยามใช้ออกจึงเกรี้ยวกราดยิ่ง

เซียงปัอจิ้นที่ด้านข้างชมดูจนทั้งท้อแท้ทั้งลิงโลด ที่ท้อแท้คือตนเองฝึกฝีมือตั้งแต่เยาว์วัยเข้าใจว่าประสบความสำเร็จแล้ว แต่เมื่อเปรียบกับซือเจ็กผู้นี้ ไม่ทราบวันเดือนปีใดจึงสามารถฝึกปรือถึงขั้นมัน ที่ลิงโลดคือวิชาฝีมือของสำนักพิสดารปานนี้ ขอเพียงฝึกฝนโดยไม่หยุดยั้งต้องมีอนาคตไม่อาจหยั่งวัดได้

พลันได้ยินเฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกตวาด คำ "ไป" โอ้วฮุย ถูกกระแทกดาบแปดทิศม่วงทองหลุดจากมือแล้ว

เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกยกสองมือผลักกระแทกพลังออกดุจขุนเขา โอ้วฮุยเห็นไม่อาจต้านทาน ยามร้อนรุ่มบังเกิดไหวพริบ พลันชี้มือไปยังมัน หัวร่อฮาฮาออกมา

เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกถูกมันหัวร่อจนมึนงงสงสัย รั้งพลังฝ่ามือไม่ปล่อยออก งงงันวูบจึงตวาดว่า

"เด็กน้อย เจ้าหัวร่ออะไร ?"

โอ้วฮุยหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ผู้ช่วยของข้าพเจ้ามาแล้ว ไม่กลัวพวกท่านเหล่าผู้ใหญ่ รวมกำลังรังแกข้าพเจ้าที่เป็นเด็กอีก"

เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกงงงันวูบ ครุ่นคิดขึ้น

"เราเป็นยอดฝีมือในยุทธจักร กลับมีความคิดเห็นต่อปีศาจน้อยเช่นนี้ ที่แท้สมควรหรือไม่ ?"

โอ้วฮุยกล่าวสืบต่อ

"ข้าพเจ้าจะไปรับตัวผู้ช่วยข้าพเจ้า พวกท่านล้วนรออยู่ที่นี้ อย่าได้เกรงกลัวจนหลบหนีไป"

ฉกฉวยโอกาสที่เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกลังเลไม่ตกลงใจ สาวเท้าก้าวปราดไปยังประตูห้องโถง คิดหลบหนีจากไป

เซียงเล่าไถ่เก็บดาบแปดทิศม่วงทอง กระโดดปราดมาขวางหน้า ตวาดว่า

"เดียรัจฉานน้อยคิดหนีหรือ ?"

ยามนั้น พลันได้ยินที่ห่างไกลบังเกิดเสียงฝีเท้า ม้าห้อตะบึงมา ยามวิกาลงียบสงบ เสียงฝีเท้าม้าแจ่มชัดเป็นพิเศษ

ซึ่งความจริงม้าเร็วห้อตะบึง เสียงฝีเท้าม้าเร่งร้อนเป็นเรื่องธรรมดายิ่ง

แต่กล่าวไปประหลาดนัก เสียงฝีเท้าม้าตัวนี้เร่งร้อนดั่งห่าฝน เปรียบกับเสียงฝีเท้าม้าสองตัวห้อพร้อมเพรียง ยังเร่งร้อนถี่ยิบกว่าอีก

คนในห้องโถงส่วนใหญ่เป็นยอดฝีมือในยุทธจักร ม้าเร็วดาบเหล็กกล้าความจริงเป็นเรื่องธรรมดา แต่ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าผิดแผกจากธรรมดา อดมีสีหน้าดื่นเต้นสงสัยมิได้ ชั่วพริบตาม้าตัวนั้นมาถึงหน้าป้อม ได้ยินบ่าวไพร่ส่งเสียงตวาดถาม เสียงประตูป้อมถูกผลักเปิด เสียงบ่าวไพร่ล้มฟาดกับพื้น เสียงอาวุธร่วงหล่นดังขึ้น ทุกผู้คนขณะหันไปมองหน้ากันอย่างงุนงง หน้าห้องโถงก็เพิ่มคนผู้หนึ่ง

เสียงฝีเท้าม้าตอนแรกอยู่ห่างสามลี้ แต่ชั่วพริบตาคนผู้นี้ก็บุกเข้าป้อมปรากฏกายที่หน้าห้องโถง ระดับความเร็วเป็นที่ยากยิ่งจะพบพาน ภายในป้อมพอเกิดเหตุกระทั่งความคิดต่อต้านศัตรูก็ไม่ทันบังเกิด อย่าว่าแต่ส่งคนออกไป เหล่ายอดฝีมือยามดื่นตระหนกพากันกวาดตาไปยังผู้มาเป็นจุดเดียว

เห็นผู้มาอายุห้าสิบเศษ สวมชุดกว้างใหญ่ เหนือริมฝีปากไว้หนวดเล็กน้อย ผมเผ้าขาวดอกเลา รูปร่างสันทัด ค่อนข้างอ้วนฉุ เค้าหน้าเมตตาการุณย์ มือขวาจูงทาริกาอายุสิบสองสิบสามปีผู้หนึ่ง ดูจากท่าทีของท่านคล้ายเป็นเจ้าสัวในชนบท และคล้ายเป็นเถ้าแก่ร้านรวงในเมืองเล็ก ๆ พอเอ่ยปากก็กล่าวคำ 'โชคดีรุ่มรวย' มาตรว่าทีท่าคร่ำครึธรรมดา แต่ลักษณะน่าสนิทสนม ผิดแผกจากสภาพอันกราดเกรี้ยวดุร้ายตอนบุกเข้าป้อมมา

โอ้วฮุยที่บอกว่าผู้ช่วยมาถึง ความจริงเป็นวาจาโป้ปดเหลวไหล มุ่งหวังว่าทั้งหมดไม่ทันระวัง จะชักเท้าหลบหนี มิคาดเรื่องราวประจวบเหมาะ พอดีมีคนเข้าป้อมมา ดังนั้นฉกฉวยโอกาสที่คนทั้งหมดจับตามองคนอ้วนนั้น อ้อมไปยังด้านหลังคนทั้งหมด เดินช้า ๆ ไปยังประตูห้องโถง

ผู้อื่นยามกะทันหันลืมเลือนมัน แต่เซียงเล่าไถ่หาลืมไม่ เพียงกวาดมองคนอ้วนที่เพิ่งมาแวบหนึ่ง สายตาไม่คลาดจากโอ้วฮุยมาก่อน เห็นมันคิดหลบหนีพลันตวาดเสียงเกรี้ยวกราด กระโดดปราดไปเบื้องหน้าสะบัดฟาดฝ่ามือใส่กลางหลังมัน ฝ่ามือนี้เป็นหนึ่งในท่าไม้ตายของเพลงฝ่ามือแปดทิศ นามป่วยซิมเด็ง (ตะปูกลางหลัง) ขอเพียงฟาดถูกเป้าหมาย จะกระดูกหักอวัยวะภายในแหลกลาญ

กระอักโลหิตเสียชีวิต

คนอ้วนนั้นเห็นนางใช้ฝีมืออันอำมหิตเช่นนี้ต่อเด็กหนุ่มผู้หนึ่ง ต้องอุทานดังเอ๊ะ ขณะจะลงมือช่วยเหลือ พลันเห็นโอ้วฮุยขยับกายวูบ เกี่ยวมือซ้ายกลับสลัดฝ่ามือนางมายังด้านข้าง คลี่คลายท่าไม้ตายของนางได้ เซียงเล่าไถ่ถึงกับถลาเสียหลัก ซวนเซไปสามก้าวค่อยยืนหยัดมั่น

คนอ้วนนั้นเห็นโอ้วฮุยเป็นเด็กหนุ่มผอมเล็กกลับมีพลังฝีมือเช่นนี้ สร้างความตื่นเต้นสงสัยยิ่ง ต้องมองดูมันเป็นพิเศษ

เฮ้งเกี่ยมเอ็งรู้สึกว่าคนอ้วนผู้นี้คุ้นตาอยู่บ้าง ยามกะทันหันกลับนึกไม่ออก ดังนั้นประสานมือกล่าวว่า

"ขอถามแซ่สูงส่งของท่าน ให้เกียรติมายามวิกาล มีคำสั่งสอนใด ?"

คนอ้วนนั้นประสานมือตอบ กล่าวว่า

"ไม่กล้า ผู้น้องแซ่เตี่ย"

เฮ้งเกี่ยมเอ็งพลันนึกออก กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเตี่ยซาเอี้ย (นายที่สามแซ่เตี่ย) แห่งอั้งฮวยหวย (สมาคมบุปผาแดง) ให้เกียติมาถึง ขออภัยผู้น้องตาต่ำจริง ๆ"

เหล่ายอดฝีมือพอฟังว่า คนเบื้องหน้ากลับเป็นอดีตหัวหน้าหน่วยสมาคมบุปผาแดง ฉายาโชยชิ่วยู่ไล้ (ยูไลพันกร) เตี่ยปัวซัว เป็นที่ตื่นตระหนกยิ่ง

สมาคมบุปผาแดงเป็นหน่วยงานที่จงรักภักดีในราชวงศ์เหม็ง คิดล้มล้างราชวงศ์เช็ง เมื่อหกปีก่อนผู้กล้าสมาคมบุปผาแดงอาละวาดวังหลวงเป็นเรื่องสะท้านทั่วยุธจักร หลังจากนั้นสมาคมบุปผาแดงปราศจากข่าวคราวใด ตามคำร่ำลือ ผู้กล้าในสมาคมเร้นกายที่มณฑลซิงเกียง มิคาดเตี่ยปัวซัวพลันปรากฏกายในที่นี้

เฮ้งเกี่ยมเอ็งเมื่อวัยฉกรรจ์ เคยพบหน้าท่านในสำนักคุ้มกันภัยครั้งหนึ่ง แต่เหตุการณ์ล่วงเลยยี่สิบกว่าปี รูปโฉมเตี่ยปัวซัวผิดแผกจากเดิม ดังนั้นตอนแรกพบหน้ากับจดจำไม่ออก ยามนี้มันระมัดระวังเป็นพิเศษ ปั้นรอยยิ้มทั่วใบหน้ากล่าวว่า

"เตี่ยซาเอี้ยมายังซานตุงเพียงลำพัง หรือเหล่าผู้กล้าสมาคมบุปผาแดงล้วนลงจากเขา ? บิดาผู้ล่วงลับมักเอ่ยถึงเหล่าผู้กล้าในสมาคมบุปผาแดง เป็นที่

ครุ่นคำนึงถึงยิ่ง"

เตี่ยปั๋วซัวนิสัยอ่อนโยนเมตตาปราศจากเล่ห์มารยา สามารถเข้ากับทุกผู้คน จึงกล่าว

"เป็นผู้น้องมีเรื่องส่วนตัวเล็กน้อย มายังมณฑลซานตุง ขอถามบิดาท่านคือ..."

เฮ้งเกี่ยมเอ็งพอฟังว่ามันมาเพียงลำพัง ค่อยคลายใจลงกว่าครึ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"หากแม้นพี่น้องในสมาคมมันยกกำลังมา พบกันในที่นี้กลับยากจัดการได้"

ดังนั้นตอบว่า

"บิดาเป็นหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยสยบไกล..."

เตี่ยปั๋วซัวสอดคำขึ้น

"ที่แท้เป็นบุตรของเฮ้งเล่าเปียเท้า เป็นไร เฮ้งเล่าเปียเท้าถึงแก่กรรมแล้ว ?"

สีหน้าสะทกสะท้อน กลับบังเกิดความลำบากใจจริง เฮ้งเกี่ยมเอ็งกล่าวว่า

"บิดาผู้ล่วงลับถึงแก่กรรมห้าปีแล้ว นี่เป็นน้องเราเกี่ยมเกี๊ยก"

มันเบือนหน้าไปยังเฮ้งเกี่ยมเกี๊ยก กล่าวว่า

"วิชาหมัดไท้เก๊ก กระบี่ไท้เก๊ก และอาวุธลับของเตี่ยซาเอี้ย เป็นสามสุดยอดในแผ่นดิน วันนี้ยินดีที่ได้พบจริง ๆ"

ขณะจะแนะนำคนทั้งหมดรู้จักกัน เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกปากไวใจตรง สอดคำขึ้น

"ตั้งเฮียท่านนี้ก็เป็นคนของสำนักไท้เก๊ก สองท่านรู้จักกันหรือไม่ ?"

พลางชี้มือไปยังมือไท้เก๊กตั้งอู้

เตี่ยปั๋วซัวแค่นเสียงดังเฮอะ ใบหน้าอันเมตตาการุณย์เคลือบคลุมด้วยแววสีดำชั้นหนึ่ง มองดูตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า จากปลายเท้ามองขึ้นมาบนศีรษะ

ตั้งอู้เห็นมันพลันหน้าแปรเปลี่ยนไป รู้สึกไม่สบายใจเล็กน้อย พอถูกมันจับจ้องมองยิ่งกระดากกระเดื่องกว่าเดิม ทาริกาที่เตี่ยปั๋วซัวจูงมา พลันชี้มือไปยังมัน ร้องว่า

"เตี่ยเจ็กเจ่ก เป็นมัน"

สุ้มเสียงแหลมเล็ก เปี่ยมความคลั่งแค้น

ตั้งอู้เห็นทาริกาผู้นี้ผิวกายค่อนข้างคล้ำ สีหน้าเปี่ยมแววดับแค้นอาฆาต ตนเองกลับไม่เคยพบพานมาก่อน ดังนั้นเหลียวหน้าไปยังเฮ้งเกี่ยมเกี๊ยก กล่าวว่า

"เตี่ยซาเอี้ยสังกัดไท้เก๊กเมืองอุงจิวฝ่ายใต้ ผู้น้องสังกัดไท้เก๊กเมืองก้วงเพ้ง

แถบติกตี่ (นครหลวง) พวกเราร่วมสำนักไม่ร่วมต้นตอ เตี่ยซาเอี้ยเป็นบุคคลลำดับรุ่นเดียวกับเรา ผู้น้องนับถือเลื่อมใสตลอดมา

พลางเดินเข้าใกล้ ประสานมือคารวะอย่างนอบน้อม มิคาดเตี่ยปั่วซัวคล้ายมองไม่เห็น สองมือไพล่หลัง ไม่สนใจไยดีมัน หันกายไปยังเฮ้งเกี่ยมเอ็ง กล่าวว่า

"เฮ้งเฮีย ผู้น้องมาอย่างวู่วาม ขอขมาต่อท่านทั้งหลายก่อน"

พลางประสานมือโดยรอบ ทุกผู้คนรีบคารวะตอบ พากันกล่าวว่า

"กล่าวประเสริฐ เตี่ยซาเอี้ยเกรงใจไปแล้ว"

ตั้งอู้ขุ่นแค้นจนตัวเย็นเฉียบ มือที่ยกขึ้นประสานไม่อาจลดลง ครุ่นคิดขึ้น

"เราไหนเลยเคยล่วงเกินท่าน ท่านแม้มีชื่อในยุทธจักร หรือเรายังจะเกรงกลัวท่าน ?"

เฮ้งเกี่ยมเอ็งชี้มือไปยังโอ้วฮุย กล่าวว่า

"สหายน้อยนี้กับตี่หู (ภรรยาศิษย์ผู้น้อง) เรา มีอริบาดหมาง ตอนนี้ซือตี่เราถึงแก่กรรมนานปี พวกเราเห็นแก่หน้าเตี่ยซาเอี้ย ทั้งหมดเลิกราในลักษณะนี้เป็นอย่างไร ?"

ที่แท้มันกับดาบแปดทิศเซียงเกี่ยมเม้งไม่ลงรอยกัน ไม่มีเจตนาช้างแค้นให้กับเซียงเกี่ยมเม้งอยู่แล้ว ยามนี้ยิ่งคิดประจบเตี่ยปั่วซัว จึงเสนอหน้าออกไกล่เกลี่ย

เตี่ยปั่วซัวยังไม่เข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด เซียงเล่าไถ่พลันส่งเสียงร้องว่า

"เตี่ยปั่วซัว (ครึ่งภูเขา) เตี่ยเจ่กซัว (หนึ่งภูเขา) อันใด เมื่อมายังป้อมตระกูลเซียง ไม่ว่าผู้ใดก็อย่าหมายอาละวาด"

เตี่ยปั่วซัวกล่าวว่า

"เฮ้งเฮียกล่าวอันใด ผู้น้องยังไม่เข้าใจ"

เฮ้งเกี่ยมเอ็งกล่าวว่า

"ตี่หูเราเป็นสตรี เตี่ยซาเอี้ยไม่ต้องมีความคิดเห็นกับนาง มา มา มา ผู้น้องขอยืมดอกไม้บูชาพระ คารวะเตี่ยซาเอี้ยจอกหนึ่ง"

พลางคิดไปรินสุรา

โอ้วฮุยทราบว่าพวกมันหากสนทนาสืบไป คำโป้ปดของตนต้องถูกเปิดโปงในบัดดล ดังนั้นร้องดัง ๆ ว่า

"เตี่ยซาเอี้ย เหล่าสัดใส่ข้าวนี้หยามคนของสมาคมบุปผาแดงเป็นเศษสวะ

บอกว่าฝ่ามือแปดทิศไร้ผู้ต่อต้าน เล่าเอ็งฮั้ง (ผู้กล้าหาญเฒ่า) ในสำนักพวกมันอาศัยดาบแปดทิศเล่มหนึ่ง โค่นคนของสมาคมบุปผาแดงพ่ายแพ้ ผู้ต่ำต้อยไม่อาจทนฟัง ดังนั้นออกมาทุ่มเถียง พวกมันพานลงมือต่อข้าพเจ้า เตี่ยซาเอี้ยท่านว่าน่าคลั่งใจหรือไม่ ?"

นี่ย่อมเป็นวาจาเหลวไหล เตี่ยปั๋วซัวรับฟังจนยิ้มเล็กน้อย

กล่าวไปประจวบเหมาะนัก ครั้งกระโน้นเฮ้งยุ่ยเอี้ยงผู้เป็นบิดาของสองพี่น้องตระกูลเฮ้งไม่ใคร่ลงรอยกับสมาคมบุปผาแดง สองพี่น้องตระกูลเฮ้งยามเอ่ยถึงเรื่องนี้ ย่อมประโคมโอ่บิดามันอาจหาญเพียงใด ดังนั้นเตี่ยปั๋วซัวยิ้มโดยไม่ถือสา กล่าวว่า

"เฮ้งเล่าเปียเท้ามีฝีมือสูงเยี่ยม พวกเราเหล่าพี่น้องล้วนนับถือเลื่อมใสยิ่ง"

ทันใดดวงตาสาดประกายเจิดจ้าดุจสายฟ้า พวยพุ่งไปยังตั้งอู้ กล่าวว่า

"ตั้งซูหู (อาจารย์แซ่ตั้ง) ท่านตามเราออกไป พวกเรามีเรื่องสนทนา"

ตั้งอู้ใจหายวูบ กล่าวว่า

"เรากับเตี่ยซาเอี้ยไม่รู้จักมาก่อน ไม่ทราบเตี่ยซาเอี้ยมีคำสั่งใด สหายในที่นี้ล้วนเป็นลูกผู้ชายอันโอ่อ่าเปิดเผย มีคำพูดใดโปรดบอกกล่าวตรง ๆ"

เตี่ยปั๋วซัวแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"นี่เป็นความอัปยศของสำนักไท้เก็กเรา ไยต้องให้ผู้อื่นล่วงรู้ ?"

ตั้งอู้หน้าแปรเปลี่ยนไป ถอยกายไปหนึ่งก้าว กล่าวว่า

"ท่านสังกัดสำนักไท้เก็กเมืององจิว เราสังกัดสำนักไท้เก็กเมืองก้วงเพ้ง พวกเราร่วมสำนักไม่ร่วมต้นดอ เราไม่ควบคุมท่าน ท่านก็ไม่อาจควบคุมเรา"

เตี่ยปั๋วซัวกล่าวว่า

"เนื่องเพราะตั้งเฮียฝีมือร้ายกาจเกินไป สำนักไท้เก็กเมืองก้วงเพ้งไม่มีคนกล้าเสนอหน้า ผู้น้องจึงดั้นด้นจากซินเกียงมาถึงนครหลวง ฟังว่าตั้งเฮียเดินทางมายังชานตุง จึงสืบเสาะมาตลอดทาง นับว่ากฎแห่งกรรมไม่พลาด"

ทุกผู้คนได้ยินมันใช้คำ 'กฎแห่งกรรมไม่พลาด' ล้วนใจหายวาบ ไม่ทราบก่อการชั่วร้ายใดในสำนัก เป็นเหตุให้เตี่ยซาเอี้ยผู้นี้สืบเสาะมานับหมื่นลี้ ตั้งอู้กลอกกลิ้งหลักแหลม มีชื่อในยุทธจักรนานปี แม้ไม่กระเดื่องดังเท่าเตี่ยปั๋วซัว แต่ก็เป็นบุคคลสำคัญในสำนักไท้เก็กฝ่ายเหนือ อย่าว่าแต่หลังจากทำงานให้กับ

ฮกกงจื้อมีที่พึ่งอันเข้มแข็ง หาเกรงกลัวเตี่ยปั๋วซัวแต่อย่างไรไม่ กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"เราให้การยกย่องเพราะเห็นแก่วัยวุฒิท่าน เราท่านต่างเป็นยอดฝีมือสำนักไท้เก๊กฝ่ายเหนือและใต้ อาศัยท่านยังสะกดเราได้หรือ ?"

ขาดคำฟาดฝ่ามือด้วยท่าเง็กนึ่งซวงซอ (นงคราญร้อยกระสวย) ใส่หัวไหล่เตี่ยปั๋วซัว

เตี่ยปั๋วซัวติดตามเป็นหลายเดือน ตรากตรำนับหมื่นลี้ เพียงเพราะคนเบื้องหน้านี้ พอเห็นตั้งอู้ลงมือก็คำนวณพลังการฝึกปรือของมันได้ ดังนั้นย่อตัวเล็กน้อย ใช้วิชาฮุ้นซิ่ว (หัตถ์เมฆา) ชักนำข้อมือมันไปทางขวา ตั้งอู้ไม่อาจยืนหยัดมั่น ตลอดทั้งร่างถูกสะกดในบัดดล ควรทราบว่าสำนักไท้เก๊กของแต่ละฝ่ายละม้ายคล้ายคลึง ความเข้มแข็งอ่อนแอขึ้นอยู่กับภูมิปฏิภาณและพลังฝีมือของแต่ละคน

มือดีสำนักเทียนเล้งฮึงดงเซี้ยง เป็นสหายสนิทกับตั้งอู้ ขณะที่เตี่ยปั๋วซัวกับตั้งอู้เกิดการทุ่มเถียง มันก็ยกกระบี่ถือมั่น เห็นตั้งอู้พ่ายแพ้ในกระบวนท่าเดียวก็เสือกกระบี่แทงใส่ด้านหลังเตี่ยปั๋วซัว ตวาดว่า

"ปล่อยมือ !"

เตี่ยปั๋วซัวไม่เหลียวหน้ากลับไป ยื่นมือดึงกระบี่ที่สะพายอยู่หว่างเอวตั้งอู้วกกระบี่กลับไปปิดป้อง ท่วงท่านี้ใช้ได้พอดีเป็นที่สุด กระบี่สองเล่มพอปะทะบังเกิดเสียงดังคราหนึ่ง กระบี่ยาวของฮึงดงเซี้ยงหักสะบั้นเป็นสองท่อน เตี่ยปั๋วซัวเสือกส่งมือขวา สอดกระบี่กลับคืนตรงที่หว่างเอวตั้งอู้อีกครา

เหล่ายอดฝีมือเห็นมันสยบตั้งอู้ในท่าเดียว กระแทกกระบี่ฮึงดงเซี้ยงหักสะบั้นในท่าเดียว ความลึกล้ำของการสยบเพลงฝ่ามือ ความรวดเร็วของการชักกระบี่ลงมือ ความสมบูรณ์ของพลังฝีมือที่สะบั้นกระบี่ ความแม่นยำของการคำนวณกระบี่ ล้วนยากยิ่งจะพบพาน อดบังเกิดความตื่นตระหนกมิได้

เตี่ยปั๋วซัวกล่าวเสียงเย็นชากับตั้งอู้ว่า

"เป็นไร ท่านออกไปหรือไม่ ?"

ตั้งอู้หน้าบัดเดี๋ยวเขียวคล้ำ บัดเดี๋ยวแดงฉาน ไม่อาจระงับขวัญอันเดกดื่นลงได้ทันใด ประกายสีทองวูบวาบ ลูกดอกสีทองเจ็ดตัวแยกย้ายซัดใส่ซ้ายขวา

บนล่างของโอ้วฮุย ที่แท้เซียงเล่าไถ่เห็นความหวังล้างแค้นกำลังจะกลับกลาย เป็นอากาศธาตุ เห็นทุกผู้คนจับจ้องมองเตี่ยปั๋วซัวและตั้งอู้ นับเป็นโอกาสเหมาะ อึดใจเดียวซัดลูกดอกสีทองเจ็ดตัว นางกับโอ้วฮุยห่างกันเพียงวาเศษ คราดรั้งนี้ ลงมืออย่างกะทันหัน ฝ่ายตรงข้ามย่อมยากหลบรอดจากลูกดอกทั้งเจ็ดตัวนี้จน หมดสิ้น

สิบกว่าปีมานี้ นางตั้งใจล้างแค้นให้กับสามี ทราบว่าโอ้วเจ่กดอและเมี้ยวนั้งหงส์ มีพลังฝีมือสุดสูง หากลงมืออย่างเปิดเผยยากยิ่งจะได้ชัย ดังนั้นบนลูกดอกล้วน ฉาบพิษร้ายแรงไว้

เหตุการณ์ครั้งนี้เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน โอ้วฮุยร้องโอยคำหนึ่ง รีบฟุบร่างลง สามลูกดอกด้านบนแม้หลบรอดได้ แต่สี่ลูกดอกที่ซัดใส่ท้องน้อยและร่างท่อนล่าง กลับไม่มีปัญญาหลบรอดได้

เตี่ยปั๋วซัวพลันสืบเท้าไปหนึ่งก้าว ยื่นแขนยาวเหยียด กวาดแล้วรวบวูบ รับลูกดอกทั้งเจ็ดตัวไว้แต่กลางคัน ท่านฉายาบูไลพันกร 'บูไล' หมายถึงท่าน ใบหน้าอ่อนโยนจิตใจการุณย์ 'พันกร' หมายความว่า ท่านซัดอาวุธลับ รับ อาวุธลับราวมีมือพันข้าง วิชารวบรับอาวุธลับนี้ เป็นยอดวิชาที่ท่านถนัดจัดเจนเอง

ทุกผู้คนรู้สึกละลานตาวูบ ไม่ทันเห็นชัดตาว่าท่านลงมืออย่างไร ลูกดอก สีทองทั้งเจ็ดตัวก็ตกไปในเงื้อมมือท่าน อย่าว่าแต่เจ็ดตัว ต่อให้ลูกดอกสีทอง สี่สิบเก้าตัวซัดพร้อมเพรียงกัน ท่านก็ไม่เห็นอยู่ในสายตา

ภายใต้เปลวเทียนสาดส่อง เห็นบนลูกดอกเคลือบสีแดงหม่น พอยกขึ้น สูดดมที่ริมจมูก รู้สึกมีกลิ่นหอมหวานชนิดหนึ่ง แสดงว่าลูกดอกเหล่านี้ฉาบพิษไว้ ท่านเป็นยอดฝีมือเชิงอาวุธลับ แต่ชิงชังผู้อื่นฉาบพิษบนอาวุธลับที่สุด เนื่องเพราะ ท่านยึดถือว่าอาวุธลับเป็นอาวุธอันเที่ยงธรรม ถือเป็นหนึ่งในสามวิชาการต่อสู้ คู่กับวิชาหมัดเท้าและอาวุธ เพียงแต่คนต่ำช้าไร้ยางอายฉาบพิษไว้ จึงเป็นที่ ดูแคลนของผู้คน

เตี่ยปั๋วซัวเหลียวหน้ามา ถลึงมองเซียงเล่าไถ่แวบหนึ่ง กล่าวว่า

"เฮ้งยุ่ยเอี้ยงเฮ้งเล่าเปียเท้าอาจหาญเพียงไหน มันสอนให้ผู้คนฉาบพิษ บนอาวุธลับหรือ ? สอนให้ผู้คนลอบประทุษอย่างต่ำช้าเช่นนี้หรือ ? อย่าว่าแต่

ใช้ฝีมือเช่นนี้จัดการกับเด็กทารกผู้หนึ่ง"

คำพูดเหล่านี้เปี่ยมไปด้วยคุณธรรม สองพี่น้องตระกูลเฮ้งอดละอายมิได้ เซียงเล่าไถ่เห็นสองพี่น้องตระกูลเฮ้งก้มศีรษะลง ดังนั้นร้องว่า

"ท่านเป็นตัวอะไร กลับมารังแกคนที่ป้อมตระกูลเซียง น่าเศร้าเสียใจที่สามีผู้ล่วงลับเราหลังจากเสียชีวิต ในสำนักแปดทิศไม่มีวีรบุรุษผู้กล้าอีก บุตรชายเราเยาว์วัย เราผู้เฒ่าเป็นสตรี ได้แต่ปล่อยให้ผู้คนข่มเหงรังแก"

พลันเปล่งเสียงร่ำไห้คร่ำครวญว่า

"เกี่ยมเม้งเอย ท่านหลังจากตายแล้วสำนักแปดทิศก็หลงเหลือแต่เหล่าหมีหมา ได้แต่ยกยอคนนอก ไม่มีคนต่อสู้ดิ้นรนเพื่อสำนักแม้สักครึ่งคน เกี่ยมเม้งเอย นับแต่วันพรุ่ง เราจะให้บุตรชายท่านเปลี่ยนเป็นสังกัดสำนักไท้เก๊ก อย่าได้เสื่อมเสียหน้าในยุทธจักร ถูกผู้คนหยามดูแคลน"

นางร่ำไห้คำหนึ่งก็ด่าหลายคำ ทั้งเหวี่ยงดาบแปดทิศม่วงทองทิ้ง สร้างความขุ่นเคืองแก่สองพี่น้องตระกูลเฮ้งจนโทสะอัดอก แต่ไม่อาจทุ่มเถียงกันต่อหน้าคนนอก

เตี่ยปั๋วซัวรุ่มร้อนคิดนำตั้งอู้จากไป แต่เห็นเซียงเล่าไถ่ลงมือต่อโอ้วฮุยด้วยอำมหิตเช่นนี้ ตนเองหากจากไป เด็กน้อยนี้ต้องประสบเภทภัยแน่นอน ท่านแม้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับโอ้วฮุย แต่พบเห็นเรื่องอยุติธรรม ไหนเลยนิ่งดูดายได้ ? ดังนั้นประสานมือต่อสองพี่น้องตระกูลเฮ้งว่า

"เราคิดนำพาเด็กผู้นี้ไป วันหน้าค่อยขอบคุณในกุศลเจตนาของท่านทั้งสอง"

เฮ้งเกี่ยมเอ็งไม่ทันตอบคำ เซียงเล่าไถ่พลันร่ำไห้รำพันอีกว่า

"เกี่ยมเม้งเอย ท่านตายแต่แรกกลับรวบรัดหมดจด ไม่ต้องพบเห็นเรื่องเสื่อมเสียหน้าเช่นนี้ ซือตี่ท่านเป็นยอดฝีมือสำนักแปดทิศ กลับสู้เด็กน้อยอายุสิบกว่าปีไม่ได้ กระทั่งดาบประจำสำนักก็ถูกผู้อื่นช่วงชิงไป ซือเฮียท่านยิ่งเกรงกลัวเด็กน้อยนั้น เพียงภาวนาให้มันรีบจากไป..."

เฮ้งเกี่ยมเอ็งถูกนางกระตุ้นจนไม่อาจทนทานต่อไป ตวาดว่า

"หยุดปาก"

หันกายไปยังเตี่ยปั๋วซัว กล่าวว่า

"เตี่ยซาเอี้ย ท่านก็ได้ยินคำพูดของตี่หูเราแล้ว ไม่ใช่เราไม่ให้เกียรติแก่

เตี่ยซาเอี้ย เพียงแต่หากปล่อยให้เด็กน้อยนี้จากไปเช่นนี้ สำนักแปดทิศเราไม่อาจยืนหยัดในวงนักเลงอีก"

เตี่ยปั๋วซัวรู้สึกมีเหตุผล ดังนั้นกล่าวกับโอ้วฮุยว่า

"เด็กเอย เจ้าไฉนล่วงเกินเฮ้งซือหูทั้งสอง รีบขอขมาโทษ ติดตามเราออกไป"

เตี่ยปั๋วซัวมีประสบการณ์ช่ำชอง ครั้งนี้กลับกล่าวผิดไป โอ้วฮุยนิสัยอาจหาญ ไหนเลยยินยอมก้มหัวให้กับผู้คนโดยง่ายดาย ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เตี่ยซาเอี้ย ท่านเรียกมันขอขมาโทษต่อข้าพเจ้า ? ข้าพเจ้ากลับไม่กล้ารับ"

เตี่ยปั๋วซัวงงงันวูบ ครุ่นคิดขึ้น

"เด็กน้อยนี้ไฉนปากพล่อยปานนี้ ?"

เฮ้งเกี่ยมเอ็งความจริงเข้าใจว่า โอ้วฮุยพอขอขมาโทษ จะเลิกราในลักษณะนี้ พอฟังมันตอบเช่นนี้ถึงกับบังเกิดโทสะพลุ่งขึ้น เพียงแต่ไม่ต้องการเสื่อมเสียบุคลิกต่อหน้าเตี่ยปั๋วซัว ดังนั้นกล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติ

"สหายน้อยมีพลังฝีมือไม่เลว มิน่าเล่าจึงลำพองปานนี้ มา มา มา ผู้แซ่เฮ้งจะขอรับทราบดูสักหลายกระบวนท่า"

โอ้วฮุยกระโดดปราดถึงกลางห้องโถง ต่อยหมัดใส่ดั้งจมูกเฮ้งเกี่ยมเอ็ง เฮ้งเกี่ยมเอ็งยิ้มเล็กน้อย สะบัดฝ่ามือตีโต้ ฝ่ามือนี้ฟาดออกอย่างแผ่วเบา แต่พอถึงกลางคันกลับกลายเป็นกระแสลมหอบหนึ่ง กรรโชกใส่ใบหน้าโอ้วฮุย

โอ้วฮุยน้อยมีท่าร่างปราดเปรียว เบี่ยงร่างท่อนบน ฝ่ามือของเฮ้งเกี่ยมเอ็งก็ฟาดพลาดเป้า แต่เฮ้งเกี่ยมเอ็งเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งในสำนักแปดทิศปัจจุบัน ฝ่ามือซ้ายพลาดเป้า ฝ่ามือขวาก็ไม่หยุดยั้งชะงัก ฟันเฉียง ๆ ลงจากบนขวามายังด้านล่างทางซ้าย

โอ้วฮุยยกสองหมัดขึ้น เสียงฉาดคราหนึ่ง ฝ่ามือนี้พอดีฟันใส่หมัดมัน โอ้วฮุยร้องโอยกล่าวว่า

"เจ็บปวดนัก"

พลันลดศอกตะปบคว้า ยื่นมือคว้าใส่จุดเด็กตี้ที่ศอกซ้ายมัน กระบวนท่านี้ประหลาดพิกลยิ่ง เฮ้งเกี่ยมเอ็งงงงันวูบ พุ่งถอยไปด้านหลังหนึ่งก้าว

จอมหมัดร้อยชนะและเซียงเล่าไถ่สบตากันวูบ ล้วนครุ่นคิดขึ้น

"เด็กน้อยนี้ไฉนรู้จักกระบวนท่าประหลาดนี้ด้วย ?"

ที่แท้ดราก่อนเงี่ยมกี่ปลันชิงสินค้าเงิน ประลองฝีมือกับจอมหมัดร้อยชนะในสิบกว่ากระบวนท่าพิสดารก็มีท่าลดศอกตะปบคว้านี้

เฮ้งเกี่ยมเอ็งถดถอยแล้วรุกไล่อีกดรา ย่อตัวยื่นมือ ฟันใส่แขนซ้ายโอ้วฮุย โอ้วฮุยหมุนตัวครึ่งรอบ เกี่ยวเท้าเตะย้อนกลับ ใช้ออกด้วยกระบวนท่าพิสดารอีกดรา เมื่อเป็นเช่นนี้ไม่เพียงจอมหมัดร้อยชนะและพวกตื่นเต้นสงสัยกว่าเดิม กระทั่งเตี่ยปั๋วซัวที่รอบรู้กว้างขวางก็ลอบประหลาดใจ

เฮ้งเกี่ยมเอ็งเห็นในกระบวนท่าของมันแฝงแววหยามหยัน ต้องครุ่นคิดขึ้น

"หากไม่ให้เจ้ารับความเจ็บปวดทรมาน เกรงว่าผู้อื่นจะดูแคลนต่อสำนักแปดทิศ"

มันแม้ประมือกับเด็กหนุ่มเยาว์วัย แต่ทุกกระบวนท่วงท่าล้วนแสดงต่อเตี่ยปั๋วซัวที่ข้างกาย ดังนั้นลงมืออย่างหนักแน่น ไม่กล้าเสียบุคลิกของยอดฝีมือแม้แต่น้อย

เซียงป้อจิ้นฝึกปรือฝ่ามือแปดทิศตั้งแต่เล็ก เห็นตั๋วซือแป๊ะผู้นี้ลงมืออย่างธรรมดาสามัญ ยังเข้าใจว่ามันกริ่งเกรงเตี่ยปั๋วซัว จงใจออมมือ ไม่มีเจตนาล้างแค้นให้กับบิดา ถึงกับบันดาลโทสะขึ้น ไหนเลยทราบเพลงฝ่ามือธรรมดาสามัญของเฮ้งเกี่ยมเอ็งเหล่านี้ แฝงพลังการฝึกปรือหลายสิบปี โอ้วฮุยตอนแรกกระโดดโลดเต้นใช้กระบวนท่าพิสดารไม่หยุดยั้ง ตอนท้ายกลับตกอยู่ใต้รัศมีพลังฝ่ามือของฝ่ายตรงข้าม สะกดโอ้วฮุยอยู่ภายใต้ฝ่ามือแปดทิศโดยสิ้นเชิง

ยามนี้มันหากคิดแผ่พุ่งพลังทำร้ายโอ้วฮุยนับว่าไม่ยากนัก แต่มันมีเจตนาอวดโอ่ฝีมือต่อหน้าเตี่ยปั๋วซัว คิดเคี่ยวเข็ญจนโอ้วฮุยเหน็ดเหนื่อยสิ้นเรี่ยวแรงคุกเข่าลงขอความเวทนา ตนเองกลับรักษาทีท่างามสง่าปลอดโปร่งราวไร้เรื่องราว

ควรทราบว่าวิชาการต่อสู้ขั้นสุดยอด คือความปลอดโปร่งเฉื่อยชา ใช้กำลังโดยไม่กินแรง แผ่พุ่งพลังโดยไม่เห็นใช้กำลัง จอมยุทธทุกผู้คนฝึกปรือถึงขั้นสุดท้ายล้วนมุ่งสู่ขอบเขตขั้นนี้ สำหรับการดวาดร่ำร้อง โถมเข้าตะลุมบอนหลั่งเหงื่อหอบหายใจ นับเป็นการต่อสู้ชั้นต่ำทรามแล้ว

เตี่ยปั๋วซัวเข้าใจจิตเจตนาของมัน เห็นว่าเมื่อเป็นเช่นนี้ เด็กน้อยนี้ก็ไม่มีอันตรายถึงแก่ชีวิตชั่วคราว จะขอดูว่ามันจะยืนหยัดถึงเวลาใด เห็นโอ้วฮุยถูกพลังฝ่ามือฝ่ายตรงข้ามกระชากฝีเท้าซวนเซ พลันหงายร่างตีลังกา มือขวายืนพื้นสองเท้ากวาดออกโดยพร้อมเพรียง

นี่เป็นกระบวนท่าพิสดารอีกครา เฮ้งเกี่ยมเอ็งกระโดดขึ้นหลบหลีก โอ้วฮุยพลันนั่งกับพื้น สองเท้าตวัดต่อเนื่อง ชั่วพริบตาเตะออกเจ็ดแปดเท้า ถึงกับทั้งรวดเร็วทั้งพิสดาร

ในเพลงหมัด มีกระบวนท่าเลี่ยงฮ้วงอวงเอียดา (เท้านกเป็ดน้ำสัมพันธ์) แต่เท้าซ้ายเตะออก เท้าขวาตวัดตามติด หากติดเตะเท้าที่สามต้องทิ้งเท้าหนึ่งลงสู่พื้นก่อน มาตรว่ารวดเร็วก็มีขอบเขตจำกัด ยามนี้โอ้วฮุยนั่งกับพื้น สองเท้าเตะกราดอย่างว่องไวดุจสายฟ้า กลับเตะจนเฮ้งเกี่ยมเอ็งมือเท้าปั่นป่วนเป็นพัลวัน

จอมหมัดร้อยชนะและเซียงเล่าไถ่สบตากันอีกครา ครุ่นคิดขึ้น

"กระบวนท่าพิสดารนี้ เงี่ยมกีหารู้จักไม่ ดูท่าวิชาฝีมือที่เด็กน้อยนี้เรียนรู้ยังมากกว่าเงี่ยมกีอีก"

จริงดังคาดหมาย โอ้วฮุยพลันพลิกตัวคราหนึ่งพับศอกกระทุ้งไปด้านหลัง ยามนี้มันหันหลังชนกับเฮ้งเกี่ยมเอ็ง ร่างมันเตี้ยเล็ก ศอกคู่นี้กลับกระทุ้งใส่กันกบเฮ้งเกี่ยมเอ็ง ส่วนตะโพกเนื้อมาก โอ้วฮุยตัวเล็กเรี่ยวแรงอ่อนด้อย สองศอกนี้ย่อมไม่อาจทำร้ายฝ่ายตรงข้าม แต่ผู้ชมดูอดส่งเสียงโห่ร้องมิได้

เฮ้งเกี่ยมเอ็งเดือดดาลเป็นการใหญ่ หมุนตัวฟาดฝ่ามือใส่ทรวงอกโอ้วฮุย เห็นมันหน้าตาบิดเบี้ยว ไม่คำนึงถึงบุคลิกภาพอันใดความงามสง่าอันใดอีก

โอ้วฮุยเห็นฝ่ายตรงข้ามกราดฟาดสองมือดุจลมคลุ้มฝนคลั่ง อดหวาดหวั่นมิได้ ฝ่ายตรงข้ามจะอย่างไร เป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่ง ตนเองเพียงอาศัยกระบวนท่าพิสดารในคัมภีร์หมัด ยืนหยัดถึงปานนี้นับว่าหาได้ยากยิ่งแล้ว

ซึ่งความจริง คัมภีร์หมัดตระกูลโอ้วใช้ฝึกฝนฝีมือ ไม่ใช่สยบศัตรู กระบวนท่าที่ประมือกับผู้คนโดยแท้จริง บันทึกอยู่หน้าแรกหลายหน้า โอ้วฮุยพลังฝีมือไม่เพียงพอ ยากยิ่งจะเรียนรู้ ได้แต่ใช้กระบวนท่าปรับพื้นฐานเหล่านั้น

ต่อสู้อีกสิบกว่ากระบวนท่า โอ้วฮุยหลบซ้ายเลี่ยงขวา ทุลักทุเลยิ่ง เห็นเฮ้งเกี่ยมเอ็งทะลวงฝ่ามือซ้ายมา จึงถลันหลบไปทางขวา เฮ้งเกี่ยมเอ็งพลันฟันมือขวาเฉียง ๆ ลง ท่วงท่านี้เร่งร้อนรุนแรงยิ่ง โอ้วฮุยรีบย่อตัวลดไหล่ มาตรแม้นสลายพลังจู่โจมไปเจ็ดส่วน ยังคงถูกพลังฝ่ามือนี้กระแทกล้มลง

ในเสียงอุทานอย่างแตกตื่น เฮ้งเกี่ยมเอ็งฟาดฝ่ามือตามติดใส่ เตี่ยปั๋วซัวบันดาลโทสะ ครุ่นคิดขึ้น

"เสียทีที่ท่านเป็นชนชั้นยอดฝีมือ เด็กน้อยล้มลงแล้วไฉนยังลงมือด้วยอำมหิต ?"

เพลงหมัดไท้เก๊กของท่าน ถือหลักใช้ทีหลังบรรลุถึงก่อน ดังนั้นคิดรอจนริมฝ่ามือเฮ้งเกี่ยมเอ็งใกล้ถึงตัวโอ้วฮุย ลงมือช่วยเหลือทันที

พลันปรากฏประกายสีเขียววูบขึ้น เฮ้งเกี่ยมเอ็งรีบรั้งฝ่ามือซ้ายกลับ เบี่ยงตัวยกเท้าขึ้น ที่แท้โอ้วฮุยตอนล้มลง เห็นข้างกายมีปลายกระบี่ครึ่งท่อน เป็นกระบี่หักของฮึงตงเซี้ยงที่ถูกกระแทกหัก ยามดับขันยื่นมือตะปบขึ้นมา แทงใส่ใจกลางฝ่ามือศัตรู ท่วงท่านี้พลิกแพลงว่องไว หากมิใช่เฮ้งเกี่ยมเอ็งชักมือกลับรวดเร็ว ใจกลางฝ่ามือต้องถูกแทงทะลุแน่นอน

โอ้วฮุยลงมือประสบผล พลันกลิ้งตัวคราหนึ่ง ใช้กระบี่หักพันปกเสื้อแถบหนึ่งห่อหุ้มคมกระบี่ไว้ หัวร่อพลางกล่าวว่า

"เฮ้งตั่วเอี้ย ข้าพเจ้ามือสั้น ท่านมือยาวกว่า เราทั้งสองประลองไม่ยุติธรรม ข้าพเจ้าขอต่อมือขวายาวขึ้น ท่านหากเกรงกลัว ก็ใช้ดาบแปดทิศเถอะ"

ตระกูลโอ้วล้วนมีสติปัญญาปราดเปรื่องหลักแหลม โอ้วฮุยทราบว่ามือเปล่าสู้ไม่ได้ ฉกฉวยโอกาสเก็บกระบี่หักถือเป็นอาวุธ แต่กริ่งเกรงฝ่ายตรงข้ามใช้อาวุธ ดังนั้นชิงกระตุ้นมันก่อน เฮ้งเกี่ยมเอ็งมีศักดิ์ศรีปานใด แม้ทราบว่าเสียเปรียบก็ไม่ยอมใช้ดาบ เพียงแค่นเสียงดังเฮอะ ในฝ่ามือแปดทิศแฝงวิชาดว้าจับตะปบใส่ข้อมือที่ถือกระบี่หักของโอ้วฮุย มือซ้ายฟาดพลังใส่ใบหน้ามัน

โอ้วฮุยหันเหกระบี่หัก เสือกแทงต่างฉมวก มือซ้ายพลันปลดหมวกขนสัตว์ลงจากศีรษะ หัวร่อพลางกล่าวว่า

"มือขวาข้าพเจ้ามีกระบี่ มือซ้ายถือโล่ ดูว่าท่านสามารถทำอย่างไรข้าพเจ้า ?"

พลางใช้หมวกขนสัตว์ต่างโล่ ต้านฝ่ามือซ้ายมัน เฮ้งเกี่ยมเอ็งครุ่นคิดขึ้น

"เด็กโสโครกด้านเช่นนี้ ข้อมือซ้ายเจ้าต้องถูกกระแทกหักสะบั้นแน่นอน"

ดังนั้นเพิ่มพลังอีกสามส่วน กดกระแทกใส่หมวกขนสัตว์ขาดคร่ำคร่าใบนั้น

พลันได้ยินเฮ้งเกี่ยมเอ็งร้องโอยคำหนึ่ง พุ่งถอยไปวาเศษ เสียงร้องคราวนี้กราดเกรี้ยวยิ่ง คล้ายได้รับบาดเจ็บสาหัส ทุกผู้คนมองดูมัน เห็นใจกลางฝ่ามือซ้ายมันปรากฏโลหิตซุ่มโชก ไม่ทราบได้รับบาดเจ็บอย่างไร

เฮ้งเกี่ยมเอ็งขุ่นแค้นยิ่ง ชี้มือไปยังโอ้วฮุย ตวาดว่า

"เจ้า...ในหมวกของเจ้าซุกซ่อนอะไร ?"

โอ้วฮุยสวมหมวกขนสัตว์ลงบนศีรษะ มือซ้ายกลับกำลูกดอกสีทองตัวหนึ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่เป็นอาวุธลับของสำนักแปดทิศท่าน ข้าพเจ้าเก็บมาจากพื้นตัวหนึ่ง คิดขโมยกลับไปเล่น ท่านเมื่อกล่าวเปิดโปง ข้าพเจ้าก็ไม่พิศมัยลูกดอกเล็ก ๆ เช่นนี้"

พลางตวัดมือ เล็งไปยังทรวงอกมันซัดพุ่งใส่

เฮ้งเกี่ยมเอ็งเบี่ยงตัว ยื่นมือรวบคว้า คิดรวบลูกดอกสีทองไว้ มันเบี่ยงตัวก่อนค่อยยื่นมือ เพราะกริ่งเกรงโอ้วฮุยซัดลูกดอกด้วยฝีมือพลิกแพลง หากรับไม่ถูกอาจซัดใส่ทรวงอก มิคาดการยื่นมือออกของมันครั้งนี้ กลับคว้าใส่อากาศธาตุ ที่แท้โอ้วฮุยซัดลูกดอกไปเบื้องหน้า แต่แฝงพลังย้อนกลับ ซัดลูกดอกสีทองพุ่งไปด้านหลัง

ที่ด้านหลังมันเป็นเซียงเล่าไถ่ พลันเห็นประกายสีทองวูบขึ้น ลูกดอกสีทองก็พุ่งถึงเบื้องหน้า รีบหดศีรษะลง เสียงฉึกเมื่อลูกดอกสีทองตัวนั้นซัดใส่มุ่นมวยผมของนาง สร้างความแตกตื่นแก่เซียงปัอจิ้นจนขวัญหนีดีฝ่อ โถมถึงเบื้องหน้ามารดา ร้องว่า

"มารดา รับบาดเจ็บหรือไม่ ?"

นับแต่โอ้วฮุยลงมือ แทบทุกกระบวนท่าล้วนพิสดารเหลือเชื่อ บันดาลให้ผู้คนไม่อาจระวังป้องกัน ฝีมือซัดลูกดอกครั้งนี้ยิ่งชวนให้ตาลายพร่าพราย เห็นเซียงเล่าไถ่รอดชีวิตอย่างหวุดหวิด เป็นที่ตื่นตระหนกของทุกผู้คนยิ่ง

เตี่ยปั่วซัวลูบเดราบิ้มเล็กน้อย หวนนึกถึงวิธีตวัดลูกดอกไปเบื้องหน้าซัดย้อนหลัง ก็เป็นฝีมือที่ตัวเองถนัดชัดเจน หากเป็นท่านลงมือ ต่อให้เซียงเล่าไถ่สิบคนก็ต้องตาย แต่ทีท่าขึงขังของเด็กน้อยนี้สุดที่ตนเองจะทัดเทียบได้

เตี่ยปั่วซัวพลันฉุกใจคิด ร้องว่า

"เฮ้งเฮีย รีบปิดสกัดชีพจรข้อมือ บนลูกดอกมีพิษ"

เซียงปัอจิ้นใจสั่นสะท้าน กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะไปนำยาขจัดมา"

พลางวิ่งตะบึงไปยังตึกใน

เฮ้งเกี่ยมเอ็งมีนิสัยดื้อรั้นดุดัน ดุจเดียวกับบิดาผู้ล่วงลับ ใจกลางฝ่ามือพอถูกลูกดอกสีทองแทงใส่รู้สึกมือซ้ายคันชา พอฟังเสียงร้องของเตี่ยปั่วซัว พลันใช้

มือขวาสะบั้นสายรัดเอวพันข้อมือซ้ายอย่างแนบแน่น ขุ่นแค้นจนใบหน้าเขียวคล้ำ ยกฝ่ามือที่บาดเจ็บฟาดใส่ศีรษะโอ้วฮุย สลับเท้าวิ่งวนอย่างเร่งร้อน ที่มันใช้ออกกลับเป็นเพลงฝ่ามือแปดทิศวนร่าง ตั้งใจปลิดชีวิตทารกกลอกกลิ้งน่าชิงชังผู้นี้ให้จงได้

โอ้วฮุยนับแต่เรียนวิชาฝีมือสำเร็จ ครั้งแรกประมือกับเซียงป้อจิ้น จากนั้นต่อสู้กับเซียงเล่าไถ่และเฮ้งเกี่ยมเกี๊ยก ยามนี้ประฝ่ามือกับเฮ้งเกี่ยมเอ็ง นับเป็นคู่มือคนที่สี่ ยิ่งผ่านการต่อสู้ความคิดอ่านยิ่งแจ่มใสคลายความหวาดหวั่น พยายามใช้วิธีพลิกแพลง ชดเชยความบกพร่องของฝีมือ

ฝ่ามือแปดทิศวนร่างนี้ โอ้วฮุยรับทราบจากเฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกแล้ว ทราบว่าหากวนตามร่างมันเป็นต้องตาลายสมองหมุน เห็นเฮ้งเกี่ยมเอ็งอ้อมถึงด้านหลังตนเอง พลันหวนนึกถึงในคัมภีร์หมัดตระกูลโอ้ว มีวิชาสี่เสียงโป่ว (ท่าเท้าสี่สันฐาน) ฝีเท้าแม้รวบง่ายแต่คล้ายใช้ออกได้ ดังนั้นไม่ขบคิดมากความ เห็นศัตรูอ้อมไปด้านหลัง ก็สืบเท้าไปเบื้องหน้าหนึ่งก้าว

ยามนั้น เฮ้งเกี่ยมเอ็งพลันสะบัดฝ่ามือดังหวีด กระแทกใส่กลางหลังโอ้วฮุย ทุกผู้คนเห็นกลางหลังโอ้วฮุยเปิดกว้าง อดวิตกกังวลแทนมันมิได้ มิคาดโอ้วฮุยเพียงก้าวปราดไปเบื้องหน้า ฝ่ามือของเฮ้งเกี่ยมเอ็งก็ฟาดใส่อากาศธาตุ

ฝ่ามือแปดทิศวนร่างพอใช้ออกก็ไม่หยุดยั้งชะงัก ไม่ว่าฝ่ามือฟาดถูกหรือไม่ ฝีเท้าไม่สะดุดหยุดยั้งเด็ดขาด สภาวะฝ่ามือต่อเนื่องตามกันออกไป

โอ้วฮุยหันหน้าหาประตูห้องโถง เห็นเฮ้งเกี่ยมเอ็งสะอึกมาทางขวา ก็ก้าวไปทางซ้ายหนึ่งก้าว ฝ่ามือของเฮ้งเกี่ยมเอ็งก็ฟาดใส่อากาศธาตุอีกครา ควรทราบว่า หลักไท้เก๊กกำหนดสองทรวดทรง สองทรวดทรงกำหนดสี่สันฐาน สี่สันฐานกำเนิดแปดทิศ ท่าเท้าสี่สันฐานนี้กับฝ่ามือแปดทิศ โดยหลักการมีส่วนเชื่อมโยงกัน ท่าเท้าสี่สันฐานในคัมภีร์หมัดตระกูลโอ้ว เป็นฝีเท้าขั้นพื้นฐานในการฝึกปรือเพลงหมัดมวยอาวุธ โอ้วฮุยฝึกซ้อมจนช่ำชองแต่แรกแล้ว

ต่อสู้ถึงตอนท้าย โอ้วฮุยพานยกมือเท้าสะเอว ไม่สนใจเฮ้งเกี่ยมเอ็งใช้กระบวนท่าอย่างไร ขอเพียงเฮ้งเกี่ยมเอ็งวิ่งไปทางซ้าย มันก็ก้าวไปทางขวาหนึ่งก้าว เฮ้งเกี่ยมเอ็งวิ่งไปเบื้องหน้า มันก็ถอยไปด้านหลังหนึ่งก้าว ไม่ว่าฝ่ายตรงข้ามวิ่งหน้าวนหลัง วกซ้ายอ้อมขวาอย่างไร โอ้วฮุยเพียงสืบเท้าเบื้องหน้า

หนึ่งก้าว ถอยหลังหนึ่งก้าว ก้าวทางซ้ายหนึ่งก้าว ก้าวทางขวาหนึ่งก้าว รวมทั้งสิ้นสี่ก้าว ทุกฝีเท้าก้าวย่างล้วนสอดคล้องกับความเคลื่อนไหวฝ่ายตรงข้าม

ฝ่ามือแปดทิศวนร่างพอใช้ออก ก็ต่อเนื่องตามกันสามสิบสองกระบวนท่า เฮ้งเกียมเอ็งยิ่งต่อสู้ยิ่งรุ่มร้อน กระทั่งปลายนิ้วยังไม่อาจกระทบถูกร่างโอ้วฮุยเตี่ยปั๋วซัวชมดูจนลอบทอดถอนใจ ครุ่นคิดขึ้น

"คนผู้นี้เสียทีที่ร่ำเรียนฝีมือกับบิดา เพียงรู้จักยึดถือคร่ำครึ ขณะเผชิญศัตรูไม่สามารถพลิกแพลงตามสถานการณ์ สร้างสรรค์ท่าเพลงใหม่ขึ้น ดูท่าเฮ้งยุ่ยเอี้ยงไร้ทายาทสืบทอดฝีมือแล้ว"

เห็นมันใช้ฝ่ามือแปดทิศรอบที่สองอีกสามสิบสองกระบวนท่าครบหมดสิ้นแล้ว เซียงปัอจิ้นนำยาขจัดออกมา ร้องว่า

"ตั๋วซือแป๋ รับประทานยาขจัดแล้วค่อยจัดการกับเด็กน้อยนี้"

ยามนี้แขนซ้ายของเฮ้งเกียมเอ็งแทบใช้การไม่ได้ ทราบว่าพลังพิษแล่นขึ้นมา ดังนั้นกระโดดปราดออกจากวง รับยาขจัดกลืนกินลงไป จากนั้นสืบเท้าฟาดฝ่ามือใส่โอ้วฮุยอีกครา เห็นฝีเท้ามันสั้นยิ่ง สภาวะฝ่ามือหนักแน่นเคร่งขรึมที่แท้ใช้เพลงฝ่ามือแปดทิศอันร้ายกาจที่สุดของสำนักแปดทิศออกแล้ว

ก่อนหน้านี้ เฮ้งเกียมเกี๊ยกเพียงตั้งท่าแปดทิศใน ก็สะกดเซียงปัอจิ้นไม่สามารถลงมือ เฮ้งเกียมเอ็งมีพลังฝีมือลึกล้ำกว่าผู้น้องมากนัก เพลงฝ่ามือแปดทิศในพอใช้ออก ทุกฝ่ามือล้วนเกรี้ยวกราดอำมหิตยิ่ง

โอ้วฮุยต้านรับสามกระบวนท่า พลันรู้สึกคับขันจนร่อแร่ ดังนั้นลอบร้อง "ย่ำแย่" เห็นฝ่ายตรงข้ามสืบเท้าไปทางซ้าย ก็ยกเท้าเหยียบลงบนหลังเท้าซ้ายมัน เฮ้งเกียมเอ็งแผดด่าว่า

"หาที่ตายหรือ ?"

พลางหดเท้ากลับ พอสืบเท้าขวาออก ก็ผิดเพี้ยนจากตำแหน่งแปดทิศ

เฮ้งยุ่ยเอี้ยงขณะสอนวิชาฝีมือแก่บุตร ควบคุมอย่างเข้มงวด ห้ามไม่ให้ผิดเพี้ยนแม้แต่น้อย บุตรคนโตพานมีนิสัยยืนกราน ขณะเผชิญศัตรูต้องหยั่งเท้าในตำแหน่งถูกต้อง จึงยินยอมจู่โจมกระบวนท่า ขณะจะเคลื่อนย้ายสองเท้าเข้ารูปรอย โอ้วฮุยก็เหยียบเท้าใส่หลังเท้ามันอีกครา

วิธีการต่อสู้เลอะเทอะวุ่นวายเช่นนี้ ความจริงเป็นที่หยามเหยียดของยอดฝีมือ

โอ้วฮุยกลับใช้อย่างวุ่นวาย เหยียบติดต่อกันหลายเท้า เฮ้งเกี่ยมเอ็งต้องว้าวุ่นใจเล็กน้อย

โอ้วฮุยเห็นเป็นโอกาสให้ฉกฉวย รีบสะบัดฝ่ามือฟาดใส่ท้องน้อยมัน เฮ้ง-เกี่ยมเอ็งร้องคำ "ประเสริฐ" ผลักสองมือเข้าปะทะกับฝ่ามือโอ้วฮุย

นี่เป็นการปะทะฝ่ามืออย่างหักโหม ไม่อาจพลิกแพลงฉาบฉวยได้ โอ้วฮุยสะท้านทั้งร่าง ดันฝ่ามือซ้ายตามติด แต่ยังรู้สึกพลังกดดันของฝ่ายตรงข้ามหนักหน่วงยิ่ง ยามนี้หากถดถอยเพียงเล็กน้อยอวัยวะภายในต้องถูกพลังฝ่ามือกระแทกทำร้าย ได้แต่รวบรวมเรี่ยวแรงต้านทาน

เตี่ยปั๋วซัวชมดูถึงตอนนี้ พลันกล่าวว่า

"เด็กเอย เจ้าแพ้แล้ว ยังประลองอันใด ?"

ยื่นมือตบหลังโอ้วฮุยเบา ๆ ปรากฏกำลังกายในขุมหนึ่งถ่ายทะลักผ่านร่างมันออกไป เฮ้งเกี่ยมเอ็งรู้สึกสองแขนชาวูบทรวงอกร้อนวาบ รีบชักมือถอยไปด้านหลัง

เตี่ยปั๋วซัวกล่าวว่า

"เฮ้งเฮีย พลังฝีมือท่านย่อมกล้าแข็งกว่าเด็กน้อยนี้ ยังประลองอันใด ?"

พลางตบไหล่โอ้วฮุยเบา ๆ ชมเชยว่า

"ยอดเยี่ยม ยอดเยี่ยมยิ่ง ผ่านไปอีกห้าหกปี กระทั่งเราก็ไม่ใช่คู่มือของเจ้าแล้ว"

คำพูดนี้ย่อมหมายความว่า เฮ้งเฮียท่านยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงแล้ว

เฮ้งเกี่ยมเอ็งหน้าร้อนผะผ่าว สำนึกตัวว่าพลังฝีมือเป็นรองเตี่ยปั๋วซัวมากนัก ขณะจะกล่าวคำพูดรักษาหน้าสักหลายคำ แต่ฝ่ายตรงข้ามเป็นเด็กหนุ่ม ไม่ทราบกล่าวกระไรดี ต้องตะลึงลานกับที่

เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกเห็นฝ่ามือซ้ายกอกอดำคล้ำ แสดงว่าถูกพิษแทรกซึมลึกล้ำ จึงกล่าวกับเซียงเล่าไถ่ว่า

"มียาขจัดพิษสำหรับทาภายนอกหรือไม่"

เซียงเล่าไถ่สั่นศีรษะ เตี่ยปั๋วซัวล้วงขวดสีแดงเล็ก ๆ จากอกเสื้อใบหนึ่ง เปิดจุกขวดออกกล่าวว่า

"ผงขจัดพิษที่ผู้น้องปรุงขึ้น ยังพอมีประสิทธิภาพอยู่บ้าง"

เฮังเกี่ยมเกี๊ยกทราบว่าท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการใช้อาวุธลับ ไม่พกยาขจัดพิษก็แล้วกันไป หากพกจำเป็นต้องมีประสิทธิภาพดีเยี่ยม มันห่วงใยกังวลความปลอดภัยของกอกอ จึงยื่นมือออก

เตี่ยปั๋วซัวเทยาผงลงบนใจกลางฝ่ามือมันเล็กน้อย กล่าวว่า

"ใช้ให้หมดสิ้นเถอะ"

เมื่อเป็นเช่นนี้ สองพี่น้องตระกูลเฮังไม่ว่าอย่างไรก็ไม่อาจสร้างความลำบากแก่โอ้วฮุยอีก

บทที่ ๔
อัคคีผลาญห้องโถง

เตี่ยปั๋วซัวยกมือไพล่หลัง เดินไปมาในห้องโถงช้า ๆ กล่าวว่า "พวกเราผู้ฝึกปรือวิชาบู๊ พลังฝีมือย่อมมีการแบ่งความสูงต่ำ แต่ขอเพียงจิตใจกระจ่างเปิดเผย ประพฤติโดยไม่ละอายต่อฟ้าดิน อย่างนั้นพลังฝีมือสูงเยี่ยมก็ประเสริฐ มาตรว่าฝีมืออ่อนด้อยไปบ้างยังเป็นที่เคารพยกย่องของผู้คน ที่ผู้แซ่เตี่ยชิงชังที่สุด คือคนต่ำช้าที่ประพฤติชั่วร้ายเลวทรามไร้ยางอาย"

ท่านยิ่งกล่าวสุ้มเสียงยิ่งกราดเกรี้ยว สองดาถลึงมองตั้งอู้โดยไม่กะพริบ ตั้งอู้ก้มศีรษะลง ไม่กล้าสู้สายตากับท่าน หางตาลอบชำเลืองแลถึงกับสะท้านเฮือก

ที่แท้เซียงเล่าไถ่ซัดลูกดอกสีทองเจ็ดตัว หลังจากถูกเตี่ยปั๋วซัวรับไว้ก็เหวี่ยงทิ้งลงกับพื้น โอ้วฮุยหลังจากซ่อนลูกดอกตัวหนึ่งแทงทำร้ายเฮ้งเกี่ยมเอ็ง ก็ประ

ฝ่ามือกับฝ่ายตรงข้าม ลูกดอกตัวนั้นยังคงทิ้งอยู่บนพื้น ยามนี้เตี่ยปั่วซัวเดินไปมาในห้องโถง ใต้เท้าลอบใช้พลัง กลับฝังลูกดอกทั้งเจ็ดตัวจมลึกไปในพื้นอิฐ ลูกดอกกับผิวอิฐเรียบเสมอกันพอดี

ทุกผู้คนเห็นตั้งอู้หน้าถอดสี พอกวาดมองตามสายตาของมัน ล้วนตื่นเต้นตระหนกยิ่ง ทราบว่าเตี่ยปั่วซัวสำแดงวิชาฝีมือนี้ หนึ่งนั้นตักเตือนเซียงเล่าไถ่อย่าได้ใช้อาวุธลับชั่วร้ายอีก สองคิดบีบบังคับตั้งอู้ออกไปคิดบัญชี ห้ามผู้อื่นอย่าได้ขัดขวาง

ตั้งอู้กวาดตามอง เห็นสองพี่น้องตระกูลเฮ้งวุ่นวายกับการพันบาดแผล เซียงเล่าไถ่กับเซียงปัอจิ้นขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ฮึงตงเซี้ยงหน้าซีดเผือด ทราบว่าไม่มีผู้ใดกล้าลงมือช่วยเหลือ พานตัดใจร้องดัง ๆ ว่า

"ประเสริฐมาก ปรกติเรียกพี่เรียกน้อง ล้วนเป็นสหายสนิท วันนี้ผู้แซ่ตั้งถูกมหาโจรคุกคาม สหายสนิทไปที่ใดแล้ว ? ผู้แซ่เตี่ย พวกเราไม่ต้องออกไปลงมือในที่นี้เถอะ"

เตี่ยปั่วซัวเพิ่งกล่าว "ตกลง" พลันได้ยินเสียงลมดังขึ้นที่ด้านหลัง ทราบว่าปรากฏอาวุธซัดพุ่งมา ดังนั้นตวาดว่า

"สหายสนิทมาแล้ว"

ท่านไม่เหลียวหน้าไป ยื่นมือไปด้านหลังใช้นิ้วสองนิ้วคีบวูบ รับมีดบินเล็ก ๆ เล่มหนึ่งไว้ รู้สึกมีดบินแฝงพลังเร่งร้อน ใช้กระแสพลังกล้าแกร่ง ขณะที่รับไว้ในมือตัวมีดสั่นสะท้านเล็กน้อย จึงกล่าว

"สหายสนิทท่านนี้ที่แท้สังกัดวัดเสียวลิ้มยี่ภูเขาซงซัว ใช่เป็นศิษย์ของปุกงี้ใต้ซือหรือไม่ ?"

ที่ซัดพุ่งมีดบินเล่มนี้ เป็นมือดีของสำนักเสียวลิ้มนามโก้วปัวเยียกจริง ๆ สองพี่น้องตระกูลเฮ้ง ฮึงตงเซี้ยง ตั้งอู้ล้วนใจหายวาบ เห็นเตี่ยปั่วซัวไม่ได้หันกาย ไม่ทันเห็นเงาร่างโก้วปัวเยียก ก็คำนวณสังกัดสำนักอาจารย์ของมันออกได้

เตี่ยปั่วซัวกลับรู้สึกว่า ตนเองคิดปกป้องเด็กหนุ่มผู้หนึ่ง เรียกคนผู้หนึ่งออกจากห้องโถง ก็มีคนขัดมือขวางเท้าไม่หยุดยั้ง วันนี้สมควรสำแดงเดชสักครา ดังนั้นกล่าวเสียงกังวาน

"สหายสนิทท่านนี้หยุดยืนให้ดี"

ไม่รอให้โก้วปัวเยียกตอบคำ ตวัดสองมือไปด้านหลังหลายครา จากนั้นหันกายไป สะบัดสองมือติดต่อกัน

ทุกผู้คนรู้สึกตาลายพร่าพราย เห็นมีดบิน กระสวยทอง เกาทัณฑ์แขนเสื้อ ลูกประคำเหล็ก หิน ตั๊กแตน ลูกบัวเหล็ก เหรียญทองดังดิงดิงดังดังไม่ขาดหู ซัดพุ่งใส่โก้วปัวเยียกโดยพร้อมเพรียง สร้างความตื่นตระหนกแก่เฮ้งเกี่ยมเอ็งยิ่ง ร้องว่า

"เตี่ยเฮียยั้งมือไว้ไมตรี"

เตี่ยปั่วซัวยิ้มพลางกล่าวว่า

"ย่อมสมควรยั้งมือไว้ไมตรี"

ทุกผู้คนเพ่งสายตาไปยังโก้วปัวเยียก ล้วนปากอ้าตาค้าง เห็นมันหลังพิงผนัง ตลอดทั้งร่างตรึงเต็มไปด้วยอาวุธลับ แต่ไม่มีอาวุธลับทำร้ายถูกตัวมันแม้สักอันเดียว

โก้วปัวเยียกระงับขวัญอันแตกตื่น ชั่วครู่ค่อยถอนตัวจากผนัง พอเหลียวหน้าไป เห็นอาวุธลับร้อยกว่าอันซัดใส่ผนัง ประกอบเป็นเค้าร่างของมันร่างหนึ่ง มันหน้าซีดสลดไร้วาจา ประสานมือคารวะเตี่ยปั่วซัวจนจรดพื้น สาวเท้าไปยังประตูใหญ่ จากไปโดยไม่ร่ำลาฮกกงจื้อแต่อย่างไร

เตี่ยปั่วซัวพอแสดงฝีมือเช่นนี้ ต่อให้พิพากษาความตายแก่ตั้งอู้ ยังมีผู้ใดกล้าเสนอหน้าออกยุ่งเกี่ยว ? แต่ตั้งอู้ก่อนตายยังปากแข็ง กล่าวว่า

"นับแต่โบราณกาลมา บ้านเมืองกับชาวมิจฉาชีพไม่ยอมดำรงร่วมกัน เราขอตายเพื่อตอบแทนฮกกงจื้อก็แล้วกัน"

เตี่ยปั่วซัวเดือดดาลเป็นการใหญ่ กล่าวกับเฮ้งเกี่ยมเอ็งและพวกว่า

"สำนักไท้เก๊กกำเนิดคนต่ำช้า ถือเป็นความอัปยศของสำนักเรา ความจริงคิดสะสางเป็นส่วนตัว แต่มันกลับกล่าวเหลวไหล เรียกให้เรามิอาจไม่เปิดเผยโดยกระจ่างชัดแล้ว"

ตั้งอู้เองก็ไม่ทราบล่วงเกินเตี่ยปั่วซัวในที่ใด ควรทราบว่ามันนิสัยกลอกกลิ้ง ไม่เพาะความแค้นกับผู้คนโดยพลการ จึงสอดคำขึ้น

"มิผิด เรื่องในโลกไม่อยู่เหนือคำ 'เหตุผล' ท่านลองบอกมาให้ทั้งหมด ตัดสินดู"

เตี่ยปัวซัวแค่นเสียงดังเฮอะ ชี้มือไปยังทาริกาผิวคล้ำตาโตนั้น กล่าวว่า
"ท่านรู้จักเซียวม่วยม่วยผู้นี้หรือไม่ ?"
ตั้งอู้สั่นศีรษะกล่าวว่า
"ไม่รู้จัก ไม่เคยพบพานมาก่อน"
"น่าเสียดายที่ท่านรู้จักบิดานาง นางเป็นบุตรีของลื่อฮีเฮี้ยง"

คำพูดพอกล่าว ใบหน้าซีดขาวอยู่แล้วของตั้งอู้ยิ่งขาวจนน่าสะพรึงกลัว ทุกผู้คนอุทานดังอา พากันกวาดมองไปยังทาริกานั้น ทาริกานั้นอายุเพียงสิบสองสิบสามปี แต่สีหน้ากร้านกร่ำ แสดงว่าช่วงชีวิตอันกระชั้นสั้นได้รับความลำบากมากหลาย นางชี้มือไปยังตั้งอู้ กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านไม่เคยเห็นข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเห็นท่าน คืนที่ท่านฆ่าน้องข้าพเจ้าฆ่าบิดาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าอยู่ที่นอกหน้าต่าง เห็นอย่างชัดแจ้ง ทุกคืนข้าพเจ้าล้วนฝันถึงท่าน"

คำพูดเหล่านี้เน้นย้ำอย่างหนักแน่น ตั้งอู้ก็เคยประพฤติเช่นนี้จริง ถึงกับปากอ้าตาค้าง ไม่ทุ่มเถียงอีก

เตี่ยปัวซัวประสานมือต่อคนทั้งหมด กล่าวว่า

"ผู้แซ่ตั้งกล่าวถูกต้อง เรื่องในโลกไม่อยู่เหนือคำ 'เหตุผล' เราจะบ่งบอกต้นสายปลายเหตุของเรื่องให้ทั้งหมดตัดสิน ท่านทั้งหลายคงทราบว่าสำนักไท้เก๊กเมืองกัวงเพ้งมีซือเฮียตี่สามคน นับเซี่ยวซือตี่ฮีเฮี้ยงมีพลังฝีมือกล้าแข็งที่สุด ผู้แซ่ตั้งท่านกับลื่อฮีเฮี้ยงเป็นอะไรกัน ?"

ตั้งอู้ก้มศีรษะกล่าวว่า

"มันเป็นซือเจ็ก (ศิษย์ผู้น้องของอาจารย์) เรา"

เห็นเตี่ยปัวซัวเมื่อเท้าถึงความหลัง ก็ไม่จำเป็นต้องทุ่มเถียงด้วย เพียงคิดหาวิธีหลบหนี เตี่ยปัวซัวกล่าวว่า

"มิผิด ลื่อฮีเฮี้ยงเป็นซือเจ็กมัน ลื่อฮีเฮี้ยงผู้นี้เราหารู้จักไม่ มันเป็นครูฝึกสอนฝีมือในวังเจ้านครหลวง พวกเราคนชนบทไหนเลยกล้าอาจเอื้อมคบหา ?"

น้ำคำไม่พอใจอย่างยิ่ง เพียงแต่ท่านจิตใจดีงามและเห็นแก่หน้าทาริกานี้ เพียงกล่าวแต่เพียงนี้ จากนั้นกล่าวต่อ

"เราเร้นกายแดวันซิงเกียง ความจริงไม่ถามไถ่บุญคุณความแค้นในบู๊ลิ้มตงง้วน แต่มีอยู่วันหนึ่งโกวเนี้ยน้อยนี้สืบเสาะถึงที่อยู่ของเรา ร่ำไห้กราบกราน

ขอให้เราผดุงความยุติธรรม โกวเนี้ยน้อย เจ้ามอบของสิ่งนั้นออกมา ให้เจ็กแป๊ะ (อาลุง) ทั้งหลายชมดู"

ทาริกานั้นปลดห่อผ้าลงจากกลางหลัง แก้ห่อผ้าใบหนึ่งออกอย่างระมัดระวัง ภายใต้เปลวเทียนสาดส่องทุกผู้คนเห็นชัดเจน กลับเป็นมือที่แห้งกรังคู่หนึ่ง ด้านข้างยังมีผ้าขาวชิ้นหนึ่ง เขียนเต็มไปด้วยโลหิต เตี่ยปั๋วซัวกล่าวว่า

"เจ้าบอกเล่าต่อทั้งหมดเถอะ"

ทาริกาประคองมือคนทั้งคู่ น้ำตาไหลหลั่งดั่งห่าฝน สะอึกสะอื้นพลางกล่าวว่า

"บิดาข้าพเจ้าล้มป่วย เนิ่นนานยังไม่อาจลงจากเตียง มีอยู่วันหนึ่งผู้แซ่ตั้งนี้พลันนำคนร้ายอีกสามคนมายังบ้านข้าพเจ้ากลางดึก บอกว่าได้รับคำสั่งอ้วงเอี้ย (ท่านเจ้า) ให้บิดาท่องเคล็ดหมัดไท้เก็กอันใดออกมา ไม่ทราบเพราะเหตุใด พวกมันเกิดการทุ่มเถียงกัน ตี่ตี๋ (น้องชาย) ข้าพเจ้าแตกตื่นจนร้องไห้ออกมา ผู้แซ่ตั้งนี้ก็คร่ากุมมัน ยกกระบี่วิเศษข่มขู่บิดาข้าพเจ้า บอกว่าหากไม่ยอมบอก จะฟันตี่ตี๋ข้าพเจ้าในกระบี่เดียว บิดาข้าพเจ้ากล่าวคำพูดหลายคำ ข้าพเจ้าฟังไม่เข้าใจ ผู้...ผู้แซ่ตั้งก็ฆ่าตี่ตี๋ข้าพเจ้าตาย"

เล่าถึงตอนนี้ น้ำตาไหลหลั่งไม่ขาดสาย โอ้วฮุยร้องอย่างขุ่นแค้น

"คนร้ายเช่นนี้ยังไม่รีบฆ่าทิ้ง ?"

ทาริกานั้นยกแขนเสื้อขึ้นซับคราบน้ำตา กล่าวว่า

"ภายหลังบิดาข้าพเจ้าต่อสู้กับพวกมัน พวกมันมีพวกมาก บิดาข้าพเจ้าก็เจ็บป่วย จึงถูกคนร้ายนี้ฆ่าตาย ต่อมาซุนแป๊ะแปะ (ลุงแซ่ซุน) มายังบ้านข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงบอกต่อท่านผู้เฒ่า..."

เตี่ยปั๋วซัวกล่าวเสริมขึ้น

"ซุนแป๊ะแปะที่ว่า คือเจ้าสำนักไท้เก็กเมืองก้วงเพ้งซุนกังฮง"

ทั้งหมดรู้จักชื่อเสียงคนผู้นี้ ดังนั้นพากันผงกศีรษะรับ ทาริกานั้นกล่าวอีกว่า

"ซุนแป๊ะแปะครุ่นคิดอยู่หลายวัน พลันเรียกข้าพเจ้าไปใช้ดาบฟันมือซ้ายตนเอง จุ่มโลหิตเขียนจดหมายโลหิตฉบับนี้ จากนั้นวางดาบลงบนโต๊ะ สะบัดมือขวาลงบนคมดาบ ฟันมือขวาอีกข้างหนึ่ง เรียกข้าพเจ้า...เรียกข้าพเจ้า ส่งให้กับเตี่ยแป๊ะแปะที่แดวันซิงเกียง บอกว่าในสำนักไท้เก็กนอกจากเตี่ยแป๊ะแปะแล้ว ไม่มีผู้ใดล้างแค้นให้กับบิดาข้าพเจ้าได้"

ทุกผู้คนรับฟังจนหันไปมองหน้ากัน รู้สึกนี่เป็นโศกนาฏกรรมในโลกมนุษย์ประการหนึ่งจริง ๆ เพียงแต่ทาริกาบอกกล่าวไม่กระจ่างชัด ยากยิ่งจะเข้าใจได้ เตี่ยปั๋วซัวกล่าวว่า

"ซุนกังฮงผู้นี้เรากลับรู้จัก ครั้งกระโน้นมันดูแคลนเราเตี่ยปั๋วซัว เคยต่อสู้กับเราที่เมืองอุนจิวครั้งหนึ่ง คิดไม่ถึงเพราะเหตุนี้กลับประทับผู้แซ่เตี่ยอยู่ในความทรงจำ"

ทุกผู้คนครุ่นคิดขึ้น

"การต่อยตีครั้งนั้น คาดว่าซุนกังฮงเป็นฝ่ายแพ้แล้ว"

เตี่ยปั๋วซัวกล่าวอีกว่า

"จดหมายโลหิตของซุนกังฮงฉบับนี้บอกว่า มันเป็นเจ้าสำนักไท้เก็กเมืองก้วงเพ้ง ละอายที่ไม่สามารถจัดการศิษย์ทรยศผู้นี้ ดังนั้นฟันมือทั้งสองส่งแก่ผู้แซ่เตี่ย ในจดหมายบอกว่า 'เลื่อมใสมานานว่าเตี่ยเอี้ยมีคุณธรรมล้ำฟ้า ช่วยเหลือความยุ่งยากแก่มวลชน' อะไรนั่น ผู้แซ่เตี่ยแม้ไม่มีไมตรีคบหากับมัน แต่เรื่องนี้มิอาจไม่จัดการให้กับมัน"

ตั้งอู้หน้าเผือดขาว กล่าวว่า

"จดหมายโลหิตฉบับนี้ไม่แน่นักว่าเป็นลายมือของซุนซือแป๊ะเราจริง ๆ เราต้องชมดูสักครา"

พลางเดินช้า ๆ ถึงข้างกายทาริกา คิดหยิบฉวยจดหมายโลหิต พลันพลิกข้อมือวูบ ประกายเย็นเยียบแวบขึ้น มีดสั้นในมือขวาจ่อกับกลางหลังทาริกานั้นร้องว่า

"ตกลง พวกเราตกตายตามกัน"

เหตุแปรเปลี่ยนครั้งนี้ ล้วนเหนือความคาดหมายทุกผู้คน เตี่ยปั๋วซัวสืบเท้าไปสองก้าว ขณะจะช่วงชิงคน ตั้งอู้พลันรัดแขนซ้ายกับซอกคอทาริกานั้น ตวาดว่า

"ท่านหากเข้ามาอีกก้าวหนึ่ง ชีวิตของทารกหญิงนั้นนับว่าถูกท่านทำร้ายสูญสิ้น"

เตี่ยปั๋วซัวใจหายวูบ ถอยกายไปอย่างลืมตัวหนึ่งก้าว ยามกะทันหันว้าวุ่นไร้ความคิด รำพึงในใจ

"นี่จะช่วยเหลือลื่อเซียวม่วยอย่างไร ?"

ตั้งอู้เสือกมีดสั้นในมือขวา แทงทะลุเสื้อผ้าที่กลางหลังลื่อเซี่ยวม่วย ปลายมีดจ่อกับผิวเนื้อ ทำให้เตี่ยปั่วซัวไม่สามารถใช้อาวุธลับซัดมีดสั้นร่วงหล่น กล่าวว่า

"เตี่ยซาเอี้ย เราท่านไม่มีอริบาดหมาง ต่อให้ท่านซัดอาวุธลับทำร้ายดวงตาเราบอดไป ผู้แซ่ตั้งก็ไม่ดีโต้"

เตี่ยปั่วซัวกำลูกดอกสองตัว ความจริงเล็งไปยังดวงตามัน ขอเพียงมันย่อตัวหลบหลีกหรือยกมือปิดป้อง ก็จะมีโอกาสช่วยคน มิคาดคนผู้นี้ความคิดปราดเปรียวกล่าวเปิดโปงจิตเจตนาของมันก่อน ตั้งอู้ถลึงมองเตี่ยปั่วซัว ป้องกันมันมีความเคลื่อนไหว ปากกล่าวกับสองพี่น้องตระกูลเฮ้งว่า

"เฮ้งตั่วกอ เฮ้งยี่กอ วันนี้เตี่ยซาเอี้ยตามรังควานผู้น้อง ท่านทั้งสองทราบสาเหตุความนัยหรือไม่ ?"

สองพี่น้องตระกูลเฮ้งทำงานในวังเจ้าเดียวกับตั้งอู้ ย่อมเข้าข้างมัน เฮ้งเกี่ยมเอ็งกล่าวว่า

"ฟังจากปากคำเตี่ยซาเอี้ย มันก็ได้รับไหว้วานจากผู้คน ก่อนที่จะเข้าใจข้อเท็จจริง เกรงว่าความนี้มีความเข้าใจผิดอันใด"

ตั้งอู้แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เข้าใจผิดกลับไม่มี เฮ้งตั่วกอ ก่อนที่ผู้น้องจะเข้าวังฮกกงจื้อ เคยทำงานให้กับเตี่ยชิงอ๋อง (เชื้อพระวงศ์เตี่ย) ท่านคงทราบแล้ว ?"

"ใช่แล้ว เป็นเตี่ยชิงอ๋องแนะนำท่านให้กับฮกกงจื้อ"

"เมื่อครู่เตี่ยซาเอี้ยบอกว่า ผู้น้องทำร้ายบิดาของทารกหญิงนี้มีเรื่องเช่นนี้จริง เพียงแต่ผู้น้องได้รับคำสั่งจากอ้วงเอี้ย (ท่านเจ้า) เราท่านต่างทำงานให้กับวังเจ้า เบื้องบนมีคำสั่งลงมา ท่านสามารถขัดขืนคำสั่งหรือ ?"

เฮ้งเกี่ยมเอ็งค่อยเข้าใจว่า มันอาศัยการถามตอบครั้งนี้ อธิบายต้นสายปลายเหตุของเรื่องนี้ต่อเตี่ยปั่วซัว ดังนั้นกล่าวเสริมว่า

"นี่เรียกว่าได้รับบัญชาเบื้องบน ไม่เป็นตัวของตัวเอง ไม่อาจโทษว่าตำหนิน้องแซ่ตั้งได้"

เตี่ยปั่วซัวรับจดหมายโลหิตของซุนกังฮงที่แค่วันชิงเกียงก็นำลื่อเซี่ยวม่วยเร่งรุดมายังเมืองก้วงเพ้ง แต่หาซุนกังฮงไม่พบดังนั้นขึ้นนครหลวงไปหาคนผลจากการสืบเสาะทราบว่าตั้งอู้ติดตามฮกกงจื้อลงสู่ใต้ ม้าคู่ขาของท่านเป็นม้า

แสนรู้งิ้นซิงตุ่ยเตี่ยงกู่ (ม้าหิมะเงินขับวิชชุ) เพียงสองวันก็ติดตามมาถึงป้อมตระกูลเซียง แต่ตั้งอู้ทำร้ายลื่อฮีเฮี้ยงสองพ่อลูกอย่างไร เตี่ยปั๋วซัวไม่ทราบชัด ลื่อเซี่ยวม่วยอายุยังเยาว์ ไม่สามารถบอกกล่าวชัดแจ้ง พอซักถามอีกหลายคำ นางก็ขอบตาแดงก่ำ เบะปากร่ำไห้ออกมา ยามนี้ได้ยินตั้งอู้คิดบ่งบอกต้นเหตุ กลับอารมณ์พอดี กล่าวว่า

"ตกลง ท่านเคยบอกว่าเรื่องในโลกไม่อยู่เหนือคำ 'เหตุผล' ท่านลองบอกมาฟังดู ลื่อฮีเฮี้ยงเป็นซือเจ็กท่าน ท่านไฉนทำร้ายมันถึงแก่ชีวิต ?"

ตั้งอู้กลอกตา แล้วกล่าว

"เตี่ยซาเอี้ย ท่านเป็นลูกผู้ชายที่โอ่อ่าเปิดเผย สุภาพบุรุษหลงกลได้โดยง่าย ครั้งนี้ท่านหลงกลซุนกังฮงแล้ว"

"หลงกลอันใด ?"

"ปรมาจารย์สำนักไท้เก๊กเมืองก้วงเพ้งเรารับศิษย์สามคน ซุนซือแป๊ะเป็นศิษย์คนโต บิดาเรารองลงมา ลื่อซือเจ็กอยู่อันดับสาม แต่มือดีอันดับหนึ่งของสำนักไท้เก๊กฝ่ายเหนือคือลื่อซือเจ็ก ท่านผู้เฒ่าเป็นครูฝึกสอนฝีมือในวังเตี่ยอ๋อง กลับไม่ยอมถ่ายทอดเคล็ดหมัดไท้เก๊กให้ เตี่ยอ้วงเอี้ยพอรบเร้าถาม ลื่อซือเจ็กกลับลาออกจากราชการ เตี่ยอ้วงเอี้ยจึงเสาะหาเรา ต้องการทราบเคล็ดล่วงฮ้วงก๊วก (เคล็ดดวงจรรวม) และอิมเอี้ยงก๊วก (เคล็ดตรงและย้อนกลับ) ในเพลงหมัดไท้เก๊ก แต่บิดาผู้ล่วงลับฝีมือธรรมดาสามัญ ทั้งถึงแก่กรรมไปก่อน ไม่ได้ตกทอดวิชาฝีมืออันใด เรายังเข้าใจอันใด เตี่ยอ้วงเอี้ยจึงใช้เราไปสอบถามจากลื่อซือเจ็ก"

เตี่ยปั๋วซัวครุ่นคิดขึ้น

"สำนักไท้เก๊กฝ่ายเหนือและใต้ ล้วนไม่ถ่ายทอดเคล็ดวิชาฝีมือแก่ชาวแมนจู ลื่อฮีเฮี้ยงไม่ยอมถ่ายทอดเคล็ดวิชา คาดว่าไม่แปลกปลอม"

ดังนั้นผงกศีรษะรับ ตั้งอู้กล่าวว่า

"เราได้รับคำสั่งอ้วงเอี้ย นำน้องพี่ร่วมสังกัดไปยังตึกตระกูลลื่อ ตอนนั้นลื่อซือเจ็กล้มป่วย อารมณ์หุนหันวู่วาม ว่ากล่าวไม่กี่ประโยคก็ลงมือต่อเรา สุดท้ายท่านผู้เฒ่าเสมหะติดคอ เสียหลักล้มฟาดลงเสียชีวิต"

คำพูดเหล่านี้เต็มไปด้วยช่องโหว่ เตี่ยปั๋วซัวขณะจะตวาดตำหนิ ลื่อเซี่ยวม่วยก็ร้องว่า

"บิดาถูกมันฟาดตาย บิดาถูกมัน..."

คำพูดประโยคที่สองไม่ทันกล่าวจบ ตั้งอู้ก็รวบกระชับแขนรัดคอนาง สะกดคำพูดของนางไว้ เตียปั๋วซัวตวาดว่า

"ลื่อฮีเฮี้ยงเมื่อลัมป่วยไหนเลยลงมือต่อท่านได้ ? อีกประการ บุตรชายมันไม่มีอริบาดหมางกับท่าน ไฉนทำร้ายคนไร้ความผิด ? รีบปล่อยมือ"

ตั้งอู้กล่าวว่า

"เตียซาเอี้ย ท่านอยู่ห่างไกลนับหมื่นลี้ ไหนเลยทราบเรื่องในสำนักเรา ? เราน้อมเตือนท่านปัดกวาดหิมะหน้าบ้านตนเองเถอะ"

ทางหนึ่งว่ากล่าว ทางหนึ่งขยับเคลื่อนกาย ล่าถอยไปยังประตูห้องโถงช้า ๆ

เตียปั๋วซัวตาแดงฉาน แทบมีเปลวไฟพวยพุ่ง เพียงแต่คนผู้นี้จิตใจโหดเหี้ยมอำมหิต หากเคลื่อนกายเข้าขัดขวาง มันต้องทำร้ายลื่อเซียวม่วยแน่นอน ทาริกานี้แม้เยาว์วัยแต่นิสัยเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว ดั้นด้นเดินทางเป็นหมื่นลี้ สืบเสาะถึงแคว้นซิงเกียง ความลำบากตรากตรำเพียงลำพัง อย่าว่าแต่กำพร้าเยาว์วัยผู้หนึ่งต่อให้เป็นชายฉกรรจ์แข็งแรงก็ยากยิ่งจะทนทานได้ หลังจากนั้นเตียปั๋วซัวโดยสารม้าตัวเดียวกับนางตลอดทาง ถึงกับถือนางเป็นเช่นบุตรในไส้ เห็นตั้งอู้ถดถอยอีกหลายก้าวก็สามารถออกจากห้องโถง เตียปั๋วซัวเสียทีที่พกอาวุธลับเต็มตัวก็ไม่กล้าซัดใส่มันแม้สักอันเดียว ในใจครุ่นคิดขึ้น

"หากใช้เหล็กเหลี่ยมหัวงูที่หนักที่สุดซัดใส่ศีรษะมัน ย่อมสามารถปลิดชีวิตมัน แต่ก่อนตายขอเพียงมันเสือกข้อมือออก ชีวิตของเซียวม่วยต้องจบสิ้นแน่แล้ว"

เห็นมันถอยกายไปอีกหนึ่งก้าว ไส้เทียนบนโต๊ะพลันแตกปะทุ เปลวเทียนสลัวลงวูบ รอจนแสงเทียนสว่างไสวอีกครา ด้านหลังตั้งอู้พลันเพิ่มชายชราผู้หนึ่ง

เห็นชายชรายกสองมือเสมออก แต่มีเพียงข้อกุดด้วนสองข้าง ฝ่ามือขาดสะบั้นเสมอข้อ สวมชุดยาวสีเขียว ทีท่าซูบซีด เบ้าตาลึกกลวง ขมับนูนสูง ใบหน้าเป็นสีเทาทะมึนน่าหวาดหวั่น

ตั้งอู้เห็นทุกผู้คนจับจ้องมองมายังด้านหลังมัน อดเหลียวหน้ามองมิได้ พลันเห็นข้อมือกุดด้วนของคนผู้นั้นยื่นถึงเบื้องหน้า แทบถึงกับกระทบถูก ยามตื่นตระหนกรีบเบี่ยงตัวไปหนึ่งก้าว ร้องว่า

"ซุนซือแป๊ะ เป็นท่าน"

ชายชรานั้นไม่แยแสสนใจมัน เลิกชุดยาวสีบเท้าไปหนึ่งก้าว กราบกรานต่อเตี่ยปั่วซัว กล่าวว่า

"เตี่ยซาเอี้ย พระคุณน้ำใจของท่าน ซุนกังฮงได้แต่รอไว้ชาติหน้าค่อยทดแทนแล้ว"

เตี่ยปั่วซัวรีบคารวะตอบ สองตากลับไม่คลาดจากตั้งอู้ ตั้งอู้ถอยปราดไปสองก้าว คิดฉุดลากลื่อเซี่ยวม่วยออกจากห้อง ซุนกังฮงขยับกายวูบ ชิงบดบังประตูไว้ ตวาดว่า

"กลับไป"

ตั้งอู้กล่าวว่า

"ท่านไม่เปิดทาง ?"

ซุนกังฮงกล่าวว่า

"ท่านทำร้ายคนของตระกูลลื่อสองชีวิต ผู้แซ่ซุนไม่คิดมีชีวิตแต่แรกแล้ว"

หันไปกล่าวกับเตี่ยปั่วซัวว่า

"เตี่ยซาเอี้ย เราอยู่นอกประตูได้ยินคำพูดผู้แซ่ตั้งนี้อย่างชัดแจ้ง ล้วนเป็นวาจาเหลวไหล ลื่อซือตี๋เราตายในเงื้อมมือโจรร้ายนี้เพราะเคล็ดวงจรรวมกับเคล็ดตรงและย้อนกลับเอง"

เตี่ยปั่วซัวชำเลืองมองตั้งอู้ แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ที่แท้ตั้งเอี้ยแตกฉานเคล็ดวิชาทั้งสองประการนี้ ผู้น้องกลับคิดรับทราบดู"

ซุนกังฮงกล่าวว่า

"นั่นกลับไม่ใช่ ผู้แซ่ตั้งทราบว่าเพลงหมัดไท้เก็กมีเก้าเคล็ดสำคัญ เคล็ดวงจรรวม เคล็ดตรงและย้อนกลับมีส่วนเกี่ยวข้องกับเพลงหมัด น่าเสียดายที่บิดามันเสียชีวิตแต่แรก ไม่ทันถ่ายทอดแก่มัน ดังนั้นเพียรพยายามให้เรากับลื่อซือตี๋บ่งบอก เราสองทราบว่ามันจิตใจชั่วร้ายดังนั้นไม่ยอมบอก มันจึงใช้อิทธิพลของอ้วงเอี้ยเข้าข่มขู่ ลื่อซือตี๋ยังไม่ยอมบอก สุดท้ายมันฉกฉวยโอกาสที่ลื่อซือตี๋ล้มป่วย บุกรุกถึงหน้าเตียงกลางดึก คร่ากุมบุตรชายของลื่อซือตี๋ ข่มขู่ให้บอกเคล็ดวงจรรวมกับเคล็ดตรงและย้อนกลับ...ผู้แซ่ตั้ง ที่เรากล่าวเป็นความจริงหรือแปลกปลอม ?"

ตั้งอู้หน้าเขียวคล้ำ ไม่กล่าวแม้สักคำเดียว ในใจทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล

เห็นแน่ชัดว่าสามารถหนีเอาตัวรอด เฒ่าบัดซบแซ่ซุนผู้นี้พานบุกเข้ามาในตอนนี้ ได้ยินซุนกังฮงกล่าวเสียงสั่นเครืออีกว่า

"ดังนั้นทารกชายที่เฉลียวฉลาดก็ตายใต้คมกระบี่มัน ลื่อซือตี๋เสี่ยงชีวิตกับมันทั้งที่ป่วยไข้ ก็ถูกมันใช้วิชาฮุ้นชิ่ว (หัตถ์เมฆา) พัวพันจนเหน็ดเหนื่อยสิ้นเรี่ยวแรง ขาดใจตายทั้งเป็น เตี่ยซาเอี้ย ซุนกังฮงละอายที่เป็นเจ้าสำนักแก่ชราไร้ความสามารถ ฝ่ายเหนือเรามีผู้แซ่ตั้งฝีมือเข้มแข็งที่สุด ดังนั้นบากหน้าขอให้ฝ่ายใต้ผดุงความยุติธรรม"

เตี่ยปั๋วซัวรับฟังจนเดือดดาล ก้าวยาว ๆ ออกไปกล่าวว่า

"คิดเรียนเคล็ดวิชาหมัด ได้แต่วิงวอนอาจารย์เอื้อนสหาย ไม่เคยได้ยินว่ามีพฤติการณ์ชั่วช้าสามานย์เช่นท่านมาก่อน"

ตั้งอู้ตวาดว่า

"ท่านอย่าได้เคลื่อนไหว หยุดให้กับเรา"

พลางรวบแขนรัด ลื่อเซี่ยวม่วยพลันร้องโอยออกมา เตี่ยปั๋วซัวต้องชะงักเท้าไม่กล้าเคลื่อนไหวอีก ตั้งอู้กล่าวว่า

"ผู้แซ่เตี่ย ท่านหากคิดเสาะหาเรา ให้ไปยังวังฮกกงจื้อนครหลวง วันนี้ขอให้ท่านเรียกมันเปิดทาง"

เตี่ยปั๋วซัวอับจนปัญญา ได้แต่กล่าวกับซุนกังฮงว่า

"ซุนซือเฮีย วันนี้พวกเราอภัยละเว้นมันชั่วคราว"

ซุนกังฮงร้อนรุ่มใจยิ่งกล่าวว่า

"ท่านว่าวันนี้...วันนี้อภัยละเว้นมัน ?"

เตี่ยปั๋วซัวกล่าวว่า

"ซุนซือเฮียวางใจ ผู้แซ่เตี่ยเมื่อเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ต้องสะสางจนได้รับผลสรุปแน่นอน"

ซุนกังฮงร้อนรุ่มจนไม่อาจกล่าววาจาใดได้ เพียงกล่าวว่า

"ท่าน...ท่าน..."

เตี่ยปั๋วซัวกล่าวว่า

"เปิดทางแก่มันเถอะ ผู้แซ่เตี่ยหากไม่สามารถสะสางเรื่องนี้จะฟันมือทั้งสองคืนแก่ท่าน !"

คำพูดเหล่านี้เน้นย้ำอย่างเด็ดเดี่ยว ซุนกังฮงไม่มีคำพูดจะกล่าว เบี่ยงกายมาด้านข้าง ถลึงมองตั้งอู้ สายตาเปี่ยมแววอาฆาตมาดร้าย ตั้งอู้ครุ่นคิดในใจ

"วันนี้เราหากหนีรอดจากเภทภัยครั้งนี้ จะหลบหนีไปสุดแสนไกล ต่ำใต้กว้างไพศาล ที่ใดไม่สามารถซ่อนตัว ? ขอเพียงเราปลอมชื่อเปลี่ยนแซ่ ต่อให้ท่านเสาะหาอีกร้อยปีก็หาบิดาไม่พบ"

ขบคิดถึงตอนนี้ สีหน้าอดปรากฏแววภาคภูมิลำพองมิได้ กล่าวว่า

"เตียซาเอี้ย เราท่านโอกาสหน้าพบกันใหม่ ซุนซือแป๊ะกล่าวไม่ผิด เราคิดเรียนเคล็ดวงจรรวมกับเคล็ดตรงและย้อนกลับของสำนักไท้เก๊กจริง ท่านขึ้นถึงนครหลวง ผู้น้องจะขอให้ท่านชี้แนะสักครา"

มันไม่กล้าหันกาย ฉุดคร่าลื่อเซียวม่วยล่าถอยไปทีละก้าว พอผ่านข้างกายซุนกังฮง ต้องยิ้มเล็กน้อย เท้าซ้ายก้าวข้ามธรณีประตูออกไป

โอ้วฮุยนับแต่ประฝ่ามือกับเฮงเกี่ยมเอ็งก็ยืนอยู่ด้านข้าง จับตาดูเตียปั๋วซัว ตั้งอู้ ซุนกังฮงทั้งสาม ยามนี้เห็นอุบายของตั้งอู้ไกล้สัมฤทธิ์ผล ต้องครุ่นคิดขึ้น

"เตียซาเอี้ยช่วยเหลือเราครั้งหนึ่ง ตอนนี้ท่านเกิดเรื่องยุ่งยาก เราไหนเลยไม่สนใจไยดีได้"

มันมีมันสมองปราดเปรียว ทั้งกลอกกลิ้งคึกคะนอง ขบคิดแล้วนึกอุบายได้ เกร็งกำลังรีดน้ำปัสสาวะไปยังท่อปัสสาวะ แก้กางเกงออก เห็นตั้งอู้กำลังจะก้าวออกจากประตูห้องโถง พลันยกเก้าอี้ตัวหนึ่งขึ้น กล่าวว่า

"ตั้งอู้ ข้าพเจ้ามีเรื่องคิดเรียนถาม"

ตั้งอู้งงงันวูบ แต่ไม่เห็นเด็กหนุ่มนี้อยู่ในสายตา หาแยแสสนใจไม่ โอ้วฮุยวางเก้าอี้ลงที่เบื้องหน้ามัน กระโดดขึ้นบนเก้าอี้ พลันปล่อยปัสสาวะ ฉีดพุ่งใส่ดวงตามัน ตั้งอู้ยามร้อนรุ่มเดือดดาล ยกมือซ้ายป้องหน้าขวางน้ำปัสสาวะที่ฉีดพุ่งมา สับมีดสั้นในมือขวาใส่ทรวงอกโอ้วฮุย

โอ้วฮุยก่อนแก้กางเกงก็วางแผนขั้นต่อไปเป็นมั่นเหมาะ เห็นมีดสั้นจ้วงแทงมาถึง สองมือพลันยึดเก้าอี้ กระโดดลอยตัวขึ้น หวดเก้าอี้ลงยังศีรษะมัน ตั้งอู้ยกมือปิดกัน แผดด่าว่า

"เจ้าโจรน้อย"

โอ้วฮุยไม่ทันตกถึงพื้นก็พุ่งโถมไปเบื้องหน้า โอบอุ้มลื่อเซียวม่วย กลิ้งตัว

ออกไปห้าเชียะ

ตั้งอู้ใจหายวาบ กระโดดปราดเข้ามาช่วงชิง โอ้วฮุยตวัดเท้าเตะย้อนกลับ จากนั้นผุดลุกขึ้น ใช้วิชามือเปล่าชิงอาวุธ ช่วงชิงมีดสั้นในมือมัน ตั้งอู้ฉุกคิดว่าผิดท่า ไม่กล้าสู้พัวพัน จ้วงแทงออกมีดหนึ่งก็หันกายหมายออกจากห้องโถง กลับเห็นเตี่ยปั๋วซัวยืนตระหง่านอยู่หน้าห้องโถง

โอ้วฮุยหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายังปล่อยปัสสาวะไม่หมดเลย"

เหตุแปรเปลี่ยนครั้งนี้ ไม่เพียงเตี่ยปั๋วซัวคาดคิดไม่ถึง ทุกผู้คนในห้องโถงล้วนเหนือความคาดหมาย รอจนทุกผู้คนเข้าใจจิตเจตนาของโอ้วฮุย ลือเซี่ยวม่วยก็ได้รับการช่วยเหลือ ตั้งอู้ก็ตกอยู่ในวงล้อมอย่างแน่นหนา

เมื่อเป็นเช่นนี้เซียงเล่าไถ่ยิ่งเพิ่มความเดียดแค้น สองพี่น้องตระกูลเฮ้งริษยาจับใจ จอมหมัดร้อยชนะลอบร้องละอาย ฮึงตงเซี้ยงพึมพำแผดด่า ไม่ทราบเป็นแค้นหรือริษยาเป็นละอายหรือด่าทอ ในใจทุกผู้คนล้วนบังเกิดความดื่นเต้นเลื่อมใสอยู่สามส่วน ครุ่นคิดขึ้น

"หากมิใช่เด็กน้อยนี้ ใช้กระบวนท่าพิกลเช่นนี้ ไหนเลยสกัดตั้งอู้ไว้ได้ ?"

เตี่ยปั๋วซัวบังเกิดความสำนึกตื้นตันต่อโอ้วฮุยยิ่ง แต่ไม่แสดงออกทางสีหน้า กล่าวกับตั้งอู้อย่างเฉื่อยชา

"ผู้แซ่ตั้ง ท่านเพราะเพื่อเรียนเคล็ดวงจรรวมกับเคล็ดดรงและย้อนกลับ ทำร้ายชีวิตผู้คนสองชีวิต ซึ่งความจริงไม่จำเป็นต้องเปลืองเรี่ยวแรงมากมายปานนี้ เคล็ดวิชาทั้งสองบทนี้ผู้แซ่เตี่ยยังพอจดจำได้ ท่านบอกว่าจะขอให้ผู้แซ่เตี่ยชี้แนะ วันนี้ถ่ายทอดแก่ท่านก็ได้"

ทุกผู้คนงงงันวูบ ล้วนครุ่นคิดขึ้น

"มันยากยิ่งจะหนีรอดจากเงื้อมมือท่าน ท่านกลับกล่าวคำพูดเป็นนัยกลับ"

ได้ยินเตี่ยปั๋วซัวกล่าวว่า

"เราบ่งบอกเคล็ดวงจรรวมแก่ท่านก่อน ท่านจดจำให้ดี"

ครั้นแล้วเอื้อนเสียงกังวาน

"วงจรรวมยากเข้าใจปรุโปร่ง สอดคล้องกลมกลืนไม่สิ้นสุด ล่อศัตรูเข้าสู่วงจรรวม สี่ตำลึงสามารถปาดพันชั่ง เคลื่อนไหวมือเท้าตั้งตรงขวาง วงจร

ในฝ่ามือไม่เคยพลาดผิด ต้องการทราบความลับของวงจร ใช้ถูกต้องเป็นสัมฤทธิ์ผล"

แปดประโยคนี้พอเอื้อนออก ซุนกังฮงและตั้งอู้หันไปมองหน้ากัน ที่แท้ประโยคทั้งแปดประโยคนี้เป็นเคล็ดวงจรรวมในสำนักไท้เก๊กจริง ตั้งอู้เมื่อเยาว์วัยเคยได้ยินบิดาเอ่ยถึง เพียงไม่เข้าใจความพิสดารของเคล็ดวิชา คิดไม่ถึงเตี่ยปั๋วซัวท่องออกมาจริง ๆ

ตั้งอู้พานตัดใจกล่าวว่า

"ความหมายในเคล็ดวิชา ขอเตี่ยชาเอี้ยชี้แนะ"

เตี่ยปั๋วซัวกล่าวว่า

"วิชาฝีมือสำนักเราใช้กระบวนท่าต่อเนื่องเป็นวงจร แต่แบ่งเป็นสูงต่ำรุกถอย เข้าออก บุกและรับ วงจรมีวงใหญ่ วงเล็ก วงเรียบ วงตั้ง วงเฉียง วงตรง และมีสภาพกับไร้สภาพ ขณะเผชิญศัตรูต้องใช้ใหญ่พิชิตเล็ก ใช้เฉียงพิชิตตรง ใช้ไร้สภาพพิชิตมีสภาพ ทุกกระบวนท่าที่ใช้ล้วนแฝงพลังวงจร"

ท่านทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งกรีดวาดรูปวงจรลักษณะต่าง ๆ กล่าวอีกว่า

"เราใช้พลังรูปวงจร ผลักดันศัตรูเข้าสู่วงจรไร้สภาพของเรา เมื่อถึงเวลาคิดบังคับไปซ้ายก็ไปซ้าย บังคับไปขวาก็ไปขวา จากนั้นใช้พลังแผ่วเบาสี่ตำลึงปาดกำลังพันชั่งของศัตรู ควรใช้พลังตั้งทำลายศัตรูทอดขวาง เครื่องตัดสินผลแพ้ชนะของหมัดไท้เก๊กอยู่ที่ค้นหาจุดเริ่ม เล็งจู่โจมใส่จุดอันถูกต้อง"

ที่ท่านกล่าว เป็นหลักเหตุผลอันตื้นเขินของเคล็ดวิชาหมัด ทุกผู้คนล้วนเข้าใจได้ แต่ความนี้แฝงเหตุผลลึกซึ้ง ทุกผู้คนในห้องโถงล้วนเป็นยอดฝีมือ ได้ยินท่านปากอธิบายมือเท้ากรีดวาด ล้วนรับฟังชมดูจนเคลิบเคลิ้ม

ควรทราบว่าสามารถได้ยินปรมาจารย์วิชาบู๊ท่านหนึ่งอธิบายแก่นแท้ของเพลงหมัด นับเป็นโอกาสอันประเสริฐ ที่พบได้แต่หวังไม่ได้ ที่เตี่ยปั๋วซัวกล่าวเป็นเคล็ดลับหมัดไท้เก๊ก ตอนแรกสองพี่น้องตระกูลเฮ้ง เซียงเล่าไถ่ จอมหมัดร้อยขนะฮึงตงเซี้ยงและพวกเพียงนิ่งรับฟัง ภายหลังท่านยิ่งกล่าวยิ่งชัดแจ้ง ปมปัญหาที่คั่งค้างในใจ ซือแป๋อธิบายไม่ได้ ตนเองขบคิดไม่เข้าใจ อาศัยคำพูดไม่กี่คำของท่านพลันเข้าใจปรุโปร่ง

เตี่ยปั๋วซัวพออธิบายเคล็ดวงจรรวมจบสิ้น จึงกล่าว

"เคล็ดวิชามีเพียงไม่กี่ประโยค วงเฉียงวงไร้สภาพใช้ถูกต้องหรือไม่ จุดเริ่ม

และจุดจู่โจมเล็งแม่นยำเพียงไหน ต้องใช้ความเพียรพยายามชั่วชีวิต เข้าใจหรือไม่ ?"

ตั้งอู้ไฝ่ฝันเคล็ดวงจรรวมมาชั่วชีวิต ยามนี้ได้ยินอย่างชัดแจ้ง เข้าใจจนปรุโปร่ง ทราบว่าขอเพียงคร่ำเคร่งฝึกปรือสิบกว่าปี จะได้เป็นปรมาจารย์วิชายุ สร้างความลิงโลดยิ่ง ถามอีกว่า

"ขอถามเตี่ยซาเอี้ย เคล็ดตรงและย้อนกลับเป็นอย่างไร ?"

เตี่ยปั๋วซัวกล่าวว่า

"เคล็ดตรงและย้อนกลับก็มีแปดประโยค ท่านจดจำให้ดี"

ตั้งอู้รับฟังจนเคลิบเคลิ้ม คล้ายกลับคืนสู่อดีตที่บิดาถ่ายทอดวิชาฝีมือให้ รับคำว่า

"ถูกแล้ว ผู้บุตรตั้งใจจดจำ"

คำพูดพอกล่าวจากปาก ค่อยรู้สึกตัว ถึงกับหน้าแดงฉาน แต่ทุกผู้คนตั้งใจรับฟังเตี่ยปั๋วซัวอธิบายเคล็ดวิชายุ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สนใจมันกล่าวว่ากระไร

ได้ยินเตี่ยปั๋วซัวเอื้อนเสียงกังวาน

"ไท้เก๊กตรงและย้อนกลับน้อยคนฝึกฝน ปล่อยออกรั้งเข้าแฝงอ่อนแข็ง ตรงหรือทแยงแล้วแต่ท่าน ไยนำพากับสงบเคลื่อนไหว ใช้ทั้งสองเคล็ดตามใจปรารถนา ถลันรุกตามจิตสำนึก คิดถามความหนักเบาจริงเท็จ ในหนักแน่นแฝงความเบาพึงสังวรณ์"

ตั้งอู้ไม่เคยได้ยินเคล็ดเหล่านี้มาก่อน แต่ตอนนี้มันปราศจากความเคลือบแคลงสงสัยอีก จดจำอย่างตั้งใจ เห็นเตี่ยปั๋วซัววาดท่วงท่า แสดงแนวทางหมัด กล่าวว่า

"สรรพสิ่งแบ่งเป็นตรงและย้อนกลับ ในแพลงหมัดก็แฝงตรงและย้อน อ่อนแข็ง หยุ่นกล้า ยืดงอ ซ้ายขวา หน้าหลัง บนล่าง ยืดเป็นทางตรง งอเป็นย้อนกลับ บนเป็นทางตรง ล่างเป็นย้อนกลับ หัตถ์กระจายใช้เคล็ดกลืน รุกด้วยพลังแกร่งกล้า คล้ายงูพิษกลืนอาหาร หัตถ์รวมถือเคล็ดแผ่ระบาย ใช้พลังอ่อนหยุ่นเขาครอบงำ คล้ายวัวคายหญ้า ต่างต้องหนักแน่น เร่งรัดน รวดเร็ว รวบรัด ด้านตรงหมายถึงทั้งสี่ด้าน ทแยงหมายถึงสี่มุม ขณะเผชิญศัตรูพึงยืนในตำแหน่งตรง จู่โจมศัตรูด้านทแยง หากเผชิญตรง ๆ ต้องปะทะ ตนเองหากอายุเยาว์กำลังน้อยด้อย พลังฝีมือไม่ทัดเทียมคู่มือ เป็นต้องเพลี่ยงพล้ำเสียที"

โอ้วฮุยเงี่ยหูฟังมันอธิบายเคล็ดวิชาหมัด พอฟังถึงตอนนี้พลันสั่นสะท้าน

ครุ่นคิดขึ้น

"หรือคำพูดนี้กล่าวต่อเรา ? หมายความว่าเราปะทะด้วยกำลังกับเฮ้งเกี่ยมเอ็ง เป็นความผิดพลาด ?"

เห็นเดี่ยปั๋วซัวไม่ชำเลืองมองมาแม้แต่น้อย มือเท้ากรีดวาดไม่หยุดยั้ง ว่ากล่าวโดยไม่ขาดปาก

"หากใช้เหลี่ยมจู่โจมเหลี่ยม ในเพลงหมัดเรียกเบาต่อเบา ล้วนแต่ล้มเหลว พึงใช้ความหนักของเราจู่โจมความเบาของศัตรู ใช้ความเบาของเราหลีกเลี่ยงความหนักของศัตรู เมื่อถึงคราถลันรุก ขณะถลันหลบการจู่โจมของฝ่ายตรงข้าม พึงตีโต้โดยฉับพลัน พึงเป็นรุกในการรับ ขณะที่ตนเองบุกจู่โจมก็พึงถลันหลบท่ารุกของศัตรู เรียกว่ารับระหว่างรุก ในเคล็ดวิชาหมัดว่าไว้ อันใดคือการรุก ? อันใดคือการพะวง ? รุกคือการพะวง การพะวงคือรุก อันใดคือถลัน ? อันใดคือรุก ? รุกคือถลัน ถลันคือรุก หากรุกรับแตกต่างกัน ไม่ถือเป็นสุดยอดของฝีมือ"

คำพูดประดานี้ ว่ากล่าวจนโอ้วฮุยสะท้านตื่นจากความฝัน ครุ่นคิดขึ้น

"เราหากเข้าใจหลักการนี้แต่แรก เมื่อครู่ประลองกับสองพี่น้องตระกูลเฮ้ง ไม่แน่นักว่าจะเป็นฝ่ายแพ้"

ยามนี้ในใจบังเกิดความนับถือเลื่อมใสเดี่ยปั๋วซัวจนหมดหัวใจ เดี่ยปั๋วซัวกล่าวอีกว่า

"พลังในคือวิชาฝีมือพลิกแพลงเป็นร้อยพัน โดยหลักใหญ่แบ่งเป็นสามพลัง คือเบา หนัก ว่างเปล่า ใช้หนักมิสู้ใช้เบา ใช้เบามิสู้ใช้ว่างเปล่า ในเคล็ดหมัดว่าไว้ หนักคู่ใช้การไม่ได้ หนักเดียวสัมฤทธิ์ผล หนักคู่หมายถึงสู้ด้วยกำลังต่อกำลัง ต่างฝ่ายต่างใช้พลัง สุดท้ายพลังใหญ่สยบพลังน้อย หนักเดียวหมายถึงอาศัยพลังน้อยของเราจู่โจมส่วนที่ไร้พลังของศัตรู หากทำให้พลังใหญ่ของศัตรูล้วนล้มเหลว พลังเราแม้อ่อนด้อยกลับสามารถเอาชัยศัตรู จึงนับเป็นสุดยอดของฝีมือ"

เห็นท่านกรีดวาดมือแสดง เพลงหมัดมากหลายกลับเป็นวิชาฝีมือที่โอ้วฮุยเมื่อครู่ใช้ประมือกับเฮ้งเกี่ยมเอ็ง ท่านอธิบายกำกับโดยละเอียด กระบวนท่านี้ใช้อย่างไร กระบวนท่าศัตรูจึงล้มเหลว กระบวนท่านี้ต้องใช้อย่างไรจึงสัมฤทธิ์ผล

โอ้วฮุยรับฟังถึงตอนนี้ พลันเข้าใจในบัดดล ครุ่นคิดขึ้น

"ที่แท้เตี่ยซาเอี้ยเปลืองเรี่ยวแรง คารมมากมายปานนี้ เพื่อชี้แนะวิชาฝีมือแก่เรา"

ควรทราบว่าตั้งอู้เป็นศิษย์ทรยศละเมิดเบื้องสูง เตี่ยปั๋วซัวไหนเลยถ่ายทอดเคล็ดวิชาสำนักไท้เก๊กให้ เพียงแต่ท่านเห็นโอ้วฮุยมีเพลงหมัดลึกล้ำพิสดาร ขณะเผชิญศัตรูเพียงพลิกแพลงตามสติปัญญาตนเอง ยังไม่เข้าใจถึงหลักการเพลงหมัด คาดว่าไม่ได้รับการชี้แนะจากอาจารย์เลิศล้ำ

ในยุทธจักรมีกฎระเบียบมากหลาย หากเป็นศิษย์สำนักอื่นไม่สะดวกกับการชี้แนะ ไม่เช่นนั้นจะสร้างความไม่พอใจแก่สำนักอาจารย์ต้นสังกัด เกิดกรณีพิพาทได้ หาทราบไม่ว่า โอ้วฮุยร่ำเรียนโดยไร้อาจารย์ เพียงอาศัยคัมภีร์หมัดประจำตระกูล เห็นส่วนสัดอันประเสริฐเลิศนี้ไม่ได้รับการเจียระไน เป็นที่น่าเสียดาย เข้าใจว่าอาจารย์ต้นสังกัดมันไม่เข้าใจแก่นแท้ของฝีมือ ดังนั้นฉกฉวยโอกาสที่ตั้งอู้สอบถามถึงเคล็ดวงจรรวมกับเคล็ดตรงและย้อนกลับ อธิบายหลักการขั้นพื้นฐานของวิชาบู๊โดยละเอียด ทุกถ้อยคำล้วนชี้เห็นถึงข้อดีข้อเสียในเพลงหมัดของโอ้วฮุย นับว่าถ่ายทอดให้โดยสิ้นเชิง

ท่านทราบว่าโอ้วฮุยชาญฉลาดหลักแหลม เป็นต้องเรียนรู้ได้ สำหรับเฮ้งเกี่ยมเอ็ง จอมหมัดร้อยชนะและพวกแม้ได้ยิน แต่คนเหล่านี้อายุมากแล้ว แม้ซึ้งถึงแก่นแท้ ก็ไม่แน่นักว่าสามารถคร่ำเคร่งฝึกฝนถึงขั้นสุดสูงได้ ผลจากการชี้แนะนี้ ส่งเสริมโอ้วฮุยเป็นยอดฝีมือแห่งยุค เพียงแต่การถ่ายทอดเคล็ดวิชาเช่นนี้ นับเป็นประวัติการณ์ในยุทธจักรอย่างแท้จริง

เตี่ยปั๋วซัวอธิบายจบ จึงกล่าวกับตั้งอู้ว่า

"ที่เรากล่าวถูกต้องหรือไม่ ?"

ตั้งอู้กล่าวว่า

"ได้รับการชี้แนะ พ้นจากความโง่เขลา หากทราบเช่นนี้แต่แรก เราไม่จำเป็นต้องวิ่งวอนต่อซุนซือแป๊ะและลื่อซือเจ็กทั้งสองแล้ว"

เตี่ยปั๋วซัวกล่าวเสียงเย็นชา

"ใช่แล้ว หากทราบเช่นนี้แต่แรก ก็ไม่ต้องทำร้ายชีวิตสองชีวิตแล้ว"

ตั้งอู้ใจหายวูบ รู้สึกมีความเย็นขุมหนึ่งแผ่ซ่านจากกระดูกสันหลัง ครุ่นคิดขึ้น

"มันอยู่ดี ๆ ถ่ายทอดเคล็ดวิชาหมัดแก่เรา ไฉนรื้อฟื้นถึงเรื่องนี้อีก ?"

กวาดตามองสองพี่น้องตระกูลเฮ้ง ฮึงตงเซี้ยงและพวกทั้งหลายแวบหนึ่ง เห็นผู้คนล้วนมีสีหน้ามึนงงสงสัย เตี่ยปั่วซัวกล่าวอีกว่า

"เคล็ดวิชาหมัดทั้งสองนี้เราถ่ายทอดแก่ท่านแล้ว วิธีใช้เกรงว่าท่านยังไม่เรียนรู้ มาพวกเราซ้อมมือกัน"

ตั้งอู้แม้บังเกิดจิตกริ่งเกรง แต่ไม่สะดวกกับการปฏิเสธกล่าวว่า

"เตี่ยซาเอี้ย เราฝีมือต่ำต้อย ขอท่านออมมือให้มากไว้"

เตี่ยปั่วซัวหน้าเขียวคล้ำกล่าวว่า

"ยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งสำนักไท้เก๊กฝ่ายเหนือลื่อฮีเฮี้ยงยังตายในเงื้อมมือท่าน ไฉนบอกว่าฝีมือต่ำต้อย ? รับกระบวนท่า"

ใช้ออกด้วยท่าซิ่วฮุงปี่แป้ (มือปาดสายกีต้าร์) ปาดกระแทกใส่มัน ตั้งอู้ใจหายวาบ รีบใช้ท่าอู่ฮงสื่อปี่ (คล้ายปิดคล้ายกัน) เฝ้าใจกลางไว้ แต่เพียงไม่กี่กระบวนท่า แนวทางหมัดก็ตกอยู่ในเงื้อมมือของศัตรู

เพลงหมัดไท้เก๊กของคนทั้งสองแม้แบ่งเป็นฝ่ายเหนือและใต้ แท้ที่จริงแนวทางหมัดคล้ายคลึงกัน เพียงแต่พลังการฝึกปรือผิดแผกแตกต่าง หักหาญอีกหลายกระบวนท่า ฝ่ามือทั้งสองของตั้งอู้คล้ายถูกเตี่ยปั่วซัวดูดติดไว้

จนบัดนี้ซุนกังฮงค่อยคลายใจลง ได้ยินเตี่ยปั่วซัวถามว่า

"ซุนเฮีย ท่านบอกว่าลื่อฮีเฮี้ยงถูกมันใช้หัตถ์เมฆาเดี่ยวเข็ญจนเหน็ดเหนื่อยขาดใจตาย"

ซุนกังฮงรีบกล่าวว่า

"ใช่แล้ว เราเห็นซากศพของลื่อซือตี่ แสดงว่าเหนื่อยล้าจนขาดใจตาย"

ตั้งอู้ยิ่งต่อสู้ยิ่งแตกตื่น กล่าวว่า

"เตี่ยซาเอี้ย เราไม่ใช่คู่มือของท่าน พวกเราเลิกรามือเถอะ"

เตี่ยปั่วซัวกล่าวว่า

"ตกลง ท่านรับเราอีกกระบวนท่าหนึ่ง"

มือซ้ายชักนำมือขวามันหมุนเป็นวงกว้าง ปรากฏพลังวังวนกล้าแข็งขุมหนึ่งก่อตัวขึ้น ที่แท้เป็นหัตถ์เมฆาของสำนักไท้เก๊ก หัตถ์เมฆาต่อเนื่องกันไม่ขาดตอนวงหนึ่งผ่านพ้นบังเกิดอีกวงหนึ่ง ครั้งกระโน้นตั้งอู้ทำร้ายลื่อฮีเฮี้ยงถึงแก่ชีวิตที่ใช้เป็นวิชาฝีมือนี้เอง

ตั้งอู้หวนนึกถึงสภาพการตายของลื่อฮีเฮี้ยง นึกถึงลื่อฮีเฮี้ยงส่งเสียงวิงวอน ตนเองยังเร่งเร้าพลังไม่หยุดยั้ง บีบบังคับฝ่ายตรงข้ามใช้พลังอึดสุดท้ายออกมา ถึงกับเหงื่อกาฬพร่างพรูดุจห่าฝน เตียปั๋วซัวเห็นมันมีสีหน้าแตกตื่นพรั่นพรึงถึงขีดสุด ต้องใจอ่อนลง สลายพลังดึงดูด กล่าวว่า

"ลูกผู้ชายกล้าทำกล้ารับ เมื่อกระทำความชั่วย่อมได้รับกรรมชั่ว ท่านนึกให้ดีเถอะ"

ท่านนิสัยเมตตาการุณย์ แม้ทราบตั้งอู้มีความผิดสมควรตาย ยังไม่ต้องการเห็นมันถูกเตียวกรำจนตายอย่างสยดสยองดุจเดียวกับลื่อฮีเฮี้ยง ดังนั้นหันกายไปสองมือไพล่หลัง แหงนหน้าทอดถอนใจ กล่าวว่า

"คนผู้หนึ่งเมื่อเรียนวิชาบู๊ แม้ไม่สามารถปกป้องบ้านเมืองต้านอริราชศัตรู ก็สมควรประกอบวีรกรรม ปราบภัยพาลอภิบาลคนดี หากใช้วิชาฝีมือประกอบความชั่วร้าย ก็มิสู้เป็นชาวไร่ชาวนาประกอบกสิกรรมเลี้ยงชีวิตแล้ว"

คำพูดเหล่านี้แท้ที่จริงกล่าวกับโอ้วฮุย กริ่งเกรงภายหน้ามันอวดฉลาดหลงเดินทางผิด

ในชีวิตของท่าน ไม่เคยพบพานส่วนสัดเลิศล้ำเช่นโอ้วฮุยมาก่อน ในใจบังเกิดความรักเอ็นดู หวนนึกถึงหลังจากเสร็จเรื่องนี้ ตนเองจะกลับคืนแคว้นชิงเกียง ภายหน้าไม่แน่นักว่าจะมีโอกาสพบพานอีก ดังนั้นหลังจากถ่ายทอดเคล็ดวิชาฝีมือ ก็อบรมสั่งสอนให้ประพฤติแต่ความดี โอ้วฮุยไหนเลยไม่เข้าใจความหมายในคำพูดของท่าน ตวาดว่า

"ผู้แซ่ตั้ง คนผู้หนึ่งกระทำความชั่ว ต่อให้ผู้อื่นไม่ถามถึง ก็มิสู้ฆ่าตัวตายจะได้ไม่เป็นที่มัวหมองแก่วงศ์ตระกูล"

คำพูดเหล่านี้ตอบต่อเตียปั๋วซัวโดยเฉพาะ สร้างความปลื้มปีติแก่เตียปั๋วซัวยิ่ง เหลียวหน้ามายังมัน สีหน้าชื่นชมยินดียิ่ง ดวงตาโอ้วฮุยกลับเต็มไปด้วยความสำนึกตื้นตัน

ขณะที่หนึ่งชราหนึ่งเยาว์วัยนิยมยกย่องกันและกัน กระแสจิตสัมพันธ์ถึงกัน ตั้งอู้เห็นกลางหลังเตียปั๋วซัวเปิดกว้าง ตนเองห่างจากท่านไม่ถึงสองเชียะ ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

"ไม่ใช่ท่านตายก็เป็นเราสิ้น"

เกรงกำลังใส่แขนขวา รวบรวมเรี่ยวแรงทั่วร่างต่อยใส่กลางหลังเตี่ยปั๋วซัว หมัดของตั้งอู้ครั้งนี้ทุ่มเทพลังฝีมือชั่วชีวิต ทราบว่าขอเพียงกระบวนท่านี้ไม่อาจปลิดชีวิตศัตรู ตนเองก็ไม่มีหนทางรอดชีวิต ดังนั้นพุ่งหมัดปานอสนีบาตทลาย

พริบตาดุจประกายไฟ เตี่ยปั๋วซัวงอตัวลง ใช้ออกด้วยครึ่งท่าแรกของท่าแปะเฮาะเหลียง (กระเรียนขาวกางปีก) พลังหมัดของตั้งอู้พลันต่อยพลาดผิด เตี่ยปั๋วซัวบิดเอววูบ ใช้ออกด้วยครึ่งท่าแรกของท่าน่ำเซียบบ๊วย (รวบหางนกกระจอก) หันกายกลับไป ผลักสองมือออกช้า ๆ ใช้ออกด้วยพลัง 'กด' ในเพลงหมัดไท้เก๊ก

ท่านใช้ครึ่งกระบวนท่าสลายสภาวะจู่โจมของศัตรู ครึ่งกระบวนท่าที่สองก็ตีโต้ในบัดดล เพียงสองครึ่งกระบวนท่าก็สะกดตั้งอู้อยู่ใต้พลังฝ่ามือของท่านโดยสิ้นเชิง

หมัดไท้เก๊กเป็นเพลงหมัดธรรมดาสามัญ ผู้ฝึกวิชาบู๊ล้วนเรียนรู้ ทุกผู้คนเห็นหนึ่งรับหนึ่งรุกของเตี่ยปั๋วซัว ใช้เพียงครึ่งกระบวนท่าก็บังเกิดผลสมความปรารถนา นับเป็นฝีมือของยอดคนอย่างแท้จริง

ยามนี้ตั้งอู้ขบกรามกรอด ทุ่มเทพลังฝีมือเข้าต่อต้าน ตอนแรกที่รับกระบวนท่ารู้สึกพลังของเตี่ยปั๋วซัวไม่กล้าแข็งกระไร จึงเพิ่มพลังฝ่ามือขึ้น แต่กำลังพอเพิ่มพูน พลังกระแทกสะท้อนของฝ่ายตรงข้ามก็ทวีตามติด ตั้งอู้ใจหายวาบ รีบผ่อนคลายพลัง พลังของฝ่ายตรงข้ามก็ผ่อนตาม เพียงแต่หากคิดสลัดหลุดจากพลังชักจูงของท่าน กลับทำไม่ได้

โอ้วฮุยนึกทบทวนเคล็ดวงจรรวมกับเคล็ดตรงและย้อนกลับที่เตี่ยปั๋วซัวถ่ายทอดให้ เพ่งดูการประกระบวนท่าของคนทั้งสองก็พิสูจน์ยืนยันเคล็ดวิชาหมัดของเตี่ยปั๋วซัวได้ เห็นตั้งอู้ต่อยหมัดผลักฝ่ามืออย่างหนักหน่วง แต่เตี่ยปั๋วซัวเพียงปาดแล้วชักนำก็หักเหสภาวะฝ่ามือของมัน พ้องกับเคล็ด 'ล่อศัตรูเข้าสู่วงจรรวมสี่ตำลึงสามารถปาดพันชั่ง' พอดี โอ้วฮุยชมดูชั่วขณะจึงกล่าว

"ตั้งเล่าเฮีย (พี่ผู้ชรา) ท่านตกอยู่ในวงจรรวมของเตี่ยซาเอี้ย วันนี้คงได้จุติใหม่แล้ว"

ตั้งอู้รับกระบวนท่าศัตรูอย่างจดจ่อ ไม่ได้ยินคำพูดของโอ้วฮุย ต่อสู้ผ่านไปอีกหลายกระบวนท่า โอ้วฮุยสังเกตพบช่องโหว่ในเพลงหมัดตั้งอู้ ร้องว่า

"เตี่ยแป๊ะแปะ (ลุงแซ่เตี่ย) ซายโครงซ้ายมันเปิดว่าง ไยไม่จู่โจมมัน ?"
เตี่ยปั๋วซัวยิ้มพลางกล่าวว่า
"ใช่แล้ว"
เสียงดังหมัดถึง จู่โจมใส่ซายโครงซ้ายของตั้งอู้ ตั้งอู้รีบถลันหลบหลีก โอ้วฮุยกล่าวอีกว่า

"จู่โจมไหล่ขวามัน"

เตี่ยปั๋วซัวรับคำ ฟาดฝ่ามือใส่ไหล่ขวามัน ตั้งอู้ลดไหล่ยกมือปัดป่าย เตี่ยปั๋วซัวจึงถามว่า

"ท่าต่อไปเป็นอย่างไร ?"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"เตะหว่างเอวมัน"

เตี่ยปั๋วซัวใช้มือซ้ายฉุดนำ ตั้งอู้รีบปักหลักยืนหยัด เตี่ยปั๋วซัวก็ควัดเท้าเตะใส่หว่างเอวมัน โอ้วฮุยร้องบอกหลายครา ทุกกระบวนท่าล้วนถูกต้อง เตี่ยปั๋วซัวต้องชมเชยว่า

"น้องเรา ที่เจ้ากล่าวมีเหตุผล"

โอ้วฮุยพลันร้องว่า

"ฟาดใส่กลางหลังมัน"

ยามนี้เตี่ยปั๋วซัวยืนเผชิญหน้ากับตั้งอู้ พอฟังต้องงงงันวูบ ครุ่นคิดขึ้น

"กระบวนท่านี้ไม่ถูกต้องแล้ว เรากับศัตรูเผชิญหน้ากัน ไหนเลยจู่โจมกลางหลังมันได้"

แต่แล้วฉุกใจได้คิด

"ที่แท้เด็กน้อยนี้จงใจสร้างปัญหายุ่งยากแก่เรา"

ดังนั้นโยกร่างเล็กน้อย มือขวาชักนำสู่ภายนอก ตั้งอู้ก็โยกตัวตาม เตี่ยปั๋วซัวชักนำมือซ้ายมาทางขวาอีก ร่างตั้งอู้ก็โอนเอนอีกหลายหุน เปิดเผยกลางหลังแก่ฝ่ายตรงข้าม เตี่ยปั๋วซัวสะบัดฝ่ามือเบา ๆ พอดีฟาดใส่กลางหลังมัน

ฝ่ามือนี้ขอเพียงเร่งเร็วอีกเล็กน้อย เพิ่มกำลังกล้าแข็งขึ้น ตั้งอู้ต้องถูกฟาดตายคามือ มันยามดิ่นตระหนกรีบหันกายไป ถึงกับหน้าซีดเผือดแล้ว เตี่ยปั๋วซัวเหลียวหน้าไปถามว่า

"ถูกหรือไม่ ?"

โอ้วฮุยชูนิ้วหัวแม่มือ ชมเชยว่า

"ประเสริฐแท้"

ตั้งอู้มีชีวิตรอดจากห้วงความตาย แต่จะอย่างไรเป็นยอดฝีมือ เห็นเตี่ยปั๋วซัวเหลียวไปกล่าวกับโอ้วฮุย ร่างท่อนล่างเลื่อนลอย เข้าใจว่าเป็นโอกาสฉกฉวยครุ่นคิดขึ้น

"เราโหมจู่โจมสองกระบวนท่า คงหนีเอาชีวิตได้"

ดังนั้นตวัดเท้าเตะใส่เตี่ยปั๋วซัว เห็นท่านเบี่ยงตัวล่าถอย พลันตวาดก้องใช้ท่าชิ่วฮุงปี่แป้ (มือปาดสายกีตาร์) จู่โจมเฉียง ๆ ใส่ไหล่ซ้ายศัตรู สองกระบวนท่านี้ใช้ต่อเนื่องตามกันดุจลมคลุ้มฝนคลั่ง เพียงหวังเตี่ยปั๋วซัวถดถอยก้าวหนึ่งมันจะหลบหนีออกนอกประตู เข้าใจว่าตนเองหนุ่มฉกรรจ์กว่า เตี่ยปั๋วซัวร่างอ้วนฉุคงวิ่งเร็วสู้มันไม่ได้

เตี่ยปั๋วซัวเห็นมันยกเท้าขึ้นก็คาดเดาเจตนามันออก รอจนมันใช้ท่ามือปาดสายกีตาร์ แทนที่จะล่าถอยกลับสืบเท้าใช้ออกด้วยท่ามือปาดสายกีตาร์เช่นกัน กระบวนท่านี้ใช้กำลังสู้กำลัง ความจริงเป็นข้อห้ามที่ถือสาของเพลงหมัดไท้เก๊ก ตรงกันข้ามกับหลักการ 'หนักดู่ใช้การไม่ได้' ของท่านเมื่อครู่ ต่อให้เป็นยอดฝีมือเผชิญมือชั้นต่ำกว่า เป็นต้องพ่ายแพ้แน่นอน

ทุกผู้คนที่ชมดู มีอยู่กว่าครึ่งอุทานดังเอ๊ะออกมา ตั้งอู้พลิกฝ่ามือตะปบปราดก็คว้าข้อมือเตี่ยปั๋วซัวไว้ กระชากวูบตามสภาวะก็ยกร่างสูงใหญ่ของท่านขึ้นสะบัดเหวี่ยงออกไป ซุนกังฮงและลื่อเซี่ยวม่วยล้วนอุทานโดยพร้อมเพรียง โอ้วฮุยกลับร้องชมเชยว่า

"วิเศษ วิเศษแท้"

เตี่ยปั๋วซัวลอยอยู่กลางอากาศ ต้องลอบทอดถอนใจครุ่นคิดขึ้น

"มิน่าเล่า สำนักไท้เก๊กฝ่ายเหนือเสื่อมโทรมลง ซุนกังฮงเสียทีที่เป็นเจ้าสำนักหนึ่ง ยังสู้เด็กหนุ่มผู้หนึ่งไม่ได้ กลับสังเกตความพิสดารในกระบวนท่านี้ของเราไม่ออก"

จากนั้นบังเกิดความยินดี ครุ่นคิดขึ้น

"เด็กผู้นี้เข้าใจแก่นแท้ของเคล็ดวิชาหมัดที่เราถ่ายทอดให้ สามารถพลิกแพลง

ใช้เป็นประโยชน์ นับว่ายากยิ่งจะพบพาน"

ตั้งอู้พอคร่ากุมศัตรูได้ ในใจทั้งแตกตื่นทั้งลิงโลด ความสำเร็จครั้งนี้เป็นที่คาดคิดไม่ถึงมาก่อน ผลจากการสะบัดเหวี่ยง แม้ไม่อาจทำร้ายศัตรูก็สามารถล่าถอยออกจากป้อมตระกูลเซียงโดยปลอดภัย มิคาดพอยกแขนสะบัดวูบ เตี่ยปั๋วซัวพลันพลิกฝ่ามือ กลับคว้าข้อมือมันไว้ การสะบัดเหวี่ยงครั้งนี้ไม่ได้สะบัดเหวี่ยงท่านออกไป

ตั้งอู้ใจหายวูบ สะบัดฝ่ามือซ้ายติดตามขึ้นไป เตี่ยปั๋วซัวอยู่เบื้องสูงกดกระแทกมือขวาลง เสียงฉาดดราหนึ่ง ฝ่ามือทั้งสองปะทะกัน ฝ่ามือทั้งสองข้างพลันดูดติดกันแนบแน่น ตั้งอู้ดันมือซ้ายไปเบื้องหน้า เตี่ยปั๋วซัวก็หดมือขวากลับ ตั้งอู้หากดึงมือกลับ เตี่ยปั๋วซัวก็ดันมือออก ร่างอ้วนฉุของท่านยังคงถูกตั้งอู้ยกชูอยู่กลางอากาศ

ตามเหตุผล คนผู้หนึ่งลอยตัวอยู่กลางอากาศเสียหลักการทรงตัว ต้องตกเป็นฝ่ายแพ้ แต่เตี่ยปั๋วซัวรู้เขารู้เรา คำนวณพลังฝีมือฝ่ายตรงข้ามซึ่งกระจ่างดังนั้นจึงใจเสี่ยงอันตราย คิดสอนให้โอ้วฮุยขณะเผชิญศัตรูรู้จักดำเนินหมากพิสดาร อย่าได้คร่ำครึงมงายดุจเดียวกับเฮ้งเกี่ยมเอ็ง เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกสองพี่น้องท่านใช้มือซ้ายประกบกับมือขวาตั้งอู้ มือขวาประกบกับมือซ้ายตั้งอู้ ไม่ว่าตั้งอู้สลัดทุ่มเหวี่ยงอย่างไร ล้วนไม่อาจฉุดรั้งท่านลงสู่พื้นได้

เตี่ยปั๋วซัวร่างอ้วนฉุ น้ำหนักตัวสองร้อยกว่าชั่ง กดทับบนสองแขนฝ่ายตรงข้าม ตอนแรกตั้งอู้ยังไม่รู้สึกเป็นอย่างไร เวลาพอนานเข้ารู้สึกพลังบนแขนยิ่งมายิ่งหนักอึ้ง คล้ายกำลังยกหินใหญ่สองร้อยกว่าชั่งก้อนหนึ่งก็ปาน หากเป็นหินใหญ่อันหนักอึ้งก้อนหนึ่งจริง ๆ ยังพอทำเนา แต่เตี่ยปั๋วซัวลอยตัวอยู่กลางอากาศ ใช้สองเท้าอย่างคล่องแคล่ว ซอกซอนสังเกตช่องว่างรอยโหว่ เดะใส่ศีรษะใบหน้ามันตลอดเวลา

ตั้งอู้ยันอีกชั่วขณะ หน้าผากก็ปรากฏเหงื่อซึม พลันกระโดดปราดไปยังข้างเสา เกร็งกำลังสะบัดมือ หมายทุ่มร่างศัตรูใส่เสา แต่เตี่ยปั๋วซัวไหนเลยเสียทีมัน ชิงยื่นเท้าขวายันเสาไว้ ตอนแรกท่านลอยตัวอยู่กลางอากาศ ที่กดทับบนแขนตั้งอู้เพียงเป็นน้ำหนักตัวเอง ยามนี้เท้ายืมกำลังเสา ถึงกับปรากฏพลัง

กล้าแข็งขุมหนึ่ง กดดุกดามลงดุจภูเขาไท้ชัวถมทับ ตั้งอู้กระดูกสองแขนลั่นกริอบแกร็บคล้ายกับจะหักสลาย ลอบร้อง "ผิดท่า" รีบผละจากเสามา

ยามนี้มันหลั่งเหงื่อชุ่มโชก ซึมไปทั้งเสื้อผ้า ไม่ว่ากลิ้งตัวเลียดดินหรือกระโดดโลดแล่น เตี่ยปั๋วซัวยังคงทรงกายอยู่กลางอากาศ ใช้น้ำหนักกดทับใส่ร่างมัน

โอ้วฮุยเห็นเตี่ยปั๋วซัวมีพลังฝีมือลึกล้ำพิสดารปานนี้ ถึงกับทั้งตื่นตันตระหนกทั้งนิยมยินดี เห็นท่านปล่อยร่างท่อนล่างว่างเปล่า คอยหยิบยืมพลังตีโต้ แลเห็นตั้งอู้หลั่งเหงื่อหยดหยาดลงสู่พื้นทีละหยด ไม่นานให้หลัง พื้นดินก็เจิ่งนองด้วยคราบน้ำ

โอ้วฮุยยังเข้าใจว่า ตั้งอู้ใช้อย่างสุดกำลัง เหนื่อยล้าจนเกินไป แต่จอมหมัดร้อยชนะเฮ้งเกียมเอ็งทั้งหลายทราบว่า ตั้งอู้หลั่งเหงื่อหยดหนึ่ง พลังฝีมือจะเสื่อมโทรมส่วนหนึ่ง รอจนไม่มีเหงื่อกาฬให้หลั่งไหล จะเป็นเวลาน้ำมันเหือดแห้งตะเกียงสิ้นแสง ต้องจบชีวิตแล้ว

ตั้งอู้เองไหนเลยไม่ทราบ รู้สึกว่าตลอดทั้งร่างเมื่อยล้า ทรวงอกเวิ้งว่างเปล่าพลันฉุกคิดขึ้น

"ขณะที่เราใช้หัตถ์เมฆาเดี่ยวเข็ญลื่อฮีเฮี้ยงจนตาย ความรู้สึกที่มันได้รับคงเป็นดุจเดียวกับเราตอนนี้ นี่เรียกว่าผู้ใดก่อกรรม กรรมสนองทันตา"

หวนนึกถึงชีวิตยากรักษา ถึงกับหวาดหวั่นถึงขีดสุด ความหาญฮึกเสื่อมโทรมไม่มีกำลังต้านทานฝ่ายตรงข้ามอีก พลันคุกเข่าลงร้องว่า

"เตี่ยซาเอี้ยละเว้นชีวิต"

เตี่ยปั๋วซัวลอยอยู่กลางอากาศ ล้วนยืมกำลังศัตรู ตั้งอู้พอสิ้นเรี่ยวแรงคุกเข่าลง ท่านก็ลอยตัวไปด้านหลังเบา ๆ ยื่นมือขวาออกตวาดว่า

"ละเว้นเจ้าคนชั่วไว้ จะมีประโยชน์ใด ?"

ขณะจะฟาดฝามือใส่ขม่อมมัน พลันเห็นมันเงยหน้าวิงวอน สีหน้าเปี่ยมแววแตกตื่นพรั่นพรึง

เตี่ยปั๋วซัวจิตใจเกื้อการุณย์ตลอดมา ต่อให้เป็นโจรร้ายใจอำมหิต เพียงคร่ากุมตัวไว้ อบรมสั่งสอนแล้วปลดปล่อยไป หวังให้มันกลับตัวกลับใจในภายหน้า ยามนี้ตั้งอู้ชีพจรยุ่งเหยิงพลังฝีมือเสื่อมสูญสิ้น ไม่ผิดแผกกับคนพิการ มาดรว่า

ไม่ยอมกลับตัวกลับใจ ก็ไม่อาจก่อกรรมทำเข็ญอีก เห็นมันมีทีท่าน่าเวทนา ฝ่ามือของท่านต้องยกค้างอยู่กลางอากาศ ไม่อาจกดกระแทกลง เหลียวหน้าไปกล่าวกับซุนกังฮงว่า

"ซุนเฮีย คนผู้นี้สูญเสียพลังฝีมือแล้ว แล้วแต่ท่านจะจัดการ เพียงแต่ผู้น้องมีข้อขอร้อง ให้ละเว้นชีวิตมันสักครา"

ซุนกังฮงมองดูเดี่ยปั่วซัว เหลียวมองตั้งอู้ เป็นที่ลำบากใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"โจรโฉดชั่วนี้มีบาปหนาสาหัส เราตัดใจฟันสองมือตัวเองค่อยเชิญท่านมาได้ ไหนเลยสามารถละเว้นมัน แต่โจรโหดนี้ถูกท่านสยบไว้ ท่านเมื่อออกปากละเว้นชีวิตมัน เราไหนเลยปฏิเสธได้ ?"

เหลียวหน้ามองลื่อเซี่ยวม่วย เห็นสองตานางคล้ายมีเปลวไฟพวยพุ่ง ถลึงมองตั้งอู้อย่างเคียดแค้น พลันฉุกใจได้คิด พลิกตัวหมอบกราบกรานต่อเดี่ยปั่วซัว กล่าวว่า

"เดี่ยซาเอี้ย วันนี้ท่านสะสางสำนักฝ่ายเหนือให้กับเรา ผู้แซ่ซุนสำนึกพระคุณชั่วชีวิต"

พลางโขกศีรษะเป็นพัลวัน เดี่ยปั่วซัวรีบคุกเข่าคารวะตอบกล่าวว่า

"ซุนเฮียไม่ต้องมีมารยาท พบเห็นเรื่องอยุติธรรมชักดาบเข้าช่วยเหลือ ความจริงเป็นพฤติการณ์ของพวกเราชาวธรรมะ อย่าว่าแต่เราท่านเกี่ยวพันฐานร่วมสำนักเดียวกัน ไยต้องบอกกล่าวขอบคุณ"

เห็นซุนกังฮงผุดลุกขึ้น ในปากกลับคาบมีดสั้นวาววับเล่มหนึ่ง

ที่แท้มีดสั้นเล่มนี้เป็นของตั้งอู้ มันความจริงใช้จ่อคุกคามลื่อเซี่ยวม่วย หลังจากนั้นโอ้วฮุยดำเนินอุบายช่วยคน ช่วงชิงมีดสั้นเหวี่ยงทิ้งกับพื้น ภายหลังเดี่ยปั่วซัวถ่ายทอดเคล็ดวิชาหมัด เรื่องราวอุบัติตามติด ตั้งอู้ไม่มีเวลาเก็บมีดสั้นขึ้น ซุนกังฮงสองมือด้วนหาย ฉกฉวยโอกาสที่โขกศีรษะ ใช้ปากคาบขึ้นมา มันสืบเท้าไปสองก้าว เดินถึงเบื้องหน้าลื่อเซี่ยวม่วย ก้มเอวส่งมีดสั้นให้ ลื่อเซี่ยวม่วยยื่นมือจับด้ามมีดไว้ กวาดตาเป็นเชิงถามไถ่

ซุนกังฮงเผยอปากออกกล่าวว่า

"เดี่ยซาเอี้ย คำพูดของท่านผู้น้องไม่กล้าโต้แย้งแม้สักครึ่งคำ แต่บิดาลื่อเซี่ยวม่วยถูกโจรโหดนี้ฟาดตายทั้งเป็น ตี่ตี่นางถูกโจรโหดนี้ฆ่าตายกับมือ

สมควรอภัยหรือไม่ อยู่ที่เซี่ยวม่วยแต่ผู้เดียว เดี่ยซาเอี้ยว่าใช่หรือไม่ ?"

เดี่ยปั๋วซัวทอดถอนใจ ผงกศีรษะรับ ซุนกังฮงกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"เซี่ยวม่วย เจ้าคิดล้างแค้น หากมีกำลังขวัญก็สังหารโจรโฉดนี้ หากใจอ่อนขลาดเขลาก็ปลดปล่อยมันไปเถอะ"

ทุกผู้คนเพ่งตามองหน้าลื่อเซี่ยวม่วยเป็นจุดเดียว ลื่อเซี่ยวม่วยร่างสั่นสะท้าน ในใจกลับไม่รีรอลังเลแม้แต่น้อย ถือมีดสั้นเดินเข้าหาตั้งอู้ นางสูงแค่อกของตั้งอู้ พอเสือกปลายมีดไปเบื้องหน้า พอดีแทงใส่ท้องน้อยมัน

ยามนี้ตั้งอู้แขนขาเมื่อยขบ แทบยืนไม่มั่นอยู่แล้ว เห็นลื่อเซี่ยวม่วยเสือกแทงมีดสั้นมา พลันส่งเสียงร้องคำหนึ่ง หันกายหลบหนี

ลื่อเซี่ยวม่วยแม้เคยร่ำเรียนวิชาหมัดมวยเล็กน้อย จะอย่างไรฝีมืออ่อนด้อยมันพอหดร่าง มีดนี้ก็แทงใส่อากาศธาตุ ดังนั้นถือมีดสั้นติดตามไป

ตั้งอู้ฝีเท้าซวนเซ วิ่งไปยังประตูห้องโถง เห็นประตูห้องโถงไม่ทราบปิดลงตั้งแต่เมื่อใด รีบยกมือผลัก มิคาดประตูใหญ่ร้อนระอุ ได้ยินเสียงฉี่ฉี่ ปรากฏควันขาวพวยพุ่ง ฝ่ามือทั้งสองถูกประตูใหญ่ดูดติดไว้ มันยามตื่นตระหนกรีบกระชากมือกลับ เพียงแต่มันสูญเสียพลังฝีมือ พอขยับดิ้นรนร่างกลับอิงเข้าไปถูกดูดติดกับประตู แผดร้องโหยหวนคำหนึ่งก็นิ่งเงียบงันไป

เหตุแปรเปลี่ยนครั้งนี้ สุดที่ผู้คนจะคาดคิดมาก่อน ทุกผู้คนตะลึงลานวูบพากันทะลักถึงหน้าประตู นาสิกพลันสูดได้กลิ่นเหม็นไหม้ ที่แท้ประตูห้องโถงกลับเป็นประตูเหล็กหนาหนักบานหนึ่ง ไม่ทราบผู้ใดอยู่เบื้องนอก เผาประตูจนร้อนระอุ ตั้งอู้ถูกดูดติดกับประตู ชัวพริบตาก็ถูกลวกตาย

ทุกผู้คนพอเห็นข้อเท็จจริง ยิ่งตื่นเต้นสงสัยกว่าเดิม เฮ้งเกี่ยมเอ็งร้องถามว่า

"ตี๋ห ู เป็นเรื่องราวใด ?"

กลับไม่ได้ยินเซียงเล่าไถ่ตอบคำ พอหันกายไปหาคน ไม่เพียงเซียงเล่าไถ่ สองแม่ลูกสาบสูญไร้ร่องรอย กระทั่งบ่าวทาสที่ส่งสุราอาหารในห้องโถง ก็หลบหนีจนหมดสิ้น

ใบหน้าเฮ้งเกี่ยมเอ็งเคลือบคลุมด้วยเงาทะมึนชั้นหนึ่ง สาวเท้าก้าวปราดไปยังห้องชั้นใน เห็นประตูที่ทอดสู่ห้องชั้นในก็ปิดตาย กึ่งกลางประตูวาดยันต์แปดทิศอันหนึ่ง บานประตูดำทะมึน คล้ายหลอมจากเหล็กกล้าเช่นกัน มันไม่กล้า

ยื่นมือผลัก เพียงเดินเข้าไปสองก้าวรู้สึกมีไอร้อนขุมหนึ่งพลุ่งมาปะทะหน้า ที่แท้ประตูหลังก็ถูกเผาจนร้อนแล้ว

เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกร้องว่า

"ซ้อจื้อตระกูลเซียง ท่านกำลังเล่นลวดลายใด รีบออกมา"

สุ้มเสียงมันก้องกังวาน ผนังรอบข้างบังเกิดเสียงสะท้อนอื้ออึง ทุกผู้คนเงยหน้าขึ้น เห็นห้องโถงนี้ไม่มีหน้าต่างแม้สักบานเดียว ประตูเหล็กหน้าหลังพอปิดลง กระทั่งแมลงวันสักตัวก็บินออกไปไม่ได้

ทุกผู้คนหันไปมองหน้ากัน ค่อยทราบว่าห้องโถงป้อมตระกูลเซียงหลังนี้ออกแบบก่อสร้างเป็นพิเศษ ประตูหลอมจากเหล็ก ไม่สร้างบานหน้าต่าง ผนังดูไปก็แข็งแกร่งยิ่ง หากไม่ใช่แผ่นเหล็กก็เป็นหินแข็ง จอมหมัดร้อยชนะคว้าม้ายาวตัวหนึ่ง เกร็งกำลังใส่สองแขน ทุ่มใส่ผนังห้องโถง ม้ายาวหักกลางเป็นสองท่อน ฝุ่นขาวบนผนังร่วงพรูลงมา เผยเห็นหินฮวยกังเจี๊ยะเนื้อแข็งที่อยู่ภายใน

เฮ้งเกี่ยมเอ็งย่อตัวเกร็งพลังฝ่ามือ กระแทกใส่ผนังห้องโถง ด้วยพลังฝ่ามือของมันนี้ หากเป็นผนังธรรมดา แม้ไม่ถูกกระแทกทะลุ ผิวดินก็ต้องปริแตกอิฐหักสะบั้น แต่ผนังห้องโถงแสดงว่าก่อจากหินแข็งแกร่ง ภายใต้พลังฝ่ามือกระแทกกระทั้นของเฮ้งเกี่ยมเอ็ง กลับไม่กระทบกระทั่งเสียหายแม้แต่น้อย เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกใจสับสนวุ่นวาย ร้องไม่ขาดปาก

"ซ้อจื้อตระกูลเซียง ท่านทำอะไร ? รีบเปิดประตู"

ร่ำร้องอยู่หลายครา ในใจหวาดหวั่นขึ้นมา พลันหุบปากลง เหลียวมองกอกออย่างลนลาน

ยามนี้ ที่รั้งอยู่ในห้องโถงมีเดี่ยปั๋วซัว โอ้วฮุย ซุนกังฮง ลื่อเซี่ยวม่วย สองพี่น้องตระกูลเฮ้ง จอมหมัดร้อยชนะ ฉื่อเจ็ง ฮึงตงเซี้ยงทั้งสิ้นเก้าคนบวกกับซากศพตั้งอู้ซากหนึ่ง นอกจากลื่อเซี่ยวม่วยแล้ว ที่หลงเหลืออีกแปดคนนับเป็นชนชั้นยอดฝีมือ กลับถูกกักอยู่ในห้องโถงเหล็ก เสียทีที่มีพลังฝีมือ จนใจที่ไม่มีปัญญาใช้ออก ยามกะทันหันท่านมองดูเรา เรามองดูท่าน ไม่ทราบทำอย่างไรดี

พลันได้ยินสุ้มเสียงเย็นเยือกเสียงหนึ่งดังว่า

"พวกท่านเหล่าผู้อวดตนเป็นวีรบุรุษผู้กล้า วันนี้คิดหลบหนีออกจากห้องโถงเหล็กของป้อมตระกูลเซียงนับว่าลำบากแสนเข็ญ ห้องเหล็กนี้เป็นสามีผู้

ล่วงลับเราก่อสร้างกับมือ มันแม้ตายไปนานปี ยังสามารถคร่าชีวิตพวกท่าน พวกท่านยอมรับนับถือแล้วหรือไม่ ?"

พลางหัวร่อฮาฮาออกมา

ทุกผู้คนรับฟังจนขนลุกเกรียว สั่นสยิวด้วยความหนาวเหน็บ กวาดตาไปยังต้นเสียง ที่แท้คำพูดของเซียงเล่าไถ่เหล่านี้ ถ่ายทอดจากช่องเล็ก ๆ เชิงผนัง เพียงพอให้สุนัขมุดลอดออกไปแห่งหนึ่ง

เฮ้งเกี่ยมเอ็งก้มกายลง หันหน้าหาช่องสุนัข ร้องว่า

"ตี๋หู เราสองพี่น้องกับเกี่ยมเม้งซือตี๋เป็นศิษย์ร่วมสำนักเดียวกัน มีแต่พระคุณปราศจากความแค้น ท่านกักเราสองพี่น้องอยู่ที่นี้ด้วย นับเป็นเรื่องราวใด ?"

เซียงเล่าไถ่แค่นหัวร่อเย็นเยียบอีกหลายครา ในช่องสุนัขบังเกิดเสียงฟินไฟแตกระเบิดดังเพียะพะดังเข้ามา แสดงว่าอัคคีที่เบื้องนอกเผาไหม้รุนแรงยิ่ง ได้ยินเซียงเล่าไถ่กล่าวเสียงแหบแห้ง

"เกี่ยมเม้งโชคร้ายถูกโจรโฉดโอ้วเจ่กตอทำร้าย ท่านกับมันเป็นศิษย์สำนักเดียวกันก็สมควรหาทางล้างแค้น วันนี้พบพานบุตรของศัตรู ท่านสองพี่น้องกลับเกรงกลัวคนนอก นิ่งดูดายโดยไม่แยแส คนไร้คุณธรรมน้ำใจเช่นนี้ อยู่ไปจะมีประโยชน์ใด ?"

เฮ้งเกี่ยมเอ็งกล่าวว่า

"ข่าวการตายของเกี่ยมเม้งซือตี๋ พวกเราวันนี้เพิ่งได้ยิน ยิ่งไม่ทราบว่าถูกโอ้วเจ่กตอทำร้าย หากทราบแต่แรกย่อมต้องล้างแค้นให้กับมัน"

เซียงเล่าไถ่แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"นี่ล้วนเป็นคำพูดผีสาง กล่าวฝืนกับมโนธรรม"

"เมื่อครู่มือเราถูกพิษรับบาดเจ็บ ยังมิใช่เพราะ...เพราะ..."

ไม่ทันกล่าวจบ ได้ยินเสียงควับ เกาทัณฑ์ดอกหนึ่งยิงเข้าช่องสุนัขมา หากมิใช่เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกตาแหลมคม สืบเท้าไปใช้เท้าเหยียบไว้ เฮ้งเกี่ยมเอ็งที่หมอบฟุบบนพื้น เกรงว่าต้องเกาทัณฑ์รับบาดเจ็บแล้ว

อึงตงเซี้ยง นับแต่ถูกเตี่ยปั่วซัวกระแทกกระบี่หักสะบั้นก็นิ่งเงียบงันตลอดเวลา หวนนึกถึงตนเองไม่มีส่วนยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้กลับต้องตายร่วมด้วย เป็นที่คับแค้นนัก ถามว่า

"เซียงเกี่ยมเม้งก่อสร้างห้องโถงเหล็กนี้ คิดทำร้ายผู้ใด ?"

เฮ้งเกี่ยมเอ็งกระซากเสียงว่า

"คนผู้นี้ขณะเรียนวิชาฝีมือกับบิดาผู้ล่วงลับ ก็ประพฤติชั่วร้าย มันปลูกสร้างห้องโถงเหล็กเช่นนี้ยังมีเจตนาดีงามอันใด ?"

โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"เซียงเกี่ยมเม้งสู้บิดาเราไม่ได้ ดังนั้นก่อสร้างห้องโถงเหล็กหลังนี้ คิดทำร้ายท่านผู้เฒ่า มิคาดเศษสวะผู้นี้ยังคงตายในเงื้อมมือบิดาเรา"

ในใจครุ่นคิด ปากกลับไม่กล่าววาจา สอดส่ายสายตา ครุ่นคิดหาหนทางรอด

ข้อสันนิษฐานของโอ้วฮุยกลับผิดแล้ว เซียงเกี่ยมเม้งกับโอ้วเจ่กตอความจริงไม่รู้จักมาก่อน มันกับเมี้ยวนั้งหงส์เพาะความแค้นลึกล้ำ ทราบว่าพุทธหน้าทองที่พิชิตทั่วแผ่นดินไร้ผู้ต่อต้านผู้นี้ยากตอแย ต้องมีสักวันที่สืบเสาะมา หากไม่อาจเอาชัยด้วยฝีมือ จะใช้ห้องโถงเหล็กนี้สยบท่าน มิคาดที่สืบเสาะมาไม่ใช่เมี้ยวนั้งหงส์ หากแต่เป็นโอ้วเจ่กตอ เซียงเกี่ยมเม้งถือดีตลอดมา ไม่เห็นโอ้วเจ่กตออยู่ในสายตา ผลจากการต่อสู้ ไม่ทันใช้ห้องโถงเหล็กเป็นเครื่องมือ ก็ถูกโอ้วเจ่กตอตัดศีรษะไป

ความแค้นครานี้ตราตรึงใจเซียงเล่าไถ่ เมื่อทราบว่าโอ้วเจ่กตอตายแล้ว โอ้วฮุยผู้เป็นบุตรชายก็มีฝีมือร้ายกาจ เห็นยากยิ่งจะล้างแค้นได้ ฉกฉวยโอกาสที่เตียปั๋วซัวกับตั้งอู้ต่อสู้กัน ทุกผู้คนตั้งใจชมดูการต่อสู้ ลอบนำบุตรชายออกจากห้องโถง ปิดประตูเหล็กหน้าหลังลง จากนั้นบงการบ่าวไพร่ก่อฟืนจุดไฟเผา บานประตูเหล็กนี้หนาทึบยิ่ง เบื้องนอกจุดไฟเผา คนในห้องยังไม่รู้สึกตัว รอจนตั้งอู้ถูกย่างสุกบนประตูห้องโถง ทุกผู้คนก็กลับกลายเป็นนกในกรง มีปีกก็บินหนีไม่รอดแล้ว

ทุกผู้คนเดินวนไปมาในห้องโถง ดีที่ห้องโถงกว้างขวางยิ่ง ประตูเหล็กแม้ถูกเผาไฟจนแดง คลื่นความร้อนยังทนทานได้ เตียปั๋วซัวกล่าวว่า

"พวกเราย่อมไม่อาจถูกกักตายทั้งเป็น ทั้งหมดร่วมแรงร่วมใจ ขุดอุโมงค์สายหนึ่งออกไป"

ฮึงตงเซี้ยงขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ที่นี้ไม่มีพลั่วจอบ รอจนขุดออกไป คนก็ถูกย่างสุกแล้ว"

ฉื่อเจ็งวิตกกังวลว่าคู่หมั้นหมายเบ๊ซุนฮวยถูกกางกั้นอยู่นอกห้องโถง ไม่

ทราบได้รับอันตรายใด ยามรุ่มร้อนนึกหาหนทางไม่ออก พอฟังเตี่ยปั่วซัวคิดขุดอุโมงค์ จึงร้องว่า

"เตี่ยซาเอี้ยกล่าวถูกต้อง ย่อมประเสริฐกว่ารามือรอความตาย"

ชักดาบงัดแงะอิฐเขียวบนพื้นก้อนหนึ่งขึ้น พลันเห็นไอร้อนสายหนึ่งพลุ่งขึ้นมา มันใจหายวาบ หวดดาบใส่ตำแหน่งที่ควันร้อนลอยขึ้นมา ได้ยินเสียงดังกลับเป็นเสียงโลหะปะทะกัน

ทั้งหมดตื่นเต้นตระหนกกว่าเดิม เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกกล่าวว่า

"พื้นใต้ดินก็หลอมจากเหล็ก ?"

ใช้ดาบงัดแงะอิฐเขียวขึ้นมาหลายก้อน เห็นใต้ห้องโถงเป็นแผ่นเหล็กกล้าจริง ๆ มิเพียงไม่มีปัญญาขุดอุโมงค์ ที่น่าตระหนกคือไอร้อนบนพื้นยิ่งพวยพุ่งยิ่งรุนแรง ฉื่อเจ็งแผดด่าว่า

"มารดามันเถอะ นางเฒ่าก่อไฟที่ใต้ดิน ห้องโถงนี้กลับกลายเป็นหม้อเหล็กขนาดใหญ่ใบหนึ่ง"

โอ้วฮุยยิ้มพลางกล่าวว่า

"มิผิด นางเฒ่านี้คิดต้มพวกเราจนสุกเพื่อรับประทาน"

ทุกผู้คนเห็นไอร้อนพวยพุ่งไม่ขาดสาย ล้วนอกสั่นขวัญแขวน ผ่านไปครู่หนึ่งเบื้องบนศีรษะก็ปรากฏไอร้อนแผ่ครอบคลุมลงมา ที่แท้เพดานห้องโถงก็เป็นแผ่นเหล็ก เบื้องบนกำลังสุมฟืนเผาผลาญ

เฮ้งเกี่ยมเอ็งฟุบกายที่หน้าช่องสุนัขอีกครา ร้องว่า

"ตี๋หู ท่านปลดปล่อยพวกเราออกไป เราสองพี่น้องจะปลิดชีวิตเดียรัจฉานน้อยแซ่โอ้วให้กับท่าน"

โอ้วฮุยได้ยินมันกล่าวก้าวร้าว พลันยกเท้าเตะใส่กันมัน เตี่ยปั่วซัวฉุดแขนโอ้วฮุยมายังด้านหลัง เท้านี้ก็เตะใส่อากาศธาตุ เตี่ยปั่วซัวกล่าวเบา ๆ

"ทั้งหมดในที่นี้ต้องร่วมแรงร่วมใจกัน อย่าได้วิวาทกันเอง ครุ่นคิดหาหนทางออกไปก่อน"

ในใจครุ่นคิดขึ้น

"ขอเพียงเซียงเล่าไถ่ยินยอมปลดปล่อยสองพี่น้องตระกูลเฮ้ง ก็มีหนทางหลบหนีได้"

ได้ยินเซียงเล่าไถ่กล่าวว่า

"ชีวิตของเตียรัจฉานน้อยแซ่โอ้วอยู่ในเงื้อมมือเรา ไยต้องให้ท่านแสร้งช่วยเหลือ ? รออีกครึ่งชั่วยามพวกท่านล้วนถูกเผาผลาญเป็นเถ้าถ่าน ฮา ฮา ในห้องโถงไม่มีคนดีแม้สักคนเดียว เตียรัจฉานน้อยแซ่โอ้ว เบ๊เล่าเปียเท้า ในห้องโถงสบายดีหรือไม่ ?"

จอมหมัดร้อยชนะขมวดคิ้วไม่ตอบคำ เซียงเล่าไถ่ส่งเสียงหัวร่อดุจนกราดรี ร่ำร้องอีกหลายคำ จึงกล่าว

"เบ๊เล่าเปียเท้า บุตรีท่านเราจะดูแลนางให้ดี เสาะหาสามีให้กับนางสักร้อยคนพันคน"

จอมหมัดร้อยชนะเจ็บแปลบปลาบใจดุจถูกมีดกรีด ท่านอายุสูงวัย ไม่เสียดายชีวิตกระไร เพียงแต่บุตรีโทนตกอยู่เบื้องนอก ถูกนางเฒ่าชั่วร้ายนี้เคี่ยวกรำ เกรงว่าลำเค็ญสุดทนทาน

เฮ้งเกี่ยมเอ็งผุดลุกขึ้น กระซิบที่ข้างหูตี๋ตี๋หลายคำ เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกเห็นพ้อง เฮ้งเกี่ยมเอ็งจึงประสานมือต่อเตียปั๋วซัว กล่าวว่า

"เตียซาเอี้ย พวกเราต่างเผชิญภัย ผู้น้องมีคำพูดไม่น่าฟังคิดกล่าว"

เตียปั๋วซัวฉุดมือโอ้วฮุยไว้ กล่าวว่า

"ทุกประการแล้วแต่เฮ้งตั่วกอสั่งมา แต่หากคิดทำร้ายน้องผู้นี้กลับทำไม่ได้"

ที่แท้เตียปั๋วซัวเห็นสองพี่น้องตระกูลเฮ้งซุบซิบกัน ก็ทราบว่ามันทั้งสองคิดรักษาชีวิต วางแผนฆ่าโอ้วฮุยก่อน จากนั้นค่อยวิงวอนต่อเซียงเล่าไถ่

เฮ้งเกี่ยมเอ็งถูกท่านกล่าวเปิดโปง ถึงกับบังเกิดเพลิงอำมหิต กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"เตียซาเอี้ย คู่อริของเซียงเล่าไถ่มีเพียงเด็กผู้นี้ แค้นมีเป้าหนี้มีเจ้าของ ทั้งหมดไม่จำเป็นต้องตายร่วมกับทารกผู้หนึ่ง"

กวาดตาไปยังทุกผู้คน ถามว่า

"ท่านทั้งหลายเห็นว่าใช่หรือไม่ ?"

ยึงตงเซี้ยงกล่าวว่า

"นอกจากเด็กน้อยนี้ ทั้งหมดล้วนไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้"

เฮ้งเกี่ยมเอ็งถามว่า

"เบ๊เล่าเปียเท้า ท่านว่ากระไร ?"

จอมหมัดร้อยชนะหวนนึกถึงเซียงเล่าไถ่มีความแค้นกับตนเอง ไม่แน่นักว่ายินยอมปลดปล่อยพวกตนอาจารย์ศิษย์ แต่ตอนนี้สถานการณ์คับขัน ได้แต่หาทางเอาตัวรอดก่อน จึงกล่าว

"เฮ้งตั่วเอี้ยกล่าวถูกต้อง เรื่องนี้ความจริงไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับผู้อื่น"

เฮ้งเกี่ยมเอ็งกล่าวว่า

"ซุนตั่วกอ ท่านยิ่งไม่จำเป็นต้องเกลือกกลั้วกับปลักนี้ ผู้แซ่ตั้งถูกเผาตายทั้งเป็น ความแค้นของท่านกับลื่อเซี่ยวม่วยได้รับการชำระล้างแล้ว"

ซุนกังฮงรู้สึกคำพูดมันมีเหตุผล เพียงแต่มันสำนึกในพระคุณของเตี่ยปั๋วซัวไม่สะดวกกับการตั้งตัวเป็นศัตรูกับท่าน ดังนั้นเกลี้ยกล่อมว่า

"เตี่ยซาเอี้ย ไม่ใช่ผู้น้องไม่คำนึงถึงคุณธรรม เพียงแต่..."

เตี่ยปั๋วซัวตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"พวกท่านมีหกคน พวกเรามีเพียงสองคน พวกเราลองดูว่าเป็นผู้แซ่เตี่ยแซ่โอ้วตายก่อน หรือพวกท่านแซ่เฮ้งแซ่ฮึงตายก่อน ?"

พลางขวางอยู่เบื้องหน้าโอ้วฮุยด้วยทีท่าอาจหาญ ปรกติท่านสีหน้าเมตตาการุณย์เต็มไปด้วยอัธยาศัยไมตรีอันดี แต่เมื่อถึงคราคับขันเป็นตาย กลับยึดมั่นคำ 'คุณธรรม' คำพูดหลายประโยคนี้เน้นย้ำอย่างเด็ดเดี่ยว

สองพี่น้องตระกูลเฮ้ง หนึ่งนั้นกริ่งเกรงพลังฝีมือของท่าน สองรู้สึกตนเองขลาดเขลากลัวตาย ประพฤติคล้ายคนต่ำช้า กลับไม่กล้ากลุ้มรุมเข้าหา แต่คนผู้หนึ่งตกอยู่ในห้วงความเป็นความตาย จะเปิดเผยโฉมหน้าแท้จริงออกมา รู้สึกได้เท้ายิ่งมายิ่งร้อนลวกไม่อาจยืนหยัดได้ พากันลากเก้าอี้หรือม้ายาวเป็นที่รองเท้า เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกยกดาบแปดทิศ ร้องว่า

"เตี่ยซาเอี้ย วันนี้ผู้น้องต้องล่วงเกินแล้ว"

มือซ้ายกวักเรียกฮึงตงเซี้ยง จอมหมัดร้อยชนะ ฉื่อเจ็ง ตวาดว่า

"บุกโดยพร้อมเพรียง"

มันทราบว่าซุนกังฮงไม่ช่วยเหลือตนเองต่อสู้กับเตี่ยปั๋วซัว แต่ฝ่ายตนมีจำนวนห้าคน คาดว่าเอาชัยฝ่ายตรงข้ามหนึ่งชราหนึ่งเยาว์วัยได้ ครั้งนี้ขอเพียงลงมือทุกผู้คนล้วนเสี่ยงชีวิต เห็นในห้องโถงยิ่งมายิ่งร้อนระอุ เสียเวลาอีกครู่หนึ่ง

จะเพิ่มอันตรายอีกส่วนหนึ่ง

โอ้วฮุยพลันครุ่นคิดขึ้น

"เพราะเราเพียงลำพัง กลับต้องให้ผู้คนหลายคนตายร่วมด้วย สองพี่น้อตระกูลเฮ้งและพวกแม้ตายไม่เสียดาย เตี่ยซาเอี้ยกลับเป็นผู้กล้าอันล้ำเลิศ ไหนเล ให้ท่านตายเพราะเราได้ ? คนเหล่านี้หากบุกเข้ามา ต่อให้เตี่ยซาเอี้ยกับเร ฆ่าพวกมัน พวกเรายังคงยากยิ่งจะมีชีวิตรอดได้ เราได้แต่ยอมตายในเงื้อมมือ เซียงเล่าไถ่ จึงสามารถช่วยชีวิตเตี่ยซาเอี้ย"

เห็นสองพี่น้องตระกูลเฮ้งกระเหี้ยนกระหือหมายลงมือ แต่ไม่มีผู้ใดกล้าเคลื่อนไหวก่อน พลันตกลงใจอย่างเด็ดเดี่ยว กล่าวเสียงกังวาน

"ทั้งหมดอย่าเพิ่งลงมือ"

กัมกายมุดศีรษะออกจากช่องสุนัข ร้องว่า

"เซียงเล่าไถ่ ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ไม่เคลื่อนไหว ท่านซัดลูกดอกฆ่าข้าพเจ้าเถอะ รีบเปิดประตูปล่อยเตี่ยซาเอี้ยออกมา"

เซียงเล่าไถ่แหงนหน้าหัวร่อสนั่นหวั่นไหว ล้วงลูกดอกทองออกจากอกเสื้อ กล่าวว่า

"เกี่ยมเม้งเอยเกี่ยมเม้ง วันนี้เราจะล้างแค้นให้กับท่านแล้ว"

ตวัดมือขวาซัดลูกดอกสีทองอาบพิษร้ายตัวหนึ่งใส่ใบหน้าโอ้วฮุยอย่างเร่งร้อน

โอ้วฮุยเห็นประกายสีทองวูบขึ้น ลูกดอกสีทองซัดพุ่งมายังหว่างคิ้วตนเอง พลันพริ้มตาลงครุ่นคิดขึ้น

"เซียงเล่าไถ่หลังจากฆ่าเรา นับว่าสมมาดปรารถนา นางไม่มีความแค้นกับเตี่ยแป๊ะแปะ ย่อมปลดปล่อยท่านออกมา"

ยามนั้นพลันรู้สึกเท้าขวาถูกฉุดลากวูบหนึ่ง ร่างพุ่งไปด้านหลังอย่างเร่งร้อน โอ้วฮุยลืมตาขึ้น เห็นร่างลอยอยู่กลางอากาศ ดังนั้นยื่นแขนขวายันใส่เสาไม้ ทิ้งตัวลงสัมผัสพื้นอย่างแผ่วเบา เห็นเตี่ยปั๋วซัวรวบลูกดอกทองตัวหนึ่งอยู่ในมือ ที่แท้เป็นท่านช่วยชีวิตตนเองไว้

เฮ้งเกี่ยมเอ็งเห็นโอ้วฮุยสละตนเองช่วยเหลือผู้คน เตี่ยปั๋วซัวกลับดำเนินการขัดขวาง ถึงกับเดือดดาลเป็นการใหญ่ ร้องว่า

"ผู้แซ่เตี่ย เรื่องนี้ความจริงไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเราท่าน มันยินยอมตายเอง

ท่านสอดมือยุ่งเกี่ยวไยกัน ?"

เตี่ยปั่วซัวยิ้มเล็กน้อยไม่ตอบคำ เหลียวหน้ามายังโอ้วฮุย กล่าวว่า

"น้องเรา เมื่อครู่เจ้ามุดศีรษะออกนอกช่องสุนัข ใช่หรือไม่ ?"

โอ้วฮุยรับคำ เห็นท่านสีหน้าหนักแน่นเยือกเย็นคล้ายมีแผนเอาตัวรอดแล้ว จึงกล่าว

"เตี่ยแป๊ะแปะโปรดสั่งมา"

เตี่ยปั่วซัวกล่าวว่า

"ศีรษะเป็นของแข็ง ไม่สามารถหดเล็ก หัวไหล่และลำตัวกลับมีเนื้อนุ่ม"

โอ้วฮุยได้คิดในบัดดล ร้องว่า

"ใช่แล้ว ศีรษะเมื่อมุดออกไปได้ ร่างก็มุดออกไปได้"

ดังนั้นเปลื้องเสื้อนวมออก ม้วนเป็นก้อนกลมครอบอยู่บนศีรษะ หนึ่งนั้นช่วยให้มุดออกไปสะดวกขึ้น สองใช้ด้านทานลูกดอกสีทองอาบยาพิษของเซียงเล่าไถ่

เตี่ยปั่วซัวกล่าวว่า

"เจ้าล่าถอยไป เราจะเบิกทางให้กับเจ้า"

ฉื่อเจ็งที่ด้านข้างร้องสอดขึ้น

"ไม่ได้ ท่านอ้วนปานนี้ ไหนเลยมุดออกไปได้ ?"

เตี่ยปั่วซัวหัวร่อฮาฮา ไม่แยแสสนใจมัน กัมกายตวัดมือขวา เกาทัณฑ์แขนเสื้อดอกหนึ่งซัดพุ่งออกจากช่องสุนัขไป

ได้ยินบ่าวไพร่ที่เบื้องนอกผู้หนึ่งร้องโอดโอย ร้องว่า

"เท้า...เท้าของเรา"

แสดงแน่ชัด เท้าของมันถูกเกาทัณฑ์แขนเสื้อซัดใส่ เตี่ยปั่วซัวสะบัดมือซ้ายซัดลูกดอกสีทองของเซียงเล่าไถ่ตามติดออกไป ครั้งนี้เบื้องนอกไม่มีความเคลื่อนไหวใด คาดว่าทุกผู้คนล้วนหลบหลีกไป มีคนร้องว่า

"รีบอุดช่องสุนัขไว้"

เซียงเล่าไถ่ตวาดว่า

"อย่าได้เคลื่อนไหว เราต้องการได้ยินเสียงร้องของพวกมันดอนถูกครอกตาย พวกเจ้าหลบหลีกไปด้านข้าง หรืออาวุธลับยังเลี้ยวโค้งได้ ?"

เตี่ยปั่วซัวตวัดสองมือ อาวุธลับสิบกว่าชนิดซัดติดต่อกันออกไป สภาวะ

เร่งร้อนรุนแรง ล้วนยิงไปไกลกว่าสิบวา ซัดเกือบยี่สิบชนิด ท่านใช้มือซ้ายผลักหลังโอ้วฮุยเบา ๆ โอ้วฮุยพลันโถมตัวไปเบื้องหน้า เสือกส่งเสื้อนวมออกไปก่อน

เซียงเล่าไถ่ระวังป้องกันอยู่ก่อน ในเปลวไฟช่วงโชติ เห็นเงาดำมะเมื่อมกลุ่มหนึ่งมุดออกจากช่องสุนัข ดังนั้นฟันดาบแปดทิศม่วงทองลง พอดีฟันต้องเสื้อนวม รู้สึกเป้าดาบนุ่มนิ่ม ฉุกคิดว่าผิดท่า รีบยกดาบขึ้น โอ้วฮุยยื่นมือขวาออกไปก่อน พลิกฝ่ามือวูบคว้าข้อมือนางไว้ จากนั้นมุดศีรษะฝ่าช่องสุนัขออกไป

เซียงเล่าไถ่ส่งเสียงร้องคำหนึ่ง เซียงป้อจิ้นกระโดดปราดเข้ามา ฟันดาบลงยังศีรษะโอ้วฮุย ยามนี้โอ้วฮุยใช้วิชาย่อกระดูก เบียดหัวไหล่ออกจากช่องสุนัขเพียงแต่ช่องสุนัขคับแคบยิ่ง ยันทรวงอกและมือซ้ายมันไว้ ยามกะทันหันมุดออกไปไม่ได้ ได้แต่ยืมกำลังสะบัดข้อมือเซียงเล่าไถ่ออกไป เสียงดังคราหนึ่ง ดาบของสองแม่ลูกปะทะกัน

วิชาฝีมือนี้เป็นวิชายืมพลังใช้พลังที่เตี่ยปั๋วซัวถ่ายทอดให้ โอ้วฮุยนับว่าชาญฉลาดปราดเปรื่อง พอเรียนรู้ก็ใช้ออกได้ ไม่เช่นนั้นต้องตายใต้คมดาบเซียงป้อจิ้นแน่นอน

เตี่ยปั๋วซัวได้ยินเสียงดาบปะทะกัน เห็นร่างโอ้วฮุยยังไม่อาจมุดออกไป ดังนั้นเกร็งพลังอ่อนหยุ่นไท้เก๊กผลักใส่น่องโอ้วฮุย ร่างโอ้วฮุยก็ลอยตัวออกไป ยามนั้น เซียงป้อจิ้นพอดีฟันดาบที่สองลง ดาบนี้ใช้พลังกล้าแข็ง ฟันใส่ผนังหินฮวยกังเจี๊ยะจนประกายไฟแลบกระจาย คมดาบหงิกงอเล็กน้อย

โอ้วฮุยพลิกตัวกลางอากาศคราหนึ่ง ในแสงไฟสาดส่องเห็นเซียงเล่าไถ่ขวางดาบฟันใส่ข้อเท้าตนเอง รีบใช้วิชาโชยกึงตุ๋ย (ถ่วงพันชั่ง) ทิ้งตัวลง ได้ยินเสียงวืด ดาบแปดทิศม่วงทองเฉียดผ่านศีรษะไป โอ้วฮุยเท้าไม่สัมผัสพื้นก็พลิกมือซ้าย ใช้วิชาคงชิ่วยิบแป๊ะยิ่ม (มือเปล่าชิงอาวุธ) ช่วงชิงดาบในมือเซียงเล่าไถ่

เซียงเล่าไถ่เห็นคู่แค้นกลับมีชีวิตรอดจากห้วงความตาย ถึงกับตาแดงฉานด้วยสายเลือด ดาบแปดทิศม่วงทองโหมฟาดฟันอย่างดุดัน โอ้วฮุยชิงจู่โจมหลายกระบวนท่า กลับไม่อาจมีเปรียบ ได้ยินบ่าวไพร่ทั้งหลายโห่ร้องหนุนเนื่อง ในควันไฟคละคลุ้งเซียงป้อจิ้นถือดาบบุกเข้ามาอีกครา

โอ้วฮุยหวนนึกถึงห้องโถงยามนี้เผาไหม้ร้อนระอุ หากยืดเวลายาวนานไป เตี่ยปั๋วซัวทั้งหลายยากยิ่งจะรักษาชีวิตไว้ แปดชีวิตในห้องโถงล้วนผูกพันอยู่กับ

ตนเอง สามารถโค่นสองแม่ลูกตระกูลเซียงพ่ายแพ้ ขับไล่บ่าวไพร่แตกกระจาย เปิดประตูเหล็กได้ในเวลาอันสั้นหรือไม่ ยามร้อนรุ่มกวัดแกว่งสองมืออยู่ในดาบใหญ่สองเล่ม โถมจู่โจมอย่างหักโหม สองแม่ลูกตระกูลเซียงก็ทราบว่า การต่อสู้ครั้งนี้เป็นเครื่องตัดสินความเป็นตาย ดำรงหรือล่มสลาย พากันร่ายรำดาบทั้งสองเล่มกลุ้มจู่โจมใส่โอ้วฮุย

เตี่ยปั๋วซัว สองพี่น้องตระกูลเฮ้งและพวกทั้งแปดในห้องโถงพากันเงี่ยหูฟังเสียงการต่อสู้อยู่ข้างช่องสุนัข สองพี่น้องตระกูลเฮ้งแม้ชิงชิงโอ้วฮุย แต่ยามนี้กลับมีความคิดดุจเดียวกับเตี่ยปั๋วซัว ภาวนาว่าโอ้วฮุยเข่นฆ่าสังหารสองแม่ลูกตระกูลเซียงโดยเร็ว

ไอร้อนในห้องโถงยิ่งมายิ่งสุดทนทาน โต๊ะเก้าอี้บังเกิดเสียงเพียะพะ เทียนไขเผชิญความร้อนละลายสิ้น พริบตานั้นในห้องโถงมืดทะมึน พลันบังเกิดแสงไฟลุกช่วงโชติ ภาพวาดลายพู่กันที่แขวนบนผนังเผชิญความร้อนลุกไหม้ แต่ชั่วพริบตาเผาผลาญหมดสิ้น กลับกลายเป็นมืดมิดยื่นมือไม่เห็นนิ้วทั้งห้าอีกคราเกรงว่าอีกไม่นานกระทั่งโต๊ะเก้าอี้ก็ลุกไหม้แล้ว

ทุกผู้คนก็ร้อนรุ่มใจดุจถูกอัดคีเผาผลาญ แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ส่งเสียง เงี่ยหูฟังเสียงการต่อสู้ของคนที่เบื้องนอก เฮ้งเกี่ยมเอ็งพลันร้องว่า

"น้องแซ่โอ้วรีบจู่โจมร่างท่อนล่างของเซียงเล่าไถ่ เพลงดาบของนางชุดนี้ท่อนล่างไม่มั่นคง"

มันร่ำเรียนเพลงดาบแปดทิศหลายสิบปี ฟังจากเสียงกระแสดาบ ก็ทราบว่านางใช้ดาบอย่างไร

โอ้วฮุยร้อนรุ่มใจที่ยามกะทันหันไม่สามารถเอาชัย พอฟังเสียงร้องของเฮ้งเกี่ยมเอ็งพลันงอตัวด่อยหมัดใส่เท้าเซียงเล่าไถ่ เซียงเล่าไถ่กลับไม่หลบหลีกยกดาบฟันใส่กลางหลังมัน เพียงคิดทำร้ายศัตรู โดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยตนเอง

โอ้วฮุยบิดเอวเบี่ยงตัวหลบเลี่ยงจากดาบนี้ ดาบที่สองของเซียงเล่าไถ่ก็ติดตามมา นางได้ยินเฮ้งเกี่ยมเอ็งเรียกศัตรูจู่โจมใส่ร่างตนเอง พานไม่คิดป้องกัน เฮ้งเกี่ยมเอ็งร้องว่า

"นางรุ่มร้อนใคร่เสี่ยงชีวิต ท่านชิงดาบทองของนางไม่ได้ ยังคงครุ่นคิดหาวิธีอื่นเถอะ"

โอ้วฮุยครุ่นคิดในใจ

"เราทราบเช่นนี้แต่แรกแล้ว ไยต้องให้ท่านเตือนสติ เมื่อเผชิญนางเฒ่าาลจริตเช่นนี้ ยังมีหนทางใดได้ ?"

การต่อสู้ที่นอกช่องสุนัขดำเนินอย่างดุเดือด โอ้วฮุยกำลังลำพังสู้ศัตรูสองคนอย ๆ ชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ แต่หากคิดเอาชัย ต้องหลังจากร้อยกระบวนท่าแล้ว

เซียงเล่าไถ่เห็นสถานการณ์เลวร้าย ได้ยินเฮ้งเกี่ยมเอ็งร่ำร้องชี้แนะศัตรูง่หยุดยั้ง บ่งบอกเคล็ดวิชาทำลายเพลงดาบแปดทิศออกมา ถึงกับเดือดดาลในการใหญ่ ครุ่นคิดขึ้น

"ท่านไม่ล้างแค้นให้กับซือตี่ร่วมสำนักก็ไม่บังควรอยู่แล้ว กลับช่วยเหลือครูอีก นับเป็นโจรร้ายใจอุบาทว์จริง ๆ"

นางไม่ครุ่นคิด เฮ้งเกี่ยมเอ็งตกอยู่ในจุดอับ หากไม่ช่วยเหลือโอ้วฮุย เกรงว่าง่มีชีวิตสืบไป ยามเดือดดาลครุ่นคิดขึ้น

"เดียรัจฉานน้อยนี้ฝีมือสูงเยี่ยม เมื่อหลบหนีออกมาเกรงว่ายากยิ่งจะคร่ากุมนได้ มิสู้เผาคนชั่วร้ายในห้องโถง ระบายความแค้นในอกเราไปบ้าง"

ดังนั้นตวาดสั่งบ่าวไพร่ เร่งเติมไม้ฟืนเผาผลาญ

ยิ่งดงเซี้ยงกระทืบเท้าไม่หยุดยั้ง ตำหนิโอ้วฮุยใช้การไม่ได้ เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกล่าวว่า

"เดียซาเอี้ย รีบชัดอาวุธลับช่วยเหลือ"

เดียปั๋วซัวกำอาวุธลับสิบกว่าชนิดไว้ในมือแต่แรก แต่โอ้วฮุยกับสองแม่ลูกระกูลเซียงต่อสู้ระยะประชิดใกล้ กริ่งเกรงซัดทำร้ายถูกโอ้วฮุย ดังนั้นไม่กล้าซ้ออก

ยามนี้กลิ่นเหม็นไหม้ในห้องโถงเริ่มคละคลุ้ง ก่อนอื่นผมเผ้าหนวดเคราก็ผู้คนถูกความร้อนอบหงิกงอ จากนั้นริมเสื้อผ้าม้วนขึ้น ทุกผู้คนหายใจติดขัดาบาก ลื่อเซี่ยวม่วยไม่อาจทนทานความร้อนอบอ้าว อยู่ในภาวะกึ่งสลบไสลแล้วง่เกี่ยมเกี๊ยกพลันฉุกคิดขึ้น

"โอ้วฮุยน้อยหากมีอาวุธ เซียงเล่าไถ่ไหนเลยเป็นคู่มือมัน เราไฉนไม่ฉุกคถึงแต่แรก ?"

ดังนั้นเก็บดาบที่ตนเองทิ้งอยู่บนพื้นขึ้น มิคาดตัวดาบถูกเผาจนร้อนระอุ

แต่แรก พอตะปบคว้า เจ็บปวดจนส่งเสียงร้องออกมา

ยามนี้ในห้องโถงเหล็กไม่อาจรั้งอยู่ชั่วครู่ชั่วยาม มันข่มความเจ็บปวดพุพองบนมือ ฉีกชายเสื้อชิ้นหนึ่งพันด้ามดาบไว้ ร้องว่า

"โอ้วฮุยน้อย อาวุธมาแล้ว รีบรับไว้"

สะบัดมือวูบ โยนดาบออกทางช่องสุนัขไป

โอ้วฮุยหมุนตัวมารับไว้ เซียงป้อจิ้นก็ได้ยินเสียงร้อง โลดแล่นเข้ามาช่วงชิง ได้ยินคนทั้งสองส่งเสียงอุทานโดยพร้อมเพรียง เสียงเครื้งคร้างดังขึ้น ดาบสองเล่มร่วงหล่นบนพื้น

ที่แท้โอ้วฮุยตะปบคว้าดาบของเฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกได้ก่อน แต่ด้ามดาบร้อนระอุ พอคว้าถูกก็คลายมือออก เซียงป้อจิ้นเพิ่งกระโดดถึงหน้าช่องสุนัขก็ถูกเตี่ยปั๋วซัวซัดลูกดอกทองอันหนึ่งใส่ข้อมือ ดาบยาวพลอยร่วงหล่นลงมา

โอ้วฮุยพอคว้าไม่ถูก ดาบแปดทิศม่วงทองของเซียงเล่าไถ่ก็จู่โจมถึงกลางหลัง ดังนั้นเบี่ยงตัววูบสะอึกถึงข้างกายเซียงป้อจิ้น ยื่นมือคว้าต้นคอมันเกร็งกำลังกดหน้าเซียงป้อจิ้นลง ได้ยินเสียงฉี่ จากนั้นเป็นเสียงแผดร้อง ใบหน้าเซียงป้อจิ้นพอดีกระทบถูกดาบเผาไฟแดงของเฮ้งเกี่ยมเกี๊ยก ครึ่งซีกหน้าที่คมดายถูกนาบเป็นรอยไหม้ยาวเหยียดเส้นหนึ่ง

ความคิดล้างแค้นของเซียงเล่าไถ่กับน้ำใจแม่ลูกหักล้างกันเองเล็กน้อย กลับไม่คำนึงถึงบุตรชาย ยกดาบฟันใส่หัวไหล่โอ้วฮุย เสียงดังคราหนึ่ง โอ้วฮุยกลับไม่หลบเลี่ยง พลิกข้อมือขวางดาบปัดป่าย ที่แท้มันฉกฉวยโอกาสช่วงชิงดาบแปดทิศของเซียงป้อจิ้นมาถือไว้

ผู้คนในห้องโถงตกอยู่ในความมืดและรุ่มร้อน ได้ยินดาบคู่ปะทะกันดังดิงดิงดังดัง ทราบว่าโอ้วฮุยชิงอาวุธได้ กำลังจู่โจมโหมรุก ในใจต่างเพิ่มความหวังวูบหนึ่ง เฮ้งเกี่ยมเอ็งร้องว่า

"ฟันไหล่ขวานาง ฟันไหล่ขวานาง"

จอมหมัดร้อยชนะร้องว่า

"เข่นฆ่าบ่าวไพร่ที่เติมฟืนไฟแตกกระจายก่อน"

ซุนกังฮงร้องว่า

"อย่าได้พัวพันกับนางเฒ่า หาทางเปิดประตูห้องโถงสำคัญกว่า"

ฉื่อเจ็งตะเบ็งเสียงร้องว่า

"ร้อนแทบตายแล้ว ร้อนแทบตายแล้ว"

โอ้วฮุยไหนเลยไม่ทราบ ภารกิจอันดับแรกคือเปิดประตูห้องโถง แต่เซียงเล่าไถ่พัวพันสู้ตาย ไม่อาจปลีกตัวไปได้ ทั้งสองหักหาญเจ็ดแปดกระบวนท่า เซียงเล่าไถ่ถอยร่นไม่หยุดยั้ง เซียงป้อจิ้นพลันหยิบฉวยดาบเล่มหนึ่งจากมือบ่าวไพร่ สะอึกเข้ามากลุ้มจู่โจมอีกครา

บ่าวไพร่ทั้งหลายตอนแรกเห็นนายหญิงกับนายเล็กจัดการกับเด็กหนุ่มมือเปล่าผู้หนึ่ง เข้าใจว่าได้ชัยเป็นมั่นเหมาะ ยามนี้เห็นนายหญิงผมเผ้ายุ่งเหยิงถอยร่นเป็นพัลวัน ค่อยทราบว่าสู้ไม่ได้ พากันถือดาบกระชับทวนกลุ้มรุมเข้ามา บ่าวไพร่เหล่านี้ฝีมืออ่อนด้อย ถูกโอ้วฮุยฟันดาบเตะเท้าทำร้ายบาดเจ็บไปหลายคน แต่บ่าวไพร่ป้อมตระกูลเซียงเหี้ยมหาญยิ่ง หนุนเนื่องเข้ามาไม่ขาดสาย ได้ยินเสียงโห่ร้องฆ่าฟัน เสียงอาวุธปะทะกัน เสียงตวาดแผดด่า เสียงฟืนไฟเผาไหม้ดังระงม

คนในห้องโถงได้ยินเบื้องนอกยิ่งต่อสู้ยิ่งวุ่นวาย หวนนึกถึงโอ้วฮุยแม้อาจหาญจะอย่างไรเป็นเด็กหนุ่มลำพังคนเดียว ไหนเลยเอาชัยคนของป้อมตระกูลเซียงทั้งหมดได้ ? ดังนั้นบ้างก่นด่า บ้างทอดถอนใจ บ้างร้องคร่ำครวญ เพิ่มความสับสนวุ่นวายกว่าเดิม พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งร้องว่า

"โอ้วฮุยน้อยรับฟังไว้ ใช้เคล็ดตรงและย้อนกลับจัดการกับตัวการก่อน ค่อยใช้เคล็ดวงจรรวมขับไล่ผู้ติดตาม"

สุ้มเสียงนี้เปี่ยมพลังกล้าแข็ง กลบสรรพเสียงทั้งมวล กล่าวอย่างชัดเจนทุกถ้อยคำ เป็นสุ้มเสียงของเตี่ยปั๋วซัวเอง

โอ้วฮุยเห็นศัตรูยิ่งมายิ่งมาก ความจริงจิตใจขุ่นข้องรำคาญ ไม่ทราบทำอย่างไรดี พอได้ยินคำพูดเตี่ยปั๋วซัวถึงกับดีกดักอักโข สะบัดดาบควับ ควับควับสามดาบ ฟันใส่ร่างท่อนกลางของเซียงเล่าไถ่

เซียงเล่าไถ่เห็นสภาวะดาบดุร้าย รีบขวางดาบปิดป้อง ดาบทั้งสองเล่มพอปะทะ บังเกิดเสียงดังตังตังสองครา ครั้งที่สามโอ้วฮุยพลันเปลี่ยนพลังกล้าแกร่งเป็นอ่อนหยุ่น จากตรงเป็นย้อนกลับ ควงข้อมือเป็นวงสามวง โอ้วฮุยควงข้อมือตามสภาวะ แขนของเซียงเล่าไถ่กลับควงย้อนกลับ พอถึงรอบที่สองไม่อาจหมุน

แขนได้ รู้สึกกระดูกข้อศอกปวดแปลบ ได้แต่คลายมือทิ้งดาบ ดาบแปดทิศม่วงทองพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า

โอ้วฮุยใช้เคล็ดตรงและย้อนกลับเป็นผลสำเร็จ พลันฟันดาบลงยังหัวไหล่นาง คมดาบขณะห่างจากหัวไหล่นางครึ่งเชียะ เห็นผมขาวของนางสยายประบ่า ครึ่งซีกหน้าแปดเปื้อนโลหิต พลันฉุกคิดขึ้น

"นางเฒ่านี้น่าเวทนานัก ไหนเลยฆ่านางในดาบเดียวได้"

รีบพลิกตัวดาบ คิดใช้สันดาบกระแทกหัวไหล่นาง ทำให้นางไม่สามารถต่อสู้สืบต่อ จะได้รุดไปเปิดประตูช่วยคน

มิคาดเซียงเล่าไถ่พออาวุธหลุดจากมือ ในใจก็บังเกิดความคิดตกตายพร้อมกับศัตรู เห็นโอ้วฮุยฟันดาบลงกลับไม่หลบหลีก ชิงโถมเข้ามาในอ้อมอกโอ้วฮุย มือขวาคว้าใส่จุดซิ้งฮงที่ทรวงอก มือซ้ายคว้าใส่จุดตงจู่ที่ท้องน้อยโอ้วฮุย โอ้วฮุยใจหายวาบ หวดสันดาบลง เซียงเล่าไถ่แค่นเสียงดังเฮอะ กระดูกไหล่แหลกละเอียด แต่นางไม่คำนึงถึงทุกสรรพสิ่ง คว้าจุดโอ้วฮุยไม่ผ่อนคลาย พร้อมกับยื่นเท้าขวาเกี่ยววูบ คนทั้งสองล้วนล้มกลิ้งลงกับพื้น

โอ้วฮุยจนวันนี้ค่อยมีประสบการณ์สู้ศัตรู ไม่ทราบขณะที่ศัตรูเสี่ยงชีวิตกลับอำมหิตปานนี้ เซียงเล่าไถ่พลันอ้าปากกัดปกเสื้อโอ้วฮุยไว้ กลิ้งตัวเข้าหากองไฟ โอ้วฮุยต้องร้องว่า

"รีบปล่อยมือ ท่านไม่กลัวถูกครอกตายหรือ ?"

ยามว้าวุ่นใจกลับลืมใช้วิชาคว้าจับน้อย สลัดหลุดจากการพัวพันของนาง คนทั้งสองกลิ้งตัวหลายครา ในที่สุดกลิ้งเข้าสู่กองไฟ

เซียงปัอจิ้นร้องเรียก "มารดา" โลดแล่นเข้ามาช่วยเหลือ หยิบฉวยดาบทะลวงใส่ขม่อมโอ้วฮุย โอ้วฮุยเบี่ยงศีรษะหลบเลี่ยง เซียงปัอจิ้นกริ่งเกรงมารดารับบาดเจ็บ รีบยื่นมือคว้าคนทั้งสองขึ้นจากกองไฟ เล็งดาบไปยังกลางหลังโอ้วฮุย ฟันลงอย่างเร่งร้อน

ยามคับขันจวนเจียน โอ้วฮุยพลันมีสติแจ่มใส ตวัดเท้าไปด้านหลัง พอดีเตะใส่ข้อมือเซียงปัอจิ้น เท้าที่สองเตะตามติดออก ถึงกับเตะเซียงปัอจิ้นปลิวกระเด็นไปห้าหกวา ยามกะทันหันลุกไม่ขึ้น

โอ้วฮุยเสื้อผ้าถูกไฟลามเลีย พลันตวาดก้องขยับสองแขน เสียงกร๊อบกร๊อบ

สองครา สลัดหลุดจากการพัวพันของเซียงเล่าไถ่ กลิ้งตัวตามพื้นดิน กลิ้งดับเปลวไฟบนร่างลง เซียงเล่าไถ่อายุสูงวัย พอถูกควันไฟรมทำร้ายถึงกับสิ้นสติไป บ่าวไพร่หลายคนรีบดับไฟบนร่างนาง

โอ้วฮุยวิ่งตะบึงเข้าหาบ่าวไพร่ทั้งหมดด้วยมือเปล่า ในใจนึกแค้นเคืองตนเอง ครุ่นคิดขึ้น

"ขณะต่อสู้เอาเป็นเอาตายเรายังเวทนาศัตรู เมื่อครู่แทบถึงกับเสียชีวิตแล้ว"

ยามนี้ไม่ยั้งมืออีกต่อไป ยื่นมือช่วงชิงดาบเล่มหนึ่ง ค่อยหมัดเตะเท้า ฟันดาบกระทุ้งศอก คล้ายเสือร้ายพลัดไปในฝูงแกะ ชั่วพริบตาขับไล่บ่าวไพร่ทั้งหมดแตกกระเจิดกระเจิง

โอ้วฮุยวิ่งถึงหน้าประตูห้องโถง ช่วงชิงสามง่ามจากมือบ่าวไพร่ผู้หนึ่ง ปัดเขี่ยถ่านฟืนที่สุมอยู่หน้าประตูแตกกระจายออก เห็นประตูเหล็กถูกเผาจนแดงฉาน ต้องใจหายวูบ ครุ่นคิดขึ้น

"หากแม้นลูกบิดประตูกับประตูเหล็ก ถูกหลอมเป็นเนื้อเดียว ประตูนี้ก็เปิดไม่ออกแล้ว"

ยามรุ่มร้อนไม่ครุ่นคิดมากความ เกร็งกำลังทั่วร่างใส่แขนขวา ยกดาบฟันใส่อย่างหักโหม เสียงฉับคราหนึ่ง ลูกบิดประตูหักลงมาตามแรงมือ เนื่องเพราะใช้กำลังรุนแรงเกินไป ดาบกลับงอขึ้นกลับกลายเป็นบรรทัดเหล็กด้ามหนึ่ง

โอ้วฮุยเหวี่ยงดาบทิ้ง ใช้สามง่ามเกี่ยวห่วงประตูกระชากดึง ประตูเหล็กกลับไม่ขยับเขยื้อน โอ้วฮุยใจเต้นระทึกดูมตาม ครุ่นคิดขึ้น

"หวังว่าอย่าได้ลัมเหลวในขั้นสุดท้าย ดึงประตูเหล็กไม่ออก"

รวบรวมเรี่ยวแรงกระชากดึงอีกครา ได้ยินเสียงครืดครืด ประตูเหล็กเปิดออกช้า ๆ ควันดำและเปลวไฟพลุ่งทะลักออกมา

โอ้วฮุยคิดไม่ถึงในห้องโถงเผาไหม้รุนแรงปานนี้ รีบร้องว่า

"เตียแป๊ะแปะ รีบออกมา"

เห็นท่ามกลางหมอกควันคละคลุ้ง คนผู้หนึ่งถลันออกมาก่อนกลับเป็นเข้งเกียมเอ็ง จากนั้นอึงตงเซี้ยง ฉื่อเจ็ง จอมหมัดร้อยชนะ ซุนกังฮงทยอยวิ่งออกมา สุดท้ายค่อยเป็นเตียปั๋วซัวโอบอุ้มลื่อเซี่ยวม่วยออกมา ทุกผู้คนเสื้อผ้าไหม้เกรียม มีสภาพทุลักทุเลยิ่ง

ยามนี้เครื่องเรือนที่เป็นไม้ในห้องโถงล้วนติดไฟ นอกจากโต๊ะเก้าอี้ลุกไหม้ กระทั่งคานขวางเสาเรือนก็ปรากฏเปลวไฟช่วงโชติ หากแม้นโอ้วฮุยทลายประตูชักช้ากว่านี้ครู่หนึ่ง ต้องมีคนเสียชีวิตแน่นอน

โอ้วฮุยเห็นเตี่ยปั๋วซัวปลอดภัยไร้อันตราย พลันโถมเข้าหา ร้องเรียกว่า

"เตี่ยแป๊ะแปะ เตี่ยแป๊ะแปะ"

เตี่ยปั๋วซัวคิ้วเคราไหม้เกรียม แต่ยังหนักแน่นเยือกเย็น ยิ้มพลางชมเชยว่า

"เด็กที่ดี"

พลันได้ยินเฮ้งเกี่ยมเอ็งร้องเรียกว่า

"เกี่ยมเกี๊ยก เกี่ยมเกี๊ยก เจ้าอยู่ที่ใด ?"

เตี่ยปั๋วซัวกวาดตามองรอบข้าง ไม่พบเห็นเฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกจริง ๆ ดังนั้น ร้องโพล่งอย่างแดกดื่น

"หรือมันไม่ได้ออกมา ?"

เฮ้งเกี่ยมเอ็งร้องดัง ๆ ว่า

"ตี่ตี่เราไม่ได้ออกมา"

ยามนี้เสาคานในห้องโถงโค่นล้มระเนนระนาด เผาไหม้เป็นหล่มอัดดีแห่งหนึ่ง เฮ้งเกี่ยมเอ็งแม้บังเกิดความผูกพันทางสายเลือดกลับไม่กล้าฝ่าเข้าไปช่วยเหลือ เพียงร้องว่า

"เกี่ยมเกี๊ยก รีบออกมา รีบออกมา"

เตี่ยปั๋วซัวและโอ้วฮุยพากันครุ่นคิดขึ้น

"มันหากออกมาได้ ไหนเลยไม่ออกมา ?"

คนทั้งสองล้วนมีคุณธรรมหาญกล้า ดังนั้นไม่ขบคิดมากความ โถมไปในกองไฟราวกับนัดแนะกันไว้ ฝ่าควันดำลุยอัดดีค้นหาเฮ้งเกี๊ยมเกี๊ยก

โอ้วฮุยพอย่างเหยียบลงบนอิฐที่ร้อนระอุ ถึงกับถูกลวกจนกระทืบเท้าเร่า ๆ เตี่ยปั๋วซัวกล่าวว่า

"เด็กเอย เจ้ารีบออกไป"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ไม่ เตี่ยแป๊ะแปะท่านรีบออกไป"

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันร้องว่า

"อยู่ที่นี้เอง"

กัมกายฉุดลากเฮังเกี่ยมเกี๊ยกขึ้น วิ่งตะบึงออกจากห้องโถง

ที่แท้เฮังเกี่ยมเกี๊ยกทนความร้อนที่เผาผลาญไม่ได้ จ่อจมูกปากกับช่องสุนัข สูดลมหายใจ มิคาดควันดำหอบหนึ่งพลุ่งเข้ามาจากภายนอก รมมันสิ้นสติไป

โอ้วฮุยถูกควันรมจนไอดัง ๆ เฮังเกี่ยมเกี๊ยกร่างสูงใหญ่ยากยิ่งจะอุ้มขวาง ได้แต่ฉุดลากมันไปตามพื้นดิน ขณะจะบรรลุถึงหน้าประตู ผู้คนที่นอกประตูพลันอุทานดังระงม เห็นดานอัคคีต้นหนึ่งร่วงหล่นลงมา กดทับใส่ศีรษะโอ้วฮุย โอ้วฮุยรีบเร่งฝีเท้า คิดชิงออกจากห้องโถง แต่ดานขวางมีขนาดยาวยิ่ง เห็นแน่ชัดว่าไม่ทันท่วงทีแล้ว

เตี่ยปั๋วซัวแค่นเสียงดังเฮอะ สืบเท้าไปครึ่งก้าว ยกมือขวารองรับดานอัคคีไว้ ดานไม้นี้มีน้ำหนักสี่ห้าร้อยชั่งอยู่แล้ว ยามร่วงหล่นลงจากเบื้องบนยิ่งเป็นที่น่าตระหนก เตี่ยปั๋วซัวปักหลักยืนหยัดมั่น ดันมือขวาวูบ ดานอัคคีกลับถูกดันขึ้นไป จากนั้นใช้มือซ้ายแตะดานไม้เสือกส่งออกไป เห็นมังกรอัคคีสายหนึ่งพุ่งฝ่าออกจากห้องโถง โลดละลิ่วสู่ท้องฟ้า ลอยไปไกลหกเจ็ดวาค่อยร่วงหล่นลงสู่พื้น

ผู้คนที่นอกห้องโถงเห็นท่านสำแดงยอดวิชาเช่นนี้ต้องตะลึงลานวูบ ค่อยระเบิดเสียงโห่ร้องชมเชย เฮังเกี่ยมเอ็งประคองตี่ตี้ไว้ ช่วยดับเปลวไฟตามเสื้อผ้ามัน ลอบละอายแก่ใจ ครุ่นคิดขึ้น

"พี่น้องร่วมสายเลือดของเราประสบเภทภัยกลับให้บุคคลอื่นช่วยเหลือ"

จอมหมัดร้อยชนะกับฉื่อเจ็งออกจากห้องโถงเหล็กก็สืบเสาะหาเบ๊ซุนฮวย แต่เหลียวซ้ายแลขวาไม่พบเห็นร่องรอยของนาง ฉื่อเจ็งบังเกิดความระแวงสงสัย ครุ่นคิดขึ้น

"นางกับเด็กแซ่เซียงไปยังที่ใดแล้ว ?"

มันคุกอยู่ในทะเลเพลิง ในใจบังเกิดเพลิงริษยาฮือโหม ร้องว่า

"ซือแป๋ เราจะไปหานาง"

จบคำวิ่งปราดออกไป

จอมหมัดร้อยชนะอายุสูงวัย จะอย่างไรไม่แข็งแรงเช่นคนหนุ่มฉกรรจ์ ถูกควันไฟรมจนตาลายสมองหมุน คิดเสาะหาสถานที่พักผ่อนสักครู่ พลันรู้สึก

มีพลังฝ่ามือขุมหนึ่งแหวกจู่โจมมาจากด้านหลัง การลอบประทุษครั้งนี้นอกเหนือความคาดหมายของจอมหมัดร้อยชนะ ไม่ทันปิดป้องคลี่คลายได้แต่สูดลมหายใจรับไว้อย่างหักโหม

เสียงโครมคราหนึ่ง จอมหมัดร้อยชนะถูกฟาดส่ายร่างโงนเงน รู้สึกเบื้องหน้ามืดทะมึน ตลอดทั้งร่างอ่อนระทวย จากนั้นตะโพกถูกเตะใส่เท้าหนึ่ง ร่างลอยละลิ่วไปยังห้องโถงเหล็กที่กลับกลายเป็นทะเลเพลิงอย่างลืมตัว ยามเลอะเลือนได้ยินเซียงเล่าไถ่เปล่งเสียงหัวร่อร้องว่า

"เกี่ยมเม้งเอยเกี่ยมเม้ง ในที่สุดเราล้างแค้นให้กับท่านได้บ้าง..."

รู้สึกคลื่นความร้อนห่อหุ้มไปทั่วร่าง ไม่รับรู้เรื่องราวใดอีก

เตี่ยปั๋วซัวเพิ่งช่วยเหลือลื่อเซี่ยวม่วยฟื้นคืนสติ พลันเห็นเซียงเล่าไถ่มุดปราดมาทำร้ายจอมหมัดร้อยชนะร่วงหล่นลงในกองไฟ ต้องงงงันวูบ เห็นเซียงเล่าไถ่งอตัวเดินเข้าประตูห้องโถง กับเปลวไฟที่ลุกช่วงโชติดล้ายมองไม่เห็นก็ปานเตี่ยปั๋วซัวร้องว่า

"รีบออกมา ท่านคิดหาที่ตายหรือ ?"

เพิ่งขาดคำ ปรากฏดานอัคคีขนาดใหญ่อีกต้นหนึ่งร่วงหล่นลง เสียงโครมดังกึกก้อง เปลวอัคคีพวยพุ่งออกรอบข้าง ปิดประตูห้องโถงไว้ เซียงเล่าไถ่โอบดาบแปดทิศม่วงทองเสมออก นั่งอยู่ในเปลวไฟ เสื้อผ้าผมเผ้าล้วนลุกไหม้ กลับคล้ายไม่รู้สึกเจ็บปวดรวดร้าว ในใจครุ่นคิดขึ้น

"ปณิธานล้างแค้นแม้ไม่สำเร็จลุล่วง แต่อีกไม่นานเราจะได้พบกับเกี่ยมเม้งแล้ว"

เตี่ยปั๋วซัวทอดถอนใจยาว หวนนึกถึงสตรีชรานางนี้ แม้เป็นสตรีแต่มีนิสัยกร้าวแกร่งกว่าบุรุษ ทั้งยังนึกถึงภารกิจที่เข้าสู่บู๊ลิ้มตงงัวนสำเร็จลุล่วง คบหาเด็กหนุ่มองอาจผู้หนึ่งโดยไม่ตั้งใจ นับว่าการเดินทางไม่เสียเที่ยวเปล่า เห็นซุนกังฮง เฮ้งเกี่ยมเอ็งกำลังปฐมพยาบาลลื่อเซี่ยวม่วยและเฮ้งเกี่ยมเกี๊ยก ดังนั้นเหลียวหน้ามากล่าวกับโอ้วฮุยว่า

"น้องเรา พวกเราไปกันเถอะ ร่วมทางระยะทางหนึ่งเป็นอย่างไร ?"

โอ้วฮุยรับคำว่า

"ประเสริฐ ประเสริฐแท้"

ในหัวใจน้อย ๆ ของมันหวนนึกถึงเรื่องราวที่ผันแปรมากหลาย นึกถึง

การล้างแค้นของลื่อเซี่ยวม่วยเป็นเช่นนี้ การล้างแค้นของเซียงเล่าไถ่กลับเป็นเช่นนี้

โอ้วฮุยกับเตี่ยปั๋วซัวจูงมือกันไป ต่างมีความในใจ เดินเป็นระยะทางลี้เศษ เห็นป้อมตระกูลเซียงเกิดอัคคีช่วงโชติ แดงฉานไปครึ่งขอบฟ้า

เตี่ยปั๋วซัวกล่าวขึ้นว่า

"น้องเรา เรื่องราวในวันนี้สยดสยองยิ่งใช่หรือไม่ นิสัยใจคอของเซียง-เล่าไถ่ โอ..."

กล่าวพลางสั่นศีรษะ โอ้วฮุยกล่าวว่า

"เตี่ยแป๊ะแป๊ะ..."

เตี่ยปั๋วซัวเบือนหน้ามากล่าวว่า

"น้องเรา... เราสองวันนี้พบพานโดยบังเอิญ ถูกอัธยาศัยใจคอ เราแม้อายุมากกว่าหลายขวบปี แต่คุณธรรมของเจ้าเป็นที่เลื่อมใสยิ่ง ภายหน้าเจ้าต้องมีชื่อเลื่องระบือทั่วแผ่นดิน เราไหนเลยกล้าอวดตนเป็นผู้อาวุโส"

ยามนี้ขอบฟ้าบูรพาขาวโพลงรำไร ภายใต้แสงอุทัยสาดส่อง สีหน้าเตี่ยปั๋วซัวทั้งเคร่งขรึมทั้งจริงจัง ใบหน้าน้อย ๆ ของโอ้วฮุยเต็มไปด้วยเถ้าถ่านและคราบโลหิต พอฟังคำพูดของท่านอดหน้าแดงฉานมิได้ กล่าวอีกว่า

"เตี่ยแป๊ะแป๊ะ"

เตี่ยปั๋วซัวโบกมือกล่าวว่า

"คำ 'เตี่ยแป๊ะแป๊ะ' นับแต่นี้อย่าได้กล่าวอีก เราสองสาบานเป็นพี่น้องดีหรือไม่ ?"

ยูไลพันกรเตี่ยปั๋วซัวมีเกียรติภูมิในยุทธจักรปานใด มีศักดิ์ศรีเพียงไหน วันนี้กลับคิดสาบานเป็นพี่น้องกับเด็กหนุ่มอายุสิบกว่าปีผู้หนึ่ง ท่านกลับไม่ได้เห็นแก่พลังฝีมือโอ้วฮุย หากแต่เคารพเลื่อมใสคุณธรรมน้ำใจที่สละตนเองช่วยเหลือผู้อื่นของมัน รู้สึกโอ้วฮุยแม้เยาว์วัย แต่มีพฤติการณ์ดุจเดียวกับพี่น้องของสมาคมบุปผาแดง

โอ้วฮุยพอฟัง เป็นที่สำนึกตื้นตันยิ่ง น้ำตาสองสายไหลหลั่งลงมา หมอบกราบกรานโขกศีรษะร้องเรียกว่า

"เตี่ย...เตี่ย..."

เตี่ยปั๋วซัวคุกเข่าคารวะตอบ กล่าวว่า

"เฮี้ยงตี่ (ยกย่องเป็นน้องอันปราดเปรื่อง) นับแต่นี้เจ้าเรียกเราเป็นซากอ (พี่ที่สาม) เถอะ"

ครั้นแล้ว วีรบุรุษหนึ่งชราหนึ่งเยาว์วัยทั้งสองกอบดินต่างธูป กราบไหว้รวมแปดครั้ง

เตี่ยปั๋วซัวปลาบปลื้มปีติยิ่ง ห่อปากกู่ร้องดังยาวนาน ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังจากทิศตะวันตก ม้าขาวตัวหนึ่งขนคอตั้งชันห้อตะบึงมา ชั่วพริบตามาถึงเบื้องหน้า โอ้วฮุยชมเชยว่า

"ม้าตัวนี้ดียิ่ง"

เตี่ยปั๋วซัวครุ่นคิดในใจ

"น่าเสียดายที่ม้าตัวนี้ไม่ใช่ของเรา หากแต่เป็นของสี่ตี่หู (ภรรยาของน้องที่สี่) ไม่เช่นนั้นเจ้าชมเชยเช่นนี้ เราย่อมต้องกำนัลแก่เจ้า"

ดังนั้นยิ้มเล็กน้อยโดยไม่อธิบาย ถามว่า

"เฮี้ยงตี่ เจ้ายังมีภาระเรื่องราวใดในที่นี้หรือไม่ ?"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะไปบอกต่อเพ้งสี่เจ่กสักคำ ย่อมสมควรส่งซากอสักระยะทางหนึ่ง"

เตี่ยปั๋วซัวก็ไม่อาจหักใจจากโอ้วฮุยในบัดดล จึงกล่าว

"อย่างนั้นประเสริฐแท้"

ดังนั้นจูงบังเหียนม้าเดินเคียงบ่าเคียงไหล่กับโอ้วฮุย พออ้อมเชิงเขาแห่งหนึ่งเห็นหลังต้นไม้ใหญ่ยืนไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง ชะโงกศีรษะลอบดูตลอดเวลา

โอ้วฮุยจดจำเงาหลังมันออก กล่าวเบา ๆ

"เป็นฉื่อเจ็ง"

หวนนึกถึงชื่อแป้มันถูกไฟคลอกตายอย่างสยดสยอง มันกลับซ่อนตัวอยู่ที่นี้ไม่ทราบลับ ๆ ล่อ ๆ ทำอะไร ? จึงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าไปชมดู"

พลางย่องฝีเท้าไป ฉื่อเจ็งกำลังชมดูอย่างเคลิบเคลิ้ม ไม่ทราบด้านหลังมีคนมาถึง เห็นได้ต้นเอี้ยงที่ห่างไปยี่สิบกว่าวา ปรากฏบุรุษสตรีคู่หนึ่งแอบอิงคลอเคลียกันด้วยทีท่าสนิทสนมยิ่ง

โอ้วฮุยเพ่งตามอง ที่แท้บุรุษเป็นฮกกงจื้อ ซึ่งเป็นแขกในป้อมตระกูลเซียง

สตรีกลับเป็นเบ๊ซุนฮวย เห็นฮกกงจื้อโอบเอวอ้อนแอ้นของนาง หอมแก้มนางไม่หยุดยั้ง เบ๊ซุนฮวยอ่อนระทวยแอบอิงในอ้อมอกมัน กระซิบเบา ๆ ไม่ทราบกล่าวว่ากระไร

โอ้วฮุยอาชุยังเยาว์ ไม่เข้าใจเรื่องราวของบุรุษสตรี ชมดูจนสนุกสนานน่าสนใจยิ่ง ลอบหัวร่อในใจ ครุ่นคิดขึ้น

"เบ๊โกวเนี้ยกับกงจื้อผู้นี้รู้จักกันเพียงวันเดียวก็ดีกันปานนี้"

ได้ยินฉื่อเจ็งส่งเสียงกรอด ๆ ที่แท้กำลังขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน มิหนำซ้ำกำหมัดทุบอกตนเอง แสดงว่าคลั่งแค้นถึงขีดสุด ดังนั้นถามว่า

"ฉื่อตั่วกอ ท่านอยู่ที่นี้ทำอะไร ?"

ฉื่อเจ็งทุ่มเทสมาธิจิตใจไปยังเบ๊ซุนฮวย กับคำพูดของโอ้วฮุยกลับไม่ได้ยิน พลันส่งเสียงร้องว่า

"เราเสี่ยงกับท่านแล้ว"

ชักดาบจากหว่างเอว โถมใส่ฮกกงจื้อ

โอ้วฮุยแม้ชาญฉลาดหลักแหลม แต่สำหรับเรื่องชิงรักหักสวาทกลับไม่เข้าใจแม้แต่น้อย เพียงทราบว่าเบ๊ซุนฮวยรูปโฉมงดงาม ดังนั้นค่ำคืนวันก่อนเซียงปัอจิ้นสนิทสนมกับนาง วันนี้ฮกกงจื้อกับฉื่อเจ็งกลับต่อยตีกันเพราะนาง

ฮกกงจื้อกับเบ๊ซุนฮวยลอบออกจากห้องโถง กริ่งเกรงถูกผู้คนพบเห็น จึงชักชวนกันมาพร่ำพลอดบอกรักที่ใต้ต้นเอี้ยงนี้ บุรุษชอบพอ สตรีงมงาย โดยไม่รู้สึกตัวขอบฟ้าสว่างรำไรแล้ว ป้อมตระกูลเซียงปั่นป่วนจนแทบถล่มทลาย คนทั้งสองกลับไม่ทราบแม้แต่น้อย พลันเห็นฉื่อเจ็งร่างพุพองไหม้เกรียมผมยุ่งเหยิงสยาย ถือดาบฆ่าฟันเข้ามา สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง พากันผุดลุกขึ้นยืน

ฉื่อเจ็งตาแดงฉานแทบมีเปลวไฟพวยพุ่ง ฟันดาบลงอย่างดุดัน ฮกกงจื้อฝีมือธรรมดาสามัญ เห็นดาบฟันลงยังศีรษะ รีบถอยปราดไป ดาบของฉื่อเจ็งนี้ใช้กำลังรุนแรงเกินไป เสียงฉึกคราหนึ่ง กลับฟันใส่ต้นเอี้ยง ยามฉุกละหุกถอนไม่ออก เบ๊ซุนฮวยกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"ท่านทำอะไร ?"

ฉื่อเจ็งกระชากเสียงว่า

"ทำอะไร ? เราจะฆ่าเด็กน้อยนี้"

พลางถอนดาบโดยแรง ดาบเล่มนั้นหลุดจากต้นเอี้ยงดีดกระดอนกลับมา เสียงโครมเมื่อสันดาบกระแทกใส่หน้าผากมัน

เบ๊ซุนฮวยใจหายวาบ ร้องว่า

"ระวัง เจ็บปวดหรือไม่ ?"

ฉื่อเจ็งผลักไสนางออกโดยแรง กล่าวว่า

"ไม่ต้องแสร้งประพฤติเป็นคนดี"

สะอึกตามติดไป ยกดาบฟันใส่ฮกกงจื้ออีกครา

เบ๊ซุนฮวยเห็นซือกอที่ปรกติไม่กล้าขัดใจตนเองแม้แต่น้อย ยามนี้กลับคล้ายเสียสติ ทราบว่ามันบังเกิดเพลิงริษยาฮือโหมสุดระงับ ในใจทั้งละอายทั้งร้อนรุ่ม ถลันไปขวางหน้ามัน สองมือเท้าสะเอวกล่าวว่า

"ซือกอ ท่านคิดฆ่าคนก็ฆ่าข้าพเจ้าก่อนเถอะ"

ฉื่อเจ็งเห็นนางให้การปกป้องฮกกงจื้อ ยิ่งขุ่นแค้นแทบคลุ้มคลั่ง กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"เราจะฆ่ามันก่อน แล้วค่อยฆ่าท่าน"

มือซ้ายผลักใส่หัวไหล่นาง เบ๊ซุนฮวยซวนเซเสียหลักแทบล้มลง ดังนั้นเก็บกิ่งไม้แห้งจากพื้นท่อนหนึ่งต้านดาบของฉื่อเจ็ง ทางหนึ่งเหลียวหน้าไปร้องบอกต่อฮกกงจื้อว่า

"ท่านรีบหนี"

ฮกกงจื้อไม่ทราบนางกับฉื่อเจ็งเป็นคู่หมั้นหมาย ดังนั้นร้องว่า

"คนผู้นี้เสียสติแล้ว ท่านต้องระวังให้มากไว้"

ทางหนึ่งหลบลี้หนีหน้าไปไกลโข

ฉื่อเจ็งร่ายรำดาบยาว เพียงไม่กี่กระบวนท่าก็ฟันกิ่งไม้ในมือเบ๊ซุนฮวยหักสะบั้น ตวาดว่า

"ท่านหากไม่หลีก อย่าได้โทษว่าเราไร้น้ำใจ"

เบ๊ซุนฮวยเหวี่ยงกิ่งไม้หักครึ่งท่อนทิ้ง สะบัดหน้าไป หันลำคอเข้าหาคมดาบมัน กล่าวว่า

"ซือกอ ชั่วชีวิตนี้ข้าพเจ้าไม่อาจเป็นภรรยาท่าน ท่านฆ่าข้าพเจ้าในดาบเดียวเถอะ"

ฉื่อเจ็งหน้าแดงคล้ำกระซากเสียงว่า

"ท่าน...ท่าน..."

ยามขุ่นแค้นคลั่งใจ ไม่อาจกล่าววาจาใดได้

โอ้วฮุยเห็นฉื่อเจ็งสีหน้าดาลเดือด กริ่งเกรงมันไม่อาจควบคุมตน ฟันดาบใส่เบ๊ซุนฮวย ดังนั้นสะอึกปราดไป ขวางอยู่หว่างกลางคนทั้งสอง มือซ้ายพอยกขึ้นก็ทาบกับทรวงอกฉื่อเจ็ง แผ่พุ่งพลังเล็กน้อยผลักกระแทกมันถอยกายไปสามก้าว ปากกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ฉื่อตัวกอ ในโลกผู้ใดคิดแตะต้องเบ๊โกวเนี้ยแม้สักขุมขนหนึ่ง ต้องฆ่าเราโอ้วฮุยก่อน"

ฉื่อเจ็งงงงันวูบ กระซากเสียงว่า

"เจ้า...กระทั่งเด็กน้อยปากไม่สิ้นกลิ่นน้ำนม เจ้าก็มั่วสุมกับนาง ?"

พลันได้ยินเสียงฉาด เบ๊ซุนฮวยกระโดดปราดไปตบหน้ามันคราหนึ่ง ฉื่อเจ็งหนึ่งนั้นขุ่นแค้นถึงขีดสุด สติสัมปชัญญะเลอะเลือน สองโอ้วฮุยสอดแทรกอยู่หว่างกลางบดบังสายตาของมัน ฝ่ามือนี้กลับไม่สามารถหลบรอดได้ ถูกตบจนครึ่งซีกหน้าบวมพอง

โอ้วฮุยกลับไม่เข้าใจคำพูดของฉื่อเจ็งนี้หมายความกระไร และไม่เข้าใจเบ๊ซุนฮวยไฉนบันดาลโทสะ ในความนึกคิดของมัน ขณะที่ตนเองถูกเซียงเล่าไถ่คร่ากุมฟาดโบย เบ๊ซุนฮวยเคยวิงวอนต่อเซียงปัอจิ้น ภายหลังยังขอให้มันปลดปล่อยตน มาตรว่าตนเองดิ้นหลุดจากเครื่องพันธนาการก่อน ยังคงสำนึกพระคุณของนาง ยามนี้เบ๊ซุนฮวยเกิดการทุ่มเถียงกับซือกอ โอ้วฮุยย่อมปกป้องอย่างสุดกำลัง

ฉื่อเจ็งเห็นโอ้วฮุยประมือกับสองพี่น้องตระกูลเฮ้ง สำนึกว่าพลังฝีมือตัวเองเป็นรองมากนัก แต่ยามพลุ่งพล่านดาลใจกระทั่งชีวิตก็ไม่นำพา ไหนเลยแยแสผลแพ้ชนะอันใด ยกดาบฟันใส่ศีรษะ ลำคอ หัวไหล่ของโอ้วฮุยติดต่อกัน โอ้วฮุยทั้งไม่สืบเท้าและไม่ถดถอย เพียงยืนหยัดกับที่เบี่ยงตัวหลบหลีกในร่องดาบของมัน พลันพุ่งหมัดซ้ายออก ต่อยใส่ดั้งจมูกมัน

ฉื่อเจ็งยกดาบฟันขวางใส่แขนมัน โอ้วฮุยต่อยหมัดถึงกลางคัน พลันวกแขนวูบ พลิกฝ่ามือคว้าจับข้อมือมัน บิดตามสภาวะช่วงชิงดาบมาถือไว้ จากนั้นหันกายไป ส่งมอบดาบแก่เบ๊ซุนฮวย โอ้วฮุยหันหลังให้กับฉื่อเจ็ง นับว่าขวัญกล้า

ฝีมือเข้มแข็ง ไม่ระวังป้องกันแม้แต่น้อย

ฉื่อเจ็งทราบว่าหากสู้สืบต่อก็ไม่มีประโยชน์ พลันทอดถอนใจยาว ไม่อาจข่มกลั้นสืบไป ตะเบ็งเสียงร้องคร่ำครวญว่า

"ซือแป๋ ท่านผู้เฒ่าตายอย่างสยดสยองนัก"

ยกมือปิดหน้า หมุนตัวผละจากไป

เบ๊ชุนฮวยใจหายวาบ ถามว่า

"ท่านว่าอะไร ?"

ถือดาบติดตามไป ฉื่อเจ็งไม่ตอบคำ ก้มศีรษะวิ่งปราดไป เบ๊ชุนฮวยถามไม่ขาดปากว่า

"บิดาเป็นไรแล้ว ? ท่านว่าตายอย่างสยดสยองอันใด ?"

ฮกกงจื้อยืนอยู่แต่ไกล ไม่ได้ยินคำโต้ตอบของมันสองซือเฮียม่วย เห็นเบ๊ชุนฮวยติดตามฉื่อเจ็งไป ต้องร้องว่า

"ชุนม่วย กลับมา อย่าได้สนใจมัน"

เบ๊ชุนฮวยห่วงพะวงบิดา ไม่สนใจเสียงร่ำร้องเรียกหาของฮกกงจื้อ เฝ้าถามไถ่ฉื่อเจ็ง ฮกกงจื้อ เห็นดาบตกอยู่ในเงื้อมมือเบ๊ชุนฮวย ไม่เกรงกลัวฉื่อเจ็งอีก เร่งฝีเท้าติดตามไป

ติดตามไปสิบกว่าก้าว พลันเห็นหลังต้นไม้ใหญ่ปรากฏคนผู้หนึ่งวกอ้อมออกมา เป็นคนร่างอ้วนอายุห้าสิบเศษ ที่แท้เป็นหัวหน้าที่สามของสมาคมบุปผาแดง ฉายายูไลพันกรเตี่ยปั๋วซัว

ฮกกงจื้อพอเผชิญหน้ากับท่านถึงกับแตกตื่นจนหน้าถอดสี ไม่อาจกล่าววาจาใดได้

เตี่ยปั๋วซัวยิ้มพลางกล่าวว่า

ฮกกงจื้อ ท่านสบาย ?"

ฮกกงจื้อประสานมือ ฝืนใจกล่าวว่า

"เตี่ยซาตึงแก ท่านสบาย ?"

ไม่แยแสสนใจเบ๊ชุนฮวยอีก หันกายสาวเท้าก้าวปราดไป วิ่งไปสิบกว่าวาเหลียวมองเตี่ยปั๋วซัวแวบหนึ่ง เร่งฝีเท้าเร็วกว่าเดิม

พริบตานั้น ฮกกงจื้อขึ้นเหนือ ฉื่อเจ็งและเบ๊ชุนฮวยลงสู่ใต้ ล้วนจากไปจน

ไร้ร่องรอย มีแต่เตี่ยปั๋วซัวยิ้มเล็กน้อย โอ้วฮุยมีสีหน้ามึนงงสงสัย ยืนกล่าวว่า

"ซากอ ฮกกงจื้อผู้นี้รู้จักท่าน มันคล้ายกลัวท่านยิ่ง"

เตี่ยปั๋วซัวยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"มิผิด มันเคยตกไปในเงื้อมมือพวกเรา ได้รับความลำบากยากเข็ญมาบ้าง"

ที่แท้ฮกกงจื้อผู้นี้เป็นคนโปรดของเตี่ยงลั้ง ฮ่องเต้ ในรัชกาลปัจจุบัน มีนามฮกดังอัน มันเป็นบุตรลับของฮ่องเต้ ดังนั้นกษัตริย์แมนจูองค์นี้ทรงโปรดมันเป็นพิเศษ เคยถูกสมาคมบุปผาแดงคร่ากุมไว้ บีบบังคับให้เตี่ยงลั้งฮ่องเต้ทรงปฏิสังขรณ์วัดเสียวลิ้มยี่

เรื่องนี้ผ่านเลยมานานปี พลันพบพานเตี่ยปั๋วซัวอีกครา ฮกกงจื้อเข้าใจว่าผู้กล้าในสมาคมบุปผาแดงยกกำลังมาจากมณฑลซิงเกียง แตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อไหนเลยกล้าติดตามเบ๊ซุนฮวยอีก หลังจากสมทบกับเฮ่ง ปึ้มเอ็งและพวก ก็รีบจุดกลับนครหลวงในบัดดล

โอ้วฮุยเห็นฮกดังอันไม่รู้จักวิชาฝีมือ ไม่สนใจไยดีมัน ไม่สืบสาวประวัติความเป็นมาของมันอีก เตี่ยปั๋วซัวยื่นมือขวากุมมือมัน คนทั้งสองจูงมือไปเป็นระยะทางสั้เศษ มาถึงร้านน้ำชาข้างทางแห่งหนึ่ง เตี่ยปั๋วซัวกล่าวว่า

"เฮี้ยงตี่ ส่งท่านพันลี้ในที่สุดต้องจากกัน เราสองจากกันในลักษณะนี้"

โอ้วฮุยแม้อาลัยอาวรณ์ จะอย่างไรเป็นคนเปิดเผยห้าวหาญ ดังนั้นกล่าวว่า

"ตกลงซากอ รอถึงหลายปีข้าพเจ้าเติบใหญ่ค่อยไปพบท่านที่แคว้นซิงเกียง"

เตี่ยปั๋วซัวผงกศีรษะกล่าวว่า

"เราจะกลับซิงเกียงไปรอเจ้า"

พลางล้วงดอกไม้แดงที่จัดทำจากผ้ากำมะหยี่แดงจากอกเสื้อดอกหนึ่งกล่าวว่า

"เฮี้ยงตี่ นักสู้ผู้กล้าในต่ำใต้ พอเห็นดอกไม้นี้จะทราบว่าเป็นสัญลักษณ์ของซากอเจ้า เจ้าหากประสบปัญหายุ่งยาก ต้องการคนต้องการเงิน ให้อาศัยดอกไม้นี้ ขอรับจากสหายตามที่ต่าง ๆ"

โอ้วฮุยรับมาซุกเก็บไว้ในอกเสื้อ ในใจนิยมเลื่อมใสยิ่ง หวนนึกถึงภายหน้าคิดฝึกฝีมือถึงระดับซากอไม่ยากนัก แต่คิดมีการคบหาทั่วแผ่นดินดุจเดียวกับท่าน เกรงว่าไม่ง่ายดาย

เตี่ยปั่วซัวเข้าร้านน้ำชาไป รินน้ำชาสองชาม ส่งชามหนึ่งแก่โอ้วฮุย กล่าวว่า

"ใช้น้ำชาแทนสุรา เราสองดื่มชามนี้ต่างสุราเถอะ"

ทั้งสองยกชามขึ้น ยืดคอดื่มจนเหือดแห้ง เตี่ยปั่วซัววางถ้วยชาลง มือหนึ่งยืดบังเหียนม้า กล่าวว่า

"เฮี้ยงตี่ ก่อนจากกันผู้เป็นกอกอคิดถามเจ้าคำหนึ่ง"

"ซากอโปรดถามอย่างเต็มที่"

"นอกจากป้อมตระกูลเซียง เฮี้ยงตี่ยังมีศัตรูคู่อริหรือไม่ ?"

โอ้วฮุยใจสั่นสะท้าน ครุ่นคิดขึ้น

"บิดาเราไม่ทราบถูกผู้ใดทำร้าย คนผู้นี้เมื่อฆ่าบิดาเราย่อมมีฝีมือเหนือธรรมดา ซากอหากทราบว่าเราแบกความแค้นของบิดา สืบทราบนามของศัตรูได้ ท่านถือคุณธรรมน้ำมิตร สืบเสาะไปต่อสู้กับมัน หนึ่งความแค้นของบิดาไม่อาจให้ผู้อื่นทวงถามแทน สองไหนเลยให้ซากอเสี่ยงอันตรายได้ ?"

มันแม้เยาว์วัยแต่เต็มไปด้วยธาตุทระนง เงยหน้ากล่าวว่า

"ไม่รบกวนให้ซากอห่วงใยกังวล ต่อให้มีศัตรูคู่อริใด ผู้น้องก็จัดการได้"

เตี่ยปั่วซัวหัวร่อฮาฮา ชูนิ้วหัวแม่มือชมเชยว่า "ประเสริฐ" ลอยตัวขึ้นบนหลังม้าควบขับสู่ทิศตะวันตก ได้ยินท่านส่งเสียงมาแต่ไกล

"ห่อเล็ก ๆ บนก้อนหิน เป็นกอกอกำนับแก่เจ้า"

โอ้วฮุยเหลียวหน้ามอง เห็นบนหินใหญ่จัดวางห่อผ้าใบหนึ่ง ความจริงแขวนอยู่บนหลังม้า ไม่ทราบปลดลงมาตั้งแต่เมื่อใด โอ้วฮุยยื่นมือหิ้วดูรู้สึกหนักอึ้งยิ่ง พอแก้ออกดู เห็นประกายสีทองแพรวพราว กลับเป็นทองคำหนักยี่สิบตำลึงรวมยี่สิบ[illegible] รวมทั้งสิ้นสี่ร้อยตำลึงทอง ต้องหัวร่อฮาฮาครุ่นคิดขึ้น

"เรายากจนท่านรุ่มรวย หากกำนัลทองคำแก่เรา เราก็ไม่ปฏิเสธ ซากอกลัวเราบ่ายเบี่ยง หลังจากกำนัลทองคำรีบห้อม้าจากไป ออกจะยืดถือเราโอ้วฮุยเป็นเด็กทารกแล้ว"

เหลียวมองเกือกม้าสะกิดฝุ่นละอองคละคลุ้ง ทอดเป็นทางยาวหลายลี้ โอ้วฮุยหวนนึกถึงวันนี้สามารถคบหามิตรแท้เช่นนี้ อดปลื้มปีติมิได้ หิ้วห่อทองคำครวญเพลงชาวเขา ก้าวยาว ๆ ไป

โอ้วฮุยหลังจากเสาะพบเพ้งสี่ แบ่งทองคำสองร้อยตำลึงแก่มันให้มันกลับไปอยู่ที่เมืองซังจิว ตนเองออกท่องเที่ยวทั่วแผ่นดิน ทุกวันฝึกซ้อมหมัดมวยเพลงดาบ ปรับพื้นฐานลมปราณ ศึกษาเคล็ดวิชาบู๊ที่เดี่ยปั๋วซัวถ่ายทอดให้ ทั้งคว้าคัมภีร์หมัดตำราดาบประจำตระกูลควบคู่กันไป

บทที่ ๕
ศิลาเปื้อนเลือด

เวลาผ่านไปหลายปี โอ้วฮุยเติบโตเป็นหนุ่มฉกรรจ์ รูปกายสูงใหญ่ขึ้น ประสบการณ์และพลังฝีมือก็เพิ่มพูนตามกาลเวลา

มันถือพสุธาเป็นบ้าน กลับรื่นรมย์สมใจ ประกอบวีรกรรมตามที่ต่าง ๆ ปราบภัยพาล อภิบาลคนดีนับครั้งไม่ถ้วน เพียงแต่จับจ่ายอย่างมือเติบ ทองคำสองร้อยตำลึงที่เตี่ยปั๋วซัวกำนัลให้ ถูกจับจ่ายใช้สอยจนหมดสิ้น

วันนี้ฉุกคิดว่า ฟังว่ามณฑลกวางตุ้งเจริญรุ่งเรืองอุดมพูนผล กำเนิดวีรบุรุษผู้กล้า เมื่อไร้เรื่องราวกระทำจึงขี่ม้าเร็วตัวหนึ่งมุ่งสู่เนี่ยน้ำ

ในที่สุดโอ้วฮุยมาถึงเมืองฮุดซัวซึ่งเป็นเมืองใหญ่ของกวางตุ้ง เมืองฮุดซัวกับเมืองจูเซียน เก้งเต็ก ฮั่นเค้า รวมเป็นสี่เมืองใหญ่ของแผ่นดิน สมบูรณ์ด้วยธัญญาหารและแพรพรรณ ตัวเมืองคึกคักรุ่งเรือง

โอ้วฮุยมาถึงตัวเมืองเป็นเวลาใกล้เที่ยง ท้องลั่นโครกคราก เห็นทิศใต้ของถนนมีเหลาสุราสามคูหาหลังหนึ่ง ป้ายยี่ห้อจารึกอักษรทอง 'เอ็งฮั้งเล้า' (เหล้าผู้กล้า) สองฟากข้างเปิดหน้าต่างกว้าง ภายในเหลาบังเกิดเสียงตะหลิวดังสดใส กลิ่นหอมของสุราอาหารโชยออกมา ต้องครุ่นคิดขึ้น

"เหลาสุรานี้ตั้งชื่อประหลาดนัก"

ล้วงมือไปในอกเสื้อพบว่าเหลือเงินเพียงร้อยกว่าหุน คาดว่าวันนี้ดื่มสุราไม่ได้ รับประทานหมี่ประทังท้องสักชามแล้วค่อยว่ากล่าวกัน ดังนั้นผูกม้ากับขอนไม้หน้าเหลาสุรา เดินขึ้นเหลาไป

ผู้รับใช้ในเหลาสุราเห็นโอ้วฮุยสวมเสื้อผ้าเก่าคร่ำคร่า สีหน้าถึงกับไม่นิยมยินดี ยื่นมือขวางกั้นไว้ กล่าวว่า

"นายท่าน ชั้นบนเป็นที่นั่งพิเศษ ท่านไม่ดำหนิราคาแพงหรือ ?"

โอ้วฮุยโทสะพลุ่งขึ้น ครุ่นคิดในใจ

"ป้ายยี่ห้อของเจ้าเรียกว่าเหลาผู้กล้า ยามปฏิบัติต่อสหายยากไร้ กลับแสดงทีท่าหมีหมาเช่นนี้ เราไม่กินเจ้าจนระเนระนาดก็ไม่ใช่โอ้วฮุยแล้ว"

พลางหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ขอเพียงสุราอาหารเลิศรส ไม่กลัวราคาแพง"

ผู้รับใช้นั้นเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ใช้หางตาชำเลืองมอง ปล่อยให้โอ้วฮุยขึ้นเหลาไป

เห็นชั้นบนของเหลาโต๊ะเก้าอี้สะอาดสะอ้าน แขกเหรื่อที่มาดื่มกินแต่งกายหรูหรา เก้าในสิบเป็นพ่อค้ารุ่มรวย ผู้รับใช้มองดูสารรูปโอ้วฮุย คำนวณว่าไม่อาจหากำไรได้ ครึ่งค่อนวันยังไม่เข้ามาต้อนรับ โอ้วฮุยลอบครุ่นคิดหาวิธีกินเปล่ามันสักมื้อ พลันได้ยินใจกลางถนนบังเกิดเสียงสับสนวุ่นวาย สตรีนางหนึ่งหัวร่อฮาฮา เดินปรบมือมา

โอ้วฮุยพอดีนั่งอยู่ริมหน้าต่าง กวาดตาไปยังใจกลางถนนเห็นสตรีอายุสามสิบเศษนางหนึ่ง ผมเผ้ายุ่งเหยิงสยาย ตามใบหน้า เสื้อผ้า บนมือล้วนแปดเปื้อนคราบโลหิต มือถือมีดหั่นผักเล่มหนึ่ง ร่ำไห้ครู่หนึ่งก็หัวร่อครู่หนึ่ง กรีดมือวาดเท้าเป็นพัลวัน ที่แท้เป็นคนวิกลจริตผู้หนึ่ง

ผู้ชมยืนดูแต่ไกล สีหน้าบ้างหวาดหวั่นพรั่นพรึง บ้างสมเพชเวทนา ไม่มี

ผู้ใดกล้าเข้าใกล้นาง เห็นนางชี้มือไปยังป้ายยี่ห้อเหล่าผู้กล้า ปรบมือหัวรอรา กล่าวว่า

"หงส์เล่าเอี้ย(นายผู้เฒ่าแซ่หงส์) ท่านมีอายุยืนร้อยปี รุ่มรวยด้วยลาภยศ เราผู้เฒ่าขอโขกศีรษะต่อท่าน วิงวอนให้ฟ้าดินปกป้องคุ้มครองท่าน"

พลางคุกเข่าลงโขกศีรษะดังโครมโครม โขกจนหน้าผากแตกโลหิตหลั่งไหล แต่คล้ายไม่รู้สึกเจ็บปวด ทางหนึ่งโขกศีรษะทางหนึ่งร้องว่า

"หงส์เล่าเอี้ย ท่านกลางวันได้ทองหนึ่งกระบุงกลางคืนได้เงินหนึ่งกระบุง ทั้งรุ่มรวยทั้งอายุยืนยาว มีบุตรเต็มบ้านหลานเต็มเมือง"

ในเหล่าสุราปรากฏคนผู้หนึ่งถลันวูบวาบออกมา มือถือกล้องยาเส้นยาวเหยียด ทีท่าคล้ายเป็นเสมียนเหล่าสุรา ชี้มือไปยังสตรีนั้น ตวาดว่า

"เจ็งสี่ซ้อ(ภรรยาของเจ็งสี่) ท่านจะบ้าคลั่งก็กลับไปยังรังของตัวเอง อย่าได้มารบกวนอารมณ์ดื่มกินของแขกเหรื่อในที่นี้"

เจ็งสี่ซ้อไม่แยแสสนใจ ยังคงทั้งร่ำไห้ทั้งหัวร่อ โขกศีรษะต่อเหล่าสุรา เสมียนเหล่าสุราโบกมือวูบ ในเหล่าสุราปรากฏชายฉกรรจ์สองคนเดินออกมา คนหนึ่งช่วงชิงมีดหั่นผักในมือนาง อีกผู้หนึ่งยกมือผลักวูบ เจ็งสี่ซ้อถึงกับกลิ้งดีลังกาไปทอดหนึ่ง นางหลังจากตะกายลุกขึ้นก็ยืนเซื่องซึมเซา ชั่วครู่ยังไม่ส่งเสียง พลันยกมือทุบอก ร่ำไห้คร่ำครวญว่า

"เซี่ยวซา (สามน้อย) ของเรา เจ้าตายอย่างดับแค้นนัก ฟ้าดินเป็นพยาน เจ้าไม่ได้ขโมยกินเนื้อห่านของผู้อื่นเลย"

ชายฉกรรจ์ที่ชิงมีดหั่นผักชูมีดขึ้น ตวาดว่า

"เจ้ากล่าวเหลวไหลในที่นี้อีก เราจะฟันเจ้ามีดหนึ่ง"

เจ็งสี่ซ้อไม่เกรงกลัวแม้แต่น้อย ยังคงร่ำไห้รำพันไม่ขาดปาก เสมียนเหล่าสุราเห็นคนมุงดูมีสีหน้าไม่เห็นด้วย ดังนั้นสูบยาหลายคำ พ่นควันขาวสายหนึ่ง โบกมือเล็กน้อยชักชวนชายฉกรรจ์ทั้งสองกลับเข้าเหล่าสุรา

โอ้วฮุยเห็นชายฉกรรจ์ทั้งสองรังแกสตรีนางหนึ่ง ความจริงขุ่นข้องใจ แต่หวนนึกถึงสตรีนางนี้เป็นคนวิกลจริตไม่สมควรยึดถือเป็นอารมณ์ พลันได้ยินผู้มาดื่มกินที่โต๊ะด้านหลังสองคนซุบซิบวิจารณ์เบา ๆ คนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"หงส์เล่าเอี้ยกระทำเรื่องนี้ออกจะวู่วามไป บีบบังคับคนผู้หนึ่งตายทั้งเป็น

เกรงว่าภายหน้าต้องรับกรรมสนอง"

โอ้วฮุยพอฟังคำ "บีบบังคับคนผู้หนึ่งตายทั้งเป็น" ถึงกับใจสั่นสะท้าน ได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"นั่นไม่อาจตำหนิหงส์เล่าเอี้ย ของในบ้านสูญหายย่อมสอบถามคนข้างเคียงสักคำ ผู้ใดเรียกสตรีนางนี้เสียสติ กลับผ่าท้องของบุตรในไส้"

โอ้วฮุยรับฟังถึงตอนนี้ไหนเลยสะกดกลั้นใจสืบไปได้ พลันเหลียวหน้าไปยังต้นเสียง เห็นคนกล่าวทั้งสองล้วนมีอายุสี่สิบเศษ คนหนึ่งอ้วนฉุคนหนึ่งผอมซูบ สวมชุดยาวเนื้อแพรพรรณ ดูจากการแต่งกายล้วนเป็นพ่อค้ารุ่มรวย

คนทั้งสองเห็นโอ้วฮุยหันหน้ามา พากันสบตา กล้ำกลืนคำพูดไว้ โอ้วฮุยทราบว่าคนเช่นนี้ขวัญอ่อนกลัวเกิดเรื่อง หากสอบถามโดยดีเป็นต้องบ่ายเบี่ยงว่าไม่ทราบ ไม่ยอมบอกตามความสัตย์ ดังนั้นผุดลุกขึ้นประสานมือต่อคนทั้งสอง ปั้นรอยยิ้มกล่าวว่า

"เถ้าแก่ทั้งสอง นับแต่จากกันที่เมืองกวางโจวไม่ได้พบกันหลายปี ท่านทั้งสองสบาย ?"

พ่อค้าทั้งสองไม่รู้จักโอ้วฮุยมาก่อน มิหนำซ้ำฟังสำเนียงมันแสดงว่าเป็นคนมณฑลอื่น ล้วนประหลาดใจยิ่ง แต่พ่อค้าวานิชถืออัธยาศัยไมตรี ดังนั้นประสานมือตอบกล่าวว่า

"ท่านสบาย ?"

โอ้วฮุยกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ผู้น้องมายังเมืองฮุดซัวครั้งนี้ พกเงินหนึ่งหมื่นตำลึง คิดซื้อสินค้ารายหนึ่ง เพียงแต่แปลกถิ่นไม่คุ้นเคยเป็นที่ลำบากใจยิ่ง วันนี้บังเอิญพบพานท่านทั้งสอง นับว่าประเสริฐแท้ จะได้ขอความช่วยเหลือจากสองท่าน"

พ่อค้าทั้งสองพอฟังคำ "เงินหนึ่งหมื่นตำลึง" ต่างลอบหัวร่ออย่างสบใจ มาตรว่าดูจากการแต่งกายของโอ้วฮุยไม่คล้ายเป็นคนมีเงิน แต่ 'เงินหนึ่งหมื่นตำลึง' หาน้อยไม่ ไหนเลยพลาดโอกาสได้ ดังนั้นพากันกล่าวว่า

"นี่สมควรอยู่ เชิญเข้ามาดื่มสักจอก สนทนาโดยละเอียดเป็นอย่างไร ?"

โอ้วฮุยกำลังรอคำพูดนี้ของมันทั้งสอง ไหนเลยเกรงอกเกรงใจ เดินเข้าไปนั่งกระหนาบข้าง ถามตรง ๆ ว่า

"เมื่อครู่ได้ยินท่านทั้งสองบอกว่า เกิดเรื่องบีบบังคับคนผู้หนึ่งตายทั้งเป็นอันใด กลับคิดเรียนถามดู"

พ่อค้าทั้งสองหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย ขณะจะบ่ายเบี่ยง โอ้วฮุยพลันยื่นมือซ้ายไปยังใต้โต๊ะ เคลื่อนจากซ้ายมาขวาคร่ากุมข้อมือพ่อค้าทั้งสองคนสะข้าง ใช้กำลังเล็กน้อย พ่อค้าทั้งสองพากันร้องโอยออกมาใบหน้าซีดเผือดลง ผู้รับใช้และแขกเหรื่อบนเหลาได้ยินเสียงร้องพากันเหลียวมองมา โอ้วฮุยกล่าวเบา ๆ

"ห้ามไม่ให้ส่งเสียง"

พ่อค้าทั้งสองไม่กล้าขัดขืนได้แต่ฝืนยิ้ม บุคคลอื่นเห็นไม่มีเรื่องราวใด ดังนั้นไม่สนใจมองดูอีก พ่อค้าทั้งสองถูกโอ้วฮุยคร่ากุมข้อมือไว้คล้ายถูกปลอกเหล็กรัดไว้ ไหนเลยดิ้นหลุดได้ โอ้วฮุยกล่าวเบา ๆ

"เราความจริงเป็นมหาโจรที่ฆ่าคนโดยไม่กะพริบตา ตอนนี้กลับตัวเป็นคนดี คิดประกอบการค้า ต้องการเงินหนึ่งหมื่นตำลึงซื้อสินค้า เพียงขาดทุนรอนได้แต่ขอหยิบยืมจากท่านทั้งสองคนละห้าพันตำลึง"

พ่อค้าทั้งสองใจหายวาบ พากันกล่าวว่า

"เรา...เราไม่มี"

"อย่างนั้นท่านทั้งสองบอกเรื่องที่หงส์เล่าเอี้ยบีบบังคับคนตายให้เราฟังดู ผู้ใดบอกเล่าโดยละเอียดเราจะไม่หยิบยืมเงินจากมัน เงินหนึ่งหมื่นตำลึงตกเป็นภาระของอีกคนหนึ่ง"

พ่อค้าทั้งสองรีบกล่าวว่า

"เราบอก เราบอก"

ตอนแรกไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ยอมบอก ยามนี้กริ่งเกรงต้องแบกภาระเพียงลำพัง กลับชิงกันบอกออกไป

โอ้วฮุยเห็นวิธีนี้ได้ผลจึงยิ้มเล็กน้อย ได้ยินคนอ้วนนั้นกล่าวสำเนียงภาคเหนือชัดเจนกว่า จึงชี้มือไปยังมัน กล่าวว่า

"คนอ้วนบอกก่อน รอสักครู่ค่อยให้คนผอมกล่าว ผู้ใดบอกกล่าวไม่ชัดเจนจะเป็นลูกหนี้ของเรา"

พลางคลายมือจากข้อมือพ่อค้าทั้งสอง ปลดห่อผ้าลงจากกลางหลัง พอแก้ห่อออกเห็นเป็นดาบเหล็กกล้าแวววาวเล่มหนึ่ง หยิบฉวยตะเกียบงาช้างบนโต๊ะ

คู่หนึ่ง ปาดใส่คมดาบเบา ๆ ตะเกียบพลันหักเป็นสี่ท่อน

พ่อค้าทั้งสองหันไปมองหน้ากัน อ้าปากกว้างจนหุบไม่ลง หัวใจเต้นระทึก ไม่หยุดยั้ง โอ้วฮุยยื่นสองมือออก ลูบคลำต้นคอพ่อค้าทั้งสองคล้ายหาตำแหน่ง ฟันดาบลง สร้างความแตกตื่นแก่พ่อค้าทั้งสองจนหน้าซีดเผือด

โอ้วฮุยผงกศีรษะกล่าวคำ "ประเสริฐ" จากนั้นห่อดาบไว้ดังเดิม พ่อค้าอ้วนนั้นรีบกล่าวว่า

"เสียวเอี้ย (นายเล็ก) เราบอก ประกันว่า...บอกกระจ่างกว่ามัน..."

พ่อค้าผอมชิงกล่าวว่า

"ไม่แน่นัก ให้เราบอกก่อนเถอะ"

โอ้วฮุยหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"เราบอกว่าจะฟังมันบอกก่อน ท่านวุ่นวายอะไร ?"

พ่อค้าผอมรีบรับคำ โอ้วฮุยกล่าวต่อ

"ท่านไม่เชื่อฟังวาจาเรา ต้องถูกปรับ"

พ่อค้าผอมแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ พ่อค้าคนอ้วนกลับมีสีหน้ากระหยิ่มยิ้มย่อง

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"สุราพร่อง กับน้อยนิด ไหนเลยเป็นมารยาทในการรับแขก รีบสั่งสุราอาหารอย่างดีมาโต๊ะหนึ่ง"

พ่อค้าผอมพอฟังว่าปรับสถานเบายิ่ง คล้ายได้รับคำนิรโทษ รีบเรียกหาผู้รับใช้ สั่งมันจัดสุราอาหารอย่างดีราคาห้าตำลึงมาโต๊ะหนึ่ง

โอ้วฮุยชะโงกศีรษะออกนอกหน้าต่าง เห็นเจ็งสี่ซ้อนั่งกับพื้นถนนฝั่งตรงข้าม เงยหน้ามองท้องฟ้าปากส่งเสียงพึมพำ ไม่ทราบกล่าวว่ากระไร พ่อค้าอ้วนกล่าวขึ้นว่า

"เสียวเอี้ย เราบอกเรื่องนี้ แต่อย่าให้ผู้คนทราบว่าเป็นเราบอก"

โอ้วฮุยขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ท่านไม่บอกก็แล้วกันไป อย่างนั้นให้มันบอก"

พลางเบือนหน้าไปยังพ่อค้าผอม พ่อค้าอ้วนรีบกล่าวว่า

"เราบอก เราบอก เสียวเอี้ย หงส์เล่าเอี้ยผู้นี้เรียกว่าหงส์เทียนน้ำ ...

เจ้าสัวเมืองฮกซัว มีฉายาว่า..."

พ่อค้าผอมสอดคำขึ้น

"เรียกว่าน้ำป่าเทียน (ทมิฬใต้)"

โอ้วฮุยดวาดว่า

"ไม่ใช่การประชันฝีปาก ท่านสอดคำไยกัน ?"

พ่อค้าผอมก้มศีรษะลง ไม่กล้ากล่าวมากความอีก พ่อค้าอ้วนกล่าวว่า

"หงส์เล่าเอี้ยเปิดโรงจำนำที่เมืองฮุดซัวแห่งหนึ่ง เรียกว่าโรงจำนำผู้กล้า เปิดเหลาสุราแห่งหนึ่ง คือเหลาผู้กล้านี้ และเปิดบ่อนพนันแห่งหนึ่ง เรียกว่าบ่อนพนันผู้กล้า มันมีกำลังทรัพย์มหาศาล การคบหากว้างขวาง วิชาฝีมือเป็นเอกในกวางตุ้ง คนในเมืองยังลอบซุบซิบกันแต่ละเดือนมีคนส่งเงินจากมณฑลตะวันออก ตะวันตก และมณฑลเหนือสามแห่งมาให้แก่มัน ฟังว่ามันเป็นเจ้าสำนักโหงวโฮ้วไผ (สำนักห้าเสือ) อะไรนั่น ศิษย์สำนักห้าเสือได้เงินทองตามที่ต่าง ๆ ล้วนต้องแบ่งปันแก่มัน เรื่องในยุทธจักรเหล่านี้ผู้ต่ำต้อยไม่เข้าใจกระไร"

โอ้วฮุยผงกศีรษะกล่าวว่า

"ใช่แล้ว มันเป็นเจ้าสัวใหญ่ และเป็นมหาโจรที่คอยรับส่วนแบ่ง"

พ่อค้าทั้งสองสบตากันวูบ ครุ่นคิดขึ้น

"อย่างนั้นท่านกับมันเป็นคนอาชีพเดียวกันแล้ว ?"

โอ้วฮุยล่วงรู้ความในใจพวกมัน ยิ้มพลางกล่าวว่า

"คำพังเพยมีว่าไว้ คนอาชีพเดียวกันเป็นคู่อริ เรากับหงส์เล่าเอี้ยท่านนี้ไม่ใช่สหาย พวกท่านบอกได้อย่างเต็มที่"

พ่อค้าอ้วนกล่าวว่า

"ตึกของหงส์เล่าเอี้ยมีทั้งสิ้นห้าช่วง ความจริงใหญ่โตมากแล้ว แต่มันเพิ่งตกแต่งนางบำเรอที่เจ็ด คิดปลูกฉิกหงเล้า(หอเจ็ดหงส์)อะไรนั่นที่ข้างตึกหลังให้นางบำเรอคนใหม่อาศัย ที่ดินที่มันต้องการเป็นสวนผักของตระกูลเจ็งสี่ซัอ มีเนื้อที่เพียงสองโข่ว (ไร่จีน) แต่เจ็งอาสี่ปลูกผักหาเลี้ยงชีพ ทั้งครอบครัวห้าชีวิตล้วนพึ่งพาสวนผักนี้ หงส์เล่าเอี้ยเรียกเจ็งอาสี่ไป เสนอให้เงินห้าตำลึงซื้อที่ดินมัน เจ็งอาสี่ย่อมไม่ยินยอม หงส์เล่าเอี้ยเพิ่มเป็นสิบตำลึง เจ็งอาสี่ยังไม่ยินยอม บอกว่าต่อให้เป็นเงินร้อยตำลึงยังมีวันรับประทานหมดสิ้น แต่หากรดน้ำพรวนดิน

สวนผัก ทั้งครอบครัวต้องไม่อดตาย

หงส์เล่าเอี้ยบันดาลโทสะขับไล่มันออกมา เมื่อวานพลันเกิดเรื่องขโมยห่านที่แท้ดีกหลังของหงส์เล่าเอี้ยเลี้ยงห่านอ้วนพีสิบตัว เมื่อวานพลันสูญหายไปตัวหนึ่ง บ่าวไพร่ในบ้านบอกว่า เป็นเซี่ยวยี่ เซี่ยวซา (สองน้อย สามน้อย) ของตระกูลเจ็งขโมยไป พอสืบเสาะถึงสวนผัก พบเห็นขนห่านจำนวนมากจริง ๆ

เจ็งสี่ซ้อโต้แย้งว่า บุตรทั้งสองของนางเรียบ ๆ ร่อย ๆ, ไม่ขโมยของผู้อื่นเด็ดขาด ขนห่านนี้คงเป็นผู้อื่นนำมาทิ้งในสวนผัก บ่าวไพร่ทั้งหลายจึงสอบถามเซียวยี่ เซี่ยวซา คนทั้งสองล้วนบอกว่าไม่ได้ขโมย หงส์เล่าเอี้ยถามว่า "เช้าวันนี้พวกเจ้ารับประทานอะไร ?" เซียวซาบอกว่า "งีกอั้ว (กินเรา) งีกอั้ว" หงส์เล่าเอี้ยพลันตบโต๊ะตวาดว่า "เซี่ยวซารับสารภาพเอง ยังบอกว่าไม่ได้ขโมย ?" ดังนั้นใช้คนไปฟ้องร้องกรมเมือง พนักงานก็มาจับกุมตัวเจ็งอาสี่ไป

เจ็งสี่ซ้อทราบว่าครอบครัวตนเองแม้ยากไร้แต่บุตรชายทั้งสองอยู่ในโอวาทปกติทั้งครอบครัวเกรงกลัวตระกูลหงส์ยิ่ง ไม่ขโมยห่านของพวกมันเด็ดขาด ดังนั้นไปถกเหตุผลที่ตระกูลหงส์ กลับถูกบ่าวไพร่ของตระกูลหงส์เตะออกมา

นางรุดไปร้องทุกข์ที่กรมเมืองก็ถูกพนักงานขับไล่ออกมา นายอำเภอเมืองได้รับไหว้วานจากหงส์เล่าเอี้ย ใช้ไม้พลองไม้หนีบทารุณทรมานจนเจ็งอาสี่หลงเหลือลมหายใจร่อแร่รวยริน เจ็งสี่ซ้อขอเข้าเยี่ยมเห็นสามีโลหิตโทรมร่าง กระทั่งจูจะยังพูดไม่ได้ เพียงร้องบอกว่า "ไม่ขายที่ดิน ไม่ขายที่ดิน ไม่ได้ขโมย ไม่ได้ขโมย"

เจ็งสี่ซ้อยามรุ่มร้อนพลันตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว เดินทางกลับบ้านไป มือหนึ่งจูดลากเซี่ยวซามือหนึ่งถือมีดหั่นผัก ชักชวนคนบ้านใกล้เรือนเคียงไปยังศาลปักตี่เบี่ย คนบ้านใกล้เรือนเคียงเข้าใจว่านางคิดสาบานต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์จึงร่วมทางไปเป็นพยาน ผู้ต่ำต้อยมีบ้านอยู่ข้างเคียงก็ติดตามไปชมดู

เจ็งสี่ซ้อโขกศีรษะที่หน้ารูปปั้นปักตี่เอี่ยเอี้ยหลายครา กล่าวว่า "ปักตี่-เอี่ยเอี้ย ลูกเราไม่ขโมยห่านของผู้อื่นเด็ดขาด ปีนี้มันเพิ่งอายุสี่ขวบ ลิ้นแข็งพูดไม่ชัดเจน ยามคยเบืองหน้าเจ้าสัวใหญ่ บอกว่างีกอั้ว งีกอั้วอะไร ครอบครัวเราถูกปรักปรำ ขุนนางชั่วได้รับสินบนตัดสินลำเอียง ได้แต่ร้องทุกข์ต่อปักตี่-เอี่ยเอี้ย พลางถือมีดผ่าท้องเซี่ยวซา

โอ้วฮุยรับฟังจนเบิ่งตาแทบฉีกขาด ตอนนี้ถึงกับส่งเสียงร้องก้อง พลันผุดลุกขึ้น ตบฝ่ามือดังโครม ถ้วยชามบนโต๊ะล้วนกระดอนขึ้น น้ำแกงบนโต๊ะสาดกระเซ็นออก ร้องว่า

"มีเรื่องเช่นนี้ ?"

พ่อค้าอ้วนผอมทั้งสองเห็นทีท่าเหี้ยมหาญของมันล้วนกล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"เป็นความสัตย์จริง"

โอ้วฮุยเหยียบเท้าซ้ายลงบนม้ายาว ดึงดาบจากห่อผ้าปักลงบนโต๊ะ ร้องว่า

"เล่าต่อไป"

พ่อค้าอ้วนกล่าวว่า

"นี่...นี่ไม่เกี่ยวข้องกับเรา"

ผู้รับใช้และแขกเหรื่อที่มาดื่มกินบนเหลาสุราเห็นโอ้วฮุยมีทีท่าดุร้าย ล้วนอกสั่นขวัญแขวน ผู้ดื่มกินที่ขวัญอ่อนไม่รอจนรับประทานหมดสิ้น พากันปลีกตัวลงจากเหลา เหล่าผู้รับใช้ยืนดูแต่ไกล ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าเข้ามา

โอ้วฮุยร้องว่า

"รีบบอก ในท้องเซี่ยวซามีเนื้อห่านหรือไม่ ?"

พ่อค้าอ้วนกล่าวว่า

"ไม่มีเนื้อห่าน ไม่มีเนื้อห่าน ในท้องมันมีแต่เนื้อหอยขม ที่แท้ตระกูลเจ็งยากไร้ ไม่มีของใดอิ่มท้อง เซี่ยวยี่ เซี่ยวซาจึงไปยังท้องนาจับหอยขมรับประทานเนื้อหอยแข็งกระด้าง เซี่ยวซากัดไม่เปื่อยกลืนลงไปทั้งก้อน ดังนั้นผ่านไปครึ่งวันยังย่อยไม่หมดสิ้น มันบอกว่า "งึกอั้ว งึกอั้ว" แท้ที่จริงหมายถึงงึกล้อ "(กินหอย ...คำ 'อั้ว' (เรา) กับคำ 'ล้อ' (หอย) ภาษาจีนกลางล้วนอ่านเป็นหว่อ) โอ

(**หมายเหตุกิมยัง** เรื่องรับประทานเนื้อหอยเข้าใจผิดเป็นรับประทานห่าน ผ่าท้องบุตรชายพิสูจน์ข้อหาในศาลเจ้าเป็นเรื่องจริง ผู้เฒ่าในเมืองฮุดซัวล้วนทราบดี ในศาลเจ้าเมืองฮุดซัวหน้ารูปปั้นปักตี่ มีศิลาเปื้อนเลือดก้อนหนึ่งปรากฏคราบโลหิตจาง ๆ เป็นประจักษ์หลักฐานในคดีปรักปรำรายนี้ ผู้แต่งเคยเห็นกับตาตนเอง เพียงแต่เวลาผ่านเลยมานาน ยุคสมัยและชื่อบุคคลของเรื่องนี้ตกหล่นสูญหาย ผู้แต่งเคยสอบถามจากผู้รู้ในเมืองฮุดซัวไม่ได้รับความกระจ่างนัก ดังนั้นชื่อบุคคลและตำนานเรื่องราวที่ปรากฏขึ้นในตอนนี้ล้วนเป็นจินตนาการของผู้แต่ง)

เด็กที่ดีผู้หนึ่งกลับตายในศาลเจ้า เจ็งสี่ซ้อก็กลับกลายเป็นวิกลจริต"

โอ้วฮุยถอนตาบขึ้น ร้องว่า

"ผู้แซ่หงส์พักอยู่ที่ใด ?"

พ่อค้าอ้วนไม่ทันตอบคำ พลันได้ยินเสียงสุนัขเห่าดังมาแต่ไกล พ่อค้าผอมทอดถอนใจกล่าวว่า

"บาปกรรม บาปกรรม"

โอ้วฮุยถามว่า

"ยังมีเรื่องใด ?"

"เป็นบ่าวไพร่ของหงส์เล่าเอี้ย นำสุนัขดุตามจับกุมเซี่ยวยี่ของตระกูลเจ็ง"

โอ้วฮุยกระชากเสียงว่า

"ข้อกล่าวหาพิสูจน์ชัดแล้ว ยังจับกุมคนทำอะไร ?"

พ่อค้าผอมกล่าวว่า

"หงส์เล่าเอี้ยบอกว่า เซี่ยวซาเมื่อไม่ได้รับประทานห่าน คงเป็นเซี่ยวยี่รับประทาน ดังนั้นคิดจับกุมมันไปสอบสวน ชาวบ้านข้างเคียงทราบว่าหงส์เล่าเอี้ยอับอายกลายเป็นโทสะ คิดยัดเยียดข้อหาแก่เซี่ยวยี่ ลอบแจ้งให้เซี่ยวยี่หลบหนี วันนี้บ่าวไพร่ของหงส์เล่าเอี้ยออกค้นหาตามที่ต่าง ๆ อยู่ครึ่งค่อนวันแล้ว"

ยามนี้โอ้วฮุยกลับระงับเพลิงโทสะไว้ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ประเสริฐ ท่านทั้งสองบอกกล่าวกระจ่างชัด เงินหนึ่งหมื่นตำลึงเราจะขอหยิบยืมจากหงส์เล่าเอี้ยเอง"

พลางคว้าป้านสุราจ่อกับปาก ดื่มสุราทั้งสามป้านจนหมดสิ้น เร่งรัดผู้รับใช้นำสุรามา

ได้ยินเสียงสุนัขเห่า เสียงดวาดว่ายิ่งมา ยิ่งเคลื่อนใกล้ จวบจนถึงหัวถนนโอ้วฮุยมองลงจากหน้าต่าง เห็นเด็กชายอายุสิบสองสิบสามปีผู้หนึ่งวิ่งมาจากมุมถนนอย่างไม่คิดชีวิต

มันเปลือยเท้าทั้งสอง เสื้อกางเกงถูกเขี้ยวสุนัขกัดขาดกะรุ่งกะริ่ง ด้านหลังปรากฏโลหิตหยดหยาดเป็นทาง ไม่ทราบมันสู้กับสุนัขดุอย่างไรจึงสามารถหลบหนีถึงที่นี้ ที่ด้านหลังห่างประมาณเจ็ดแปดวาปรากฏสุนัขดุร้ายขนปุกปุย

สิบกว่าตัวเห่าเสียงขรม วิ่งไล่ติดตามมา เห็นอีกเพียงชั่วขณะจะกระโจนใส่ร่างเจ็งเซียวยี่แล้ว

เจ็งเซียวยี่ตอนนี้เหนื่อยล้าสิ้นเรี่ยวแรง พลันพบเห็นมารดาร้องคำ "มารดา" เข่าอ่อนระทวยล้มลงกับพื้น ไม่อาจตะกายกลุกขึ้นอีก เจ็งสี่ซ้อแม้สติฟันเฟือนกลับจดจำบุตรชายออก พลันผุดลุกขึ้น โถมไปขวางหน้าสุนัขดุ ปกป้องบุตรชายไว้

สุนัขดุทั้งหมดหยุดนิ่งลง แยกเขี้ยวเผยเห็นเขี้ยวขาวแวววาว เห่าโฮ้งโฮ้งข่มขวัญ สุนัขเหล่านี้ล้วนดุร้าย ปกติติดตามหงส์เล่าเอี้ยออกล่าสัตว์ กระทั่งหมีเสือยังกล้าต่อกร แต่เห็นท่าทีปกป้องบุตรอย่างไม่คิดชีวิตของเจ็งสี่ซ้อ ยามกะทันหันกลับไม่กล้าดุกดามเข้าใกล้

บ่าวไพร่ทั้งหลายดวาดก้อง เร่งรัดสุนัขดุจู่โจม ได้ยินเสียงโฮ้งโฮ้งหลายครา สุนัขดุสองตัวพุ่งกระโจนขึ้น งับใส่เจ็งเซียวยี่ที่นอนอยู่บนพื้น เจ็งสี่ซ้อโถมลงบนร่างบุตรชาย สุนัขตัวแรกแยกเขี้ยวแหลมคมงับลงบนหัวไหล่นาง สุนัขดุตัวที่สองกลับงับใส่น่องขวานาง สุนัขทั้งสองตัวกระชากลากดึง คล้ายดอนล่าสัตว์จับได้กระด่ายกวางดาวก็ปาน

บ่าวไพร่ทั้งหลายโห่ร้องหนุนเนื่อง เจ็งสี่ซ้อไม่คำนึงถึงอาการบาดเจ็บตนเอง ยังปกป้องบุตรชายไม่ให้ถูกสุนัขดุจู่โจม เจ็งเซียวยี่คลานขึ้นจากใต้ร่างมารดา ทางหนึ่งร้องไห้คร่ำครวญ ทางหนึ่งต่อยตีกับสุนัขดุ ช่วยเหลือผู้เป็นมารดา พริบตานั้นสุนัขดุทั้งสิบกว่าตัวฮือเข้ามาจากทั่วสี่ทิศแปดทาง

คนมุงดูบนท้องถนนแม้มีจำนวนมาก แต่ครั่นคร้ามในอิทธิพลของหงส์เล่าเอี้ย ทุกผู้คนกล้าเดือดดาลแต่ไม่กล้าส่งเสียง ควรทราบว่าตอนนี้ขอเพียงมีผู้ใดกล้าตอแยบ่าวไพร่เหล่านี้ บ่าวไพร่ทั้งหลายโบกมือวูบเดียว สุนัขดุทั้งหมดจะกระโจนใส่ร่างทันที มีบ้างบางคนไม่อาจหักใจข่มดู เบือนหน้าหลบลี้จากไป บ่าวไพร่ทั้งหลายกลับลิงโลดยินดี ดะเบ็งเสียงหัวร่อ คล้ายล่าได้เหยื่อรายใหญ่ก็ปาน

โอ้วฮุยอยู่บนเหลาสุราเห็นเหตุการณ์ถนัดชัดเจน มันที่ลังเลไม่ช่วยคนเพราะต้องการพิสูจน์ดูกับตาว่า หงส์เทียนน้ำใช่ชั่วร้ายดังคำบอกของพ่อค้าทั้งสองจริงหรือไม่ ? ตอนแรกมันได้ยินพ่อค้าอ้วนบอกเล่าเรื่องสยดสยองนี้ ในใจ

เดือดดาลยิ่ง ภายหลังฟังว่าหงส์เทียนน้ำบีบบังคับคนผู้หนึ่งตายทั้งเป็นแล้วยังส่ง สุนัขดุตามล่าเด็กอีกผู้หนึ่ง รู้สึกในโลกแม้มีคนชั่วร้ายก็ไม่บังควรเกินเลยปานนี้ กลับเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง จวบจนเห็นสุนัขดุกระโจนใส่สองแม่ลูกตระกูลเจ็ง ค่อย ไม่เคลือบแคลงสงสัยอีกต่อไป เห็นเลือดเนื้อแปดเปื้อนท้องถนน หากลังเลอีก ชั่วขณะ มารดาการุณย์บุตรกตัญญูคู่นี้ต้องเสียชีวิตแล้ว ดังนั้นหยิบฉวยตะเกียบ บนโต๊ะสามคู่ เกร็งกำลังใส่แขนขวา ซัดขว้างลงไปทีละอัน

ได้ยินเสียงร้องเอ๋งเอ๋ง สุนัขดุหกตัวล้วนถูกตะเกียบซัดใส่สมอง นอนจมกอง เลือดตายอยู่บนพื้น สุนัขดุที่หลงเหลือตะลึงงันกับที่ ไม่ทราบสมควรกระโจน งับต่อไป หรือหมุนตัวหลบหนี ? โอ้วฮุยคว้าจอกสุราบนโต๊ะขึ้นอีก ขว้างลง บนถนน ทุกครั้งล้วนเล็งแม่นยำ แฝงพลังเปี่ยมล้น กันจอกสุราทุกใบกระแทกใส ดั้งจมูกสุนัขดุทุกตัว สุนัขดุสามตัวไม่ทันร้องครวญครางก็พลิกตัวตายไป พริบตา นั้นสุนัขดุที่หลงเหลือพากันหรุบหางซ่อนอยู่ในหว่างขาหลัง หลบหนีไปจนไร้ ร่องรอย

บ่าวไพร่ที่นำสุนัขออกล่าเหยื่อมีทั้งสิ้นหกคน ปกติถือดีในอิทธิพลของ หงส์เทียนน้ำ อาละวาดในเมืองฮุดซัวตลอดมา เห็นโอ้วฮุยสำแดงยอดวิชาฆ่าสุนัข กลับไม่รู้จักดีชั่ว พากันตวาดว่า

"ผู้ใดมาอาละวาดยังเมืองฮุดซัว ฆ่าสุนัขของหงส์เล่าเอี้ยดาย ต้องชดใช้ ด้วยชีวิต"

ทุกผู้คนล้วนพกดาบคล้องโซ่เหล็ก พากันล้วงออกมาชิงกันบุกขึ้นเหลา ..ะ..หรือดื่มกินเห็นเช่นนั้นพลันปั่นป่วนวุ่นวายเป็นการใหญ่ เหลาผู้กล้านี้เป็น สมบัติของหงส์เทียนน้ำ เสมียน ผู้รับใช้ พ่อครัว ผู้ช่วยพ่อครัวพอเห็นบ่าวไพร่ ตระกูลหงส์ขึ้นเหลามาจับกุมคน พากันคว้าเหล็กเสียบ มีดหั่นผัก กระบองเหล็ก หมายช่วยเหลือ

โอ้วฮุยเห็นถนัดชัดตา เพียงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา บ่าวไพร่ทั้งหกพอวิ่ง ถึงเบื้องหน้า คนแรกขยับโซ่เหล็กดังเกรียวกราว ตวาดว่า

"เด็กโสโครก ตามตัวเอี้ยไปเถอะ"

โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"บ่าวไพร่ของเศรษฐีตัวเมืองก็กล้าถือโซ่เหล็กคล้องคน หรือตีกตระกูล

หงส์เป็นกรมเมืองของเมืองฮุดซัว ?"

มันไม่ผุดลุกขึ้น ตวัดมือตบใส่แก้มซ้ายบ่าวไพร่นั้น ขณะหดมือกลับก็จี้ใส่จุดจี่เก็งที่ก้านคอจุดฮวงฮู้ที่ศีรษะด้านหลังของมันสองแห่ง นี่เป็นจุดสำคัญบนร่างกายผู้คน บ่าวไพร่นั้นถึงกับยืนตะลึงลานกับที่ ไม่อาจขยับเคลื่อนไหวได้

ยามนั้นบ่าวไพร่คนที่สองที่สามไม่ทันเห็นชัดดา เสือกดาบกาลัมจู่โจมจากทางซ้ายขวา โอ้วฮุยเห็นสภาวะดาบคนทั้งสองมีพลังอยู่บ้างแสดงว่าฝึกฝีมือมหลายปี ไม่ใช่บ่าวไพร่โฉดที่อิงอิทธิพลผู้เป็นนายธรรมดา เพราะเหตุนี้ยิ่งเป็นที่พิสูจน์ถึงความป่าเถื่อนของหงส์เทียนน้ำ ดังนั้นใช้วิธีเดิม ตบฉาดฉาดสองคราตบจนบ่าวไพร่ทั้งสองยืนตะลึงลานกับที่

บ่าวไพร่ที่หลงเหลือสามคนเห็นผิดท่า คนหนึ่งหันกายหมายหลบหนี อีกคนหนึ่งร้องว่า

"หงส์ฉิกเอี้ย ท่านมาชมดูว่านี่เป็นอาถรรพณ์ใด ?"

หงส์ฉิกเป็นญาติห่าง ๆ ของหงส์เทียนน้ำ เป็นเสมียนของเหลาผู้กล้านี้ พลังฝีมือไม่นับเป็นอย่างไร แต่กลอกกลิ้งปราดเปรียวยิ่ง ยามนี้ยืนอยู่บนเหลาสุรา ดูออกว่าโอ้วฮุยมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม ดังนั้นสืบเท้ามาสองก้าว ประสานมือกล่าวว่า

"ที่แท้วันนี้ท่านผู้กล้ามาถึง ขออภัยที่ผู้แซ่หงส์มีตาแต่ไร้แวว..."

โอ้วฮุยเห็นบ่าวไพร่ทั้งสามเคลื่อนกายไปยังบันไดเหลาช้า ๆ คิดฉกฉวยโอกาสหลบหนี พลันดึงโซ่เหล็กจากมือบ่าวไพร่ที่ยืนอยู่ข้างกายม้วนเสียดดินไปกระชากกลับวูบหนึ่งโซ่เหล็กก็ม้วนเท้าทั้งหกของบ่าวไพร่ทั้งสามไว้ ในเสียงร้องโอดโอย คนทั้งสามล้มกลิ้งลงทับถมเป็นกลุ่มก้อน ถูกโอ้วฮุยฉุดลากมาโดยพร้อมเพรียง โอ้วฮุยคว้าปลายทั้งสองของโซ่เหล็กขมวดเป็นเงื่อนตายอันหนึ่ง พันธนาการบ่าวไพร่ทั้งสามไว้ รินสุราดื่มโดยไม่แยแสสนใจหงส์ฉิกแม้แต่น้อย

ผู้รับใช้เหลาผู้กล้าทั้งหมด เห็นโอ้วฮุยฝีมือร้ายกาจ แต่คาดว่านักบู๊สู้พวกมากไม่ได้ พากันกระชับอาวุธก่อวงล้อม เพียงรอหงส์ฉิกออกคำสั่งคำเดียว จะกลุ้มจู่โจมเข้าหา โอ้วฮุยพอดื่มสุราจอกหนึ่ง ค่อยถามว่า

"หงส์เทียนน้ำเป็นอะไรกับท่าน ?"

หงส์ฉิกยิ้มพลางกล่าวว่า

"หงส์เล่าเอี้ยเป็นพี่ร่วมแซ่เรา ท่านรู้จักท่านผู้เฒ่าหรือ ?"

"ไม่รู้จัก ท่านเรียกมันมาพบข้าพเจ้า"

หงส์ฉิกลอบบันดาลโทสะ ครุ่นคิดขึ้น

"อาศัยเด็กน้อยเจ้าก็คิดเชิญหงส์เล่าเอี้ย ? ต่อให้เจ้าขึ้นดึกไปโขกศีรษะยังไม่ทราบท่านผู้เฒ่าจะมาพบท่านหรือไม่ ?"

แต่สีหน้ายังกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

"ขอถามนามสูงส่งของท่าน จะได้รายงานให้"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแซ่ปิวก(ถอน) ปิวกที่แปลว่าฆ่าไก่ถอนขน"

หงส์ฉิกลอบสงสัยใจ ครุ่นคิดขึ้น

"ไฉนมีแซ่ประหลาดเช่นนี้ ?"

ใบหน้ากลับยิ้มประจบ กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นปิวกเอี้ย(นายแซ่ปิวก) ของที่มีน้อยถือเป็นมีค่า แซ่ของปิวกเอี้ยทางภาคใต้มีน้อยยิ่ง"

"ใช่แล้ว ของที่มีน้อยถือเป็นมีค่า สมมุติเช่นขนหงส์เขากิเลน ชื่อของข้าพเจ้าเรียกว่าหงส์ม้อ (ขนหงส์)"

หงส์ฉิกกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"นามอันสูงส่ง นามอันสูงส่ง"

จากนั้นฉุกคิดขึ้น

"ไม่ถูกต้อง คำ 'ปิวกหงส์ม้อ' (ถอนขนหงส์) ของมันนี้ ไยมิใช่มีเจตนามารังควานหาเรื่อง ?"

พอได้คิดสีหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านที่แท้เป็นใคร ? มายังฮุดซัวด้วยกิจธุระใด ?"

โอ้วฮุยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ฟังว่าเมืองฮุดซัวมีหงส์ร้ายหลายตัว ข้าพเจ้าเมื่อเรียกว่าปิวกหงส์ม้อจึงนั้นคิดถอนขนหงส์หลายเส้นมาเล่นดู"

หงส์ฉิกถอยกายไปหนึ่งก้าว ดึงแส้อ่อนจากหว่างเอวเส้นหนึ่ง วาดมือซ้ายให้บริวารทั้งหลายคอยระวัง ขยับข้อมือขวา แส้อ่อนแฝงกระแสพลังขุมหนึ่ง

หวดลงยังศีรษะโอ้วฮุย โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"อาศัยหงส์เทียนน้ำลำพังคนเดียวไม่อาจก่อการร้ายมากมายปานนี้ บริวารที่กระพือความชั่วร้ายให้กับมันล้วนมีความผิดสมควรตาย วันนี้ไม่จำเป็นต้องยั้งมือไว้ไมตรี"

เห็นแส้อ่อนหวดจู่โจมถึง พลันพลิกมือคว้าวูบ ตะปบคว้าปลายแส้ไว้ กระชากเข้าหาตัววูบหนึ่ง หงส์ฉิกถึงกับไม่อาจยืนหยัดมั่น ถลามาเบื้องหน้า โอ้วฮุยฟาดมือซ้ายลงบนหัวไหล่มัน หงส์ฉิกรู้สึกมีพลังกล้าแข็งขุมหนึ่งกดคุกลง ถึงกับเข่าอ่อนระทวย คุกลงกับพื้นอย่างลืมตัว

โอ้วฮุยกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ไม่กล้ารับ"

ใช้แส้อ่อนสิบสามท่อนเส้นนั้นม้วนร่างมัน มัดมันติดกับขาโต๊ะของโต๊ะแปดเหลี่ยมตัวหนึ่ง ผู้รับใช้บนเหลาสุราขณะจะโถมเข้ามา พลันเห็นเหตุแปรเปลี่ยนเช่นนี้ สร้างความตระหนกจนชะงักเท้าลง

โอ้วฮุยชี้มือไปยังพ่อครัวอ้วนฉุผู้หนึ่ง ร้องว่า

"นี่ นำมีดหั่นผักมา"

พ่อครัวอ้วนฉุนั้นอ้าปากกว้าง ไม่กล้าขัดขืน ยื่นส่งมีดหั่นผักในมือให้ โอ้วฮุยถามว่า

"ผัดซี่โครงใช้เครื่องปรุงอะไร ?"

พ่อครัวอ้วนกล่าวว่า

"ใช้เนื้ออย่างดีข้างกระดูกสันหลังสุกรผัด ท่านต้องการผัดเปรี้ยวหวาน ผัดเผ็ด ทอดน้ำมัน หรือตุ๋นน้ำใส ?"

โอ้วฮุยยื่นมือกระชากวูบ เสียงคว้ากดราหนึ่ง ฉีกกระชากเสื้อผ้าที่กลางหลังหงส์ฉิกออก เผยเห็นแผ่นหลังอวบขาว พลางยื่นมือลูบคลำกระดูกสันหลังของมันกล่าวว่า

"ใช่ลงมือในตำแหน่งนี้หรือไม่ ?"

พ่อครัวอ้วนอ้าปากกว้างกว่าเดิม ไหนเลยกล้าตอบคำ ? หงส์ฉิกโขกศีรษะเป็นพัลวันร้องว่า

"ท่านผู้กล้าโปรดละเว้นชีวิต"

โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"ละเว้นชีวิตก็ได้ แต่หากไม่ให้ท่านรับความเจ็บปวดทรมานบ้าง ไยมิใช่คนชั่วไม่ได้รับกรรมสนอง ?"

ตวัดมีดหั่นผัก กรีดที่ข้างกระดูกสันหลังมันเป็นบาดแผลยาวเหยียด กล่าวว่า

"เนื้อครึ่งชั่งพอหรือไม่ ?"

พ่อครัวอ้วนกล่าวอย่างเชื่องซึมโง่งม·

"คนเดียวรับประทาน ครึ่งชั่งก็พอแล้ว"

หงส์ฉิกแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ รู้สึกกลางหลังปวดแปลบปลาบ เข้าใจว่ากลางหลังถูกแล่เนื้อไปครึ่งชั่งจริง ๆ ได้ยินโอ้วฮุยถามอีกว่า

"ผัดกระเพาะหมูใช้เครื่องปรุงอะไร ? ตุ๋นมันสมองหมูใช้เครื่องปรุงอะไร ?"

หงส์ฉิกครุ่นคิดในใจ

"ผัดซี่โครงยังพอทำเนา หากผัดกระเพาะหมูตุ๋นมันสมองหมู ชีวิตของเรายังมีเหลือหรือ ?"

ดังนั้นโขกศีรษะกับพื้นเหลาดังโครมโครมกล่าวว่า

"ท่านผู้กล้ามีเรื่องใดโปรดสั่งมา เพียงละเว้นชีวิตผู้ต่ำต้อยสักครั้ง"

โอ้วฮุยเห็นขู่ขวัญมันพอแล้ว ดังนั้นตวาดว่า

"ท่านยังกล้าก่อการร้ายให้กับหงส์เทียนน้ำอีกหรือ ?"

"ผู้ต่ำต้อยไม่กล้า"

"ประเสริฐ รีบขับไล่แขกเหรื่อบนเหลาและที่นั่งพิเศษไป แขกเหรื่อที่ชั้นล่างกลับไม่อนุญาตจากไป"

แขกเหรื่อดื่มกินที่ชั้นบนหากไม่ใช่เจ้าสัวก็เป็นพ่อค้ารุ่มรวย ทุกผู้คนกลัวเกิดเรื่อง เห็นเกิดการต่อยตีต่างคิดหลบลี้แต่แรก จนใจที่บันไดถูกเหล่าผู้รับใช้ถืออาวุธปิดกั้นไว้ ผ่านไปไม่ได้ ยามนี้ไม่ต้องให้คนขับไล่ ลนลานหลบหนีแต่แรก

ผู้ดื่มกินที่ชั้นล่างล้วนเป็นคนยากไร้ แปดในสิบเคยรับความดับแค้นจากหงส์ฉิกมา วันนี้เห็นมีคนมารังควานหาเรื่อง ล้วนสมใจอย่างบอกไม่ถูก คิดรั้งอยู่ชมดูความสนุกสนาน โอ้วฮุยประกาศว่า

"วันนี้ข้าพเจ้าจะเลี้ยงแขก ค่าสุราอาหารของสหายทั้งหลายล้วนคิดบัญชีข้าพเจ้า ห้ามไม่ให้ท่านเก็บแม้สักหุนเดียว รีบยกไหสุราออกมา ปรุงกับที่ดี

ที่สุด ฆ่าสุนัขดุบนถนนทั้งเก้าตัว ปิ้งเนื้อสุนัขเลี้ยงคนทั้งหมด"

มันสั่งคำหนึ่ง หงส์ฉิกก็รับคำคำหนึ่ง ผู้รับใช้เคลื่อนไหวชักช้า โอ้วฮุย ก็ตวัดมีดหั่นผักขึ้น ถามพ่อครัวอ้วนว่า

"ลำไส้น้ำแดงใช้เครื่องปรุงอะไร ? เซี่ยงจี๊ผัดใช้เครื่องปรุงอะไร ?"

พ่อครัวอ้วนตอบตามความสัตย์ ใช้ลำไส้ชุดหนึ่งเซี่ยงจี๊สองลูก สร้างความแตกตื่นแก่หงส์ฉิกจนหน้าถอดสี เร่งรัดผู้รับใช้ไม่ขาดปาก

บ่าวไพร่ที่ถูกสยบทั้งหกเห็นโอ้วฮุยดุร้ายปานนี้ ไม่ทราบจะจัดการกับตนเองอย่างไร ล้วนใจเต้นระทึกตูมตาม ชำเลืองมองโอ้วฮุยแวบหนึ่งสบตากันวูบหนึ่ง ครุ่นคิดอย่างร้อนรุ่ม

"หงส์เล่าเอี้ยไฉนยังไม่มาช่วยคน ? หากชักช้าอีกครู่หนึ่ง ทูตมรณะตนนี้จะจัดการกับพวกเราแล้ว"

โอ้วฮุยเห็นผู้รับใช้จัดการตามคำสั่งของตนเองไม่พลาดจึงก้าวยาว ๆ ลงยังชั้นล่าง รินสุราชามหนึ่ง กล่าวว่า

"วันนี้ผู้น้องเลี้ยงแขก ท่านทั้งหลายดื่มสุราอย่างเต็มที่ ต้องการรับประทานอะไรก็สั่งเช่นนั้น เหลาสุราหากกล้าชักช้าแชเชือน เมื่อขากลับข้าพเจ้าจะจุดไฟเผาทิ้ง"

ผู้ดื่มกินทั้งหลายดื่มกินด้วยความยินดี เพียงแต่อยู่ใต้อิทธิพลของตระกูลหงส์ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าเอ่ยปากสอดคำ

โอ้วฮุยกลับขึ้นเหลา คลายจุดของบ่าวไพร่ทั้งสาม คล้องโซ่เหล็กกับลำคอทุกผู้คน รวมกับบ่าวไพร่อีกสามคน ฉุดลากคนทั้งหกลงจากหอโดยพร้อมเพรียง ถามว่า

"โรงจำนำที่หงส์เทียนน้ำเปิดขึ้นอยู่ที่ใด ข้าพเจ้าจะจำนำสุนัขดุหกตัว"

มีผู้ดื่มกินคนหนึ่งชี้แนะหนทางว่า

"ไปยังตะวันออก ผ่านถนนขวางสามสาย กำแพงสูงตระหง่านนั้นคือโรงจำนำผู้กล้า"

โอ้วฮุยกล่าวขอบคุณ ฉุดลากคนทั้งหกออกไป ผู้ชมดูความสนุกสนานกลุ่มหนึ่งติดตามแต่ไกล ต้องการดูว่าจะจำนำคนเป็นอย่างไร โอ้วฮุยใช้มือหนึ่งฉุดลากโซ่เหล็กหกเส้น มาถึงหน้าโรงจำนำผู้กล้า ตวาดว่า

"ผู้กล้าจำนำสุนัขมาแล้ว"

จูงบ่าวไพร่ทั้งหก มาถึงหน้าคอกสูงตระหง่าน กล่าวว่า

"เสมียน จำนำสุนัขดุหกตัว ตัวละหนึ่งพันตำลึง"

เสมียนที่นั่งประจำคอกใจหายวูบ ชาวเมืองฮุดซัวล้วนทราบดี โรงจำนำผู้กล้าเป็นหงส์เล่าเอี้ยเปิดขึ้น สิบกว่าปีมานี้ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้ามาก่อกวน วันนี้ไฉนมีคนวิกลจริตผู้หนึ่งมาจำนำคน ? พอเพ่งตามองจดจำออกว่าที่ถูกโอ้วฮุยจูงมาทั้งหกกลับเป็นบ่าวไพร่ตระกูลหงส์ เมื่อเป็นเช่นนี้เสมียนนั้นยิ่งตื่นเต้นสงสัยกว่าเดิม กล่าวว่า

"ท่าน...ท่านจำนำอะไร ?"

โอ้วฮุยตวาดว่า

"ท่านไม่มีหูหรือ ? ข้าพเจ้าจำนำสุนัขดุหกตัว ตัวละหนึ่งพันตำลึง ทั้งสิ้นหกพันตำลึง คิดถูกอย่างยิ่ง"

เสมียนนั้นทราบว่าโอ้วฮุยมีเจตนามาก่อกวน ดังนั้นกระซิบต่อเสมียนข้างกาย สั่งมันรีบไปเรียกนักบู๊พิทักษ์ตึกมาขับไล่คนวิกลจริตนี้ ทางหนึ่งกล่าวกับโอ้วฮุยอย่างเกรงอกเกรงใจ

"ตามกฎของโรงจำนำ ของเป็นจำนำไม่ได้ ขอท่านให้อภัย"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ตกลง สุนัขเป็นพวกท่านไม่รับ อย่างนั้นข้าพเจ้าจำนำสุนัขตาย"

บ่าวไพร่ทั้งหกใจหายวาบ พากันร้องว่า

"ยู้ซือเอี้ย (คำยกย่องเสมียนแซ่ยู้) ท่านรีบรับไว้ ช่วยชีวิตคนสำคัญกว่า"

แต่เสมียนโรงจำนำละเอียดหลักแหลมปานใด ไหนเลยยินยอมจ่ายเงินหกพันตำลึงให้โดยง่ายดาย เพียงยิ้มประจบกล่าวว่า

"ท่านเชิญนั่ง ดื่มน้ำชาสักถ้วยหรือไม่ ?"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"จัดการสุนัขเป็น กลายเป็นสุนัขตายก่อน ค่อยดื่มน้ำชาของท่าน"

สายตายามกวาดมอง นึกวิธีการได้ สะอึกถึงข้างประตูใหญ่ ยึดจับขอบประตูดันขึ้นไป ยกประตูลงรักสีดำบานหนึ่งลงมา

เสมียนยู้เห็นไม่ถูกต้อง ร้องว่า

"นี่ ท่านผู้นี้ทำอะไร ?"

โอ้วฮุยไม่แยแสสนใจมัน เตะซ้ายป่ายขวา เตะบ่าวไพร่ทั้งหกล้มลง ขวางบานประตูทับลงบนร่างคนทั้งหก เสมียนผู้เห็นเช่นนั้นร้องว่า

"อย่าได้เหลวไหล ท่านทราบหรือไม่ว่านี่เป็นสถานที่ใด ? โรงจำนำนี้เป็นสมบัติของผู้ใด ?"

โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"ดูจากสารรูปคางแหลมแก้มตอบของท่าน คนยากจนในเมืองฮุดซัวคงถูกท่านขูดรีดไม่น้อย"

เดินถึงหน้าคอกตะปบคว้าเปียของมัน ฉุดกระชากออกจากหลังคอกสูงระหง่าน ทับอยู่ใต้บานประตูอีกผู้หนึ่ง จากนั้นเดินไปยังหน้าประตู โอบกลองหินที่สูงทั้งใหญ่ประดิษฐ์อยู่ข้างประตูขึ้น ทุ่มลงบนบานประตูดังโครม

กลองหินนี้หนักไม่ต่ำกว่าห้าร้อยชั่ง พอทุ่มลงไปเช่นนี้ ผู้คนที่ใต้บานประตูทั้งเจ็ดพากันแผดร้องโหยหวน บ้างเจ็บปวดจนอุจจาระปัสสาวะเรี่ยราด คนดูที่นอกประตูและเสมียนที่หลังคอกทั้งหลายพากันอุทานอย่างแตกตื่น โอ้วฮุยโอบกลองหินอีกใบหนึ่งขึ้น ร้องว่า

"สุนัขดุยังไม่ตาย ต้องเพิ่มกลองหินอีกใบหนึ่ง"

พลางเหวี่ยงกลองหินใบนั้นขึ้นกลางอากาศ เห็นแน่ชัดว่าจะร่วงหล่นลงบนบานประตู ทุกผู้คนล้วนอุทานโดยพร้อมเพรียง โอ้วฮุยพลันยกสองมือโอบโอบกลองหินไว้แต่กลางคัน ทับลงบนบานประตูอีกบานหนึ่ง

ยามนี้บนบานประตูทับน้ำหนักพันกว่าชั่ง มาตรแม้นให้ผู้คนเจ็ดคนร่วมกันแบ่งเบา แต่ทุกผู้คนยังถูกกดทับจนกระดูกแทบหักสลาย เสมียนผู้ร้องว่า

"ท่านผู้กล้าละเว้นชีวิต รีบนำเงินออกมา"

โอ้วฮุยถลึงตากล่าวว่า

"อะไร ท่านยังเรียกข้าพเจ้านำเงินออกมา ?"

เสมียนผู้ร่างกายซูบผอม ถูกกดทับจนลมหายใจแทบขาดห้วงอยู่แล้ว รีบกล่าวว่า

"ไม่...เราเรียกภายในนำเงินออกมา..."

เสมียนในโรงจำนำทั้งหลายเห็นสถานการณ์เลวร้าย ได้แต่ลำเลียงเงิน

ออกมาทีละถุง ถุงละหนึ่งร้อยตำลึง ทั้งสิ้นหกสิบถุง โอ้วฮุยกองสุมเงินทั้งหมดลงบนบานประตู กล่าวว่า

"สุนัขดุหกตัวจำนำหกพันตำลึง ยังมีเสมียนอีกผู้หนึ่งเล่า ? หรือเสมียนใหญ่ในโรงจำนำผู้กล้าอันโอ่อ่ายังไม่เทียบเท่าสุนัขดุตัวหนึ่ง อย่างน้อยต้องจำนำสามพันตำลึง"

เงินหกพันตำลึง หนักเท่ากับสามร้อยเจ็ดสิบกว่าชั่ง พอทับทวีลงบนบานประตู คนที่เบื้องล่างทั้งเจ็ดยิ่งทนทานไม่ได้ ยามชุลมุนวุ่นวาย พลันได้ยินนอกประตูมีคนร้องว่า

"เดียรัจฉานใดรับประทานดีหมีหัวใจเสือ บังอาจมาอาละวาดโรงจำนำของหงส์เล่าเอี้ย ?"

กลุ่มคนแยกไปยังสองฟากข้าง เห็นชายฉกรรจ์สองคนถลันเข้ามา คนทั้งสองร่างสูงตระหง่าน สวมเสื้อกางเกงสีดำกลัดกระดุมสีขาว แต่งกายเยี่ยงนักบู๊ โอ้วฮุยขยับกายวูบ พุ่งดวับถึงเบื้องหลังคนทั้งสอง ยื่นสองมือปราดออก ก็คว้าต้นคอคนทั้งสองไว้

คนทั้งสองนี้เป็นนักบู๊พิทักษ์โรงจำนำผู้กล้า ยามไร้เรื่องราวกลับไปเล่นพนันที่บ่อนพนัน ฟังว่ามีคนอาละวาดโรงจำนำค่อยรีบรุดกลับมา มิคาดไม่ทันเห็นเค้าหน้ารูปร่างฝ่ายตรงข้าม ก็ถูกคว้าจุดสำคัญ ยกลอยขึ้นจากพื้น โอ้วฮุยสลัดสองมือ คนหนึ่งปรากฏไพ่เก้าเจ็ดแปดใบร่วงลงจากร่าง อีกผู้หนึ่งปล่อยลูกตำสองลูกร่วงหล่นจากมือ โอ้วฮุยหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ประเสริฐแท้ ที่แท้เป็นผีพนันสองคน"

พุ่งศีรษะคนทั้งสองชนกัน เสียงโครมโครมสองครา เหวี่ยงคนทั้งสองลงบนบานประตู นักบู๊พิทักษ์ดีกทั้งสองนี้ แม้ฝีมือธรรมดาสามัญกลับมีน้ำหนักตัวหนักอึ้ง บานประตูเพิ่มน้ำหนักอีกหลายร้อยชั่ง กดทับจนผู้คนที่เบื้องล่างทั้งเจ็ดจนกระทั่งเสียงครวญครางก็ไม่สามารถเปล่งออกมา

หลงจู้ใหญ่ของโรงจำนำกริ่งเกรงเกิดการตายขึ้น รีบสั่งผู้รับใช้ลำเลียงเงินออกมาอีกสามพันตำลึง น้อมกายคารวะโอ้วฮุยไม่หยุดยั้ง ยิ้มประจบกล่าววาจาดีงาม ในใจลอบสงสัย ครุ่นคิดขึ้น

"หงส์เล่าเอี้ยไฉนไม่มาจัดการด้วยตนเอง ?"

โอ้วฮุยสั่งคนย่างสุนัขบนเหลาสุรา มาจำนำคนในโรงจำนำ จุดประสงค์เพื่อกระตุ้นหงส์เทียนน้ำออกมา มันหลังจากเผชิญภัยที่ป้อมตระกูลเซียงก็เคลื่อนไหวด้วยความระมัดระวัง หวนนึกถึงหงส์เทียนน้ำมีฉายาทมิฬได้ มาตรการป้องกันภายในบ้านเกรงว่ายังร้ายกาจกว่าป้อมตระกูลเซียง

คำพังเพยมีว่าไว้ 'มังกรเข้มแข็งไม่สู้งูเจ้าถิ่น' หากรุดไปรังควานมันถึงถิ่นอาจบางทีต้องเสียทีมัน ดังนั้นอาละวาดเหลาสุราก่อน จากนั้นอาละวาดโรงจำนำ มิคาดหงส์เทียนน้ำไม่ปรากฏกาย กลับเป็นที่เหนือความคาดหมายนัก เห็นเงินอีกสามพันตำลึงลำเลียงมาถึง โอ้วฮุยจึงเบี่ยงศีรษะกล่าวว่า

"ล้วนวางลงบนบานประตู"

พนักงานทั้งหลายทราบว่าพอวางลงไปเท่ากับเพิ่มน้ำหนักอีกหนึ่งร้อยแปดเก้าสิบชั่ง แต่ก็ไม่กล้าขัดขืน ได้แต่วางถุงเงินลงทีละถุงเบา ๆ ได้ยินโอ้วฮุยร้องว่า

"โรงจำนำของพวกท่าน เป็นเจ้าองค์ใดเปิดขึ้น ? ไฉนทำงานป่าเถื่อนปานนี้ ?"

หลงจู้ใหญ่ยิ้มประจบกล่าวว่า

"ไม่กล้า ไม่กล้า ท่านผู้กล้าหาญมีคำสั่งใด ?"

"จำนำสิ่งของไม่ออกตัวหรือ ?"

หลงจู้ใหญ่เห็นบ่าวไพร่ทั้งหกผิวหนังหนา ถูกกดทับสักครู่ไม่เป็นไร แต่เสมียนผู้เกรงว่าไม่อาจทนทานต่อไป ดังนั้นร้องเร่งรัดว่า

"รีบเขียนตั๋ว"

เสมียนประจำคอกไม่ทราบลงพู่กันอย่างไร เห็นหลงจู้ใหญ่เร่งรัด ได้แต่หยิบพู่กันเขียนว่า

'วันนี้รับจำนำบ่าวไพร่ตระกูลหงส์หกคน เสมียนผู้คนหนึ่ง ผิวแตกเนื้อเปื่อย มือเท้ากุดด้วน จำนำเป็นเงินเก้าพันตำลึงถ้วนถือตั๋วเป็นหลักฐาน หากมดปลวกมุสิกกัด เสียหายทางอัคคีภัยแล้วแต่ชะตากรรม ไม่มีสิทธิ์เรียกร้อง สามปีไม่ไถ่คืน เป็นอันขาดอายุ'

ที่แท้ตามกฎของโรงจำนำทั่วแผ่นดิน ต่อให้ที่ท่านจำนำเป็นของใหม่เรียบร้อย เสมียนก็ต้องเขียนคำ 'กุดด้วนขาดเปื่อย' เพื่อป้องกันการถกเถียงตอน

ไถ่คืน โรงจำนำรับจำนำคนเป็น นับเป็นเรื่องไม่เคยมีมาก่อน เสมียนนั้นเขียน จนเคยมือ พลอยกำกับข้อความ 'ผิวแดกเนื้อเปื่อย มือเท้ากุดด้วน' ลงไป

หลงจู้ใหญ่ประคองส่งตัวให้อย่างนอบน้อม โอ้วฮุยยิ้มพลางรับไว้ คว้าคอนักบู๊พิทักษ์ดึกทั้งสองขึ้น ตวาดว่า

"ยกกลองหินลงมา"

นักบู๊ทั้งสองยังตาลายสมองหมุน ทราบว่าคนเดียวไม่สามารถเคลื่อนย้ายกลองหินใบหนึ่ง ได้แต่รวมกำลังสองคน ยกลงมาทีละใบ โอ้วฮุยกล่าวอีกว่า

"ประเสริฐ พวกเราไปท่องที่บ่อนพนัน พวกท่านทั้งหลายยกทุนรอนตามข้าพเจ้ามา"

นักบู๊ทั้งสองถูกโอ้วฮุยจัดการจนเชื่อฟังแต่โดยดี แยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง ยกบานประตูหอบเงินเก้าพันตำลึงตามติดอยู่ด้านหลังโอ้วฮุย คนชมดูความสนุกสนาน เห็นโอ้วฮุยมือเปล่าเท้าเปลือยพิชิตโรงจำนำหมายเลขหนึ่งของเมืองฮุดซัว ต่างลิงโลดยินดี แต่กริ่งเกรงหงส์เล่าเอี้ยพบเห็น ไม่กล้าเข้ามาสนทนา พอฟังว่าโอ้วฮุยยังคิดบุกบ่อนพนันถึงกับดึกดักอักโข ผู้คนที่ติดตามหลังยิ่งมายิ่งมาก

บ่อนพนันนั้นตั้งอยู่ในศาลเจ้าหักพังที่หัวเมืองฮุดซัวหลังหนึ่ง เหนือประตูเขียนคำ 'บ่อนพนันผู้กล้า' โอ้วฮุยก้าวยาว ๆ เข้าไป เห็นภายในบ่อนชุมนุมผู้คนกลุ่มใหญ่ กำลังทอดลูกเต๋าแทงใหญ่เล็ก

เจ้ามือดิ้วหนาดาโต สวมเสื้อกางเกงแพรที่เป็นสินค้าพื้นเมืองของเมืองฮุดซัว แบะอกเผยเห็นขนอกดำมะเมื่อม เห็นโอ้วฮุยเดินเข้ามา ด้านหลังตามติดด้วยนักบู๊สองคน ยกบานประตูบรรทุกเงินเกือบร้อยถุงต้องงงงันวูบ ร้องว่า

"จั้วพัวยเตีย (หนังงูแซ่เตีย) เจ้ามาทำอะไร ?"

นักบู๊แซ่เตียนั้นบุ้ยปากคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ผู้กล้าท่านนี้คิดเล่นสักตา"

เจ้ามือนั้นได้ยินหนังงูเตียกล่าวอย่างนอบน้อม ทราบว่าหงส์เล่าเอี้ยคบหากว้างขวาง คนเบื้องหน้าแม้เยาว์วัย คงเป็นสหายของท่านผู้เฒ่า ต้องครุ่นคิดขึ้น

"วิเศษแท้ ท่านหามเงินส่งมายังบ่อนเรา คนเปิดร้านอาหารไม่กลัวชาน

ฉกรรจ์ลงพุง คนเปิดบ่อนพนันไหนเลยกลัวเทพสมบัติ ? ยกเข้ามามากกว่านี้ก็หาตำหนิว่ามากเกินไม่"

ดังนั้นแยกเขี้ยวหัวร่อกล่าวว่า

"สหายท่านนี้แซ่ใด เชิญนั่ง"

โอ้วฮุยทรุดนั่งลงอย่างโอ่อ่า กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแซ่ปิวก เรียกว่าหงส์ม้อ"

เจ้ามือนั้นงงงันวูบ ครุ่นคิดขึ้น

"ที่แท้ท่านมารังควานพวกเรา"

ยกลูกเต๋าถ้วยจานขึ้นเขย่า วางลงบนโต๊ะ นักพนันลอบข้างหลายสิบคนพากันแทงเงินลง บ้างแทง 'ใหญ่' บ้างแทง 'เล็ก'

โอ้วฮุยมีเจตนาถ่วงเวลา รอให้หงส์เทียนน้ำมาด้วยตนเองจะได้ต่อสู้กับมัน ดังนั้นนั่งดูอย่างยิ้มแย้ม หาได้ทุ่มแทงไม่ เห็นเจ้ามือเปิดถ้วยขึ้น ลูกเต๋าสามลูกออกรวมสิบเอ็ดแต้ม นักพนันที่ซื้อแต้ม 'ใหญ่' พากันโห่ร้องอย่างลิงโลด ที่ซื้อแต้มเล็กกลับคอตก

เจ้ามือนั้นออกติดต่อกันสามตา ล้วนเป็นแต้ม 'ใหญ่' โอ้วฮุยต้องครุ่นคิดขึ้น

"สิบพนันเก้าหลอกลวง หงส์เทียนน้ำป่าเถื่อนปานนี้ บ่อนพนันที่เปิดขึ้นเป็นต้องมีลวดลายเล่ห์กล รอจนเราตรวจดู ค่อยอาละวาดมันสักครา"

ดังนั้นเพ่งตามองดูลูกเต๋า และเงี่ยหูฟังเสียงลูกเต๋าตกลง เพื่อตรวจดูว่าในลูกเต๋าที่แท้ถ่วงตะกั่วหรือไม่ ฟังอยู่ชั่วขณะพบว่าลูกเต๋ากลับไม่มีลวดลายใด

โอ้วฮุยเคยฝึกซ้อมอาวุธลับฟังเสียงลม มีโสตประสาทปราดเปรียวยิ่งมาตรว่าตอนอยู่ในความมืด หากปรากฏอาวุธลับซัดจู่โจม เพียงฟังสุ้มเสียงก็ทราบทิศทางที่มา แบบลักษณะ และพลังข้อมือของอาวุธลับ สมมติผู้เชี่ยวชาญเช่นเตี่ยปั่วซัว ครั้งกระโน้นอยู่ในป้อมตระกูลเซียง พอได้ยินเสียงอาวุธลับซัดพุ่งจากด้านหลังก็คำนวณออกว่า ฝ่ายตรงข้ามเป็นศิษย์ของปุกงี้ได้ซือแห่งเสียว-ลิ้มยี่ โสตประสาทของโอ้วฮุยแม้เป็นรองเตี่ยปั่วซัว แต่ฟังอยู่ชั่วขณะกลับฟังออกว่า ที่หงายขึ้นของลูกเต๋าทั้งสามลูกเป็นแต้มใด

ควรทราบว่าลูกเต๋ามีทั้งสิ้นหกด้าน แต้มแต่ละด้านผิดแผกกัน ด้านที่เป็นแต้มเดียวกับด้านที่เป็นหกแต้มตอนตกลงสุ้มเสียงผิดแผกกันเล็กน้อย มาตรว่า

ผิดแผกเพียงน้อยนิด แต่ภายใต้โสตประสาทของผู้เชี่ยวชาญอาวุธลับ มีพลังฝีมือลึกล้ำ ย่อมจำแนกออกได้ โอ้วฮุยปล่อยให้มันออกอีกหลายตา ทดสอบจนแน่ชัดจึงกล่าว

"เจ้ามือ จำกัดวงเงินหรือไม่ ?"

เจ้ามือนั้นร้องดัง ๆ ว่า

"ทั่วทั้งมณฑลกวางตุ้งล้วนทราบ บ่อนพนันของทมิฬได้ไม่จำกัดวงเงิน ไม่เช่นนั้นยังเรียกเป็นบ่อนพนันผู้กล้าหรือ ?"

โอ้วฮุยยิ้มเล็กน้อย ชูนิ้วหัวแม่มือกล่าวว่า

"ใช่แล้ว หากกำจัดวงเงินไยมิใช่กลับกลายเป็นโรงจำนำหมีหมา ?"

ฟังลูกเต๋ามันหยุดนิ่ง ออกสิบหกแต้ม จึงเหลียวหน้าไปร้องสั่งว่า

"หนังงูเดีย แทง 'ใหญ่' หนึ่งพันตำลึง"

เจ้ามือนั้นแม้คลุกคลีในบ่อนพนันหลายสิบปี แต่ลูกเต๋าที่แท้ออกใหญ่ออกเล็กต้องรอจนเปิดถ้วยค่อยทราบได้ เห็นมันแทงตาเดียวหนึ่งพันตำลึง ต้องงงงันวูบยกถ้วยเปิดขึ้น เห็นลูกเต๋าสามลูกออกหกแต้มสองลูก สี่แต้มลูกหนึ่ง เป็นแต้มใหญ่จริง ๆ ถึงกับหน้าเผือดขาว สั่งลูกมือจ่ายหนึ่งพันตำลึงแก่โอ้วฮุย

ตาต่อไปขณะเขย่าลูกเต๋า เสียงตกลงดังสับสน โอ้วฮุยจำแนกไม่ชัดเจน ดังนั้นไม่แทง ที่ออกมาเป็นแปดแต้มเล็ก ตาต่อไปโอ้วฮุยแทง 'เล็ก' สองพันตำลึง พอเปิดถ้วยขึ้นเป็นสี่แต้มเล็กจริง ๆ

แทงติดต่อกันห้าหกตา ทางบ่อนจ่ายหนึ่งหมื่นหนึ่งพันตำลึงแล้ว เจ้ามือนั้นเหงื่อชุ่มมือ ยกถ้วยลูกเต๋าเขย่าเป็นพัลวัน โอ้วฮุยได้ยินชัดเจน ในถ้วยออกสิบสี่แต้ม จึงกล่าว

"หนังงูเดีย แทง 'ใหญ่' สองหมื่นตำลึง"

นักบู๊ทั้งสองลำเลียงเงินบนบานประตูขึ้นโต๊ะไปทีละถุง เจ้ามือนั้นแง้มถ้วยขึ้นเล็กน้อย ชำเลืองด้วยหางตา เห็นลูกเต๋าออกสิบสี่แต้ม มันกลับมีฝีมือหมดจด ใช้นิ้วก้อยดันขอบถ้วยเบา ๆ ขอบถ้วยกระทบกับลูกเต๋า ลูกเต๋าหกแต้มลูกหนึ่งพลิกวูบ สิบสี่แต้มก็กลับกลายเป็นเก้าแต้ม นับเป็น 'เล็ก' แล้ว

ฝีมือเช่นนี้หากมิใช่ฝึกฝนเป็นเวลาหลายสิบปี ยากที่จะฝึกสำเร็จได้ หากเปรียบกับวิชาฝีมือนับเป็นท่าไม้ตายอันร้ายกาจ เจ้ามือเห็นโอ้วฮุยยังไม่รู้สึกตัว

คาดว่าครั้งนี้เป็นฝ่ายชนะแน่แล้ว ดังนั้นกล่าวอย่างภาคภูมิ

"ทั้งหมดแทงแล้ว ?"

โอ้วฮุยใช้มือซ้ายผลักเงินกองใหญ่ไปยังใจกลางโต๊ะ กล่าวว่า

"นี่เป็นเงินสองหมื่นตำลึง หากเป็น 'เล็ก' ท่านก็กินหมดสิ้น"

เจ้ามือนั้นร้องว่า

"ประเสริฐ กินแล้ว"

พอเปิดถ้วยขึ้น ถึงกับอ้าปากค้าง เห็นลูกเต๋าทั้งสามลูกออกทั้งสิ้นสิบสองแต้ม

นักพนันทั้งหมดวางมือไม่พนันแต่แรก เห็นบนโต๊ะกองเงินหลายสิบถุงล้วนอกสั่นขวัญแขวนพลันพบว่าที่เปิดออกมาเป็น 'ใหญ่' พากันอุทานดังอาสุ้มเสียงทั้งตื่นเต้นทั้งเลื่อมใส ควรทราบว่าในชีวิตพวกมันไม่เคยเห็นการพนันรายใหญ่ปานนี้มาก่อน โอ้วฮุยหัวร่อฮาฮา ยกเท้าข้างหนึ่งขึ้นบนม้านั่งร้องว่า

"เงินสองหมื่นตำลึงรีบจ่ายมา"

ที่แท้ขณะที่เจ้ามือเล่นโกง ฝีมือแม้รวดเร็วแต่ไหนเลยรอดพ้นจากสายตาโอ้วฮุยได้ มันแม้ดูไม่ออกว่าเจ้ามือเล่นลวดลายอย่างไร แต่คำนวณแน่ว่าลูกเต๋าทั้งสามลูกต้องถูกมันเปลี่ยนจาก 'ใหญ่' เป็น 'เล็ก' ขณะใช้มือซ้ายผลักถุงเงินมือขวายื่นไปยังใต้โต๊ะ ดีดใส่กันถ้วยที่กั้นด้วยพื้นโต๊ะเบา ๆ ลูกเต๋าทั้งสามลูกความจริงออกสามแต้มลูกหนึ่ง หนึ่งแต้มลูกหนึ่ง ห้าแต้มลูกหนึ่ง รวมเป็นเก้าแต้มการดีดของโอ้วฮุยครั้งนี้ใช้พลังพอดีเป็นที่สุด ลูกเต๋าทั้งสามลูกพลิกโดยพร้อมเพรียง เปลี่ยนเป็นสี่แต้ม หกแต้ม สองแต้ม รวมทั้งสิ้นสิบสองแต้ม 'ใหญ่'

เจ้ามือนั้นหน้าซีดเผือด พลันตบโต๊ะดังโครม ตวาดว่า

"หนังงูเดียว คนผู้นี้มีความเป็นมาอย่างไร กลับมาก่อกวนบ่อนของหงส์เล่าเอี้ย ?"

หนังงูเดียหน้านิ่วปานจะร่ำไห้ กล่าวว่า

"เรา...เราก็ไม่ทราบ"

โอ้วฮุยร้องว่า

"รีบจ่าย รีบจ่าย บิดาชนะสองหมื่นตำลึงล้างมือไม่เล่นแล้ว"

เจ้ามือนั้นตบโต๊ะอีกโครมใหญ่ แผดด่าว่า

"มารดาเจ้าเถอะ เจ้าใช้กลโกง เข้าใจว่าบิดาไม่ทราบหรือ ?"

โอ้วฮุยหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ประเสริฐ ท่านชมชอบตบโต๊ะ พวกเราพนันตบโต๊ะก็ได้"

ตบมือขวาลงยังมุมโต๊ะ มุมโต๊ะก็ร่วงหลุดตามพลังมือ จากนั้นตบมือซ้ายลงมุมโต๊ะอีกมุมหนึ่งก็ร่วงหล่นลงบนพื้น ฝีมือนี้แสดงวิทยายุทธออกมา เจ้ามือนั้นไหนเลยกล้าอาละวาด พลันตวัดเท้าหมายเตะโต๊ะล้มลง ฉกฉวยโอกาสชุลมุนหลบหนี นักพนันอันธพาลหลายคนก็โห่ร้องว่า

"ชิงเงินเลย"

โอ้วฮุยยื่นมือซ้ายปราดออก คว้าเท้าที่เจ้ามือนั้นตวัดเตะขึ้นมาไว้ ยกร่างมันห้อยหัวขึ้น ปักศีรษะมันลงบนพื้นโต๊ะ คราครั้งนี้แฝงพลังกล้าแข็ง พื้นโต๊ะถูกศีรษะมันชนทะลุเป็นช่อง ศีรษะคาอยู่ใต้พื้นโต๊ะ ส่วนล่างตั้งแต่หัวไหล่ขึ้นมาติดอยู่บนโต๊ะ กรีดมือวาดเท้าเร่า ๆ เป็นภาพประหลาดแปลกตานัก

นักพนันทั้งหลายอุทานอย่างแตกตื่น พากันถอยปราดไป ทันใดปรากฏบุรุษหนุ่มอายุยี่สิบเศษสวมเสื้อยาวแพรม่วงผู้หนึ่งถลันเข้าประตูใหญ่มา มือขวาโบกพัดจีบ ร้องว่า

"เป็นสหายท่านใดให้เกียรติมา ผู้ต่ำต้อยไม่ได้ต้อนรับแต่ไกล โปรดให้อโหสิ"

โอ้วฮุยเห็นคนผู้นี้ฝีเท้าแคล่วคล่อง เค้าหน้าองอาจ แสดงว่ามีพลังฝีมือไม่ต่ำทราม ต้องงงงันวูบ บุรุษหนุ่มนั้นหุบพัดจีบลง ประสานมือกล่าวว่า

"พี่ท่านมีนามสูงส่งว่ากระไร ?"

โอ้วฮุยเห็นมันเรียบร้อยมีมารยาท ก็ประสานมือตอบกล่าวว่า

"ยังไม่ได้เรียนถามแซ่สูงส่งของท่าน"

บุรุษหนุ่มนั้นกล่าวว่า

"ผู้น้องแซ่หงส์"

โอ้วฮุยเลิกคิ้วหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่าชื่อแซ่ของข้าพเจ้าออกจะไม่เป็นที่คารวะแล้ว ข้าพเจ้าแซ่ป๊วก เรียกว่าหงส์ม้อ พี่ท่านกับหงส์เทียนน้ำมีคำเรียกหาอย่างไร ?"

บุรุษหนุ่มนั้นกล่าวว่า

"นั่นเป็นบิดา บิดาเราฟังว่าท่านให้เกียรติมา ความจริงสมควรมาต้อนรับด้วยตนเอง ประจวบมีภาระสำคัญผูกมัดตัว ดังนั้นสั่งผู้น้องมาเชิญท่านไปดื่มสุรายังบ้านเรา ดื่มสุราจืดชืดสักจอก"

มันเหลียวหน้าไปยังนักบู๊ประจำโรงจำนำผู้กล้าทั้งสอง ตวาดว่า

"คงเป็นพวกเจ้าทั้งสองล่วงเกินป๊วกเอี้ย ดอแยท่านผู้เฒ่ามีโทสะ ยังไม่รีบขอขมา ?"

นักบู๊ทั้งสองลนลานรับคำ น้อมคารวะโดยพร้อมเพรียง กล่าวว่า

"ผู้ต่ำต้อยมีตาแต่ไร้แวว"

โอ้วฮุยยิ้มเล็กน้อย ครุ่นคิดขึ้น

"ลองดูว่าพวกท่านจะเล่นลวดลายใด ?"

ศีรษะเจ้ามือนั้นเสียบอยู่บนโต๊ะ สองเท้าเต้นเร่า ๆ ร้องโอดโอยไม่ขาดปาก บุรุษหนุ่มนั้นตะปบกลางหลังมัน ยกขึ้นเบา ๆ พลิกตัวมันกลับมา โต๊ะตัวนั้นยังคาอยู่บนคอมัน เพียงแต่ขาโต๊ะทั้งสี่ข้างชี้ฟ้า ดูไปคล้ายคล้องคาจองจำขนาดใหญ่ชุดหนึ่ง

เจ้ามือนั้นใช้สองมือค้ำโต๊ะ ทีท่าขบขันยิ่ง และทุลักทุเลยิ่ง กล่าวกับบุรุษหนุ่มนั้นว่า

"ตั๋วเอี้ย ท่านมาได้ประเสริฐ มัน...มัน..."

มองดูโอ้วฮุย กลับไม่กล้ากล่าวต่อ โอ้วฮุยจึงกล่าว

"ท่านไม่เล่นแล้ว ใช่หรือไม่ ? อย่างนั้นก็ได้ เงินที่ข้าพเจ้าพนันชนะเล่า ? บ่อนพนันผู้กล้าคิดบิดพลิ้วหนี้หรือ ?"

บุรุษหนุ่มนั้นตวาดต่อเจ้ามือว่า

"ป๊วกเอี้ยชนะเงินมากน้อยเท่าใด รีบนำออกมา รีรอชักช้าทำอะไร ?"

พลางยึดมุมโต๊ะสองมุม แยกสองมือออก เสียงกร๊อบดราหนึ่งพื้นโต๊ะถูกหักเป็นสองเสี่ยง ฝีมือนี้รวบรัดหมดจดยิ่ง คนในบ่อนพนันล้วนโห่ร้องชมเชยออกมา

เจ้ามือนั้นได้รับการหนุนหลังจากเสียวจู้ (นายเล็ก) ก็ขวัญกล้าแข็งขึ้น กลึงมองโอ้วฮุยอย่างดุดัน กล่าวว่า

"คนผู้นี้เล่นกลโกง"

บุรุษหนุ่มนั้นตวาดว่า

"เหลวไหล ผู้อื่นเป็นวีรบุรุษผู้กล้าไหนเลยเล่นกลโกง ? ในบ่อนมีเงินพอหรือไม่ หากไม่พอ รีบใช้คนไปเบิกจากโรงจำนำ"

โอ้วฮุยครุ่นคิดในใจ

"บุรุษหนุ่มนี้มีพลังฝีมือไม่ต่ำทราม ทำงานโดยมีความรับผิดชอบ เราไม่อาจชะล่าใจไป"

ได้ยินบุรุษหนุ่มนั้นกล่าวว่า

"เงินของปิวกเอี้ยประกันไม่ขาดแม้สักครึ่งหุน คนต่ำต้อยร้านตลาดเหล่านี้สายตาแคบสั้น ไม่เคยเห็นธาตุแท้ของวีรบุรุษผู้กล้า ปิวกเอี้ยไม่ต้องสนใจไยดี ตอนนี้ขอเชิญปิวกเอี้ยไปยังบ้านเราเป็นอย่างไร"

มันทราบดีว่า คำ 'ปิวกหงส์ม้อ' ไม่ใช่ชื่อจริง หากแต่ตั้งใจมารังควานตระกูลหงส์ แต่ยังคงปิวกเอี้ยนั่นปิวกเอี้ยนี่ ไม่ถือสาแต่อย่างไร โอ้วฮุยจึงกล่าว

"พวกท่านที่นี้มีหงส์มากหลาย ไม่ทราบตัวเอี้ยมีคำเรียกหาอย่างไร ?"

บุรุษหนุ่มนั้นคล้ายฟังไม่ออกว่าถ้อยคำมันแฝงความหมายแดกดัน กล่าวว่า

"ไม่กล้า ไม่กล้า ผู้น้องเรียกว่าอิดเม้ง"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าพนันเงิน พนันจนดึกดัก ยังคิดเล่นในที่นี้อีกหลายชั่วยาม มิสู้เชิญบิดาท่านมาพบหน้าในที่นี่เถอะ"

เจ้ามือนั้นได้ยินว่าโอ้วฮุยยังคิดพนัน ถึงกับแตกตื่นจนหน้าถอดสี รีบกล่าวว่า

"ไม่...ไม่..."

หงส์อิดเม้งหน้าเคร่งเครียดลง ตวาดว่า

"พวกเรากำลังสนทนา ไหนเลยมีช่องให้เจ้าสอดปากคำ ?"

เบือนหน้ามายังโอ้วฮุย ยิ้มประจบกล่าวว่า

"บิดาเราไม่เคยเสียมารยาทต่อสหายมาก่อน ทราบว่าปิวกเอี้ยมายังเมืองฮุดซัวในใจปีติยินดียิ่ง ปรารถนารุดมาพบพานในบัดดล เพียงแต่วันนี้ประจวบมีทหารองครักษ์จากวังหลวงสองคนมาถึง บิดาต้องอยู่เป็นเพื่อน ไม่สามารถปลีกตัวมาได้ ขอปิวกเอี้ยให้อโหสิ"

โอ้วฮุยแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"ทหารองครักษ์จากวังหลวงเป็นขุนนางใหญ่โตจริง ๆ อิดเม้งเฮีย ผู้น้องมีฉายาในยุทธจักร ท่านคงเคยได้ยินมา"

หงส์อิดเม้งครุ่นคิดขึ้น

"ไม่ทราบคนผู้นี้มีชื่อฉายาใด หากสามารถสืบสาวต้นตอของมันเพิ่มอีกหลายส่วน ก็จัดการง่ายดายขึ้น"

ดังนั้นรีบกล่าวว่า

"ผู้น้องรอบรู้จำกัด ขอปิวกเอี้ยประทานเถอะ"

"เฮอะ เสียทีที่ท่านเป็นชาวยุทธจักร ไฉนกระทั่งซัวะกัวคูลี่ ปิวกหงส์ม้อ (ฆ่าขุนนางโฉดทุบตีข้าราชการชั่วถอนขนหงส์) อันกระเดื่องเลื่องลือก็ไม่รู้จัก ?"

หงส์อิดเม้งงงงันวูบ กล่าวว่า

"ล้อเล่นแล้ว"

โอ้วฮุยพลันยื่นมือซ้ายปราดออกคว้าปกเสื้อมัน ตวาดว่า

"บังอาจนัก ท่านไฉนกล้ารับประทานเนื้อหงส์ของข้าพเจ้าลงไป ?"

หงส์อิดเม้งไม่อาจสะกดกลั้นใจอีกต่อไป มือขวากวัดแกว่งหลอกล่อ มือซ้ายคว้าจับข้อมือโอ้วฮุย โอ้วฮุยพลิกข้อมือวูบอย่างว่องไว เสียงฉาดคราหนึ่งตบใส่แก้มซ้ายหงส์อิดเม้ง พร้อมทั้งคว้าจับมือขวามันไว้ ตวาดว่า

"คืนเนื้อหงส์ของข้าพเจ้ามา"

หงส์อิดเม้งเรียนวิชาจากตระกูล พลังฝีมือย่อมไม่ต่ำทราม รู้สึกมือขวาคล้ายตกไปในดีมเหล็กคู่หนึ่ง กระดูกข้อมือแตกหักสลาย รีบตวัดเท้าขวาเตะใส่ท้องน้อยโอ้วฮุย โอ้วฮุยยกเท้าขึ้น เหยียบลงจากกลางอากาศ พอดีเหยียบลงบนหลังเท้ามัน เท้าของหงส์อิดเม้งคล้ายถูกลูกตุ้มเหล็กหวดใส่ อดร้องโอยออกมามิได้

โอ้วฮุยตวัดมือซ้ายตบฉาดใส่แก้มขวาหงส์อิดเม้งอีกข้างหนึ่ง สองแก้มมันถึงกับทั้งบวมทั้งแดงคล้ายตับหมูก็ปาน โอ้วฮุยร้องดัง ๆ ว่า

"สหายทั้งหลายรับฟังไว้ ข้าพเจ้าดั้นด้นจากภาคเหนือนับพันลี้มาถึงเมืองฮุดซัว ซื้อได้เนื้อหงส์ชิ้นหนึ่งจากเจ็งอาสี่เจ็งเล่าเฮีย กลับถูกสหายท่านนี้ขโมยรับประทานลงไป พวกท่านว่าสมควรตบหรือไม่ ?"

คนในบ่อนพนันหันไปมองหน้ากัน ไม่กล้าเอ่ยปาก ทราบว่าโอ้วฮุยคิดระบายโทสะชำระความแค้นให้กับเจ็งเซี่ยวซาที่ถูกบีบบังคับตายทั้งเป็น

หงส์อิดเม้งถูกโอ้วฮุยเหยียบใส่เท้าหนึ่ง คร่ากุมมือหนึ่ง ตลอดทั้งร่างก็ไม่อาจขยับเคลื่อนไหวได้ เห็นในกลุ่มคนปรากฏชายชราผู้หนึ่งแหวกออกมา ในมือถือกล้องยาเส้นขนาดสั้นอันหนึ่ง ที่แท้เป็นหลงจู้ใหญ่ของโรงจำนำผู้กล้ามันถูกโอ้วฮุยบีบบังคับเงินไปเก้าพันตำลึงไหนเลยยินยอมเลิกรา ทางหนึ่งส่งคนไปรายงานด่วนต่อหงส์เทียนน้ำ ทางหนึ่งลอบติดตามมายังบ่อนพนันผู้กล้าดูความเคลื่อนไหวโอ้วฮุย ยามนี้เห็นเสียวจู้ถูกคร่ากุม รีบปรากฏออกมา ยิ้มประจบกล่าวว่า

"ท่านผู้กล้า นี่เป็นบุตรโทนของหงส์เล่าเอี้ยพวกเรา หงส์เล่าเอี้ยรักปานดวงใจ ท่านผู้กล้าต้องการเงินใช้สอยโปรดสั่งอย่างเต็มที่ ขอได้โปรดปลดปล่อยเสียวจู้พวกเรา"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ผู้ใดเรียกมันขโมยรับประทานเนื้อหงส์ของข้าพเจ้า เป็นบุตรโทนของหงส์เล่าเอี้ยก็ขโมยรับประทานของผู้อื่นได้หรือ ?"

"ท่านผู้กล้าล้อเล่นแล้ว ในโลกไหนเลยมีเนื้อหงส์ ? มาดรว่ามี เสียวจู้พวกเราก็ไม่ขโมยรับประทานเด็ดขาด"

โอ้วฮุยตวาดว่า

"เนื้อหงส์นี้เป็นยาบำรุงขนานเอก นับเป็นของวิเศษประเมินค่ามิได้ พอรับประทานลงท้องถึงกับหน้าแดงเปล่งปลั่งอวบอ้วนขึ้นมา พวกท่านดูใบหน้ามันใช่แดงกว่าปกติหรือไม่ ? ยังบอกว่าไม่ได้ขโมยรับประทานเนื้อหงส์ของข้าพเจ้าหรือ ?"

หลงจู้ใหญ่ยิ้มประจบกล่าวว่า

"นี่ถูกท่านผู้กล้าตบจนบวมแดง หามีส่วนเกี่ยวข้องกับเนื้อหงส์ไม่"

โอ้วฮุยร้องว่า

"ทั้งหมดตัดสินดู เด็กน้อยนี้ขโมยรับประทานเนื้อหงส์ของข้าพเจ้าหรือไม่ ?"

ผู้คนในบ่อนพนัน มีอยู่กว่าครึ่งเป็นบริวารของหงส์เทียนน้ำ อีกครึ่งหนึ่งหากมิใช่อันธพาลประจำถิ่นก็เป็นบุตรหลานเสเพล ทุกผู้คนเกรงกลัวอิทธิพลของ

หงส์เทียนน้ำ พอฟังโอ้วฮุยสอบถาม พากันกล่าวว่า

"ไม่เห็นท่านมีเนื้อหงส์อันใด"

"หงส์ตัวเอี้ยประกันไม่ขโมยรับประทานของท่าน"

"ตึกของหงส์เล่าเอี้ยมีทุกสิ่งพร้อมสรรพ ยังขโมยของผู้อื่นไยกัน ?"

"ล้อเล่น ล้อเล่นแล้ว"

"ท่านผู้กล้ารีบปล่อยมัน อย่าได้ก่อกวนเรื่องราวใหญ่โต"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ตกลง พวกท่านบอกว่ามันไม่ได้รับประทาน หรือข้าพเจ้าปรักปรำมัน พวกเราไปตัดสินที่ศาลเจ้าปักตี่เบี่ย"

ทุกผู้คนงงงันวูบ ฉุกคิดถึงเรื่องเจ็งสี่ซ้อผ่าท้องบุตรชายในศาลเจ้าปักตี่เบี่ย หลงจู้ใหญ่ลอบดื่นดระหนก ครุ่นคิดขึ้น

"หากไปยังปักตี่เบี่ย ก็เลวร้ายสุดแก้ไขแล้ว"

ดังนั้นน้อมคารวะโอ้วฮุยไม่หยุดยั้ง กล่าวว่า

"ท่านผู้กล้ากล่าวถูกต้อง พวกเราล้วนผิดแล้ว เสียวจู้รับประทานเนื้อหงส์ของท่านผู้กล้า ท่านผู้กล้าต้องการให้ชดใช้อย่างไร ก็ชดใช้เช่นนั้น"

โอ้วฮุยแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านกลับกล่าวอย่างรวบง่าย ที่นี้ทุกผู้คนไม่ยอมรับ ไม่ไปตัดสินที่ปักตี่เบี่ย ภายหน้าข้าพเจ้ายังมีหน้าพบพานผู้คนหรือ ?"

พลางหนีบร่างหงส์อิดเม้งไว้ซอกแขน กระทั่งเงินทองก็ไม่ต้องการ ก้าวยาว ๆ ออกจากบ่อนพนัน สอบถามเส้นทางจากคนสัญจร มุ่งสู่ศาลเจ้าปักตี่เบี่ย

ศาลเจ้าปักตี่เบี่ยปลูกสร้างอย่างภูมิฐาน เป็นศาลบูชากว้างใหญ่ พอเข้าประตูมา ลานตึกเป็นสระน้ำแห่งหนึ่ง เต่าหินงูหินที่ประดิษฐ์ในสระเชิดหัวพันตัวราวมีชีวิต

โอ้วฮุยฉุดลากหงส์อิดเม้งถึงโบสถ์พระประธาน เห็นแผ่นศิลาหน้ารูปปั้นเทพเจ้าแปดเปื้อนคราบโลหิต หวนนึกถึงเจ็งสี่ซ้อถูกบีบบังคับให้ผ่าท้องบุตรชาย ถึงกับเลือดลมพลุ่งขึ้น ผลักไสหงส์อิดเม้งลงบนพื้น เงยหน้าขึ้นมองรูปปั้นเทพเจ้าปักตี่ กล่าวเสียงกังวาน

"ปักตี่เอี้ยเอยปักตี่เอี้ย ท่านสำแดงอิทธิฤทธิ์ล้างแค้นล้างมลทินให้กับผู้ต่ำต้อย เดียรัจฉานนี้ขโมยรับประทานเนื้อหงส์ของข้าพเจ้า แต่ผู้อื่นล้วนบอกว่ามันไม่ได้รับประทาน..."

ไม่ทันกล่าวจบพลันรู้สึกมีกระแสลมดังขึ้นที่ด้านหลัง เบื้องซ้ายขวาปรากฏผู้คนกลุ้มจู่โจมมา โอ้วฮุยก้มศีรษะหดตัว คนทั้งสองก็โถมใส่อากาศธาตุ โอ้วฮุยแยกสองมือผลักใส่กลางหลังคนทั้งสอง เสียงโครมคราหนึ่ง คนทั้งสองปะทะขนกันเอง สิ้นสติสมประดีไป

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งคำรามอย่างเดือดดาล โถมจู่โจมมาอีกครา โอ้วฮุยได้ยินเสียงฝีเท้ามันหนักหน่วง สภาวะดุร้าย ต้องครุ่นคิดขึ้น

"คนผู้นี้กลับมีพลังฝีมือไม่ด่ำทราม"

เบี่ยงกายวูบหนึ่ง ปาดชักนำตามสภาวะ เห็นประกายดาบวูบวาบ ชายฉกรรจ์ร่างหยาบกร้านราวควายเปลี่ยวตัวหนึ่งพุ่งเฉียดผ่านข้างกายโอ้วฮุย ดาบคู่มือกลับฟันลงยังศีรษะของหงส์อิดเม้ง นับว่ามีพลังฝีมือไม่ด่ำทราม ยามเร่งร้อนเบี่ยงแขนวูบ ฟันดาบลงบนพื้นอิฐ สะเก็ดอิฐกระเซ็นซ่าน

โอ้วฮุยร้องว่า

"วิเศษแท้"

ยื่นเท้าซ้ายออก เหยียบลงบนข้อศอกมัน ชายฉกรรจ์นั้นคำรามก้อง คลายมือปล่อยดาบโอ้วฮุยใช้เท้าขวาเขี่ยวูบ ดาบยาวก็ลอยควับขึ้น โอ้วฮุยยื่นมือรับไว้ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากำลังวิดกว่าไม่มีดาบผ่าท้อง ท่านกลับส่งดาบมาพอดี"

ชายฉกรรจ์นั้นเดือดดาลยิ่ง ออกกำลังดิ้นรน โอ้วฮุยคลายเท้าซ้าย กลับถูกมันดิ้นรนลุกขึ้น ที่แท้คนผู้นี้มีพละกำลังมหาศาล มันใช้เท้าขวายันพื้น สองมือกางนิ้วดุจตาขอ ลอยตัวโถมจู่โจมใส่โอ้วฮุย โอ้วฮุยหมุนกายควับ อ้อมปราดมาด้านหลังมัน มือซ้ายแตะกับตะโพกมัน ยืมกำลังเสือกส่ง ดวาดว่า

"ขึ้นสวรรค์เถอะ"

การเสือกส่งครั้งนี้ยืมสภาวะกระโดดปราดของชายฉกรรจ์เองเสียแปดส่วน ชายฉกรรจ์นั้นพลันลอยละลิ่วขึ้นไปอย่างลืมตัว

ในเสียงร้องของทุกผู้คน เห็นแน่ชัดว่าต้องทลายหลังคาโบสถ์ออกไปแล้ว

ชายฉกรรจ์นั้นรีบยื่นสองมือออก โอบคานขวางของโบสถ์ไว้ นับว่าไม่ได้พุ่งชนศีรษะแตก แต่ก็แขวนร่างอยู่กลางอากาศ ก้มสายตามองลงมา พบว่าห่างจากพื้นหลายวา ชายฉกรรจ์ไม่ได้ฝึกปรือวิชาตัวเบา ทั้งมีน้ำหนักตัวหนักอึ้ง แม้มีวิชากำลังภายนอกไม่ต่ำทราม กลับไม่กล้ากระโดดลงไป

คนผู้นี้จัดอยู่อันดับสามในสำนักห้าเสือ เป็นผู้ช่วยอันเข้มแข็งของหงส์-เทียนน้ำ ชาวเมืองฮุดซัวล้วนเกรงกลัว ยามนี้กลับแขวนร่างอยู่บนคาน ขึ้นไปไม่ได้ลงไม่สำเร็จ มีสภาพทุลักทุเลยิ่ง

โอ้วฮุยคว้าปกเสื้อหงส์อิดเม้งกระชากวูบหนึ่ง เสียงคว้ากพอผ่านพ้น เผยเห็นผิวเนื้อบริเวณท้อง ขวางดาบจรดกับหนังท้อง ร้องบอกต่อผู้คนที่เบียดเสียดอยู่ภายในโบสถ์ว่า

"มันใช่รับประทานเนื้อหงส์หรือไม่ ทั้งหมดเบิกตาดูให้ชัดเจน อย่าได้บอกว่าข้าพเจ้าปรักปรำคนดี"

ปรากฏผู้คนแด่งกายภูมิฐาน เป็นผู้มีฐานะดีของท้องถิ่นสี่ห้าคนเดินออกมาพากันกล่าวว่า

"ท่านผู้กล้าโปรดเมตตาละเว้น หากลงมือผ่าท้องก็ต้องตายแล้ว"

โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"คนเหล่านี้ลับ ๆ ล่อ ๆ คงเป็นพวกเดียวกับหงส์เทียนน้ำ"

เหลียวหน้าไปตวาดว่า

"เจ็งสี่ซ้อผ่าท้องบุตรชาย พวกท่านไฉนไม่ทัดทาน ? บุตรหลานคนมีเงินชีวิตมีค่า บุตรของคนยากไร้ไม่นับเป็นชีวิตหรือ ? พวกท่านรีบกลับบ้านไปนำบุตรชายมาคนหนึ่ง หากไม่นำมาข้าพเจ้าจะสืบเสาะไปเอง เนื้อหงส์ของข้าพเจ้าหากไม่ใช่ถูกคนผู้นี้รับประทาน เป็นต้องถูกบุตรชายพวกท่านรับ-ประทาน ข้าพเจ้าจะผ่าท้องทีละคนพิสูจน์ให้กระจ่างชัด"

คำพูดเหล่านี้ขู่ขวัญจนผู้มีอันจะกินทั้งหลายขวัญหนีดีฝ่อ ไม่กล้าเอ่ยปากอีก

ยามสับสนวุ่นวาย นอกประตูศาลเจ้าพลันบังเกิดเสียงฝีเท้าดังสับสน ผู้คนกลุ่มหนึ่งถลันเข้ามา ผู้นำหน้าร่างสูงใหญ่ สวมชุดยาวสีน้ำตาล แยกสองมือออกปรากฏผู้คนเจ็ดแปดคนกระเด็นไปสองฟากข้าง โอ้วฮุยพอเห็นลักษณะทีท่าของมันนี้ ฉุกคิดขึ้น

"ในที่สุดเป้าหมายสำคัญมาแล้ว"

กวาดมองมันตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า และมองจากปลายเท้าขึ้นถึงบนศีรษะ เห็นมันไว้หนวดขาวสองแฉก มีอายุห้าสิบเศษ ข้อมือขวาสวมกำไลหยกมือโบราณ มือซ้ายถือกล้องยานัดถุ์มรกต ลักษณะคล้ายคนรุ่มรวยในชนบทที่มีความเป็นอยู่เลอเลิศ ไม่คล้ายเป็นจอมอำมหิตชาวยุทธจักรที่คอยรับส่วนแบ่งชาวมิจฉาชีพแต่อย่างไร เพียงแต่มันฝีเท้าหนักแน่นมั่นคง สองตาเป็นประกายคาดว่ามีพลังฝีมือสูงเยี่ยม

คนผู้นี้คือเจ้าสำนักห้าเสือทมิฬใต้หงส์เทียนน้ำ มันจัดงานเลี้ยงรับรองทหารองครักษ์จากวังหลวงสองคนภายในตึก ได้ยินบริวารรายงานเข้ามาไม่ขาดสาย มีคนบุกเหลาสุรา โรงจำนำ บ่อนพนัน มันไม่ต้องการเสียบุคลิกต่อหน้าทหารองครักษ์ ดังนั้นไม่สนใจไยดี คาดว่าเรื่องเล็กน้อยเหล่านี้บริวารต้องจัดการได้ จวบจนได้ยินว่าบุตรชายถูกคร่ากุมนำตัวไปยังศาลเจ้าปักตีเบียตระเตรียมผ่าท้อง ค่อยรีบรุดมา ตอนแรกมันยังเข้าใจว่าเป็นศัตรูอันร้ายกาจมารังควานล้างแค้น มิคาดพอพบเห็นโอ้วฮุย กลับเป็นบุรุษหนุ่มชนบทที่แปลกหน้าผู้หนึ่ง ดังนั้นไม่ทักทายปราศรัย กัมกายหมายประคองบุตรชายขึ้น

โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"เฒ่าผู้นี้โอหังนัก กลับถือเราเป็นเช่นวัตถุธาตุ"

รอจนมันย่อเอวกัมตัว พลันฟาดฝ่ามือใส่หว่างเอวมัน หงส์เทียนน้ำกลับไม่หันกายมา มือซ้ายวกวูบ หมายกันฝ่ามือโอ้วฮุยออกห่าง โอ้วฮุยเร่งเร้าพลังเล็กน้อย เสียงฉาดดราหนึ่ง ฝ่ามือทั้งสองปะทะกันอย่างถนัดถนี่

หงส์เทียนน้ำส่ายร่างโงนเงน แทบเสียหลักล้มลงบนร่างบุตรชาย ค่อยทราบว่าบุรุษหนุ่มชนบทนี้เป็นคู่มือเข้มแข็ง ดังนั้นไม่ทันประคองบุตรชาย ขวางมือขวาต่อยหมัดใส่ชายโครงโอ้วฮุย

โอ้วฮุยเห็นมันพลิกแพลงกระบวนท่ารวดเร็วกระแสหมัดปานสายลม นับเป็นชนชั้นยอดฝีมือจริง ๆ ดังนั้นสะบัดดาบฟันใส่หมัดอย่างเร่งร้อน ดาบนี้แม้ดุร้าย หงส์เทียนน้ำเพียงหดมือก็หลบรอดได้ แต่หงส์อิดเม้งนอนขวางอยู่บนพื้นมันหากหดมือ บุตรชายต้องรับดาบนี้แทน ยามคับขันมันกลับมีปฏิกิริยาว่องไวกระตุกผ้าปูโต๊ะหน้าแท่นบูชาม้วนตลบขึ้นต้านดาบนี้

โอ้วฮุยร้องคำ "ประเสริฐ" ยื่นมือซ้ายออก คว้าจับปลายหนึ่งของผ้าปูโต๊ะ คนทั้งสองกระชากโดยพร้อมเพรียง เสียงคว้ากดราหนึ่ง ผ้าปูโต๊ะขาดเป็นสองส่วน

ยามนี้หงส์เทียนน้ำไหนเลยกล้าบังเกิดความคิดดูแคลนแม้สักน้อยนิด พุ่งถอยไปด้านหลังห้าเชียะ ปรากฏบริวารประคองส่งกระบองทองคำที่เป็นอาวุธคู่มือมันมาถึง กระบองทองคำนี้ยาวร่วมเจ็ดเชียะ มีเส้นผ่าศูนย์กลางนิ้วครึ่ง ตลอดทั้งด้ามหลอมจากทองคำ นับเป็นตระกูลแรกในยุทธจักรที่ใช้อาวุธหนักวิจิตรสูงค่าปานนี้

หงส์เทียนน้ำขยับกระบองทองคำ ชี้ไปยังโอ้วฮุย กล่าวว่า

"ท่านเป็นศิษย์ของอาจารย์ท่านใด ? ผู้แซ่หงส์ล่วงเกินท่านในที่ใด กลับคิดขอเรียนถามสักคำ"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"เนื้อหงส์ของข้าพเจ้าถูกบุตรชายท่านขโมยรับประทาน ต้องผ่าท้องพิสูจน์ดูให้กระจ่างชัด"

หงส์เทียนน้ำอาศัยกระบองทองเหลืองด้ามหนึ่ง กวาดทั่วแดวันเนียน้ำโดยไร้ผู้ต่อต้าน จากนั้นจึงก่อตั้งสำนักห้าเสือ ตั้งหลักแหล่งที่เมืองฮุดซัว หลังจากที่กิจการรุ่งเรือง ก็เปลี่ยนกระบองทองเหลืองเป็นกระบองทองคำ

ชาวยุทธจักรใช้กระบองตามขนาดของรูปร่าง ชนิดสั้นไม่เกินห้าเชียะ ชนิดยาวประมาณหกเชียะเศษ กระบองของหงส์เทียนน้ำถึงกับยาวเจ็ดเชียะ ทองคำยังหนักกว่าเหล็กเกือบสองเท่า อาศัยกำลังแขนของมัน ยามร่ายรำใช้ออก ประกายสีทองครอบคลุมรัศมีสองวา มีพลังฝีมือร้ายกาจยิ่ง

หงส์เทียนน้ำพอฟังวาจาโอ้วฮุย ทราบว่าวันนี้ไม่อาจเลิกราโดยสันติ พลันตวัดกระบองทองคำ สลัดข้อมือสองครา ปลายกระบองจี้เปลวเทียนบนแท่นบูชาทั้งสองจุดดับไป ร้องว่า

"เราชมชอบคบหาสหาย ทั้งไม่รู้จักท่านมาก่อน ไยต้องบาดหมางใจเพราะเด็กยากไร้คนหนึ่ง ? เป็นศัตรูเป็นสหาย ล้วนแล้วแต่การตกลงใจของท่าน"

ควรทราบว่ากระบองทองคำเป็นอาวุธหนัก มันขยับกระบองคราเดียวก็กระทุ้งดับเปลวเทียนโดยไม่กระทบกระทั่งถูกเทียนไข เชิงเทียนไม่สั่นไหวแม้แต่น้อย ความแม่นยำของฝีมือนับว่ายากยิ่งจะพบพาน คำพูดมันทั้งอ่อนและแข็ง

ให้โอ้วฮุยรู้ตัวล่าถอย อย่าได้แส่หาเรื่องมากความ โอ้วฮุยพอฟังยิ้มพลางกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ท่านกล่าวถูกต้องยิ่ง ขอเพียงท่านแล่เนื้อหงส์ชิ้นหนึ่งชดใช้แก ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะสะบัดก้นจากไปทันที ท่านเห็นดีหรือไม่ ?"

หงส์เทียนน้ำหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกเราพิสูจน์ความสูงต่ำในเชิงอาวุธเถอะ"

พลางถือกระบองกระโดดปราดไปยังลานตึก โอ้วฮุยปักดาบลงที่ข้างกาย หงส์อิดเม้ง ตวาดว่า

"ท่านหากคิดหลบหนี จะให้บิดาท่านชดใช้ชีวิต"

เดินออกไปด้วยมือเปล่า ร้องว่า

"ข้าพเจ้ายามเดินไม่เปลี่ยนแซ่ ยามนั่งไม่เปลี่ยนชื่อ เรียกว่าฆ่าขุนนาง โฉดทุบตีข้าราชการชั่วถอนขนหงส์ ถอนขนหงส์ไม่ได้ ถอนขนเป็ดขนไก่สัก หลายเส้นยังดี ทั้งหมดคอยดูให้ดี"

เสียงขาดคำพลันยื่นมือซ้ายออก คว้าใส่ปลายกระบองฝ่ายตรงข้าม หงส์-เทียนน้ำครุ่นคิดขึ้น

"ท่านทระนงตนไม่ใช้อาวุธ อย่างนั้นไม่อาจตำหนิเราได้"

เห็นโอ้วฮุยฟอลงมือก็คิดชิงอาวุธ แสดงว่าหยามดูแคลนตนเอง ดังนั้นขยับกระบองด้วยท่าคูฮุ้นเซ่าง้วย (ขับเมฆกวาดจันทร์) กวาดใส่ลำคอมัน

กระบวนท่านี้แม้กวาดจู่โจมเป็นหลัก แต่ในท่าตามหลังมีทั้งจี้ทั้งฟาด ทั้งเขี่ยทั้งพัน พลิกแพลงกลับกลายได้ตามใจปรารถนา

โอ้วฮุยหมุนตัวตามกระบอง สะบัดฝ่ามือฟาดฉาด ตีโต้ไปหนึ่งฝ่ามือ ทุกผู้คนกลั้นลมหายใจชมดูการต่อสู้ของคนทั้งสอง หงส์เทียนน้ำแม้มีพวกมาก แต่เมื่อไม่ได้รับสัญญาณจากมันไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าช่วยเหลือ อย่าว่าแต่คนทั้งสองกระโดดโลดแล่นดุจสายลม ผู้อื่นฝีมือห่างไกล แม้คิดช่วยเหลือก็ไม่อาจสอดมือเข้าไป

ระหว่างการต่อสู้ปรากฏผู้คนอีกสามคนฝ่าเข้าศาลเจ้า คนนำหน้าเป็นสตรีผมยุ่งเหยิงสยายร่างแปดเปื้อนคราบโลหิต ที่แท้คือเจ็งสี่ซ้อ นางโขกศีรษะพลางคืบคลานพลางตลอดทางด้านหลังตามติดด้วยคนสองคน หนึ่งคือสามีนางเจ็งอาสี หนึ่งเป็นบุตรชายนางเจ็งเซี่ยวยี่

เจ็งสี่ซ้อคุกเข่าลง โขกศีรษะต่อหงส์เทียนน้ำไม่หยุดยั้ง หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"หงส์เล่าเอี้ยเมตตาการุณย์ ปักดี่เอี้ยปกป้องท่านมากยศมากวาสนา ดลบันดาลให้ท่านรุ่มรวยมากล้น เซี่ยวซาจื้อของเราฟ้องร้องท่านต่อยมบาลคราหนึ่ง ยมบาลบอกว่าท่านรุ่มรวยมากวาสนา เสพย์สุขไม่สิ้นสุด"

นางคลุ้ม ๆ คลั่ง ๆ ทั้งคุกเข่าทั้งกราบกราน ทั้งร่ำไห้ทั้งหัวร่อ เจ็งอาสี่กลับหน้าเขียวคล้ำ ไม่กล่าวแม้สักคำเดียว

หงส์เทียนน้ำหักหาญกับโอ้วฮุยสิบกว่ากระบวนท่า ตกเป็นรองแต่แรก วงของกระบองทองคำยิ่งมายิ่งเล็กลง เห็นเจ็งสี่ซ้อคุกเข่ากราบกรานตนเองอย่างคลุ้ม ๆ คลั่ง ๆ ยิ่งใจสับสนว้าวุ่น ทราบว่าหากสู้ต่อไปเป็นต้องพ่ายแพ้ ดังนั้นเกร็งกำลังใส่สองแขน ตวัดกระบองเขียใส่ปลายดางโอ้วฮุย

กระบองนี้แฝงพลังกล้าแข็ง ประกายสีทองแพรวพรายตา โอ้วฮุยกลับไม่หลบหลีก ยื่นมือช่วงชิงกระบองอย่างหักโหม หงส์เทียนน้ำทั้งแตกตื่นทั้งยินดีครุ่นคิดขึ้น

"ต่อให้กรงเล็บท่านหลอมจากเหล็ก ก็จะหักทิ้งไป"

ดังนั้นถ่ายทอดพลังมายังข้อมือ พลังตวัดเขียยิ่งรุนแรงกว่าเดิม

ฝ่ามือโอ้วฮุยพอแตะสัมผัสปลายกระบอง ก็หดวูบไปด้านหลัง สลายพลังตวัดเขียของมัน นิ้วมือวกวูบ คว้าใส่ปลายกระบอง นับว่าหงส์เทียนน้ำฝึกปรือเพลงกระบองสามสิบกว่าปี รีบใช้ท่าเจี่ยลิ้วเหียเกียบ (ลื่นบนชิงล่าง) ตามติดด้วยท่าฮวงเทียนเทียกตี่ (พลิกฟ้าครอบดิน) กระชากพลังที่ใช้ออกกลับคืนมา โอ้วฮุยร้องว่า

"ถอนขนเป็ดแล้ว"

สองมือวกเข้าหาตัว บีบเค้นใส่คอหอยมัน ไม่ทราบเคลื่อนกายอย่างไร กลับสะอึกเข้าประชิดตัว กระบองทองคำของหงส์เทียนน้ำต้านอยู่ภายนอก หวดโอ้วฮุยไม่ถูกแล้ว

หงส์เทียนน้ำยามตื่นตระหนก รีบก้มศีรษะลงพร้อมกับยกมือคุ้มครองช่วงคอ โอ้วฮุยตบมือซ้ายลงบนขม่อมมันเบา ๆ ปลดหมวกของมันลงมา มือขวาคว้าจับหางเปียมันไว้ ร้องว่า

"ฝ่ามือนี้ยังไม่ฆ่าท่าน"

มือซ้ายคว้าจับรากเปีย แยกสองมือออก เปียเส้นนั้นขาดผึงเป็นสองท่อน

หงส์เทียนน้ำแตกตื่นจนหน้าถอดสี รีบพุ่งถอยไปด้านหลัง โอ้วฮุยตวัดมือขวา ขว้างหมวกของหงส์เทียนน้ำออก พอดีครอบลงบนหัวงูประดิษฐ์ จากนั้นสืบเท้าไปสองก้าว ฟาดฝ่ามือใส่หัวเต่าหินที่ผงกขึ้น เสียงโครมดราหนึ่ง หัวเต่าหักสะบั้นเสมอคอ ร่วงหล่นลงในสระน้ำ โอ้วฮุยหัวร่อฮาฮา พันเปียขาดของหงส์เทียนน้ำกับคอเต่า สองมือตบฝุ่นละอองบนร่างกาย กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ยังจะต่อสู้อีกหรือ ?"

ผู้คนชมดูเห็นโอ้วฮุยแสดงฝีมือเช่นนี้ล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป หงส์เทียนน้ำทราบว่าฝ่ามือของโอ้วฮุยเมื่อครู่ ยั้งมือไว้ไม่ตรีจริง ๆ ไม่เช่นนั้นด้วยพลังฝ่ามือที่กระแทกเต่าหิน หากฟาดศีรษะตนเองไหนเลยมีชีวิตสืบไป ? แต่การตัดเปียพันคอเต่า ขว้างหมากคล้องหัวงู นับเป็นความอัปยศอันยิ่งใหญ่ ยากยิ่งจะทนทานได้ ดังนั้นควงกระบองทองคำด้วยด้วยท่าแซเล้งก้วงบ๊วย (มังกรเขียวม้วนหาง) กวาดจู่โจมใส่โอ้วฮุย

ยามนี้หงส์เทียนน้ำคิดต่อสู้เสี่ยงชีวิต ไม่ได้อาศัยศักดิ์ศรีเจ้าสำนักหนึ่งประกระบวนท่ากับผู้คนอีก โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"คนผู้นี้ปกติป่าเถื่อนดุร้าย วันนี้หากไม่ฉีกหน้ามัน ไม่อาจระบายความแค้นของชาวเมืองฮุดซัวได้"

เห็นกระบองทองคำของมันแม้มีอานุภาพเพิ่มพูน แต่พลังกระบองไม่คล่องแคล่วเช่นเมื่อครู่ หักหาญด้วยมือเปล่าหลายกระบวนท่า เห็นมันใช้ท่าทิงู้แกดี่ (วัวเหล็กไถคราด) ม้วนกวาดเลียดดินมา ดังนั้นเล็งปลายกระบอง ยกเท้าขวาเหยียบลง ปลายกระบองพอถึงพื้นก็ถูกเหยียบอยู่ใต้เท้า

หงส์เทียนน้ำรีบเกร็งกำลังชักกลับ โอ้วฮุยรู้สึกใต้เท้าขวาเขยื้อนเล็กน้อย เท้าซ้ายก็เหยียบลงที่ตัวกระบองอีกข้างหนึ่ง หงส์เทียนน้ำไม่อาจถืออาวุธมั่นคลายสองมือออก ปลายหนึ่งของกระบองพอดีหวดใส่สันข้อเท้ามัน กระแทกเศษกระดูกหักไปสองซี่ คราดรั้งนี้สร้างความเจ็บปวดแก่มันจนหน้าซีดเผือด แต่หงส์เทียนน้ำขบกรามกล้ำกลืน ไม่ส่งเสียงครวญคราง สองมือไพล่หลัง กล่าวเสียงกังวาน

"เราฝีมืออ่อนด้อย ไม่มีคำพูดจะกล่าว ท่านจะฆ่าจะฟันเชิญได้อย่างเต็มที่"

เจ็งสี่ซ้อกลับโขกศีรษะต่อมันไม่หยุดยั้ง ร่ำไห้คร่ำครวญว่า

"ขอบคุณหงส์เล่าเอี้ยส่งเสริมเซี่ยวซาจื้อของเรา มันขโมยกินห่านของท่านจริง ๆ หรือ ?"

โอ้วฮุยเห็นหงส์เทียนน้ำพ่ายแพ้อย่างทุลักทุเลปานนี้ ความจริงไม่คิดหยามหยันมันอีก แต่เห็นสภาพวิกลจริตของเจ็งสี่ซ้อ คราบโลหิตบนแผ่นศิลาหน้าแท่นบูชา หวนนึกถึงหงส์เทียนน้ำนอกจากเรื่องนี้แล้ว หลายปีมานี้ต้องกระทำเรื่องชั่วร้ายไม่น้อย ตนเองเมื่อประสบพบเหตุ ไหนเลยอภัยละเว้นโดยง่ายดาย ? ดังนั้นก้าวยาว ๆ ไป หิ้วร่างหงส์อิดเม้งขึ้น ถอนดาบขึ้นจากพื้น เหลียวหน้าไปกล่าวกับหงส์เทียนน้ำว่า

"หงส์เล่าเอี้ย ข้าพเจ้ากับท่านไม่มีอริบาดหมาง แต่บุตรชายท่านขโมยรับประทานเนื้อหงส์ของข้าพเจ้า นับว่าไร้เหตุผลจริง ๆ ชาวเมืองฮุดซัวล้วนปกป้องท่าน ข้าพเจ้ายากยิ่งจะพิสูจน์ ได้แต่ผ่าท้องบุตรชายท่านให้ทั้งหมดชมดู"

พลางกรีดคมดาบใส่ท้องหงส์อิดเม้งเบา ๆ บนผิวหนังขาวสะอาดปรากฏริ้วรอยโลหิตสายหนึ่งในบัดดล

หงส์เทียนน้ำแม้ก่อกรรมทำเข็ญ กลับมีธาตุแท้ของชาวยุทธจักร หลังจากพ่ายแพ้ในเงื้อมมือโอ้วฮุยยังแข็งกร้าวยิ่ง ไม่ได้เสื่อมเสียศักดิ์ศรีเจ้าสำนัก แต่พอเห็นบุตรชายกำลังจะถูกผ่าท้อง ถึงกับเสื่อมสูญความห้าวหาญดุดันไป ร้องว่า

"ช้าก่อน"

พลางช่วงชิงดาบจากมือบริวารข้างเคียงเล่มหนึ่งโอ้วฮุยถามว่า

"ท่านยังไม่ยินยอม คิดต่อยตีอีกรอบหนึ่ง ?"

หงส์เทียนน้ำกล่าวอย่างหดหู่

"ตนเองกระทำตนเองแบกรับ ผู้แซ่หงส์ประพฤติไม่เหมาะสม ตอแยท่านทวงถามความยุติธรรม นี่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับบุตรเรา ผู้แซ่หงส์ไม่กล้ามีชีวิตสืบไป เพียงวิงวอนให้ละเว้นชีวิตบุตรชายเรา"

กล่าวจบขวางดาบในมือ หมายเชือดคอตัวเอง พลันได้ยินคนผู้หนึ่งส่งเสียงร้องบนคานขวางว่า

"หงส์ตัวกอ ทำไม่ได้"

ที่แท้ชายฉกรรจ์สูงใหญ่นั้นยังใช้สองมือโอบคานขวาง แขวนร่างอยู่กลาง

อากาศ หงส์เทียนน้ำฝืนยิ้ม ฟันดาบอย่างเร่งร้อน ทุกผู้คนยามตื่นตระหนก ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าขัดขวาง

เห็นแน่ชัดว่าดาบมันพอเชือดคอ ต้องหลั่งโลหิตทอดร่างเป็นซากศพในศาลเจ้า พลันได้ยินเสียงฉี่ ฉี่ อาวุธลับชิ้นหนึ่งซัดพุ่งลงมาจากนอกประตูโบสถ์ เสียงเชิงดราหนึ่งเมื่อกระทบกับตัวดาบ หงส์เทียนน้ำขอมอสะท้าน ดาบยาวเบนเบี่ยงแต่ยังกรีดไหล่ซ้ายเป็นบาดแผลสายหนึ่ง โลหิตไหลหลั่งออกมา

โอ้วฮุยเพ่งตามอง เห็นอาวุธลับที่ซัดพุ่งลงมากลับเป็นวงแหวนที่สตรีสวมใส่วงหนึ่ง หงส์เทียนน้ำมีกำลังแขนกล้าแข็ง เครื่องประดับเล็ก ๆ วงนี้กลับสามารถซัดดาบในมือมันกระดอนไป พลังฝีมือของคนซัดวงแหวนเกรงว่าหาเป็นรองตนไม่

โอ้วฮุยตื่นเต้นสงสัยยิ่ง กระโดดปราดถึงกลางลานตึก โผพุ่งขึ้นบนหลังคาโบสถ์ เห็นมุมทิศตะวันตกเฉียงใต้ปรากฏเงาคนไหววูบก็หายวับโอ้วฮุยสะกิดเท้าขวาโถมปราดไป ในม่านพลบค่ำเลือนราง ทุกที่ทางเวิ้งว้าง กลับปราศจากเงาร่างผู้คน ต้องครุ่นคิดขึ้น

"เงาหลังนี้อ้อนแอ้นแบบบาง คล้ายเป็นอิสตรี หรือในโลกมีสตรียอดฝีมือเช่นนี้ ?"

มันกริ่งเกรงหงส์เทียนน้ำสองพ่อลูกหลบหนี ไม่กล้าเสียเวลานานไป ดังนั้นหันกายกลับเข้าโบสถ์

เห็นหงส์เทียนน้ำสองพ่อลูกสวมกอดกัน หงส์เทียนน้ำหลั่งน้ำตานองหน้า ไม่ทราบเป็นรักหรือเวทนา ? เป็นปวดร้าวหรือได้สำนึก ?

โอ้วฮุยเห็นสภาพเช่นนี้ กลับบังเกิดความคิดให้อโหสิมันสองพ่อลูก หงส์เทียนน้ำคลายแขนจากบุตรชาย เดินถึงเบื้องหน้าโอ้วฮุย คุกเข่าลงกล่าวว่า

"ชีวิตชราของเรานี้ขอมอบแก่ท่าน เพียงหวังให้เมตตาละเว้นบุตรชายเรา"

หงส์อิดเม้งชิงกล่าวว่า

"ไม่ ท่านฆ่าข้าพเจ้าเถอะ ท่านคิดล้างแค้นให้กับผู้แซ่เจ็ง ผ่าท้องข้าพเจ้าก็แล้วกัน"

โอ้วฮุยยามกะทันหันกลับไม่ทราบสมควรจัดการอย่างไร หากฆ่าคนทั้งสอง ไม่อาจหักใจลงมืออยู่บ้าง หวกให้อโหสิเพียงเพราะมันสองพ่อลูกหนึ่ง

คุกเข่าหนึ่งร่ำไห้ ออกจะให้ความสะดวกแก่พวกมันไป ขณะลังเลเจ็งอาสี่พลันเดินเข้ามา กล่าวกับโอ้วฮุยว่า

"ท่านผู้กล้าช่วยชีวิตบุตรภรรยาผู้ต่ำต้อย ยังล้างแค้นชำระมลทินให้กับผู้ต่ำต้อย พระคุณอันยิ่งใหญ่ ผู้ต่ำต้อยร่างแหลกลาญยากยิ่งจะทดแทน"

ทางหนึ่งกล่าววาจาทางหนึ่งคุกเข่าลง โขกศีรษะโครม ๆ หลายครา โอ้วฮุยรีบยื่นมือประคองมันขึ้นมา เจ็งอาสี่หันกายไปยังหงส์เทียนน้ำ กล่าวด้วยใบหน้าเขียวคล้ำ

"หงส์เล่าเอี้ย วันนี้อยู่หน้ารูปปั้นปักตี่เอี่ยเอี้ย ท่านกล่าวตามความสัตย์จริง เซี่ยวซาจื้อของเราขโมยห่านของท่านไปรับประทานหรือไม่ ?"

หงส์เทียนน้ำระย่นย่อในอานุภาพของโอ้วฮุย ดังนั้นก้มศีรษะกล่าวว่า

"ไม่ เป็น...เป็นเราเข้าใจผิดไป"

เจ็งอาสี่กล่าวอีกว่า

"หงส์เล่าเอี้ย ท่านกล่าวตามความสัตย์อีกครา ท่านเรียกกรมเมืองฟาดโบยเรา คุมขังเรา บีบบังคับบุตรชายเราจนตาย เพราะต้องการยึดครองสวนผักของข้าพเจ้า ใช่หรือไม่ ?"

หงส์เทียนน้ำกวาดมองมันแวบหนึ่ง เห็นชาวสวนที่ปกติสัตย์ซื่อถือมั่นผู้นี้ขบกรามแนบแน่น ตาแดงฉานคล้ายมีเปลวไฟพวยพุ่ง ทีท่าน่าสะพรึงกลัวยิ่ง ต้องก้มศีรษะลง ไม่กล้าตอบคำ

เจ็งอาสี่กล่าวว่า

"ท่านรีบบอก ใช่หรือไม่ ?"

หงส์เทียนน้ำเงยหน้าขึ้นกล่าวว่า

"มิผิด ฆ่าคนชดใช้ชีวิต ท่านฆ่าเราเถอะ"

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งส่งเสียงร้องที่เบื้องนอกว่า

"โจรน้อยที่เรียกตัวเองว่าปิ๊วกหงส์ม้อ เจ้ากล้าออกมาต่อสู้สักสามร้อยเพลงหรือไม่ ? ซุกหัวหดหางในศาลเจ้าปักตี่เบี่ย ไม่กล้าออกมาหรือ ?"

คำพูดเหล่านี้ก้องกังวานยิ่ง คนในโบสถ์หันไปมองหน้ากันอย่างงุนงง ฟังจากน้ำเสียงแสดงว่าเป็นอันธพาลหยาบช้าชัด ๆ

โอ้วฮุยงงงันวูบ จึงถลันออกจากประตูศาลเจ้า เห็นเบื้องหน้าปรากฏม้า

สามตัวห้อตะบึงสู่ทิศตะวันตก คนบนหลังม้าผู้หนึ่งเหลียวหน้ามาถามว่า

"รู้จักแต่หดหัวในกระดองเต่า คงไม่กล้าต่อสู้กับบิดาแน่นอน"

โอ้วฮุยเดือดดาลเป็นการใหญ่ เห็นใต้ต้นไม้ใหญ่ข้างประตูศาลเจ้าผูกไว้ด้วยม้าสองตัว ดังนั้นกระโดดปราดขึ้นบนหลังม้า กระชากบังเหียนขาดสะบั้น สองเท้าหนีบท้องม้า เร่งม้าไล่ติดตามคนทั้งสามไป

มองแต่ไกลเห็นม้าทั้งสามตัวห้อเลียบริมฝั่งสู่ทิศตะวันตก ดูจากท่านั่งบนหลังม้าของคนทั้งสามล้วนขัดเขิน วิชาขับขี่ต่ำทรามยิ่ง ไม่ทราบแสร้งแกล้งหรือไม่ แต่ม้าคู่ขากลับเป็นม้าดี โอ้วฮุยติดตามเป็นระยะทางลี้เศษยังไม่อาจตามทัน ได้ยินคนทั้งสามร่ำร้องด่าทอไม่ขาดปาก ปราศจากความเกรงกลัวโอ้วฮุยแม้แต่น้อย คล้ายกับมีบุคคลร้ายกาจให้การหนุนหลัง โอ้วฮุยยามร้อนรุ่มกัมกายเก็บหินขึ้นจากพื้นหลายก้อน ขยับข้อมือวูบ หินสี่ห้าก้อนพุ่งวาบออกไป

ได้ยินเสียงร้องโอดโอย เสียงครวญคร่ำ "มารดาเรา" ดังระงม คนทั้งสามล้วนถูกก้อนหินซัดใส่ ร่วงหล่นลงจากหลังม้าโดยพร้อมเพรียง คนสองคนร่วงหล่นลงสู่พื้น แผดเสียงร้องโอดโอย คนที่สามเท้าซ้ายติดอยู่ในบังโกลนม้า ถูกม้าลากไปเบื้องหน้า ลดเลี้ยวสู่สวนลึกของพุ่มหลิวในบัดดล

โอ้วฮุยกระโดดลงจากหลังม้า เห็นคนทั้งสองกดเอวกุมตะโพก ร้องครวญครางอย่างเจ็บปวด โอ้วฮุยเตะใส่คนผู้หนึ่งเท้าหนึ่ง ตวาดว่า

"ท่านบอกว่าจะต่อสู้กับข้าพเจ้าคนละสามร้อยเพลง ไฉนไม่ลุกขึ้นมาต่อสู้ ?"

คนผู้นั้นตะเกียกตะกายขึ้นมา กล่าวว่า

"ค้างหนี้พนันไม่ชดใช้ยังป่าเถื่อนปานนี้ ต้องมีสักวันหงส์เล่าเอี้ยจะจัดการท่านด้วยตนเอง"

โอ้วฮุยงงงันวูบถามว่า

"ผู้ใดค้างหนี้พนันไม่ชดใช้ ?"

อีกผู้หนึ่งพลันกระโดดปราดขึ้น ต่อยหมัดใส่โอ้วฮุยอย่างหักโหม หมัดนี้กลับมีกำลังป่าเถื่อนอยู่หลายชั่ง แต่ออกหมัดโดยไร้ระเบียบแบบแผน แสดงว่าไม่รู้จักวิชาฝีมือ

โอ้วฮุยยิ้มเล็กน้อย ปาดมือชักนำเบา ๆ หมัดของคนผู้นั้นก็หักเหทิศทาง

เสียงโครมคราหนึ่ง พอดีต่อยใส่ดั้งจมูกพวกพ้อง ถึงกับต่อยจนเลือดกำเดาไหลหลั่งออกมา คนออกหมัดสะดุ้งเฮือก ไม่ทราบว่าหมัดนี้ไฉนต่อยผิดเป้า กุมหมัดยืนตะลึงลาน คนถูกต่อยเดือดดาละปันการใหญ่ ตวาดว่า

"มารดาเจ้าเถอะ กลับต่อยบิดาขึ้นมา"

ตวัดเท้าขึ้นเตะใส่ชายโครงมัน คนออกหมัดพุ่งหมัดต่อยสวน ต่อยตีโครม ๆ คราม ๆ ไม่แยแสสนใจโอ้วฮุย

โอ้วฮุยเห็นคนทั้งสองไม่รู้จักวิชาฝีมือจริง ๆ กลับกล้าร้องท้าทายตนเอง แสดงว่ามีความนัยใหญ่หลวง ดังนั้นยื่นสองมือปราดออก แยกย้ายคว้าจับคอเสื้อคนทั้งสอง แยกพวกมันจากกัน แต่คนทั้งสองต่อยตีจนเลือดเข้าตา ยังร้องด่าทอใส่กันด้วยถ้อยคำหยาบช้า คนหนึ่งด่าฝ่ายตรงข้ามเป็นนักขโมยหัวผักกาด อีกผู้หนึ่งระบุฝ่ายตรงข้ามเป็นนักขโมยไก่ประจำเมืองฮุดซัว ดูท่าล้วนเป็นอันธพาลในร้านตลาด

โอ้วฮุยยิ่งระแวงสงสัย ตวาดว่า

"ผู้ใดใช้พวกเจ้ามาด่าเรา ?"

ขยับสองมือเข้าหากัน เสียงโครมคราหนึ่ง จับคนทั้งสองชนหน้าผากกัน ถึงกับกลับกลายเป็นมังกรเขาเดียว ถลึงตาเข้าใส่กันสองตัว โจรขโมยไก่ขวัญอ่อนยิ่ง พอได้รับความเจ็บปวด รีบกล่าวว่า

"เอี่ยเอี้ย (ปู่) ข้าพเจ้าเป็นหลานของท่านผู้เฒ่า"

โอ้วฮุยร้องเพ้ยกล่าวว่า

"เราไหนเลยมีหลานเลวทรามเช่นเจ้า ? รีบบอก"

โจรขโมยไก่กล่าวว่า

"เจ้ามือแซ่ก้วงแห่งบ่อนพนันผู้กล้าบอกว่า ท่านติดค้างหนี้พนันทางบ่อนไม่ชดใช้ สอนพวกเราทั้งสามล่อท่านออกมาทุบตี มันจ่ายเงินพวกเราคนละห้าเหรียญ ม้าเหล่านี้ก็เป็นมันยืมให้ ท่านติดหนี้พนันชดใช้หรือไม่ ไม่เกี่ยวข้องกับพวกเรา..."

โอ้วฮุยรับฟังถึงตอนนี้ พลันอุทานดังอา ครุ่นคิดขึ้น

"แย่แล้ว เราไฉนโง่งมปานนี้ กลับหลงกลล่อเสือออกจากถ้ำของศัตรู"

ผลักมือทั้งสองสู่ภายนอก เหวี่ยงอันธพาลทั้งสองลงจูบธรณี ลอยตัวขึ้น

บนหลังม้า ห้อตะบึงกลับเส้นทางเมื่อขามา ในใจครุ่นคิดขึ้น

"หงส์เทียนน้ำสองพ่อลูกคงต้องหลบซ่อนไว้ เมืองฮุดซัวกว้างไพศาล ปานนี้เราจะเสาะหาจากที่ใด ? ดีที่รากฐานที่มันใช้ขูดรีดราษฎรมีมากหลาย เราอาละวาดไปทีละแห่ง ก่อกวนมันจนฟ้าถล่มดินทลาย ดูว่ามันจะหลบซ่อนได้นานเท่าใด"

ไม่นานให้หลังกลับมาถึงหน้าศาลเจ้าปักตี่เบี่ย นอกศาลเจ้าความจริงมีคนมุงดูความสนุกสนานอยู่มากหลาย ยามนี้ล้วนหลบหนีจนหมดสิ้น กระทั่งเด็กทารกสักคนก็ไม่พบพาน

โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"หงส์เทียนน้ำหลบหนีแล้วจริง ๆ"

พลิกตัวลงจากหลังม้า ก้าวยาว ๆ เข้าศาลเจ้า เพิ่งก้าวเข้าโบสถ์พระ-ประธานต้องสูดลมหายใจอย่างหนาวเหน็บ ทรวงอกอึดอัดขัดข้อง ส่ายร่างโงนเงนแทบล้มลง

ที่แท้พื้นโบสถ์แปดเปื้อนโลหิตเนืองนอง ซากศพสามซากนอนจมกองเลือด กลับเป็นเจ็งอาสี่ เจ็งสี่ซ้อและเจ็งเซี่ยวยี่ทั้งสาม !

คนทั้งสามล้วนถูกห่าดาบรุมสับสังหาร ตลอดทั้งร่างรับบาดแผลเกลื่อน-กลาด กลับกลายเป็นเลือดเนื้อเลอะเลือน สภาพการตายอเนจอนาถสุดทนดู โอ้วฮุยตะลึงลานชั่วขณะ รู้สึกเลือดลมระอุขุมหนึ่งประดังขึ้นมา อดหมอบฟุบกับพื้นโบสถ์เปล่งเสียงร่ำไห้ออกมามิได้ ร้องว่า

"เจ็งสี่กอ สี่ซ้อ น้องแซ่เจ็ง เป็นเราโอ้วฮุยไร้ความสามารถ กลับทำร้ายพวกท่านถึงแก่ชีวิต"

เห็นคนทั้งสามแม้เสียชีวิต ดวงตายังไม่หลับ สีหน้าเปี่ยมแววอาฆาตแค้น โอ้วฮุยผุดลุกขึ้น ชี้มือไปยังรูปปั้นเทพเจ้าปักตี่ กล่าวว่า

"ปักตี่เอี่ยเอี้ย ขอท่านเป็นพยาน เราโอ้วฮุยหากไม่ฆ่าหงส์เทียนน้ำสองพอลูก ชำระความแค้นที่ถูกล้างตระกูลให้กับตระกูลเจ็ง จะกลับมาเชือดคอตายที่เบื้องหน้าท่าน"

พลางฟาดฝ่ามือลง ตบมุมแท่นบูชามุมหนึ่งแหลกลาญเป็นผุยผง เชิงเทียนกระถางธูปบนแท่นบูชาล้วนกระดอนลงสู่พื้น

โอ้วฮุยสงบจิตใจครุ่นคิด จากนั้นจูงม้าจากนอกประตูศาลเจ้าเข้ามา ลำเลียงซากศพทั้งสามซากขึ้นบนหลังม้า ในใจคับแค้นเสียใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"เราอายุเยาว์ไม่รู้ความ ไม่รู้ซึ้งถึงเล่ห์กลอุบายในยุทธจักร กลับเสนอหน้าออกมาทวงถามความยุติธรรม เป็นเหตุให้ผู้คนสามคนต้องเสียชีวิต บ้านของผู้แซ่หงส์ต่อให้ก่อตั้งภูเขาดาบกระทะน้ำมัน วันนี้ก็ต้องบุกเข้าไป เข่นฆ่าพวกมันกระเจิดกระเจิง"

ดังนั้นจูงม้าเดินไปยังถนนใหญ่ เห็นร้านรวงทุกบ้านช่องล้วนปิดประตูบนถนนเงียบสงบปราศจากเงาร่างผู้คนแม้สักคนเดียว เพียงได้ยินเสียงเกือกม้ากุบกับ ดังแว่วไปตลอดทาง

โอ้วฮุยเดินถึงหน้าโรงจำนำผู้กล้าและเหลาสุราผู้กล้า ล้วนเดะประตูใหญ่ออก กลับไม่พบพานผู้คน คล้ายกับชาวเมืองฮุดซัวนับพันนับหมื่นพลันสาบสูญหมดสิ้นในบัดดล เพียงแต่โรงจำนำและเหลาสุราสุมหญ้าฟืนอยู่หลายจุด ไม่ทราบมีเจตนาใด

เมื่อถึงบ่อนพนันก็ไม่พบเห็นผู้คนแม้สักคนเดียว เงินนับหมื่นตำลึงยังกองสุมอยู่บนบานประตู ไม่มีผู้ใดกล้าแตะต้อง โอ้วฮุยหยิบฉวยเงินหลายร้อยตำลึงบรรจุลงในห่อผ้าของตน ในใจครุ่นคิดขึ้น

"หงส์เทียนน้ำคงวางอุบายชั่วร้ายจัดการเรา มันมีพวกมากเรามีเพียงลำพังตัว อย่าได้หลงกลมันอีก"

มันระมัดระวังทุกฝีก้าว เดินไปตามท้องถนน พอเลี้ยวโค้งคราหนึ่งเห็นตึกใหญ่ก่อกำแพงสีขาวมุงกระเบื้องสีดำหลังหนึ่งตระหง่านอยู่ตรงหน้า เหนือประตูแขวนป้ายขนาดใหญ่ จารึกอักษร 'ตึกตระกูลหงส์'

ตึกหลังนี้มีทั้งสิ้นห้าช่วง โครงสร้างโอ่อ่าภูมิฐาน ประตูใหญ่ประตูกลางล้วนเปิดอ้ากว้าง ภายในตึกเวิ้งว่างเปล่า คล้ายไม่มีผู้คนเช่นกัน ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

"ต่อให้ท่านติดตั้งกลไกสารพัน เราจะจุดไฟเผารังเต่าของท่าน ดูว่าท่านจะออกมาหรือไม่ ?"

ขณะจะหาหญ้าฟืนวางเพลิง พลันเห็นตึกช่วงหลังและสองปีกพลันปรากฏควันไฟพวยพุ่งขึ้นมา

โอ้วฮุยงงงันวูบ จากนั้นเข้าใจในบัดดล

"หงส์เทียนน้ำผู้นี้มีฝีมือร้ายกาจนัก กลับทอดทิ้งรากฐานบ้านช่องไม่ต้องการ จุดไฟเผาผลาญเอง เช่นนี้เป็นว่ามันต้องหลบหนีไปสุดแสนไกล หากไม่รีบไล่ติดตาม เกรงว่าถูกมันหลบหนีจนไร้ร่องรอย"

ดังนั้นจูงม้าถึงสวนผักตระกูลเจ็งข้างตึกหงส์ฮู้ หาจอบด้ามหนึ่ง บรรจุฝังเจ็งอาสี่สามีภรรยาพ่อลูกทั้งสาม เห็นต้นผักกาดขาวและผักต่าง ๆ ภายในสวนสมบูรณ์สวยงาม ข้างสวนผักทิ้งไว้ด้วยหมวกของทารกใบหนึ่ง และตุ๊กตาดินเผาตัวหนึ่ง

โอ้วฮุยยิ่งดูยิ่งคับแค้นเสียใจ กราบกรานที่หน้าหลุมหลายครา อธิษฐานในใจ

เฮียซ้อตระกูลเจ็ง วิญญาณท่านหากมีความศักดิ์สิทธิ์ก็ช่วยเหลือข้าพเจ้าอย่าปล่อยให้ฆาตกรหนีรอดได้"

พลันได้ยินบนถนนบังเกิดเสียงฝีเท้าสับสน ผู้คนหลายสิบคนโห่ร้องโดยพร้อมเพรียง

"จับกุมฆาตกรฆ่าคนวางเพลิง"

"อย่าปล่อยให้มหาโจรที่กำเริบเสิบสานหนีลอยนวลได้"

"โจรน้อยนั้นอยู่ที่นี้"

โอ้วฮุยอ้อมถึงหลังต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ชะโงกศีรษะมองออกไป เห็นพนักงานกรมเมืองยี่สิบสามสิบคนถือเกาทัณฑ์ ดาบทวน บรรทัดเหล็ก โซ่เหล็กโห่ร้องหนุนเนื่องอยู่หน้าตึกหงส์ฮู้ โอ้วฮุยเพ่งตามอง ในกลุ่มคนหามีหงส์เทียนน้ำสองพ่อลูกอยู่ร่วมไม่ ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

"หงส์เทียนน้ำสร้างความแตกตื่นแก่กรมเมือง แม้ทราบว่าจับกุมเราไม่ได้แต่ยังหวังต้านเราไว้สักครา"

พอได้คิด กระโดดขึ้นบนหลังม้า ควบขับสู่เส้นทางเปลี่ยวร้าง

โอ้วฮุยออกจากตัวเมือง พอเหลียวหน้ากลับไปเห็นเปลวไฟในตึกหงส์ฮู้ยิ่งพวยพุ่งยิ่งสูง พร้อมกับนั้นตามเหลาสุรา โรงจำนำ บ่อนพนันก็เกิดเพลิงไหม้ ดูท่าหงส์เทียนน้ำตกลงใจทำลายรากฐานในเมืองฮุดซัวจนสิ้นซาก แสดงว่าไม่หวนกลับมาอีกตลอดกาล

โอ้วฮุยขุ่นแค้นเคืองใจ แต่ก็อดเลื่อมใสความลึกซึ้งอำมหิต และการตัดสิน

ใจอันเด็ดเดี่ยวของคนผู้นี้มิได้ ถึงกับไม่เสียดายกับการเผาทำลายกิจการที่เพียรสร้างมาสิบกว่าปี ต้องครุ่นคิดขึ้น

"คนผู้นี้จัดเจนในการวางอุบายปานนี้ ย่อมมีแผนซ่อนตัวหลีกเลี่ยงเภทภัยอันประเสริฐ สมควรเสาะหามันจากที่ใดจึงถูกต้อง"

ยามกะทันหันหยุดม้าอยู่นอกเมืองฮุดซัว ลังเลยากตกลงใจ ได้ยินเสียงผู้คนดังสับสนแต่ไกล เครื่องสูบน้ำที่ใช้ดับเพลิงเคลื่อนโครมครามบนท้องถนน โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"เมื่อครู่เราติดตามอันธพาลทั้งสาม ไปกลับเพียงครึ่งชั่วยาม หงส์เทียนน้ำตระกูลใหญ่โตกิจการมากหลาย ไหนเลยสะสางในบัดดลได้ ? คืนนี้มันหากไม่กลับมาแบ่งปันเอง ก็ต้องมีบริวารคนสนิทของมันไปยังที่ซ่อนตัวของมันแจ้งให้ทราบ เราเพียงเฝ้าอยู่ปากทางก็ใช้ได้แล้ว"

คาดว่าตอนกลางวันคงไม่มีความเคลื่อนไหว ดังนั้นหาสถานที่เปลี่ยวร้างปีนขึ้นต้นไม้ต้นหนึ่งพริ้มตาพักผ่อน หวนนึกถึงตระกูลเจ็งสี่ชีวิตถูกทำร้ายอย่างสยดสยอง ยากยิ่งจะระงับความคับแค้นรันทดในอกลงได้ เพียงสัตย์สาบานตลอดเวลา

"หากไม่ฆ่าโจรแซ่หงส์ทั้งตระกูล เราโอ้วฮุยนับว่าเสียทีที่ถือกำเนิดมา"

รอจนฟ้ามืดค่ำลง โอ้วฮุยเดินถึงข้างทางหลวง หมอบซุ่มรอคอยในพงหญ้า กวาดตามองรอบข้าง ผ่านไปหลายชั่วยามกลับไม่มีความเคลื่อนไหวใด นอกจากชาวชนบทที่ขายผักหาบอุจจาระ ไม่มีผู้ใดเข้าออกเมืองฮุดซัว ขณะท้อแท้ใจพลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น ม้าเร็วสองตัวห้อออกจากเมือง คนบนหลังม้าสวมเครื่องแบบนายทหาร กลับเป็นชุดนายทหารองครักษ์

โอ้วฮุยฉุกใจคิด จำได้ว่าหงส์อิดเม้งเคยบอกว่าบิดามันต้องอยู่เป็นเพื่อนทหารองครักษ์ ไม่อาจปลีกตัวมาพบพาน ทหารองครักษ์ทั้งสองนี้คงต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับหงส์เทียนน้ำ ความคิดเพิ่งบังเกิด ม้าทั้งสองตัวพุ่งผ่านที่ซึ่งมันหมอบซุ่มอยู่แล้ว ดังนั้นเก็บหินเล็ก ๆ ก้อนหนึ่ง งอนิ้วดีดออกไป เสียงทึบเบา ๆ ก้อนหินซัดใส่ขาหลังม้าตัวหนึ่ง พอดีซัดใส่กระดูกข้อต่อของม้า ม้าตัวนั้นกำลังห้อตะบึงพลันงอขาหลังทรุดฮวบไปด้านหลัง ขาข้างนั้นหักสะบั้นในบัดดล

คนขี่บนหลังม้ามีวิชาขับขี่ยอดเยี่ยม พอเกิดเหตุแปรเปลี่ยนมันพลันเกร็ง

ลมปราณลอยตัวขึ้น ละลิ่วลงที่ข้างทางอย่างแผ่วเบา เห็นม้าขาหลังหัก ร้อง หวนโหยตลอดเวลา ต้องขมวดคิ้วร้องว่า

"แย่แล้ว"

ทหารองครักษ์อีกผู้หนึ่งหยุดม้าหันหัวกลับมา ถามว่า

"เป็นไรแล้ว ?"

ทหารองครักษ์นั้นกล่าวว่า

"เดียรัจฉานนี้วิ่งเสียหลัก ขาหักข้างหนึ่ง เกรงว่าใช้ไม่ได้แล้ว"

"พวกเรากลับเมืองฮุดซัว เลือกม้าอีกตัวหนึ่ง"

ทหารองครักษ์นั้นกล่าวว่า

"หงส์เทียนน้ำไปจนไร้ร่องรอย ในเมืองฮุดซัวสับสนวุ่นวายไม่มีคนจัดการ ยังคงไปเลือกม้าที่เมืองน่ำไฮ้เถอะ"

พลางชักมีดสั้นจ้วงแทงใส่มันสมองม้า ไม่ให้ม้าตัวนั้นเจ็บปวดทรมานนานไป ทหารองครักษ์อีกผู้หนึ่งกล่าวว่า

"พวกเราโดยสารม้าตัวเดียวจนถึงเมืองน่ำไฮ้เถอะ ฮ่อตั๋วกอ ท่านว่าหงส์เทียนน้ำไม่กลับเมืองฮุดซัวจริง ๆ ?"

ทหารองครักษ์แซ่ฮ่อกล่าวว่า

"มันทำลายบ้านช่องหลบหลีกเภทภัย ไหนเลยกลับไปอีก ?"

"การเดินทางลงใต้ครั้งนี้ ไม่เพียงรอนแรมเสียเที่ยวเปล่า ทั้งยังทำลายม้าดีของท่านไปตัวหนึ่ง"

ทหารองครักษ์แซ่ฮ่อก้าวขึ้นบนหลังม้า กล่าวว่า

"ไม่แน่นักว่ารอนแรมเสียเที่ยวเปล่า การชุมนุมเจ้าสำนักทั่วแผ่นดินในวังฮกได้ส่วย (แม่ทัพฮก) เป็นพิธียิ่งใหญ่ปานใด หงส์เทียนน้ำเป็นเจ้าสำนักห้าเสือ ไม่แน่นักว่าจะไม่ไป"

พลางตบฝ่ามือลงบนตะโพกม้า ม้าตัวนั้นบรรทุกคนสองคนไม่สามารถวิ่งเร็ว เพียงวิ่งเหยาะย่างไป

โอ้วฮุยพอฟังคำ "การชุมนุมเจ้าสำนักทั่วแผ่นดินในวังฮกได้ส่วย" ต้องสอบยินดี ครุ่นคิดขึ้น

"การชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดินนับว่าครึกครื้นสนุกสนานยิ่ง ต่อให้หงส์

เทียนน้ำไม่ไป จะมากจะน้อยต้องสืบทราบข่าวคราวของมันจากงานชุมนุม เพียงไม่ทราบอกได้ส่วยนัดชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดินด้วยเรื่องใด ?"

บทที่ ๖
ดรุณีเสื้อสีม่วง

โอ้วฮุยกลับมายังใต้ต้นไม้ใหญ่ จูงม้าออกมา ขึ้นม้าควบขับขึ้นเหนือตลอดรายทางสืบเสาะร่องรอยของหงส์เทียนน้ำ กับสำนักห้าเสือ แต่ไม่มีวี่แววใด วันนี้ผ่านเทือกเขาโหงวเนี่ย ย่างเข้าเขตมณฑลโอ้วน้ำ เห็นตามรายทางล้วนเป็นดินแดง ผิดแผกจากทัศนียภาพแถบเนี่ยน้ำ

โอ้วฮุยห้อม้าควบตะบึง หลังจากผ่านเมืองเบ๊แกโพ๋วขณะจะบรรลุถึงท่าข้ามซีหงโต่ว พลันได้ยินด้านหลังบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าเร่งร้อนระรัว พอเหลียวหน้ามองเห็นม้าขาวตัวหนึ่งตะกุยเท้าทั้งสี่ห้อตะบึงมา ดังนั้นหยุดม้าหลบที่ข้างทางเพิ่งหยุดยั้งแน่วนิ่ง ริมโสตบังเกิดเสียงหวีด ม้าขาวตัวนั้นพุ่งผ่านข้างกายไป เท้าทั้งสี่ดล้ายไม่ติดดินก็ปาน

บนหลังม้าบรรทุกดรุณีเสื้อสีม่วงนางหนึ่ง เนื่องเพราะม้าห้อเร็วเกินไป ไม่อาจเห็นโฉมหน้าสตรีชัดตา เพียงเห็นเงาหลังอ้อนแอ้นของนางนั่งอยู่บนหลังม้าอย่างมั่นคง โอ้วฮุยใจหายวาบ ครุ่นคิดขึ้น

"ม้าตัวนี้คล้ายเป็นพาหนะของเตี่ยซากอ ไฉนมายังแผ่นดินตงง้วนอีกครา ?"

ในใจมันคำนึงนึกถึงแต่เตี่ยปั่วซัว คิดกลับไปถามไถ่ให้กระจ่างชัด เพิ่งอ้าปากร้อง 'นี่' ม้าขาวตัวนั้นก็ห้อไปไกลโขแล้ว ใต้เงาหลิวห้อยย้อย คล้ายเห็นดรุณีเสื้อสีม่วงเหลียวมองมาแวบหนึ่ง ม้าขาวไม่หยุดยั้งชะงัก ชั่วพริบตาก็วิ่งห้อจากไปจนไร้ร่องรอย

โอ้วฮุยสงสัยใจยิ่ง เร่งม้าติดตามไป แต่ม้าขาวฝีเท้าจัดปานนี้ ต่อให้ม้าของตนวิ่งเร็วกว่านี้เท่าตัว ห้อทั้งกลางวันกลางคืนก็ไม่อาจตามทัน ที่เร่งม้าติดตาม เพียงพยายามอย่างเต็มที่เท่านั้น

วันที่สามมาถึงเมืองฮ่วงเอี้ยง ฮ่วงเอี้ยงเป็นเมืองสำคัญของมณฑลโอ้วน้ำ ห่างจากภูเขาฮ่วงซัวไม่ไกล ตลอดรายทางสนโบราณงอกเงยอยู่สองข้างทาง เมฆขาวคลอเคล้าภูเขา บันดาลให้ผู้คนจิตใจปลอดโปร่งแจ่มใส

โอ้วฮุยเพิ่งเข้าสู่ประตูเมืองฮ่วงเอี้ยงด้านทิศใต้ พลันเห็นม้าขาวตัวหนึ่งผูกอยู่หน้าร้านอาหารแห่งหนึ่ง ม้าตัวยาวเท้าสูง เป็นม้าเร็วที่พบพานในระหว่างทางนั้นเอง โอ้วฮุยเมื่อเยาว์วัยคบหากับเตี่ยปั่วซัว เคยดูม้าขาวของท่านโดยละเอียด ยามนี้พอพบพานคล้ายเห็นของโปรด รีบสาวเท้าเข้าร้านอาหาร คิดเสาะหาดรุณีเสื้อสีม่วงนั้น กลับไม่พบเห็นแม้แต่เงา

โอ้วฮุยขณะจะสอบถามต่อผู้รับใช้ แต่แล้วครุ่นคิด สอบถามร่องรอยสตรีแปลกหน้านางหนึ่งอย่างเปิดเผยนับเป็นที่ไม่บังควร ดังนั้นนั่งลงที่ข้างประตูสั่งสุราอาหารมา ชั่วครู่สุราอาหารส่งมาถึง การกินของชาวโอ้วน้ำใช้ตะเกียบยาวชามใหญ่ กับทุกอย่างล้วนเผ็ดจัด รสทุกรสเข้มข้น นับเป็นลักษณะอันอาจหาญ สอดคล้องกับนิสัยใจคอของโอ้วฮุย

โอ้วฮุยจิบสุราช้า ๆ ครุ่นคิดว่ารอสักครู่จะเอ่ยปากต่อดรุณีเสื้อสีม่วงอย่างไร พลันฉุกคิดขึ้น

"นางเมื่อขี่ม้าของเตี่ยซากอ ย่อมมีความสัมพันธ์กับท่านอย่างลึกล้ำ ไยไม่วางดอกไม้แดงที่เตี่ยซากอกำนัลให้ไว้บนโต๊ะ นางย่อมมาเสาะหาเราเอง"

มือขวามันถือจอกสุรา ดังนั้นพลิกมือซ้ายกลับไปหยิบฉวยห่อผ้า มิคาดคลำถูกอากาศธาตุ พอเหลียวหน้าไป ห่อผ้ากลับไม่ทราบอันตรธานไปที่ใดแล้ว

ห่อผ้าวางอยู่บนโต๊ะด้านหลังชัด ๆ ไฉนสาบสูญไปในบัดดล โอ้วฮุยกวาดมองทุกผู้คนในร้านอาหาร ไม่เห็นมีคนน่าสงสัย ต้องครุ่นคิดขึ้น

"หากเป็นโจรธรรมดาลักล้วงไปเราต้องล่วงรู้แน่นอน คนผู้นี้สามารถหยิบฉวยไปโดยไร้สุ้มเสียง หากคิดลอบประทุษทางด้านหลัง เราคงต้องประสบภัย ดูท่าวันนี้พบพานยอดคนแล้ว"

ดังนั้นถามผู้รับใช้ว่า

"ห่อผ้าของเราวางอยู่ข้างโต๊ะ ไฉนไม่เห็นแล้ว เจ้าเห็นมีคนหยิบฉวยไปหรือไม่ ?"

ผู้รับใช้พอฟังว่าผู้ดื่มกินของสูญหาย รีบกล่าวว่า

"ข้าวของเงินทองของท่านขอให้ดูแลเอง นอกจากฝากไว้ที่คอกเสมียนไม่เช่นนั้นร้านเราไม่รับผิดชอบ"

"ผู้ใดเรียกเจ้าชดใช้ เราเพียงถามเจ้าเห็นคนหยิบฉวยไปหรือไม่ ?"

"ไม่เห็น ร้านเราไหนเลยมีโจร นายท่านอย่าได้กล่าวเหลวไหล"

โอ้วฮุยทราบว่า สอบถามมันไม่ได้ความกระจ่าง จากนั้นหวนนึก กระทั่งตนเองยังไม่พบเห็น ผู้รับใช้ไหนเลยแลเห็นได้ ? ขณะครุ่นคิดผู้รับใช้กล่าวว่า

"ค่าสุราอาหารของนายท่าน ทั้งสิ้นเป็นเงินหนึ่งเหรียญห้าหุน"

ในห่อผ้านั้นยังมีเงินหลายร้อยตำลึงซึ่งหยิบฉวยจากบ่อนพนันของหงส์-เทียนน้ำ ในตัวโอ้วฮุยกลับไม่ได้พกเงินทองแม้สักหุนเดียว เห็นผู้รับใช้เร่งรัดหนี้ต้องอึ้งไปวูบ

ผู้รับใช้แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"นายท่านหากไม่สะดวก ก็ไม่ต้องบ่ายเบี่ยงว่าห่อผ้าสูญหาย"

โอ้วฮุยคร้านที่จะทุ่มเถียงกับมัน เดินออกมาจูงม้าตนเอง กลับพบว่าม้าขาวตัวนั้นสาบสูญไร้ร่องรอย ต้องงงงันวูบ ครุ่นคิดขึ้น

"ม้าขาวนี้กับคนขโมยห่อผ้าเราต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกันแน่นอน"

เมื่อเป็นเช่นนี้เพิ่มความรู้สึกระมัดระวังครุณีเสื้อสีม่วงนั้นอีกชั้นหนึ่ง ดังนั้นส่งม้าแก่ผู้รับใช้ กล่าวว่า

"ม้าตัวนี้อย่างน้อยมีราคาแปดเก้าตำลึง ตอนนี้จำนองไว้ที่ร้านก่อน รอจนเรานำเงินมาค่อยขอไถ่คืน"

ผู้รับใช้รีบเปลี่ยนท่าที ยิ้มประจบกล่าวว่า

"ไม่เป็นไร นายท่านเดินให้ดี"

โอ้วฮุยขณะจะออกติดตามร่องรอยม้าขาว ผู้รับใช้ก็ติดตามมา กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"นายท่าน วันนี้ท่านหากไม่มีเงินรับประทานข้าว ข้าพเจ้าจะชี้แนะหนทางแก่ท่านสายหนึ่ง ประกันว่าท่านมีที่อยู่ที่กิน"

โอ้วฮุยตำหนิมันพร่ำพิไร ขณะจะดวาดขับไล่ แต่แล้วครุ่นคิด

"หรือมันชี้แนะเราไปหาห่อผ้า ?"

ดังนั้นผงกศีรษะให้มันบ่งบอก ผู้รับใช้จึงกล่าว

"เรื่องเช่นนี้ต่อให้ร้อยปีไม่แน่นักว่าจะพบพานบ้วนเล่าคุ้งซือ (ครูหมัดผู้เฒ่าแซ่บ้วน) แห่งปังเฮียะจึง (หมู่ตึกใบปัง) ไม่เร็วไม่ช้าพอดีถึงแก่กรรมเมื่อเจ็ดวันก่อน วันนี้ประจวบประกอบพิธีครบรอบเจ็ดวันแรก"

"นั่นมีส่วนเกี่ยวข้องใดกับเรา ?"

ผู้รับใช้กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"มีส่วนเกี่ยวข้องใหญ่หลวง"

หันกายไปยังดอกเสมียน หยิบฉวยเทียนไขสีขาวคู่หนึ่งธูปซองหนึ่งส่งมอบต่อโอ้วฮุย กล่าวว่า

"จากที่นี้ขึ้นเหนือไม่ถึงสามลี้ จะเห็นต้นปังหลายร้อยต้นล้อมตึกใหญ่หลังหนึ่ง นายท่านถือธูปเทียนไปเคารพศพ โขกศีรษะหน้าที่ตั้งศพบ้วนเล่าคุ้งซือ ทางหมู่ตึกต้องจัดที่อยู่ที่กินให้ วันพรุ่งท่านบอกว่าท่านขาดค่าเดินทาง ทางหมู่ตึกท่านอย่างน้อยต้องกำนัลให้หนึ่งตำลึง"

โอ้วฮุยฟังว่าผู้ตายเรียกว่าบ้วนเล่าคุ้งซือ คาดว่าเป็นเชื้อสายเดียวกันในบุทธจักร กลับคล้อยตามอยู่หลายส่วน กล่าวว่า

"หมู่ตึกใบปังไฉนโอบเอื้ออารีเช่นนี้ ?"

ผู้รับใช้กล่าวว่า

"ในรัศมีหลายร้อยลี้ของโอ้วน้ำ ผู้ใดไม่ทราบบ้วนเล่าคุ้งซือใจกว้างถือ

คุณธรรม มันหลังจากตายแล้ว นายท่านพอดีฉกฉวยโอกาสไปหาเศษหาเลยได้"

โอ้วฮุยตอนแรกเดือดดาล จากนั้นหัวร่อออกมา ประสานมือกล่าวว่า

"ขอบใจที่ชี้แนะ"

รับธูปเทียนจากผู้รับใช้ มุ่งหน้าขึ้นเหนือไป

เดินทางไม่ถึงสามร้อยลี้เห็นต้นปังหลายร้อยต้นปลูกล้อมตึกใหญ่หลังหนึ่ง หน้าประตูแขวนโคมพื้นขาวอักษรคราม บนประตูขึงผ้าปอไว้ทุกข์

โอ้วฮุยพอเข้าประตู ขบวนมโหรีบรรเลงเพลงต้อนรับ เห็นห้องตั้งศพกว้างใหญ่ยิ่ง สองฟากข้างเต็มไปด้วยผืนผ้าจารึกข้อความไว้อาลัยผู้ตาย โอ้วฮุยเดินถึงหน้าที่ตั้งศพ คุกเข่าลงโขกศีรษะ ครุ่นคิดในใจ

"ไม่ว่าท่านเป็นใคร นับเป็นผู้อาวุโสชาวยุทธจักร สมควรรับการโขกศีรษะจากเราสักหลายครา"

ขณะที่มันคุกเข่ากราบกราน บุตรผู้ตายสวมชุดขาวคลุมผ้าปอสามคนก็คุกเข่าโขกศีรษะคารวะตอบ โอ้วฮุยผุดลุกขึ้น บุตรผู้ตายทั้งสามประสานมือคารวะมัน โอ้วฮุยก็ประสานมือ เห็นคนในทั้งสาม สองคนร่างหยาบแข็งแรง อีกคนหนึ่งร่างเล็กสันทัด เค้าหน้าผิดแผกแตกต่าง โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"บุตรของบ้วนเล่าคุ้งชือทั้งสามต้องไม่ได้เกิดจากมารดาคนเดียว คาดว่าเป็นภรรยาหลวงและน้อย สามนางคลอดนางละคน"

พอหันกายกลับ เห็นในห้องโถงใหญ่เต็มไปด้วยแขกเหรื่อที่มาเคารพศพ ครึ่งหนึ่งคล้ายเป็นผู้มีฐานะดีของท้องถิ่น ครึ่งหนึ่งเป็นชาวยุทธจักร

โอ้วฮุยกวาดตามองตามลำดับ ไม่มีคนรู้จักแม้สักคนเดียว นอกจากหงส์-เทียนน้ำสองพ่อลูกไม่ได้มา ดรุณีเสื้อสีม่วงก็ไม่พบพาน ต้องครุ่นคิดขึ้น

"ที่นี้ชุมนุมยอดฝีมือ เราหากสังเกตสนใจ อาจได้ยินข่าวคราวของหงส์-เทียนน้ำเหล่าสำนักห้าเสือ"

ชั่วครู่ให้หลัง เจ้าภาพจัดโต๊ะเจเลี้ยงรับรองที่ห้องโถงใหญ่และห้องโถงข้างซ้ายขวาทั้งสิ้นเจ็ดสิบกว่าโต๊ะ โอ้วฮุยนั่งโต๊ะข้าง จับตาดูความเคลื่อนไหวของแขกเหรื่อที่มาเคารพศพ เห็นแขกเหรื่อสูงอายุมีสีหน้าเศร้าสลดอยู่บ้าง คนหนุ่มฉกรรจ์กลับสนทนาด้วยเสียงอันดัง คาดว่าไม่มีไมตรีคบหากับบ้วนเล่าคุ้งชือ

ย่อมไม่เศร้าเสียใจต่อการตายของมัน

ขณะมองดู เห็นบุตรผู้ตายทั้งสามชักนำนายทหารสองคนไปยังโต๊ะประธาน เชื้อเชิญให้นั่งที่นั่งอันมีเกียรติสองที่ นายทหารทั้งสองล้วนสวมใส่เครื่องแบบทหารองครักษ์ กลับเป็นคนแซ่ฮ่อนั้นกับพวกพ้องมัน เห็นโต๊ะประธานยังนั่งไว้ด้วยอาจารย์สูงอายุสามคน คาดว่าล้วนเป็นผู้ทรงวุฒิในยุทธจักร บุตรผู้ตายทั้งสามนั่งกระหนาบเป็นเพื่อนอยู่ด้านข้าง

แขกทั้งหลายนั่งเรียบร้อย บุตรผู้ตายร่างเตี้ยเล็กผุดลุกขึ้น ชูจอกขอบคุณแขกเหรื่อมาร่วมพิธีศพ หลังจากขอบคุณผ่านพ้น บุตรผู้ตายคนที่สองก็ขอบคุณเที่ยวหนึ่ง จากนั้นคนที่สามขอบคุณอีกเที่ยวหนึ่ง ถ้อยคำและทีท่าล้วนเป็นเฉกเช่นกัน

แขกเหรื่อทั้งหลายต้องลุกขึ้นคารวะตอบครั้งแล้วครั้งเล่า ลุกติดต่อกันสามคราอดรำคาญใจมิได้ โอ้วฮุยขณะสงสัยใจ ได้ยินบุรุษหนุ่มที่ร่วมโต๊ะคนหนึ่งกล่าวเบา ๆ

"บุตรสามคนขอบคุณโดยพร้อมเพรียงครั้งเดียวก็พอแล้ว หากแม้นบ้วน-เล่าคุ้งซือมีบุตรสิบคน เยี่ยงนี้ไยมิใช่ต้องขอบคุณติดต่อกันสิบครั้ง ?"

นักบู๊กลางคนผู้หนึ่งแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"บ้วนเฮาะเซียมีบุตรคนหนึ่งก็พอแล้ว อย่าว่าแต่สิบคน"

"เป็นไร หรือบุตรทั้งสามนี้ไม่ใช่บุตรชายมัน ?"

นักบู๊กลางคนกล่าวว่า

"ที่แท้เซียวกอกับบ้วนเล่าคุ้งซือไม่รู้จักมักคุ้น กลับรุดมาเคารพศพ น้ำใจเช่นนี้ยากยิ่งจะพบพาน"

บุรุษหนุ่มนั้นหน้าแดงฉาน กัมศีรษะไร้วาจาโอ้วฮุยลอบหัวร่อ ครุ่นคิดขึ้น

"คนผู้นี้เป็นเช่นเดียวกับเรา มากินเปล่าหาเศษหาเลย"

นักบู๊กลางคนนั้นกล่าวว่า

"บอกต่อท่านก็ได้ หากแม้นคนถามถึงจึงตอบได้ถูกต้อง บ้วนเล่าคุ้งซือมีชื่อประสบความสำเร็จ น่าเสียดายที่ไม่มีบุตร มันรับศิษย์สามคน คนเตี้ยเล็กเรียกว่าซุนฮุกโฮ้วเป็นศิษย์คนโต คนหน้าขาวเรียกว่าอ้วยซี้เลี้ยงเป็นศิษย์คนที่สอง คนหน้าแดงเป็นจ้ำสุราเรียกว่าเอี้ยปิงเป็นศิษย์คนที่สาม ล้วนเป็นคนหยา

ไม่เข้าใจมารยาท ดังนั้นตั่วซือเฮียขอบคุณแล้ว ยี่ซือเฮียยังขอบคุณ ซาซือตี่กลัวเสียมารยาทจึงขอบคุณอีกเที่ยวหนึ่ง"

บุรุษหนุ่มนั้นหน้าแดงฉาน ผงกศีรษะรับการสั่งสอน ซึ่งความจริง สามซือเฮียตี่ขอบคุณคนละครั้ง สาเหตุแท้จริงหาใช่ไม่เข้าใจมารยาทไม่

โอ้วฮุยแม้อยู่ห่างไกลจากโต๊ะประธานแต่ยังเงี่ยหูฟัง มุ่งหวังทหารองครักษ์ทั้งสองสนทนาถึงสำนักห้าเสือ แพร่งพรายร่องรอยเบาะแสของหงส์เทียนน้ำสองพ่อลูก ได้ยินทหารองครักษ์แซ่ฮ่อกล่าวว่า

"ผู้น้องได้รับคำสั่งฮกได้ส่วยเชิญบ้วนเล่าคุ้งซือที่มีเกียรติภูมิครอบคลุมโอ้วน้ำขึ้นนครหลวง เข้าร่วมการชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดิน ให้หลักวิชาของอุ้ยท้อมึ้ง (สำนักองคุลีมาล) แห่งเสียวลิ้มแสดงอานุภาพเกริกไกร คิดไม่ถึงบ้วน-เล่าคุ้งซือล้มป่วยถึงแก่กรรม นับเป็นเรื่องน่าเสียดายยิ่ง ไม่ทราบตำแหน่งเจ้าสำนักเป็นท่านใดได้รับสืบทอดแทน ?"

ซุนฮกโฮ้วสามซือเฮียตี่สบตากันวูบ ต่างไม่ส่งเสียง ชั่วครู่ให้หลังซาซือ-ตี่เอี้ยปิงกล่าวว่า

"ซือแป๊เป็นลมโดยปัจจุบันทันด่วน ไม่ได้ฟื้นคืนสติมาก่อน ดังนั้นไม่ทิ้งคำสั่งเสียไว้"

ทหารองครักษ์อีกผู้หนึ่งกล่าวว่า

"อย่างนั้นผู้อาวุโสในสำนักท่านคงมีข้อคิดเห็นใดแล้ว ?"

ศิษย์ที่สองอ้วยชี้เลี้ยงกล่าวว่า

"ซือแป๊ะซือเจ็กของเราทั้งหลายกระจัดกระจายตามที่ต่าง ๆ ไม่ได้ติดต่อส่งข่าวถึงกัน"

ทหารองครักษ์นั้นกล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่า เรื่องแต่งตั้งเจ้าสำนักกลับต้องเปลืองสมองสักครา การชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดินของฮกได้ส่วยกำหนดในเทศกาลตงชิว (ไหว้พระจันทร์ -- เพ็ญเดือนแปด) ห่างจากตอนนี้อีกสองเดือน สำนักท่านสมควรกำหนดแผนการแต่เนิ่น ๆ จึงถูกต้อง"

ซุนฮกโฮ้วสามซือเฮียตี่รับคำโดยพร้อมเพรียง อาจารย์สูงอายุผู้หนึ่งกล่าวว่า

"นับแต่โบราณกาลมา การแต่งตั้งถืออาวุโส บ้วนเล่าคุ้งซือเมื่อไม่มีคำสั่งเสีย ตำแหน่งเจ้าสำนักย่อมต้องตกแก่ศิษย์คนโตซุ่นซือเฮีย"

ซุนฮกโฮ้วยิ้มเล็กน้อย สีหน้าภาคภูมิยิ่ง อาจารย์สูงอายุอีกผู้หนึ่งกล่าวว่า

"การถืออาวุโสแม้ไม่ผิด ซุนซือเฮียแม้เข้าสังกัดสำนักก่อน แต่นับตามอายุขับ อ้วยชี้ซือเฮียกลับอายุมากกว่าหนึ่งปี อ้วยชี้ซือเฮียฉลาดแบบบล หากให้มันปกครองสำนักองคุลีมาลเป็นต้องเจริญรุ่งเรือง วิญญาณบนสรวงสวรรค์ของบ้วนเล่าคุ้งซือก็บังเกิดปลาบปลื้มปีติแล้ว"

อ้วยชี้เลี้ยงยกแขนเสื้อเช็ดถูดวงตา แสดงว่ารำลึกถึงสำนักอาจารย์ยิ่ง อาจารย์สูงอายุคนที่สามกลับโบกมือกล่าวว่า

"ไม่ หากเป็นยามปกติเล่าฮิวไม่มีคำพูดจะกล่าว แต่การชุมนุมในนครหลวงครั้งนี้เป็นการนัดพบเจ้าสำนักทุกสำนัก ในความเห็นเล่าฮิว ตำแหน่งเจ้าสำนักสมควรมอบต่อมือดีอันดับหนึ่งในสำนักองคุลีมาล จึงสามารถสำแดงฝีมือเลื่องระบือในการชุมนุม"

คำพูดเหล่านี้ได้รับการสนับสนุนจากทุกผู้คน อาจารย์สูงอายุคนที่สามกล่าวอีกว่า

"ซือเฮียทั้งสามล้วนเป็นศิษย์ของบ้วนเล่าคุ้งซือ ต่างแตกฉานยอดวิชา แต่หากกล่าวถึงความเด่นล้ำต้องนับเซี่ยวซือตี่เอี้ยปิง"

อาจาย์สูงอายุคนที่หนึ่งแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

"นั่นไม่แน่นัก พลังฝีมือขึ้นอยู่กับการฝึกปรือ ฝึกปรืออีกปีหนึ่งพลังฝีมือลึกล้ำอีกขั้นหนึ่ง เอี้ยซือเฮียแม้ฉลาดหลักแหลม ด้านพลังการฝึกปรือก็สู้ซุนซือเฮียไม่ได้แล้ว"

อาจารย์สูงอายุคนที่สองกล่าวว่า

"หากถึงคราต่อสู้ชิงชัย ต้องสู้ด้วยปัญญาก่อนค่อยสู้ด้วยกำลัง เล่าฮิวแม้เป็นคนนอก แต่วิจารณ์ตามความสัตย์จริง ด้านไหวพริบปัญญาต้องนับอ้วยชี้ซือเฮีย"

คนทั้งสามท่านกล่าวคำหนึ่งเรากล่าวคำหนึ่ง ตอนแรกยังกล่าวเกรงอกเกรงใจ พอถึงตอนท้ายถึงกับหน้าแดงคอพอง สุ้มเสียงยิ่งมายิ่งดังขึ้น แขกเหรื่อทั้งหลายสิบโต๊ะล้วนหยุดการดื่มกิน ฟังการทุ่มเถียงของมันทั้งสาม โฮ้วฤ

ครุนคิดในใจ

"ที่แท้อาจารย์สูงอายุทั้งสามล้วนได้รับการไหว้วานจากผู้คนมาพูดจาหว่านล้อม ไม่แน่นักว่าต่างได้รับผลประโยชน์จากศิษย์ทั้งสาม"

ในแขกเหรื่อที่มาเคารพศพมีอยู่ร้อยกว่าคนเป็นศิษย์สำนักองคุลีมาล จัดเป็นหลานศิษย์ของบ้วนเล่าคุ้งซือ ต่างสนับสนุนซือแป๋ตนเอง ตอนแรกถกเถียงกันเบา ๆ ตอนหลังอดร่ำร้องด้วยเสียงอันดังมิได้ ที่อารมณ์วู่วามถึงกับดบโต๊ะด่าทอ กระดูกบ้วนเล่าคุ้งซือยังไม่เย็นชืด ศิษย์ในสำนักกลับจะจับอาวุธเข้าหากัน เพราะตำแหน่งเจ้าสำนักแล้ว

ทหารองครักษ์ที่โต๊ะประธานพลันผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"ท่านทั้งหลายอย่าได้ทุ่มเถียง โปรดฟังผู้น้องสักคำ"

ทุกผู้คนให้ความเคารพมันที่เป็นนายทหาร พากันกล้ำกลืนคำพูดไว้ ทหารองครักษ์นั้นกล่าวว่า

"เมื่อครู่อาจารย์ท่านนี้กล่าวไม่ผิด เจ้าสำนักองคุลีมาลต้องมีพลังฝีมือเป็นเลิศในสำนัก ผู้ใดฝีมือสูงฝีมือต่ำ พอประลองหมัดอาวุธก็ตัดสินได้ในบัดดล ดีทีทั้งสามเป็นซือเฮียตี่ร่วมสำนัก ไม่ว่าแพ้ชนะอย่างไรล้วนไม่ผิดพ้องหมองใจกัน พวกเราจัดการประลองหน้าที่ตั้งศพของบ้วนเล่าคุ้งซือ ให้วิญญาณบนสรวงสวรรค์ท่านผู้เฒ่าเลือกเจ้าสำนัก กลับเป็นตำนานเล่าขานประการหนึ่ง"

ทุกผู้คนพอฟังพากันโห่ร้องชมเชย กล่าวว่า

"เช่นนี้ยุติธรรมที่สุด"

"อาศัยพลังฝีมือตัดสินผลแพ้ชนะ หลังจากนั้นไม่ต้องถกเถียงกันอีก"

"จะอย่างไรเป็นท่านนายทหารจากนครหลวง มีความคิดอ่านเหนือธรรมดา"

ซุนฮกโฮ้วสามซือเฮียตี่ต่างมีปมเด่นไปคนละทาง แต่ละคนแม้ไม่มั่นใจว่าได้ชัย แต่หากต่อสู้อย่างสุดกำลังไม่แน่นักว่าไม่อาจพิชิตศิษย์ร่วมสำนักอีกสองคน ทหารองครักษ์นั้นจึงกล่าว

"อย่างนั้นทั้งหมดจัดสถานที่ ให้คนทั้งหลายได้เห็นยอดวิชาของสำนักองคุลีมาล"

ทุกผู้คนเคลื่อนย้ายโต๊ะเก้าอี้ จัดที่ว่างหน้าที่ตั้งศพแถบหนึ่ง เห็นเรื่องสนุกสนานกำลังจะมาถึง ทุกผู้คนล้วนไม่มีกะใจดื่มกิน มีแต่คนตะกลามจำนวนน้อยที่

ยังกัมหน้ากัมตาดื่มกิน

ทหารองครักษ์นั้นกล่าวว่า

"สองท่านใดลงมือก่อน เป็นซุนซือเฮียกลับอ้วยซี้ซือเฮียหรือ ?"

ซุนฮกโฮ้วกล่าวว่า

"ตกลง ผู้น้องขอแสดงความทุเรศ"

ปรากฏศิษย์ของมันส่งดาบยาวมาเล่มหนึ่ง ซุนฮกโฮ้วรับดาบไปถือไว้ เดินถึงหน้าที่ตั้งศพของซือแป๋ ดุกเข่าโขกศีรษะสามครา ค่อยหันกายมากล่าวว่า

"อ้วยซี้ซือเฮียเชิญเถอะ"

ในสามซือเฮียตี๋ นับอ้วยซี้เลี้ยงกลิ้งกลอกหลักแหลมที่สุด หวนนึกถึงหาก ต่อสู้กับตั่วซือเฮียก่อน หลังจากได้ชัยยังต้องจัดการกับซาซือตี๋ มิสู้ปล่อยให้มัน สองต่อสู้กันก่อนจนสิ้นเรี่ยวแรงตนเองค่อยฉกฉวยโอกาสเผด็จศึก ดังนั้นประสาน มือกล่าวว่า

"ผู้น้องทั้งสู้ซือเฮียไม่ได้และไม่อาจทัดเทียมซือตี๋ ความจริงไม่กล้าแก่งแย่ง ตำแหน่งเจ้าสำนัก เพียงแต่อาจารย์ทั้งหลายมีคำสั่ง มิอาจตัดใจป้อนกระบวน ท่ากับเหล่าซือเฮียตี๋ ยังคงเป็นเอี้ยซือตี๋ลงมือก่อนเถอะ"

เอี้ยปิงมีอารมณ์วู่วาม ร้องดัง ๆ ว่า

"ตกลง ให้เราลงมือก่อน"

รับดาบจากมือศิษย์ ก้าวยาว ๆ ไปเบื้องหน้า มันไม่ทราบสมควรเคารพ ซือแป๋ก่อน ก็วาดท่วงท่าขึ้น มือขวาถือดาบพาดบนไหล่ซ้าย มือซ้ายกางงองุ้ม ดุจตาขอ ย่อเท้าขวาลงยื่นเท้าซ้ายออก เป็นท่วงท่าเริ่มต้นของลักฮะดอฮวบ (เพลงดาบหกบรรจบ) นั่นเอง

สำนักองคลีมาลแห่งเสียวลิ้มมีเพลงหมัด ดาบ ทวนรวมเป็นสามสุดยอด ล้วนถือหลักหกบรรจบ หกบรรจบที่ว่าหมายถึงสมาธิจิตใจลมปราณรวมเป็น สามบรรจบใน มือตาร่างรวมเป็นสามบรรจบนอกถือเคล็ด 'สายตารวมจิตใจ จิตใจรวมลมปราณ ลมปราณรวมกับร่าง ร่างรวมกับมือ มือรวมกับเท้า เท้า รวมกับหว่างขา' ตลอดทั้งร่างในนอกหลอมรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียว

ในแขกเหรื่อที่มาเคารพศพมียอดฝีมือไม่น้อย เห็นเอี้ยปิงยกดาบพาดไหล่ สงบจิตสำรวมสมาธิ ล้วนครุ่นคิด

"คนผู้นี้มีพลังฝีมือ... เาทราม"

ซุนฮกโฮ้วซ่อนดาบอยู่เบื้องขวา มือซ้ายพลิกออกจากอ้อมอก กล่าวว่า "ชื่อดี่เชิญ"

นักบู๊กลางคนที่ร่วมโต๊ะกับโอ้วฮุย คิดอวดโอ่ความรอบรู้ กล่าวกับบุรุษหนุ่มข้างกายว่า

"ดาบเดียวดูที่มือ ดาบคู่ดูที่ย่างก้าว คนใช้ดาบถือดาบด้วยมือขวา มือซ้ายไร้วัตถุ ยากยิ่งจะจัดการได้ ดังนั้นหากคิดดูเพลงดาบของคนผู้หนึ่ง เพียงดูเพลงฝ่ามือซ้ายของมัน จะทราบความสูงต่ำ เจ้าดูซุนซือเฮียพอพลิกฝ่ามือ ในท่ารับแฝงรุก เป็นพลังฝีมือลึกล้ำเพียงไหน ?"

โอ้วฮุยได้ยินมันกล่าวไม่ผิด ดังนั้นผงกศีรษะเล็กน้อย ขณะสนทนา ซุนฮกโฮ้วสองซือเฮียดี่ประมือกันแล้ว ดาบทั้งสองเล่มปะทะกัน บังเกิดเสียงดิงดังไม่ขาดหู

นักบู๊กลางคนนั้นกล่าวอีกว่า

"เพลงดาบของคนทั้งสองนี้ ใช้เคล็ด 'คลี่ ปาด เกี่ยว ฟาด ฟัน สับ' หกประการ นับว่าไม่เลว"

บุรุษหนุ่มนั้นฟังไม่ชัดเจน ถามว่า

"เจาะเกี่ยวอันใด ?"

นักบู๊กลางคนนั้นแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ในเพลงดาบไหนเลยมีเจาะมารดามัน เกี่ยวท้องท่านอันใด ? คมดาบหันออกนอกเรียกว่าคลี่ เข้าหาในเป็นปาด งอส่วนคมเป็นเกี่ยว สองมือยกดาบฟันลงเรียกฟาด จู่โจมเหนือศีรษะเรียกฟัน ฟันลงในระดับอกเป็นสับ"

บุรุษหนุ่มนั้นหน้าแดงฉาน ไม่กล้าเอ่ยมากความอีก โอ้วฮุยทางหนึ่งรับฟังทางหนึ่งชมดู เห็นซุนฮกโฮ้วคล่องแคล่วปราดเปรียว เอี้ยปิงกลับมีกำลังข้อกล้าแข็ง ยามกะกันหันไม่อาจจำแนกความเหลื่อมล้ำต่ำสูง

ระหว่างการต่อสู้พลันปรากฏคนผู้หนึ่งเดินเข้าประตูใหญ่มากล่าวเสียงแหลมเล็ก

"เพลงดาบสำนักองคุลีมาล ไหนเลยบัดซบปานนี้ ไม่ต้องแสดงแล้ว"

ซุนฮกโฮ้วและเอี้ยปิงใจหายวาบ รั้งดาบผละจากกันโดยพร้อมเพรียง

โอ้วฮุยเห็นแต่แรกว่าผู้มาเป็นดรุณีเยาว์วัยนางหนึ่ง เห็นนางสวมเสื้อสีม่วง รูปกายอ้อนแอ้น เป็นดรุณีที่ขี่ม้าขาวซึ่งพบพานในระหว่างทาง กลางหลังนางสะพายห่อผ้าใบหนึ่ง ไม่ใช่ห่อผ้าที่ตนสูญหายในร้านอาหารเป็นอะไร ?

แลเห็นนางใบหน้ารูปไข่ สองคิ้วเรียวยาว ผิวกายแม้ค่อนข้างคล้ำแต่ไม่อาจปกปิดเค้าความผุดผาดงดงามเป็นประกายของนางได้ สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่โอ้วฮุยยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"สตรีนางนี้อายุไล่เลี่ยกับเรา หรือมีพลังฝีมือสูงล้ำ หยิบฉวยห่อผ้าของเราไปโดยที่เราไม่รู้สึกตัวได้ ?"

ซุนฮกโฮ้วและเอี้ยปิง ได้ยินผู้มากล่าววาจาโอหัง ความจริงบันดาลโทสะพอหยุดดาบเพ่งมองเห็นเป็นดรุณีรูปกายอ้อนแอ้นนางหนึ่ง ต้องตะลึงลานวูบ ดรุณีนางนั้นกล่าวว่า

"เพลงดาบหกบรรจบถือเคล็ด 'ล่อหลอก จริงจัง พลิกแพลง ดบฟาด' สี่ประการ พวกท่านฟาดฟันอย่างโง่งมปานนี้ ยังช่วงชิงเจ้าสำนักองคุลีมาลอันใด ?"

สุ้มเสียงนางสดใสไพเราะ ฟังดูเสนาะโสตยิ่ง

คำพูดเหล่านี้หากกล่าวจากปากบุรุษฉกรรจ์ ซุนฮกโฮ้วทั้งสองคงลงมือแต่แรก แต่เห็นสตรีนางนั้นไหล่กลมมนเอวอ้อนแอ้น ไหนเลยคล้ายคนมีฝีมือ ? ได้ยินนางกล่าวเคล็ด 'ล่อหลอก จริงจัง พลิกแพลง ดบฟาด' กลับเป็นเคล็ดวิชาไม่แปลกปลอม ยามกะทันหันไม่ทราบตอบกระไรดี

อ่วยชี้เลี้ยงเดินเข้ามา ประสานมือกล่าวว่า

"ขอถามนามโกวเนี้ย"

ดรุณีนางนั้นแค่นเสียงดังเฮอะ หาตอบคำไม่ อ้วยชี้เลี้ยงกล่าวว่า

"สำนักเรากำลังเลือกเจ้าสำนักหน้าที่ตั้งศพ โกวเนี้ยเชิญนั่งชมพิธี"

พลางผายมือขวาเชื้อเชิญ ดรุณีนางนั้นเลิกคิ้วเล็กน้อย กล่าวว่า

"สำนักองคุลีมาลเป็นสำนักมาตรฐานเลื่องชื่อ กลับเลือกเจ้าสำนักจากคนเหล่านี้ ไยมิใช่เสื่อมเสียชื่อเสียงของบ้อเสียงได้ซือและปรมาจารย์ทั้งหลาย ?"

คำพูดพอกล่าว ผู้ทรงวุฒิในห้องโถงล้วนสะท้านใจเล็กน้อย ที่แท้บ้อเสียงได้ซือเป็นมหาสมณะวัดเสียวลิ้มยี่ ครั้งกระโน้นศึกษากระบององคุลีมาลและ

เพลงหมัดหกบรรจบ เป็นปรมาจารย์ก่อตั้งสำนักองคุลีมาล คิดไม่ถึงดรุณีอ่อนแอเช่นนี้กลับทราบดำนานบู๊ลิ้มรายนี้

อ้วยชี้เลี้ยงประสานมือกล่าวว่า

"โกวเนี้ยได้รับคำสั่งผู้อาวุโสท่านใดรุดมา ? มีคำแนะนำสั่งสอนใดต่อสำนักเรา ?"

มันกล่าวเกรงอกเกรงใจตลอดเวลา ซุนฮกโฮ้วกับเอี้ยปิงกลับขุ่นข้องรำคาญแต่แรก เพียงแต่ดรุณีนางนั้นมีวาจาน่าแดกดื่น จึงสะกดกลั้นใจไม่อาละวาด ดรุณีนางนั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเองคิดมาก็มา ไยต้องรับคำสั่งจากผู้คน ? ข้าพเจ้ากับสำนักองคุลีมาลมีความสัมพันธ์อยู่บ้าง เห็นที่นี้ก่อกวนสับสนเกินไป มิอาจไม่เสนอหน้าว่ากล่าวสักหลายคำ"

เอี้ยปิงไม่อาจสะกดกลั้นใจอีกต่อไป ร้องดัง ๆ ว่า

"ท่านกับสำนักองคุลีมาลมีความสัมพันธ์ใด ? ไม่ว่าผู้ใดล้วนไม่รู้จักท่าน พวกเรากำลังมีเรื่องสำคัญ ท่านถอยห่างออกไป อย่าได้ขัดมือขวางเท้าในที่นี้"

เหลียวหน้ามากล่าวกับซุนฮกโฮ้วว่า

"ตั๋วซือเฮีย เราทั้งสองยังไม่พิสูจน์ผลแพ้ชนะ ลงมือต่อเถอะ"

พลางสืบเท้าซ้ายออกลดดาบถึงระดับเอว ขณะจะจู่โจมกระบวนท่า ดรุณีนางนั้นพลันกล่าวว่า

"กระบวนท่าขวางตัวฟันเอวนี้ สืบเท้าหนักแน่นเกินไป ทั้งยืนไม่มั่น สายตาไม่มองดูฝ่ายตรงข้ามกลับชำเลืองมองข้าพเจ้า ผิดแล้ว ผิดแล้ว"

ซุนฮกโฮ้วสามซือเฮียตื่นล้วนงงงันวูบ ครุ่นคิดขึ้น

"คำพูดเหล่านี้ถูกต้องสมจริง ซือแป๋ตอนสอนกระบวนท่าก็เคยกล่าวเช่นนี้ หรือนางรู้จักเพลงดาบหกบรรจบจริง ๆ ?"

นายทหารแซ่ฮ่อพลันกล่าวว่า

"โกวเนี้ยมาที่นี้ด้วยเรื่องใด ? ซือแป๋ท่านเป็นท่านใด ?"

ดรุณีนางนั้นไม่ตอบคำ ย้อนถามว่า

"วันนี้สำนักองคุลีมาลกำหนดเลือกเจ้าสำนัก ใช่หรือไม่ ?"

"ใช่แล้ว"

"ขอเพียงเป็นคนในสำนัก ผู้ใดฝีมือเข้มแข็งที่สุด ผู้นั้นก็เป็นเจ้าสำนักใช่หรือไม่ ?"

"ถูกต้อง"

ครุณีนางนั้นกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก วันนี้ข้าพเจ้ามาช่วงชิงตำแหน่งเจ้าสำนักองคุลีมาลแล้ว"

ทุกผู้คนเห็นนางกล่าวอย่างจริงจัง ต้องหันไปมองหน้ากันอย่างงุนงง ทหารองครักษ์แซ่ฮ่อเห็นครุณีนางนี้งามสะคราญ กลับบังเกิดความคิดรักหยกถนอมบุปผา กล่าวว่า

"โกวเนี้ยหากฝึกวิชาบู๊ด้วย รอสักครู่ขอให้ท่านร่ายรำเพลงหมัดให้ทั้งหมดเปิดหูเปิดตาสักครา ตอนนี้ให้พวกมันซือเฮียตี่พิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงก่อนเป็นอย่างไร ?"

ครุณีนางนั้นแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"พวกมันไม่ต้องประลองแล้ว ประลองกับข้าพเจ้าทีละคนเถอะ"

นางชี้มือไปยังศิษย์สำนักองคุลีมาลผู้หนึ่ง กล่าวว่า

"หยิบยืมดาบแก่ข้าพเจ้าสักครา"

นางแม้อายุเยาว์รูปกายอ้อนแอ้น แต่น้ำเสียงแฝงอำนาจชนิดหนึ่ง บันดาลให้ผู้คนไม่กล้าขัดขืน ศิษย์ผู้นั้นลังเลเล็กน้อยจึงยื่นส่งดาบให้ แต่มันไม่ได้หันด้ามดาบ กลับยื่นปลายดาบเข้าหา ครุณีนางนั้นยื่นนิ้วสองนิ้วคีบสันดาบขึ้นเบา ๆ นิ้วก้อยงอนขึ้นเล็กน้อย กลับคล้ายมือเรียวงามที่ปักดอกไม้ในห้องหอก็ปาน

นางใช้นิ้วสองนิ้วถือดาบค้างอยู่กลางอากาศ กล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านทั้งสองบุกโดยพร้อมเพรียงหรือ ?"

เอี้ยปิงแม้วู่วามแต่ดูแคลนสตรีตลอดมา เห็นว่าบุรุษไม่สู้กับสตรี อย่าว่าแต่สตรีนางนี้คลุ้ม ๆ คลั่ง ๆ ยังคงอย่าได้สนใจนาง ดังนั้นถือดาบล่าถอย กล่าวว่า

"ตั๋วซือเฮีย ท่านขับไล่นางเถอะ"

ซุนฮกโฮ้วก็ลังเล กล่าวว่า

"ไม่...ไม่..."

ไม่ทันกล่าวจบ ครุณีนางนั้นร้องว่า

"อี่จื้อเลียะจุ้ย (นางแอ่นโฉบผิวน้ำ)"

นิ้วสองนิ้วคลายออก ปล่อยดาบร่วงหล่นลง ลดมือลงวูบก็คว้าจับด้ามดาบไว้ มือซ้ายกุมข้อมือขวา คมดาบตวัดจากเบื้องล่างขึ้นไป เป็นเพลงดาบหกบรรจบอันมาตรฐานจริง ๆ

ซุนฮกโฮ้วคิดไม่ถึงนางใช้กระบวนท่ารวดเร็วปานนี้ แต่มันศึกษาเพลงดาบชุดนี้เป็นเวลายี่สิบกว่าปีจนช่ำชองชำนาญยิ่ง ดังนั้นตอบโต้ด้วยท่ากิมซอดุ่ยตี่ (กุญแจทองร่วงสู่พื้น) ดรุณีนางนั้นกล่าวว่า

"กวนเพ้งเฮี่ยงอิ่ง (กวนเพ้งเสนอตราตั้ง -- กวนเพ้งเป็นบุตรกวนอูสมัยสามก๊ก)"

พลิกคมดาบชูขึ้นไป ตามเหตุผลนางเมื่อใช้ท่านางแอ่นโฉบผิวน้ำตวัดจากเบื้องล่างขึ้นไป อย่างนั้นท่าที่สองตามติด ไม่บังควรใช้ท่ากวนเพ้งเสนอตราตั้งซึ่งยังคงใช้จากเบื้องล่างขึ้นไป มิคาดนางสั่นพลิ้วตัวดาบเล็กน้อย ยกดาบเหนือศีรษะ พลันขวางคมดาบใช้ออกด้วยกระบวนท่าพิสดาร ซุนฮกโฮ้วใจหายวาบรีบก้มศีรษะลง ดรุณีนางนั้นร้องอีกว่า

"หงส์ฮ้วงซ้วงออ (หงสาคืนรัง)"

มือซ้ายยื่นปราดออก ฟันใส่ข้อมือซุนฮกโฮ้ว ดาบในมือขวาฟันลงจากเบื้องบนอย่างเร่งร้อน ได้ยินเสียงดัง ดาบของซุนฮกโฮ้วร่วงหล่นลงสู่พื้น ดาบของสตรีนางนั้นกลับบรรลุถึงลำคอมัน ทุกผู้คนล้วนอุทานอย่างแตกตื่น เห็นนางฟันดาบอย่างเร่งร้อน ซุนฮกโฮ้วต้องถูกฟันศีรษะหลุดจากบ่าแล้ว

มิคาดดาบนี้ฟันลงอย่างเร่งร้อน กลับหยุดยั้งอย่างกะทันหัน คมดาบพอดีกระทบกับลำคอซุนฮกโฮ้ว ไม่สะกิดผิวหนังลำคอมันแม้แต่น้อย ฝีมือนี้นับว่าพิสดารสุดคาดคิดจริง ๆ

โฮ้วฮุยชมดูจนใจเต้นระทึก หวนนึกถึงภายในสามกระบวนท่าตนคิดโค่นซุนฮกโฮ้วไม่ยากนัก แต่ดาบสุดท้ายควบคุมพลังแม่นยำปานนี้ เกรงว่าตนยังทำไม่ได้

ซุนฮกโฮ้วก้มศีรษะลง คิดหลบหลีกจากคมดาบ มิคาดสตรีนางนั้นลดดาบติดตามลง ซุนฮกโฮ้วความจริงย่อเอวก้มศีรษะอยู่แล้ว ตอนนี้หน้าผากแทบจรดพื้น คล้ายโขกศีรษะต่อดรุณีนางนั้น ดรุณีนางนั้นรั้งดาบกลับ กล่าวว่า

"ท่านเคยฝึกท่าหงสาคืนรังหรือไม่ ?"

ซุนฮกโฮ้วยืดกายขึ้น กัมศีรษะกล่าวว่า

"เคยฝึก"

ในใจครุ่นคิดขึ้น

"กระบวนท่านี้ เราไม่ทราบใช้กี่ร้อยกี่พันเที่ยว แต่ไม่มีวิธีใช้เช่นนี้"

ยามตื่นตระหนก จิตใจสับสนยุ่งเหยิง ถือดาบล่าถอยไป

เอี้ยปิงเห็นดรุณีนางนั้นใช้เพียงสามท่าก็สยบตั่วซือเฮียไว้ ต้องบังเกิดความระแวงสงสัย ครุ่นคิดขึ้น

"หรือตั่วซือเฮียดำเนินอุบายคิดช่วงชิงตำแหน่งเจ้าสำนัก สมรู้ร่วมคิดกับดรุณีนางนี้ ?"

มันยิ่งคิดยิ่งถูกต้อง ร้องถามว่า

"ตั่วซือกอ ท่านอ่อนข้อแก่ผู้อื่น หมายความว่ากระไร ?"

ซุนฮกโฮ้วก็ไม่ทราบถูกผู้อื่นสยบได้อย่างไร ยามกะทันหันไม่อาจตอบคำ เพียงตะกุกตะกักว่า

"เรา...เรา..."

เอี้ยปิงกระชากเสียงว่า

"เราอะไร ?"

ถือดาบกระโดดปราดออกมา ชี้นิ้วตวาดว่า

"ท่านผู้นี้..."

ไม่ทันกล่าวจบพลันเห็นประกายสีขาววูบขึ้น ดรุณีนางนั้นฟันดาบจากเบื้องล่างขึ้นมา เพลงดาบของนางรวดเร็วเกินไป กลับไม่อาจเห็นชัดตา คล้ายเป็นท่านางแอ่นโฉบผิวน้ำ

เอี้ยปิงยามฉุกละหุกตีโต้ด้วยท่ากุญแจทองร่วงสู่พื้น ดรุณีนางนั้นไม่รอให้ดาบทั้งสองเล่มกระทบกัน พลันยกดาบอีกครา พลิกแพลงเป็นท่ากวนเพ้งเสนอตราตั้ง จากนั้นขวางดาบพาดเฉียงออก เอี้ยปิงสะท้านเฮือก ร้องว่า

"หงสาคืนรัง"

ไม่ทันขาดคำรู้สึกข้อมือชาวูบ ดาบในมือร่วงลงสู่พื้น ดาบฝ่ายตรงข้ามพาดกับลำคอตนเองแล้ว

กระบวนท่าทั้งสามของดรุณีนางนี้ เป็นเฉกเช่นกับเพลงดาบที่จัดก

ขุนธกโฮ้วเมื่อครู่ เพียงแต่ลงมือรวดเร็วยิ่งกว่า บันดาลให้ผู้คนยิ่งไม่ทันระวังป้องกัน ดาบนี้พอฟันลง ห่างจากพื้นไม่ถึงสามเชียะ ดาบของเอี้ยปิงแทบกระทบกับพื้นแล้ว

ดรุณีนางนั้นกล่าวเสียงเย็นชา

"ยอมแล้วหรือไม่ ?"

เอี้ยปิงร้องดัง ๆ ว่า

"ไม่ยอม"

ดรุณีนางนั้นเพิ่มกำลังข้อ กดคมดาบลงเล็กน้อย มิคาดเอี้ยปิงดื้อรั้นยิ่งครุ่นคิดขึ้น

"ต่อให้ท่านฟันศีรษะเราลงมา หน้าผากเราก็ไม่สัมผัสพื้น"

ดรุณีนางนั้นไม่มีเจตนาปลิดชีวิตมัน ดังนั้นยกดาบขึ้นเล็กน้อยกล่าวว่า

"ต้องทำอย่างไร ท่านจึงยอมรับนับถือ ?"

เอี้ยปิงหวนนึกถึงเพลงดาบของนางมีอาถรรพณ์อยู่บ้าง แต่หากเป็นวิชาฝีมือแท้จริงประกันไม่อาจเอาชัยมัน ดังนั้นร้องว่า

"ท่านหากมีกำลังขวัญก็ประลองทวนกับเรา"

ดรุณีนางนั้นรับคำ รั้งดาบกลับคืน เหวี่ยงให้กับศิษย์ที่ยืมดาบ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะขอดูว่าเพลงทวนหกบรรจบของท่านฝึกถึงระดับใด ?"

เอี้ยปิงกระโดดปราดขึ้น มันความจริงหน้าแดงอยู่แล้ว ยามเดือดดาลยิ่งหน้าแดงคล้ำดุจตับหมู ร้องว่า

"นำทวนมา"

ศิษย์ผู้หนึ่งไปยังห้องโถงฝึกซ้อมฝีมือ นำทวนมาด้ามหนึ่ง เอี้ยปิงเดือดดาลเป็นการใหญ่ สะบัดฝ่ามือตบหน้ามันฉาดหนึ่ง ตวาดว่า

"สตรีนางนี้คิดประลองเพลงทวนกับเรา เจ้าไม่ได้ยินหรือ ?"

ศิษย์ผู้นั้นถูกมันตบจนสมองมึนงง ยามกะทันหันไม่ทันได้คิด ศิษย์อีกผู้หนึ่งกริ่งเกรงเอี้ยปิงตบตีคนอีก รีบกล่าวว่า

"ศิษย์จะไปนำมาอีกด้ามหนึ่ง"

วิ่งเข้าสู่ตึกใน นำทวนมาอีกด้ามหนึ่ง ดรุณีนางนั้นรับทวนยาวไว้ กล่าวว่า

"รับกระบวนท่าเถอะ"

ยกทวนเสือกไปเบื้องหน้า ใช้ออกด้วยท่าซีอี้ปิงฮก (ทุกแว่นแคว้นยอมสยบ, กระบวนท่านี้ลึกล้ำในเพลงทวนหกบรรจบ พลิกแพลงพิสดารยิ่ง

เห็นเอี้ยปิงตีโต้กระบวนท่าหนึ่ง ดรุณีนางนั้นพลันกดปลายทวนลง ใช้ออกด้วยท่ามุ้ยยิ้มยิ่งจำ (หญิงงามจำแนกเข็ม) กระบวนทานี้ธรรมดาสามัญ มิคาดดรุณีนางนั้นกดสองมือปลายทวนจี้ลง สะกดทวนของเอี้ยปิงไว้ กลับเป็นท่าเล้งเงียวปู้ชื่อ (แมวเปรียวจับมุสิก)

เพียงสามกระบวนท่าเอี้ยปิงก็ถูกสะกดไว้อีกครา มันคำรามก้อง เกร็งกำลังใส่สองแขน ดวัดงัดทวนขึ้น ดรุณนางนั้นขยับทวนวูบ เสียงกร๊อบคราหนึ่ง คมทวนของเอี้ยปิงก็ถูกกระแทกหักสะบั้น นางพลิกปลายทวนขึ้น จ่อกับท้องน้อย มันกล่าวว่า

"เป็นอย่างไร ?"

ทุกผู้คนจับจ้องมองเอี้ยปิงเป็นจุดเดียว เห็นใบหน้าแดงคล้ำดุจตับหมูของมันพลันเผือดขาวดุจกระดาษ ร่างสั่นสะท้าน เหวี่ยงด้ามทวนลงบนพื้น ร้องว่า

"แล้วกันไปเถอะ"

หันกายวิ่งปราดออกไป ศิษย์ของมันผู้หนึ่งร้องเรียก "ซือแป๊" วิ่งติดตามไป กลับถูกเอี้ยปิงเตะดีลังกาไปทอดหนึ่ง ตัวมันโลดแล่นออกจากประตูใหญ่ โดยไม่เหลียวหน้ากลับมาอีก

ผู้คนในห้องโถงใหญ่ล้วนตื่นเต้นตระหนกยิ่ง เพลงดาบเพลงทวนที่ดรุณีนางนี้ใช้ออกเป็นวิชาฝีมืออันเที่ยงแท้ของสำนักองคุลีมาลจริง ๆ ซุนฮกโฮ้วและเอี้ยปิงล้วนเป็นมือดีในสำนัก แต่ไม่ว่าใช้ดาบใช้ทวนล้วนถูกนางสยบไว้ อ้วยชี้เลี้ยงระงับความคิดดูแคลนสตรีนางนั้นแต่แรก สืบเท้าไปประสานมือกล่าวว่า

"โกวเนี้ยมีพลังฝีมือลึกล้ำ เราย่อมไม่ใช่คู่มือเพียงแต่..."

ดรุณีนางนั้นขมวดคิ้วเล็กน้อย กล่าวว่า

"ท่านพูดมากยิ่ง ข้าพเจ้าไม่ต้องการฟัง ท่านหากยอมรับทั้งปากและใจ ก็สนับสนุนข้าพเจ้าเป็นเจ้าสำนัก หากไม่ยอมรับ รีบเร่งลงมือก็แล้วกัน"

อ้วยชี้เลี้ยงหน้าแดงวูบ กล่าวว่า

"ซือเฮียตี๋เราล้วนพ่ายแพ้ เราไม่แสดงความทุเรศก็ไม่ได้แล้ว"

"ตกลง ท่านคิดประลองอะไร ?"

"สำนักองคุลีมาลเราถือเพลงหมัด ดาบ ทวน เป็นสามสุดยอด..."
ครุณีนางนั้นรวบรัดเปิดเผยยิ่ง เหวี่ยงทวนยาวทิ้ง กล่าวว่า
"อย่างนั้นท่านคิดประลองเพลงหมัดแล้ว มาเถอะ"
อ้วยชี้เลี้ยงกล่าวว่า

เพลงหมัดหกบรรจบอันเที่ยงแท้ เราย่อมเป็นรองโกวเนี้ยมากนัก เราคิดรับการสั่งสอนเพลงหมัดเชียะเค้า"

ครุณีนางนั้นแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ที่แท้ท่านแตกฉานเชียะเค้าเลี่ยงคุ้ง (หมัดวานรสัมพันธ์) อย่างนั้นก็ได้"

กมือขวาขึ้น ฟันใส่กระดูกไหปลาร้าบนหัวไหล่มัน

ที่แท้หมัดวานรสัมพันธ์ก็เป็นหนึ่งในเพลงหมัดสำนักองคุลีมาล ใช้หมัดหกบรรจบเป็นฐาน ร่ายรำเป็นท่าวานร จัดเป็นวิชาคว้าจับ ต่อสู้ในระยะประชิดใกล้ชุดหนึ่ง ทุกกระบวนท่าหากมิใช่ตะปบเกี่ยวคว้า ก็เป็นจี้จุดสกัดจุด อ้วยชี้เลี้ยงเห็นนางมีเพลงหมัดเพลงทวนร้ายกาจ มันถือดีที่แตกฉานหมัดวานรสัมพันธ์หวนนึกถึงต่อให้นางมีพลังฝีมือกล้าแข็งกว่านี้ กำลังแขนของอิสตรีก็สู้มันไม่ได้ อย่าว่าแต่การต่อสู้ระยะประชิดใกล้สตรีมีข้อกริ่งเกรงมากหลาย ตนเองจะฉกฉายโอกาสเอาชัย

สตรีนางนั้นทราบจิตเจตนาของมัน พอลงมือก็ฟันมือใส่ อ้วยชี้เลี้ยงปาดมือซ้ายหมายกันฝ่ามือขวานาง พร้อมทั้งจี้นิ้วใส่จุดโกยแจบนหัวไหล่ สตรีนางนั้นไม่กระทบกับมือมัน เหวี่ยงฝ่ามือวูบ ปลายนิ้วจี้ใส่จุดเส้นบนทรวงอกด้านซ้ายของมัน

อ้วยชี้เลี้ยงยินดียิ่ง มือขวาวกกลับมาปิดป้อง มือซ้ายคว้าใส่หว่างเอวนาง ครุณีนางนั้นพลันยกเท้าขวาอ้อมจากด้านหลังผ่านเท้าซ้ายตนเอง เสียงโครมครา หนึ่ง เตะอ้วยชี้เลี้ยงปลิวกระเด็นออกไป ร่วงฟาดลงบนลานแจ้ง ใบหน้าขูดกับพื้นโลหิตหลั่งไหล

กระบวนท่าที่ครุณีนางนั้นใช้ออกเป็นเพลงหมัดวานรสัมพันธ์จริง ๆ แต่ไม่อนุญาตมันเข้าใกล้กายได้ ในสามชือเฮียตี่ กลับเป็นอ้วยชี้เลี้ยงรับบาดเจ็บเห็นเลือด

ทหารองครักษ์แซ่ฮ่อเห็นครุณีนางนั้นมีพลังฝีมือกล้าแข็งปานนี้ สร้าง

ความยินดียิ่ง รินสุราจอกหนึ่งประคองส่งให้ กล่าวว่า

"โกวเนี้ยมีฝีมือลือลั่น ต่อให้บ้วนเล่าคุ้งชือกลับชาติเกิด ก็ไม่แน่นักว่ามีพลังฝีมือเช่นนี้ ภายใต้การนำของโกวเนี้ย สำนักองคุลีมาลต้องเจริญรุ่งเรือง เป็นที่น่ายินดีน่าอวยพร"

ดรุณีนางนั้นรับจอกสุรา ขณะจะส่งถึงมุมปาก มุมห้องโถงพลันปรากฏคนผู้หนึ่งส่งเสียงพิกลว่า

"โกวเนี้ยผู้นี้คือเจ้าสำนักองคุลีมาลหรือ เราเห็นว่าไม่แน่นัก"

ดรุณีนางนั้นเหลียวหน้าไปยังต้นเสียง เห็นผู้คนนั่งสลอนกันกั้นอยู่ห่างไกล ไม่ทราบผู้กล่าวเป็นใคร ดังนั้นแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านใดไม่ยินยอม เชิญออกมากล่าววาจา"

รอคอยชั่วขณะ มุมห้องโถงปราศจากสุ้มเสียงใด ทหารองครักษ์แซ่ฮ่อจึงกล่าวว่า

"พวกเราตกลงแล้วว่า ตำแหน่งเจ้าสำนักตัดสินด้วยพลังฝีมือ วิชากระบวนท่าที่โกวเนี้ยนางนี้ใช้ออก เป็นวิชามาตรฐานของสำนักองคุลีมาล ตำแหน่งเจ้าสำนักสมควรเป็นของนาง นับเป็นเจ้าสำนักเยาว์วัยยิ่งงดงามยิ่ง ...พวกเรายังไม่ได้เรียนถามนามของโกวเนี้ย"

ดรุณีนางนั้นลังเลเล็กน้อยจึงกล่าว

"ข้าพเจ้าแซ่อ้วง เรียกว่า...เรียกว่าจื่อ (เสื้อสีม่วง)"

ทหารองครักษ์แซ่ฮ่อสังเกตที่ท่ากล่าววาจาของนาง คาดว่านี่ไม่แน่นักว่าเป็นชื่อจริง นางสวมใส่เสื้อสีม่วงจึงใช้ชื่อ 'จื่อ' แต่ไม่สะดวกกับการกล่าวเปิดโปง กล่าวว่า

"อ้วงโกวเนี้ยเชิญนั่ง ที่นั่งอันทรงเกียรติของเรานี้สมควรยกให้กับท่านจึงถูกต้อง"

นับตามมารยาท ทหารองครักษ์แซ่ฮ่อเป็นนายทหารจากนครหลวง ทั้งเป็นแขกของสำนักองคุลีมาล ต่อให้อ้วงจื่อรับตำแหน่งเจ้าสำนักก็ได้แค่นั่งกระหนาบข้างเป็นเพื่อน แต่นางกลับไม่ถ่อมตน เห็นทหารองครักษ์แซ่ฮ่อสละที่นั่ง ก็เดินไปทรุดนั่งแทน

พลันได้ยินสุ้มเสียงประหลาดพิกลที่มุมห้องโถงนั้นร่ำไห้ออกมา ทางหนึ่ง

ร่ำไห้ทางหนึ่งกล่าวว่า

"สำนักองคุลีมาลครั้งกระโน้นมีเกียรติภูมิเกริกไกร วันนี้ไฉนทรุดโทรมปานนี้ ปล่อยให้ทารกหญิงปากไม่สิ้นกลิ่นน้ำนมผู้หนึ่งมารังควานถึงถิ่น ? ฮือ ฮือ"

มันร่ำไห้ออกมาจริง ๆ หาได้มีเจตนากลั่นแกล้งไม่

อ้วงจอร์รองดง ๆ ว่า

"ท่านบอกว่าข้าพเจ้าปากไม่สิ้นกลิ่นน้ำนม อย่างนั้นออกมาพิสูจน์ความสูงต่ำเถอะ"

ครั้งนี้นางเห็นชัดดาว่าคนกล่าววาจาเป็นชายชราอายุหกสิบเศษ รูปกายผอมกรัง ไว้หนวดมุสิก สวมหมวกเล็ก ๆ ทรงสมอตัด ไว้เปียเล็ก ๆ หรอมแหรมเส้นหนึ่ง เส้นผมหงอกขาวอยู่เก้าส่วน มันฟุบกายบนโต๊ะ เปล่งเสียงร่ำไห้สนั่น-หวั่นไหว ร้องว่า

"บ้วนเฮาะเซียเอยบ้วนเฮาะเซีย ผู้ลี่นบอกว่าต่อให้ท่านกลับชาติเกิดก็สู้โกวเนี้ยที่ทั้งเยาว์วัยทั้งงดงามนางนี้ไม่ได้"

คำพูดของมันนี้แสดงว่าเหน็บแนมทหารองครักษ์แซ่ฮ่อ ทหารองครักษ์แซ่ฮ่อต้องตวาดว่า

"หากเก่งกล้าก็ไสหัวออกมา หลบ ๆ ซ่อน ๆ อยู่มุมห้องเป็นเต่าหรือ ?"

ชายชรานั้นยังคงร่ำไห้กล่าวว่า

"ผู้น้องได้รับคำสั่งยมบาลเชิญนายทหารทั้งหลายไปชุมนุมกันในปรโลก ที่เชิญได้ยิ่งเป็นนายทหารชั้นผู้ใหญ่ ผู้น้องยิ่งมีหน้ามีตา"

ทหารองครักษ์แซ่ฮ่อพลันผุดลุกขึ้น สะอึกไปยังมุมห้องโถง มือซ้ายกวัด-แกว่งหลอกล่อ มือขวาคว้าใส่ลำคอชายชรานั้น เสียงร่ำไห้ของชายชรานั้นยังไม่หยุดชะงัก ทุกผู้คนพอผุดลุกขึ้นชมดู พลันเห็นเงาดำสายหนึ่งลอยละลิ่วออกจากมุมห้องโถง ร่วงฟาดกับพื้นดังโครม กลับเป็นนายทหารแซ่ฮ่อ

ทุกผู้คนล้วนไม่อาจเห็นชัดดาว่ามันปลิวละลิ่วออกไปอย่างไร ทหารองครักษ์อีกผู้หนึ่งเห็นพวกพ้องเสียที พลันชักดาบจากหว่างเอวสะอึกเข้าหา พริบตานั้นในห้องโถงปั่นป่วนวุ่นวาย เห็นเงาคนไหววูบ เสียงกระแสลมพอดัง ทหารองครักษ์นั้นก็ร่วงฟาดลงกับพื้น

โอ้วฮุยจับดาดูชายชรานั้นตลอดเวลา เห็นฝีมือที่มันสลัดเหวี่ยงทหาร-

องครักษ์ทั้งสองรวบรัดหมดจด ที่ใช้เป็นหมัดวานรสัมพันธ์ซึ่งว้วยชี้เลี้ยงกับอ้วงจี่อีประมือกัน ดูท่าชายชราผู้นี้ก็เป็นคนของสำนักองคุลีมาล เพียงแต่พลังฝีมือมันไม่ทราบสูงล้ำกว่าอ้วยชี้เลี้ยงกี่เท่าตัว

โอ้วยุบความจริงไม่มีความรู้สึกที่ดีต่อทหารองครักษ์ราชองค์เข็ง เห็นคนทั้งสองถูกจับเหวี่ยงร่วงฟาดอย่างทุลักทุเล ชั่วครู่ค่อยตะกายขึ้น ต้องลอบปีติยินดี

อ้วงจี่อีพอพบเห็นศัตรูเข้มแข็งพลันผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"ท่านมีคำแนะนำสั่งสอนใดรีบบอกมา ข้าพเจ้าไม่ชมชอบคนลับล่อเป็นภูตผี"

ชายชรานั้นเดินช้า ๆ ออกจากมุมห้องโถง ใบหน้ายังแปดเปื้อนคราบน้ำตา อ้วงจี่อีเห็นใบหน้ามันเหลืองซีด โหนกแก้มนูนสูง สองแก้มตอบลึก คล้ายเป็นปีศาจวัณโรคเรื้อรัง แต่สองตาวาววับเป็นประกาย ดังนั้นไม่กล้าเลินเล่อ เกร็งกำลังตั้งท่ารอคอย

ชายชรานั้นไม่แดกดันอีก กล่าวอย่างจริงจัง

"โกวเนี้ย ท่านไม่ใช่คนของสำนักเรา สำนักองคุลีมาลไม่มีอริบาดหมางกับท่าน ท่านไยต้องมาก่อกวน ?"

อ้วงจี่อีกล่าวว่า

"หรือท่านเป็นคนของสำนักองคุลีมาล ? ท่านแซ่อะไร เรียกว่าอะไร ?"

"เราแซ่เล้า เรียกว่าเล้าเฮาะจิน ท่านเคยได้ยินชื่ออุ้ยท้อซังเฮาะ (สองกระเรียนองคุลีมาล) หรือไม่ ? เราหากไม่ใช่ศิษย์สำนักองคุลีมาล ไหนเลยขนานรวมเป็นสองกระเรียนองคุลีมาลร่วมกับบ้วนเฮาะเซีย ?"

คนอายุสูงวัยในห้องโถงล้วนเคยได้ยินชื่อสองกระเรียนองคุลีมาล แต่ส่วนใหญ่เพียงรู้จักบ้วนเฮาะเซีย ทราบว่ามันอาจหาญถือคุณธรรม แต่ 'เฮาะ' (กระเรียน) อีกตัวหนึ่งเป็นใคร กลับไม่กระจ่างชัด

ยามนี้ฟังว่าชายชราซอมซ่อผู้นี้เป็นหนึ่งในสองกระเรียน และเห็นมันพอลงมือก็สลัดเหวี่ยงทหารองครักษ์ทั้งสองปลิวกระเด็น ยามกะทันหันต่างเพ่งตามองมา ส่งเสียงซุบซิบดังสับสน อ้วงจี่อีสั่นศีรษะกล่าวว่า

"สองกระเรียนสองเป็ดอันใด ไม่เคยได้ยินมา ท่านคิดเป็นเจ้าสำนัก ใช่หรือไม่ ?"

เล้าเฮาะจินกล่าวว่า

"ไม่ใช่ เราเป็นซือเฮีย บ้วนเฮาะเซียเป็นซือตี๋ เราหากคิดเป็นเจ้าสำนัก ก็เป็นตั้งแต่ครั้งกระโน้น ไยต้องรอถึงวันนี้ ?"

"เฮอะ ผู้ใดเชื่อวาจาเหลวไหลของท่าน อย่างนั้นท่านคิดทำอะไร ?"

เล้าเฮาะจินกล่าวว่า

"ประการแรก เจ้าสำนักองคุลีมาลสมควรให้ศิษย์แท้จริงของสำนักเรา ดำรงตำแหน่ง ประการสองไม่ว่าผู้ใดเป็นเจ้าสำนัก ห้ามไม่ให้แอบอิงอิทธิพล ขึ้นนครหลวงไปคบหาผู้มีวาสนา พวกเราเป็นนักบู๊อันหยาบกร้าน คนชนบท อันสมถะ ไหนเลยคู่ควรคบหานายทหารผู้ยิ่งใหญ่เป็นสหาย ?"

มันกวาดตาสามเหลี่ยมไปรอบข้าง กล่าวว่า

"ประการสาม ใช้พลังฝีมือตัดสินเจ้าสำนักไม่สมควรถือปฏิบัติ ไม่ว่าเรียน บุ๋นฝึกบู๊ ล้วนถือคุณสมบัติ หากแม้นคนต่ำช้าผู้หนึ่งมีฝีมือกล้าแข็งที่สุด ทั้งหมด ก็สนับสนุนมันเป็นเจ้าสำนักหรือ ?"

คำพูดพอกล่าว ในกลุ่มคนมีคนจำนวนมากผงกศีรษะ รู้สึกทีท่ามันแม้ ประหลาดพิกล สารรูปซอมซ่อ ที่กล่าวกลับมีเหตุผล อ้วงจี่อีแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ประการหนึ่ง ประการสอง ประการสามของท่าน ข้าพเจ้าไม่คล้อยตาม แม้สักประการเดียว จะเป็นอย่างไร ?"

เล้าเฮาะจินกล่าวว่า

"อย่างนั้นเราได้แต่ใช้ร่างกระดูกผุกร่อนนี้ รับหมัดชมพูของโกวเนี้ยแล้ว"

โอ้วฮุยเห็นคนทั้งสองว่ากล่าวแตกหัก กำลังจะลงมือ มันนับแต่เดิบใหญ่ ท่องเที่ยวประกอบวีรกรรมในยุทธจักร พบเห็นขุนนางราชวงศ์เซ็งกตขี่ข่มเหง ราษฎร ในใจเดียดแค้นชิงชัง ยามนี้เห็นเล้าเฮาะจินหยามหยันทหารราชวงศ์เซ็ง โดยเปิดเผย น้ำคำแฝงความเที่ยงธรรม ก็ภาวนาให้มันได้ชัย เพียงแต่อ้วงจี่อี ฝีมือปราดเปรียว นับเป็นคู่มืออันร้ายกาจ เกรงว่าเล้าเฮาะจินไม่แน่นักว่าจะสู้ นางได้

อ้วงจี่อีมีทีท่าทระนง กลับไม่เห็นเล้าเฮาะจินอยู่ในสายตา กล่าวเสียง เย็นชา

"ท่านคิดประลองหมัดเท้า หรือประลองดาบทวน ?"

เล้าเฮาะจินกล่าวว่า

"โกวเนี้ยเมื่ออ้างตนเป็นศิษย์ของสำนักองคุลีมาล พวกเราก็ประลองของวิเศษประจำสำนักองคุลีมาลกัน"

"ของวิเศษประจำสำนักอันใด ? รีบกล่าวโดยรวบรัด ข้าพเจ้าชิงชังการวกวนอ้อมค้อมที่สุด"

เล้าเฮาะจินแหงนหน้าหัวร่อกล่าวว่า

"กระทั่งของวิเศษสำนักเราก็ไม่ทราบ ไหนเลยรับตำแหน่งเจ้าสำนักได้"

อ้วงจี่อีอึ้งไปวูบ แต่แล้วระงับเป็นปกติ กล่าวว่า

"วิชาฝีมือของสำนักเราลึกล้ำไพศาล หากฝึกปรือถึงจุดสูงสุด ต่อให้เป็นกระบวนท่าพื้นเพธรรมดาก็สามารถพิชิตทั่วแผ่นดิน ไม่ว่าดาบหกบรรจบหรือทวนหกบรรจบ สิ่งใดไม่ใช่ของวิเศษประจำสำนักเรา ?"

เล้าเฮาะจินอดเลื่อมใสมิได้ นางไม่ทราบของวิเศษประจำสำนักเป็นวิชาฝีมือใดชัด ๆ แต่วาจาประดานี้กล่าวอย่างโอ่อ่าผ่าเผย บันดาลให้ผู้คนไม่อาจโต้แย้งได้ ดังนั้นลูบหนวดเหลืองซีด กล่าวว่า

"ตกลง เราสอนท่านสักครา ของวิเศษประจำสำนักเราคือเทียนกังบิวยฮวยจวง (ดอดอกเหมยดาวเหนือ) ท่านเคยฝึกซ้อมมากระมัง ?"

อ้วงจี่อีแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"นี่นับเป็นของวิเศษอันใด ข้าพเจ้าสอนท่านสักครา ในมรรคาวิชาฝีมือยิ่งเป็นแนวทางหนักแน่นยิ่งมีประโยชน์ ดอดอกเหมย ค่ายกลมืดปลายแหลมอันใด ล้วนเป็นลวดลายข่มขู่หลอกลวงคน แต่หากไม่ประลองกับท่าน ท่านคงไม่ยินยอม ดอดอกเหมยของท่านจัดตั้งอยู่ที่ใด ?"

เล้าเฮาะจินหยิบชามสุราบนโต๊ะใบหนึ่งขึ้น ยึดคอดื่มเหือดแห้ง จากนั้นขว้างลงบนพื้น

ทุกผู้คนล้วนงงงันวูบ คาดว่าคราครั้งนี้ต้องตกแตกแหลกละเอียด มิคาดการขว้างของมันครั้งนี้ใช้พลังพอดีเป็นที่สุด ชามสุราพอตกถึงพื้นเพียงลื่นแฉลบเบา ๆ พลังที่ตกลงก็เสื่อมสูญ ตั้งอยู่บนพื้นหินกลับไม่เสียหายแม้แต่น้อย มันหลังจากขว้างลงก็หยิบฉวยชามสุราใบที่สองขว้างลงบนพื้น สองมือเคลื่อนไหวไม่หยุดยั้ง หากเป็นชามเปล่าก็ขว้างออกทันที ในชามหากมีสุราไม่ว่าเต็มชาม

หรือครึ่งชาม ล้วนดื่มรวดเดียวหมดสิ้น

ชั่วพริบตาบนพื้นทิ้งเต็มไปด้วยชามสุรา ทั้งสิ้นสามสิบหกใบ พลิกคว่ำกระจัดกระจาย ทุกผู้คนเห็นฝีมือขว้างชามของมันไม่เพียงใช้พลังพิสดารน่าแตกตื่น คอสุราก็แข็งผิดธรรมดา การดื่มติดต่อกันขว้างติดต่อกันเช่นนี้ อย่างน้อยต้องดื่มสุรารสรุนแรงลงไปสิบสองสิบสามชาม เห็นมันยิ่งดื่มมากสีหน้ายิ่งเหลืองซีด ส่ายร่างโงนเงน โลดละลิ่วออกไปอย่างแผ่วเบา เท้าขวายกขึ้น เท้าซ้ายเหยียบลงบนก้นชามใบหนึ่ง ประสานมือกล่าวว่า

"ขอรับการสั่งสอน"

อ้วงจี่อีไม่ทราบดอดอกเหมยดาวเหนือฝึกปรืออย่างไร แต่ถือดีที่มีตัวเบาสูงเยี่ยม หาหวาดหวั่นพรั่นพรึงไม่ สะกิดเท้าซ้ายเล็กน้อย ก็กระโดดขึ้นบนก้นชามใบหนึ่ง นางยกสองมือเล็กน้อย กลับไม่จู่โจมกระบวนท่า ต้องการดูว่าฝ่ายตรงข้ามลงมืออย่างไร ตนเองค่อยพลิกแพลงคล้อยตาม

เล้าเฮาะจินสืบเท้าขวาไปหนึ่งก้าว ค่อยหมัดขวาใส่อ้วงจี่อี เป็นท่วงท่าแรกของท่าซาฮ้วงเท้าง้วย (สามห่วงคล้องจันทร์) ของเพลงหมัดหกบรรจบ อ้วงจี่อีเห็นหมัดของฝ่ายตรงข้ามมาถึง ตั้งแต่นิ้วชี้ถึงนิ้วก้อยสี่นิ้วกำหลวม ๆ ปรากฏเป็นรูปสามเหลี่ยม ทราบว่าเพลงหมัดสามเหลี่ยมนี้ใช้กระแทกจุดผู้คน ดังนั้นชักเท้าซ้ายล่าถอยหนึ่งก้าว ตีโต้ด้วยกระบวนท่าใช้ทุ้ย (ลูกตุ้มเฉียบขาด) ในเพลงหมัดหกบรรจบ มือขวาก็กำเป็นหมัดสามเหลี่ยมเช่นกัน

เล้าเฮาะจินเห็นท่าเท้า ท่าร่าง เพลงหมัดเปลือกนอกของนางล้วนเป็นวิชาฝีมือของสำนัก แต่เคล็ดวิชาพลิกแพลงที่เมื่อครู่ใช้สยบซุนฮกโฮ้วทั้งสามไม่ใช่หลักวิชาของสำนัก เพียงแต่ข้อแตกต่างของการนี้ หากไม่ใช่ยอดฝีมืออันดับหนึ่งของสำนักยากยิ่งจะดูออก ในใจทั้งสงสัยทั้งเดือดดาล ดังนั้นสืบเท้าซ้ายต่อยออกด้วยท่าฮ้วงโกงจื่อแซ่ (คารวะดอบให้สังวรณ์)

หมัดนี้ใช้หลังมือกระแทกผู้คน ในเพลงหมัดหกบรรจบเรียกเป็นโค้วเน่าคุ้ง (หมัดกลุ้มกังวล) เนื่องเพราะเพลงหมัดยากเย็นแสนเข็ญ ตอนฝึกปรือกลัดกลุ้มใจยิ่ง จึงตั้งชื่อเช่นนี้ หมัดกลุ้มกังวลนี้หากคิดฝึกถึงขั้นสุดยอดต้องใช้เวลาสิบกว่าปี อ้วงจี่อีจึงหลีกเลี่ยงไม่ใช้ มือขวาใช้วิชาจุกปีชิ่ว (หัตถ์ทุ่มศิลา) มือซ้ายใช้ออกด้วยท่าลิ้วเฮียะเจี้ย (ฝ่ามือใบหลิว) ล้วนเป็นหลักวิชาในเพลงหมัดหกบรรจบ

คนทั้งสองกระโดดโลดแล่นบนกันชามสุราสามสิบหกใบ ที่ใช้ล้วนเป็นเพลงหมัดหกบรรจบ การต่อสู้บนตอดอกเหมยดาวเหนือ จุดประสงค์เพื่อชิงถลันถึงใจกลาง คุกคามฝ่ายตรงข้ามถึงนอกริม หากโอกาสอำนวย ใช้พลังหนักหน่วงศัตรูต้องร่วงหล่นลงสู่ใต้ตอ เล้าเฮาะจินฝึกซ้อมฝีมือบนตอหลายสิบปี ทุกฝีเท้าก้าวย่างล้วนไม่พลาดผิดแม้แต่น้อย เพียงไม่กี่กระบวนท่าก็สะอึกถึงใจกลาง พลังหมัดทวีความหนักหน่วงขึ้น

อ้วงจี่อีประมือกับซุนฮกโฮ้วสามซือเฮียตี่ ชิงสยบในท่าแรกจึงได้ชัยในสามท่า แต่ยามนี้ประหมัดกับเล้าเฮาะจินบนชามสุรา ทุกหมัดฝ่ามือที่จู่โจมออกล้วนเผชิญพลังตอบโต้อย่างหนักหน่วงกล้าแข็ง ได้แต่ใช้ตัวเบาอันยอดเยี่ยมสะกิดชามสุราวิ่งวนอยู่รอบกายฝ่ายตรงข้าม คิดซอกซอนสังเกตจุดอ่อนของมัน

ทุกค่ายสำนักในยุทธจักรล้วนมีวิธีประลองบนตอไม้ เพียงแต่ตอไม้พลิกแพลงกลับกลาย บ้างตั้งตอไม้ขึ้น บ้างเพาะปลูกไผ่เขียว บ้างสุมซ้อนก้อนอิฐ บ้างถึงกับปักอาวุธกับพื้น แต่การคว่ำชามกับพื้นใช้ต่างตอดอกเหมย กลับไม่เคยพบพานมาก่อน ชามสุราของเล้าเฮาะจินทั้งสามสิบหกใบนี้คล้ายทิ้งกระจัดกระจายไม่ได้เรียงรายเป็นรูปดอกเหมย แต่มันฝึกซ้อมจนช่ำชองแต่แรก ต่อให้หลับตาต่อสู้ก็ไม่เหยียบผิดแม้สักก้าวเดียว อ้วงจี่อีกลับต้องก้มสายตาลงคำนวณตำแหน่งของชามสุรา ค่อยทิ้งเท้าลง เช่นนี้พอนานเข้าเพลงหมัดเท้าเริ่มตกเป็นรอง

เล้าเฮาะจินลอบยินดี เพลงหมัดเปลี่ยนแปร หมัดสามเหลี่ยมในมือขวาจู่โจมจุดสำคัญบนร่างฝ่ายตรงข้าม หมัดกลุ้มกังวลในมือซ้ายกลับใช้พลังหนักหน่วงคอยสกัดขวางกันอ้วงจี่อีเห็นเช่นนั้นพลันจี้นิ้วข้างซ้ายออก เสือกแทงไปเบื้องหน้า กลับเป็นท่าทุกแว่นแคว้นยอมสยบในเพลงทวนหกบรรจบ

เล้าเฮาะจินใจหายวาบ รีบเบี่ยงตัวหลบหลีก มิคาดอ้วงจี่อีฟันมือขวา ใช้ออกด้วยกระบวนท่าดาบสัมพันธ์ในเพลงหมัดหกบรรจบ เล้าเฮาะจินคิดไม่ถึงเพลงหมัดของนางสามารถพลิกแพลงเป็นเพลงดาบ ยามปั่นป่วนวุ่นวาย หัวไหล่ก็ถูกฟันใส่ รีบลดหัวไหล่สลายพลังฟันจู่โจมไปแปดส่วน จากนั้นดีโต้ไปหมัดหนึ่ง

อ้วงจี่อีฟันมือซ้ายขึ้นมาด้วยท่าแป๊ะอ้วงเฮี่ยงท้อ (ค่างขาวเสนอผลท้อ) สองมือล้วนใช้เพลงดาบแล้ว มือดาบพอฟันมาถึง เล้าเฮาะจินไม่มีปัญญาหลบหลีก

อีก เสียงโครมคราหนึ่ง ใต้ขายโครงถูกฝ่ามือฟันใส่ ส่ายร่างโงนเงนร่วงหล่นลงจากขาม

โอ้วฮุยที่ด้านข้างเห็นชัดตา รู้สึกยอดฝีมือท่านนี้หากพ่ายแพ้ภายใต้กระบวนท่าประหลาดเช่นนี้ออกจะน่าเสียดาย ดังนั้นคว้าขามสุราเปล่าบนโต๊ะสองใบลอกเลียนฝีมือของเล้าเฮาะจินขว้างเฉียง ๆ ไปบนพื้น ขามสุราทั้งสองใบแฉลบเบา ๆ พอดีหยุดลงที่ใต้เท้าเล้าเฮาะจิน

เล้าเฮาะจินพอพลัดตกลงจากดอดอกเหมย เข้าใจว่าพ่ายแพ้แล้ว พลันรู้สึกใต้เท้าเพิ่มขามสุราสองใบต้องงงงันวูบ ทราบว่ามียอดคนลอบช่วยเหลือ สายตาทุกผู้คนล้วนจับจ้องมองการต่อสู้ของคนทั้งสอง โอ้วฮุยขว้างขามสุราเบา ๆ กลับไม่มีผู้ใดสังเกตเห็น

อ้วงจี่อีใช้ดรรชนีต่างทวน พลิกแพลงมือเป็นดาบ ที่ใช้แม้เป็นทวนหกบรรจบและดาบหกบรรจบ แต่ในสำนักองคุลีมาลไม่มีกระบวนท่าประหลาดพิกลเช่นนี้ สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่เล้าเฮาะจินยิ่ง ประสานมือกล่าวว่า

"โกวเนี้ยมีพลังฝีมือลึกล้ำพิสดาร เราไม่เคยพบพานมา ขอถามโกวเนี้ยเป็นศิษย์ยอดคนสำนักใด ?"

อ้วงจี่อีแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ท่านคงไม่ยอมรับข้าพเจ้า เป็นศิษย์สำนักองคุลีมาล เอาเถอะ ข้าพเจ้าหากใช้หมัดหกบรรจบเอาชัยท่าน จะเป็นอย่างไร ?"

เล้าเฮาะจินกำลังต้องการให้นางกล่าวคำพูดนี้ จึงกล่าว

"โกวเนี้ยหากใช้วิชาฝีมือสำนักเราพิชิตเราจริง ๆ นับเป็นเรื่องจรรโลงหลักวิชาฝีมือสำนักเรา เราแม้เป็นข้าทาสช่วงใช้โกวเนี้ยก็ยินยอมพร้อมใจ"

จากนั้นเหลียวหน้ามายังทิศทางของโอ้วฮุย ประสานมือกล่าวว่า

"เราผู้เฒ่าขอแสดงความทุเรศแล้ว"

การประสานมือของมันนี้นับเป็นการขอบคุณโอ้วฮุยขว้างขามช่วยเหลือ มันไม่ทราบคนยื่นมือช่วยเหลือเป็นใคร แต่ทราบว่าขามสุราขว้างมาจากทิศทางนี้

ขณะที่เล้าเฮาะจินเค้นถามสังกัดสำนักอ้วงจี่อี อ้วงจี่อีก็ครุ่นคิดวิธีเอาชัยมันได้ เห็นเล้าเฮาะจินประสานมือเสร็จสิ้น สืบเท้ามายังใจกลางอีกครา ก็ค่อยหมัดออกด้วยท่ากุ้งชิ่วโฮ้วจ๋อ (ม้วนมือนั่งตระหง่าน) ใช้ออกด้วยเพลงหมัด

หกบรรจบอันเที่ยงแท้จริง ๆ ผ่านไปหลายกระบวนท่าเล้าเฮาะจินค่อย ๆ ชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบอีกครา ยามนี้มันออกหมัดยกเท้าด้วยความระมัดระวังกว่าเดิม กริ่งเกรงนางเล่นลวดลายในเพลงหมัดอีก เห็นเพลงหมัดฝ่ายตรงข้ามไม่มีการเปลี่ยนแปลง ค่อยคลายใจลง

เห็นที่นางใช้ออกเป็นกระบวนท่าต่อยเสือ ดังนั้นหยั่งเท้าขวาไปเบื้องหน้าใช้ออกด้วยท่าโอวเล้งท้ำไฮ้ (มังกรดำหยั่งทะเล) พลันรู้สึกได้เท้าขวาผิดปกติพอกวาดตามองต้องใจหายวูบ เห็นชามสุราที่ความจริงพลิกคว่ำ ยามนี้ไม่ทราบไฉนหงายขึ้น ดีที่เท้าขวามันเพียงหยั่งทดสอบ หากเหยียบเท้าลงต้องเหยียบถูกใจกลางชาม นอกจากชามสุราแตกสลาย ร่างก็ต้องถลาเสียหลักไปเบื้องหน้า

เล้าเฮาะจินยามตื่นตระหนกรีบเคลื่อนเท้ากลางอากาศ เหยียบใส่ชามอีกใบหนึ่ง ร่างส่ายโงนเงนเล็กน้อย สร้างความแตกตื่นจนเหงื่อยะเยียบไหลหลั่ง สายตายามชำเลืองมอง เห็นอ้วงจี่อีขณะยกเท้าซ้ายขึ้นสะกิดชามสุราเบา ๆ ไม่ทราบใช้พลังอย่างไร ชามสุราก็พลิกหงายขึ้น นางเหยียบเท้าซ้ายลงบนปากชาม ยกเท้าขวาสะกิดชามสุราอีกใบหนึ่งพลิกหงายขึ้น ตัวเบาเช่นนี้มันไหนเลยทัดเทียบได้ ?

เล้าเฮาะจินครุ่นคิดขึ้น

"ดูท่าได้แต่ทุ่มเทฝีมือ ฉกฉวยโอกาสที่นางไม่ทันพลิกชามสุราหงายขึ้นทั้งสิ้น กระแทกนางลงจากดอกก่อน"

ดังนั้นเร่งเร้าพลังฝ่ามือรุกไล่โดยเร็วกว่าเดิม มิคาดอ้วงจี่อีไม่ประหมัดกับมันอีก เพียงวิ่งวนอย่างว่องไว พอหยั่งเท้าบนปากชามก็เคลื่อนย้ายเท้าเพียงชั่วขณะหงายชามสุราสามสิบแปดใบขึ้นมาสามสิบหกใบ เพียงหลงเหลือสองใบที่เล้าเฮาะจินเหยียบอยู่ หากมิใช่เมื่อครู่โอ้วฮุยขว้างชามให้สองใบ มันกระทั่งที่หยั่งเท้าก็ไม่มี

ในสภาพเช่นนี้เล้าเฮาะจินเพียงก้าวเท้าออกจะเหยียบชามสุราแตกทันที ได้แต่หยุดยืนบนชามสุราทั้งสองใบ ตะลึงลานชั่วขณะจึงกล่าวอย่างหดหู่

"เป็นโกวเนี้ยชนะแล้ว"

พลางก้าวเท้าลงสู่พื้น สีหน้ายิ่งเหลืองซีดดั่งทองทา สร้างความภาคภูมิใจแก่อ้วงจี่อียิ่ง ถามว่า

"ข้าพเจ้าเป็นเจ้าสำนักได้แล้วกระมัง ?"

เล้าเฮาะจินกล่าวอย่างสะทกสะท้อน

"เราผู้เฒ่ายอมรับนับถือท่านแล้ว เพียงไม่ทราบผู้อื่นมีคำพูดใดจะกล่าว ?"

อ้วงจี่อีขณะจะส่งเสียงสอบถามทุกผู้คน พลันได้ยินนอกประตูบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าเร่งร้อนระรัว ห้อตะบึงขึ้นเหนืออย่างรวดเร็ว ฟังจากเสียงเกือกม้ากระทบพื้น นอกจากม้าขาวของนางไม่มีอาชาอื่นอีก นางหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย ถลันออกจากประตู เห็นม้าขาวเพิ่งอ้อมริมดงปังไป บนหลังม้านั่งไว้ด้วยบุรุษหนุ่มเสื้อเทาผู้หนึ่ง กลับเป็นโอ้วฮุยที่ถูกนางขโมยห่อผ้าเอง

อ้วงจี่อีร้องดัง ๆ ว่า

"โจรขโมยม้า รีบหยุด"

โอ้วฮุยเหลียวหน้ามากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"โจรขโมยห่อผ้า พวกเราสับเปลี่ยนกันเถอะ"

พลางหัวร่อฮาฮา เร่งม้าห้อตะบึง

อ้วงจี่อีขุ่นแค้นยิ่ง เกร็งลมปราณโลดตะบึง นางแม้มีตัวเบาสูงเยี่ยม แต่ไหนเลยติดตามม้าเร็วที่ห้อวันละพันลี้ได้ทัน ? วิ่งตะบึงชั่วขณะเห็นเงาคนและม้ายิ่งมายิ่งเล็กลง ในที่สุดมองไม่เห็นอีก การพลาดท่าครั้งนี้ทำลายความภาคภูมิใจที่สามารถเอาชัยมือดีสำนักองคุลีมาลทั้งสี่ของนางไปโดยสิ้นเชิง ในใจทั้งขุ่นเคืองทั้งสงสัยใจ ครุ่นคิดขึ้น

"ม้าขาวมีญาณแสนรู้ ไหนเลยปล่อยให้โจรน้อยนี้ขโมยขับขี่ไปโดยไม่ขัดขืน ?"

นางวิ่งตะบึงเป็นระยะทางหลายลี้ มาถึงเมืองน้อยแห่งหนึ่ง ทราบว่าไม่อาจติดตามม้าขาวทัน ขณะจะหาร้านน้ำชาดื่มน้ำชาพักผ่อนสักครู่ พลันได้ยินที่หัวเมืองบังเกิดเสียงม้าร้องยาวนาน สุ้มเสียงคุ้นหูยิ่ง กลับเป็นเสียงร้องของม้าขาว นางเร่งรุดไปตามเสียง พอเลี้ยวโค้งคราหนึ่งเห็นโอ้วฮุยขี่ม้าขาว เหลียวหน้ามากวักมือต่อนางอย่างยิ้มแย้ม

อ้วงจี่อีเดือดดาลเป็นการใหญ่ เก็บหินก้อนหนึ่งขว้างใส่กลางหลังโอ้วฮุย โอ้วฮุยถอดหมวกลงจากศีรษะ พลิกมือซ้อนวูบ ซ้อนก้อนหินไว้ในหมวก ถามว่า

"ท่านจะคืนห่อผ้าแก่ข้าพเจ้าหรือ ?"

อ้วงจี่อีกระโดดปราดไปเบื้องหน้าหมายช่วงชิงม้าขาว พลันได้ยินเสียงหวีด อาวุธลับสิ่งหนึ่งซัดพุ่งมาปะทะหน้าอย่างเร่งร้อน นางยื่นมือซ้ายรับไว้ กลับเป็นหินที่นางขว้างออกไปก้อนนั้น พริบตาที่เชื่องช้า โอ้วฮุยก็หนีบเท้าทั้งสอง ม้าขาวพุ่งทะยานขึ้นล่วงหน้าไปสิบกว่าวา

อ้วงจี่อีขุ่นแค้นยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"เด็กน้อยนี้น่าชิงชังนัก"

นางไม่ตำหนิตนเองขโมยห่อผ้าผู้อื่นก่อน กลับขุ่นเคืองโอ้วฮุยหยอกเย้านางสองครั้งครา นอกจากชิงม้ากลับมา หากไม่ทุบตีมันสักครา ยากยิ่งจะระบายความแค้นในอกได้ เห็นใต้ชายคาตึกหลังหนึ่งผูกไว้ด้วยม้าเขียวตัวหนึ่ง นางไม่แยแสสนใจ โลดแล่นไปแก้บังเหียนม้าออก ลอยตัวขึ้นไป ไล่ติดตามไปยังทิศทางของโอ้วฮุย รอจนเจ้าของม้ารู้ตัว ร่ำร้องด่าทอวิ่งตามออกมา นางก็จากไปไกลโขแล้ว

อ้วงจี่อีแม้มีม้า แต่ก็ยังคงอย่าหมายติดตามโอ้วฮุยทัน โทสะทั้งหมดล้วนระบายใส่ม้าโดยสาร หวดแส้หนีบกระทุ้งเป็นพัลวัน ม้าเขียวความจริงห้อจนสุดฝีเท้า แต่นางยังตำหนิว่าห้อช้าเกินไป ควบตะบึงเป็นระยะทางหลายลี้ ม้าเขียวหอบหายใจฟืดฟาด เริ่มไม่อาจทนทาน ขณะจะบรรลุถึงดงไม้แถบหนึ่ง เห็นใต้ต้นสนต้นหนึ่งมีวัตถุสีขาวสิ่งหนึ่ง พอควบขับเข้าใกล้ ไม่ใช่ม้าขาวตัวนั้นเป็นอะไร ?

อ้วงจี่อียินดียิ่ง แต่กริ่งเกรงโอ้วฮุยวางอุบายล่อนางติดกับ กวาดตามองรอบข้าง ไม่เห็นร่องรอยผู้คน ดังนั้นค่อยไสม้าไปยังใต้ต้นสน ขณะห่างจากม้าขาวหลายวา บนต้นสนพลันปรากฏเงาร่างสายหนึ่งพุ่งละลิ่วลงมา พอดีขี่ลงบนหลังม้าขาว หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"อ้วงโกวเนี้ย พวกเราประลองกันอีกช่วงหนึ่ง"

ยามนี้อ้วงจี่อีไหนเลยอนุญาตโอ้วฮุยหนีรอดได้อีก สองเท้าสะกิดบังโกลนม้า พลันลอยตัวขึ้น โถมปราดเข้าหาโอ้วฮุยดุจวิหคตัวมหึมา โอ้วฮุยคิดไม่ถึงนางกล้าเสี่ยงอันตรายเช่นนี้ ตนหากฟาดฝ่ามือออก นางลอยตัวอยู่กลางอากาศไหนเลยหลบรอดได้ ? ดังนั้นรั้งบังเหียนม้า ให้ม้าหลบเลี่ยงมาด้านข้าง มิคาดม้าขาวรู้จักเจ้านาย ปากส่งเสียงร้องด้วยความลิงโลด มิเพียงไม่หลบหลีก กลับ

ดาหน้ามาสองก้าว

อ้วงจี่อียามลอยอยู่กลางอากาศ มือขวาฟาดใส่ศีรษะโอ้วฮุย มือซ้ายตะปบใส่หัวไหล่มัน ในชีวิตโอ้วฮุยไม่เคยประมือกับดรุณีเยาว์วัยมาก่อน ครั้งนี้ขโมยม้าขาวของนาง หนึ่งนั้นจดจำออกว่านี่เป็นม้าโดยสารของเตี่ยปั๋วซัว คิดสอบถามนางให้กระจ่างชัด สองดำหนินางหยิบฉวยห่อผ้าของตนไป แสดงว่ามีเจตนาดูแคลน ต้องตอบโต้สักครา แต่พอเห็นนางลงมือจริง ๆ ต้องหน้าแดงวูบ เบี่ยงตัวเล็กน้อย กระโดดขึ้นจากหลังม้า พุ่งผ่านข้างกายนางขึ้นขี่ม้าเขียวแทน

คนทั้งสองเฉียดผ่านไปกลางอากาศ โอ้วฮุยยื่นมือขวาออก ลอบเกร็งพลังดรรชนี กระตุกเชือกผูกห่อผ้าที่กลางหลังนางขาดสะบั้น หยิบฉวยห่อผ้ามาไว้ในมือ อ้วงจี่อีชิงม้าขาวคืนมา โทสะยังไม่สลายคลาย เห็นห่อผ้าถูกโอ้วฮุยหยิบฉวยกลับไป ต้องร้องว่า

"โอ้วฮุยน้อย ท่านกล้าเสียมารยาทปานนี้ ?"

โอ้วฮุยใจหายวูบ ถามว่า

"ท่านไฉนรู้จักชื่อข้าพเจ้า ?"

อ้วงจี่อีแบะปากน้อย ๆ แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เตี่ยซาเจ็ก (อาที่สามแซ่เตี่ย) ชมเชยท่านเป็นวีรบุรุษหาญกล้า ข้าพเจ้ากลับเห็นว่าธรรมดาสามัญยิ่ง"

โอ้วฮุยพอฟังคำ "เตี่ยซาเจ็ก" สร้างความยินดียิ่ง รีบกล่าวว่า

"ท่านรู้จักเตี่ยปั๋วซัวเตี่ยซากอหรือ ? มันอยู่ที่ใด ?"

อ้วงจี่อีขุ่นเคืองกว่าเดิม ตวาดว่า

"เด็กน้อยแซ่โอ้ว ท่านกล้าเอาเปรียบข้าพเจ้า ?"

โอ้วฮุยกล่าวอย่างงุนงง

"ข้าพเจ้าเอาเปรียบอะไร ?"

"ข้าพเจ้าเรียกเตี่ยซาเจ็ก ท่านไฉนเรียกเตี่ยซากอ ? นี่มิใช่คิดตั้งตัวเป็นผู้อาวุโสข้าพเจ้าหรือ ?"

โอ้วฮุยนิสัยกลอกกลิ้งยียวนตั้งแต่เล็ก ดังนั้นแลบลิ้นกล่าวว่า

"ไม่กล้า ไม่กล้า ท่านเรียกมันเป็นเตี่ยซาเจ็กจริง ๆ ?"

"หรือยังหลอกลวงท่านอีก ?"

โอ้วฮุยปั้นหน้าเคร่งขรึม กล่าวว่า

"ประเสริฐ อย่างนั้นข้าพเจ้าสูงศักดิ์กว่าท่านรุ่นหนึ่ง ท่านเรียกข้าพเจ้าเป็นโอ้วเจ็กเจ่ก (อาแซ่โอ้ว) เถอะ นี่ จี่อี เตี่ยซากออยู่ที่ใด ?"

อ้วงจี่อีแม้ทราบโอ้วฮุยกับเตี่ยปั๋วซัวสาบานเป็นพี่น้อง แต่เห็นมันอายุไล่เลี่ยกับนาง กลับด้านหน้าเรียกพี่เรียกน้องกับเตี่ยปั๋วซัว ตั้งตัวเป็นผู้อาวุโส ยิ่งขุ่นเคืองกว่าเดิม ดึงแส้อ่อนจากหว่างเอวดังควับ ตวาดว่า

"เด็กน้อยกล่าวเหลวไหล ข้าพเจ้าจะสั่งสอนท่าน"

โอ้วฮุยเห็นแส้อ่อนของนางพันจากใยเงิน ส่วนปลายมีลูกกลมสีทองเล็ก ๆ อันหนึ่ง ลักษณะงดงามยิ่ง นางสะบัดแส้อ่อนเป็นวง ภายใต้แสงอาทิตย์สาดส่องสีเงินทองวูบวาบวาววับ แพรวพรายพร่าตา

อ้วงจี่อีความจริงคิดลงจากหลังม้าต่อสู้กับโอ้วฮุย แต่แล้วกริ่งเกรงโอ้วฮุยมากเล่ห์เพทุบายชิงม้าไปอีก ดังนั้นไสม้าไปเบื้องหน้า หวดแส้ลงยังศีรษะโอ้วฮุย แส้อ่อนนี้พอคลี่สะบัดออกมีความยาวหนึ่งวาหนึ่งเชียะ อ้อมมายังด้านหลังโอ้วฮุย ปลายแส้วกวูบ ลูกกลมสีทองกระแทกใส่จุดได้จุยที่กลางหลังมัน

โอ้วฮุยงอร่างส่วนบน ฟุบบนหลังม้า เข้าใจว่าตัวแส้ต้องเฉียดผ่านกลางหลังไป พลันได้ยินเสียงลมผิดปกติ ฉุกคิดว่าผิดท่า มือซ้ายดึงดาบยาวออก สะบัดดาบฟันย้อนกลับโดยไม่เหลียวหน้าไป เสียงดังคราหนึ่ง ดาบยาวปะทะกับลูกกลมสีทอง กระแทกแส้อ่อนของอ้วงจี่อีกระดอนไป

ที่แท้ขณะที่แส้อ่อนของนางเฉียดผ่านกลางหลังโอ้วฮุยพลันลดข้อมือ ลูกกลมสีทองหักเหทิศทาง กระแทกใส่จุดกื่อก๊กบนไหล่ขวาโอ้วฮุย หมายทำร้ายครึ่งซีกร่างมันชาด้าน มิคาดโอ้วฮุยฟังเสียงลมใช้กระบวนท่าดีโต้ คล้ายกับกลางหลังมีดวงตางอกเงย แส้ดาบพอปะทะถึงกับกระแทกแขนนางชาวูบ

โอ้วฮุยเงยหน้าขึ้น หัวร่อฮิฮะ ในใจกลับลอบตื่นเต้นตระหนกต่อพลังฝีมือของดรุณีนางนี้ นางใช้ปลายแส้ซัดจุด นับเป็นวิชาที่ฝึกยากเย็นอยู่แล้ว อย่าว่าแต่เปลี่ยนกระบวนท่าแต่กลางคัน บังคับอาวุธทั้งยาวทั้งนุ่มนิ่มสายหนึ่งราวนิ้วมือตนเอง กระแทกใส่จุดเส้นอย่างแม่นยำ

อ้วงจี่อีเห็นโอ้วฮุยสีหน้าผิดปกติ ไม่ทราบในใจมันบังเกิดความตื่นตระหนก พลันสลัดแส้ยาวกลางอากาศ บังเกิดเสียงฉาดคราหนึ่ง ปลายแส้หวดใส่ศีรษะ

โอ้วฮุยอีกครา โอ้วฮุยฉุกคิดขึ้น

"เราคิดสอบถามข่าวคราวของเตี่ยซากอจากนาง โกวเนี้ยนางนี้นิสัยเย่อหยิ่ง หากไม่ได้เปรียบบ้าง ไหนเลยยินยอมบอกต่อเรา เห็นแก่หน้าเตี่ยซากอจะอ่อนข้อแก่นางท่าหนึ่ง"

เห็นปลายแส้ไกล้หวดถึงศีรษะ พลันเบี่ยงศีรษะมาทางซ้าย การเบี่ยงครั้งนี้ ด้านดำแหน่งเคลื่อนไหวได้พอดีเป็นที่สุด แต่จังหวะเวลาเชื่องช้าวูบหนึ่ง ได้ยินเสียงหวีด หมวกบนศีรษะถูกปลายแส้ม้วนกระตุกลงมา

โอ้วฮุยสองเท้าหนีบท้องม้า กระตุ้นม้าพุ่งถอยไปวาเศษ สอดดาบคืนฝัก เหลียวหน้ามากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"โกวเนี้ยมีเพลงแส้สูงส่งพิสดาร โอ้วฮุยนับถือเลื่อมใสยิ่ง เตี่ยซากอสบาย ? ตอนนี้มันกลับแดวันชิงเกียง หรือมาถึงแผ่นดินตงง้วนแล้ว ?"

มันแม้มีเจตนาอ่อนข้อ แต่ยังเป็นบุรุษหนุ่มเลือดร้อน มีนิสัยชอบเอาชัย กระบวนท่านี้อ่อนข้อชัดแจ้งเกินไป รอจนปลายแส้ถึงศีรษะค่อยหลบหลีก มาตรแม้นหมวกถูกม้วนกระดุก สีหน้าไม่ปรากฏแววอับอายกลับสอบถามอย่างยิ้มแย้ม เป็นทีท่าของผู้อาวุโสหยอกเย้าผู้เยาว์ อ้วงจี่อีดูออกแต่แรก กล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านจงใจอ่อนข้อ เข้าใจว่าข้าพเจ้าไม่ทราบหรือ ? คืนหมวกแก่ท่านเถอะ"

พลางขยับแส้ยาวเบา ๆ ม้วนหมวกสวมลงบนศีรษะโอ้วฮุย โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"นางหากสามารถใช้แส้อ่อนสวมหมวกให้กับเรา จึงเป็นวิชาฝีมือเลิศพิสดาร"

ดังนั้นนั่งแน่วนิ่งบนหลังม้า เห็นปลายแส้ม้วนหมวกช้อนจากระดับทรวงอกของมันขึ้นมา ขณะถึงระดับใบหน้ามัน พลังแส้พลันเสื่อมโทรม ปลายแส้อ่อนลง หมวกตกหล่นลงมา

โอ้วฮุยรีบยื่นมือรับ พลันเห็นประกายสีเงินวูบขึ้นแวบหนึ่ง ฉุกคิดว่าผิดท่า ได้ยินเสียงฉาดคราหนึ่ง ดาวทองระยิบระยับอยู่เบื้องหน้า ครึ่งซีกหน้าปวดแปลบจับจิต โอ้วฮุยทราบว่าถูกลอบทำร้ายแส้หนึ่ง รีบยันเท้าขวาผ่อนคลายเท้าซ้าย ทิ้งตัวลงจากด้านซ้ายมุดถึงใต้ท้องม้า ได้ยินเสียงฉาดดังสดใส เศษไม้ปลิวเวียนว่อน อานม้าถูกแส้อ่อนหวดกระจุย ม้าเขียวตัวนั้นส่งเสียงร้องด้วยความเจ็บปวด

โอ้วฮุยมุดใต้ท้องม้า หลบหลีกท่าจู่โจมต่อเนื่องของนาง พร้อมกับดึงดาบออก พอพลิกตัวจากด้านขวากลับขึ้นบนหลังม้า ก็เปลี่ยนดาบจากมือซ้ายมายังมือขวารู้สึกแก้มขวายังปวดแปลบ พอยื่นมือลูบคลำเห็นโลหิตชุ่มไปทั้งฝ่ามือ แสันนี้ถูกหวดทำร้ายไม่เบา

อ้วงจี่อีแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านยังกล้าอ้างตนเป็นผู้อาวุโสหรือไม่ ?"

นับแต่โอ้วฮุยฝึกฝีมือสำเร็จ ไม่เคยได้รับความอัปยศปานนี้มาก่อน ถึงกับบังเกิดเพลิงโทสะลุกฮือโหม ถลึงตากลมโต ยกดาบฟันใส่หัวไหล่นาง อ้วงจี่อีหวาดกลัวเล็กน้อย แผ่พุ่งพลังถึงปลายแส้ กันโอ้วฮุยอยู่ห่างสองวา ไม่ให้มันคุกคามเข้าใกล้

ยามนั้นบนถนนใหญ่บังเกิดเสียงกระพรวนผูกคอม้าดังขึ้น ม้าสามตัวควบเหยาะย่างมา เห็นมีคนต่อสู้กัน พากันหยุดม้าชมดู

โอ้วฮุยและอ้วงจี่อีกวาดตามองคนทั้งสาม เห็นสองในสามสวมเครื่องแบบนายทหารราชวงศ์เช็ง คนกึ่งกลางสวมชุดลำลอง รูปกายสูงใหญ่ อายุประมาณสี่สิบปี

แส้ยาวดาบสั้น โอ้วฮุยเสียเปรียบในเชิงอาวุธอยู่ก่อน อย่าว่าแต่ที่มันขี่เป็นม้าเร็วรับบาดเจ็บ ม้าของอ้วงจี่อีกลับประเปรียวยิ่ง กอปรกับนางจัดเจนวิชาขับขี่ ดังนั้นหักหาญสิบกระบวนท่า โอ้วฮุยยังไม่อาจประชิดถึงตัว พลันพลิกแพลงเพลงดาบ ขณะจะโหมรุกไล่ได้ยินทหารองครักษ์ผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ทารกหญิงนี้ทั้งเลอโฉม ทั้งมีฝีมือไม่เลว"

ทหารองครักษ์อีกผู้หนึ่งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เชาตั่วกอหากพึงพอใจก็ยื่นมือเข้าไป อย่าให้เด็กน้อยนี้ลิ้มรสก่อน"

ทหารองครักษ์แซ่เชานั้น แหงนหน้าหัวร่อฮาฮาออกมา โอ้วฮุยแค้นคนทั้งสองพูดจาลวนลาม ถลึงตาใส่พวกมันแวบหนึ่ง อ้วงจี่อีพลันบิดเอวอ้อนแอ้นม้าขาวโถมทะยานไปทางซ้ายอย่างรวดเร็ว ท่วงท่านี้รวดเร็วยิ่ง เห็นประกายสีเงินวูบวาบ ทหารองครักษ์แซ่เชาถูกแส้หวดใส่อย่างหนักหน่วง ม้าขาวตัวนั้นพอพุ่งผ่านข้างกายทหารองครักษ์อีกผู้หนึ่ง นางก็ยื่นมือขาวผ่องคว้าใส่จุดเทียน

เถียวที่ดันคอทหารองครักษ์นั้น

ม้าขาวพุ่งทะยานอย่างเร่งร้อน อ้วงจี่อีไม่ต้องใช้กำลังก็ฉุดรั้งทหารองครักษ์นั้นลงจากหลังม้า เหวี่ยงลงกับพื้น นางไม่หันกายไป ตวัดแส้ยาวข้ามหัวไหล่หวดใส่ชายกลางคนคนที่สามทางด้านหลัง อากัปกิริยาเหล่านี้รวดเร็วว่องไวยิ่ง โอ้วฮุยลอบโห่ร้องชมเชย คาดว่าชายกลางคนผู้นี้แม้ไม่ส่งเสียง แต่เมื่อร่วมทางกับทหารองครักษ์ทั้งสองนี้ พลอยต้องถูกหวดใส่แส้หนึ่ง

มิคาดชายกลางคนเพียงรั้งหัวม้า ยื่นมือตะปบใส่ปลายแส้ของนางอย่างหักโหม อ้วงจี่อีเห็นมันงอมือดั่งดาขอ กลับเป็นศัตรูเข้มแข็งผู้หนึ่ง ดังนั้นขยับข้อมือตวัดปลายแส้ขึ้น แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านคิดไปเข้าร่วมการชุมนุมเจ้าสำนัก ในนครหลวงหรือ ?"

ชายกลางคนงงงันวูบ กล่าวว่า

"โกวเนี้ยทราบได้อย่างไร ?"

"ดูจากทีท่าของท่าน พอมีกลิ่นอายเจ้าสำนักอยู่บ้าง ท่านเรียกว่าอะไร ? เป็นเจ้าสำนักใด ?"

สองประโยคนี้ถามอย่างไร้มารยาทยิ่ง ชายกลางคนแค่นเสียงดังเฮอะ หาแยแสสนใจไม่

ทหารองครักษ์แซ่เชานั้นตะกายขึ้นอย่างทุลักทุเล ร้องว่า

"น้าซือหู (อาจารย์แซ่น้า) สั่งสอนทารกหญิงโสโครกนี้สักครา"

อ้วงจี่อีกระตุ้นม้าเล็กน้อย ม้าขาวพลันโจนทะยานเข้าหาทหารองครักษ์แซ่เชา ทหารองครักษ์แซ่เชาตื่นตระหนกยิ่ง รีบหลบหลีกไปทางซ้าย อ้วงจี่อีกลับหวดแส้เงินถึงกลางหลังแล้ว

ชายกลางคนเห็นสถานการณ์คับขัน พลันชักกระบี่สั้นจากหว่างเอว ใช้ออกด้วยท่าลั้งเอียซู้จุ้ย (ขวางเอวตวงน้ำ) เสือกกระบี่จากด้านเฉียง ปัดป่ายปลายแส้ไป อ้วงจี่อีแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจว่าเป็นใคร ที่แท้เป็นเจ้าสำนักโป้ยเซียนเกี่ยม (กระบี่แปดเซียน) น้าฉิ้งแห่งเมืองง่อจิว มณฑลกวางสี"

ชายกลางคนผู้นี้เป็นเจ้าสำนักกระบี่แปดเซียนน้าฉิ้งจริง เห็นดรุณีนางนี้เพียงมีอายุยี่สิบเศษ กลับมีประสบการณ์ช่ำชอง เพียงดูกระบวนท่าหนึ่งก็ระบุ

ชื่อแซ่ความเป็นมาของตนเองได้ ยามตื่นเต้นสงสัยอดภาคภูมิใจมิได้ ยิ้มพลางถามว่า

"โกวเนี้ยไฉนทราบนามเรา ?"

"ข้าพเจ้ากำลังคิดหาท่าน เมื่อพบพานในที่นี้ก็ประเสริฐ"

น้าฉิ้งสงสัยใจกว่าเดิม ถามว่า

"โกวเนี้ยมีนามว่ากระไร เสาะหาผู้แซ่น้า มีคำสั่งสอนใด ?"

"ข้าพเจ้าเรียกท่านไม่ต้องไปยังนครหลวง ให้ข้าพเจ้าไปแทนเถอะ"

น้าฉิ้งยิ่งมึนงงสงสัย ถามว่า

"คำพูดนี้หมายความว่ากระไร ?"

อ้วงจี่อีแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"นี่ยังไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าให้ท่านยกตำแหน่งเจ้าสำนักกระบี่แปดเซียนแก่ข้าพเจ้า !"

น้าฉิ้งบันดาลโทสะ แต่เมื่อครู่เห็นนางลงมืออย่างคล่องแคล่วพิสดาร ทำร้ายทหารองครักษ์ข้างกายลงจากหลังม้า กระทั่งตนเองยังไม่อาจเห็นชัดตา เห็นนางกล่าวเขื่องโขต้องมีที่ถือดี ดังนั้นสะกดกลั้นใจไม่อาละวาด ประสานมือกล่าวว่า

"โกวเนี้ยมีนามสูงส่งว่ากระไร ซือแป๋ท่านเป็นใคร ?"

"ข้าพเจ้าไม่สร้างสัมพันธไมตรีกับท่าน ถามชื่อแซ่ข้าพเจ้าไยกัน นามของซือแป๋ข้าพเจ้ายิ่งไม่อาจบอกต่อท่าน ซือแป๋ข้าพเจ้าเคยพบหน้าท่านครั้งหนึ่ง หากรื้อฟื้นถึงความหลัง ข้าพเจ้าก็ไม่สะดวกกับการให้ท่านยกตำแหน่งเจ้าสำนักให้แล้ว"

น้าฉิ้งขมวดคิ้วแนบแน่น นึกไม่ออกว่าในผู้ทรงวุฒิในยุทธจักรมีผู้ใดเป็นยอดฝีมือในเชิงแส้

ทหารองครักษ์ทั้งสองหนึ่งถูกโบยแส้ หนึ่งถูกกระชากลงจากม้า ย่อมเดือดดาลเป็นการใหญ่ พวกมันอาละวาดจนเคยชิน ยามนี้ไหนเลยยินยอมเลิกราโดยง่ายดาย ? คนทั้งสองห่อปากเป่าเป็นสัญญาณโดยพร้อมเพรียง หนึ่งกระตุ้นม้า หนึ่งวิ่งด้วยเท้า โถมเข้าหาอ้วงจี่อีพร้อมกันนั้น หนึ่งชักดาบ หนึ่งยื่นมือหมายดึงกระบี่จากหว่างเอว

อ้วงจี่อีขยับแส้อ่อน เสียงฉาดดราหนึ่ง ทหารองครักษ์ที่ชักดาบถูกแส้หวดใส่ข้อมือขวาอย่างหนักหน่วง สร้างความปวดแปลบจับจิต ไหนเลยมีเรี่ยวแรงชักดาบออกได้ ?

แส้อ่อนใยเงินของอ้วงจี่อีทั้งเรียวทั้งยาว ผิดแผกจากแส้อ่อนทั่วไป พอหวดถูกข้อมือทหารองครักษ์นั้น ปลายแส้วูบขึ้นดุจประกายไฟ ม้วนใส่ด้ามกระบี่ของทหารองครักษ์แซ่เซาอีกผู้หนึ่ง ตวัดขึ้นตามสภาวะ ดราครั้งนี้รวดเร็วยิ่ง ทหารองครักษ์แซ่เซาเห็นประกายสีเงินวูบขึ้น นิ้วมือไม่ทันกระทบถูกด้ามกระบี่ กระบี่ก็หลุดจากฝัก ยามตื่นตระหนกรีบสะบัดมือออกไป มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น คมกระบี่ยังกรีดผ่านใจกลางฝ่ามือมัน บาดจนโลหิตชุ่มโชก

อ้วงจี่อีขยับแส้อ่อน กระบี่ยาวพวยพุ่งสู่ท้องฟ้า ถึงกับพุ่งขึ้นสูงหลายสิบวา นางพันแส้อ่อนไว้ที่หว่างเอวดังเดิม ดูไปคล้ายเป็นแพรเงินสายหนึ่ง คาดรัดเสื้อสีม่วงไว้ นางไม่เงยหน้ามองกระบี่ กลับถามน้าฉิ้งว่า

"ตำแหน่งเจ้าสำนักของท่าน ที่แท้จะสละหรือไม่ ?"

น้าฉิ้งกำลังเงยหน้ามองกระบี่ที่ตกวูบลงมาอย่างเร่งร้อน พอฟังจึงถามโดยไม่ตั้งใจว่า

"ท่านว่าอะไร ?"

อ้วงจี่อีกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านสละตำแหน่งเจ้าสำนักกระบี่แปดเซียน"

ยามนี้กระบี่ยาวตกถึงเบื้องหน้าแล้ว อ้วงจี่อีทางหนึ่งกล่าววาจา ทางหนึ่งฟังเสียงลมจำแนกอาวุธ ยื่นมือตะปบคว้าด้ามกระบี่ไว้

กระบี่ยาวตกลงจากเบื้องสูงหลายสิบวา สภาวะกราดเกรี้ยวเพียงไหน อย่าว่าแต่กระบี่เล่มนี้นอกจากด้ามกระบี่ ที่หลงเหลือล้วนเป็นส่วนคม นางกระทั่งหางตายังไม่ชำเลืองมอง ก็ตะปบคว้าด้ามกระบี่ไว้ ฝีมือนี้ไม่เพียงเป็นที่ตื่น-กระหนกแก่น้าฉิ้ง กระทั่งโอ้วฮุยที่ชมดูอยู่ด้านข้างก็ลอบนับถือเลื่อมใส ครุ่นคิดขึ้น

"เมื่อครู่นางช่วงชิงตำแหน่งเจ้าสำนักองคุลีมาล ไฉนคิดช่วงชิงตำแหน่งเจ้าสำนักกระบี่แปดเซียนอีก ?"

เห็นนางยังเยาว์วัยกลับมีฝีมือสูงเยี่ยมปานนี้ ในชีวิตมันนอกจากเตี่ยปั่วซัวแล้ว ไม่เคยพบพานยอดฝีมือระดับนี้มาก่อน

น้าฉิ้งเห็นนางสำแดงฝีมือเช่นนี้ยิ่งไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ คิดใช้คำพูดล้วงถามความเป็นมาของนาง กล่าวว่า

"วิชาฟังเสียงจำแนกอาวุธของโกวเนี้ย คล้ายเป็นยอดวิชาตระกูลตังมณฑลชานสี"

อ้วงจี่อียิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ท่านสายตาดียิ่ง อย่างนั้นวิชาโยนกระบี่ขึ้นฟ้าของข้าพเจ้านี้เล่า ?"

พลางตวัดมือขวา กระบี่ดีดวาบสู่ท้องฟ้าอีกครา คราครั้งนี้ไม่ใช่ปลายกระบี่พวยพุ่งขึ้น หากแต่ม้วนวนขึ้นไปตลอดทาง ดวงเป็นประกายสีเงินวงหนึ่ง เป็นภาพประหลาดแปลกตายิ่ง

น้าฉิ้งเงยหน้าดูกระบี่ พลันได้ยินเสียงลมเบ่า ๆ เบื้องหน้าบังเกิดสิ่งผิดปกติ รีบพุ่งถอยไปวาเศษ เห็นประกายสีทองวูบขึ้นแวบหนึ่ง ลูกกลมสีทองเล็ก ๆ บนแส้อ่อนใยเงินของอ้วงจี่อีเฉียดผ่านหว่างเอวตนเองไป หากมิใช่ตื่นตัวรวดเร็ว กระบี่ที่สะพายติดตัวคงถูกนางช่วงชิงไปด้วย

ที่แท้อ้วงจี่อีทราบว่าพลังฝีมือมันสูงเยี่ยมกว่าทหารองครักษ์ทั้งสองมากนัก ดังนั้นจงใจโยนกระบี่เป็นวงกลมดึงดูดสายตาของมัน ค่อยลงมือช่วงชิงกระบี่ มิคาดยังคงถูกมันหลบรอดได้ ต้องลอบร้องเสียดายในใจ น้าฉิ้งครองความยิ่งใหญ่คลุมภาคตะวันตกเฉียงใต้ ยี่สิบปีมานี้ไม่เคยเพลี่ยงพล้ำมาก่อน คิดไม่ถึงวันนี้กลับถูกเอียเท้าขนเหลืองผู้นี้หยามดูแคลนเช่นนี้ ไม่อาจสะกดกลั้นใจต่อไป ชักกระบี่ออกดังเช้ง ร้องว่า

"ดกลง เราจะรับทราบกระบวนท่าสูงส่งของโกวเนี้ย"

ยามนี้กระบี่ที่กลางอากาศเสื่อมสูญพลัง ดกวูบลงมา อ้วงจี่อีตวัดแส้อ่อนขึ้น ปลายแส้ม้วนด้ามกระบี่ไว้ พลันเสือกไปเบื้องหน้า กระบี่ยาวแทงใส่ทรวงอกน้าฉิ้งดุจสายฟ้า

ทั้งสองห่างกันเกือบสองวา แต่ชั่วพริบตาปลายกระบี่ห่างจากทรวงอกมันไม่ถึงหนึ่งเชียะ คล้ายแขนยาววาเศษเล่มหนึ่ง ถือด้ามกระบี่แทงใส่ กระบวนท่านี้ เหนือความคาดหมายน้าฉิ้งอีกครา ยามคับขันตระหนกรีบขวางกระบี่ปิดป้อง อ้วงจี่อีร้องว่า

"เซียงจื้อชวยเซียว (เซียงจื้อเป่าขลุ่ย -- เซียงจื้อคือฮั่งเซียงจื้อ เป็นหนึ่ง

ในแปดเซียน)"

กระบวนท่าของน้าฉิ้งนี้เป็นท่าเซียงจื้อเป่าขลุ่ยในเพลงกระบี่แปดเซียนจริง เพลงกระบี่แปดเซียนแพร่หลายในภาคตะวันตกเฉียงใต้ ดังนั้นน้าฉิ้งครุ่นคิด ต่อให้นางรู้จักกระบวนท่าของตน ก็ไม่แน่นักว่าจะต้านทานได้ พอได้คิดดวาดว่า

"ใช่เซียงจื้อเป่าขลุ่ยจะเป็นไร ?"

อ้วงจี่อีกล่าวว่า

"อิมเอี้ยงปัอซี่ (พัดวิเศษน้ำอัดดี)"

ไม่ทันขาดคำ ใช้แส้อ่อนม้วนกระบี่ยาวแยกย้ายแทงใส่ทรวงอกซ้ายขวาของมัน เป็นเพลงกระบี่แปดทิศอันเที่ยงแท้มาตรฐาน นามฮั่งเจ็งลี้อิมเอี้ยงปัอซี่ (พัดวิเศษน้ำอัดดีของฮั่งเจ็งลี้ -- หนึ่งในแปดเซียน) จริง ๆ

น้าฉิ้งใจหายวาบอีกครา นางสามารถใช้เพลงกระบี่แปดทิศไม่น่าประหลาด ที่น่าประหลาดคือใช้แส้อ่อนบังคับกระบี่ กลับสามารถแผ่พุ่งพลังผ่านปลายกระบี่ ดังนั้นสืบเท้าไปหนึ่งก้าว ขณะจะชิงจู่โจม คาดว่านางใช้แส้อ่อนบังคับกระบี่ พลังกระบี่อ่อนด้อย ขอเพียงปะทะกระบี่เป็นต้องกระแทกกระบี่ของนางร่วงหล่นลงสู่พื้น มิคาดเพิ่งยกกระบี่ ไม่ทันใช้กระบวนท่าออก อ้วงจี่อีพลันร้องว่า

"ใช่ฮั้วเฮี่ยงฮวย (ใช่ฮั้วถวายดอกไม้ -- ใช่ฮั้วคือน้าใช่ฮั้วเป็นหนึ่งในแปดเซียน)"

พลันรั้งแส้อ่อนกลับ ยามนี้พลังแส้เสื่อมสูญสิ้นกระบี่ยาวตกลงมา นางใช้มือซ้ายรับกระบี่ มือขวาถือแส้อ่อน จับจ้องมองฝ่ายตรงข้ามอย่างยิ้มแย้ม

น้าฉิ้งถูกนางเปิดโปงอีกกระบวนท่าหนึ่ง หวนนึกถึงแส้ยาวกระบี่สั้นกว่าม้าสูงคนต่ำกว่า ตนเองเสียเปรียบถึงสองชั้น ไม่บังควรสู้สืบไป ดังนั้นขวางกระบี่เหนือออก กล่าวอย่างจริงจัง

"โกวเนี้ยล้อเล่นเช่นนี้นับเป็นอย่างไรได้ โกวเนี้ยหากใช้เพลงกระบี่แปด-เซียนจริง ๆ เรายินดีน้อมสนอง"

อ้วงจี่อีกล่าวว่า

"ตกลง หากไม่ใช้เพลงกระบี่แปดเซียนอันเที่ยงแท้เอาชัยท่าน ท่านคงไม่ยอมยกตำแหน่งเจ้าสำนักให้"

พลางกระโดดลงจากหลังม้า พันแส้อ่อนไว้ที่หว่างเอวดังเดิม

น้าฉิ้งจ่อปลายกระบี่ชี้เฉียง มือซ้ายประกบนิ้วใช้ออกด้วยท่าทิไกวัลี้โฮ้ว-โล้วเด็กเอีย (ลี้ไม้เท้าเหล็กหวดน้ำเต้าสุรา) ครึ่งท่า รอให้ฝ่ายตรงข้ามใช้กระบี่ครึ่งกระบวนท่าหลังจะทุ่มเทออกไป อ้วงจี่อีขยับกระบี่ยาว ขณะจะจู่โจมกระบวนท่า พลันเหลียวมองโอ้วฮุยแวบหนึ่ง กล่าวกับน้าฉิ้งว่า

"ประลองกับท่านไม่เป็นไร แต่ม้าวิเศษข้าพเจ้าอย่าได้ถูกโจรขโมยม้าขโมยไป"

โอ้วฮุยสอดคำขึ้น

"ขณะที่ท่านประมือกับผู้คน ข้าพเจ้าจะไม่แตะต้องม้าของท่าน"

อ้วงจี่อีแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"โอ้วฮุยน้อยกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ ผู้ใดเชื่อมันผู้นั้นต้องหลงกล"

มือซ้ายยึดบังเหียนม้า มือขวาแทงกระบี่เฉียง ๆ ใช้ออกด้วยท่าเตียก๊วย-เหลาต้อเคี้ยลื้อ (เตียก๊วยเหลาขี่ลากลับข้าง -- เตียก๊วยเหลาเป็นหนึ่งในแปดเซียน)

น้าฉิ้งเห็นนางมือซ้ายจูงม้ามือขวาใช้กระบี่ ต้องครุ่นคิดขึ้น

"นี่เป็นการหาที่ตายของท่านเอง ไม่อาจโทษว่าผู้อื่นได้"

ดังนั้นใช้ออกด้วยท่าพัวะฮุ้นเกียงยิก (แหวกเมฆเห็นอาทิตย์) เซี่ยงยิ้นจี้โล่ว (เซียนวิเศษชี้ทาง) ข่วยแซเดี้ยมง้วน (ดาวพรึกจี้ธาตุ) คลี่คลายหนึ่งกระบวนท่าตีโต้ถึงสองกระบี่

อ้วงจี่อีเห็นท่ากระบี่ของมันกราดเกรี้ยว นับว่าชื่อแป๊กล่าวไม่ผิด เพลงกระบี่แปดเซียนเป็นสุดยอดหนึ่งในกระบี่ ดังนั้นใช้เพลงกระบี่แปดเซียนเข้าหาญหัก มือซ้ายนางรั้งบังเหียนม้า ไม่อาจหมุนตัวชิงจู่โจมและยากยิ่งจะกระโดดโลดแล่น แต่นางเฝ้ารักษาอย่างรัดกุม น้าฉิ้งไม่อาจซอกซอนหาจุดอ่อนให้จู่โจมได้

สถานที่ประกระบี่เป็นทางหลวงของฮ่วงเอี้ยง ทั้งสองหักหาญสิบกว่ากระบวนท่า ด้านทิศเหนือปรากฏพ่อค้าเกลือเข็นรถมาขบวนหนึ่ง จากนั้นด้านทิศใต้ก็ปรากฏคนสัญจรผ่านมา พ่อค้าคนสัญจรเห็นบนทางหลวงมีคนต่อสู้คนหนึ่งนั้นคิดชมดูความสนุกสนาน สองเกรงกลัวนายทหารบ้านเมืองทั้งสองล้วนหยุดยั้งยืนดู

ต่อสู้อีกครู่หนึ่งน้าฉิ้งดูออกว่าฝ่ายตรงข้ามแม้เรียนรู้เพลงกระบี่แปดเซียนแต่ยังไม่ตีความถึงแก่นแท้ เพียงแต่นางมีแนววิชาฝีมือสลับซับซ้อน พอตกอยู่

ในห้วงคับขันพลันใช้กระบวนท่าที่คล้ายใช่คล้ายมิใช่เพลงกระบี่แปดเซียนคลี่คลาย ท่าไม้ตายตนเอง ยามกะทันหันกลับยากยิ่งจะเผด็จศึกเอาชัย เห็นฝ่ายตรงข้าม ไม่เพียงเป็นอิสตรี มิหนำซ้ำมือซ้ายจูงม้า หากสู้เสมอกับนาง ตนเองก็ไม่มีหน้า เข้าร่วมการชุมนุมเจ้าสำนักที่นครหลวงแล้ว ดังนั้นเร่งเร้าพลังกระบี่ ประกาย กระบี่วูบวาบแวววาว พุ่งวนอยู่รอบกายอ้วงจี่อี โหมรุกอย่างเร่งร้อน

อ้วงจี่อีสู้พัวพันอยู่เนิ่นนาน ยามหันกายโดยบังเอิญ เห็นโอ้วฮุยคล้ายยิ้ม คล้ายมิได้ยิ้ม คล้ายมีเจตนาเย้ยเยาะ ต้องครุ่นคิดขึ้น

"เด็กร้ายกาจ ท่านหัวร่อเยาะเรา จะให้ท่านเห็นฝีมือของเราโกวเนี้ย"

นางรุ่มร้อนเอาชัย เห็นน้าฉิ้งชิงรุกไล่สะกดสภาวะกระบี่ของนางไว้ พลัน กระดุกมือซ้ายไปเบื้องหน้าเบา ๆ ม้าขาวมีญาณแสนรู้พลันโถมทะยานไป ยก ขาหน้าขึ้นคล้ายคิดเหยียบใส่ศีรษะน้าฉิ้ง

น้าฉิ้งใจหายวาบ เบี่ยงตัวหลบเลี่ยง พลันรู้สึกชาวูบที่ข้อมือ กระบี่หลุด กระเด็นขึ้นสู่ท้องฟ้า มันตั้งใจหลบหลีกเกือกม้า กลับไม่ทันระวังฝ่ายตรงข้าม ลอบประทุษ น้าฉิ้งอาวุธหลุดจากมือ พลันสืบเท้าปราด สะอึกถึงข้างม้าคู่ขา ดึงกระบี่จากข้างอานอีกเล่มหนึ่ง ที่แท้คนผู้นี้ละเอียดรอบคอบ กระทั่งกระบี่ บังพกเพิ่มอีกเล่มหนึ่ง

พลันเห็นประกายสีขาววูบขึ้น อ้วงจี่อีก็ซัดกระบี่ขึ้นสู่ท้องฟ้า กระบี่สองเล่ม ปะทะกันกลางอากาศ บังเกิดเสียงดังคราหนึ่ง กระบี่ของน้าฉิ้งกลับหักสะบั้น กลางอากาศเป็นสองท่อน ฝีมือกระแทกกระบี่หักของนางนี้ใช้พลังพลิกแพลง ไม่เช่นนั้นกระบี่สองเล่มอยู่กลางอากาศไหนเลยกระแทกกระบี่เล่มหนึ่งหักสะบั้น ได้ นางสำแดงวิชาปานมายากลนี้ คาดว่าผู้ชมดูต้องโห่ร้องชมเชย เสียงโห่ร้อง ชมเชยพอดัง น้าฉิ้งต้องขุ่นเคืองใจ ย่อมเอาชัยมันง่ายดายกว่าเดิม

จริงดังคาดหมาย ผู้ชมดูโห่ร้องชมเชยโดยพร้อมเพรียง น้าฉิ้งงงงันวูบ จากนั้นหน้าแปรเปลี่ยนไป อ้วงจี่อีรับกระบี่ที่ตกลงจากกลางอากาศ เสือกกระบี่ แทงสวบออกร้องว่า

"เขาก๊กกู๋พะปั้ง (เขาก๊กกู๋เคาะแผ่นไม้ -- เขาก๊กกู๋เป็นหนึ่งในแปดเซียน)"

น้าฉิ้งยกกระบี่ปิดป้อง เสียงดังคราหนึ่ง กระบี่ในมือก็ถูกกระแทกหัก สะบั้น คราครั้งนี้อ้วงจี่อียังคงใช้ฝีมือพลิกแพลง ที่นางใช้แม้เป็นเพลงกระบี่

แปดเซียน แต่ขณะที่กระบี่สองเล่มปะทะกัน นางพลันขยับกระบี่เบา ๆ พลิกแพลง กระบวนท่า กระแทกกระบี่ของน้าฉิ้งหักกลางเป็นสองท่อน

ผู้ชมดูเห็นดรุณีงามนางนี้กระแทกกระบี่หักติดต่อกันสองเล่ม ต้องระเบิดเสียงโห่ร้องแทบถล่มทลายอีกครา น้าฉิ้งครุ่นคิดขึ้น

"สตรีนางนี้แม้ไม่อาจใช้เพลงกระบี่แปดเซียนเอาชัยเรา แต่นางมีแนววิชาฝีมือลึกล้ำ เปี่ยมเล่ห์เพทุบาย เราต่อสู้กับนางสืบไปก็ไม่มีประโยชน์"

เห็นนางพลิกตัวกลับขึ้นบนหลังม้าอย่างภาคภูมิ ดังนั้นประสานมือกล่าวว่า

"นับถือ นับถือนัก"

ก้มกายลงเก็บกระบี่หักทั้งสามท่อนขึ้น กล่าวว่า

"เราจะกลับคืนมาตุภูมิ ไม่แตะต้องกระบี่ชั่วชีวิต เพียงแต่ผู้อื่นหากสอบถามว่าเราพ่ายแพ้ได้กระบี่ของวีรบุรุษผู้กล้าสำนักใด จะให้เราตอบอย่างไร ?"

อ้วงจี่อีกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแซ่อ้วงนามจี่อี..."

กระตุ้นม้าถึงข้างกายน้าฉิ้ง โน้มหน้าไปกระซิบที่ริมโสตมันหลายคำ

น้าฉิ้งหน้าแปรเปลี่ยนอีกครา สีหน้าท้อแท้ขุ่นเคืองปลาสนาการ กลับกลายเป็นนอบน้อมย่ำเกรง กล่าวว่า

"หากทราบแต่แรกผู้ต่ำต้อยไหนเลยกล้าประมือกับโกวเนี้ย ? โกวเนี้ยพอพบพานซือแป๋ท่าน โปรดฝากความระลึกถึงซือแป๋ท่านด้วย"

พลางจูงม้าล่าถอยไปสามก้าว รออยู่ข้างทาง อ้วงจี่อีดบอานม้าขาวเบา ๆ กล่าวว่า

"ล่วงเกินแล้ว"

เหลียวหน้าไปแย้มยิ้มต่อโอ้วฮุยอย่างอ่อนหวาน กระตุกบังเหียนม้า ม้าขาวพลันลอยตัวขึ้น ทะยานข้ามรถบรรทุกเกลือสิบกว่าคัน ควบตะบึงขึ้นเหนือไป สายตาหลายสิบคู่บนทางหลวงเหม่อมองดูเงาหลังนาง หนึ่งคนหนึ่งม้าจากไปจนลับตา ทุกผู้คนยังตะลึงลานกับที่

อ้วงจี่อีโค่นยอดฝีมือภาคใต้สองสำนักในวันเดียว สร้างความภาคภูมิใจสุดเปรียบปาน เห็นต้นไม้ข้างทางพุ่งถอยไปอย่างรวดเร็ว อดส่งเสียงร้อง

เพลงมิได้ ร้องเพียงสองประโยคพลันรู้สึกกลางหลังร้อนผะผ่าวผิดปกติ รีบยื่นมือลูบคลำ ได้ยินเสียงพึบ บนร่างเกิดอัคคีลุกไหม้ขึ้น

ความแตกตื่นของนางครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก ใช้ท่าร่างยู้อี่เต้าลิ้ม(นางแอ่นดินพนา)ลอยตัวขึ้นจากหลังม้า กระโดดลงในลำธารข้างทาง เปลวไฟบนหลังค่อยดับไป

นางตะกายขึ้นจากลำธาร ลูบคลำกลางหลัง พบว่าเสื้อผ้าถูกเผาเป็นรูใหญ่ แม้ไม่ลามเลียถึงผิวเนื้อแต่กระทั่งเสื้อชั้นในก็ไหม้เกรียม สร้างความขุ่นเคืองแก่อ้วงจี่อียิ่ง ด่าเบา ๆ

"โจรน้อยโอ้วฮุย คงเป็นท่านดำเนินอุบายผีสางอีก"

ดังนั้นล้วงเสื้อชั้นนอกจากในห่อเสื้อตัวหนึ่ง ขณะจะผลัดเปลี่ยนพลันเห็นตะโพกซ้ายของม้าขาวทั้งดำทั้งบวมพอง แมงป่องสองตัวเกาะติดอยู่ กำลังดูดโลหิต

อ้วงจี่อีใจหายวาบ ใช้แส้ม้าเขี่ยแมงป่องลงมา เก็บหินก้อนหนึ่งทุบจนแหลกเละ แมงป่องสองตัวนี้มีพิษร้ายแรงยิ่ง รอยบวมดำบนตะโพกม้าลามขยายออก ม้าขาวแม้เป็นพันธุ์พิสดาร ยามนี้ก็ไม่อาจทนทานความเจ็บปวด ส่งเสียงร้องหวนโหยคุกขาหน้าล้มลงบนพื้น อ้วงจี่อีแตกตื่นว้าวุ่น เพียงด่าว่า

"โจรน้อยโอ้วฮุย โจรน้อยโอ้วฮุย"

ไม่คำนึงถึงการผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าชุ่มโชก ยื่นมือหมายเค้นโลหิตพิษให้กับม้าขาว ม้าขาวกลัวความเจ็บปวด เอาแต่หลบเลี่ยง ยามทุลักทุเลพลันได้ยินด้านทิศใต้บังเกิดเสียงฝีเท้าม้า ม้าเร็วสามตัวห้อตะบึงมา คนนำหน้าคือโอ้วฮุย

ประกายสีเงินวูบขึ้น อ้วงจี่อีดึงแส้อ่อนมาถือมั่น ลอยตัวเข้าหา หวดแส้ใส่ศีรษะโอ้วฮุย แผดด่าว่า

"โจรน้อย ลอบทำร้ายคนนับเป็นผู้กล้าใดได้ ?"

โอ้วฮุยยกดาบขึ้น เสียงดังคราหนึ่ง ปัดป่ายแส้อ่อนของนางไป ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไหนเลยลอบทำร้ายคน ?"

อ้วงจี่อีรู้สึกแขนชาวูบ ดังนั้นครุ่นคิด โจรน้อยมีพลังฝีมือไม่ต่ำทรามจริง ๆ จึงกล่าว

"ท่านใช้สัตว์พิษทำร้ายม้าของข้าพเจ้า ยังไม่นับเป็นฝีมืออันต่ำช้าสามานย์หรือ ?"

"โกวเนี้ยด่าถูกต้อง แต่ทราบได้อย่างไรว่าเป็นการลงมือของเราโอ้วฮุย ?"

อ้วงจี่อึงงงงันวูบ เห็นบนม้าด้านหลังมันสองตัวนั่งไว้ด้วยทหารองครักษ์ที่ความจริงร่วมทางมากับน้าฉิ้ง คนทั้งสองก้มศีรษะท้อแท้ สองมือล้วนถูกเส้นเชือกพันธนาการไว้ โอ้วฮุยมือจูงเชือกสองเส้น อีกปลายหนึ่งแยกย้ายผูกกับบังเหียนม้ามันทั้งสอง ที่แท้ทหารองครักษ์ทั้งสองถูกมันคร่ากุมมา

อ้วงจี่อีฉุกใจคิด คาดการณ์ได้สามส่วน กล่าวว่า

"หรือเป็นตัวบัดซบทั้งสองนี้ ?"

โอ้วฮุยกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"นามสูงส่งและฉายาในยุทธจักรของมันทั้งสอง โกวเนี้ยลองสอบถามดู"

อ้วงจี่อีค้อนมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านเมื่อทราบ ก็บอกมาฟังดู"

"ดกลง ขอแนะนำชาวยุทธจักรสองท่านต่ออ้วงโกวเนี้ย ท่านนี้คือเซียว-จกบัง(อัคคีน้อย)เซาแม่ท่านนี้คือทิเฮียกจื้อ(แมงป่องเหล็ก)ซุยแป๊ะเซ่ง ท่านทั้งสามสนิทสนมให้มากไว้"

อ้วงจี่อีพอฟังฉายาทหารองครักษ์ทั้งสองพลันเข้าใจในบัดดล อัคคีน้อยย่อมจัดเจนในการใช้อาวุธอัคคี แมงป่องเหล็กย่อมสามารถปล่อยสัตว์พิษ คาดว่ามันทั้งสองได้รับความอัปยศ ในใจนึกเคียดแค้น ฉกฉวยโอกาสที่นางต่อสู้กับน้าฉิ้งลอบลงมือทำร้าย ดังนั้นหวดแส้ม้าฉาด ฉาด ฉาด หวดใส่ศีรษะทหาร-องครักษ์ทั้งสองคนละสามแส้ จนโลหิตเนืองนองหน้า ชี้มือไปยังแมงป่องเหล็กตวาดว่า

"รีบมอบยาขจัดออกมารักษาม้าข้าพเจ้า ไม่เช่นนั้นจะให้ท่านกินอีกสามแส้ ครั้งนี้จะใช้แส้เส้นนี้แล้ว"

พลางตวัดแส้อ่อน เสียงกร๊อบคราหนึ่ง หวดกิ่งก้านบนต้นหลิวใหญ่ข้างทางลงมาท่อนหนึ่ง แมงป่องเหล็กใจหายวาบ ยกสองมือที่ถูกพันธนาการขึ้นกล่าวว่า

"เราไหนเลยสามารถ..."

โอ้วฮุยไม่รอให้มันกล่าวจบ สะบัดดาบวูบ เสียงฉับเมื่อตัดเชือกที่มัดมือมันขาดสะบั้น ไม่ทำร้ายถูกผิวกายมันแม้แต่น้อยแมงป่องเหล็กล้วงยาขจัดจากอกเสื้อพอกให้กับม้าขาว กล่าวเบา ๆ

"เมื่อพอกยาขจัดประจำตัวเราจะไร้เรื่องราวเพียงแต่สามวันนี้ม้าตัวนี้ไม่อาจวิ่งเร็ว ป้องกันไม่ให้กระทบกระเทือนถึงกระดูกเส้นเอ็น"

อ้วงจี่อีกล่าวว่า

"ท่านไปแก้มัดให้กับอัคคีน้อย"

แมงป่องเหล็กลอบลิงโลด ครุ่นคิดขึ้น

"มาตรว่าถูกแส้ม้าโบยใส่สามแส้ ดีที่นอกจากเชาตั่วกอแล้วไม่มีคนรู้จักพบเห็น มันเองก็กินสามแส้ ย่อมไม่เปิดโปงเรื่องนี้ออกไป"

ควรทราบว่าพวกมันที่เป็นนายทหาร ได้รับความเจ็บปวดทรมานกลับไม่เป็นไร เพียงกลัวเสื่อมเสียศักดิ์ศรี ถูกพวกเดียวกันดูแคลน มันเดินไปแก้มัดให้กับอัคคีน้อย ขณะจะจากไป อ้วงจี่อีพลันกล่าวว่า

"คิดไปแล้วหรือ ในโลกไหนเลยมีเรื่องสะดวกดายปานนี้ ?"

อัคคีน้อยและแมงป่องเหล็กสบตากันวูบ มันทั้งสองถูกโอ้วฮุยคร่ากุมมา เพียงโอ้วฮุยคนเดียวก็ไม่ใช่คู่มือต้านติด อย่าว่าแต่เพิ่มครุณียอดฝีมือนางนี้ ดังนั้นหยุดม้าไม่เคลื่อนไหว อ้วงจี่อีกล่าวว่า

"อัคคีน้อยล้วงอาวุธอัคคีออกมา แมงป่องเหล็กมอบสัตว์พิษออกมา ขอเพียงซุกซ่อนไว้สิ่งหนึ่งระวังแส้ของเราโกวเนี้ยให้ดี"

พลางสะบัดแส้อ่อน หวดใส่อากาศดังฉาดใหญ่

อัคคีน้อยทั้งสองอับจนปัญญา ได้แต่ล้วงอาวุธออกมา อาวุธอัคคีของอัคคีน้อยเป็นกล่องเหล็กติดตั้งสปริงใบหนึ่ง ในมือแมงป่องเหล็กกลับถือกระบอกไม้ไผ่อันหนึ่ง ในกระบอกย่อมบรรจุแมงป่อง

อ้วงจี่อีเห็นเช่นนั้น หวนนึกถึงสัตว์พิษในกระบอก อดขนลุกเกรียวมิได้ กล่าวว่า

"พวกท่านทั้งสองกลับกล้าประทุษต่อเราโกวเนี้ย นับว่าขวัญกล้าบังอาจยิ่ง ความจริงมิอาจไม่ตาย ดีที่เราโกวเนี้ยมีกฎข้อหนึ่ง ในวันหนึ่งเพียงฆ่าคน ๆ เดียว..."

อัคคีน้อยและแมงป่องเหล็กสบตากันวูบ ครุ่นคิดขึ้น

"ไม่ทราบวันนี้ท่านฆ่าคนแล้วหรือไม่ ?"

ได้ยินอ้วงจี่อีกล่าวต่อ

"เพียงแต่ในพวกท่าน ผู้ใดเป็นผู้ใดตาย ข้าพเจ้ายากยิ่งจะตัดสินได้ เยี่ยงนี้เถอะ พวกท่านซัดอาวุธลับใส่กันและกัน ผู้ใดต้องอาวุธลับนับว่าสมควรตาย ผู้ใดหลบรอดได้ข้าพเจ้าละเว้นชีวิตมัน หนึ่ง สอง สาม ลงมือ !"

อัคคีน้อยและแมงป่องเหล็กลอบลังเล ไม่ทราบคำพูดของนางเท็จจริงอย่างไร แต่แล้วฉุกคิดขึ้น

"หากแม้นมันลงมือก่อน เราไยมิใช่ตายเปล่า ?"

คนทั้งสองล้วนมีจิตใจโหดเหี้ยมอำมหิต ความคิดพอบังเกิด ก็ลงมือในบัดดล เห็นประกายไฟแลบแปลบ คนทั้งสองแผดร้องโดยพร้อมเพรียง อัคคีน้อยถูกแมงป่องตัวหนึ่งกัดใส่ลำคอ แมงป่องเหล็กบังเกิดอัคคีลุกไหม้ ที่ทรวงอกเดราได้ดางล้วนติดไฟ

อ้วงจี่อีหัวร่อคิกคักกล่าวว่า

"ประเสริฐ ล้วนไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ เราโกวเนี้ยนับว่าระบายโทสะแล้ว ล้วนไสหัวไปเถอะ"

อัคคีน้อยและแมงป่องเหล็กล้วนเจ็บปวดจับใจ วาจาเหล่านี้กลับได้ยินชัดเจน ดังนั้นไม่คำนึงถึงแมงป่องเกาะลำคอ อัคคีที่เผาหนวดเดรา กระตุ้นม้าควบขับไปไกลโข ค่อยช่วยเหลือกันและกันขจัดพิษดับไฟให้แก่อีกฝ่ายหนึ่ง

อ้วงจี่อีส่งเสียงหัวร่อไม่ขาดหู ลมหอบหนึ่งโชยพัดผ่าน พลันรู้สึกกลางหลังเย็นวะวาบค่อยฉุกคิดว่าเสื้อผ้ามีรูขาด พอเหลียวหน้ามองเห็นโอ้วฮุยจับจ้องมองมาอย่างยิ้มแย้ม สร้างความอับอายยิ่ง สองแก้มแดงระเรื่อ กล่าวว่า

"ท่านดูอะไร ?"

โอ้วฮุยเบือนหน้าไป กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้ากำลังครุ่นคิด แมงป่องตัวนั้นดีที่ไม่ได้กัดถูกโกวเนี้ย"

อ้วงจี่อีอดสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บมิได้ ครุ่นคิดขึ้น

"คำพูดนี้ไม่ผิด หากถูกแมงป่องกัด ไหนเลยทนทานได้ ?"

ปากกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า ท่านหลีกลี้ไป"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ท่านจะผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าบนทางหลวงหรือ ?"

อ้วงจี่อีทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน หวนนึกถึงตนเองยามร้อนรุ่มพูดจาโดยไม่ยั้งคิด ดังนั้นถลึงตาใส่มันอย่างดุดัน เดินไปหลังพุ่มไม้ข้างทาง เปลื้องเสื้อชั้นนอกออกอย่างรีบเร่ง ผลัดเปลี่ยนเป็นเสื้อสีเหลืองอ่อนตัวหนึ่ง รู้สึกเสื้อชั้นในยังเปียกชื้น แต่ก็ไม่คำนึงถึงแล้ว เสื้อผ้าที่ถูกเผาเป็นรูพานขยำเป็นก้อนกลม ขว้างลงในลำธาร

โอ้วฮุยมองดูเสื้อสีม่วงลอยกระเพื่อมไปตามกระแสน้ำ กล่าวว่า

"นามสูงส่งของโกวเนี้ย ใช่เรียกว่าอ้วงอึ้งอี(เสื้อสีเหลืองแซ่อ้วง)หรือไม่ ?"

อ้วงจี่อีแค่นเสียงดังเฮอะ ทราบว่าโอ้วฮุยได้คิดว่านาม 'อ้วงจี่อี' ไม่ใช่ชื่อจริงของนาง พลันกรีดร้องว่า

"โอย มีแมงป่องตัวหนึ่งกัดข้าพเจ้า"

พลางยื่นมือตะปบไปยังกลางหลัง โอ้วฮุยใจหายวาบ ร้องว่า

"เป็นความจริง ?"

กระโดดปราดมาหมายช่วยเหลือนางตีแมงป่อง มิคาดเสียงร้องของอ้วงจี่อีครั้งนี้เป็นกลลวง โอ้วฮุยยามลอยอยู่กลางอากาศ อ้วงจี่อีพลันยกมือผลักวูบ กระบวนท่านี้ใช้ออกโดยไร้วี่แวว กอปรกับโอ้วฮุยไม่ทันระวัง ถึงกับหงายตีลังกา ร่วงหล่นลงในหนองโคลนสกปรกริมลำธารแห่งหนึ่ง มันแม้ยืดตัวได้กลางอากาศ แต่สองเท้าพอตกลง โคลนสกปรกก็ท่วมถึงทรวงอก

อ้วงจี่อีปรบมือหัวร่อกล่าวว่า

"นามสูงส่งของท่าน ใช่เรียกว่าเซียวนี้ชิว(ปลาเขือน้อย)โอ้วฮุยหรือไม่ ?"

โอ้วฮุยคราวนี้หัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ ตนเองแสดงไมตรีจิตไหนเลยคาดคิดนางพลันลงมือ รู้สึกใต้เท้าอ่อนร่วน ไม่สามารถแตะหยั่งขึ้น ได้แต่เดินลุยโคลนทีละก้าวขึ้นมา ยามนี้มันย่อมมีโทสะ แต่เห็นอ้วงจี่อีแย้มยิ้มดุจบุปผาเบ่งบาน ต้องบังเกิดความดื่มด่ำ ทางมือที่เปื้อนโคลนถาโถมเข้าหา ตวาดว่า

"เอียเท้าน้อย ข้าพเจ้าจะให้ท่านเปลี่ยนชื่อเป็นอ้วงนี้ซา (เสื้อโคลนแซ่อ้วง)"

อ้วงจี่อีสะดุ้งเฮือก ชักเท้าหมายหลบหนี มิคาดโอ้วฮุยมีตัวเบายอดเยี่ยม นางหลบซ้ายเลี่ยงขวาล้วนถูกมันกางแขนสกัดขัดขวาง เห็นโอ้วฮุยกางแขนถาโถมมากลับไม่กล้าประกระบวนท่ากับมัน ขอเพียงนางลงมือจะถูกโคลนสกปรกกระเซ็นใส่ร่าง

เมื่อเป็นเช่นนี้ ทั้งไม่อาจหลบหนีทั้งลงมือไม่ได้ เห็นโอ้วฮุยโถมมาทั้งตัว ตนเองไม่มีปัญญาหลบหลีก ต้องถูกมันโอบไว้ ต้องหยุดยั้งยืนหยัดปั้นหน้าเคร่ง-เครียด กล่าวว่า

"ท่านกล้ากระทบถูกข้าพเจ้า ?"

โอ้วฮุยกางแขนถาโถม เพียงขู่ขวัญนาง ยามนี้เห็นนางหยุดยั้งลงก็ชะงักเท้าลง นาสิกสูดได้กลิ่นหอมรวยริน รีบถอยกายไปหลายก้าว กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าช่วยเหลือด้วยไมตรีจิต ท่านไฉนประพฤติเยี่ยงสุนัขกัดลื่อตั่งปิง (ลื่อตั่งปิงเป็นหนึ่งในแปดเซียน -- คำพังเพยนี้เปรียบเปรยเป็นทำคุณบูชาโทษ) ?"

อ้วงจี่อียิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่เป็นกระบวนท่าในเพลงกระบี่แปดเซียน เรียกว่าลื่อตั่งปิงซุยเก๊า(ลื่อ-ตั่งปิงผลักสุนัข) ท่านหากไม่เชื่อ สามารถไปสอบถามผู้แซ่น้านั้น"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ทำคุณบูชาโทษ ไม่มีมโนธรรม ไม่มีมโนธรรม"

"เพ้ย ยังบอกว่ามีบุญคุณต่อข้าพเจ้า ? นี่เรียกว่าจงใจแผ่พระคุณ นับเป็นตัวร้ายที่สุด ข้าพเจ้าถามท่าน ท่านทราบได้อย่างไรว่าตัวบัดซบทั้งสองวางเพลิงแพร่สัตว์พิษ คร่ากุมมาให้กับข้าพเจ้า ?"

คำถามนี้ถามจนโอ้วฮุยนิ่งอึ้ง ที่แท้ทหารองครักษ์ทั้งสองลอบปล่อยเชื้อไฟที่กลางหลังนาง ปล่อยแมงป่องบนตะโพกม้าลับหลังนาง โอ้วฮุยที่ด้านข้างเห็นชัดเจน ตอนนั้นไม่กล่าวเปิดโปง รอจนอ้วงจี่อีจากไป ค่อยคร่ากุมคนทั้งสองติดตามมา

อ้วงจี่อีกล่าวว่า

"ใช่หรือไม่ ? ข้าพเจ้าจึงไม่รับไมตรีของท่านนี้"

นางล้วงผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่งอุดจมูก ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ท่านเหม็นคละคลุ้งนัก ทราบหรือไม่ ?"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"นี่เป็นผลจากการประทานของลื่อตั่งปิง"

อ้วงจี่อียิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่า ท่านยอมรับตนเองเป็นสุนัขน้อยแล้ว"

นางกวาดตามองรอบข้าง กล่าวว่า

"รีบไปอาบน้ำชำระกายที่ลำธาร ข้าพเจ้าค่อยบอกเรื่องของเตี่ยซา... เตี่ยปั๋วซัวเด็กน้อยนั้นต่อท่าน"

นางความจริงคิดเรียก "เตี่ยซาเจ็ก" แต่กริ่งเกรงโอ้วฮุยตั้งตัวเป็นผู้อาวุโสอีก พานเปลี่ยนเป็นเรียก "เตี่ยปั๋วซัวเด็กน้อยนั้น"

โอ้วฮุยยินดียิ่งกล่าวว่า

"ตกลง ท่านเชิญไปพักผ่อนทางด้านนั้น ข้าพเจ้าอาบเร็วยิ่ง"

"อาบเร็วเกินไป กลิ่นเหม็นคละคลุ้งขจัดไม่หมดสิ้น"

โอ้วฮุยยิ้มเล็กน้อย โผพุ่งกายด้วยท่าเจ่กเฮาะซงเทียน(กระเรียนเดี่ยวโผพุ่งฟ้า) กระโดดลงในลำธาร

อ้วงจี่อีเห็นม้าขาวหลังจากได้รับการพอกทายาขจัดจากแมงป่องเหล็ก อาการบวมที่ตะโพกก็ลดลง ไม่แผดเสียงร้องอีก คาดว่าความเจ็บปวดทุเลาลง นางกวาดตามองโอ้วฮุย เห็นเสื้อผ้า รองเท้าของมันกองสุมอยู่ริมฝั่ง กลับว่ายไปไกลสิบกว่าวา ชะล้างคราบโคลนบนร่าง คาดว่ากริ่งเกรงถูกนางเห็นสภาพเปลือยเปล่า

อ้วงจี่อีฉุกใจคิด ล้วงเสื้อเก่าจากในห่อเสื้อผ้าใบหนึ่ง ย่องฝีเท้าไปครอบลงบนเสื้อผ้าของโอ้วฮุย ห่อหุ้มเสื้อผ้าถุงน่องรองเท้าที่เปื้อนโคลนอยู่ในเสื้อเก่าตัวนั้น ถือไว้ในมือ เดินไปขี่ม้าเขียว จูงม้าขาวควบเยาะย่างขึ้นเหนือ ปากร้องว่า

"ท่านชักช้าปานนี้ ข้าพเจ้ามีเรื่องต้องกระทำ ไม่อาจรอได้แล้ว"

นางกริ่งเกรงโอ้วฮุยเปลือยกายขึ้นมาไล่ติดตาม ดังนั้นไม่กล้าเหลียวหน้ากลับไป ได้ยินโอ้วฮุยร้องว่า

"อ้วงโกวเนี้ย ข้าพเจ้ายอมจำนนแล้ว ท่านทิ้งเสื้อผ้าข้าพเจ้าไว้"

เสียงร้องยิ่งมายิ่งห่างไกล แสดงว่ามันไม่กล้าขึ้นจากน้ำติดตามมา

ตลอดรายทาง อ้วงจี่อียิ่งขบคิดยิ่งน่าหัวร่อ อดหัวร่อออกมาหลายครามิได้ จากนั้นหวนนึก การกลั่นแกล้งโอ้วฮุยครั้งสุดท้ายออกจะเสี่ยงอันตรายไป หากแม้นโอ้วฮุยตะกายขึ้นฝั่งโดยไม่คำนึงถึงทุกสรรพสิ่ง นางกลับกระดากกระเดื่อง

วันนี้เดินทางเพียงสิบกว่าลี้ก็เสาะหาโรงเตี๊ยมเล็ก ๆ ข้างทางแห่งหนึ่งหยุดพักผ่อน บอกกับตนเองว่า

"ม้าขาวถูกพิษ ตัวบัดซบแมงป่องเหล็กบอกว่า หากวิ่งหักโหมจะกระทบ-กระเทือนถึงกระดูกเส้นเอ็น"

แต่ส่วนลึกของหัวใจ กลับมุ่งหวังให้โอ้วฮุยติดตามมาถกเถียงกับนาง

คืนนี้ไร้เรื่องราว โอ้วฮุยไม่ปรากฏร่องรอยขึ้น วันรุ่งขึ้นเดินทางต่อช้า ๆ ในใจคาดคิด โอ้วฮุยไม่ทราบขึ้นฝั่งอย่างไร หาเสื้อผ้านุ่งห่มอย่างไร ? ครุ่นคิดคราใด อดหัวร่อออกมามิได้ แต่ละวันนางเดินทางเพียงห้าหกสิบลี้ แต่โอ้วฮุยยังคงไม่ได้ติดตามมา ส่วนลึกในหัวใจนาง กลับครุ่นคำนึงถึงแต่ปลาเขือน้อยโอ้วฮุยที่เปื้อนโคลนผู้นี้

บทที่ ๗
วิกาลในศาลโบราณ

วันนี้เดินทางถึงอ่าวเอ็กแกอวง ห่างจากเมืองเซี่ยงซัวไม่ไกล อ้วงจี่อี ขณะจะแวะรับประทานอาหาร ได้ยินริมท่าเรือบังเกิดสุ้มเสียงผู้คนสับสน เห็นบนแม่น้ำเซียงกังจอดทอดสมอด้วยเรือใหญ่ลำหนึ่ง ที่หัวเรือยืนไว้ด้วยชายชราผู้หนึ่ง ประสานมือคารวะต่อผู้ติดตามส่งบนท่าเรือ

นางกวาดมองแวบหนึ่ง เห็นผู้ติดตามส่งล้วนเป็นชาวยุทธจักร ทีท่าดึกดักเข้มแข็ง ด้านหลังชายชรายืนไว้ด้วยทหารบ้านเมืองสองคน ต้องฉุกคิดขึ้น

"หรือเป็นเจ้าสำนักใดคิดเดินทางไปร่วมการชุมนุมเจ้าสำนักที่นครหลวง ?"

พอเพ่งตามอง เห็นชายชรานั้นจอนผมหงอกขาว ใต้คางไว้เคราขาวดอกเลา แต่ใบหน้าแดงเปล่งปลั่ง สวมอาภรณ์หรูหรา บนนิ้วมือซ้ายสวมแหวนหยกโบราณวงหนึ่ง สะท้อนประกายนวลใยใต้แสงอาทิตย์ ได้ยินมันร้องว่า

"พี่น้องทั้งหลายโปรดกลับไปเถอะ"

ผู้คนบนฝั่งกล่าวโดยพร้อมเพรียง

"ขออวยพรให้เล่าซือ (อาจารย์มีฝีมือ) เดินทางโดยสวัสดิภาพ สร้างชื่อเก้าเลังไผ่ (สำนักเก้ามังกร) เราลือลั่นนครหลวง"

ชายชรานั้นยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"สร้างชื่อลือลั่นนครหลวงคงรับไม่ได้ เพียงหวังชื่อเสียงสำนักเก้ามังกรไม่ดับสูญในมือเรา"

อ้วงจี่อีรู้สึกว่าสุ้มเสียงมันก้องกังวาน คำพูดเหล่านี้คล้ายถ่อมตน แต่น้ำเสียงถือดียิ่ง ได้ยินเสียงเพียะพะสะท้านแก้วหูแทบแตกทำลาย บนแม่น้ำเซียงกังปรากฏเศษกระดาษสีแดงบินเวียนว่อน ที่แท้บนฝั่งและในเรือล้วนจุดประทัดขึ้น

อ้วงจี่อีทราบว่า ประทัดพอจุดหมดสิ้นเรือใหญ่จะออกเดินทาง ดังนั้นกระโดดลงจากหลังม้าเบา ๆ เก็บหินสองก้อนขว้างใส่ประทัด ประทัดทั้งสองพวงล้วนยาวสองวา ก้อนหินทั้งสองก้อนพอซัดถึง พลันขาดสะบั้นแต่กลางดัน บังเกิดเสียงฉี่ฉี่ ประทัดส่วนที่ลุกไหม้ตกลงในแม่น้ำเซียงกัง ดับวูบไปในบัดดล

เมื่อเป็นเช่นนี้บนฝั่งและในเรือบังเกิดความปั่นป่วน พวงประทัดขาดสะบั้นแตกดับถือเป็นลางอัปมงคล ทุกผู้คนเห็นชัดตาว่าพวงประทัดถูกดรุณีเสื้อสีเหลืองนี้ใช้ก้อนหินซัดขาด ปรากฏชายฉกรรจ์หกเจ็ดคนวิ่งตะบึงเข้ามา รายล้อมนางไว้ ตวาดถามว่า

"ท่านเป็นใคร ? ผู้ใดส่งท่านมาก่อกวน"

"ซัดพวงประทัดขาด หมายความอย่างไร ?"

"หากมิใช่เห็นนางเป็นดรุณีงามเพียงเดียวดาย คงดวงหมัดกลุ้มรุมเข้าหาแต่แรกแล้ว"

อ้วงจี่อีล่วงรู้แนววิชาฝีมือของสำนักองคุลีมาลกับสำนักกระบี่แปดเซียนคราก่อนจึงลงมือเป็นมั่นเหมาะ สำนักเก้ามังกรนี้กลับไม่ทราบมีความเป็นมาอย่างไร ดังนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าใช้ก้อนหินซัดแก้กระจอกบนน้ำ มิคาดพลั้งมือซัดพวงประทัดขาดไป รู้สึกเสียใจยิ่ง"

ทุกผู้คนได้ยินสุ้มเสียงนางสดใส เป็นสำเนียงชาวคนต่างถิ่น พากันกล่าวว่า

"พลั้งมือซัดขาดพวงหนึ่งยังพอทำเนา ไหนเลยทั้งสองพวงล้วนขาดสะบั้น"

"วันนี้เป็นวันศุภมงคล ถูกท่านก่อกวนเช่นนี้ เอ็กเล่าซือคงไม่สบใจแล้ว" อ้วงจี่อีกิ้บพลางกล่าวว่า

"ประทัดสองพวงนับเป็นอย่างไรได้ ซื้อใหม่อีกสองพวงจุดแทนก็แล้วกัน" พลางล้วงทองคำจากอกเสื้อแท่งหนึ่ง วางบนใจกลางฝ่ามือ ทองคำแท่งนี้หนักประมาณสองตำลึง สามารถซื้อประทัดพันพวงอย่างเหลือเฟือ ทุกผู้คนหันไปมองหน้ากัน รู้สึกครุณีนางนี้ประหลาดพิกลยิ่ง ไม่มีผู้ใดยื่นมือรับเงินทอง

อ้วงจี่อียิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านทั้งหลายเป็นศิษย์สำนักเก้ามังกรหรือ ? เอ็กเล่าซือท่านนี้เป็นเจ้า-สำนักท่านใช่หรือไม่ ? บันดระเตรียมเดินทางไปยังนครหลวงเข้าร่วมการชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดินของอกได้ส่วย ใช่หรือไม่ ?"

นางถามคำหนึ่ง ทุกผู้คนก็ผงกศีรษะคราหนึ่ง อ้วงจี่อีกล่าวอย่างจริงจัง

"ข้าพเจ้าเห็นเอ็กเล่าซือสีหน้าไม่ถูกต้อง หว่างคิ้วเคลือบละอองดำ ริ้วรอยวิบัติพลุ่งขึ้นถึงหางคิ้ว หากเดินทางถึงนครหลวง ไม่เพียงชื่อเสียงสำนักเก้ามังกรต้องย่อยยับดับสูญ เอ็กเล่าซือยังประสบคราเคราะห์ถึงฆาต"

ทุกผู้คนหน้าแปรเปลี่ยนไป บ้างด่าทออย่างเดือดดาล บ้างซุบซิบหารือกัน เกรงว่าครุณีนางนี้รู้จักทำนายราศี ไม่แน่นักว่ากล่าวมีเหตุผล ที่ซึ่งทั้งหมดยืนอยู่ห่างจากหัวเรือใหญ่ไม่ไกล สุ้มเสียงอ้วงจี่อีก็สดใสกังวาน ทุกถ้อยคำล้วนกระทบโสตเอ็กเล่าซือออย่างชัดเจน ดังนั้นประสานมือกล่าวว่า

"โกวเนี้ยแซ่ใด เชิญขึ้นเรือมาสนทนา"

อ้วงจี่อีกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแซ่อ้วง ยังคงให้เอ็กเล่าซือขึ้นฝั่งมาเถอะ"

ตามธรรมเนียมความเชื่อถือของชาวเมืองโอ้วน้ำ การโดยสารเรือเดินทางไกล พอขึ้นเรือไป ก่อนที่เรือจะออกเดินทางกลับขึ้นฝั่งมาถือเป็นลางร้ายยิ่ง เอ็กเล่าซือพอฟังถึงกับขมวดคิ้วไม่กล่าววาจา มันแม้เป็นเจ้าสำนักหนึ่งแต่ถือเคล็ดเชื่อโชคลาง เห็นพวงประทัดถูกครุณีเยาว์วัยนี้ซัดดับ ทั้งกล่าวคำอัปมงคล บอกว่ามีเคราะห์กรรมถึงฆาตอันใด รู้สึกนางยิ่งกล่าวยิ่งระคายหู มิสู้อย่าได้สนใจ ดังนั้นกล่าวกับเจ้าของเรือว่า

"ออกเรือเถอะ"

ปากพึมพำว่า

"เพศหญิงเป็นกาลกิณี รอจนถึงเมืองเชี่ยงซัว ค่อยซื้อวัตถุมงคลชะล้างอาถรรพณ์"

เจ้าของเรือรับคำ บ้างทอดสมอขึ้น บ้างคิดถอนถ่อ อ้วงจี่อีเห็นเช่นนั้นร้องว่า

"ช้าก่อน ท่านหากไม่ฟังคำเตือนของข้าพเจ้า ไม่ถึงร้อยลี้เรือต้องอับปาง คนในเรือต้องตายหมดสิ้น"

เอ็กเล่าซือหน้าเคร่งเครียดกว่าเดิม ตวาดว่า

"เราเห็นท่านเยาว์วัย ไม่ถือสาหาความท่าน หากกล่าวเหลวไหลอีก อย่าได้โทษว่าเราไร้ไมตรี"

อ้วงจี่อีกระโดดปราดขึ้นเรือ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าน้อมเตือนด้วยกุศลเจตนา เอ็กเล่าซือไยต้องมีโทสะ ? ขอถามเอ็กเล่าซือมีนามสูงส่งว่ากระไร ข้าพเจ้าจะถอดตัวหนังสือทำนายโชคให้กับท่าน"

"เฮอะ ไม่ต้องแล้ว"

อ้วงจี่อีกล่าวว่า

"ตกลง เอ็กเล่าซือเมื่อไม่ยอมบอกฉายานาม ข้าพเจ้าจะถอดแซ่ของท่านก่อน คำ 'เอ็ก' เบื้องบนเป็นตัว 'ยิก' (วัน) เบื้องล่างเป็นตัว 'ไม้' (อย่า) วันอย่าคือวันไม่ หมายความว่าไม่มีชีวิตยืนยาว เอ็กเล่าซือโดยสารเรือเดินทางทางน้ำ คำ 'เอ็ก' หากลากเส้นตรงกลาง เพิ่มน้ำที่ด้านซ้าย จะเป็นตัว 'ทึง' (น้ำแกง) หมายความว่าบุกน้ำแกงลุยไฟ เรือเป็นรูปภาชนะ ใต้คำ 'ทึง' หากเติมคำ 'เม่ง' (ภาชนะ) จะเป็นคำ 'ตั่ง' (สั่นสะเทือน) หมายความว่าสะเทือนสูญสิ้น เหนือคำ 'ทึง' หากเพิ่มคำสิบคู่จะเป็นคำ 'ตั่ง' (โลเล) กลอนโบราณว่าไว้ 'ตั่งจื้อเกี้ย-ปุกกุย (คนเสเพลไปแล้วไม่คืนกลับ)' การไปของเอ็กเล่าซือครั้งนี้ เกรงว่าต้องตายในต่างแดนแล้ว"

เอ็กเล่าซือรับฟังถึงตอนนี้ อดฟาดฝ่ามือใส่เสากระโดงเรือดังโครมมิได้ ตวาดว่า

"ท่านกล่าวจบสิ้นแล้วหรือไม่ ?"

อ้วงจี่อีกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"การเดินทางของเอ็กเล่าซือครั้งนี้ ทุกประการต้องถือโชคลาง คำ 'อ้วง' (จบสิ้น) อย่าได้กล่าวเด็ดขาด เอ็กเล่าซือ ท่านขึ้นนครหลวงครั้งนี้ หากมิใช่ใช้หมัดเท้า ก็ต้องร่ายดาบทวน คำ 'เอ็ก' หากเพิ่มคำ 'จก' (เท้า) อยู่ด้านซ้ายจะเป็น 'ทัก' (เตะ) เพิ่มคำ 'ตอ' (ดาบ) อยู่เบื้องขวาจะเป็น 'เท็ก' (ถอดถอน) ดังนั้นไม่เพียงท่านเองถูกคนเตะตาย สำนักท่านก็ต้องถูกถอดถอนทิ้ง"

เอ็กเล่าซือยิ่งฟังยิ่งเดือดดาล แต่ได้ยินนางกล่าวเป็นจริงเป็นจัง ต้องลอบดื่นตระหนก ฝืนใจกล่าวว่า

"เราชื่อ 'กิก' (มงคล) หมายถึงศุภมงคล ท่านยังมีคำพูดใดจะกล่าว ?"

อ้วงจี่อีสั่นศีรษะกล่าวว่า

"คำ 'กิก' ความจริงดียิ่ง จนใจที่ไม่เป็นมงคลต่อเอ็กเล่าซือ คำ 'เอ็ก' หมายถึงเปลี่ยนแปร เมื่อเปลี่ยนความศุภมงคล ย่อมกลับกลายเป็นอัปมงคลแล้ว"

เอ็กกิกนิ่งเงียบงัน อ้วงจี่อีกล่าวอีกว่า

"คำ 'กิก' หากถอดตัวออก จะเป็น 'จับอิดเค้า' (สิบเอ็ดปาก) เอ็กเล่าซือเอย คนธรรมดามีปากเดียว ท่านกลับมีสิบเอ็ดปาก สิบปากที่เพิ่มขึ้นเป็นปากอะไร ย่อมเป็นปากแผลดาบแล้ว การเดินทางขึ้นนครหลวงของท่านครั้งนี้ ถูกลิขิตว่าถูกทำร้ายสิบดาบ ฝังสังขารในต่างแดนแน่นอน"

ผู้ที่ยิ่งเชื่อโชคลางยิ่งไม่อาจฟังวาจาอัปมงคล เอ็กกิกความจริงหน้าตาเปล่งปลั่งทีท่าคล้ายเศรษฐีรุ่มรวย ยามนี้กลับหน้าตาบูดบึ้ง ถลึงมองอ้วงจี่อีแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"อ้วงโกวเนี้ย ท่านอายุยังเยาว์ พวกเราก็ไม่รู้จักมักคุ้น คงได้รับการชี้แนะจากผู้คนมาก่อกวนผู้แซ่เอ็ก ผู้แซ่เอ็กเป็นผู้ใหญ่ไม่ต่อสู้กับผู้เยาว์ เป็นบุรุษไม่ทุ่มเถียงกับสตรี ท่านเรียกคนที่เบื้องหลังท่านออกมา ดูว่าที่แท้ผู้ใดถูกทำร้ายสิบดาบ ฝังสังขารในต่างแดน"

พลางชี้มือไปยังใบหน้านาง ร้องดัง ๆ ว่า

"คนที่เบื้องหลังท่านเป็นใคร ?"

อ้วงจี่อีหัวร่อพลางกล่าวว่า

"คนที่เบื้องหลังข้าพเจ้าหรือ ?"

แสร้งเป็นเหลียวหน้าไป กลับใจหายวาบ เห็นริมฝั่งยืนไว้ด้วยคนสวมเสื้อ

เขียวเนื้อหยาบ แต่งกายคล้ายชาวนาชนบทผู้หนึ่ง กลับเป็นโอ้วฮุย !

อ้วงจี่อีตั้งใจถอดตัวหนังสือทำนายชะตาให้กับเอ็กกิก กลับไม่ทราบโอ้วฮุยมาถึงตั้งแต่เมื่อใด นางระงับสีหน้าเป็นปกติ หันหน้ากลับไปกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"คนที่เบื้องหลังข้าพเจ้าหรือ ? มันเป็นเด็กหนุ่มชนบทที่เลี้ยงวัวแบกอุจจาระผู้หนึ่ง"

เอ็กกิกกระซากเสียงว่า

"ท่านอย่าได้เสียสติ ที่เรากล่าวหมายถึงคนหนุนหลังท่าน เรียกท่านมาก่อกวน หากเป็นลูกผู้ชายชาตรีไยต้องซุกหัวหดหางไป ?"

มันคาดว่าเป็นศัตรูคู่อริลอบใช้สอยอ้วงจี่อีมาก่อกวน ทำลายบรรยากาศมงคลก่อนออกเดินทางของตน คนผู้นี้ต้องล่วงรู้นิสัยข้อถือสาของตนเอง ไม่เช่นนั้นไหนเลยกล่าวแต่คำอัปมงคล ซึ่งความจริงอ้วงจี่อีเห็นมันยิ่งกลัวฟังคำอัปมงคลยิ่งเลือกกล่าวแต่โพยภัยอันตราย ดังนั้นกล่าวอย่างจริงจัง

"เอ็กเล่าซือ คำพังเพยมีว่าไว้ 'ยาเลิศรสขมเป็นประโยชน์ต่อโรค คำเตือนระคายหูเป็นประโยชน์ต่อความประพฤติ' คำเตือนระคายหูของข้าพเจ้านี้ เชื่อหรือไม่แล้วแต่ท่าน ท่านหากไม่ไปยังนครหลวงข้าพเจ้าจะไปแทนท่านเอง"

ขณะที่อ้วงจี่อีกระโดดขึ้นหัวเรือไม่นาน โอ้วฮุยก็ติดตามมาถึง เมื่อวันก่อนมันอาบน้ำในลำธารเสื้อผ้าถูกช่วงชิง ไม่สะดวกกับการขึ้นจากน้ำในสภาพเปลือยเปล่า ดีที่ตอนนั้นพลบค่ำแล้ว อีกไม่นานฟ้าก็มืดค่ำ ค่อยไปยังครอบครัวชาวนา ขโมยเสื้อผ้าชุดหนึ่งมาสวมใส่

ที่โอ้วฮุยกังวลสนใจที่สุดคือคัมภีร์หมัดตำราดาบประจำตระกูล ตำราเล่มนั้นซ่อนอยู่ในกระเป๋าเสื้อชั้นใน กลับถูกนางหยิบฉวยไปทั้งเสื้อผ้าทั้งตำรา หวนนึกถึงครุณีนางนี้ตอนแรกขโมยห่อผ้า จากนั้นหยิบฉวยเสื้อผ้า แสดงว่าต้องการตำราเล่มนี้ ดังนั้นติดตามไปอย่างเร่งร้อน วันนั้นก็ตามทัน เห็นนางกระตุ้นม้าควบเหยาะย่าง ไม่คล้ายมีทีท่าขโมยตำราแล้วหลบลี้หนีหน้า

นางจะติดต่อกับผู้ใด แต่ติดตามอยู่หลายวันไม่เห็นมีทีท่าผิดปกติใด วันนี้มาถึงอ่าวเอ็กแกอวง เห็นนางรังควานเอ็กกิก กลับคล้ายคิดช่วงชิงตำแหน่งเจ้าสำนักอีกครา โอ้วฮุยลอบสงสัยใจ ครุ่นคิดขึ้น

"โกวเนี้ยนางนี้กลับมีความต้องการเป็นเจ้าสำนัก นางพอพบพานเจ้าสำนัก

ก็คิดช่วงชิงตำแหน่ง เพราะเพื่อสร้างเสริมบารมีในยุทธจักรหรือมีเจตนาลึกล้ำอื่นอีก ? ดูท่าทั้งสองว่ากล่าวแตกหักจะลงมือ ปล่อยให้พวกมันนกยางหอยกาบแก่งแย่งกัน เราจะเป็นประมงตักดวงประโยชน์ หาทางช่วงชิงคัมภีร์ฝีมือกลับมา"

ยามนี้คิดช่วงชิงม้าขาวนางไปง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ แต่ละครดีไม่เล่นซ้ำ หากใช้ลวดลายเดิมแสดงว่าเจ้าปลาเขือน้อยโง่งมไป ดังนั้นเดินช้า ๆ เข้าใกล้หัวเรือ รอโอกาสช่วงชิงห่อผ้าบนหลังนาง เห็นใบหน้าแดงเปล่งปลั่งของเอ็กกิกแปรเปลี่ยนเป็นม่วงคล้ำ กล่าวเสียงแหบแห้ง

"โกวเนี้ยกล่าวเช่นนี้แสดงว่าด่าผู้แซ่เอ็กไร้ความสามารถ ไม่คู่ควรเป็นเจ้าสำนักเก้ามังกร ?"

อ้วงจี่อียิ้มพลางกล่าวว่า

"นั่นกลับไม่ใช่ การเดินทางของเอ็กเล่าซือครั้งนี้เมื่อไม่เป็นมงคล ไม่บังควรล้อเล่นกับชีวิต มิสู้ยกตำแหน่งเจ้าสำนักเก้ามังกรแก่ข้าพเจ้า..."

ไม่ทันกล่าวจบพลันปรากฏชายฉกรรจ์สองคนถือแส้อ่อนเก้าท่อนมุดออกจากห้องท้องเรือ คนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"สตรีนางนี้คลุ้ม ๆ คลั่ง ๆ ซือแป๊อย่าได้แยแสสนใจนาง ให้ศิษย์ขับไล่นางขึ้นฝั่ง อย่าได้คลาดฤกษ์มงคลของการออกเรือ"

พลางยื่นมือซ้ายออก ผลักใส่หัวไหล่อ้วงจี่อี อ้วงจี่อีงอนิ้วดีดใส่ต้นแขนมันเบา ๆ กล่าวว่า

"ฤกษ์มงคลคลาดเคลื่อนแต่แรกแล้ว"

ชายฉกรรจ์นั้นรู้สึกข้อพับแขนชาวูบ ฝ่ามือไม่ทันกระทบถูกหัวไหล่นาง แขนท่อนบนก็ตกห้อยลง

ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งตวาดว่า

"ตั๋วซือกอ ใช้อาวุธเถอะ"

ทั้งสองขยับแส้ดังเกรียวกราว แส้อ่อนทั้งสองเส้นหวดใส่หัวเข่าอ้วงจี่อีโดยพร้อมเพรียง อ้วงจี่อีเห็นคนทั้งสองล้วนใช้แส้เก้าท่อน พลันฉุกคิดขึ้น

"ใช่แล้ว พวกมันเรียกว่าสำนักเก้ามังกร คาดว่าจัดเจนในการใช้แส้เก้าท่อน"

นางพัวพันกับเอ็กกิก หนึ่งนั้นรบกวนจิตใจมัน สองคิดสืบหยั่งแนววิชาฝีมือ

ของมัน ยามนี้เห็นแส้ทั้งสองจู่โจมมาถึง ต้องลอบยินดี ครุ่นคิดขึ้น

"วิเศษแท้ พวกท่านพบพานปรมาจารย์ในการใช้แส้แล้ว"

ยื่นสองมือปราดออก คว้าจับปลายแส้ทั้งสองเส้นอย่างว่องไว ขมวดพันกันเอง มองดูฝ่ายตรงข้ามอย่างยิ้มแย้ม

ชายฉกรรจ์ทั้งสองยังไม่รู้สึกตัว เห็นแส้ไม่ได้ฟาดถูกร่างนางกลับพันกันเอง พากันกระชากวูบ เมื่อเป็นเช่นนี้พอดีหลงกลอ้วงจี่อี แส้ทั้งสองเส้นความจริงพันหลวม ๆ พอกระชากดึงถึงกับขมวดเป็นเงื่อนตายเอ็กกิกพลันตวาดว่า

"ตัววู่วาม รีบถอยไป"

สองมือยึดจับปกเสื้อชุดยาวกระตุกสู่เบื้องนอก บังเกิดเสียงเกรียวกราวกระดุมบนชุดยาวทั้งเจ็ดเม็ดล้วนถูกกระชากหลุด พอสลัดมือซ้ายไปด้านหลังชุดยาวก็ถูกเปลื้องปลดออก เผยเห็นชุดรัดกุมภายใน ฝีมือรวบรัดหมดจดเป็นที่น่าเกรงขาม คนบนเรือส่วนใหญ่เป็นศิษย์และญาติมิตรมัน พากันโห่ร้องชมเชยออกมา

อ้วงจี่อีกลับสั่นศีรษะกล่าวว่า

"นี่เป็นลางไม่ดี ฝีมือทุกเพ้าเยี่ยงอุ่ย (ถอดเครื่องแบบสละตำแหน่ง) นี้ถอดเครื่องแบบยังพอทำเนา ที่ว่าสละตำแหน่งแสดงว่าต้องสละตำแหน่งเจ้าสำนักแก่เราแล้ว"

เอ็กกิกใจสั่นสะท้าน รู้สึกฝีมือนี้เป็นลางไม่ดีจริง ๆ ยามนั้นยื่นมือขวามายังหว่างเอว พอกระตุกเบา ๆ ในมือก็เพิ่มแส้เก้าท่อนแวววาวเส้นหนึ่ง การกระตุกครั้งนี้ปราศจากสุ้มเสียงผิดปกติ เหล็กอ่อนเก้าท่อนบนตัวแส้กลับไม่กระทบกันเอง อ้วงจี่อีลอบร้องในใจ

"แย่แล้ว ฝีมือนี้เราหารู้จักไม่"

เห็นเหล็กอ่อนแต่ละท่อนบนแส้มันล้วนหยาบเท่าไข่ไก่ กอปรกับมันร่างกำยำสูงใหญ่ คล้ายเจดีย์เหล็กตระหง่านตั้งบนหัวเรือ แฝงอำนาจน่าระย่นย่อจริง ๆ

ยามนี้เจ้าของเรือถอนสมอขึ้น ตัวเรือส่ายโคลงเคลงไปมา เอ็กกิกสลัดแขนวูบ แส้เก้าท่อนพุ่งวาบออกม้วนสมอเหล็กบนหัวเรือไว้ จากนั้นสะบัดวูบ เสียงตูมดราหนึ่ง สะเก็ดน้ำกระเซ็นซ่าน สมอเหล็กร่วงหล่นลงในน้ำอีกดรา ตัวเรือ

สงบนิ่งในบัดดล ฝีมือนี้หากมิใช่มีกำลังแขนหกเจ็ดร้อยชั่ง ไหนเลยสามารถเคลื่อนไหวอย่างปลอดโปร่งปานนี้ เห็นแส้เก้าท่อนของมันรวมปมเด่นของแส้อ่อนกับแส้เหล็ก ฝึกปรือทั้งกำลังภายในและภายนอก นับว่าไม่รวบรัดธรรมดาจริง ๆ อ้วงจี่อีดรุ่นคิดขึ้น

"มันมีกำลังแขนกล้าแข็ง หวดแส้โดยไร้เสียง ได้แต่เอาชัยด้วยปัญญา ไม่อาจหาญหักด้วยกำลัง"

เห็นมันร่างสูงใหญ่ กอปรกับอายุมากแล้ว แม้มีพลังฝีมือลึกล้ำไม่แน่นักว่าเท้าปราดเปรียว ดังนั้นนึกได้อุบายหนึ่งกล่าวว่า

"เอ็กเล่าซือ ข้าพเจ้าเป็นสตรี หากต่อสู้กับท่านบนหัวเรือ ไม่ว่าผลแพ้ชนะเป็นอย่างไรล้วนไม่เป็นมงคลต่อท่าน พวกเราสมควรหาสถานที่ประมือใหม่"

เอ็กกิกรู้สึกคำพูดนี้มีเหตุผล แต่ก็ไม่ต้องการกลับขึ้นฝั่ง อ้วงจี่อีกล่าวสืบต่อ

"เอ็กเล่าซือ พวกเราตกลงล่วงหน้า ข้าพเจ้าหากเอาชัยท่าน ท่านย่อมต้องยกตำแหน่งเจ้าสำนักเก้ามังกรให้ ไม่ทราบศิษย์ของท่านยอมรับนับถือหรือไม่ ?"

เอ็กกิกขุ่นแค้นจนหน้าซีดขาว ตวาดว่า

"ไม่ยอมรับก็ต้องยอมรับ ท่านหากเป็นฝ่ายแพ้เล่า ?"

"อย่างนั้นข้าพเจ้าจะโขกศีรษะต่อท่าน เรียกท่านเป็นกังเตีย (บิดาบุญธรรม)"

พลางกระโดดปราดขึ้น เท้าขวายันเชือกบนเสากระโดง เท้าซ้ายก็ย่างเหยียบบนไม้ขวางใต้ใบเรือ ดึงแส้ใยเงินที่หว่างเอวออก ตวัดวูบขึ้นไปม้วนพันเสากระโดงไว้ พาร่างโลดลิ่วขึ้นไป แขนซ้ายนางเพิ่งโอบเสากระโดง มือขวาก็สะบัดแส้ใยเงินม้วนขึ้นไปอีกครา สุดท้ายใช้ท่าเจ่กเฮาะซงเทียน (กระเรียนเดี่ยวโผพุ่งฟ้า) ลอยสูงกว่าเสากระโดง พลิ้วร่างลงอย่างแผ่วเบา ยืนอยู่บนยอดใบเรือ อากัปกิริยาเหล่านี้คล่องแคล่วว่องไวยิ่ง คนดูบนท่าเรืออดโห่ร้องชมเชยมิได้ ในศิษย์สำนักเก้ามังกรกลับร้องว่า

"นี่หมายความว่ากระไร หากเก่งกล้าก็ลงมารับทราบแส้เก้ามังกรของเอ็กเล่าซือสักครา"

อ้วงจี่อีร้องดัง ๆ ว่า

"ประลองฝีมือที่เบื้องบน ทั้งหมดจะได้ชมดูชัดตากว่าเดิม"

เอ็กกิกแค่นเสียงดังเฮอะ พันแส้เก้ามังกรกับหว่างเอว มือซ้ายเหนี่ยวเสากระโดงลอยตัวขึ้นสองเชียะ จากนั้นมือขวาเกี่ยววูบ ร่างก็ลอยขึ้นไปอีกสองเชียะ เสากระโดงนั้นหยาบเท่าปากชามใหญ่ ความจริงฝ่ามือกุมไม่ถึง แต่มันมีพลังนิ้วกล้าแข็ง สองมือทยอยเกาะกุม พาร่างขึ้นไปอย่างมั่นคง มาตรแม้นไม่รวดเร็วปราดเปรียวเท่าอ้วงจี่อี แต่พลังฝีมือทั้งมั่นคงทั้งดุดัน

อ้วงจี่อี เห็นมันห่างจากยอดเสากระโดงวาเศษ คาดว่าหากปล่อยให้มันปีนขึ้นมา ก็ยากยิ่งจะต่อสู้ได้ ได้แต่ชิงลงมือจากเบื้องสูง ดังนั้นขยับแส้ใยเงินดวาดว่า

"ข้าพเจ้าเป็นสิบแปดแส้มังกร มากกว่าท่านเก้ามังกร"

ขยับปลายแส้หวดลงยังศีรษะเอ็กกิก เอ็กกิกสองมือไม่ว่าง ไหนเลยต้านทานได้ หากคิดหลบหลีกได้แต่ลื่นลงจากเสากระโดง ใยมิใช่พ่ายแพ้โดยไม่ต้องต่อสู้ เหล่าศิษย์บนท่าเรือพากันด่าว่า

"หน้าด้านนัก นี่ไหนเลยเป็นการต่อสู้อย่างยุติธรรม ?"

"นางโสโครก ท่านลงมาลงมือ"

กลับเห็นเอ็กกิกเบี่ยงศีรษะวูบ แขนซ้ายโอบเสากระโดง มือขวาดึงแส้เหล็กเก้าท่อนหวดจากเบื้องล่างขึ้นหาแส้ใยเงิน

อ้วงจี่อีกริ่งเกรงแส้ทั้งสองพอปะทะ หากถูกพัวพันไว้ตนเองเรี่ยวแรงอ่อนด้อยย่อมเป็นฝ่ายเสียเปรียบ ดังนั้นตวัดแส้ขึ้น หลบหลีกจากอาวุธมัน ขณะจะวกแส้จู่โจมอีกครา มิคาดเอ็กกิกใช้ออกด้วยท่าชะฮวยก่ายเต้ง (ปักดอกไม้คลุมศีรษะ) ร่ายรำแส้เหล็กคุ้มครองศีรษะใบหน้า แขนซ้ายคลายแล้วรวบวูบร่างกระโดดแล้วย่อลง ก็นั่งบนยอดเสากระโดงอย่างมั่นคง คนบนท่าเรือถึงกับโห่ร้องอย่างลิงโลดปรบมือแทบถล่มทลาย

เอ็กกิกพอยึดทำเลที่มั่นได้ อ้วงจี่อีกลับคลายใจลง เห็นเพลงแส้ของมันเมื่อครู่แม้ดุดันแต่ปราศจากเคล็ดความพลิกแพลง ไม่ลึกล้ำพิสดารเท่าเพลงแส้ของนาง ดังนั้นโน้มตัวไปทางซ้าย หวดแส้ใยเงินวกอ้อมไปทางขวา เอ็กกิกนั่งแน่วนิ่งมั่นคง วกแส้เก้ามังกรปัดป่ายแส้อ่อนฝ่ายตรงข้ามไป

ยามนี้แสงอาทิตย์เจิดจ้า แม่น้ำเซียงกังสะท้อนระลอกสีทองแพรวพราย

คนทั้งสองต่อสู้กันที่เบื้องสูงห้าหกวา แส้สองเส้นคล้ายงูปราดเปรียวพันพัวสวยงามน่าดูยิ่ง คนดูที่ริมฝั่งก็ยิ่งมายิ่งมาก ลำเรือบนแม่น้ำเซียงกังก็ลดใบหยุดท้าย มือพายและผู้โดยสารในเรือพากันเงยหน้าชมดูการต่อสู้

เอ็กกิกสำนึกตัวว่าตัวเบาสู้ฝ่ายตรงข้ามไม่ได้ เพียงนั่งบนยอดใบเรือ สองเท้าหนีบเสากระโดงไว้ ยึดที่มั่นไม่แพ้ก่อน อ้วงจี่อีกลับพุ่งซ้ายกระโดดขวาบัดเดี๋ยวรุกบัดเดี๋ยวถอยบนไม้คานยอดใบเรือ แส้ใยเงินของนางยาวกว่าแส้เก้า-มังกรเท่าตัว เพียงรุกจู่โจมถ่ายเดียว เอ็กกิกไม่มีปัญญาตีโต้ได้ ดูเผิน ๆ อ้วงจี่อีคล้ายชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ แต่วิธีการต่อสู้ของนางนี้กินแรงยิ่ง ขอเพียงจู่โจมเนิ่นนานไม่อาจเอาชัย เพลงแส้ปรากฏจุดอ่อนขึ้นหรือเท้าสะดุดลื่นล้ม ก็นับเป็นฝ่ายแพ้

ที่แท้เอ็กกิกถือหลัก 'ตอนแรกไม่พึงเอาชัย รอดอยศัตรูเพื่อเผด็จศึก' ในตำรับพิชัยสงครามของซุนจื้อเพียงร่ายรำแส้เก้ามังกรคุ้มครองกายอย่างรัดกุมไม่มีช่องโหว่ให้ฉกฉวยได้

อ้วงจี่อีรุกไล่หกสิบกระบวนท่า ลมหายใจเริ่มหนักหน่วง ขณะกระโดดโลดแล่นไม่คล่องแคล่วปราดเปรียวเช่นตอนแรกแล้ว เอ็กกิกดูออกว่าโอกาสมาถึง รอจนแส้อ่อนของนางพุ่งวาบถึงเบื้องหน้า พลันยื่นมือซ้ายตะปบลูกกลมสีทองบนแส้นาง

อ้วงจี่อีใจหายวาบ ลดแส้อ่อนลง เอ็กกิกเล็งปลายแส้ของนาง ตวาดก้องคำหนึ่ง แส้เก้ามังกรใช้ออกด้วยท่าแชดิ้งตี้โฮ่วโล้ว (เถาวัลย์พันน้ำเต้า) พันแส้ใยเงินไว้ อ้วงจี่อีรู้สึกแขนชาวูบ แส้อ่อนเผชิญพลังกระชากอย่างรุนแรงขุมหนึ่งยามคับขันพลันใช้ท่าอันตราย สลัดมือขวาปล่อยด้ามแส้ใยเงิน พันกับเสากระโดงเรืออย่างเร่งร้อน เห็นประกายสีเงินวาววับ เสียงเกรียวกราวดิดต่อกัน แส้อ่อนใยเงินกับแส้เหล็กเก้าท่อนกลับม้วนพันสองเท้าและแขนขวาของเอ็กกิกกับเสากระโดง

เหตุแปรเปลี่ยนไม่คาดหมายนี้ไหนเลยเป็นที่คาดคิดของเอ็กกิก ยามดิ้น-ตระหนกรีบยื่นมือซ้ายแก้แส้ พลันเห็นอ้วงจี่อีโถมปราดถึงเบื้องหน้า ยื่นมือซ้ายออกควักลูกตามัน เอ็กกิกรีบยกมือซ้ายปิดป้อง มิคาดท่วงท่าของอ้วงจี่อีนี้เป็นท่าหลอกล่อ มือซ้ายชะงักค้างกลางอากาศ มือขวาจี้ปราดออก สกัดจุดเอียงเอ็ก

ที่ได้ซอกแขนซ้ายมันเอ็กกิกพอถูกจี้สกัดจุด แขนซ้ายต้องตกห้อยลง แขนขวากับสองเท้าก็ถูกพันธนาการกับเสากระโดง กล่าวได้ว่าพ่ายแพ้ยับเยิน ไม่มีเรี่ยวแรงตีโต้ได้

โอ้วฮุยบนพื้นเห็นนางพลิกแพลงเอาชัยจากความพ่ายแพ้ เอาชัยอย่างพิสดาร ต้องร้องคำ "ประเสริฐ" พลันเห็นประกายสีเหลืองวูบวาบ ลูกดอกสีทองเก้าตัวซัดพุ่งขึ้นสู่เสากระโดง จู่โจมใส่กลางหลังอ้วงจี่อี

อ้วงจี่อีจัดการเอ็กกิกจนทุลักทุเลปานนี้สร้างความภาคภูมิใจยิ่ง ขณะจะบีบบังคับมันยกตำแหน่งเจ้าสำนักให้แล้วค่อยปลดปล่อยมัน มิคาดเบื้องล่างมีคนลอบประทุษร้าย ลูกดอกสีทองเก้าตัวนี้ซัดพุ่งมาอย่างเร่งร้อน และกระจายไปรอบข้าง นางทรงกายอยู่บนไม้คานขวาง ขอเพียงสืบเท้าไปทางซ้ายหรือขวาหนึ่งก้าว ต้องร่วงหล่นลงจากเบื้องสูงห้าหกวา ยามคับขันบังเกิดไหวพริบหงายร่างร่วงไปด้านหลัง ลูกดอกสีทองทั้งเก้าตัวล้วนเฉียดผ่านยอดใบเรือไป

ผู้คนบนหัวเรือและริมฝั่งพากันอุทานอย่างแตกตื่น เห็นนางเกี่ยวเท้าทั้งสองกับไม้คานขวาง แขวนร่างอยู่กลางอากาศ คนซัดอาวุธลับลอบประทุษบนฝั่งกลับซัดลูกดอกสีทองตามติดอีกสามตัว ครั้งนี้ซัดอันหนึ่งใส่ร่างนาง อีกสองอันซัดใส่ไม้คานขวาง ขอเพียงนางพลิกตัวขึ้นพอดีเผชิญกับลูกดอกสีทอง

โอ้วฮุยทราบว่าอ้วงจี่อีครั้งนี้ไม่สามารถหลบรอดอีก ดังนั้นซัดเหรียญออกสามอันบ้าง มันแม้ลงมือทีหลังแต่กำลังข้อกล้าแข็ง เศษเหรียญแหวกพุ่งอย่างรวดเร็วดุจประกายไฟได้ยินเสียงติงติงติง เหรียญลูกดอกหกอันปะทะกันกลางอากาศ ล้วนบินแฉลบออก ตกลงในแม่น้ำ

อ้วงจี่อีปรากฏเหงื่อเย็นเยียบไหลซึม ขณะจะพลิกตัวกลับขึ้นไป พลันได้ยินโอ้วฮุยร้องว่า

"นี่หมายความกระไร ?"

พลางกระโดดปราดมาบนหัวเรือ ได้ยินเสียงกร๊อบกร๊อบสองครา ไม้คานขวางหักสะบั้น อ้วงจี่อีร่วงหล่นลงในแม่น้ำพร้อมกับไม้คานขวาง เสากระโดงที่เอ็กกิกอาศัยอยู่ ก็หักกลางอีกต้นหนึ่ง

ตอนนั้นอ้วงจี่อีศีรษะอยู่ล่างเท้าอยู่บน เห็นกับตาว่าเป็นผู้ใดซัดอาวุธลับลอบประทุษร้าย และเห็นโอ้วฮุยช่วยเหลืออย่างไร แต่ไม้คานขวางหักโค่น

อย่างไรกลับมองไม่เห็น ที่แท้เอ็กกิกถูกจี้สกัดจุดที่ชายโครงซ้าย ครึ่งท่อนล่าง ไม่อาจขยับเคลื่อนไหวแต่มือขวายังใช้กำลังได้ รีบชักแขนออกจากแส้คู่พันพัว เห็นอ้วงจี่อีห้อยหัวอยู่บนไม้คานขวางก็เกร็งกำลังทั่วร่างใส่ฝ่ามือ ฟาดฝ่ามือใส่ไม้คานขวาง กระแทกกระทั้นสามฝ่ามือไม้คานขวางก็หักสะบั้นคนร่วงหล่น

ยามนั้นโอ้วฮุยก็กระโดดขึ้นบนหัวเรือ หวนนึกถึงหากแม้นอ้วงจี่อีดกน้ำ ผู้แซ่เอ็กกลับนั่งอยู่บนเสากระโดง มันไยมิใช่เป็นฝ่ายได้ชัย ดังนั้นชักดาบออก สะบัดดาบดังควับ ฟันเสากระโดงหักโค่นลง

เห็นอ้วงจี่อีกับเอ็กกิกร่วงลงในแม่น้ำพร้อมกับไม้ใหญ่ท่อนหนึ่ง เพียงแต่ไม้คานขวางของอ้วงจี่อีหักโค่นก่อน คนอยู่ได้เสากระโดงหักครึ่งท่อน หากถูกเสากระโดงหักกระแทกใส่เกรงว่ามีอันตรายถึงแก่ชีวิต ดังนั้นโอ้วฮุยตะปบเชือกไผ่ที่สำหรับลากจูงบนหัวเรือขึ้น เล็งไปยังเบื้องหน้าอ้วงจี่อี สะบัดขว้างออกไป ร้องว่า

"ยึดจับไว้"

เชือกไผ่พุ่งวาบออก ภายใต้กำลังภายในหนุนเสริม ดูไปคล้ายมังกรยาวเหยียดตัวหนึ่ง

อ้วงจี่อีลอยตัวอยู่กลางอากาศ จิตใจประหวั่นว้าวุ่น นางแม้รู้จักวิชาทางน้ำ แต่หากดกน้ำท่วมกลางสายตาหมู่มาก ขณะตะกายขึ้นมาในสภาพเปียกชุ่มโชก ไยมิใช่ทุลักทุเลยิ่ง ? เห็นเชือกไผ่พุ่งวาบมาถึง รีบยื่นมือคว้าจับไว้

โอ้วฮุยสะบัดแล้วกระชากวูบ อ้วงจี่อีกระโดดลอยตัวตามสภาวะ ละลิ่วลงบนหัวเรืออย่างแผ่วเบา สองเท้านางเพิ่งสัมผัสพื้นกระดานเรือ ได้ยินเสียงตูมกึกก้อง สะเก็ดน้ำกระเซ็นซ่าน หยดน้ำจำนวนมากพุ่งใส่ศีรษะใบหน้านาง ที่แท้เอ็กกิกและเสากระโดงล้วนตกน้ำแล้ว

ผู้คนบนฝั่งร่ำร้องดังระงม เสียงตูมตูมดังไม่ขาดหู เนื่องเพราะเอ็กกิกไม่รู้จักวิชาทางน้ำ ศิษย์สำนักเก้ามังกรสิบกว่าคนกระโดดลงแม่น้ำเซียงกังชิงกันช่วยเหลือซือแป๋

อ้วงจี่อีแย้มยิ้มต่อโอ้วฮุยอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"โอ้วตั่วกอ ขอบคุณท่าน"

โอ้วฮุยยิ้มพลางกล่าวว่า

"คำว่า 'โอ้ว' ของข้าพเจ้านี้ หากถอดตัวออกจะเป็น 'ง้วยจับเค้า' (เดือนสิบปาก) ดูท่าข้าพเจ้าทุกเดือนต้องถูกทำร้ายเก้าดาบ"

อ้วงจี่อีแย้มยิ้มเบิกบานกว่าเดิม ทราบว่าการถอดตัวหนังสือทำนายชะตาเอ็กกิกของนางล้วนถูกมันได้ยิน จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ดีที่ชื่อของท่านมีคำ 'ฮุย' หมายความว่า 'ฮุยเอียฮุยเอี่ย' (มิใช่มิใช่) ภัยของเก้าดาบนั้นสามารถแคล้วคลาดจากอันตรายเป็นปลอดภัย"

โอ้วฮุยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ขอบคุณในวาจาดั่งเพชรทองของโกวเนี้ย"

อ้วงจี่อีพบพานมันอีกครา ในใจปีติยินดียิ่ง ทั้งยังได้รับการช่วยเหลือจากโอ้วฮุย มีเจตนาคืนดีกับมัน จึงกล่าวอีกว่า

"ชื่อ 'ฮุย' ของท่านหมายถึงงดงามพริ้มพรายย่อมไม่ต้องกล่าว ได้คำ 'ฮุย' หากเติมตัว 'อู้' จะเป็น 'ฮุย' ที่หมายถึงมรกตสุกใส หากเติมตัวสิบดูอยู่เบื้องบน จะเป็น 'ฮุย' ที่หมายถึงกลิ่นหอมขจรขจาย เพิ่มตัว 'ซี' อยู่ด้านซ้าย จะเป็น 'ฮุย' ที่หมายถึงชุดแดงสายรัดหยก ได้เป็นขุนนางใหญ่"

โอ้วฮุยแลบลิ้นออกมากล่าวว่า

"รุ่มรวยเลื่อนยศ คงวิเศษนัก"

ทั้งสองสนทนาบนหัวเรือคล้ายไม่มีบุคคลอื่นอยู่ร่วมด้วย พลันเห็นบนท่าเรือบังเกิดความปั่นป่วน เหล่าศิษย์สำนักเก้ามังกรหามเอ็กกิกพร้อมทั้งเสากระโดงหักขึ้นฝั่งมา เอ็กกิกอายุสูงวัยร่างอ้วนฉุและไม่รู้จักวิชาทางน้ำ ดื่มน้ำเข้าไปหลายอึก ยามเดือดดาลคลั่งแค้นกลับสิ้นสติไป

อ้วงจี่อีลอบตื่นตระหนก ครุ่นคิดขึ้น

"อย่าได้ก่อกวนจนเกิดเรื่องถึงตาย อย่างนั้นเรื่องราวก็ลุกลามใหญ่โตแล้ว"

ดังนั้นกล่าวเบา ๆ

"โอ้วตัวกอ พวกเรารีบไปเถอะ"

พลางกระโดดขึ้นฝั่ง ยื่นมือดึงแส้อ่อนใยเงินที่พันอยู่บนเสากระโดงหักออกมา ศิษย์สำนักเก้ามังกรตวาดอย่างเดือดดาล แส้อ่อนเจ็ดแปดเส้นหวดใส่ร่างนางโดยพร้อมเพรียง ได้ยินเสียงเกรียวกราว แส้อ่อนเจ็ดแปดเส้นปะทะขนกัน ครอบคลุมลงยังศีรษะดุจแหเหล็กผืนหนึ่ง

อ้วงจี่อีถือแส้อ่อนใยเงินกับมือ ยืมพลังฟาดพลัง กวาดแส้ข้ามศีรษะ ร่าง ก็พุ่งเฉียง ๆ ออกไป ยามชำเลืองมองเอ็กกิกเห็นร่างอ้วนฉุของมันนอนแน่นิ่งกับพื้น ไม่ทราบเป็นตายร้ายดีอย่างไร

โอ้วฮุยพลิกตัวขึ้นบนหลังม้า มือขวาจูงม้าขาว ร้องว่า

"เจ้าสำนักเก้ามังกรไม่เป็นมงคล อย่าได้เป็นแล้ว"

อ้วงจี่อีหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ขอปฏิบัติตามคำสั่งท่าน"

พลางลอยตัวขึ้นบนหลังม้า ศิษย์สำนักเก้ามังกรร่ำร้องตะโกนก้อง โลดแล่นมาสกัดขัดขวาง แส้อ่อนสองเส้นกวาดเลียดดินหวดใส่ขาม้า อ้วงจี่อีดวัดแส้กลับหลังพันปลายแส้ทั้งสองเส้นไว้ มือขวากระดุกบังเหียน ม้าขาวพลันทะยานไปเบื้องหน้า

ม้าตัวนี้พ่วงพียิ่ง นอกจากมีฝีเท้ารวดเร็วทั้งยังมีเรี่ยวแรงมหาศาล พอพุ่งทะยานจากแหล่งถึงกับฉุดลากชายฉกรรจ์ถือแส้ทั้งสองล้มลง เหตุแปรเปลี่ยนไม่คาดคิด ชายฉกรรจ์ทั้งสองยามดื่นตระหนก ร่างก็ถูกม้าขาวลากไปไกลหกเจ็ดวา คนทั้งสองคิดตะเกียกตะกายขึ้น แต่ม้าขาวห้อเร็วปานใด คนทั้งสองเพิ่งผงกร่างท่อนบนขึ้นก็ถูกลากล้มลงอีกครา ยามแดกดื่นลนลานกลับไม่รู้จักคลายมือทิ้งอาวุธ ยังยึดด้ามแส้อย่างไม่คิดชีวิต

อ้วงจี่อีบนหลังม้าชมดูจนน่าหัวร่อ พลันรั้งบังเหียนหยุดม้า ปล่อยให้ชายฉกรรจ์ทั้งสองผุดลุกขึ้น เห็นคนทั้งสองหน้าตาฟกช้ำ มือเท้าถูกเม็ดทรายบนพื้นขูดลอก จึงถามว่า

"ในแส้อ่อนพวกท่านมีของวิเศษหรือ ? ไฉนไม่อาจหักใจปล่อยมือ ?"

กล่าวจบไม่รอให้พวกมันตอบคำ ใช้ปลายเท้าซ้ายสะกิดท้องม้าเบา ๆ ม้าขาวพุ่งทะยานไปเบื้องหน้า ฉุดลากคนทั้งสองล้มลงอีกครั้ง

ยามนี้ชายฉกรรจ์ทั้งสองค่อยได้คิด คลายมือทิ้งแส้ ได้ยินอ้วงจี่อีหัวร่อคิกคักเสียงเจื้อยแจ้ว ควบม้าเคียงบ่าเคียงไหล่กับโอ้วฮุยไป ศิษย์สำนักเก้ามังกรชุมนุมที่อ่าวเอ็กแกอวงจำนวนมากเพื่อส่งซือแป๋ออกเดินทาง แต่อ้วงจี่อีก่อนไปหวดแส้กลับฉุดลากคน เหตุการณ์แปรเปลี่ยนอย่างกะทันหัน ศิษย์ทั้งหลายชมดูจนปากอ้าตาค้าง รอจนคิดกลุ้มรุม อ้วงจี่อีและโอ้วฮุยก็ควบม้าจากไปไกลแล้ว

เอ็กกิกค่อย ๆ ฟื้นคืนสติมา ศิษย์ทั้งหลายพากันเข้าไปปลอบโยน แผดดาอ้วงจี่อีดำเนินอุบายกลิ้งกลอกวิพากษ์วิจารณ์ต่าง ๆ นานา แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบความเป็นมาของนาง

อ้วงจี่อีควบม้าไปไกลโข เหลียวหน้าไม่เห็นห้องหับที่อ่าวเอ็กแกอวงอีกค่อยทิ้งแส้เก้าท่อนที่ช่วงชิงมาทั้งสองเส้นทิ้ง เหลียวหน้ามองดูโอ้วฮุย

เห็นโอ้วฮุยสวมเสื้อผ้าชาวนาท่าทางคร่ำครึโง่งม อดหัวร่อมิได้ แต่หวนนึกถึงเมื่อครู่หากมิใช่โอ้วฮุยยื่นมือช่วยเหลือ ชีวิตน้อย ๆ ของนางคงต้องจบสิ้นที่อ่าวเอ็กแกอวง ยามประหวัดหวนนึก เป็นที่อกสั่นขวัญแขวนไม่คลาย ทั้งสองควบม้าเคียงคู่ระยะทางหนึ่ง โอ้วฮุยกล่าวว่า

"อ้วงโกวเนี้ย ค่ายสำนักวิชาฝีมือในแผ่นดินมีมากน้อยเท่าใด ?"

อ้วงจี่อียิ้มพลางกล่าวว่า

"ไม่ทราบ ท่านว่ามีมากน้อยเท่าใด ?"

"ข้าพเจ้าบอกไม่ถูกจึงเรียนถามท่าน ตอนนี้ท่านเป็นเจ้าสำนักองคุลีมาล สำนักกระบี่แปดเซียน สำนักเก้ามังกรสามสำนัก ยังคิดเป็นอีกกี่เจ้าสำนักจึงพึงพอใจ ?"

อ้วงจี่อียิ้มพลางกล่าวว่า

"มาดรแม้นเอาชัยเอ็กกิกแต่ศิษย์ในสำนักไม่ยอมรับนับถือ เจ้าสำนักมังกรนี้เป็นอย่างเต็มฝืน สำหรับตำแหน่งเจ้าสำนักเสียวลิ้ม บู๊ตึง ไท้เก๊กที่เป็นสานักใหญ่ทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่กล้าไปช่วงชิง เป็นเจ้าสำนักสวะอีกสิบสำนักก็พอแล้ว"

โอ้วฮุยแลบลิ้นออกมากล่าวว่า

"เจ้าสำนักสิบสามสำนัก เป็นตำแหน่งเลิศหรูยิ่ง"

"โอ้วตั๋วกอ ท่านมีฝีมือสูงเยี่ยม ไยไม่ชิงตำแหน่งเจ้าสำนักสักหลายสำนักบ้าง ? พวกเราชิงไปตลอดทาง ท่านชิงสำนักหนึ่ง ข้าพเจ้าชิงสำนักหนึ่ง เมื่อถึงนครหลวงข้าพเจ้าเป็นเจ้าสำนักสิบสามสำนัก ท่านก็เป็นเจ้าสำนักสิบสามสำนัก เราทั้งสองต่างไปเข้าร่วมการชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดินของฮกได้ส่วยอะไรนัน ไยมิใช่สนุกสนานยิ่ง ?"

โอ้วฮุยโบกมือขวักไขว่กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจึงไม่มีกำลังขวัญเช่นนี้ ยิ่งไม่มีฝีมือเช่นโกวเนี้ย เกรงวาไมทันขวงชิงได้ครึ่งเจ้าสำนัก ก็ถูกผู้อื่นใช้ท่าลื่อตั่งปิงผลักสุนัขร่วงหล่นลงในแม่น้ำ กลับกลายเป็นสุนัขตกน้ำเปื้อนโคลนตัวหนึ่ง หากเป็นเจ้าสำนักปลาเขือ ไยมิใช่ไร้เกียรติยิ่ง ?"

อ้วงจี่อีหัวร่อจนตัวงอ ประสานมือกล่าวว่า

"โอ้วตั่วกอ ผู้น้องขออภัยท่าน ณ ที่นี้"

โอ้วฮุยประสานมือคารวะตอบ กล่าวอย่างขึงขัง

"ท่านเจ้าสำนักสามสำนัก ผู้ต่ำต้อยไม่กล้ารับ"

อ้วงจี่อีเห็นมันแต่งกายสัดย์ซื่อ กลับพูดจาขบขัน ในใจเพิ่มความนิยมยินดีอยู่หลายส่วน กล่าวว่า

"มิน่าเล่าเฒ่าทารกเตี่ยปั่วซัวชมเชยว่าท่านไม่เลว"

โอ้วฮุยครุ่นคิดถึงเตี่ยปั่วซัวไม่รู้ลืม รีบถามว่า

"เตี่ยซากอเป็นอย่างไร ? มันกล่าวกับท่านกระไรบ้าง ?"

"คิกคิก ท่านตามข้าพเจ้าทัน ข้าพเจ้าจะบอกต่อท่าน"

พลางใช้ปลายเท้าสะกิดท้องม้าเบา ๆ

โอ้วฮุยหวนนึกถึงม้าขาวพอห้อตะบึง ตนเองไหนเลยติดตามทัน เห็นม้าขาวยันขาหลังหมายพุ่งทะยานออก รีบลอยตัวขึ้น มือซ้ายกดตะโพกม้าขาววูบหนึ่ง ร่างก็ทิ้งลงบนหลังม้าขาว พอดีนั่งอยู่ด้านหลังอ้วงจี่อี ม้าขาวนั้นบรรทุกคนเพิ่มอีกคนหนึ่ง ยังคงตะกุยเท้าทั้งสี่วิ่งตะบึงไปเบื้องหน้าดุจพายุสายฟ้า ม้าเขียวที่ติดตามหลังแม้อานว่าง แต่ชั่วพริบตาก็ถูกม้าขาวทอดทิ้งล้าหลังหลายสิบวา

อ้วงจี่อีสูดได้กลิ่นอายบุรุษบนร่างโอ้วฮุย ต้องหน้าร้อนผะผ่าว คิดกล่าววาจากลับกล้ำกลืนไว้ ห้อม้าชั่วขณะ พลันได้ยินเสียงอสนีบาดฟาดทลาย พอเงยหน้าขึ้นเห็นเมฆดำปกคลุมครึ่งขอบฟ้า ยามนี้เป็นฤดูร้อน ฝนบอกมาเป็นมา ดังนั้นนางกระตุ้นบังเหียนม้า ม้าขาวห้อตะบึงเร็วกว่าเดิม

ไม่ถึงชั่วน้ำเดือด ลมพัดแรงขึ้น ฝนเม็ดโตเท่าถั่วเหลืองโปรยปรายลงมา สายตายามกวาดมองข้างทางไร้บ้านช่อง เพียงแต่ในหุบเขาด้านซ้ายปรากฏกำแพงสีเหลืองมุมหนึ่งโผล่พ้นออกมา

อ้วงจี่อีกระตุ้นม้าเข้าใกล้ ที่แท้เป็นศาลโบราณหลังหนึ่ง บนป้ายขวาง

ชำรุดจารึกอักษร "เซียงฮุยซิ้งซื้อ" (ศาลบูชาเซียงฮุย...เซียงฮุยเป็นนางสนมของเซียงกุน ซึ่งถือเป็นเทพเจ้าแม่น้ำเซียงจุ้ย) สีทองบนตัวอักษรกระเทาะหลุดร่วง แสดงว่าขาดการบูรณะนานปี โอ้วฮุยกระโดดลงจากหลังม้า ผลักประตูศาลลากม้าขาวเข้าไป

ยามนี้ เสียงฟ้าร้องครืนครันติดต่อกัน สายฟ้าแลบแปลบปลาบ อ้วงจี่อีแม้มีฝีมือสูงเยี่ยม สีหน้าอดปรากฏแววตื่นตระหนกมิได้ โอ้วฮุยสืบเสาะถึงโบสถ์หลังในศาลบูชาปราศจากร่องรอยผู้คน จึงวกกลับมายังด้านหน้า กล่าวว่า

"ยังคงเป็นโบสถ์หลังสะอาดกว่า"

เสาะหาหญ้าฟางปัดกวาดสถานที่ครึ่งแถบ กล่าวว่า

"ฝนนี้ตกไม่นาน รอสักครู่จะหยุดแล้ว วันนี้ต้องสามารถบรรลุถึงเมืองเซี่ยงซัว"

อ้วงจี่อีส่งเสียงดังอืมม์ ไม่กล่าวกระไรอีก คนทั้งสองความจริงพูดจาหยอกล้อ แต่หลังจากโดยสารม้าตัวเดียวกัน จิตใจอ้วงจี่อีบังเกิดความรู้สึกพิสดารเล็กน้อย ขณะมองดูโอ้วฮุย อดกระดากอายมิได้

ทั้งสองนั่งเคียงบ่าเคียงไหล่ พลันเบือนหน้ามาโดยพร้อมเพรียง สายตาพอประสานสบ ต้องยิ้มเล็กน้อย พากันหันหน้ากลับไป ผ่านไปชั่วครู่ โอ้วฮุยถามว่า

"เดี่ยซากอสบายดี ?"

"สบายดี มันมีอันใดไม่สบาย ?"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"มันอยู่ที่ใด ? ข้าพเจ้าคิดถึงมันยิ่ง ต้องการพบมัน"

"อย่างนั้นท่านกลับไปยังแคว้นซิงเกียง ขอเพียงท่านไม่ตายและมันไม่ตายต้องได้พบพาน"

โอ้วฮุยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านเพิ่งออกจากแคว้นซิงเกียงกระมัง ?"

อ้วงจี่อีเหลียวหน้ามายิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ใช่แล้ว ท่านเห็นรูปลักษณะของข้าพเจ้านี้คล้ายหรือไม่ ?"

โอ้วฮุยสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ทราบ ก่อนหน้านี้ข้าพเจ้าเข้าใจว่า แคว้นซิงเกียงเป็นดินแดนทะเลทรายอันรกร้าง กลับมีหญิงงามเช่นโกวเนี้ย"

อ้วงจี่อีหน้าแดงวูบ ร้องเพ้ย กล่าวว่า

"ท่านกล่าวเหลวไหลอันใด ?"

โอ้วฮุยพอกล่าวจากปากก็สำนึกเสียใจเล็กน้อย หวนนึกถึงชายหญิงอยู่ในศาลเจ้าร้าง ไม่อาจพูดจาลวนลาม ดังนั้นหันเหหัวเรื่องว่า

"ฮกได้ส่วยจัดการชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดิน ที่แท้เป็นเพราะเหตุใด ?"

อ้วงจี่อีเห็นมันพูดจาเรียบร้อย ต้องกวาดมองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"ฮกได้ส่วยเป็นเชื้อพระวงศ์สูงศักดิ์ กินอิ่มไม่มีเรื่องกระทำ จึงจับมือดีในยุทธจักรมาต่อยตีกัน ดุจเดียวกับตีไก่กัดจิ้งหรีด น่าสมเพชยอดฝีมือทั้งแผ่นดินถูกมันปั่วหัวกลับไม่รู้สึกสำนึก"

โอ้วฮุยตบขาอ่อนดังฉาดร้องว่า

"โกวเนี้ยกล่าวมิผิด ความเห็นอันสูงส่ง เป็นที่เลื่อมใสของข้าพเจ้านัก ที่แท้โกวเนี้ยช่วงชิงตำแหน่งเจ้าสำนักตลอดทาง เพื่อก่อกวนรังควานฮกได้ส่วยผู้นี้"

อ้วงจี่อียิ้มพลางกล่าวว่า

"เราทั้งสองมิสู้ร่วมแรงร่วมใจ ชิงตำแหน่งเจ้าสำนักทั้งแผ่นดินมาครึ่งหนึ่ง เมื่อเป็นเช่นนี้ การชุมนุมของฮกได้ส่วยก็ขาดดกบกพร่อง พวกเราต่อยไปก่อกวนมันในการชุมนุม ให้มันนับแต่นี้ไม่กล้าดูแคลนผู้ฝึกวิชาบู๊อีก"

โอ้วฮุยปรบมือกล่าวว่า

"ประเสริฐ ตกลงตามนี้ โกวเนี้ยนำขบวน ข้าพเจ้าติดตามรับใช้"

"พลังฝีมือท่านเหนือล้ำกว่าข้าพเจ้า ไยต้องเกรงอกเกรงใจ ?"

ทั้งสองสนทนาอย่างถูกคอ เห็นฝนไม่ยอมหยุด กลับยิ่งมายิ่งตกหนัก หลังศาลบูชามีธารภูเขาสายหนึ่ง น้ำป่าทะลักลงมาบังเกิดเสียงครืนครันสะท้านแก้วหู ศาลโบราณมีอายุเก่าแก่ ชำรุดเสียหาย ทุกที่ทางเจิ่งนองด้วยน้ำ โอ้วฮุยกับอ้วงจี่อีขดตัวอยู่มุมโบสถ์ เห็นใกล้พลบค่ำแล้ว เมฆดำกลับปกคลุมอยู่เหนือศีรษะ ดูท่าไม่สามารถออกเดินทางได้ โอ้วฮุยไปยังห้องครัวหากิ่งไม้แห้งจำนวนหนึ่งก่อเป็นกองไฟบนพื้น ส่องแสงสว่างต่างตะเกียง กล่าวว่า

"ฝนตกหนักไม่หยุด พวกเราได้แต่ทนหิวโหยคืนหนึ่งแล้ว"

เปลวไฟส่องต้องใบหน้าอ้วงจี่อี ยิ่งแดงเปล่งปลั่งงามผุดผาด อ้วงจี่อีนับแต่เข้าสู่แผ่นดินดงง้วน ค้างแรมในป่าเขาเป็นนิจสิน แต่การอยู่ร่วมกับบุรุษหนุ่มผู้หนึ่งในศาลโบราณสองต่อสอง กลับเป็นประสบการณ์ที่ไม่เคยมีมา ในใจอดบังเกิดเป็นรสชาติบอกไม่ถูกมิได้ โอ้วฮุยรวบรวมหญ้าฟางปูลงบนแท่นบูชา จากนั้นสุมหญ้าฟางลงบนพื้นที่อยู่ถัดจากแท่นบูชา กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ลี่อตั่งปิงนอนบนฟ้า สุนัขตกน้ำนอนบนดิน"

พลางล้มตัวลงยังกองฟางบนพื้น พลิกตัวหาผนัง พริ้มตาทั้งสองลง

อ้วงจี่อีลอบผงกศีรษะ รู้สึกมันเป็นวิญญูชนรักษามารยาทจริง ๆ จึงกล่าว

"สุนัขตกน้ำ วันพรุ่งพบกันใหม่"

พลางกระโดดขึ้นบนแท่นบูชา หลังจากนอนลงจิตใจไม่สงบ ได้ยินเสียงฝนสาดซัดใส่แผ่นกระเบื้องดังเกรียวกราว จวบจนครึ่งชั่วยามให้หลังค่อยเคลิ้มหลับไป

หลับไหลถึงกลางดึก ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าอย่างเลือนราง เคลื่อนใกล้เข้ามาทุกขณะ ดังนั้นอ้วงจี่อีพลิกตัวลุกขึ้นนั่ง โอ้วฮุยก็ได้ยิน กล่าวว่า

"ลี่อตั่งปิง มีคนมาแล้ว"

ได้ยินเสียงฝีเท้าม้ายิ่งมายิ่งเข้าใกล้ ยังแฝงเสียงล้อรถบดกับพื้น โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"ฝนห่านี้ตกตั้งแต่หลังเที่ยง ไหนมีคนฝ่าสายฝนเดินทางทั้งในยามราตรี ?"

ได้ยินรถม้ามาถึงหน้าศาลบูชา พากันหยุดยั้งลง อ้วงจี่อีกล่าวว่า

"พวกมันคิดเข้าศาลบูชาไป"

พลางกระโดดลงจากแท่นบูชา นั่งอยู่ข้างกายโอ้วฮุย จริงดังคาดหมาย ประตูศาลบูชาถูกผลักเปิดดังแอ๊ด รถม้าแล่นมาถึงเชิงระเบียงโบสถ์หน้า จากนั้นคนรถสองคนถือคบไฟมาถึงโบสถ์หลัง พอเห็นโอ้วฮุยและอ้วงจี่อี กล่าวว่า

"ที่นี่มีคน พวกเราพักผ่อนที่โบสถ์หน้า"

กล่าวจบล่าถอยกลับไป ได้ยินโบสถ์หน้าบังเกิดเสียงคนสับสน มีประมาณยี่สิบกว่าคน บ้างผ่าฟืน ก่อไฟ บ้างซาวข้าวตั้งเดา ถ้อยคำที่กล่าวล้วนเป็น

สำเนียงกวางดุ้ง วุ่นวายชั่วขณะ จึงค่อย ๆ สงบลง พลันได้ยินเสียงคนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ไม่ต้องปูเดียง หลังจากรับประทานอาหาร ไม่ว่าฝนหนักหรือบางยังต้องฉกฉวยความมืดเดินทางต่อ"

โอ้วฮุยพอฟังสุ้มเสียงนี้ต้องใจสั่นสะท้าน ยามนี้พื้นที่โบสถ์หลังยังไม่มอดดับ ภายใต้แสงไฟสาดส่องเห็นอ้วงจี่อีก็หน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย ได้ยินผู้คนที่โบสถ์หน้าอีกคนหนึ่งกล่าวว่า

"เล่าเอี้ยจื้อ (นายผู้เฒ่า) ละเอียดรอบคอบไปแล้ว ฝนตกหนักปานนี้..."

ยามนี้เสียงฝนดังเกรียวกราวกลบคำพูดตอนท้ายของมันไป คนกล่าววาจาตอนแรกกลับมีลมปราณเปี่ยมล้น สุ้มเสียงก้องกังวาน มาตรว่ากางกั้นด้วยโบสถ์หลังหนึ่ง ในเสียงฝนยังดังแว่วมาว่า

"ในเดือนมืดมีฝนตก เหมาะกับการเดินทาง อย่าได้เห็นแก่ความสุขสบายชั่ววูบทำร้ายชีวิตทั้งครอบครัว ที่นี้ห่างจากทางหลวงไม่ไกล อย่าได้ภูตผีดลบันดาลพบพานโจรน้อยนั้น"

โอ้วฮุยรับฟังถึงตอนนี้ ปราศจากความเคลือบแคลงสงสัยอีกต่อไป ครุ่นคิดขึ้น

"นับว่าภูตผีดลบันดาลจริง ๆ กลับพบพานเราในที่นี้"

ดังนั้นกล่าวเบา ๆ

"ลื่อตั่งปิง เบื้องนอกมีเจ้าสำนักมาอีกผู้หนึ่ง ครั้งนี้ให้ข้าพเจ้าช่วงชิง"

อ้วงจี่อีส่งเสียงดังอืมม์ กลับไม่กล่าววาจา โอ้วฮุยเห็นนางไม่มีสีหน้ายินดีต้องประหลาดใจ ดังนั้นกระชับสายรัดเอวแน่นขึ้น เสียบดาบไว้ในสายรัดเอว ก้าวยาว ๆ ไปยังโบสถ์หน้า

เห็นห้องข้างตะวันออกมีผู้คนเจ็ดแปดคนนั่งกับพื้น หนึ่งในจำนวนนั้นร่างสูงใหญ่ ยามนั่งกับพื้นยังสูงกว่าคนธรรมดาครึ่งศีรษะ หันร่างสู่ภายนอก โอ้วฮุยดูจากด้านข้างมันก็จดจำออกว่ามันคือทมิฬได้หงส์เทียนน้ำ มันพิงกระบองทองคำอยู่บนร่าง ช้อนตามองท้องฟ้า ครุ่นคิดอย่างเคลิบเคลิ้ม ไม่ทราบห่วงหาอาลัยถึงทรัพย์สมบัติมหาศาลในเมืองฮุดซัว หรือครุ่นคิดหาวิธีจัดการศัตรูกอบกู้ชื่อเสียง ? โอ้วฮุยเดินออกจากหลังแท่นบูชา คนที่โบสถ์หน้าล้วนไม่ทันพบเห็น

ภายในโบสถ์ด้านซ้ายก่อไฟกองใหญ่ เหนือกองไฟแขวนหม้อเหล็กขนาด

ใหญ่ใบหนึ่งกำลังหุงข้าว โอ้วฮุยเดินตรงไป ตวัดเตะเท้าหนึ่ง บังเกิดเสียงเครังครัง หม้อเหล็กถูกเตะลอยไปยังลานตึก ข้าวขาวกระจายทั่วพื้นดิน ทุกผู้คนเหลียวดูวับมาอย่างแตกตื่น หงส์เทียนน้ำหงส์อิดเม้งพ่อลูกและพวกจดจำโอ้วฮุยออก ล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป คนมือเปล่ารีบชิงไปหยิบฉวยอาวุธ

โอ้วฮุยพอเห็นใบหน้าอวบอ้วนของหงส์เทียนน้ำ หวนนึกถึงสภาพการตายของเจ็งอาสี่ทั้งครอบครัวในศาลเจ้าปักตี่เบี่ย ต้องหัวร่ออย่างขุ่นแค้น กล่าวว่า

"หงส์เล่าเอี้ย ที่นี้เป็นศาลเซียงกีเบี่ย บรรยากาศร่มรื่นยิ่ง"

หงส์เทียนน้ำหลังจากฆ่าเจ็งอาสี่ทั้งครอบครัวสามชีวิต ก็ทำลายบ้านช่องหลบหนี ตลอดรายทางกลางวันพักผ่อนกลางคืนเดินทาง มุ่งลัดเลาะไปตามทางน้อยเปลี่ยวร้าง โอ้วฮุยแม้ปราดเปรียว จะอย่างไรยังด้อยประสบการณ์บู๊ลิ้ม จึงยังหาร่องรอยไม่พบ วันนี้หากมิใช่ฝนตกหนัก เกิดเหตุบังเอิญ ประกันไม่พบพานในศาลบูชานี้

หงส์เทียนน้ำเห็นคู่อริพลันปรากฏกาย ต้องใจหายวูบ ครุ่นคิดขึ้น

"ดูท่า ศาลเซียงกีเบี่ยนี้จะเป็นที่ฝังสังขารของเราแล้ว"

แต่สีหน้ามันยังระงับเป็นปรกติ ผุดลุกขึ้นช้า ๆ กวักมือต่อบุตรชายเรียกมันเข้าใกล้ไป มีคำพูดคิดบอกกล่าว

โอ้วฮุยขวางดาบอยู่หน้าประตู ยิ้มพลางกล่าวว่า

"หงส์เล่าเอี้ยไม่ต้องสั่งอันใด ท่านฆ่าเจ็งอาสี่ทั้งครอบครัว ข้าพเจ้าจะฆ่าหงส์เล่าเอี้ยท่านทั้งครอบครัว หงส์เล่าเอี้ยผิดแผกจากผู้อื่นต้องทิ้งเป็นคนสุดท้ายไว้ให้ท่านกังวลว่ายังมีครอบครัวของท่านอยู่ในโลก"

หงส์เทียนน้ำกลางหลังเย็นวะวาบ คิดไม่ถึงคนผู้นี้อายุยังเยาว์ กลับมีจิตใจโหดเหี้ยมอำมหิตปานนี้ ดังนั้นขยับกระบองทองคำกล่าวว่า

"ลูกผู้ชายกล้ากระทำกล้ารับ กล่าวพร่ำพิไรไยกัน ? ท่านต้องการชีวิตผู้แซ่หงส์ก็หยิบฉวยไป"

พลางสาวเท้าไปหนึ่งก้าว หวดกระบองทองคำลงยังศีรษะโอ้วฮุย มือซ้ายกลับโบกไปยังด้านหลัง บอกใบ้ให้บุตรชายรีบหนี

หงส์อิดเม้งทราบว่าบิดาไม่ใช่คู่ต่อสู้ บามดับขันไหนเลยยินยอมหนีเอาชีวิตรอดแต่ผู้เดียว ? ร้องดัง ๆ ว่า

"ทั้งหมดบุกโดยพร้อมเพรียง"

มันคิดใช้พวกมากเข้าเอาชัย กล่าวจบยกดาบขึ้น โลดแล่นถึงเบื้องซ้ายของโอ้วฮุย เครือญาติคนสนิทและศิษย์ที่ติดตามหงส์เทียนน้ำหลบหนีมีทั้งสิ้นสิบหกสิบเจ็ดคน มีอยู่กว่าครึ่งล้วนรู้จักวิชาฝีมือ พอได้ยินเสียงร้องของหงส์อิดเม้งปรากฏผู้คนเก้าคนถืออาวุธรายล้อมเข้ามา หงส์เทียนน้ำขมวดคิ้วครุ่นคิดขึ้น

"ช่างไม่รู้จักดีชั่วจริง ๆ หากแม้นคนมากสามารถเอาชัย ในเมืองฮุดซัวเรายังมีคนไม่มากพอหรือ ไยต้องลนลานหนีเอาชีวิตรอด ?"

แต่เหตุการณ์ดำเนินถึงขั้นนี้ ไม่มีหนทางอื่นอีก ได้แต่สู้ตาย กระบองพอจู่โจมออก กระบวนท่าไม่ทันใช้ถึงที่สุด ก็วาดกระบองเฉียง ๆ รั้งกลับมากวาดขวางออก

โอ้วฮุยหวนนึกถึงคนผู้นี้บาปหนาสาหัส หากปลิดชีวิตในดาบเดียวไม่สาสมแก่ความผิด เห็นกระบองทองคำกวาดมาถึง พลันเหวี่ยงดาบขึ้นไป ยื่นมือคว้าใส่ปลายกระบอง พอลงมือก็ยึดถือศัตรูเป็นเช่นสวะไร้ความหมาย หงส์เทียนน้ำแม้บันดาลโทสะ แต่ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามมีฝีมือเลอเลิศ ไม่กล้าชะล่าใจ รีบรั้งกระบองกลับ ถอยกายไปหนึ่งก้าว

ได้ยินเบื้องบนศีรษะบังเกิดเสียงดังฉึก ทุกผู้คนแม้เผชิญศัตรูเข้มแข็งยังอดเงยหน้ามองมิได้ ที่แท้โอ้วฮุยขว้างดาบไปฟันใส่ขื่อโบสถ์ ดาบคาอยู่บนไม้ขื่อไม่ร่วงหล่นลงมา โอ้วฮุยหัวร่อดังยาวนาน โถมปราดลงในกลุ่มคน สองมือตวัดวูบวาบ จี้สกัดจุดของศิษย์หงส์เทียนน้ำทั้งแปดเก้าคนไว้ บ้างตวัดแขนเฉียง ๆ บ้างยกเท้าเตะกราด โค่นทั้งหมดล้มระเนระนาดลง พริบตานั้นใจกลางโบสถ์เวิ้งว่างเปล่า เพียงหลงเหลือสองพ่อลูกตระกูลหงส์และโอ้วฮุยจำนวนสามคน

หงส์เทียนน้ำขบกรามตวาดเบา ๆ

"เม้งยี้ยังไม่ไป ต้องการให้ตระกูลหงส์ไร้ผู้สืบตระกูลหรือ ?"

หงส์อิดเม้งยังลังเล ไม่ทราบสมควรสะอึกเข้ากลุ้มจู่โจม หรือหนีเอาชีวิตรอด โอ้วฮุยขยับกายวูบ สะอึกถึงด้านหลังหงส์อิดเม้ง หงส์เทียนน้ำตวาดก้องควงกระบองทองคำเข้ามาสกัดขัดขวาง

โอ้วฮุยก้มศีรษะลง มุดลอดซอกแขนหงส์อิดเม้งไป ยกมือผลักใส่หัวไหล่มัน หงส์อิดเม้งไม่อาจยืนหยัดมั่น ล้มหงายไปด้านหลัง เข้าหากระบองทองคำ

หงส์เทียนน้ำใจหายวาบ รีบรั้งกระบองทองคำกลับ นับว่ามันฝึกปรือเพลงกระบองหลายสิบปี สามารถรั้งอาวุธกลับมาอย่างหักโหม ไม่ได้หวดศีรษะบุตรชายแหลกเหลวไป โอ้วฮุยรู้สึกใช้วิธีนี้ต่อสู้กับมันกลับแยบยลนัก ไม่รอให้หงส์อิดเม้งยืนหยัดมั่น มือขวาคว้าต้นคอมัน ยกมือซ้ายฟาดใส่ศีรษะมัน

หงส์เทียนน้ำหวนนึกถึงตอนอยู่ในศาลเจ้าปักตี่เบี่ย โอ้วฮุยกระแทกคอเต่าศิลาหักสะบั้นในฝ่ามือเดียว ฝ่ามือนี้หากฟาดใส่ศีรษะบุตรชาย หงส์อิดเม้งไหนเลยมีชีวิตรอดได้ รีบเสือกกระบองทองคำออก จี้ใส่ชายโครงด้านซ้ายของโอ้วฮุย บีบบังคับโอ้วฮุยรั้งมือกลับไปปิดป้อง โอ้วฮุยยกมือซ้ายชะงักค้างกลางอากาศวูบหนึ่ง รอจนกระบองทองคำใกล้บรรลุถึงหว่างเอว พลันใช้มือขวาดันศีรษะหงส์อิดเม้งเข้าหาปลายกระบอง

เช่นนี้ผ่านไปหลายกระบวนท่า หงส์อิดเม้งกลับกลายเป็นอาวุธชิ้นหนึ่งในมือโอ้วฮุย โอ้วฮุยหากมิใช่ผลักศีรษะมันเข้าปะทะกับกระบองทองคำ ก็ใช้แขนขามันด้านสภาวะกระบอง จนหงส์เทียนน้ำแทบปลิดชีวิตบุตรชายกับมือ

หงส์เทียนน้ำถึงกับระทดทั้งกายและใจ พลันถอยกายไปสามก้าว เหวี่ยงกระบองทองคำกับพื้นดังดึงใหญ่ จนอิฐปูพื้นแตกไปหลายก้อน โอ้วฮุยตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"หงส์เทียนน้ำ ท่านมีความรักบุตรชาย อย่างนั้นบุตรของผู้อื่นเล่า ?"

หงส์เทียนน้ำงงงันวูบ จากนั้นกระชากเสียงว่า

"ผู้แซ่หงส์ครองความยิ่งใหญ่แถบเนี่ยน้ำ เป็นเจ้าสำนักห้าเสือ ฆ่าคนมากมายสุดคณนานับ บุตรชายเราก็ฆ่าคนสามสี่สิบคน วันนี้ตายในเงื้อมมือท่าน ไม่นับเป็นอย่างไรได้ ท่านไม่ลงมือ พร่ำพิไรอันใด"

โอ้วฮุยตวาดว่า

"อย่างนั้นท่านจัดการกับตัวเอง ไม่ต้องให้เสียวเอี้ยเปลืองมือเท้ามากความ"

หงส์เทียนน้ำเก็บกระบองทองคำขึ้น หัวร่อฮาฮา วกกระบองหมายหวดใส่ศีรษะตนเอง

ทันใด ประกายสีเงินวูบขึ้น แส้อ่อนเส้นหนึ่งพุ่งวาบจากเบื้องหลังโอ้วฮุย ม้วนพันกระบองทองคำไว้ คนสะบัดแส้คืออ้วงจื่อ นางพอม้วนกระบองไว้ก็หยิบยืมสภาวะกระโดดปราดมา กล่าวว่า

"โอ้วตั๋วกอ พวกเราเพียงช่วงชิงตำแหน่งเจ้าสำนัก ไม่อาจทำร้ายคนถึงแก่ชีวิต"

โอ้วฮุยขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน กล่าวว่า

"อ้วงโกวเนี้ยยังไม่ทราบ คนผู้นี้มีความผิดร้ายแรง ผิดแผกจากเจ้าสำนักทั่วไป"

อ้วงจี่อีสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าช่วงชิงเจ้าสำนัก ชื่อแป้ทราบเรื่องอย่างมากเพียงแย้มยิ้ม หากทำร้ายคนถึงตาย ท่านผู้เฒ่าจะโทษว่าตำหนิแล้ว"

"คนผู้นี้ถูกข้าพเจ้าฆ่าตาย ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับโกวเนี้ย"

"ไม่ถูกต้อง ไม่ถูกต้อง เรื่องช่วงชิงเจ้าสำนักสืบเนื่องจากข้าพเจ้า คนผู้นี้เป็นเจ้าสำนักห้าเสือ ไหนเลยบอกว่าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า ?"

โอ้วฮุยกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"ข้าพเจ้าติดตามจากกวางตุ้งถึงโอ้วน้ำ เพื่อตามล่าโจรร้ายนี้ มันเป็นเจ้าสำนักก็ดี ไม่เป็นเจ้าสำนักก็ดี วันนี้ข้าพเจ้ามิอาจไม่ฆ่ามัน"

อ้วงจี่อีกล่าวอย่างจริงจัง

"โอ้วตั๋วกอ ข้าพเจ้ากล่าวเรื่องจริงกับท่าน ท่านฟังให้ดี"

โอ้วฮุยผงกศีรษะ อ้วงจี่อีกล่าวว่า

"ท่านไม่ทราบชื่อแป้ข้าพเจ้าเป็นใคร ใช่หรือไม่ ?"

"ข้าพเจ้าไม่ทราบ โกวเนี้ยมีฝีมือสูงเยี่ยม ชื่อแป้ท่านคงเป็นผู้กล้าสะท้านบุทธจักรท่านหนึ่ง ขอถามท่านผู้เฒ่ามีนามสูงส่งว่ากระไร ?"

อ้วงจี่อีกล่าวว่า

"นามของชื่อแป้ข้าพเจ้า ภายหน้าท่านย่อมทราบเอง ตอนนี้ข้าพเจ้าเพียงคิดบอกต่อท่าน ขณะที่ข้าพเจ้าออกจากแคว้นชิงเกียง ชื่อแป้ข้าพเจ้าบอกต่อข้าพเจ้าว่า 'การไปแผ่นดินตงง้วนของเจ้า ไม่ว่าเจ้าอาละวาดอย่างไรเราล้วนไม่ยุ่งเกี่ยว แต่ขอเพียงเจ้าฆ่าคนผู้หนึ่ง เราจะปลิดชีวิตน้อย ๆ ของเจ้า' ชื่อแป้ข้าพเจ้าลั่นปากไม่คืนคำ ถือปฏิบัติโดยเคร่งครัดตลอดมา"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"หรือคนร้ายที่ชั่วช้าสุดสามานย์ ก็ไม่อนุญาตให้ฆ่าทิ้ง ?"

"ตอนนั้นข้าพเจ้าก็ถามชือแป๋เช่นนี้ ท่านผู้เฒ่ากล่าวว่า 'คนร้ายความจริงสมควรฆ่า แต่เรื่องราวในโลกแปรปรวน คนผู้หนึ่งที่แท้ดีหรือเลว เจ้าอายุยังเยาว์ไหนเลยแยกแยะได้กระจ่างชัด ? ในโลกมีเสือหน้ายิ้ม และมีคนหน้าเสือใจกุศล คนตายไม่อาจฟื้นคืนชีพ ขอเพียงฆ่าผิดคนหนึ่ง ต้องดับแค้นเสียใจชั่วชีวิต'"

โอ้วฮุยผงกศีรษะกล่าวว่า

"คำพูดนี้ไม่ผิด แต่คนผู้นี้ยอมรับว่าฆ่าคนมากมายสุดคณนานับ ข้าพเจ้ายังเห็นมันทำร้ายราษฎรดีงามในเมืองฮุดซัวกับตา ประกันไม่ผิดพลาด"

"ข้าพเจ้าอยู่ใต้คำสั่งอาจารย์ มิอาจไม่ปฏิบัติตาม โอ้วตั่วกอเห็นแก่หน้าข้าพเจ้า ท่านโปรดอภัยละเว้นเถอะ"

โอ้วฮุยได้ยินนางกล่าวอย่างจริงจัง แสดงว่าตั้งใจวิงวอน นับแต่ตนเองรู้จักนาง ไม่เคยได้ยินนางกล่าวด้วยน้ำเสียงเช่นนี้มาก่อน อดหวั่นไหวใจมิได้ แต่แล้วหวนนึกถึงสภาพการตายของเจ็งอาสี่สามีภรรยาและพวก หวนนึกถึงคราบโลหิตที่ผ่าท้องบุตรน้อยบนพื้นหินหน้ารูปปั้นเทพเจ้าปักตี่เบี่ย หวนนึกถึงฝูงสุนัขดุขบกัดเจ็งเซี่ยวยี่กลางถนนเมืองฮุดซัว ถึงกับเลือดลมระอุพลุ่งพล่าน ร้องว่า

"อ้วงโกวเนี้ย เรื่องนี้ท่านถือว่าไม่ได้พบพาน เชิญท่านล่วงหน้าก่อนก้าวหนึ่ง พวกเราพบกันที่เมืองเซี่ยงซัว"

อ้วงจี่อีหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวอย่างไม่พอใจ

"ชั่วชีวิตข้าพเจ้าไม่เคยวิงวอนผู้อื่นมาก่อน ท่านกลับไม่ยอมคล้อยตาม คนผู้นี้ไม่มีความแค้นลึกล้ำกับท่าน ท่านเพียงสอดมือยุ่งเกี่ยวเพราะเรื่องของผู้อื่นเท่านั้น มันทำลายบ้านช่องหลบหนี กลางวันพักผ่อน กลางคืนเดินทาง นับว่ากลัวท่านจนสาหัสแล้ว โอ้วตั่วกอคนไม่อาจไล่ล่าฆ่าจนสิ้นซาก พึงอภัยละเว้นสักสามส่วน"

โอ้วฮุยกล่าวเสียงกังวาน

"อ้วงโกวเนี้ย ข้าพเจ้ามิอาจไม่ฆ่าคนผู้นี้ ตอนนี้ขอขมาต่อท่านก่อน ภายหน้าชือแป๋ท่านหากกล่าวโทษ ข้าพเจ้ายินยอมรับความผิดเอง"

พลางประสานมือคารวะจนจรดพื้น ได้ยินเสียงควับ อ้วงจี่อีสะบัดแส้เงินออก ม้วนใส่ดาบที่คาอยู่บนขื่อของโอ้วฮุย กระตุกลงมา เสือกมาถึงเบื้องหน้า

โอ้วฮุย กล่าวว่า

"รับไว้"

โอ้วฮุยยื่นมือรับด้ามดาบ ได้ยินนางกล่าวว่า

"โอ้วตั๋วกอ ท่านโค่นข้าพเจ้าพ่ายแพ้ก่อน ค่อยฆ่ามันทั้งตระกูล เมื่อถึงเวลานั้น ซือแป้ก็ไม่อาจโทษว่าตำหนิข้าพเจ้า"

โอ้วฮุยกระชากเสียว่า

"ท่านตั้งใจขัดขวาง ต้องมีสาเหตุเคลือบแฝง ซือแป้ท่านเป็นวีรบุรุษอันเที่ยงธรรม หรือไม่ถือเหตุผล ?"

อ้วงจี่อีถอนใจเบา ๆ กล่าวเสียงนุ่มนวล

"โอ้วตั๋วกอ ท่านไม่ไว้หน้าข้าพเจ้าแม้แต่น้อยจริง ๆ ?"

ภายใต้แสงไฟสาดส่อง ใบหน้านางผุดผาดปานบุปผา วิงวอนด้วยสุ้มเสียงแผ่วเบา โอ้วฮุยอดใจอ่อนมิได้ แต่ยิ่งเห็นนางวิงวอนร้องขอ ยิ่งรู้สึกความนี้ต้องมีเล่ห์อุบาย ต้องรำพึงในใจ

"โอ้วฮุยเอยโอ้วฮุย เจ้าหากงมงายในความงามสตรี ไม่คำนึงถึงความถูกต้องเที่ยงธรรม นับว่าเสียทีที่เป็นนักสู้ผู้กล้า บิดาเจ้าโอ้วเจ่กตอเป็นวีรบุรุษหาญกล้า ไหนเลยมีบุตรหลานสวะเช่นเจ้า ?"

ดูท่าหากไม่ลงมือ ยากยิ่งจะกำจัดความชั่วร้ายได้ ดังนั้นร้องว่า

"อย่างนั้นล่วงเกินแล้ว"

ตวัดดาบวูบ ประกายดาบแวววับ ครอบคลุมร่างท่อนบนของอ้วงจี่อีไว้ ตวัดมือซ้ายซัดเงินแท่งหนึ่งใส่ตำแหน่งหัวใจหงส์เทียนน้ำ

อ้วงจี่อีเห็นโอ้วฮุยเหม่อมองนางอย่างเซื่องซึมเซาคล้ายรับปากข้อขอร้องของนาง ในใจลอบยินดี มิคาดโอ้วฮุยลงมืออย่างกะทันหัน มือซ้ายยังซัดอาวุธลับพังจากเสียงลมเร่งร้อน เกรงว่าหงส์เทียนน้ำไม่อาจต้านรับได้ ยามนั้นบังเกิดความคิดประการหนึ่งวูบครุ่นคิดขึ้น

"มันคงไม่ทำร้ายเรา"

สลัดแส้ยาวไล่ติดตามไป เสียงดังคราหนึ่งเมื่อกระแทกแท่งเงินนั้นร่วงหล่นลง กับกระบวนท่าดาบของโอ้วฮุยไม่ปิดป้องแต่อย่างไร

ที่แท้โอ้วฮุยทราบว่าพลังฝีมือนางไม่เป็นรองตนเอง หากประมือกันไม่อาจ

ปรากฏผลในบัดดล หงส์เทียนน้ำสองพ่อลูก หากไม่ฉกฉวยโอกาสหลบหนี ก็ต้องลงมือลอบประทุษร้าย ดังนั้นขัดเงินหนักห้าตำลึงแท่งหนึ่งหมายสยบหงส์เทียนน้ำ มิคาดอ้วงจี่อีไม่คำนึงถึงความปลอดภัยส่วนตัว กลับเสี่ยงอันตรายช่วยคน คมดาบโอ้วฮุยห่างจากเบื้องบนศีรษะนางไม่กี่นิ้วพลันหยุดชะงักลงดวาดว่า

"นี่เป็นเพราะเหตุใด ?"

อ้วงจี่อีกล่าวว่า

"เพราะความจำเป็น"

พลันพุ่งถอยไปด้านหลัง โบกสะบัดแส้เงินออก ร้องว่า

"รับกระบวนท่าเถอะ"

โอ้วฮุยยกดาบปิดป้อง คิดหาโอกาสจู่โจมใส่หงส์เทียนน้ำอีก แต่แส้อ่อนใยเงินของอ้วงจี่อีพอร่ายรำออก ทุกกระบวนท่าล้วนเป็นท่าไม้ตาย โอ้วฮุยได้แต่คลี่คลายกระบวนท่าอย่างเคร่งเครียด

เห็นแส้อ่อนดวงเป็นประกายสีเงินวงใหญ่ ดาบใหญ่ร่ายรำเป็นประกายสีเงินวงเล็ก ประกายสีเงินทั้งสองวงพุ่งฉวัดเฉวียนวนเวียน บางครั้งบังเกิดเสียงแส้ดาบปะทะกัน อ้วงจี่อีพลันสลัดแส้อ่อน หวดเทียนไขที่จุดอยู่บนแท่นบูชาร่วงหล่นลงบนพื้น โอ้วฮุยฉุกคิดขึ้น

"นางคิดฟาดดับเปลวเทียน เพื่อให้ผู้แซ่หงส์หลบหนี"

แต่มาดรแม้นทราบจิตเจตนาของนาง แต่ยามกะทันหันไม่มีวิธีจัดการได้แต่ร่ายรำกระบวนท่าพิสดารในเพลงดาบตระกูลโอ้วชิงรุกไล่ อ้วงจี่อีร้องว่า

"เพลงดาบอันยอดเยี่ยม"

ขวางแส้ปัดป่ายดาบหนึ่ง ปลายแส้ม้วนฟืนไฟที่ลุกไหม้อยู่บนพื้นดุ้นหนึ่งสะบัดเหวี่ยงใส่โอ้วฮุย

ที่แท้หม้อเหล็กที่หุงข้าวแม้ถูกโอ้วฮุยเตะกระเด็น ฟืนไฟทั้งยี่สิบสามสิบดุ้นยังไม่ดับ โอ้วฮุยเห็นนางใช้แส้ยาวม้วนฟืนไฟซัดเหวี่ยงมา ได้แต่กระโดดหลบหลีก อ้วงจี่อีใช้แส้ยาวม้วนฟืนไฟสะบัดเหวี่ยงไม่หยุดยั้ง ดุ้นหนึ่งเพิ่งใช้ออก ดุ้นสองตามติดมาถึง ในความมืดปรากฏแสงไฟพุ่งวูบวาบลานตา

โอ้วฮุยได้แต่ทุ่มเทตัวเบา พุ่งวนหลบหลีกฟืนไฟ เห็นศิษย์บริวารและ

คนรถผู้ติดตามของหงส์เทียนน้ำ ล้วนหลบลี้ไปยังโบสถ์หลัง ที่ถูกจี้สกัดจุดก็ถูกโอบอุ้มไป หงส์เทียนน้ำสองพ่อลูกกลับยืนอยู่ด้านข้าง ตาทอประกายดุร้าย

โอ้วฮุยกริ่งเกรงหงส์เทียนน้ำฉวยโอกาสหลบหนี สะบัดดาบดังควับเดี้ยวร่างกลับไม่ห่างจากประตูศาลบูชา ต่อสู้กันชั่วขณะ ฟืนไฟที่พุ่งบินกลางอากาศลดน้อยลง ที่ร่วงหล่นลงบนพื้นก็ค่อย ๆ แตกดับไป ในที่สุดเพียงหลงเหลือฟืนไฟท่อนหนึ่งที่ยังลุกไหม้ ได้ยินอ้วงจี่อีกล่าวว่า

"โอ้วตั่วกอ เพลงแส้ของข้าพเจ้าชุดนี้ประหลาดพิสดารยิ่ง ท่านต้องระวัง"

พลันบังเกิดเสียงครืนครันปานฟ้าร้อง ไม่ทราบในแส้อ่อนของนางบังเกิดสุ้มเสียงประหลาดพิกลเช่นนี้อย่างไร โอ้วฮุยควงดาบตั้งรับ คิดสังเกตเพลงแส้ของนางก่อน ค่อยหาหนทางจู่โจม พลันได้ยินเสียงปิ๊กปิก ฟืนไฟท่อนสุดท้ายแตกกระจายออก สะเก็ดไฟพอพุ่งผ่าน ภายในโบสถ์พลันมืดสนิท

ยามนี้ฝนตกหนักกว่าเดิม ซัดใส่กระเบื้องมุงหลังคาดังเกรียวกราว ผสานกับเสียงแส้ของอ้วงจี่อียิ่งครืนครันสะท้านหู โอ้วฮุยแม้ขวัญกล้าแข็ง ยามนี้อดประหวั่นพรั่นใจมิได้ พลันบังเกิดความคิดประการหนึ่งวูบขึ้นดุจสายฟ้า

"วันที่อยู่ในศาลเจ้าปักตี่เบี่ย หงส์เทียนน้ำคิดฆ่าตัวตาย ปรากฏสตรีนางหนึ่งซัดวงแหวนกระแทกดาบมันร่วงหล่น ดูจากรูปกายและฝีมือของสตรีนางนั้น คงเป็นอ้วงโกวเนี้ยผู้นี้แล้ว"

ขบคิดถึงตอนนี้ถึงกับใจหายวูบ ครุ่นคิดขึ้น

"นางร่วมทางกับเรา ที่แท้คิดปองร้ายเรา"

ไม่ทราบเพราะเหตุใด ในใจกลับไม่รู้สึกแตกตื่นพรั่นพรึง หากแต่บังเกิดความผิดหวังหดหู่ พอเสียสมาธิเล็กน้อยฝีมือต้องผ่อนคลาย ตัวดาบถูกแส้อ่อนม้วนพันไว้แทบหลุดจากมือ รีบเกร็งกำลังกระชากดาบกลับมา

อ้วงจี่อีจะอย่างไรเป็นสตรี กำลังแขนไม่เท่าเทียมโอ้วฮุย โอ้วฮุยพอกระชากนางถึงกับข้อแขนชาวูบ ดังนั้นผ่อนคลายปลายแส้ เปลี่ยนเป็นจี้ใส่จุดอิมก๊กที่ข้อพับเข่าโอ้วฮุย โอ้วฮุยถลันหลบหลีก ตีโต้กลับคืนดาบหนึ่ง

ยามนี้ภายในโบสถ์มืดมิดสนิท ทั้งสองเพียงคำนวณเสียงลมอาวุธของฝ่ายตรงข้าม ลงมือปิดป้องคลี่คลาย โอ้วฮุยยิ่งระมัดระวังกว่าเดิม ครุ่นคิดขึ้น

"เพียงอ้วงโกวเนี้ยผู้นี้ เราก็ยากยิ่งจะเอาชัยแล้ว อย่าว่าแต่ยังมีหงส์เทียนน้ำ

สองพ่อลูก"

ยามนี้มันคำนวณแน่ว่าอ้วงจี่อีกับหงส์เทียนน้ำเป็นพวกเดียวกัน วันนี้ตนเองตกไปในหลุมพรางศัตรู ดังนั้นขบกรามกรอดพลิกข้อมือฟันดาบออกอย่างเร่งร้อน อ้วงจี่อีหงายร่างไปด้านหลัง รู้สึกคมดาบเย็นเยียบเฉียดผ่านใบหน้าไป ห่างเพียงไม่กี่นิ้ว ต้องใจหายวาบ กล่าวว่า

"โอ้วตั่วกอ ท่านมีโทสะหรือ ?"

พลางขยับแส้อ่อน พุ่งถอยไปด้านหลัง

โอ้วฮุยไม่ตอบคำ เงี่ยหูฟังตำแหน่งแห่งที่ของหงส์เทียนน้ำสองพ่อลูก ป้องกันพวกมันลอบประทุษร้าย อ้วงจี่อีหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านไม่แยแสข้าพเจ้า วางก้ามเขื่องโขนัก"

พลันสลัดแส้อ่อน เกี่ยวใส่ข้อเท้ามัน แส้นี้ใช้ออกโดยไร้สุ้มเสียง โอ้วฮุยคิดกระโดดหลบหลีกก็ไม่ทันท่วงที รีบปักดาบลงสู่พื้น หมายด้านแส้อ่อนของนาง มิคาดแส้อ่อนพอม้วนใส่ พลันกระชากวูบ ช่วงชิงดาบไปอย่างสวยงาม

ฝีมือชิงดาบครั้งนี้ใช้กระบวนท่ากลิ้งกลอกแฝงพลังพลิกแพลง โอ้วฮุยลอบร้องผิดท่า เมื่ออาวุธหลุดจากมือ วันนี้อาจต้องจบชีวิตในศาลโบราณนี้ ดังนั้นชิงโถมปราดไป ยื่นมือตะปบใส่ลำคอนาง กระบวนท่าเอ็งเยี้ยวเกาชิ่ว (มือตะขอเล็บเหยี่ยว) นี้ดุร้ายอำมหิตยิ่ง อ้วงจี่อีรู้สึกมีพลังความร้อนขุมหนึ่งดุกดามเข้าใกล้ นิ้วมือศัตรูยื่นถึงลำคอนาง ยามนี้แส้อ่อนอยู่รอบนอก ไม่ทันวกกลับมาต้านทาน ได้แต่คลายมือหงายร่างไปด้านหลัง เสียงเคร้งคร้างคราหนึ่ง ดาบแส้ร่วงหล่นลงสู่พื้นโดยพร้อมเพรียง

โอ้วฮุยพอตะกุยประสบผล กระบวนท่าที่สองจิ้งโป่วเลี่ยงฮ้วง (สืบเท้าสัมพันธ์) รุกไล่ตามติด อ้วงจี่อีประกบนิ้วจี้ ตีโต้กลับไป ทั้งสองต่อสู้ด้วยมือเปล่าในความมืด ทางหนึ่งต่อสู้ ทางหนึ่งหาโอกาสช่วงชิงอาวุธบนพื้น อ้วงจี่อีรู้สึกฝ่ายตรงข้ามยิ่งลงมือยิ่งดุดัน ไม่คล้ายเป็นการประลองฝีมือ ต้องลอบตื่นตระหนกครุ่นคิดขึ้น

"มันไฉนเปลี่ยนเป็นดุดันปานนี้ ?"

นับแต่นางเข้าสู่แผ่นดินตงง้วนพบพานมือดีไม่น้อย การต่อสู้คืนนี้นับเป็นการหักหาญดุเดือดที่สุด พลันพลิกแพลงท่าร่างวิ่งวนอยู่รอบข้าง ไม่ปล่อยให้

โอ้วฮุยประชิดถึงตัว โอ้วฮุยพลันฉุกคิดขึ้น

"นางเมื่อวิ่งวน เราก็ลอกเลียนตาม"

ดังนั้นพุ่งจากตะวันออกสู่ตะวันตก จากเหนือสู่ใต้ เคลื่อนไหวในตำแหน่งสี่สัณฐาน ใช้ฝ่ามือเปะปะวุ่นวาย ขอเพียงกระแทกถูกหงส์เทียนน้ำสองพ่อลูก จะทราบตำแหน่งแห่งที่ของพวกมันสองพ่อลูกในบัดดล โอ้วฮุยวนเวียนภายในโบสถ์รอบหนึ่ง ไม่พบเห็นร่องรอยหงส์เทียนน้ำสองพ่อลูก ต้องครุ่นคิดขึ้น

"หรือมันหลบหนีไปยังโบสถ์หลังแล้ว ไม่ถูกต้อง ตอนนี้เราอ่อนแอฝ่ายตรงข้ามเข้มแข็ง ด้วยกำลังพวกมากของมัน หากกลุ้มรุมเข้ามา ความจริงสามารถปลิดชีวิตเรา"

พลันได้ยินเสียงหวีด กระแสลมเร่งร้อนสายหนึ่งพุ่งมาปะทะหน้า ในความมืดจำแนกอย่างเลือนรางว่าเป็นรูปคนสูงใหญ่ร่างหนึ่ง สร้างความยินดีแก่โอ้วฮุยยิ่ง ร้องว่า

"มาได้ประเสริฐ"

สะบัดสองมือโดยพร้อมเพรียง เสียงโครมเมื่อกระแทกทรวงอกคนผู้นั้น สองฝ่ามือนี้ใช้กำลังภายในสิบส่วน คาดว่าหงส์เทียนน้ำต้องถูกกระแทกกระดูกสลายเสียชีวิต

มิคาดฝ่ามือพอกระแทกถูก รู้สึกร่างนั้นทั้งแข็งกระด้างทั้งเย็นเฉียบ พลังฝ่ามือพอแผ่พุ่งออก เศษดินปลิวกระจาย ที่แท้ที่พุ่งโถมมากลับเป็นรูปปั้นเทพเจ้าภายในศาล ได้ยินเสียงโครมครามกึกก้องอีกครา รูปปั้นเทพเจ้านั้นปลิวละลิ่วไปปะทะกับผนัง แตกสลายเป็นหลายท่อน อ้วงจี่อีหัวร่อพลางกล่าวว่า

"พลังฝ่ามืออันกล้าแข็งนัก"

สุ้มเสียงดังมาจากนอกซุ้มประตู จากนั้นเป็นเสียงเคร้งคร้าง ที่แท้แส้อ่อนกับดาบยาวล้วนถูกนางช่วงชิงไป โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"อาวุธถูกนางช่วงชิงไป ใช่สมควรติดตามไปสู้สืบต่อหรือไม่"

ขณะลังเล พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น อ้วงจี่อีร้องว่า

"ทมิฬได้ ท่านไฉนจากไปแล้ว ? ออกจะไร้น้ำมิตรเกินไป"

ในสายฝน เสียงฝีเท้าม้าดังอีกครา แสดงว่าขึ้นม้าติดตามไป

โอ้วฮุยบังเกิดความระทดท้อแท้ คราครั้งนี้นับว่าเพลี่ยงพล้ำพ่ายแพ้มาตรแม้นศิษย์บริวารของหงส์เทียนน้ำยังอยู่ละแวกใกล้เคียง หากคิดระบายโทสะ สามารถติดตามไปสังหารผู้คนขบวนหนึ่ง แต่ตัวการร้ายเมื่อหลบหนีกลับรังควานคนเหล่านั้น หาใช่พฤติการณ์ของผู้กล้าไม่

โอ้วฮุยล้วงชุดไฟจากอกเสื้อ จ่อจุดกับฟืนไฟที่ดับไปเมื่อครู่ กวาดตามองภายในโบสถ์ เห็นรูปปั้นเจ้าแม่เซียงฮุยเศียรหักกรหลุด แตกสลายเป็นหลายส่วน ข้าวขาวหญ้าฟืนกระจายอยู่รอบข้าง ฝนที่เบื้องนอกยังไม่หยุดตก โอ้วฮุยกระแทกนั่งลงบนอาสนะหน้าแท่นบูชา เหม่อมองกองไฟอย่างซึมเซา ครุ่นคิดขึ้น

"อ้วงโกวเนี้ยกับหงส์เทียนน้ำต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกันแน่นอน ทมิฬใต้เมื่อมีกำลังหนุนเช่นนี้ บวกกับกำลังพวกมากในเมืองฮุดซัว สมควรบดขยี้เราได้ ไฉนทำลายบ้านช่องหลบหนี ? วันนี้พวกมันวางกับดักในศาลโบราณ หากกลุ้มรุมโดยพร้อมเพรียง เกรงว่าเรามีอันตรายถึงแก่ชีวิต ไฉนกลับล่าถอยทั้งที่มีเปรียบ ? ดูจากท่าทีหงส์เทียนน้ำ การฆ่าตัวตายทั้งสองครั้งล้วนไม่แปลกปลอม ? อย่างนั้นก่อนหน้านี้มันหาทราบเรื่องที่อ้วงโกวเนี้ยลอบช่วยเหลือไม่"

หวนนึกถึงเมื่อต่อสู้ในความมืด กริ่งเกรงต้องพ่ายแพ้ กลับยึดถือนางเป็นศัตรูสำคัญ ต้องครุ่นคิดขึ้น

"ขณะที่เราต่อสู้กับนาง กลับไม่ยั้งมือไว้ไมตรีจริง ๆ ?"

การถามครั้งนี้ กระทั่งตนเองยังยากยิ่งจะตอบได้ คล้ายกับทุ่มเทอย่างสุดกำลังจริง ๆ แต่ก็คล้ายไม่ได้ลงมือด้วยอำมหิต ในใจครุ่นคิดขึ้น

"ขณะที่นางโถมเข้าใกล้มาฟาดฝ่ามือ เราไฉนไม่ใช้ท่าไม้ตายซวงซิมจุย (เหล็กเหลี่ยมทะลวงใจ) โอ้วฮุยเอยโอ้วฮุย ที่แท้เจ้าเกรงว่าจะทำร้ายนาง"

แต่แล้วฉุกคิดขึ้น

"มีอยู่ครั้งหนึ่ง ปลายแส้นางใกล้หวดใส่หัวไหล่เรา พลันรั้งกลับไป แสดงว่าจงใจอ่อนข้อ หรือเป็นเหตุบังเอิญ ?"

หวนทบทวนกระบวนท่าเมื่อครู่ ในใจบังเกิดความวาบหวามดื่มด่ำ ครุ่นคิดขึ้น

"นางประกันไม่ทำร้ายเราถึงแก่ชีวิต นางประกันไม่ทำร้ายเราถึงแก่ชีวิต หรือว่า... หรือว่า..."

ขบคิดถึงตอนนี้ ไม่กล้าครุ่นคิดต่อไป รู้สึกท้องหิวโหย ดังนั้นหิ้วเตาเหล็ก

ทีเมื่อครู่เตะล้มลงขึ้น ภายในหม้อยังมีข้าวขาวหลงเหลือ ดังนั้นก่อไฟหุงต้ม ไม่นานให้หลัง กลิ่นหอมของข้าวค่อย ๆ ระเหยออกจากหม้อ โอ้วฮุยทอดถอนใจ ครุ่นคิดขึ้น

"ตอนนี้เราหากหุงต้มเคียงคู่กับนางเป็นความเพริศแพร้วปานใด เจ้าโจรร้าย หงส์เทียนน่ากลับบุกรุกเข้าศาลบูชา"

จากนั้นครุ่นคิดขึ้น

"บังเอิญได้พบหงส์เทียนน้ำ ความจริงเป็นเรื่องดี เรากลับคิดฟุ้งซ่าน เหลวไหลไป"

มาตรว่าเตือนสติตนเอง แต่รอยยิ้มพริ้มพราย รูปโฉมงามล้ำของอ้วงจี่อี มักวนเวียนในห้วงสมอง จวบจนข้าวไหม้ยังไม่รู้สึกตัว

ยามนั้นนอกประตูศาลบูชาบังเกิดเสียงฝีเท้าดังขึ้น ประตูถูกผลักเปิดเบา ๆ โอ้วฮุยทั้งแดกดื่นทั้งยินดี กระโดดปราดขึ้น รำพึงในใจ

"นางกลับมาแล้ว"

ภายใต้แสงไฟสาดส่อง ผู้มาเป็นคนสองคน หนึ่งเป็นชายชราอายุห้าสิบเศษ ใบหน้าเหลืองซีดรูปกายผอมซูบ กลับเป็นเล้าเฮาะจินที่เคยชิงชัยกับอ้วงจี่อี ในหมู่ดึกใบปัง อีกผู้หนึ่งเป็นสตรีสาวอายุยี่สิบเศษ

เล้าเฮาะจินใช้ผ้าเขียวพันมือข้างหนึ่งคล้องกับลำคอ แสดงว่ารับบาดเจ็บ สตรีสาวเดินกะโผลกกะเผลก ที่เท้ารับบาดเจ็บไม่เบา คนทั้งสองร่างเปียกชุ่มโชก มีสภาพทุลักทุเลยิ่ง โอ้วฮุยขณะจะออกปากทักทาย เล้าเฮาะจินกวาดมองมันอย่างเฉื่อยชาแวบหนึ่ง กล่าวกับสตรีสาวว่า

"ท่านไปดูที่ด้านใน"

สตรีสาวรับคำ ชักดาบจากหว่างเอว เดินไปยังโบสถ์หลัง เล้าเฮาะจินพิงแท่นบูชา หอบหายใจหลายครา พลันกระแทกนั่งลง สีหน้าท่าทีกลับเงี่ยหูฟังสุ้มเสียงเบื้องนอก โอ้วฮุยเห็นมันไม่รู้จักตน ต้องครุ่นคิดขึ้น

"การประลองในหมู่ดึกวันนั้น ทุกผู้คนล้วนรู้จักมันกับอ้วงโกวเนี้ย เราปะปนอยู่ในกลุ่มคน เด็กชนบทเช่นนี้มันย่อมไม่รู้จัก"

พอเปิดฝาหม้อ กลิ่นเหม็นไหม้พลุ่งกระทบจมูก มีข้าวอยู่ครึ่งหม้อหุงจนไหม้เกรียม โอ้วฮุยยิ้มเล็กน้อย กำข้าวก้อนหนึ่ง ส่งเข้าปากขบเคี้ยว ชั่วครู่ให้หลัง

สตรีสาวกลับออกจากโบสถ์หลัง มือถือฟืนไฟดุ้นหนึ่ง กล่าวกับเล้าเฮาะจินว่า

"ไม่มีใด"

เล้าเฮาะจินระบายลมจากปาก แสดงว่าความคิดระวังผ่อนคลาย พิงแท่นบูชาพริ้มตาพักผ่อน น้ำฝนบนเสื้อผ้าไหลลงสู่พื้น ในน้ำฝนเจือปนคราบโลหิต

สตรีสาวก็เหน็ดเหนื่อยสิ้นเรี่ยวแรง แอบอิงคู่กับมัน ไม่ขยับเคลื่อนไหว ดูจากทีท่ามันทั้งสองคล้ายเป็นสามีภรรยาคู่หนึ่ง แต่สามีแก่เฒ่าภรรยาสาวสะคราญ อายุไม่สมกัน โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"ด้วยพลังฝีมือของเล้าเฮาะจิน สมควรยากยิ่งจะพบพานคู่มือเปรียบติดไฉนพ่ายแพ้อย่างทุลักทุเลเช่นนี้ ? แสดงว่าในยุทธจักรเหนือฟ้ายังมีฟ้า เหนือคนยังมีคน"

ยามนั้น พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังแว่วมาอีกครา เล้าเฮาะจินพลันผุดลุกขึ้น ล้วงอาวุธจากหว่างเอว กลับเป็นทวนสั้นร้อยสายโซ่ด้ามหนึ่ง กล่าวว่า

"ดงเพี้ย ท่านรีบไป เราจะเสี่ยงกับพวกมันในที่นี้"

พลางล้วงวัตถุยาวเขียะเศษจากอกเสื้อสิ่งหนึ่ง ส่งไปในมือนาง กล่าวเบา ๆ

"ท่านส่งไปให้กับมัน"

สตรีสาวขอบตาแดงระเรื่อกล่าวว่า

"ไม่ หากตายทั้งหมดก็ตายด้วยกัน"

เล้าเฮาะจินกระชากเสียงว่า

"พวกเราต้านศัตรูรับบาดเจ็บ เพราะเพื่อสิ่งใด ? เรื่องนี้หากทำไม่ได้ เราแม้ตายก็ไม่อาจนอนตาหลับ ท่านรีบหนีออกทางประตูหลัง เราจะพัวพันศัตรูไว้"

สตรีสาวยังอาลัยอาวรณ์ ร่ำไห้กล่าวว่า

"เล่าเคี้ยจื้อ เราสองเป็นสามีภรรยา ข้าพเจ้าไม่ได้ปรนนิบัติท่าน ก็ต้อง... ต้อง..."

เล้าเฮาะจินกระทืบเท้ากล่าวว่า

"ท่านทำงานใหญ่ให้กับเราครั้งนี้สำเร็จ ยังประเสริฐกว่าปรนนิบัติอันใด"

โบกมือซ้ายเร่งรัดว่า

"รีบไป รีบไป"

โอ้วฮุยเห็นมันสองสามีภรรยาผูกพันยากพลัดพราก ต้องครุ่นคิดขึ้น

"เล้าเฮาะจินเป็นคนเที่ยงธรรม ไม่ทราบเป็นผู้ใดสร้างความลำบากแก่มัน เราเมื่อประสบพบเหตุก็มิอาจไม่ยุ่งเกี่ยว"

ยามนั้นเสียงฝีเท้าม้าหยุดยั้งที่หน้าประตู ฟังจากสุ้มเสียงเป็นม้าสามตัว สองตัวหยุดยั้งที่หน้าประตู อีกตัวหนึ่งกลับอ้อมไปยังด้านหลัง เล้าเฮาะจินมีสีหน้าขุ่นเคือง กล่าวว่า

"ถูกผู้อื่นอุดประตูหลัง หนีไม่รอดแล้ว"

สตรีสาวกวาดตามองรอบข้าง ประคองแขนสามีปีนป่ายขึ้นแท่นบูชา หลบซ่อนอยู่ในหิ้งบูชา โบกมือต่อโอ้วฮุย สีหน้าเปี่ยมแววิงวอน ขอให้มันอย่าได้แพร่งพราย

แพรเหลืองหน้าหิ้งบูชาปล่อยลงไม่นาน ปรากฏคนสองคนเดินเข้าประตูศาลบูชามา โอ้วฮุยยังนั่งกับพื้น หยิบข้าวก้อนขบเคี้ยวช้า ๆ ชำเลืองมองไปยังคนทั้งสอง ต่อให้มันพบพานตัวประหลาดในยุทธจักรมาไม่น้อย ยามนี้ยังอดใจหายวาบมิได้ เห็นคนทั้งสองขนคิ้วหรุบลง ดวงตาสามเหลี่ยม จมูกทั้งเบี้ยวทั้งใหญ่ รูจมูกชี้ฟ้า สารรูปทุเรศอับลักษณ์ยิ่ง

คนทั้งสองกวาดมองโอ้วฮุยแวบหนึ่ง กลับไม่แยแสสนใจ แยกย้ายเป็นหนึ่งซ้ายหนึ่งขวา เดินไปยังโบสถ์หลัง ไม่นานให้หลังก็กลับออกมา พลันได้ยินเสียงดังเบา ๆ ที่ลานตึก คนผู้หนึ่งกระโดดลงจากหลังคา ที่แท้ขณะที่คนทั้งสองตรวจตรานหน้าหลัง คนที่ปิดสกัดประตูหลัง ก็ขึ้นไปคุมเชิงบนหลังคาตึก

โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"คนผู้นี้มีตัวเบาสูงเยี่ยมยิ่ง"

เห็นเขาคนไหววูบ คนผู้นั้นเดินเข้าโบสถ์มาสมทบ เห็นโฉมหน้ามันไม่ผิดแผกจากสองคนแรก มองปราดเดียวก็ทราบ คนทั้งสามเป็นพี่น้องร่วมอุทร คนทั้งสามถอดเสื้อกันฝนที่คลุมบนร่างออก โอ้วฮุยใจหายวาบอีกครา ที่แท้คนทั้งสามสวมเสื้อปอไว้ทุกข์ ใช้เชือกหญ้ารัดเอว คล้ายกับบิดามารดาเพิ่งสิ้นชีวิต

ภายในโบสถ์ล้วนอาศัยฟืนไฟดุ้นหนึ่งสาดแสงสว่าง สายฝนปลิวปรายลมเย็นยะเยือก กรรโชกจนแสงไฟบ่ดเดี๋ยวสว่างบัดเดี๋ยวสลัว พอทาบเงาร่าง

ทั้งสามกับผนัง บางครั้งใหญ่บางครั้งเล็ก ดูไปคล้ายปีศาจภูตพราย ได้ยินผู้มาคนสุดท้ายกล่าวว่า

"ตั๋วกอ บุรุษสตรีทั้งสองรับบาดเจ็บ ทั้งไม่ได้ขี่ม้า ตามเหตุผลไปไม่ไกล ละแวกนี้ก็ไม่มีบ้านช่องผู้คน ที่แท้หลบซ่อนอยู่ที่ใด ?"

คนอายุสูงวัยที่สุดกล่าวว่า

"เกรงว่าหลบซ่อนอยู่ในถ้ำโพรงดงหญ้า พวกเราไปตรวจค้นที่เบื้องนอกโดยละเอียด"

อีกผู้หนึ่งหันกายหมายออกไป พลันชะงักเท้าลง กล่าวถามโอ้วฮุยว่า

"นี่ เด็กน้อย เจ้าเห็นชายชราผู้หนึ่งและสตรีสาวนางหนึ่งหรือไม่ ?"

โอ้วฮุยปากเคี้ยวข้าวก้อน สั่นศีรษะอย่างมึนงง ตั๋วกอนั้นกวาดตามองรอบข้าง เห็นหีบเสื้อผ้ากระจัดกระจาย รูปปั้นรูปหนึ่งแตกหักเป็นหลายเสี่ยง บังเกิดความระแวงสงสัย ตรวจดูรอยเท้าที่เปื้อนน้ำบนพื้นโดยละเอียด

เล้าเฮาะจินสองสามีภรรยาฝ่าสายฝนเข้าศาลบูชา ใต้เท้าย่อมเปื้อนคราบน้ำดินโคลน โอ้วฮุยกวาดตาชำเลืองมอง พบเห็นรอยเท้าบนแท่นบูชา รีบกล่าวว่า

"เมื่อครู่มีคนหลายคนต่อยตีกันในที่นี้ มีทั้งบุรุษสตรีชราเยาว์วัย กระทั่งเจ้าแม่เซียงฮุยก็ถูกต่อยล้มลง บ้างหนีบ้างไล่ล้วนขี่ม้าไปแล้ว"

คนสอบถามโอ้วฮุยตอนแรก เดินถึงเชิงระเบียง พบเห็นคราบโคลนของล้อรถและเกือกม้าจำนวนมาก เชื่อว่าคำพูดของโอ้วฮุยไม่แปลกปลอม จึงกลับมาถามว่า

"พวกมันไปยังทิศทางใด ?"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"คล้ายไปยังทิศเหนือ ผู้ต่ำต้อยหลบซ่อนอยู่ใต้โต๊ะ ไม่กล้าดูมากความ"

คนผู้นั้นผงกศีรษะ ล้วงเงินเล็ก ๆ แท่งหนึ่งโยนลงที่เบื้องหน้าโอ้วฮุย กล่าวว่า

"ให้แก่เจ้า"

โอ้วฮุยกล่าวขอบคุณ เก็บเงินขึ้นมาลูบคลำทำท่าลิงโลดยินดี ในใจกลับครุ่นคิดขึ้น

"ภูติร้ายสามตนนี้มีพลังฝีมือไม่เลว หากติดตามหงส์เทียนน้ำและพวกทั้งต่อยตีกันเที่ยวหนึ่งก็ไม่เลว"

คนสอบถามโอ้วฮุยกล่าวว่า

"เล่าตั่ว (อันดับหนึ่ง) เล่ายี่ (อันดับสอง) ไปกันเถอะ"

คนทั้งสามคลุมเสื้อกันฝนเดินออกจากประตูศาลบูชา โอ้วฮุยได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ความนี้ต้องมีอุบายล้ำลึก ไม่ว่าอย่างไรอย่าได้ปล่อยให้มันชิงล้ำหน้าไป..."

อีกผู้หนึ่งกล่าวว่า

"หากสกัดไม่พบ มิสู้รีบไปส่งข่าว"

คนแรกนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"คำพูดของพวกเรา มันไหนเลยยินยอมเชื่อ อย่าว่าแต่..."

ยามนี้คนทั้งสามฝ่าไปในสายฝน คำพูดหลังจากนั้นถูกเสียงฝนกลบบังไม่สามารถได้ยินอีก สร้างความสงสัยแก่โอ้วฮุยยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"ไม่ทราบเป็นอุบายล้ำลึกอันใด ? และคิดไปส่งข่าวต่อผู้ใด ?"

ได้ยินในหิ้งบูชาบังเกิดเสียงกร๊อบแกร๊บ สตรีสาวประคองเล้าเฮาะจินลงจากแท่นบูชา ก่อนหน้านี้เล้าเฮาะจินประลองฝีมือกับอ้วงจี่อีในหมู่ดึกใบปังฝีมือปราดเปรียวปานใด ยามนี้เพียงลงจากแท่นบูชาเดี๋ย ๆ กลับงก ๆ เงิ่น ๆ โอ้วฮุยต้องครุ่นคิดขึ้น

"มิน่าเล่ามันรับบาดเจ็บสาหัสปานนี้ ภูตร้ายสามตนนั้นผนึกกำลังจู่โจมมันย่อมยากยิ่งจะรับมือได้"

เล้าเฮาะจินพอลงจากแท่นบูชา ก็คารวะต่อโอ้วฮุย กล่าวว่า

"ขอบคุณเซี่ยวกอ (คำเรียกบุรุษหนุ่ม) ช่วยชีวิต"

โอ้วฮุยรีบคารวะตอบ มันไม่คิดเปิดเผยศักดิ์ศรี ยังแสร้งเป็นชาวชนบทกล่าวว่า

"คนทั้งสามนั้นป่าเถื่อนดุร้ายยิ่ง พอเอ่ยปากก็เด็กน้อยนั่นเด็กน้อยนี่ ข้าพเจ้าจึงไม่บอกความจริงต่อพวกมัน"

"เราแซ่เล้า เรียกว่าเฮาะจิน นางเป็นภรรยาเรา เซี่ยวกอแซ่ใด ?"

โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"ท่านเมื่อบอกชื่อแซ่แท้จริงต่อเรา เราก็ไม่อาจปิดบังท่าน แต่ชื่อแซ่ของเราไม่คล้ายคนชนบท ต้องเปลี่ยนแปรสักครา"

ดังนั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแซ่โอ้ว เรียกว่าโอ้วอาตั่ว (คนโตแซ่โอ้ว)"

มันหวนนึกถึงบิดามารดาเพียงกำเนิดมันคนเดียว เรียกตัวเองเป็นอาตั่ว หาได้กล่าวโป้ปดไม่ เล้าเฮาะจินกล่าวว่า

"เซี่ยวกอจิตใจดีงาม ภายหน้าต้องมีวาสนา..."

"เอ่ยถึงดอนนี้พลันขมวดคิ้ว ขบกรามข่มความเจ็บปวด สตรีสาวรีบกล่าวว่า

"เล่าเอี้ยจื้อ ท่านเป็นไรแล้ว ?"

เล้าเฮาะจินสั่นศีรษะ พิงแท่นบูชาหอบหายใจ โอ้วฮุยหวนนึกถึงมันสอง สามีภรรยาต้องมีคำพูดจะกล่าว ตนไม่สะดวกกับการอยู่ร่วมด้วย จึงกล่าว

"เล้าเล่าเอี้ยจื้อ ข้าพเจ้าไปนอนที่ด้านหลัง"

พลางจุดฟืนดุ้นหนึ่ง เดินไปยังโบสถ์หลัง

โอ้วฮุยมองดูหญ้าฟางบนแท่นบูชาถึงกับเคลิบเคลิ้มจนซึมเซา ก่อนหน้านี้ อ้วงจี่อียังหลับใหลบนกองฟาง คิดไม่ถึงเกิดเหตุแปรเปลี่ยน โฉมสะคราญจากไป ปล่อยให้ขุนเขารกร้าง ศาลโบราณวังเวง ไม่ทราบภายหน้ายังสามารถพบพาน หรือไม่ ? ผ่านไปเนิ่นนาน ฟืนไฟในมือแดกปะทุคราหนึ่ง โอ้วฮุยค่อยฉกคิดขึ้น

"แย่แล้ว คัมภีร์หมัดดำราดาบของเราเล่มนั้นถูกนางขโมยไป ดอนนี้เรา ยังสามารถสู้เสมอกับนาง รอจนนางเห็นคัมภีร์หมัดดำราดาบของเรา ล่วงรู้ ทุกกระบวนท่าของเรา ไยมิใช่ถูกนางสะกดข่มไว้ ?"

พริบตานั้นความรักเด็มอกกลับกลายเป็นประหวั่นพรั่นพรึง เหวี่ยงฟืนไฟ ทิ้ง ล้มตัวลงบนกองฟางบนพื้นอย่างท้อแท้ การนอนลงครั้งนี้พอดีทับลงบน ห่อผ้าตนเอง รู้สึกห่อผ้าคล้ายใหญ่ขึ้นมากนัก มันความจริงใช้ห่อผ้าต่างหมอน หนุน ภายหลังได้ยินสุ้มเสียงของหงส์เทียนน้ำ สืบเสาะออกไปล้างแค้น ไม่ได้ แตะต้องห่อผ้า ดอนนี้ห่อผ้ากลับเลื่อนลงมาถึงช่วงเอว

โอ้วฮุยสงสัยใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"เล้าเฮาะจินเฮองสามีภรรยาและภูดร้ายสามพี่น้องล้วนมายังโบสถ์หลัง หรือเป็นพวกมันแตะต้องห่อผ้าของเรา ?"

ดังนั้นล้วงชุดไฟกวัดแกว่งจุดกับฟืนไฟอีกครา แก้ห่อผ้าออกดู ต้องตะลึงลาน กับที่ เห็นนอกจากสิ่งของเสื้อผ้าที่มีอยู่ ยังเพิ่มเสื้อนอกตัวหนึ่ง เสื้อกางเกงชั้นใน

ชุดหนึ่ง รองเท้าคู่หนึ่ง ถุงเท้าคู่หนึ่ง เสื้อกางเกงเหล่านี้ความจริงเป็นของมัน วันที่ถูกอ้วงจี่อีผลักลงหนองโคลน ตอนอาบน้ำในแม่น้ำจึงปลดเปลื้องออก กลับถูกนางหยิบฉวยไป คิดไม่ถึงตอนนี้ เสื้อกางเกงถุงน่องรองเท้าล้วนซักสะอาดสะอ้าน รูขาดบนปกเสื้อสองรูก็ได้รับการปะชุนเรียบร้อย

โอ้วฮุยคลี่เสื้อผ้าออก พบว่าคัมภีร์หมัดตำราดาบเล่มนั้นอยู่ในกระเป๋าลับข้างคัมภีร์วิชาฝีมือยังเพิ่มหงส์มรกตแวววาวสามนิ้วตัวหนึ่ง หงส์มรกตแกะสลักอย่างประณีต ลายเส้นละเอียดถี่ยิบตลอดทั้งตัวสุกใส พอสัมผัสถูกรู้สึกอบอุ่น

โอ้วฮุยตะลึงลานชั่วขณะ จึงห่อหุ้มห่อผ้าดังเดิม หงส์มรกตตัวนั้นกลับถือไว้ในมือ ดับฟืนไฟล้มตัวลงในกองฟาง บังเกิดความคิดพลุ่งพล่านดุจมรสุม

"หากบอกว่านางดีต่อเรา ไฉนช่วยเหลือหงส์เทียนน้ำ ตั้งตัวเป็นศัตรูกับเรา ? หากบอกว่าไม่ดีต่อเรา นางมอบหงส์มรกต ซักล้างเสื้อผ้า ปะชุนรอยขาดด้วยสาเหตุใด ?"

ในความมืด โอ้วฮุยเบิกตากลมโต ไหนเลยหลับลงได้ ?

บทที่ ๘
ยุทธจักรมากอุบาย

ทันใดหน้าประตูโบสถ์ปรากฏแสงไฟแลบแปลบ เล้าเฮาะจินมือถือฟินไฟ พิงกับต้นแขนภรรยา เดินช้า ๆ เข้าโบสถ์หลัง กล่าวว่า

"ยังคงนอนในที่นี้"

พลางเดินไปยังแท่นบูชา ดูท่าคล้ายคิดนอนบนกองฟางที่อ้วงจี่อีนอนเมื่อครู่ โอ้วฮุยเห็นเช่นนั้น กล่าวว่า

"เล้าเล่าเอี้ยจื้อ ท่านปีนขึ้นลงไม่สะดวก ที่นอนของข้าพเจ้าขอยกให้แก่ท่าน"

พลางถือห่อผ้าเดินถึงข้างแท่นบูชา ก้าวเท้าขึ้นไป ชิงนอนในกองฟาง เล้าเฮาะจินรีบกล่าวขอบคุณ

โอ้วฮุยนอนในกองฟาง สูดได้กลิ่นหอมจาง ๆ ชนิดหนึ่ง ไม่ทราบเป็นอุปาทานของตนเอง หรือเป็นความหอมจรุงที่อ้วงจี่อีทิ้งไว้ ในใจทั้งปลาบปลื้ม

ทั้งหม่นหมอง ต้องยื่นมือลูบคลำหงส์มรกตในอกเสื้ออีกครา

นอนชั่วขณะ ได้ยินเล้าเฮาะจินกล่าวเบา ๆ

"ดงเพี้ย เซี่ยวกอท่านนี้ดียิ่ง เราสองสามีภรรยาต้องตอบแทนมันให้ดี"

สตรีสาวนามดงเพี้ยกล่าวว่า

"ใช่แล้ว หากมิใช่มันช่วยปกปิด เราสองสามีภรรยาคงต้องทอดร่างเป็นซากศพอยู่ในศาลบูชาแล้ว"

เล้าเฮาะจินทอดถอนใจกล่าวว่า

"เมื่อครู่หวาดเสียวอันดรายยิ่ง สามพี่น้องตระกูลเจ็งหากคิดสร้างความลำบากแก่เซี่ยวกอท่านนี้ เราย่อมต้องทุ่มเทชีวิตเข้าช่วยเหลือมัน"

"ย่อมแน่นอน เซี่ยวกอผู้นี้แม้ไม่รู้จักวิชาฝีมือ แต่มีคุณธรรมน้ำมิตรสูงส่งยิ่ง"

เล้าเฮาะจินกล่าวว่า

"กล่าวเบากว่านี้ อย่าได้ก่อกวนมันตื่นขึ้น"

จากนั้นร้องเรียกเบา ๆ

"เซี่ยวกอ เซี่ยวกอ"

โอ้วฮุยไม่ได้นอน แต่ได้ยินพวกมันชมเชยตนเอง คาดว่ามันคิดเอ่ยปากกล่าวขอบคุณอีก ดังนั้นกระดากอยู่บ้าง แสร้งเป็นหลับไหลไม่ต่อคำ ดงเพี้ยกล่าวเบา ๆ

"มันนอนแล้ว"

เล้าเฮาะจินส่งเสียงดังอืมม์ ชั่วครู่จึงกล่าวเบา ๆ

"ดงเพี้ย เมื่อครู่เราเรียกท่านหลบหนีเพียงลำพัง ท่านไฉนไม่ไป ?"

"โอ ท่านรับบาดเจ็บสาหัสปานนี้ เราไหนเลยทอดทิ้งท่านโดยไม่แยแสได้ ?"

เล้าเฮาะจินกล่าวว่า

"นับแต่ภรรยาคนแรกของเราเสียชีวิต เราเข้าใจว่าต้องเดียวดายไปชั่วชีวิต มิคาดท่านยินยอมติดตามเราและดีต่อเราปานนี้ เราไหนเลยตัดใจแยกจากท่าน แต่ท่านสมควรทราบ จดหมายฉบับนี้มีความสำคัญเพียงไหน หากส่งไม่ถึงมือพุทธหน้าทองเมี้ยวได้เฮียบ ไม่ทราบมีชนชาวธัมมะมากน้อยเท่าใดต้องเสียชีวิต..."

โอ้วฮุยพอฟังคำ "พุทธหน้าทองเมี้ยวได้เฮียบ" ถึงกับใจสั่นสะท้าน แทบอุทานออกมา มันทราบว่าเมี้ยวนั้งหงส์กับบิดายามมีชีวิต มีส่วนเกี่ยวพันอย่าง

ใหญ่หลวง ตามคำร่ำลือในยุทธจักร บิดาตายในเงื้อมมือเมี้ยวนั้งหงส์ แต่ทุกครั้งที่สอบถามเพ้งสี่เจ็กที่เลี้ยงดูตนเองจนเติบใหญ่ เพ้งสี่เจ็กบอกว่าเรื่องนี้ไม่เป็นความจริง ตอนนั้นตนยังเยาว์วัย ภายหน้าจะบ่งบอกข้อเท็จจริงให้ทราบ

ครั้งกระโน้นตอนอยู่ในป้อมตระกูลเซียง โอ้วฮุยเคยพบหน้าเมี้ยวนั้งหงส์ครั้งหนึ่ง รู้สึกท่านอาจหาญน่าเกรงขาม ในหัวใจน้อย ๆ บังเกิดความเคารพเลื่อมใสท่านยิ่ง จวบจนบัดนี้ ในบุคคลที่บันดาลให้มันเคารพเลื่อมใส มีแต่เดี่ยปั๋วซัวกับเมี้ยวนั้งหงส์เพียงสองท่าน ได้ยินดงเพี้ยกล่าวเบา ๆ

"สงบสุ้มเสียงไว้ เรื่องนี้เป็นความลับสุดยอด ต่อให้ไม่มีผู้คนก็ไม่อาจกล่าวออกมา"

เล้าเฮาะจินกล่าวว่า

"ใช่แล้ว การดั้นด้นของพวกเราครั้งนี้ เพื่อชาวธัมมะมากมายสุดคณนานับ ขอฟ้ามีทิพยเนตรดลบันดาลให้พวกเราประสบความสำเร็จ"

วาจาประดานี้กล่าวด้วยคุณธรรมอันอาจหาญ โอ้วฮุยลอบนับถือเลื่อมใสครุ่นคิดขึ้น

"นี่เป็นการประกอบคุณธรรม ไม่ว่าเมี้ยวนั้งหงส์มีบุญคุณหรือความแค้นกับเรา เราต้องช่วยเหลือเล้าเฮาะจินส่งจดหมายไปถึง"

หลังจากนั้นมันสองสามีภรรยาไม่ได้เอ่ยปากอีก ผ่านไปเนิ่นนานโอ้วฮุยเคลิบเคลิ้มใกล้หลับใหล พอพริ้มตาลงพลันได้ยินด้านทิศเหนือบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าอีกครา ม้าของสามพี่น้องตระกูลเจ็งไปแล้วย้อนกลับมา โอ้วฮุยใจหายวูบครุ่นคิดขึ้น

"คนทั้งสามนี้หากกลับเข้าศาลบูชาอีกครา เล้าเฮาะจินต้องยากยิ่งจะหลบรอดได้ มิสู้เราออกไปขับไล่พวกมัน ต่อให้สู้ไม่ได้ เล้าเฮาะจินสองสามีภรรยาจะได้ฉกฉวยโอกาสหลบหนี ส่งจดหมายสำคัญฉบับนั้นไป"

ดังนั้นผูกห่อผ้ากับกลางหลัง ทิ้งตัวลงจากแท่นบูชาเบา ๆ เดินไปยังประตูศาล ตรงเข้าหาม้าของสามพี่น้องตระกูลเจ็ง

ยามนี้ฝนหยุดตกแล้ว พื้นถนนเจิ่งนองด้วยน้ำ โอ้วฮุยโลดแล่นลุยน้ำเพียงชั่วพริบตาเห็นม้าสามตัวควบฝ่าความมืดมา

โอ้วฮุยหยุดยั้งที่กลางทางหลวง กางแขนทั้งสองออก ตวาดว่า

"ภูเขานี้เป็นเราบุกเบิก ต้นไม้นี้เป็นเราปลูกขึ้น หากคิดผ่านทางไป ทิ้งเงินเบี้ยบ้ายรายทางไว้"

เจ็งเล่าซาที่เบิกทางหัวร่อออกมา ตวาดว่า

"เป็นโจรสวะตะกายมาจากที่ใด ?"

กระตุ้นบังเหียนม้าพุ่งโถมใส่ร่างโอ้วฮุยอย่างหักโหม โอ้วฮุยพลันยื่นมือซ้ายปราดออก รั้งบังเหียนม้าไว้ สภาวะพุ่งโถมของม้าครานี้อาศัยพลังหลายร้อยชั่ง พอถูกโอ้วฮุยเหนี่ยวรั้ง ถึงกับถลาถอยไปหลายก้าว จากนั้นโอ้วฮุยใช้หลักวิชายืมพลัง ฉกฉวยสภาวะถลาถอยของม้า เสือกข้อมือแล้วสลัดวูบ ม้าพ่วงพีสูงใหญ่ถึงกับยืนไม่มั่น พลิกล้มลงดังโครม ดีที่เจ็งเล่าซาปฏิกิริยาปราดเปรียว กระโดดลงข้างทางก่อน

เมื่อเป็นเช่นนี้สามพี่น้องตระกูลเจ็งบังเกิดความตื่นตระหนก เจ็งเล่าตั๋วและเจ็งเล่ายี่พากันลงจากหลังม้า ในมือคนทั้งสามล้วนถืออาวุธลักษณะประหลาดชนิดหนึ่ง

ยามนี้อรุณใกล้รุ่ง นับเป็นช่วงเวลามืดมิดที่สุดก่อนฟ้าสาง กอปรกับฝนใหญ่แม้หยุดตก เมฆดำทั่วท้องฟ้ายังไม่สร่างซา โอ้วฮุยแม้เบิ่งตาจนกลมกว้าง ยังไม่อาจเห็นชัดดาว่า ในมือคนทั้งสามถืออาวุธใด ได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวเสียงแหบห้าว

"สามพี่น้องตระกูลเจ็งแห่งโอ้วปักผ่านสถานที่ท่าน ไม่ได้ไปเยี่ยมเยือนสถานที่ท่าน เป็นที่เสียมารยาทยิ่ง ขอเรียนถามนามสูงส่งของท่าน"

มันทั้งสามได้ยินสุ้มเสียงโอ้วฮุยอ่อนเยาว์ คาดว่าอายุไม่มากนัก ความจริงไม่เห็นอยู่ในสายตา พอเห็นโอ้วฮุยรั้งแล้วผลักวูบ กลับกระชากม้าตัวหนึ่งล้มลง ค่อยบังเกิดความตื่นตระหนก พี่ใหญ่เจ็งเดี่ยวเอ็งพลันประกาศนาม สอบถามด้วยถ้อยคำนอบน้อม

โอ้วฮุยเห็นฝ่ายตรงข้ามกล่าวเกรงอกเกรงใจ จึงกล่าว

"ข้าพเจ้าแซ่โอ้ว ยังไม่ได้เรียนถามนามสูงส่งของท่าน"

เจ็งเดี่ยวเอ็งครุ่นคิดขึ้น

"เราสามพี่น้องตระกูลเจ็งมีชื่อสะท้านแผ่นดิน ในยุทธจักรมีผู้ใดไม่ทราบ

ท่านได้ยินคำ 'สามพี่น้องตระกูลเจ็งแห่งโอ้วปัก' ยังสอบถามชื่อฉายา แสดงว่ารอบรู้จำกัดแล้ว"

ดังนั้นตอบว่า

"เรานามเดี่ยวเอ็ง นี่เป็นยี่ตี๋เราเดี่ยวบุ้น ซาตี๋เดี่ยวเล้ง เราสามพี่น้องมีเรื่องรีบด่วน ขอให้โอ้วตัวกอเปิดทาง"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"เจ็งเล่าซือ (อาจารย์แซ่เจ็ง) สามท่านคิดไปเสาะหาเล้าเฮาะจินสองสามีภรรยาหรือ ?"

ยามนี้ฟ้าเรืองรองรำไร สามพี่น้องตระกูลเจ็งจดจำออกว่าคนเบื้องหน้าเป็นเด็กหนุ่มชนบทที่พบพานในศาลเซียงฮุยเบี่ยเมื่อครู่ สามพี่น้องสบตากันวูบล้วนครุ่นคิดขึ้น

"ครั้งนี้ดูผิดแล้ว ที่แท้เด็กน้อยนี้เป็นพวกเดียวกับเล้าเฮาะจินสองสามีภรรยา"

ในแสงอรุณรำไร โอ้วฮุยก็เห็นอาวุธประหลาดในมือสามพี่น้องตระกูลเจ็งชัดตา เห็นเจ็งเดี่ยวเอ็งมือถือป้ายเหล็กยาวเชียะเศษแผ่นหนึ่งจารึกอักษรไว้ ที่ถือในมือเจ็งเดี่ยวบุ้นเป็นกระบองในพิธีสวดศพ ของในมือเจ็งเดี่ยวเล้งยิ่งประหลาดกลับเป็นธงกวักวิญญาณที่ปักอยู่หน้าที่ตั้งศพผู้ตาย แกว่งไกวอยู่ในลมอรุณลักษณะลี้ลับยิ่ง

คนทั้งสามรูปโฉมอัปลักษณ์ แต่งกายประหลาดพิกล เมื่อเพิ่มอาวุธอันตรายทั้งสามสิ่งนี้ แม้ไม่ต้องลงมือก็แฝงอำนาจข่มขวัญ ดังนั้นโอ้วฮุยไม่กล้าชะล่าเลินเล่อ เกร็งกำลังพรักพร้อม เจ็งเดี่ยวเอ็งกล่าวว่า

"ท่านกับเล้าเฮาะจินมีคำเรียกหาอย่างไร ?"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากับเล้าเล่าซือเพิ่งพบพานเป็นครั้งที่สอง ไม่มีความสัมพันธ์ใด เพียงเห็นท่านทั้งสามคุกคามเกินไป คิดขอไมตรีแทนมัน คำพังเพยมีว่าไว้ 'สามารถวางมือสมควรวางมือ พึงอภัยคนโปรดอภัยคน' เล้าเล่าซือสองสามีภรรยาเมื่อได้รับบาดเจ็บ สามท่านก็อ่อนข้อให้สักหลายส่วน เป็นอย่างไร ?"

เจ็งเดี่ยวเอ็งนิสัยรุ่มร้อน ฉุกคิดว่าหากเสียเวลาในที่นี้ เล้าเฮาะจินจะฉกฉวยโอกาสหลบหนี ดังนั้นปรายตาบอกใบ้ต่อตั่วกอ ขยับเคลื่อนกายช้า ๆ หมายอ้อม

ผ่านข้างกายไป โอ้วฮุยกางมือออก กล่าวว่า

"สามท่านมีข้อบาดหมางใดกับเล้าเล่าซือ ข้าพเจ้าไม่ทราบเรื่อง แต่เล้าเล่าซือมีเรื่องสำคัญผูกมัดตัว รอจนมันกระทำเสร็จสิ้นสามท่านค่อยเสาะหามันเถอะ"

เจ็งเดี่ยวบุ้นกระซากเสียงว่า

"พวกเราจึงไม่อนุญาตมันไปกระทำเรื่องนี้ ท่านที่แท้จะเปิดทางหรือไม่ ?"

โอ้วฮุยหวนนึกถึงคำโต้ตอบของเล้าเฮาะจินสองสามีภรรยา บอกว่าจดหมายฉบับนั้นเกี่ยวพันถึงชีวิตชาวธัมมะมากมายสุดคณนานับ เห็นสามพี่น้องตระกูลเจ็งหน้าตาดุร้าย แสดงว่าในชีวิตก่อกรรมทำเข็ญนับไม่ถ้วน วันนี้หากไม่ลงมือยากยิ่งจะเลิกราโดยสันติ ดังนั้นหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"หากคิดเปิดทางไม่ยากนัก เพียงจ่ายเบี้ยบ้ายรายทางสามร้อยตำลึง"

เจ็งเดี่ยวบุ้นเดือดดาลเป็นการใหญ่ ขยับกระบองสวดศพหมายลงมือ เจ็งเดี่ยวเอ็งพลันยื่นมือซ้ายขวางกัน กล่าวว่า

"ดี่ดี่ช้าก่อน"

ล้วงง้วนป้อ (เงินตราชนิดหนึ่ง เป็นรูปลิ่ม สองข้างนูนสูงขึ้น) สี่อันจากอกเสื้อ กล่าวว่า

"นี่เป็นเงินกว่าสามร้อยตำลึง ขอเชิญรับไป"

เจ็งเดี่ยวบุ้นร้องว่า

"ตั่วกอ ท่านทำอะไร ?"

หวนนึกถึงสามพี่น้องตระกูลเจ็งท่องทะยานทั่วโอ้วปัก ไหนเลยแสดงความอ่อนแอต่อผู้เยาว์ผู้หนึ่งได้ ?

แต่เจ็งเดี่ยวเอ็งทราบว่าเรื่องราวรีบร้อนดับขัน ต้องสกัดเล้าเฮาะจินโดยเร็ว เรื่องราวมีการแบ่งหนักเบา รีบร้อนชักช้า โอ้วฮุยเป็นบุรุษหนุ่มไร้ชื่อเสียงเรียงนาม ผนึกกำลังมันสามพี่น้อง แม้ได้ชัยไม่เป็นที่ภาคภูมิ แต่หากชักช้าจะคลาดเรื่องสำคัญ ดังนั้นโอ้วฮุยบอกว่าต้องการเงินค่าผ่านทาง ก็จ่ายเงินสามร้อยตำลึงให้

คราวครั้งนี้กลับเหนือความคาดหมายโอ้วฮุย กลับไม่ยื่นมือรับ สั่นศีรษะกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ขอบคุณ ขอบคุณ ง้วนปัอของเจ็งเล่าซือทั้งสามอันนี้ ไม่เพียงสามร้อยตำลึง แต่ผู้เยาว์ตั้งราคาเพียงท่านละหนึ่งร้อยตำลึง สามท่านรวมทั้งสิ้นสามร้อยตำลึง หากหยิบฉวยมากไปออกจะไม่ยุติธรรม เยี่ยงนี้เถอะ พวกเรากลับไปยังตัวเมืองเบื้องหน้า หาร้านเงินแห่งหนึ่ง ขอให้เถ้าแก่ชั่งดูโดยละเอียด ผู้เยาว์ต้องการเพียงสามร้อยตำลึง ไม่กล้าหยิบฉวยเพิ่มขึ้นแม้สักหุนเดียว..."

สามพี่น้องตระกูลเจ็งรับฟังถึงตอนนี้ล้วนเลิกคิ้วขึ้น เจ็งเดี่ยวเอ็งซุกเงินไว้ในอกเสื้อ กล่าวว่า

"ยี่ตี๋ ซาตี๋ พวกท่านไปก่อน"

จากนั้นกล่าวกับโอ้วฮุยว่า

"ชักอาวุธเถอะ เราจะรับทราบกระบวนท่าสูงส่งของท่าน"

โอ้วฮุยเห็นมันทีท่าหนักแน่นเยือกเย็น นับเป็นศัตรูเข้มแข็งผู้หนึ่ง ดาบของตนถูกอ้วงจี่อีช่วงชิงไป ตอนนี้ต่อสู้กับมันทั้งสามด้วยมือเปล่า เกรงว่ายากยิ่งจะเอาชัยได้

เห็นเจ็งเดี่ยวบุ้น เจ็งเดี่ยวเอ็งทั้งสองตระเตรียมอ้อมผ่านข้างกายไป พลันสืบเท้าไปสองก้าว พุ่งหมัดขวาออก ต่อยใส่จมูกม้าเหลืองที่เจ็งเดี่ยวเอ็งโดยสารอยู่ หมัดนี้ใช้ออกด้วยท่าไม้ตายในเพลงหมัดตระกูลโอ้ว ม้าเหลืองตัวนั้นถึงกับถูกต่อยกะโหลกแหลก อ่อนระทวยล้มตายลง

ฝีมือนี้เป็นที่ข่มขวัญ สามพี่น้องตระกูลเจ็งล้วนงงงันวูบ โอ้วฮุยตะปบอานม้าของม้าเหลือง แผ่พุ่งพลังเล็กน้อย สายรัดท้องม้าก็ขาดผึงออก มันยกอานม้ากั้นอยู่หน้าทรวงอก สองมือยึดถือสายบังโกลนเส้นหนึ่ง กล่าวว่า

"ล่วงเกินแล้ว ข้าพเจ้าไม่ได้พกอาวุธ ได้แต่หยิบยืมอานม้านี้ใช้สักครา"

พลางสะบัดบังโกลนเงินในมือซ้ายออก จู่โจมใส่ใบหน้าเจ็งเดี่ยวบุ้น บังโกลนเงินในมือขวากวาดขวางใส่ชายโครงข้างขวาของเจ็งเดี่ยวเล้ง สกัดหนทางไปของคนทั้งสองไว้

สามพี่น้องตระกูลเจ็งทั้งแดกดื่นทั้งเดือดดาล สามพี่น้องความจริงใช้พู่กันเป็นอาวุธ แต่เมื่อแปดปีก่อนหลังจากพ่ายแพ้ในน้ำมือเมี้ยวนั้งหงส์ ถือเป็นความอัปยศยิ่งใหญ่ นับแต่นี้ไม่ใช่พู่กัน คนทั้งสามพากันฝึกอาวุธประหลาดชนิดหนึ่ง แปดปีที่คร่ำเคร่งฝึกปรือ พลังฝีมือรุดหน้ากว่าเดิม ตั้งใจชิงชัยกับเมี้ยวนั้งหงส์

อีกครา มิคาดเผชิญการหยามหยันจากบุรุษหนุ่มนิรนามกลางเส้นทางเปลี่ยวร้างนี้

เจ็งเตี่ยวเอ็งกู่ร้องคำหนึ่ง เจ็งเตี่ยวบุ้น เจ็งเตี่ยวเล้งกู่ขานรับ เสียงกู่เยือกเย็นยะเยียบเป็นที่สะท้านขวัญ พากันยกป้ายเหล็กกระบองสวดศพ ธงกวักวิญญาณจู่โจมมาจากสามทาง โอ้วฮุยใช้อานม้าคุ้มครองอยู่หน้าทรวงอกด่างโล่ สองมือกวัดแกว่งบังโกลนเหล็ก กลับใช้ด่างค้อนดาวตกคู่หนึ่ง รุกรับอย่างคล่องแคล่ว

โอ้วฮุยแม้แตกฉานเพลงหมัดมวยและเพลงดาบ แต่ไม่เจนจบยอดวิชาทุกค่ายสำนักเช่นอ้วงจี่อี วิชาค้อนดาวตกนี้มันไม่เคยฝึกมาก่อน เพียงอาศัยไหวพริบปราดเปรียวมือเท้าว่องไว มีพื้นฐานพลังฝีมือลึกล้ำ จึงใช้ด้านทานได้

สามพี่น้องตระกูลเจ็งพอเริ่มลงมือก็สังเกตแนววิชาฝีมือของโอ้วฮุย เห็นโอ้วฮุยกวาดบังโกลนข้างขวาขวาง เข้าใจว่าเป็นกระบวนท่าแป๊ะฮ้งก้วงยิก (รุ้งขาวพุ่งหาอาทิตย์) ในเพลงค้อนดาวตกตระกูลเตียงแห่งชานตุง บังโกลนข้างขวาก็ต้องกวาดขวางตาม มิคาดโอ้วฮุยเห็นเจ็งเตี่ยวบุ้นตวัดกระบองสวดศพขึ้นจากเบื้องล่าง เผยจุดอ่อนที่ศีรษะ ดังนั้นขยับบังโกลนกดกระแทกลงยังศีรษะมัน สามพี่น้องตระกูลเจ็งสงสัยใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"นี่เป็นแนววิชาสำนักใด ?"

โอ้วฮุยเห็นเจ็งเตี่ยวบุ้นยกกระบองปิดป้อง บังโกลนข้างขวาจึงกวาดฟาดใส่เจ็งเตี่ยวเล้ง สามพี่น้องตระกูลเจ็งพลันฉุกคิดขึ้น

"ใช่แล้ว ที่แท้มันเป็นศิษย์ซู่จับทุ้ย (สิบค้อนแซ่ซู่) แห่งเซียมไซ กระบวนท่าเอี้ยงไบ๊โท่วคี่ (เชิดหน้ายืดอก) นี้ ครึ่งท่าหลังต้องกระทุ้งบังโกลนคู่มายังทรวงอก"

ดังนั้นสามพี่น้องยกอาวุธป้องอก เกร็งกำลังภายในตระเตรียมด้านปะทะอย่างหักโหม มิคาดโอ้วฮุยไม่ทราบท่าเชิดหน้ายืดอกเป็นกระบวนท่าเยี่ยงไร เห็นมันทั้งสองยกอาวุธป้องอก บังโกลนคู่พลันกวาดเลียดพื้น จู่โจมใส่ท่อนล่างของทั้งสาม

สามพี่น้องตระกูลเจ็งใจหายวูบ ครุ่นคิดขึ้น

"ไฉนใช้กระบวนท่าฮวงเทียนฮกตี่ (พลิกฟ้าครอบดิน) ขึ้นมา ?"

เจ็งเตี่ยวเล้งทางหนึ่งปิดป้อง ทางหนึ่งร้องว่า

"นี่ ลิ้วแซกั้งง้วย (ดาวตกขับจันทร์) ทั้งเล่าซือแห่งเมืองไท้ง้วนเป็นอะไรกับท่าน ?"

ที่แท้สามพี่น้องตระกูลเจ็งมีสหายสนิทผู้หนึ่ง ฉายาดาวตกขับจันทร์ทั้งไฮวัเด๋า จัดเจนในการใช้ค้อนคู่ดาวตก กระบวนท่าพลิกฟ้าครอบดินเป็นไม้ตายประจำสำนักมัน โอ้วฮุยใช้เปะปะ กระบวนท่านี้ใช้ได้ละม้ายเหมือน พอฟังเจ็งเดี่ยวเล้งสอบถาม จึงกล่าว

"ทั้งเล่าซือเป็นซือตี่ข้าพเจ้า"

จากนั้นหวดบังโกลนคู่ออก เจ็งเดี่ยวเล้งร้องเพ้ย แผดด่าว่า

"เด็กโสโครกกล่าวเหลวไหล"

สามพี่น้องเห็นกระบวนท่าบังโกลนม้าของมันพลิกแพลงสุดหยั่งคาด คำนวณแนววิชาฝีมือไม่ออก ต้องครุ่นคิดขึ้น

"หลายสิบปีมานี้พวกเราท่องเที่ยวทั่วแผ่นดิน ค้อนดาวตกของสำนักใดไม่เคยเห็นมา ? เด็กน้อยนี้มีอาถรรพณ์ประหลาดจริง ๆ"

ซึ่งความจริงการประลองฝีมือชิงชัย หากสามารถล่วงรู้แนววิชาฝ่ายตรงข้าม ย่อมชิงสยบศัตรูได้ แต่สามพี่น้องตระกูลเจ็งคำนวณหลายคราล้วนพลาดผิด จิตใจสับสนว้าวุ่น กระบวนท่าที่ใช้ออกกลับไร้ประโยชน์

ผ่านไปยี่สิบกว่ากระบวนท่า ท่าเพลงของโอ้วฮุยเริ่มร่อยหรอ พลันวาดสองมือกลับ ผลักอานม้าออกไป เสียงหวีดเมื่ออานม้าลอยละลิ่วไปเบื้องหน้า สามพี่น้องตระกูลเจ็งพากันถลันหลบ ไม่ทราบโอ้วฮุยคิดใช้กระบวนท่าประหลาดอันใดออกมาอีก โอ้วฮุยร้องดัง ๆ ว่า

"ข้าพเจ้าความจริงเกลี้ยกล่อมด้วยกุศลจิต ไม่มีเจตนาประมือกับสามท่าน ดังนั้นไม่ได้พกอาวุธ สามท่านกลับลงมือโดยไม่เลิกรา ข้าพเจ้าคิดเสนอวิธีต่อสู้ประการหนึ่ง"

สามพี่น้องตระกูลเจ็งกล่าวโดยพร้อมเพรียง

"ท่านเสนอมาเถอะ"

เจ็งเดี่ยวเอ็งนึกถึงภาระสำคัญ กล่าวเสริมขึ้น

"น้องเราทั้งสองอยู่ที่นี้รับการสั่งสอน เราต้องขอตัว"

พลางกระโดดปราดขึ้นหมายจากไป โอ้วฮุยลอยตัวตามติด ยื่นสองมือขวางกั้นกลางอากาศ เจ็งเดี่ยวเอ็งคิดไม่ถึงโอ้วฮุยมีท่าร่างรวดเร็วปานนี้ ขยับป้ายเหล็กกระแทกผางใส่

โอ้วฮุยมีเพลงหมัดมวยเหนือล้ำกว่ามันมากนัก ดังนั้นไม่หลบหลีก ดวงมือขวาวูบ คว้าจับข้อมือมันไว้ สลัดแล้วบิดคราหนึ่ง ป้ายเหล็กของเจ็งเดี่ยวเอ็งแทบถูกช่วงชิงไป เจ็งเดี่ยวบุ้นเจ็งเดี่ยวเล้งล้วนใจหายวาบ แยกย้ายจู่โจมจากซ้ายขวา หมายช่วยเหลือตั่วกอ

โอ้วฮุยหัวร่อดังยาวนาน พุ่งถอยไปวาเศษ พร้อมทั้งหักกิ่งไม้จากต้นสนข้างทางท่อนหนึ่ง กล่าวว่า

"สามท่านกล้าทดสอบเพลงดาบข้าพเจ้าหรือไม่ ?"

เจ็งเดี่ยวเอ็งครั้งนี้แม้ไม่ได้ถูกช่วงชิงป้ายเหล็กไป แต่ข้อมือถูกคว้าจนปวดแปลบ ในใจบังเกิดความพรั่นพรึงอีกสามส่วน ครุ่นคิดขึ้น

"บุรุษหนุ่มนี้ไม่ใช่ชนชั้นธรรมดา เราหากไปติดตามเล้าเฮาะจิน ทิ้งยี่ตี๋ซาตี๋ไว้ที่นี่ นับว่ายากยิ่งจะวางใจ ต้องผนึกกำลังเราสามพี่น้องจัดการมันก่อน ต่อให้เสียเวลาก็ไม่คำนึงถึงแล้ว"

ดังนั้นกล่าวเสียงทุ้มหนัก

"ท่านคิดประลองเพลงดาบ น่าเสียดายที่พวกเราก็ไม่ได้พกดาบ ไม่เช่นนั้นกลับสามารถหยิบยืมให้"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"พวกเราไม่รู้จักมักคุ้น ย่อมไม่มีความแค้นข้ออาฆาต การประลองเพียงจี้ถึงก็หยุดยั้ง ใช่หรือไม่ ?"

"มิผิด"

โอ้วฮุยใช้มือซ้ายหักกิ่งเรียวที่แยกออกบนกิ่งสน เหลือเพียงกิ่งโกร๋นยาวประมาณสี่เชียะ กล่าวว่า

"กิ่งไม้ท่อนนี้ถือเป็นดาบเล่มหนึ่ง สามท่านบุกเข้ามาโดยพร้อมเพรียงเถอะ พวกเราบอกกล่าวล่วงหน้า กิ่งสนนี้ฟันใส่ที่ใด ถือว่าถูกดาบฟันใส่ ไม่ทราบสามพี่น้องตระกูลเจ็งยอมรับหรือไม่ ?"

เจ็งเดี่ยวเอ็งเห็นโอ้วฮุยโอหังปานนี้ ยิ่งเดือดดาลกว่าเดิม ร้องว่า

"สามพี่น้องตระกูลเจ็งรักษาสัจจะ ยอมรับสภาพความจริง มีชื่อเลื่องลือแต่แรก ตอนนั้นท่านยังไม่ถือกำเนิดเสียอีก"

"อย่างนั้นประเสริฐ รับดาบ"

ยกกิ่งสนฟันขวางออกดังควับ เจ็งเตี่ยวบุ้นสะอึกจากด้านหลังยกกระบองหวดใส่ โอ้วฮุยพุ่งเฉียง ๆ หลบเลี่ยง กิ่งสนฟันใส่ลำคอเจ็งเตี่ยวเล้ง เจ็งเตี่ยวเล้งพลิกธงกวักวิญญาณกระแทกใส่กิ่งสน พร้อมกับนั้นป้ายเหล็กของเจ็งเตี่ยวเอ็งก็จ่โจมมาถึง

เพลงดาบตระกูลโอ้วลึกล้ำสุดหยั่งคาด สามพี่น้องตระกูลเจ็งแม้มีฝีมือเข้มแข็ง แต่โอ้วฮุยใช้กิ่งสนต่างดาบ พุ่งย้อนไปมาท่ามกลางคนทั้งสาม ทั้งฟาดฟันจ้วงแทง ทุกกระบวนท่ามุ่งใส่จุดสำคัญ กิ่งสนเล็ก ๆ ท่อนหนึ่งกลับเปล่งอานุภาพอย่างใหญ่หลวง

สามพี่น้องตระกูลเจ็งยิ่งต่อสู้ยิ่งตื่นตระหนก มาตรว่าถูกกิ่งสนหวดใส่ไม่เป็นอันตราย แต่เมื่อมีข้อตกลงอยู่ก่อน ไม่อาจให้มันกระทบถูกร่างได้ เจ็งเตี่ยวบุ้นร้อนรุ่มใจ ดวงกระบองกวาดขวางหวดใส่กระดูกข้อเท้าโอ้วฮุย ทุกกระบวนท่าของมัน สามพี่น้องล้วนสอดคล้อง ขอเพียงโอ้วฮุยลอยตัวขึ้น ธงกวักวิญญาณของเจ็งเตี่ยวเล้งจะครอบคลุมลงยังศีรษะมัน ป้ายเหล็กของเจ็งเตี่ยวเอ็งก็กระแทกใส่ชายโครงข้างขวามัน

มิคาดโอ้วฮุยไม่ลอยตัวขึ้น กลับสะอึกเข้าหาอย่างหักโหม มือขวาตวัดวูบเงากิ่งไม้แปลบปลาบคราหนึ่ง กิ่งสนหวดถูกไหล่ซ้ายของเจ็งเตี่ยวบุ้น กระบวนท่านี้เหี้ยมหาญยิ่ง กิ่งสนหากเปลี่ยนเป็นดาบเหล็กกล้า แขนซ้ายของเจ็งเตี่ยวบุ้นต้องถูกฟันลงมา มาตรแม้นเป็นเช่นนั้นเจ็งเตี่ยวบุ้นยังหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องว่า

"แล้วกันไปเถอะ"

เหวี่ยงกระบองสวดศพลงบนพื้น ล่าลอยไปด้านข้าง เจ็งเตี่ยวเอ็ง เตี่ยวเล้งใจหายวูบ ป้ายธงกวัดแกว่งเร่งร้อนกว่าเดิม เพียงหวังหวดถูกโอ้วฮุย กู้หน้ากลับคืนมา

แต่เห็นเงากิ่งไม้วูบวาบลานตา ก้านคอเจ็งเตี่ยวเอ็งถูกกิ่งสนลากผ่านไป เจ็งเตี่ยวเล้งกลับถูกกิ่งสนกวาดใส่เท้าขวาคราหนึ่ง คนทั้งสองหน้าซีดสลดหันไปมองหน้ากัน เหวี่ยงอาวุธทิ้งโดยพร้อมเพรียง เจ็งเตี่ยวเอ็งพลันส่งเสียงดังโอ๊กกระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง

โอ้วฮุยเห็นพวกมันรักษาสัจจะ ต้องลอบชมเชย มันทราบดีว่าไม่ได้ลงมือทำร้ายเจ็งเตี่ยวเอ็ง มันที่กระอักโลหิตคงสืบเนื่องจากความร้อนรุ่มเดือดดาล

ในใจบังเกิดความเสียใจ ประสานมือหมายกล่าววาจาสักหลายประโยค เจ็งเตี่ยวเลังพลันแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ท่านมีฝีมือน่าตระหนก เป็นที่เลื่อมใสนัก เพียงแต่อายุเยาว์วัยไม่เดินเส้นทางเที่ยงธรรม เสียดายที่มีฝีมือเลอเลิศ"

โอ้วฮุยกล่าวอย่างงุนงง

"ข้าพเจ้าไฉนไม่เดินเส้นทางเที่ยงธรรม ?"

เจ็งเตี่ยวบุ้นกระชากเสียงว่า

"ซาตี๋ ยังกล่าวอันใดกับมัน ?"

ประคองเจ็งเตี่ยวเอ็งขึ้นบนหลังม้า จูงบังเหียนกลับไป

อาวุธพิสดารทั้งสามชนิด ทิ้งอยู่ในแอ่งน้ำบนพื้น ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เก็บขึ้น

โอ้วฮุยเห็นมันสามพี่น้องสะบัดหน้ากลับไป ทอดทิ้งซากม้าตัวหนึ่ง อาวุธสามชนิดอยู่บนพื้น ในใจบังเกิดความสะทกสะท้านอยู่บ้าง ชั่วครู่ค่อยกลับศาลโบราณ

พอเดินเข้าศาลบูชา โบสถ์หน้าและหลังล้วนปราศจากร่องรอยเล้าเฮาะจินสองสามีภรรยา ทราบว่ามันทั้งสองฉกฉวยโอกาสจากไป หวนนึกถึงเมื่อครู่กระทำเรื่องดีงามประการหนึ่ง อดภาคภูมิใจมิได้ จากนั้นครุ่นคิดขึ้น

"เมี้ยวนั้งหงส์ไม่ทราบพักอยู่ที่ใด ? คนผู้นี้ฉายาพิชิตทั่วแผ่นดินไร้ผู้ต่อต้าน ไม่ทราบมีพลังฝีมือสูงส่งปานใด ?"

คนผู้นี้มีความสัมพันธ์กับบิดาผู้ล่วงลับ ตอนอยู่ในป้อมตระกูลเซียงก็อาศัยบารมีของท่าน หยิบฉวยเคล็ดวิชาสองแผ่นแรกในคัมภีร์หมัดดำราดาบจากมหาโจรเงี่ยมกี ภายหลังเฝ้าครุ่นคิดถึงท่านอยู่เสมอ

ยามนี้โอ้วฮุยถึงกับคิดติดตามเล้าเฮาะจินสองสามีภรรยาไปชมดู แต่ก็คิดตามล่าหงส์เทียนน้ำ ต้องบังเกิดความลังเลยากตกลงใจ โอ้วฮุยก้มศีรษะครุ่นคิดกลับไปยังเส้นทางเดิม มาถึงที่ซึ่งประมือกับสามพี่น้องตระกูลเจ็งเมื่อครู่ เห็นอาวุธพิสดารทั้งสามชนิดล้วนสาบสูญไป ซากม้ายังนอนตายอยู่บนพื้น สร้างความสงสัยใจแก่โอ้วฮุยยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"เราใช้เวลาไปกลับเพียงชั่วขณะ ยามนี้เวลายังเช้าไม่มีคนผ่านทางเก็บไป หรือเป็นสามพี่น้องตระกูลเจ็งไปแล้วย้อนกลับ ?"

ผลจากการสืบเสาะ ในที่สุดพบเห็นรอยเท้าเปื้อนโคลนรอยหนึ่ง อยู่บนลำต้นไม้ใหญ่ห่างจากวงต่อสู้สิบกว่าวา รอยเท้านี้สูงจากระดับพื้นประมาณหนึ่งวาสามเชียะ รอยเท้าเปื้อนโคลนหมาด ๆ แสดงว่าทิ้งไว้ไม่นาน พื้นรองเท้าเล็กเรียวแสดงว่าเป็นรอยรองเท้าของสตรี

โอ้วฮุยกระโดดปราดขึ้นบนต้นไม้ เห็นบนกิ่งขวางท่อนหนึ่งมีรอยเท้าเปื้อนโคลนของสตรีอีกคู่หนึ่ง ด้านข้างมีกิ่งไม้ท่อนหนึ่งถูกเหยียบหัก รอยหักยังใหม่อยู่ พอไต่ขึ้นไปอีก เห็นบนกิ่งขวางอีกท่อนหนึ่งมีรอยเท้าของบุรุษคู่หนึ่ง โอ้วฮุยพลันได้คิดในบัดดล

"ที่แท้เป็นเล้าเฮาะจินสองสามีภรรยา ลอบดูอยู่ที่นี้"

พริบตานั้นบังเกิดปมปัญหาประดังขึ้นสู่หัวงสมอง

"มันสองสามีภรรยารับบาดเจ็บสาหัส ไฉนพุ่งตัวขึ้นมาหลบซ่อนอยู่ที่นี้โดยที่เราไม่รู้สึกตัว ? สามผู้กล้าตระกูลเจ็งเมื่อจากไป พวกมันไฉนไม่ส่งเสียงทักทายเรา ?"

จากนั้นฉุกคิดขึ้น

"ใช่แล้ว พวกมันความจริงเข้าใจว่าเราไม่รู้จักวิชาฝีมือ เห็นเราโค่นสามผู้กล้าตระกูลเจ็งพ่ายแพ้บังเกิดความระแวงสงสัย เกรงว่าเราบังเกิดจิตคิดร้ายต่อพวกมัน ดังนั้นไม่กล้าเสนอหน้า วงนักเลงเปี่ยมเล่ห์เพทุบายพึงระมัดระวังทุกที่ทาง ความจริงเป็นแบบฉบับของผู้ทรงวุฒิ อย่าว่าแต่พวกมันมีเรื่องสำคัญผูกมัดตัว ไหนเลยเลินเล่อได้ ?"

เห็นรอยเท้าเปื้อนโคลนทั้งสองแถวดัดผ่านพงหญ้าทอดสู่ทิศตะวันออกเฉียงเหนือ โอ้วฮุยบังเกิดความสงสัยอยากรู้ โลดแล่นติดตามรอยเท้าไป

หลังจากฝนตกหนักตลอดทั้งคืน ทุกที่ทางเต็มไปด้วยโคลนเลน รอยเท้าของหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรีนี้ชัดเจนยิ่ง ติดตามโดยไม่ยากเย็น เห็นรอยเท้าทั้งสองคู่เลี่ยงจากทางหลวง ทอดดดเดี่ยวในพงหญ้า โอ้วฮุยติดตามเป็นเวลาหนึ่งชั่วยามมาถึงเมืองเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง นอกเมืองรอยเท้าสับสนจำแนกไม่ออกอีก โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"มันสองสามีภรรยาหิวโหยคืนหนึ่ง ยามนี้ย่อมต้องหยุดพักผ่อน เพียงกริ่งเกรงพวกมันซื้อหมั่นโถวอาหารว่าง จากนั้นดัดผ่านตัวเมือง ก็ยากที่จะ

สืบเสาะแล้ว"

ดังนั้นซื้อเสื้อฟางตัวหนึ่งหมวกกุ้ยเลัยใบหนึ่งจากร้านสินค้าป่าที่ปากทางเข้าเมือง สวมใส่ปิดบังครึ่งซีกหน้าไว้ เดินไปสืบเสาะตามร้านอาหารและสถานที่ขายม้าลาภายในเมือง เดินผ่านหลายร้านไม่พบเห็นเล้าเฮาะจินสองสามีภรรยา ตัวเมืองนี้ไม่ใหญ่นัก ชั่วพริบตามาถึงท้ายเมือง พลันได้ยินสุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งดังว่า

"ตั่วซ้อ ขอหยิบยืมเข็มและด้ายสักครา"

กลับเป็นสุ้มเสียงภรรยาเล้าเฮาะจิน โอ้วฮุยชำเลืองสายตามอง พบว่าสุ้มเสียงดังจากบ้านเรือนราษฎรหลังหนึ่ง ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

"มันสองสามีภรรยากลัวศัตรูติดตาม ดังนั้นไม่กล้าพำนักโรงเตี๊ยม"

จากนั้นครุ่นคิดสืบต่อ

"ดูจากการระวังป้องกันอันเข้มงวดของพวกมัน เกรงว่านอกจากสามพี่น้องตระกูลเจ็ง ยังมีศัตรูอันร้ายกาจสร้างความลำบากใจแก่พวกมัน เราพานติดตามคุ้มครอง ให้พวกมันส่งจดหมายถึงมือเมี้ยวได้เชียบ"

ยามเหลียวหน้ามอง เห็นที่ห่างไปไม่ไกลมีโรงเตี๊ยมเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง ดังนั้นจับจองห้องพักหลังหนึ่ง จับตาดูบ้านพักราษฎรที่เล้าเฮาะจินขอพำนักหลังนั้นจวบจนพลบค่ำเล้าเฮาะจินสองสามีภรรยายังไม่ปรากฏโฉม โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"ผู้ทรงคุณวุฒิกระทำการรอบคอบรัดกุม พวกมันต้องรอถึงยามวิกาลค่อยออกเดินทาง"

จริงดังคาดหมาย รอถึงยามสอง (สี่ทุ่ม) ค่อยเห็นเล้าเฮาะจินสองสามีภรรยาออกจากบ้านเรือนหลังนั้น บ่ายโฉมออกจากตัวเมือง ฝีเท้ารวดเร็วว่องไว แสดงว่าไม่ได้รับบาดเจ็บ โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"ที่แท้อาการบาดเจ็บของพวกมันตอนแรกล้วนแสร้งขึ้น ไม่เพียงตบตาสามพี่น้องตระกูลเจ็ง กระทั่งเราก็ถูกตบตา"

มันไม่กล้าชักช้า ทะยานออกจากหน้าต่างติดตามอยู่ด้านหลัง เห็นซอกแขนเล้าเฮาะจินหนีบห่อผ้ายาวรีใบหนึ่ง ไม่ทราบบรรจุสิ่งของใด

โอ้วฮุยติดตามคนทั้งสองเป็นระยะทางห้าหกลี้ มาถึงหน้าห้องน้อย

เดียวดายหลังหนึ่ง เห็นเล้าเฮาะจินยกมือทำท่าให้ภรรยาหมอบซุ่มในพงหญ้า ตนเองสืบเท้าไปหลายก้าว กล่าวเสียงกังวาน

"พุทธหน้าทองเมี้ยวได้เฮียบอยู่บ้านหรือไม่ ? มีสหายรอนแรมเดินทางมาเยือน"

ได้ยินภายในห้องปรากฏคนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"เป็นสหายท่านใด ขออภัยที่เมี้ยวนั้งหงส์ไม่รู้จัก"

สุ้มเสียงไม่ดังเท่าใด โอ้วฮุยพอได้ยินถึงกับทั้งหดหู่ทั้งประทับใจ เล้าเฮาะจินกล่าวว่า

"ผู้ต่ำต้อยแซ่เล้า ได้รับคำสั่งภูตพบกำสรวลพี่น้องตระกูลเจ็งแห่งโอ้วปัก มีจดหมายฉบับหนึ่งคิดส่งมอบต่อเมี้ยวได้เฮียบ"

โอ้วฮุยตื่นเต้นสงสัยยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"จดหมายฉบับนั้นไฉนเป็นของสามพี่น้องตระกูลเจ็ง ? อย่างนั้นพวกมันไฉนคิดสกัดขัดขวาง ?"

ได้ยินเมี้ยวนั้งหงส์กล่าวว่า

"เชิญเข้า"

ภายในห้องจุดโคมไฟ ประตูไม้เปิดออกดังแอ๊ด

โอ้วฮุยซุ่มซ่อนอยู่หลังต้นเกาลัดต้นหนึ่ง เห็นเงาร่างผอมสูงสายหนึ่งยืนอยู่หน้าประตู ศีรษะแทบกระทบถูกขอบประตู มือขวาถือเชิงเทียนอันหนึ่ง เล้าเฮาะจินประสานมือคารวะ สาวเท้าเข้าห้อง โอ้วฮุยรอจนคนทั้งสองเข้าห้องค่อยอ้อมใต้หน้าต่างซ้ายมือขโมยฟัง ได้ยินเมี้ยวนั้งหงส์กล่าวว่า

"อีกสองท่านไม่เข้ามาหรือ ?"

เล้าเฮาะจินครุ่นคิดในใจ ?

"ไหนเลยยังมีอีกสองท่าน ?"

ปากกลับรับคำอย่างคลุมเครือ

โอ้วฮุยพอฟังเมี้ยวนั้งหงส์กล่าวคำ "อีกสองท่าน" ต้องใจหายวูบครุ่นคิดขึ้น

"เมี้ยวนั้งหงส์ผู้นี้ร้ายกาจจริง ๆ เสียงฝีเท้าเราแม้แผ่วเบา ท่านกลับทราบว่ามีผู้มาทั้งสิ้นสามคน"

หวนนึกถึงหากลอบรับฟังในที่นี้ท่านต้องพบเห็นแน่นอน ขณะจะล่าถอย

พลันได้ยินเล้าเฮาะจินกล่าวว่า

"เมื่อแปดปีก่อนสามพี่น้องตระกูลเจ็งรับทราบกระบวนท่าสูงส่งของเมี้ยว-ได้เฮียบ เป็นที่เลื่อมใสจนหมดหัวใจ ตอนนี้จัดสร้างอาวุธอีกสามชนิด สั่งผู้ต่ำต้อยส่งมาให้เมี้ยวได้เฮียบดูก่อน เพื่อตอนลงมือจะได้ไม่เสียเปรียบ"

พลางแก้ห่อผ้าออกบังเกิดเสียงเครั้งคร้าง สลัดอาวุธสามชนิดลงบนโต๊ะ

โอ้วฮุยรู้สึกทีท่ามันยิ่งมายิ่งพิสดารสุดคาดคิด ต้องทาบสายตามองลอดร่องหน้าต่างเข้าไป เห็นอาวุธบนโต๊ะทั้งสามชนิดกลับเป็นป้ายเหล็กสถิตวิญญาณกระบองสวดศพและธงกวักวิญญาณนั้น บนอาวุธมีคราบโลหิตเกรอะกรัง ยังเช็ดไม่หมดสิ้น

เมี้ยวนั้งหงส์แค่นเสียงดังเฮอะ กวาดมองอาวุธทั้งสามชนิดแวบหนึ่งไม่ตอบคำ เล้าเฮาะจินล้วงจดหมายจากอกเสื้อฉบับหนึ่ง ประคองส่งด้วยสองมือกล่าวว่า

"เมี้ยวได้เฮียบโปรดฉีกดู ผู้ต่ำต้อยส่งจดหมายเสร็จสิ้นคิดขออำลา"

พลางประสานมือหมายล่าถอยออกไป เมี้ยวนั้งหงส์รับจดหมายไป กล่าวว่า

"ช้าก่อน เราหลังจากอ่านจดหมาย รบกวนท่านฝากคำพูดกลับไป"

ท่านคาดว่าจดหมายฉบับนี้ต้องเป็นจดหมายท้าสู้ ดังนั้นฉีกซองดึงจดหมายออก โอ้วฮุยฉกฉวยโอกาสที่เมี้ยวนั้งหงส์อ่านจดหมาย สำรวจดูรูปโฉมของท่าน เห็นท่านคล้ายชราภาพกว่าตอนพบพานในป้อมตระกูลเซียงเมื่อหลายปีก่อนมากนัก สีหน้าก็ซูบซีดอิดโรยยิ่ง

เมี้ยวนั้งหงส์พออ่านจดหมายจบถึงกับเลิกคิ้วสูงชัน ตาสาดประกายเดือดดาลสร้างความหวาดหวั่นพรั่นพรึงแก่โอ้วฮุย ขณะจะล่าถอยไป พลันเห็นท่านใช้สองมือจับจดหมาย ฉีกกระชากขาดเป็นสองส่วนดังคว้าก จดหมายพอฉีกขาดพลันปรากฏควันเหลืองกลุ่มหนึ่งพวยพุ่งออก เมี้ยวนั้งหงส์ร้องโอยคำหนึ่ง ยกสองมือขยี้ตา สีหน้าปรากฏแววปวดร้าวขึ้น เล้าเฮาะจินรีบพุ่งถอยไปด้านหลังถอยห่างไปวาเศษ

เหตุแปรเปลี่ยนนี้เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน แต่พริบตานั้นโอ้วฮุยพลันเข้าใจในบัดดล

"ที่แท้เล้าเฮาะจินซุกซ่อนพิษร้ายในจดหมาย ทำร้ายดวงตาเมี้ยวได้เฮียบ"

ดังนั้นร้องว่า

"โจรร้ายอย่าได้หลบหนี"

พลางลอยตัวโถมปราดใส่เล้าเฮาะจิน เล้าเฮาะจินย่อเอวลดข้อมือ ชักทวนร้อยสายโซ่จากหว่างเอวแทงย้อนกลับไป

โอ้วฮุยทั้งละอายทั้งเดือดดาล พอเบี่ยงตัวหลบเลี่ยงก็ยื่นมือช่วงชิงทวนร้อยสายโซ่ของมัน พลันรู้สึกด้านหลังบังเกิดกระแสลมเร่งร้อน พลันฝ่ามือกล้าแข็งสายหนึ่งกดกระแทกใส่กลางหลัง ได้แต่เกร็งกำลังสะบัดสองมือกลับไปด้านทาน

โอ้วฮุยทราบว่าเมี้ยวนั้งหงส์ยามร้อนรุ่มเดือดดาลพลังฝ่ามือนี้ต้องกล้าแข็งยิ่ง ไม่กล้าด้านปะทะตรง ๆ ดังนั้นใช้เคล็ดตรงและย้อนกลับที่เดี่ยปัวซัวถ่ายทอดให้ คิดสลายพลังฝ่ามือของฝ่ายตรงข้าม มิคาด สองมือพอกระทบกับฝ่ามือฝ่ายตรงข้าม พลันรู้สึกเบื้องหน้าสายตามืดทะมึน ทรวงอกอึกอัดขัดข้อง เซตึงตึงถอยไปสามก้าว เพียงสลายพลังฝ่ามือเมี้ยวนั้งหงส์ได้ครึ่งหนึ่ง อีกครึ่งหนึ่งต้องรับไว้

โอ้วฮุยร้องว่า

"เมี้ยวได้เฮียบ ข้าพเจ้าช่วยเหลือท่านจับโจร..."

ทั้งสองพอประฝ่ามือ เล้าเฮาะจินก็ฉกฉวยโอกาสหลบหนี

เมี้ยวนั้งหงส์รู้สึกสองตาปวดแปลบปลาบคล้ายถูกเข็มหลายสิบเล่มทิ่มแทงใส่ ท่านประมือกับโอ้วฮุยกระบวนท่าหนึ่ง รู้สึกคนผู้นี้มีพลังฝีมือกล้าแกร่ง นับเป็นศัตรูเข้มแข็งผู้หนึ่ง ต้องลอบดื่นตระหนก คำ "ข้าพเจ้าช่วยเหลือท่านจับโจร" ของโอ้วฮุย กลับไม่ได้ยิน

โอ้วฮุยเห็นเล้าเฮาะจินสองสามีภรรยาหลบหนีไปยังทิศตะวันตก ขณะจะไล่ติดตามพลันเห็นบนถนนใหญ่ปรากฏคนสามคนวิ่งตะบึงมา คนทั้งสามสวมเสื้อปอไว้ทุกข์ ไม่ต้องเห็นโฉมหน้าก็ทราบว่าสามผู้กล้าตระกูลเจ็งมาแล้ว

โอ้วฮุยเหลียวหน้ามา เห็นเมี้ยวนั้งหงส์ยกสองมือปิดตาสีหน้าเจ็บปวดรวดร้าวยิ่ง ขณะจะเข้าไปช่วยเหลือก็กริ่งเกรงท่านฟาดฝ่ามือออก ดังนั้นกล่าวเสียงกังวาน

"เมี้ยวได้เฮียบ ข้าพเจ้าแม้มิใช่สหายของท่านแต่ประกันไม่ทำร้ายท่าน

ท่านเชื่อหรือไม่ ?"

คำพูดเหล่านี้กล่าวอย่างจริงจัง เมี้ยวนั้งหงส์แม้ไม่เห็นโฉมหน้าแท้จริงของมัน ตนเองก็ถูกคนชั่วร้ายลอบประทุษ สองตาปวดแปลบดุจถูกมีดขูด แต่พอได้ยินคำพูดนี้กลับรู้สึกบุรุษหนุ่มนี้ไม่ใช่คนร้ายเด็ดขาด

นี่นับว่าวีรบุรุษจำแนกวีรบุรุษ พริบตานั้นเมี้ยวนั้งหงส์บังเกิดความรู้สึกต้องอัธยาศัย กล่าวว่า

"เจ้าต้านคนร้ายที่นอกประตูให้กับเรา"

ท่านไม่ตอบโอ้วฮุยว่าเชื่อหรือไม่ แต่เรียกมันต้านศัตรูภายนอก แสดงว่ายึดถือมันเป็นสหายคู่ใจ

โอ้วฮุยรู้สึกทรวงอกร้อนวูบ รู้สึกว่าคำพูดนี้อาจหาญทะยานฟ้า หากมิใช่วีรบุรุษผู้กล้าที่จิตใจโอ่อ่า ไม่สามารถกล่าวจากปากได้ เมี้ยวนั้งหงส์เพียงกล่าวประโยคหนึ่ง โอ้วฮุยก็ยินยอมบุกน้ำลุยไฟให้กับท่าน เห็นสามพี่น้องตระกูลเจ็งยังห่างประตูห้องยี่สิบกว่าวา ดังนั้นถือเชิงเทียนวิ่งถึงห้องครัวด้านหลัง ใช้กระบวยตักน้ำในโอ่งกระบวยหนึ่ง ส่งให้กับเมี้ยวนั้งหงส์ กล่าวว่า

"รีบล้างตา"

เมี้ยวนั้งหงส์แม้ปวดตายังมีสติสัมปชัญญะแจ่มใส ได้ยินถนนด้านหน้ามีคนสามคนวิ่งตะบึงมา ยังมีคนอีกสี่คนโผพุ่งจากหลังห้องขึ้นบนหลังคาดึก ดังนั้นรับกระบวยเดินเข้าห้องชั้นใน โอบอุ้มบุตรีบนเตียงขึ้นก่อน ค่อยก้มศีรษะลงล้างตาในกระบวย

แต่ทว่ายาพิษนี้ร้ายแรงยิ่ง พอใช้น้ำล้างตายิ่งปวดแปลบปลาบจับจิตจับใจ เด็กหญิงนั้นครึ่งหลับครึ่งตื่น กล่าวว่า

"บิดา เล่นกับลั้งยี้หรือ ?"

เมี้ยวนั้งหงส์ส่งเสียงดังอืมม์กล่าวว่า

"ลั้งยี้ที่น่ารัก บิดาอุ้มเจ้า อย่าได้ลืมตาขึ้น นอนให้เต็มตา"

เด็กหญิงนั้นกล่าวว่า

"สุนัขป่าตัวนั้นกินแกะขาวน้อยตัวนั้นหรือไม่ ?"

"ย่อมไม่ นายพรานมาถึง สุนัขป่าก็เตลิดหนีไป"

เด็กหญิงนั้นทอดถอนใจอย่างวางใจ ซุกหน้าน้อย ๆ กับทรวงอกบิดา หลับใหล

ไปอีกครา

โอ้วฮุยฟังคำโต้ตอบของสองพ่อลูกต้องงงงันวูบ จากนั้นค่อยเข้าใจ เด็กหญิงก่อนนอน บิดาเล่านิทานเรื่องสุนัขป่าคิดกินแกะขาวให้ฟัง ยามเคลิ้มหลับยังนึกถึง

ยามนี้สามพี่น้องตระกูลเจ็งห่างจากประตูใหญ่ไม่ถึงสิบวา ได้ยินเสียงพึบพึบสองครา คนสองคนกระโดดจากหลังคาห้องลงสู่ลานบ้าน โอ้วฮุยรีบปิดประตูใหญ่ลง ลากโต๊ะไปยันไว้ ป้องกันไม่ให้สามพี่น้องตระกูลเจ็งบุกเข้าห้องในบัดดล เพื่อไม่เผชิญการบุกจู่โจมในบัดดล จากนั้นโบกมือซ้ายกรรโชกเปลวเทียนดับไป

สองคนที่กระโดดลงยังลานดึก เห็นภายในห้องปราศจากแสงไฟ ไม่กล้าบุกรุกเข้ามาในทันที เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวเบา ๆ

"ปล่อยให้คนทั้งสี่เข้ามา"

โอ้วฮุยรับคำ ล้วงหินเหล็กไฟดีขึ้น จุดกับเทียนไข วางเชิงเทียนลงบนโต๊ะ ขณะเดียวกันได้ยินเจ็งเตี่ยวเอ็งที่หน้าประตูร้องว่า

"เจ็งเตี่ยวเอ็ง เตี่ยวบุ้น เตี่ยวเล้งสามพี่น้อง น้อมพบเมี้ยวได้เฮียบ มีเรื่องสำคัญน้อมเรียน"

เมี้ยวนั้งหงส์แค่นเสียงดังเฮอะ หาแยแสสนใจไม่

สองคนที่ลานว่าง คนหนึ่งถือดาบคนหนึ่งถือกระบองสามท่อน เห็นเมี้ยวนั้งหงส์พริ้มตาแนบแน่นไม่ได้ลืมขึ้น แต่ยังระย่นย่อในเกียรติภูมิ 'พิชิตทั่วแผ่นดินไร้ผู้ต่อต้าน' ไม่กล้าบุกรุกเข้าห้องโดยพลการ คนถือดาบกวักมือต่อคนบนหลังคาห้อง ร้องว่า

"มันดาบอดแล้ว"

คนบนหลังคาห้องทั้งสองลิงโลดยินดียิ่ง กระโดดลงมาโดยพร้อมเพรียง โอ้วฮุยเห็นคนทั้งสองนี้ฝีมือปราดเปรียว เข้มแข็งกว่าสองคนแรกมากนัก ดังนั้นขยับกายวูบ ถลันถึงด้านหลังคนทั้งสอง ผลักสองมือไปเบื้องหน้า ตวาดว่า

"เข้าไป"

การผลักครั้งนี้แฝงพลังกล้าแข็ง คนทั้งสองไม่กล้าต้านรับ โถมไปเบื้องหน้าหลายก้าว ข้ามธรณีประตูเข้าสู่ห้องรับแขก

โอ้วฮุยเฝ้าอยู่ข้างประตู สูดลมหายใจคำหนึ่ง พอเป่าลมออก เปลวเทียนที่ห่างไปวาเศษดับวูบไปอีกครา ในห้องรับแขกแปรเปลี่ยนเป็นมืดมิดสนิท คน

บุกรุกทั้งสี่ใจหายวาบ หลังจากตะลึงลานวูบพากันขยับอาวุธ จู่โจมใส่เมี้ยวนั้งหงส์ เด็กหญิงนั้นหลับอยู่ในอ้อมอกเมี้ยวนั้งหงส์ พลันพลิกตัวคราหนึ่ง ถามว่า

"บิดา เสียงอะไร สุนัขป่ามาแล้วหรือ ?"

เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวว่า

"ไม่ใช่สุนัขป่า เพียงเป็นมุสิกสี่ตัว"

ได้ยินเสียงอาวุธแหวกจู่โจมถึงเบื้องบนศีรษะผสานกับเสียงขยับโซ่เหล็ก ทราบว่าเป็นอาวุธจำพวกกระบองสามท่อนหรือทวนร้อยสายโซ่ ดังนั้นยื่นมือขวาปราดออก คว้าปลายกระบองสามท่อนสลัดวูบ คนผู้นั้นอุทานคำหนึ่ง ดันแขนชาวูบ กระบองสามท่อนหลุดจากมือ เมี้ยวนั้งหงส์สะบัดวูบหนึ่ง เสียงฉาดเมื่อกระแทกใส่ชายโครงมัน คนผู้นั้นถึงกับสิ้นสติไป

ที่หลงเหลืออีกสองคนใช้ดาบ คนหนึ่งใช้แส้เหล็ก ต่างไม่ส่งเสียง แยกย้ายจู่โจมจากสามทิศทาง คนทั้งสามทราบว่าเมี้ยวนั้งหงส์มองไม่เห็น ล้วนอาศัยโสตประสาทจำแนกศัตรู ดังนั้นไม่กล้าส่งเสียงแม้แต่น้อย

เด็กหญิงนั้นถามว่า

"บิดา มุสิกกัดคนหรือ ?"

เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวว่า

"มุสิกคิดลับ ๆ ล่อ ๆ กัดคน แต่พอเห็นแมว มุสิกได้แต่หนีไป"

เด็กหญิงนั้นกล่าวว่า

"นั่นเสียงอะไร ? เป็นพายุหรือ ? บิดา ฝนตกกระมัง ?"

เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวว่า

"ใช่แล้ว รอสักครู่ยังจะเกิดฟ้าร้อง"

"ลุ้ยกง (เทพอสนีบาต) เพียงฟาดคนร้าย ไม่ฟาดคนดีใช่หรือไม่ ?"

เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวว่า

"ใช่แล้ว ลุ้ยกงชมชอบเด็กหญิงที่น่ารัก"

ท่านใช้ฝ่ามือข้างเดียวคลี่คลายอาวุธสามชนิด ปากตอบคำถามของบุตรี กลับไม่เห็นศัตรูทั้งสามอยู่ในสายตา คนทั้งสามโหมจู่โจมกระบวนท่าอันอำมหิต ล้วนถูกเมี้ยวนั้งหงส์ใช้กระบวนท่าคลี่คลายโดยสิ้นเชิง คนใช้ดาบหวาดกลัวขึ้นมา ร้องว่า

"เป้าหมายตึงมือ ถอยเถอะ"

หันกายหมายหลบหนี พอโถมถึงข้างประตูโอ้วฮุยพลันกวาดเท้าซ้ายออก เตะมันล้มกลิ้งลง ยื่นมือช่วงชิงดาบของมันมา

เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวว่า

"ดวงใจที่น่ารัก เจ้าฟัง ฟ้าร้องแล้ว"

ต่อยหมัดขวาออก พอดีต่อยใส่ปลายคางคนใช้แส้เหล็ก เสียงโครมคราหนึ่ง คนผู้นี้ลอยละลิ่วขึ้นข้ามศีรษะโอ้วฮุย ร่วงฟาดลงยังลานบ้าน คนใช้ดาบอีกผู้หนึ่งมีฝีมือเข้มแข็งที่สุด ท่าร่างกลอกกลิ้งยิ่ง เมี้ยวนั้งหงส์ต่อยดิดต่อกันสองหมัด กลับถูกมันหลบรอดได้ เมี้ยวนั้งหงส์กริ่งเกรงสร้างความแตกตื่นแก่บุตรี ได้แต่นั่งบนเก้าอี้ ไม่ลุกขึ้นไล่ติดตาม

ยามนี้คนผู้นี้ตระหนักว่าเมี้ยวนั้งหงส์แม้ดาบอด ตนเองไม่อาจทำอย่างไรท่านได้ คนที่เฝ้าอยู่หน้าประตูก็มีฝีมือร้ายกาจ ตนเองถูกกักอยู่ภายในห้อง กลับกลายเป็นตะพาบในไห หรือจะรามือรอความตาย ? มันพลันฟันใส่เมี้ยวนั้งหงส์ดาบหนึ่ง ฉกฉวยโอกาสที่ท่านเบี่ยงตัวหลบหลีก ถลันวูบเข้าห้องนอน กวัดแกว่งชุดไฟจ่อจุดกับม่านมุ้งบนเตียง จากนั้นพุ่งออกทางหน้าต่าง ทะยานขึ้นบนหลังคาห้อง

ม่านมุ้งติดไฟอย่างรวดเร็ว ชั่วพริบตาควันดำอบอวลทั่วทั้งห้อง ยามนั้นเจ็งเตี่ยวเอ็งส่งเสียงร้องที่หน้าประตูว่า

"เมี้ยวได้เฮียบ เราสามพี่น้องมาประลองฝีมือกับท่าน แต่ตอนนี้ไม่ฉกฉวยโอกาสทำร้ายคน ท่านวางใจเถอะ"

เจ็งเตี่ยวบุ้นเห็นในหน้าต่างปรากฏแสงไฟสาดลอดออกมา ดังนั้นร้องว่า

"เกิดเพลิงไหม้"

เจ็งเตี่ยวเอ็งร้องว่า

"โจรร้ายต่ำช้าสามานย์นัก ตั่วกอ พวกเราดับไฟก่อน"

กล่าวจบ สามพี่น้องกระโดดขึ้นบนหลังคาห้อง

โอ้วฮุยทราบว่าสามพี่น้องตระกูลเจ็งมีฝีมือสูงเยี่ยมกว่าสี่คนเมื่อครู่ เมี้ยว-นั้งหงส์ต่อให้มีฝีมือกล้าแข็งกว่านี้ จะอย่างไรสองตามองไม่เห็น ในวงแขนอุ้มบุตรียากยิ่งจะต้านทานได้ ตนเองสมควรขับไล่ให้กับท่าน ดังนั้นตวาดว่า

"คนชั่วช้าไร้ยางอาย อย่าได้เข้ามา"

เด็กหญิงนั้นพลันกล่าวว่า

"บิดา ร้อนยิ่ง"

เมี้ยวนั้งหงส์ผลักโต๊ะออก ตวัดเท้าเตะคราหนึ่ง บานประตูลอยลิ่วออกไปสี่ห้าวา ท่านโอบอุ้มบุตรีก้าวออกจากประตูใหญ่ กวักมือต่อสามพี่น้องตระกูลเจ็งกล่าวว่า

"ลงมาประมือเถอะ"

ท่านกริ่งเกรงสร้างความแตกตื่นแก่บุตรี มาตรแม้นกล่าวกับศัตรู ยังคงกล่าวด้วยสุ้มเสียงแผ่วเบา ในใจอดครุ่นคิดมิได้

"เมื่อแปดปีก่อนเราก็ต่อสู้กับสามพี่น้องตระกูลเจ็ง ภายในร้านก็เกิดเพลิงไหม้ ตัวเราก็รับบาดเจ็บ เพียงแต่ที่อยู่เป็นเพื่อนเราไม่ใช่บุตร หากแต่เป็นลั้งโกวเนี้ยซึ่งภายหลังเป็นภรรยาเรา ไม่ นางไม่ได้อยู่เป็นเพื่อน หากแต่หลบหนีออกไปก่อน..."

โอ้วฮุยเห็นอัคคีลุกไหม้รุนแรง ชั่วพริบตาต้องลามใหญ่โต คาดว่าเมี้ยวนั้งหงส์ยังยืนหยัดได้ครู่หนึ่ง ยังคงดับไฟก่อน ดังนั้นเหวี่ยงดาบทิ้ง วิ่งเข้าห้องครัวเห็นข้างเตาตั้งเรียงรายโอ่งหินสามใบ ดังนั้นยื่นมือโอบโอ่งใบหนึ่ง ตวาดว่า

"ขึ้น"

โอ่งหินที่บรรจุน้ำห้าหกร้อยชั่งใบหนึ่งกลับถูกมันโอบขึ้นมา โอ้วฮุยไม่กล้าระบายลมหายใจ รวบรวมเรี่ยวแรงโอบโอ่งน้ำถึงหน้าห้องนอน ทุ่มทั้งโอ่งทั้งน้ำเข้าไป

น้ำในโอ่งพอราดรด เปลวไฟค่อยอ่อนลงแต่ยังไม่ดับ โอ้วฮุยย้อนกลับไปโอบน้ำอีกโอ่งหนึ่ง มาถึงหน้าห้องนอนขณะจะทุ่มเข้าไป พลันได้ยินเสียงลมดังขึ้นที่ด้านหลัง มีคนลอบจู่โจมทำร้าย ที่แท้คนที่ถูกโอ้วฮุยเตะล้มลงตอนแรกเก็บดาบบนพื้นขึ้น ฟันใส่กลางหลังโอ้วฮุย

โอ้วฮุยโอบโอ่งน้ำไม่สามารถปิดป้องหลบหลีก ยามฉุกละหุกตวัดเท้าเตะย้อนกลับไปด้านหลัง เท้านี้ประหลาดยิ่ง ครั้งกระโน้นมหาโจรเงี่ยมกีเรียนได้กระบวนท่านี้ กระทั่งอาจารย์หมัดมวยเช่นจอมหมัดร้อยชนะยังไม่สามารถคลี่คลาย โอ้วฮุยพอเตะออก พอดีเตะถูกท้องน้อยคนผู้นั้น เสียงโครมคราหนึ่ง

คนผู้นั้นทั้งคมทั้งดาบลอยขึ้น พุ่งข้ามศีรษะโอ้วฮุย หล่นตูมลงในโอ่งน้ำที่โอ้วฮุยอุ้มอยู่

โอ้วฮุยอุ้มโอ่งหินใบนั้น ความจริงกินแรงอยู่แล้ว พอเพิ่มน้ำหนักตัวที่หนักหนึ่งร้อยห้าหกสิบชั่งไหนเลยทนทานได้ พลันผลักมือวูบ โอ่งน้ำและคนล้วนลอยไปในกองไฟ เสียงโครมกึกก้อง โอ่งน้ำแตกสลาย บาดคนผู้นั้นรับบาดแผลเกลื่อนกลาด ดีที่เปลวไฟดับแล้วจึงไม่ฝังสังขารอยู่ในกองไฟ

โอ้วฮุยหลังจากดับไฟ ขณะจะออกไปช่วยเหลือเมี้ยวนั้งหงส์พลันได้ยินหลังห้องบังเกิดเสียงดวาดแผดด่าและเสียงด่อยดีกัน คนสองคนด่อสู้อย่างดุเดือด ฟังจากเสียงด่าทอกลับเปล่งจากปากเล้าเฮาะจิน ได้ยินมันดวาดว่า

"โจรโฉดชั่ว ล่อลวงเราหลงกล"

โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"มันด่อสู้กับผู้ใด ? คนผู้นี้เป็นตัวการเภทภัย ไม่ว่าอย่างไรด้องคร่ากุมมันไว้"

ดังนั้นวิ่งออกทางประตูหลัง เห็นเล้าเฮาะจินต่อสู้ประชิดติดพันกับคนผู้หนึ่ง ดูจากรูปกายกลับเป็นคนวางเพลิงนั้น.

โอ้วฮุยสงสัยใจ รู้สึกเรื่องในวันนี้ยากยิ่งจะเข้าใจจริง ๆ คนทั้งสองเป็นพวกเดียวกันชัด ๆ ไฉนด่อสู้กันเอง ? จะอย่างไรคนทั้งสองล้วนไม่ใช่คนดี ดังนั้นกระโดดปราดไป ใช้วิชาคว้าจับใหญ่ตะปบคว้าใส่จุดสำคัญที่ด้านหลังคนทั้งสอง คนทั้งสองกำลังต่อสู้อย่างดุเดือด ไม่ทันชักมือออกมาต่อต้าน ล้วนถูกโอ้วฮุยสยบไว้

โอ้วฮุยเงี่ยหูฟัง ไม่ได้ยินนอกประตูมีเสียงการต่อสู้ มันกริ่งเกรงเมี้ยวนั้งหงส์มองไม่เห็น ถูกสามพี่น้องตระกูลเจ็งประทุษร้ายด้วยอำมหิต สมควรรุดไปชมดูสักครา เห็นข้างกายมีบ่อแห่งหนึ่ง ดังนั้นจับเล้าเฮาะจินและคนผู้นั้นหย่อนลงไปในบ่อ เข้าครัวไปอุ้มโอ่งใบที่สามออกมาทับลงบนปากบ่อ ค่อยอ้อมห้องหับวิ่งไปยังประตูหน้า

เห็นสามพี่น้องตระกูลเจ็งกระโดดลงสู่พื้น ยืนประจันกับเมี้ยวนั้งหงส์ห่างประมาณเจ็ดแปดวา ในมือล้วนถือพู่กันคู่หนึ่งแต่ไม่กล้าถลันจู่โจม โอ้วฮุยสะอึกกายไปกล่าวว่า

"เมี้ยวได้เฮียบ ข้าพเจ้าอุ้มเด็กให้กับท่าน"

เมี้ยวนั้งหงส์หวนนึกถึงตนเองตาบอด ต่อให้ขับไล่สามพี่น้องตระกูลเจ็งเบื้องหน้าได้ แต่เนื่องเพราะฉายา 'พิชิตทั่วแผ่นดินไร้ผู้ต่อต้าน' เกริกไกรเกินไป ชั่วชีวิตเพาะศัตรูมากมายสุดคณนานับ ขอเพียงในยุทธจักรโจษจันว่าตนเองตาบอด ศัตรูเข้มแข็งระดมรุดมา เมื่อถึงเวลาจะต่อต้านอย่างไร ? ที่ห่วงพะวงที่สุดคือบุตรีผู้นี้

ท่านใช้โสตประสาทแทนดวงตา ได้ยินโอ้วฮุยต้านศัตรูดับไฟอย่างรวบรัดหมดจด เพียบพร้อมทั้งฝีมือและปัญญา คนผู้นี้ไม่รู้จักมักคุ้นมาก่อนกลับมีคุณธรรมปานนี้ นับว่าสามารถฝากฝังบุตรีได้ ดังนั้นถามว่า

"น้องเรามีนามว่ากระไร ? มีส่วนสัมพันธ์กับเราหรือไม่ ?"

โอ้วฮุยหวนนึกถึงบิดา ไม่ทราบตายในเงื้อมมือท่านจริงหรือไม่ ยามนี้ไม่สะดวกกับการเอ่ยถึง จึงกล่าว

"ลูกผู้ชายคบหาด้วยคุณธรรม ขอเพียงดีแผ่หัวใจแก่กันไยต้องเอ่ยชื่ออ้างแซ่ ? เมี้ยวได้เอียบหากไว้วางใจ ข้าพเจ้าแม้ร่างแหลกลาญเป็นผุยผง ก็ต้องคุ้มครองความปลอดภัยของบุตรีท่าน"

"ประเสริฐ เราเมี้ยวนั้งหงส์ท่องเที่ยวเพียงลำพังตัว ในชั่วชีวิตมีผู้รู้ใจเพียงสองคน หนึ่งคือวีรบุรุษเลี้ยวตังโอ้วเจ่กตอ หนึ่งคือน้องเราที่เราไม่รู้จักชื่อแซ่ไม่ได้เห็นหน้าผู้นี้"

พลางอุ้มบุตรียื่นส่งให้

โอ้วฮุยแม้นิยมเลื่อมใสท่านแต่กริ่งเกรงท่านเป็นศัตรูสังหารบิดา ระหว่างบุญคุณความแค้นยากยิ่งจะวางตัวได้ พอได้ยินท่านบอกว่า บิดาเป็นสหายผู้รู้ใจของท่าน สร้างความยินดียิ่ง ยื่นสองมือรับเด็กหญิงมา เห็นนางอายุหกเจ็ดขวบ รูปกายอ้อนแอ้นแบบบาง ยามอุ้มอยู่ในมือทั้งเบาทั้งนุ่มนิ่ม ภายใต้ประกายดาวเลือนรางเห็นนางพริ้มตาหลับใหล ลมหายใจแผ่วเบา มุมปากประดับด้วยรอยยิ้มน้อย ๆ

สามพี่น้องตระกูลเจ็งเห็นโอ้วฮุยก็อยู่ที่นี่ และตอบได้กับเมี้ยวนั้งหงส์เช่นนี้ สร้างความสงสัยใจยิ่ง เมี้ยวนั้งหงส์ฉีกชายเสื้อชิ้นหนึ่งคาดปิดดวงตา สองมือไพล่หลัง กล่าวเสียงแผ่วทุ้ม

"โจรร้ายไร้ยางอาย บุกโดยพร้อมเพรียงเถอะ บุตรีเราหลับแล้ว อย่าได้

ร่ำร้องปลุกนางตื่นขึ้น"

เจ็งเตี่ยวเอ็งสืบเท้าไปหนึ่งก้าว กระซากเสียงว่า

"เมี้ยวได้เฮียบ ครั้งกระโน้นศิษย์เราตายในเงื้อมมือท่าน เราสามพี่น้องจึงทวงหนี้บัญชีกับท่าน ภายหลังทราบว่าศิษย์เราคิดและเล็มอาวุธผู้อื่น ประพฤติไม่เที่ยงธรรม มีความผิดสมควรตาย เรื่องนี้ต้องขอบคุณท่านช่วยสะสางแทนเรา"

เมี้ยวนั้งหงส์แค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"กล่าวเบากว่านี้ เราได้ยินหรอก"

เจ็งเตี่ยวเอ็งเดือดดาลกว่าเดิม ร้องว่า

"เพียงแต่ตอนนั้นเท้าท่านรับบาดเจ็บ เราสามพี่น้องยังไม่ใช่คู่มือด้านดิด รู้สึกไม่ยินยอมพร้อมใจ หลังจากคร่ำเคร่งฝึกฝีมือแปดปี วันนี้คิดรับการสั่งสอนอีก ระหว่างทางสืบทราบว่ามีคนชั่วช้าคิดลอบทำร้ายจึงรีบรุดมาคิดตักเตือนท่าน ตอนนี้คนชั่วช้าหลบหนีไปแล้ว ท่านยินยอมประทานการสั่งสอนหรือไม่ ล้วนแล้วแต่ท่าน ไยต้องพูดจาด่าประณาม ทั้งยังผูกตาดนเอง หรือเราสามพี่น้องไม่ควรคู่กับการเหลือบแลของท่าน ?"

เมี้ยวนั้งหงส์ฟังจากปากคำมัน คล้ายกับเรื่องที่ตนเองสองตาถูกพิษมันหาทราบไม่ ดังนั้นกล่าวเสียงแผ่วทุ้ม

"เราตาบอดแล้ว"

เจ็งเตี่ยวเอ็งใจหายวาบ กล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"อย่างนั้นเข้าใจเมี้ยวได้เฮียบผิดไปแล้ว เราสามพี่น้องฝึกฝีมือแปดปีพลังฝีมือไม่รุดหน้ากระไร เรื่องขอคำแนะนำสั่งสอนไม่ต้องเอ่ยถึงแล้ว ท่านรู้จักเล้าเฮาะจินแห่งสำนักองคุลีมาลหรือไม่ เมื่อครู่ในผู้คนที่ท่านขับไล่ล่าถอยไม่มีมันอยู่ด้วย ภายในวันสองวันคนผู้นี้ต้องมาเยือน เมี้ยวได้เฮียบต้องระมัดระวังให้มากไว้"

โอ้วฮุยพลันสอดคำขึ้น

"เจ็งตั่วเอี้ย เรื่องที่เล้าเฮาะจินแพร่พิษ ท่านไม่ทราบจริง ๆ ?"

เจ็งเตี่ยวเอ็งสวนคำว่า

"ท่านกับเมี้ยวได้เฮียบที่แท้เป็นศัตรูหรือสหาย ?" พวกเราคิดสกัดเล้าเฮาะจิน ท่านไฉนช่วยเหลือมัน ?"

โอ้วฮุบกล่าวว่า

"เรื่องนี้กล่าวไปละอายยิ่ง เบื้องหลังความนัยของเรื่องผู้น้องก็ไม่ทราบชัด ดีที่เล้าเฮาะจินถูกผู้น้องคร่ากุมไว้ ทิ้งอยู่ในบ่อด้านหลัง พวกเราพอถามก็ทราบเอง"

เบือนหน้าไปยังเมี้ยวนั้งหงส์ ถามว่า

"สามพี่น้องตระกูลเจ็ง ที่แท้เป็นคนดีหรือคนร้าย ?"

เจ็งเตี่ยวเอ็งสอดคำเสียงเย็นชา

"พวกเราทั้งไม่ประกอบคุณธรรมความดี และไม่ช่วยเหลือเจือจุนคนยากไร้ นับเป็นคนดีอะไร ?"

เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวว่า

"สามพี่น้องตระกูลเจ็งไม่ใช่คนต่ำช้าสามานย์"

สามพี่น้องพอได้ยินคำวิจารณ์ของเมี้ยวนั้งหงส์ สร้างความยินดียิ่ง นับว่าสดุดีเพียงคำเดียวเป็นเกียรติยิ่งกว่าเครื่องราชอิสริยาภรณ์ ใบหน้าอัปลักษณ์ทั้งสามใบทั้งลิงโลดทั้งตื้นตัน เจ็งเตี่ยวบุ้น เตี่ยวเล้งสองพี่น้องอ้อมถึงหลังห้องยกโอ่งน้ำบนบ่อออก ตวาดว่า

"กระโดดขึ้นมาเถอะ"

ได้ยินภายในบ่อบังเกิดเสียงแด่นเฮอะฮะ กลับมีคนสองคนต่อสู้กัน เสียงโครมดังคราหนึ่ง เสียงฉาดดังอีกครา ผสานกับเสียงน้ำเกรียวกราว คนทั้งสองคล้ายกำลังต่อสู้เสี่ยงชีวิต คนผู้หนึ่งอยู่ภายในบ่อ ก็ขยับเคลื่อนไหวไม่สะดวกอยู่แล้ว คนสองคนเบียดเสียดทุบตีกัน สภาพทุลักทุลีเป็นที่คาดคำนวณได้

เจ็งเตี่ยวบุ้นปล่อยถังชักรอกที่ข้างบ่อลงไป ตวาดว่า

"ยึดจับถังชักรอก เราจะชักพวกท่านขึ้นมา"

รู้สึกเชือกผูกถังตึงวูบ คนเบื้องล่างยึดจับไว้แล้ว ดังนั้นออกกำลังสาวเชือกในที่สุดชักรอกคนเปียกชุ่มโชกขึ้นมาสองคนจริง ๆ

เล้าเฮาะจินเท้าไม่ทันสัมผัสพื้นก็ฟาดฝ่ามือใส่อีกคนหนึ่ง คนผู้นั้นพลังฝีมือสู้มันไม่ได้ ตอนอยู่ภายในบ่อถูกจับกดน้ำ สติสัมปชัญญะเลอะเลือนอยู่แล้ว ไหนเลยหลบรอดจากฝ่ามือนี้ได้ เจ็งเตี่ยวบุ้นรีบยื่นมือปัดป่าย เจ็งเตี่ยวเล้งแยกบ้ายจ่อพู่กันทั้งคู่กับกลางหลังคนทั้งสอง ตวาดว่า

"หากคิดมีชีวิตอย่าได้เคลื่อนไหว"

ทั้งสองพี่น้องคร่ากุมเล้าเฮาะจินทั้งสองกลับไปยังห้องหับ ยามนี้โอ้วฮุยคืนเด็กหญิงนั้นแก่เมี้ยวนั้งหงส์ จุดเทียนไขขึ้น เห็นในห้องนอนถูกเผาไหม้วอดวาย พื้นดินเจิ่งนองด้วยน้ำ กลับไม่มีที่ยืนหยัดทรงกาย เมี้ยวนั้งหงส์ได้แต่วางบุตรีตนเองลงบนเตียงในห้องข้าง พอกลับออกมา เจ็งเตี่ยวบุ้นสองพี่น้องก็คร่ากุมเล้าเฮาะจินและอีกคนผู้หนึ่งมาถึง

เมี้ยวนั้งหงส์ถอนใจเบา ๆ กล่าวว่า

"ชื่อเสียงของสองกระเรียนองคุลีมาล เราได้ยินตั้งแต่เมื่อยี่สิบปีก่อน เล้าเฮียและบ้วนเฮียทั้งสองความจริงมีชื่อเสียงไม่เลว"

เล้าเฮาะจินกล่าวว่า

"เมี้ยวไต้เฮียบ เราหลงกลคนชั่วร้าย สำนึกเสียใจก็สายเกินการณ์ อาการบาดเจ็บที่ดวงตาท่านหนักหนาหรือไม่ ?"

เมี้ยวนั้งหงส์ไม่ตอบคำ กล่าวกับคนใช้ดาบนั้นว่า

"เจ้าเป็นศิษย์ของฉั้งกุยลั้ง (คืนกสิกร) กระมัง ? วิชาฝีมือของสำนักมังกรฟ้านับว่าเรียนได้เจ็ดส่วนแล้ว"

คนผู้นั้นแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ พลันคุกเข่าลงโขกศีรษะเป็นพัลวัน กล่าวว่า

"เมี้ยวไต้เฮียบ ผู้ต่ำต้อยได้รับคำสั่งใช้สอย ไม่เป็นตัวของตัวเอง ขอท่านผู้เฒ่าเมตตาละเว้น"

เล้าเฮาะจินแผดด่าว่า

"โจรโฉดชั่ว เจ้าทำร้ายเราสาหัสนัก"

โถมเข้าไปหมายลงมือ เจ็งเตี่ยวเอ็งยื่นมือขวางกันไว้ กล่าวว่า

"มีคำพูดค่อย ๆ ว่ากล่าว ที่แท้เป็นเรื่องราวใด ?"

เล้าเฮาะจินก็เป็นยอดฝีมือเลื่องชื่อ เพียงเพราะหลงกลผู้อื่น จึงหุนหันพลันแล่นไป พอถูกเจ็งเตี่ยวเอ็งขวางกันไว้ หวนนึกถึงตนเองกระทำผิด ทั้งถูกจับโยนลงในบ่อ นับเป็นความอัปยศใหญ่หลวง ต้องกระแทกนั่งกับพื้นอย่างท้อแท้ กล่าวว่า

"เมี้ยวไต้เฮียบ เราเสียใจต่อท่านจริง ๆ"

เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวว่า

"ในชีวิตคนผู้หนึ่งยากยิ่งจะไม่ถูกคนต่ำช้าหลอกลวง นับเป็นอย่างไรได้ คงเป็นคนผู้นี้หลอกลวงท่านส่งจดหมายมาแล้ว"

ท่านถูกพิษดาบอด สุ้มเสียงยังคงปลอดโปร่งเฉื่อยชา เป็นที่เลื่อมใสของโอ้วฮุยและพวกนัก

เล้าเฮาะจินกล่าวว่า

"เรารู้จักคนผู้นี้ในหมู่ดึกใบปัง มันเรียกตนเองเป็นเดียปวยฮั้ง บอกว่ากาลก่อนเคยได้รับพระคุณบ้วนซือดี่ พอทราบข่าวการตายของบ้วนซือดี่สร้างความเศร้าเสียใจยิ่ง จึงรุดมาเคารพศพ"

เมี้ยวนั้งหงส์ถามสอดขึ้น

"บ้วนเฮาะเซียบ้วนเล่าซือตายแล้ว ?"

เล้าเฮาะจินรับคำ กล่าวว่า

"เราเห็นผู้แซ่เดียกล่าวด้วยน้ำใสใจจริง ไม่ได้นึกสงสัย จึงร่วมทางกันขึ้นเหนือ ระหว่างทางมันพบเห็นสามพี่น้องตระกูลเจ็ง มีทีท่าหวาดกลัวยิ่ง ค่ำคืนนั้นพวกเราค้างแรมในห้องพักโรงเตี๊ยมเดียวกัน มันละเมอว่าหากไม่อาจส่งจดหมายฉบับนี้ไปจะทำร้ายชาวธัมมะมากมายสุดคณนานับ"

"เราเห็นว่าเรื่องนี้ไม่อาจนิ่งดูดายจึงออกปากสอบถาม มันกล่าวว่า 'เล้าเล่าซือ ข้าพเจ้าเห็นท่านตั้งตัวเป็นปฏิปักษ์กับทหารองครักษ์ของราชวงศ์เซ็ง นับเป็นวีรบุรุษผู้กล้า ดังนั้นไม่คิดปิดบังท่าน' จากนั้นล้วงจดหมายฉบับหนึ่งบอกว่าต้องส่งถึงมือพุทธหน้าทองเมี้ยวได้เฮียบ ขอให้เมี้ยวได้เฮียบช่วยเหลือ ไม่เช่นนั้นจะปรากฏชาวธัมมะหลายสิบคนถูกราชวงศ์เซ็งทำร้ายเสียชีวิต"

เมี้ยวนั้งหงส์ไม่กล่าวกระไร เล้าเฮาะจินกล่าวต่อ

"โจรโฉดแซ่เดียผู้นี้บอกอีกว่า สามพี่น้องตระกูลเจ็งมีความแค้นกับเมี้ยวได้เฮียบ ต้องหาทางสกัดขัดขวาง มันไม่ใช่คู่มือของสามพี่น้องตระกูลเจ็ง ขอให้เราช่วยเหลือมันอีกแรงหนึ่ง เราเห็นเรื่องนี้เป็นภาระอันชอบธรรมจึงขานรับอาสา แต่ระหว่างทางพอประมือกับสามพี่น้องตระกูลเจ็งกลับพลาดท่าเสียที ภายหลังภรรยาเราเฮ้งสีรุดมาช่วยเหลือ ยังไม่ใช่คู่มือต้านติด"

"กล่าวไปประจวบเหมาะนัก ตอนอยู่ในศาลเซียงฮุยเบี่ยพบพานสหายน้อยนี้ ตอนอยู่ในหมู่ดึกใบปังเราเคยได้รับการช่วยเหลือจากมัน ภายหลังเห็นมัน

สำแดงฝีมือ นับว่ามีพลังฝีมือกล้าแข็งยิ่ง ดังนั้นเราสองสามีภรรยาแสร้งเป็นรับบาดเจ็บ ขอให้มันช่วยต่อต้านสามพี่น้องตระกูลเจ็ง สหายน้อยผู้นี้หลงกลเราจริง ๆ เรากลับหลงกลโจรโฉดชั่วนี้"

โอ้วฮุยนึกทบทวนเหตุการณ์ที่ผ่านมา ต้องครุ่นคิดขึ้น

"คำพูดคนผู้นี้คล้ายไม่แปลกปลอม ที่แท้เรื่องระหว่างเรากับอ้วงโกวเนี้ยในระหว่างทาง ล้วนถูกมันพบเห็น"

นึกถึงตอนนี้ต้องหน้าร้อนผะผ่าวเล็กน้อย กวาดมองอาวุธที่จัดวางอยู่บนโต๊ะทั้งสามชนิด กล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านนำอาวุธของสามพี่น้องตระกูลเจ็งมาทำอะไร ?"

เล้าเฮาะจินกล่าวว่า

"สามพี่น้องตระกูลเจ็งมาล้างแค้น เมี้ยวได้เฮียบไม่แน่นักว่าจะล่วงรู้ เราจึงส่งข่าวมาก่อน ที่ส่งอาวุธนี้มาเพื่อสร้างความเชื่อถือ ที่เราบอกว่าจดหมายฉบับนี้เป็นสามพี่น้องตระกูลเจ็งส่งมา เพื่อกล่าวให้ท่านฟัง เนื่องเพราะท่านติดตามอยู่ด้านหลังเรา จะอย่างไรเมี้ยวได้เฮียบพอเห็นจดหมายจะทราบเองมิคาด...มิคาด..."

เอ่ยถึงตอนนี้ขุ่นแค้นแน่นอก ไม่สามารถกล่าวสืบต่อ

เจ็งเตี่ยวเอ็งกล่าวเสริมขึ้น

"เราสามพี่น้องบังเอิญได้ยินแผนการของผู้แซ่เตียและเห็นเล้าเล่าซือสุมหัวกับมัน คงคิดมาประทุษร้ายเมี้ยวได้เฮียบ จึงคิดสกัดขัดขวาง คิดไม่ถึงความนี้มีเบื้องหลังซับซ้อนปานนี้ เมี้ยวได้เฮียบ ดวงตาของท่านถูกทำร้ายอย่างไร ?"

เมี้ยวนั้งหงส์ไม่ตอบคำ โบกมือที่โตเท่าพัดใบลาน กล่าวว่า

"เรื่องราวผ่านล่วงเลย ไม่ต้องรื้อฟื้นอีกแล้ว"

โอ้วฮุยกวาดตามองหาจดหมายที่ท่านฉีกขาด เห็นเศษกระดาษสองชิ้นตกอยู่ที่มุมห้อง ชิ้นหนึ่งเปียกน้ำจนชุ่มโชก มันเกรงว่าบนกระดาษมีพิษร้ายไม่กล้าเดินเข้าใกล้ พอเพ่งตามอง เห็นบนกระดาษเขียนข้อความไม่กี่แถว ดังนั้นกวาดมองเศษกระดาษทั้งสองชิ้นสลับไปมา พบว่ามีข้อความว่า

นั้งหงส์พี่ท่าน

บุตรีท่านสืบตระกูลสูงศักดิ์ พี่ท่านเป็นนักบู๊อนหบ[illegible]ร้าน ไม่เหมาะสม

กับการเลี้ยงดู รังแต่ทำลายอนาคตบุตรีท่าน ดังนั้นสั่งคนมารับตัวไป ให้ผู้น้องชุบเลี้ยงเอง

จากผู้น้องฉั้งกุยลั้ง

หวนนึกถึงเมี้ยวนั้งหงส์รักถนอมบุตรีปานดวงใจ ฉั้งกุยลั้งล่อลวงภรรยาท่านหนีตามกันไป ตอนนี้ถึงกับกระทั่งบุตรีก็คิดรับไป ท่านไหนเลยไม่ดาลเดือด ย่อมต้องฉีกจดหมายทิ้ง พิษร้ายซุกซ่อนอยู่ชั้นภายในของจดหมาย จดหมายพอฉีกขาดผงพิษก็ปลิวเวียนว่อน ต่อให้มีท่าร่างรวดเร็วกว่านี้ก็ไม่มีปัญญาหลบรอดได้ แผนของฉั้งกุยลั้งครั้งนี้นับว่าร้ายกาจอำมหิตจริง ๆ

โอ้วฮุยหวนนึกถึงครั้งกระโน้นในป้อมตระกูลเซียงพบเห็นเหตุการณ์ระหว่างเมี้ยวนั้งหงส์ น้ำลั้ง ทารกหญิงตระกูลเมี้ยวและฉั้งกุยลั้งทั้งสี่ ปรารถนาใคร่รุดไปเสาะหาฉั้งกุยลั้ง สังหารมันในดาบเดียว

เล้าเฮาะจินยิ่งขบคิดยิ่งเดือดดาล ตวาดว่า

"ผู้แซ่เตีย ต่อให้เจ้าได้รับคำสั่งอาจารย์คิดประทุษร้ายเมี้ยวได้เฮียบไยไม่ส่งจดหมายมาเอง กลับหมายตาเราผู้แซ่เล้า ?"

เตียปวยฮังตะกุกตะกักว่า

"เรากลัว...กลัวเมี้ยวได้เฮียบดูออกว่าเราเป็นศิษย์สำนักมังกรฟ้า ทั้งหวาดกลัว...หวาดกลัวในอานุภาพของเมี้ยวได้เฮียบ"

เล้าเฮาะจินกล่าวอย่างเคียดแค้น

"เจ้ากลัวแผนร้ายถูกเปิดโปง หลบหนีไม่ทันการณ์ ใช่หรือไม่ ?"

มันเหลียวหน้ามายังเมี้ยวนั้งหงส์ กล่าวว่า

"เมี้ยวได้เฮียบ เราคิดขอให้ท่านมอบเด็กแซ่เตียแก่เรา"

เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวอย่างแช่มช้า

"เล้าเล่าซือ คนต่ำช้าเช่นนี้ไม่จำเป็นต้องถือสาหาความมัน เตียปวยฮังในลานตึกยังมีพวกพ้องเจ้าสองคน ล้วนรับบาดเจ็บไม่น้อย เจ้านำพวกมันไปเถอะ บอกต่อซือแป๋เจ้าว่า..."

ท่านครุ่นคิดหาคำพูด เงียบงันชั่วขณะจึงโบกมือ กล่าวว่า

"ไม่มีใดต้องกล่าวแล้ว เจ้าไปเถอะ"

เตียปวยฮังเข้าใจว่าครั้งนี้มันทำร้ายเมี้ยวนั้งหงส์ดาบอดยากยิ่งจะรักษา

ชีวิตไว้ได้ มิคาดท่านใจกว้างกลับไม่สืบสาวเอาความ นับเป็นที่เหนือความคาดหมายอย่างใหญ่หลวง คุกเข่าโขกศีรษะด้วยความตื้นตัน

ผู้คนที่ร่วมทางมากับมันมีทั้งสิ้นสี่คน ความจริงคิดฉกฉวยโอกาสที่เมี้ยวนั้งหงส์ตาบอด ทำร้ายท่านถึงแก่ชีวิต ค่อยฉุดคร่าบุรีของท่านไป มิคาดปรากฏโอ้วฮุยสอดมือเข้ามา ทำลายแผนร้ายส่วนใหญ่ของพวกมันไป

ผู้ที่ถูกโอ้วฮุยเหวี่ยงเข้าห้องนอน ถูกโอ่งแตกบาดเป็นรอยแผลเกลื่อนกลาดฉกฉวยโอกาสที่ชุลมุนหลบหนี อีกสองคนถูกเมี้ยวนั้งหงส์ใช้กระบองสามท่อนและพลังหมัดกระแทกทำร้าย กลับรับบาดเจ็บสาหัส คนหนึ่งสลบไสลไม่ตื่น คนหนึ่งนอนครวญครางกับพื้น

เล้าเฮาะจินครุ่นคิดขึ้น

"เมี้ยวนั้งหงส์แสร้งอภัยละเว้นคนทั้งสาม ไม่ทราบคิดเคี่ยวกรำพวกมันด้วยวิธีใด ?"

มันท่องเที่ยวยุทธจักรมานาน เคยพบเห็นคนจำนวนมาก หลังจากคร่ากุมศัตรูไม่ฆ่าทิ้งในบัดดล ต้องกลั่นแกล้งจนสาสม ให้ศัตรูคิดมีชีวิตก็ไม่ได้คิดตายก็ไม่สมปรารถนา ค่อยประหัตประหารมันอย่างแช่มช้า เห็นเดียวปวยยังประคองชือตี่ที่รับบาดเจ็บทั้งสองขึ้น เดินออกไปทีละก้าวจวบจนลับตาไป เมี้ยวนั้งหงส์ยังไม่ลงมือ เล้าเฮาะจินอดกล่าวมิได้

"เมี้ยวได้เฮียบคร่ากุมกลับมาได้แล้ว เด็กแซ่เตียกลอกกลิ้งยิ่ง หากปล่อยไปไกลเกรงว่าถูกมันหลบหนีไปจริง ๆ"

เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวอย่างช้าๆ

"เราอภัยพวกมันแล้ว ยังคร่ากุมกลับมาไยกัน ?"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ

"พวกมันไม่รู้จักเรามาก่อน ล้วนถูกผู้อื่นใช้สอยมา"

เล้าเฮาะจินทั้งแตกตื่นทั้งละอาย พลันผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"เมี้ยวได้เฮียบ เราเล้าเฮาะจินไม่เคยติดค้างบุญคุณคน วันนี้มีตาแต่ไร้แววทำร้ายท่านไม่เบา"

พลันยกมือซ้าย ยื่นนิ้วชี้นิ้วกลางออกทิ่มใส่ดวงตาตนเอง

โอ้วฮุยรีบสะอึกปรายไป ยื่นมือหมายปิดป้อง ยังชักช้าก้าวหนึ่ง เห็น

เล้าเฮาะจินยืนแข็งทื่อ โลหิตสองสายไหลรินลงจากใบหน้า กลับทำลายสองตาตนเองไป เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวว่า

"เล้าเล่าซือไยต้องทำเช่นนี้ ? เราหามีเจตนาตำหนิไม่"

เล้าเฮาะจินหัวร่อฮาฮา ก้าวยาวเดินออกจากห้อง ยื่นมือหักกิ่งไม้จากข้างทางท่อนหนึ่งสะกิดชี้ทางจากไป ไม่นานให้หลังได้ยินสตรีนางหนึ่งกรีดร้องอย่างแดกดื่น กลับเป็นเฮ้งสีผู้เป็นภรรยามัน

เมี้ยวนั้งหงส์ โอ้วฮุย สามพี่น้องตระกูลเจ็ง ภายในห้องล้วนสลดหดหู่ คิดไม่ถึงคนผู้นี้แข็งกร้าวปานนี้ เมี้ยวนั้งหงส์กริ่งเกรงโอ้วฮุยบังเกิดความเสียใจด้วย จึงกล่าว

"น้องเรา เจ้ารับปากดูแลบุตรีเรา อย่าได้ลืมเลือนไป"

โอ้วฮุยเข้าใจเจตนาของท่าน เชิดหน้ากล่าวว่า

"เมื่อกระทำผิด สมควรหาหนทางแก้ไข เล้าเล่าซือทำลายองคาพยพตนเอง แม้เพื่อความสบายใจแต่หามีประโยชน์ต่อเรื่องราวไม่"

เจ็งเตี่ยวเอ็งทอดถอนใจกล่าวว่า

"มิผิด แต่เล้าเล่าซือผู้นี้นับเป็นลูกผู้ชายคนหนึ่ง"

คนทั้งห้านั่งหันหน้าเข้าหากัน เนิ่นนานยังไม่กล่าววาจา ชั่วครู่ให้หลังโอ้วฮุยจึงกล่าว

"เมี้ยวได้เฮียบ ดวงตาของท่านเป็นอย่างไร ? ใช้น้ำล้างอีกครั้งเถอะ"

เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวว่า

"ไม่ต้องแล้ว เกรงว่าปวดหนักกว่านี้"

พลางผุดลุกขึ้น กล่าวกับสามพี่น้องตระกูลเจ็งว่า

"สามท่านมาจากแดนไกล ไม่มีใดรับแขกเป็นที่เสียมารยาทยิ่ง เราคิดเข้าไปนอนสักครู่ ขออย่าได้ตำหนิ"

เจ็งเตี่ยวเอ็งกล่าวว่า

"เมี้ยวได้เฮียบเชิญตามสะดวก ไม่ต้องเกรงใจไป"

ทั้งสามโบกมือชักชวน แยกย้ายเฝ้าประตูหน้าและประตูหลัง เกรงว่าฉั้งกุยลังไม่ยอมเลิกรา ส่งคนมารังควานอีก

โอ้วฮุยถือเชิงเทียนติดตามเมี้ยวนั้งหงส์เข้าห้องข้าง เห็นท่านล้มตัวลงบน

เดียงจึงหยิบฉวยผ้าห่มห่มคลุมให้กับท่าน เด็กหญิงนั้นนอนหลับบนเดียงด้านใน ค่ำคืนนี้เกิดเรื่องปั่นป่วนแทบถล่มทลาย นางกลับไม่รู้สึกตัว โอ้วฮุยขณะจะล่าถอยออกไปพลันได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้น มีคนเร่งรุดมา เจ็งเดี่ยวเล้งตวาดว่า

"เด็กร้ายกาจ เจ้ามาอีกแล้ว"

จากนั้นเป็นเสียงดังของอาวุธกระทบกัน สุ้มเสียงเดียปวยฮังร้องว่า

"เรามีคำพูดกล่าวกับเมี้ยวได้เฮียบ ไม่มีเจตนาร้ายจริง ๆ"

เจ็งเดี่ยวเล้งกล่าวเบา ๆ

"เมี้ยวได้เฮียบเข้านอนแล้ว มีคำพูดใดวันพรุ่งค่อยกล่าวกัน"

เดียปวยฮังกล่าวว่า

"อย่างนั้นเราบอกต่อท่าน เมี้ยวได้เฮียบเมตตาละเว้นชีวิตเรา คำพูดนี้มิอาจไม่กล่าว ยาพิษที่ทำร้ายดวงตาเมี้ยวได้เฮียบเป็นผงของต่วนตึ้งเซ่า (หญ้าลำไส้ขาด) ซือแป๋เราได้จากตั๊กซิ่วเอี๊ยะอ้วง (เจ้าโอสถมือพิษ) ตลอดรายทางผู้ต่ำต้อยครุ่นคิด หากไปขอการรักษาจากเจ้าโอสถมือพิษ อาจสามารถเยียวยาได้"

เจ็งเดี่ยวเอ็งส่งเสียงดังอ้อ จากนั้นเสียงฝีเท้าดังขึ้น เดียปวยฮังหันกายจากไป โอ้วฮุยพอฟังยินดียิ่ง รีบรุดออกจากห้องข้าง ร้องถามว่า

"เจ้าโอสถมือพิษพักอยู่ที่ใด ?"

เจ็งเดี่ยวเอ็งกล่าวว่า

"มันเร้นกายอยู่ริมทะเลสาบท่งเท้งโอ้ว เพียงแต่...เพียงแต่..."

"เป็นไรหรือ ?"

เจ็งเดี่ยวเอ็งกล่าวเบา ๆ

"คิดวิงวอนตัวประหลาดนี้รักษาเยียวยา เกรงว่าไม่ง่ายนัก"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"พวกเราจะอย่างไรต้องเชื้อเชิญมันมา มันต้องการอะไร ก็ให้แก่มัน"

"ปัญหาอยู่ที่มันไม่ต้องการอะไรทั้งสิ้น"

โอ้วฮุยร้องโพล่งว่า

"วิงวอนไม่สำเร็จ ต้องข่มขู่บังคับ"

"เจ็งเดี่ยวเอ็งครุ่นคิดไม่ตอบคำ โอ้วฮุยกล่าวว่า

"เรื่องไม่อาจชักช้า ผู้น้องจะออกเดินทาง สามท่านเฝ้าอยู่ที่นี่ ป้องกัน

ศัตรูมาอีก"

มันวิ่งกลับห้องข้าง กล่าวกับเมี้ยวนั้งหงส์ว่า

"เมี้ยวได้เฮียบ ข้าพเจ้าจะไปเชิญแพทย์ให้กับท่าน"

เมี้ยวนั้งหงส์สั่นศีรษะกล่าวว่า

"เชิญเจ้าโอสถมือพิษหรือ ? เกรงว่าเสียเที่ยวเปล่า ไม่ต้องไปแล้ว"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ไม่ ในโลกไม่มีเรื่องลำเค็ญ ขึ้นอยู่กับการกระทำของคน"

พลางหันกายออกจากห้อง กล่าวว่า

"เจ็งเอี้ยทั้งสาม เจ้าโอสถผู้นี้มีชื่อว่ากระไร ? ที่พักของมันอยู่ที่ใด ?

เจ็งเตี่ยวบุ้นกล่าวว่า

"เอาเถอะ เราจะร่วมทางกับท่าน เรื่องราวของมัน พวกเราค่อย ๆ ว่ากล่าวในระหว่างทาง"

จากนั้นกล่าวกับเจ็งเตี่ยวเอ็งเตี่ยวเล้งทั้งสองว่า

"ตั๋วกอ ซาตี๋ พวกท่านเฝ้าอยู่ที่นี้"

เจ็งเตี่ยวเอ็งเตี่ยวเล้งทั้งสองหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย ล้วนมีทีท่าหวาดหวั่นพรั่นพรึง กล่าวโดยพร้อมเพรียง

"ระวังให้มากไว้"

เรื่องราวรีบร้อนดับขัน โอ้วฮุยทั้งสองต่างทุ่มเทวิชาตัวเบาโลดแล่นขึ้นเหนือหลังจากฟ้าสางสว่าง ซื้อม้าในเมืองคนละตัว ขึ้นม้าห้อตะบึงไป

บทที่ ๙
เจ้าโอสถมือพิษ

คนทั้งสองล้วนทราบว่า เมี้ยวนั้งหงส์ครั้งนี้ถูกพิษไม่น้อย เพียงฟังจากคำ 'หญ้าลำไส้ขาด' ก็ทราบว่าเป็นยาพิษอันร้ายกาจ ดวงตาเป็นอวัยวะที่นุ่มนิ่มละเอียดอ่อนที่สุดบนร่างผู้คน ต่อให้เชิญแพทย์เลื่องชื่อมา หากเสียเวลานานไปก็ไม่อาจช่วยเหลือได้ ดังนั้นรักษาเร็วกว่านี้ช่วงหนึ่งจะทุเลาเร็วขึ้นช่วงหนึ่ง

คนทั้งสองนอกจากให้ม้าดื่มน้ำกินหญ้า ไม่กล้าเสียเวลาแม้ชั่วครู่ชั่วยาม ตลอดรายทางซื้อหมั่นโถวอาหารว่าง รับประทานแก้หิวบนหลังม้า

ดั้นด้นเดินทางโดยไม่หยุดยั้งพักผ่อนเช่นนี้ โอ้วฮุยทั้งสองมีพลังฝีมือลึกล้ำมาตรแม้นไม่นอนสองวันสองคืนยังทนทานได้ ม้าคู่ขาก็สับเปลี่ยนในระหว่างทางสองตัว แต่ผลจากการเร่งรุดตลอดทั้งวัน ฝีเท้าม้าเริ่มซวนเซ เห็นแน่ชัดว่าหากวิ่งต่อไปต้องล้มตายอยู่ข้างทางแน่นอน

เจ็งเดี่ยวบุ้นกล่าวว่า

"น้องเรา พวกเราได้แต่ให้ม้าพักผ่อนสักครู่"

โอ้วฮุยรับคำ ในใจครุ่นคิดขึ้น

"หากแม้นพาหนะที่เราขับขี่เป็นม้าของอ้วงโกวเนี้ย ดอนนี้คงถึงริมฝั่งทะเลสาบท่งเท้งโอ้วแล้ว"

พอนึกถึงอ้วงจี่อี อดล้วงมือไปในอกเสื้อลูบคลำหงส์มรกตที่นางทิ้งให้มิได้ นิ้วมือพอสัมผัสบังเกิดความอบอุ่น ในใจก็อบอุ่นซึ้งใจ

ทั้งสองลงจากหลังม้านั่งอยู่ใต้ต้นไม้ข้างทาง ปล่อยให้ม้ากินหญ้าพักผ่อน เจ็งเดี่ยวบุ้นเงียบงันไม่ส่งเสียง ขมวดคิ้วครุ่นคิดจนเคลิบเคลิ้ม โอ้วฮุยทราบว่าการเดินทางของมันครั้งนี้ไม่มีความมั่นใจ จึงถามว่า

"เจ็งยี่เอี้ย เจ้าโอสถมือพิษที่แท้เป็นคนเยี่ยงไร ?"

เจ็งเดี่ยวบุ้นไม่ตอบคำ คล้ายไม่ได้ยินคำพูดของมัน ชั่วครู่ให้หลังค่อยรู้สึกตัว กล่าวว่า

"เมื่อครู่ท่านว่าอะไร ?"

โอ้วฮุยเห็นจิตใจมันไม่อยู่กับตัว ทราบว่ามันห่วงใยอาการไข้ของเมี้ยวนั้งหงส์ หวนนึกถึงคนผู้นี้แม้มีรูปร่างประหลาดพิกล ยากนักที่มีคุณธรรมน้ำมิตรความจริงเพาะอริบาดหมางกับเมี้ยวนั้งหงส์ ดอนนี้กลับลำบากตรากตรำเพราะท่าน หวนนึกถึงดอนนี้ต้องร้องโพล่งว่า

"เจ็งยี่เอี้ย เมื่อคืนล่วงเกินมากหลายเป็นที่เสียใจจริง ๆ ผู้เยาว์หากทราบว่าสามท่านมีคุณธรรมปานนี้ ก็ไม่กล้าล่วงเกินแล้ว"

เจ็งเดี่ยวบุ้นหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"นี่นับเป็นอย่างไรได้ เมี้ยวได้เชียบเป็นลูกผู้ชายอันกระเดื่องดัง เราสามพี่น้องหากเห็นอันตรายโดยไม่ช่วยเหลือ ยังนับเป็นคนหรือ ? น้องเราเองยิ่งประเสริฐเลิศ กระทั่งพบหน้ายังไม่เคยพบหน้ามาก่อน ก็ยื่นมือช่วยด้วยคุณธรรม"

ซึ่งความจริงครั้งกระโน้นโอ้วฮุยเคยพบหน้าเมี้ยวนั้งหงส์ในป้อมตระกูลเซียง เพียงแต่โอ้วฮุยทราบว่าดอนนั้นตนเองเป็นเด็กชายซูบผอมเหลืองซีด เมี้ยวนั้งหงส์คงไม่แยแสเหลือบแล เจ็งเดี่ยวบุ้นถามอีกว่า

"เมื่อครู่ท่านถามเราว่ากระไร ?"

"ข้าพเจ้าถามเจ้าโอสถมือพิษเป็นคนเยี่ยงไร ?"

"เราไม่ทราบ"

โอ้วฮุยกล่าวอย่างสงสัยใจ

"ท่านไม่ทราบ ?"

"เรามีสหายชาวยุทธจักรไม่น้อย แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบเจ้าโอสถมือพิษที่แท้เป็นคนเยี่ยงไร"

โอ้วฮุยขุ่นข้องใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"เราเข้าใจว่าท่านต้องทราบความเป็นมาคนผู้นี้ ไม่เช่นนั้นคงสอบถามจากเตียปวยฮังแล้ว"

เจ็งเดี่ยวบุ้นล่วงรู้ความในใจโอ้วฮุย กล่าวว่า

"ต่อให้เป็นเตียปวยฮัง ก็ไม่ทราบเด็ดขาด"

โอ้วฮุยส่งเสียงดังอ้อ เจ็งเดี่ยวบุ้นกล่าวว่า

"ทั้งหมดเพียงทราบว่า เจ้าโอสถมือพิษอยู่ที่แป๊ะเบ๊ยี่ ริมทะเลสาบท่งเท้งโอ้ว"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"แป๊ะเบ๊ยี่ ? มันพำนักอยู่ภายในวัดหรือ ?"

"ไม่ แป๊ะเบ๊ยี่เป็นตัวเมืองแห่งหนึ่ง"

โอ้วฮุยกล่าวอย่างครุ่นคิด

"คาดว่าเจ้าโอสถมือพิษเร้นกายใฝ่สันโดษไม่พบคนภายนอก ดังนั้นไม่ว่าผู้ใดล้วนไม่เคยพบเห็นมัน"

"ไม่ มีคนมากหลายพบเห็นมัน เนื่องเพราะมีคนพบเห็นมัน ดังนั้นไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบมันเป็นคนเยี่ยงไร ที่แท้อ้วนหรือผอม หล่อเหลาหรืออัปลักษณ์ มีชื่อแซ่ใดกันแน่ ?"

โอ้วฮุยยิ่งฟังยิ่งเลอะเลือน หวนนึกถึงเมื่อมีคนมากหลายพบเห็นมัน แม้ไม่ทราบชื่อแซ่ของมัน ไฉนกระทั่งอ้วนหรือผอม หล่อเหลาหรืออัปลักษณ์ยังไม่ทราบ ? เจ็งเดี่ยวบุ้นกล่าวว่า

"มีคนบอกว่าเจ้าโอสถมือพิษเป็นคนหน้าตาคมคายคล้ายบัณฑิตคงแก่เรียน มีคนบอกว่าเจ้าโอสถมือพิษเป็นคนอ้วนเตี้ยหน้าตาดุร้ายคล้ายนักฆ่าสุกร และมีคนบอกว่าเจ้าโอสถมือพิษเป็นหลวงจีนชรา มีอายุเกือบร้อยพรรษาแล้ว"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ

"ยังมีคนบอกว่า เจ้าโอสถมือพิษกลับเป็นสตรี เป็นสตรีหลังค่อมขาเป๋นางหนึ่ง"

โอ้วฮุยสีหน้ามึนงงสงสัย คิดหัวร่อกลับหัวร่อไม่ออก เจ็งเดี่ยวบุ้นกล่าวต่อ

"คนผู้นี้เมื่อเรียกว่าเจ้าโอสถ ไหนเลยเป็นสตรีได้ ? แต่คนกล่าวเช่นนี้เป็นจอมยุทธผู้ทรงวุฒิ ไม่เคยกล่าวโป้ปดมาก่อน บันดาลให้ผู้คนมิอาจไม่เชื่อ แต่ผู้ที่บอกว่ามันคือนักศึกษา คนฆ่าสัตว์และหลวงจีน ล้วนไม่ใช่คนปากพล่อย ท่านว่าน่าประหลาดหรือไม่ ?"

โอ้วฮุยขณะที่ออกจากบ้านเมี้ยวนั้งหงส์เต็มไปด้วยความเชื่อมั่น คาดว่าขอเพียงเสาะพบเจ้าโอสถมือพิษ จะอย่างไรต้องเชิญมันมารักษาโรค อย่างน้อยก็ขอยาขจัดมา ยามนี้พอฟังคำพูดเจ็งเดี่ยวบุ้นต้องใจหายวูบ คนผู้นี้เป็นคนเยี่ยงไรยังไม่ทราบ จะเสาะพบอย่างไร ? ขบคิดแล้วกล่าวว่า

"ใช่แล้ว คนผู้นี้ต้องจัดเจนวิชาปลอมแปลงโฉม บัดเดี๋ยวบุรุษบัดเดี๋ยวสตรี บัดเดี๋ยวหล่อเหลาบัดเดี๋ยวอัปลักษณ์ ทำให้ผู้คนจดจำโฉมหน้าแท้จริงมันไม่ออก"

"สหายชาวยุทธจักรก็กล่าวเช่นนี้ คาดว่ามันแพร่พิษทำร้ายคนจำนวนมาก เพาะศัตรูมากเกินไป ดังนั้นหลบ ๆ ซ่อน ๆ จนผู้คนหามันไม่พบ ที่น่าประหลาดคือมันพักอยู่ที่แป๊ะเบ๊ยี่ริมทะเลสาบท่งเท้งโอ้ว สถานที่ไม่เปลี่ยวร้างนัก สามารถสืบเสาะไปโดยไม่ยากเย็น"

โอ้วฮุยถามว่า

"คนผู้นี้แพร่พิษทำร้ายผู้คนไม่น้อยหรือ ?"

"นั่นไม่อาจคำนวณนับได้ แต่ผู้ที่ตายในเงื้อมมือมันส่วนใหญ่มีความผิดสาสม กลับไม่เคยได้ยินว่ามีชาวธัมมะตายในเงื้อมมือมัน เพียงแต่มันมีชื่อเสียงกระเดื่องดังไป ขอเพียงมีคนถูกพิษร้ายแรงตายอย่างลึกลับจะจดหนี้บัญชีไว้กับมัน ซึ่งความจริง กว่าครึ่งไม่แน่นักว่าถูกมันทำร้าย ระหว่างนี้ก็ไม่ได้ยินผู้คนเอ่ยถึงเจ้าโอสถมือพิษ คิดไม่ถึงพิษที่ทำร้ายเมี้ยวได้เฮียบกลับมีส่วนเกี่ยวข้องกับมัน โอ เมื่อเป็นตัวยาของคนผู้นี้ เกรงว่า... เกรงว่า..."

เอ่ยถึงตอนนี้ สั่นศีรษะไม่หยุดยั้ง

โอ้วฮุยหวนนึกถึงเรื่องนี้ลำบากยากเย็นจริง ๆ ไม่ทราบดำเนินการอย่างไรดี

เจ็งเตี่ยวบุ้นผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"พวกเราไปกันเถอะ น้องเรา มีเรื่องหนึ่งที่ท่านพึงจดจำไว้ พอถึงแป๊ะเบ๊ยี อยู่ในรัศมีเอี๊ยะฮ้วงจึง (ดึกเจ้าโอสถ) สามสิบลี้อย่าได้ดื่มน้ำอีกหนึ่ง รับประทานอาหารคำหนึ่งเด็ดขาด ไม่ว่าหิวกระหายอย่างไร ไม่อาจดื่มกินใด ๆ"

โอ้วฮุยเห็นมันกล่าวอย่างจริงจังดังนั้นรับคำ จากนั้นหวนนึกถึงขณะที่มันเป็นเพื่อนตนออกจากบ้านเมี้ยวนั้งหงส์ เจ็งเตี่ยวเอ็งและเจ็งเตี่ยวเล้งไม่เพียงมีสีหน้าปริวิตก ถึงกับประหวั่นพรั่นพรึง คาดว่า 'มือพิษ' ของเจ้าโอสถผู้นี้ร้ายกาจยิ่ง กระทั่งสามพี่น้องตระกูลเจ็งที่กล้าท้าสู้พิชิตทั่วแผ่นดินไร้ผู้ต่อต้านเมี้ยวนั้งหงส์ยังอกสั่นขวัญแขวน

โอ้วฮุยจูงม้ามากล่าวว่า

"พวกเราเพียงเชิญมันไปรักษาโรค หาไม่ก็ขอยาขจัดจากมัน ไม่มีเจตนาร้ายต่อมัน มันอย่างมากไม่ยินยอม ไยต้องทำร้ายพวกเราถึงแก่ชีวิต ?"

เจ็งเตี่ยวบุ้นกล่าวว่า

"น้องเรา ท่านอายุยังเยาว์ ไม่ทราบเล่ห์อุบายในยุทธจักร ท่านแม้ไม่มีเจตนาร้ายต่อมัน แต่มันไม่รู้จักท่านมาก่อน ไหนเลยเชื่อถือท่าน ? อย่าว่าแต่เจ้าโอสถมือพิษเพาะศัตรูทั่วแผ่นดิน แน่ใจได้อย่างไรว่าท่านไม่ใช่บุตรหลานของศัตรู ? คนผู้นี้นิสัยมากระแวง ลงมือโหดเหี้ยมอำมหิต ไม่เช่นนั้นในคำ 'เจ้าโอสถ' ไยต้องเพิ่มคำ 'มือพิษ' เข้าไป ?"

"เจ็งยี่เอี้ยกล่าวถูกต้อง"

เจ็งเตี่ยวบุ้นกล่าวว่า

"ท่านหากให้เกียรติเรา ไม่ตำหนิเราฝีมืออ่อนด้อย ก็เรียกเฮียดี๋กัน อย่าได้เรียกเอี้ย (นาย) นั่นเอี้ยนี่แล้ว"

"ท่านเป็นผู้มีอาวุโส ผู้เยาว์..."

เจ็งเตี่ยวบุ้นร้องเพ้ย กล่าวว่า

"น้องเรา บอกต่อท่านตามความสัตย์ เราสามพี่น้องหลังจากประมือกับท่านบังเกิดความนับถือเลื่อมใส ท่านไม่ยึดถือเราเป็นสหายก็แล้วกันไป"

โอ้วฮุยก็เป็นคนนิสัยเปิดเผย ดังนั้นเรียกอย่างยิ้มแย้ม

"เจ็งยี่กอ"

เจ็งเตี่ยวบุ้นยินดียิ่ง พลิกตัวขึ้นบนหลังม้า กล่าวว่า

"ขอเพียงเดียรัจฉานสองตัวนี้ไม่เกิดเหตุขัดข้อง พวกเราจะรุดถึงแป๊ะเบ๊ยี่ก่อนมืดค่ำ แต่ท่านต้องจดจำคำพูดเรา อย่าว่าแต่ไม่อาจดื่มกิน ต่อให้กระทบตะเกียบก็ต้องระวังตะเกียบฉาบพิษ น้องเราท่านยังเยาว์วัย หากต้องกลับกลายต้องกลับกลายเป็นซากศพดำคล้ำซากหนึ่ง เรารู้สึกน่าเสียดายอยู่บ้าง"

โอ้วฮุยทราบว่าคำพูดของมันไม่ใช่ข่มขู่โดมลอย หวนนึกถึงเมี้ยวนั้งหงส์เพียงฉีกจดหมายฉบับหนึ่งก็ถูกทำร้ายตาบอด บัดนี้เข้าสู่รังของเจ้าโอสถมือพิษมันมีที่ใดไม่อาจแพร่พิษได้ ?

จากนั้นหวนนึกถึงเจ็งเตี่ยวบุ้นก็เป็นยอดฝีมือชาวยุทธจักร มันกล่าวขึงขังปานนี้ แสดงว่าการเดินทางครั้งนี้เปี่ยมภาทภัยอันตรายจริง ๆ มันสำนึกถึงภยันตรายยังร่วมทางเป็นเพื่อนด้วยธัมมะ เปรียบกับตนเองที่ไม่รู้ฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ ยังหายากยิ่งกว่ามากนัก

ม้าทั้งสองตัวผ่านการพักผ่อน เรี่ยวแรงฟื้นคืนมา ทั้งสองเดินทางถึงเวลาใกล้พลบค่ำก็ถึงเมืองแป๊ะเบ๊ยี่ ภายในเมืองถนนคับแคบ ทั้งสองกริ่งเกรงชนถูกคนสัญจร กริ่งเกรงเกิดเรื่องขึ้นจึงจูงม้าเดินทางด้วยเท้า

เจ็งเตี่ยวบุ้นหน้าตาเคร่งขรึม สายตามองตรงแน่วนิ่ง โอ้วฮุยกลับกวาดตาองร้านรวงสองฟากข้างตลอดทาง ขณะจะถึงท้ายตลาด โอ้วฮุยเห็นมุมโค้งขึงป้ายผ้าขายยา ป้ายยี่ห้อร้านจารึกข้อความ 'จี่สี่ตึ้งเล่าเตี่ยม' (ร้านขายยาเจือจุนชาวโลก) พลันฉุกใจคิด ปลดดาบ พร้อมฟักลงจากหว่างเอวถือไว้ในมือ กล่าวว่า

"เจ็งยี่...กอ พู่กันของท่านก็มอบแก่ข้าพเจ้า"

เจ็งเตี่ยวบุ้นก็งงงันวูบ หวนนึกถึงตอนนี้มาถึงเมืองแป๊ะเบ๊ยี่ สมควรระมัดระวังทุกฝีก้าวจึงถูกต้อง ไหนเลยแตะต้องอาวุธได้ แต่คาดว่าภายในเมืองต้องมีหูตาของเจ้าโอสถมือพิษปะปนอยู่ ไม่สะดวกกับการสอบถาม ดังนั้นดึงพู่กันจากหว่างเอว ส่งมอบแก่โอ้วฮุย กล่าวเบา ๆ

"ระวัง อย่าได้ตอแยเรื่องราว"

โอ้วฮุยผงกศีรษะ เดินถึงหน้าคอกเสมียนของร้านขายยา กล่าวว่า

"นายท่าน เราทั้งสองคิดไปยังตึกเจ้าโอสถเยี่ยมเยือนจึงจู้ (ประมุขตึก)

ไม่สะดวกกับการพกอาวุธ คิดฝากไว้ที่ร้านท่าน เมื่อขากลับค่อยมารับกลับคืน"

ชายชราที่นั่งอยู่หลังดอกเสมียนผู้หนึ่งพอฟัง สีหน้าปรากฏแววเคลือบแคลงสงสัย กล่าวว่า

"พวกท่านคิดไปยังตึกเจ้าโอสถ ?"

โอ้วฮุยไม่รอให้มันกล่าวกระไร วางอาวุธลงบนดอกเสมียน ประสานมืออำลา จูงม้าก้าวยาว ๆ ออกจากเมือง

ทั้งสองมาถึงนอกเมือง เจ็งเตี่ยวบุ้นพลันชูนิ้วหัวแม่มือ กล่าวว่า

"น้องเรา ฝีมือนี้เยี่ยมจริง ๆ ยากนักที่ท่านนึกออกได้"

โอ้วฮุยยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่เรียกว่าอับจนปัญญา บากหน้าเป็นคนเก่งกาจ"

ที่แท้มันหวนนึกถึงร้านขายยาภายในเมืองต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับเจ้าโอสถมือพิษ จึงทิ้งอาวุธไว้ในร้าน ภายในร้านย่อมมีคนส่งข่าวไป แสดงว่าการมาของคนไม่มีอกุศลจิต มาตรว่าการไปพบจอมพิษผู้นี้ด้วยมือเปล่าเป็นอันตรายทวีคูณ แต่หลังจากชั่งน้ำหนักดู สมควรเสี่ยงอันตรายสักครา

ทั้งสองอาศัยทางหลวงมุ่งหน้าขึ้นเหนือ ขณะจะสอบถามทางไปตึกเจ้าโอสถจากผู้คน พลันเห็นบนภูเขาเดี้ย ๆ ด้านทิศตะวันตกลูกหนึ่งมีคนผู้หนึ่งถือจอบยาคล้ายกำลังขุดหาสมุนไพร โอ้วฮุยเห็นคนผู้นี้เค้าหน้าคมคาย รูปกายผอมสูง เป็นนักศึกษากลางคนผู้หนึ่ง พลันฉุกคิดขึ้น

"หรือมันคือเจ้าโอสถมือพิษ ?"

ดังนั้นเดินไปประสานมือคารวะอย่างนอบน้อม กล่าวว่า

"ขอถามเซียงกง (คำยกย่องนักศึกษา) ตึกเจ้าโอสถอยู่ที่ใด ผู้เยาว์ทั้งสองคิดไปน้อมพบจึงจู้ มีเรื่องหมายวิงวอน"

คนผู้นั้นไม่เหลือบแลโอ้วฮุยทั้งสองแม้สักแวบเดียว ตั้งอกตั้งใจขุดหญ้าพรวนดิน โอ้วฮุยถามย้ำหลายครั้ง คนผู้นั้นไม่แยแสสนใจ คล้ายหูหนวกก็ปาน

โอ้วฮุยไม่กล้าถามอีก เจ็งเตี่ยวบุ้นปรายตาบอกใบ้ต่อมัน ทั้งสองมุ่งหน้าขึ้นเหนือต่อไป เดินทางอย่างเงียบงันลี้เศษ โอ้วฮุยกล่าวเบา ๆ

"เจ็งยี่กอ เกรงว่าคนผู้นี้คือเจ้าโอสถมือพิษ ท่านเห็นสมควรทำอย่างไร ?"

เจ็งเตี่ยวบุ้นกล่าวว่า

"เราก็ระแวงสงสัยอยู่หลายส่วนแต่ไม่อาจเปิดโปงเด็ดขาด มันเองหากไม่ยอมรับถูกพวกเราจดจำออก นับว่าละเมิดข้อห้ามถือสาของมัน ตอนนี้ได้แต่สืบเสาะถึงตึกเจ้าโอสถก่อน แล้วค่อยว่ากล่าวกัน"

ขณะสนทนาลดเลี้ยวอีกหลายโค้ง เห็นที่ห่างจากถนนใหญ่หลายสิบวา มีสวนไม้ดอกขนาดใหญ่แห่งหนึ่ง ดรุณีชนบทสวมเสื้อเขียวนางหนึ่งกำลังก้มเอวตัดแต่งไม้ดอก

โอ้วฮุยเห็นหลังสวนไม้ดอกมีกระท่อมมุงจากสามหลัง นอกจากนั้นไม่มีบ้านช่องผู้คน ดังนั้นเดินไปหลายก้าว ประสานมือต่อดรุณีชนบทนั้น กล่าวว่า

"ขอถามโกวเนี้ย ตึกเจ้าโอสถอยู่ที่ใด ?"

ดรุณีชนบทนั้นเงยหน้ากวาดมองโอ้วฮุยแวบหนึ่ง ดวงตาทั้งคู่สุกใสยิ่ง ลูกตาดำขลับดุจนิล พอเงยหน้าขึ้นถึงกับสาดประกายเจิดจ้า

โอ้วฮุยงงงันวูบครุ่นคิดขึ้น

"ดวงตาของโกวเนี้ยชนบทผู้นี้ ไฉนสุกใสผิดธรรมดา ?"

เห็นนางนอกจากดวงตาทั้งคู่แล้ว รูปเค้ากลับธรรมดาสามัญ ผิวกายเหลืองซีด ใบหน้าอมโรคคล้ายกินไม่อิ่มชั่วนาตาปี ผมเผ้าทั้งเหลืองทั้งบาง สองไหล่ผ่ายผอมรูปกายซูบเรียว แสดงว่าเป็นสตรีชนบทยากไร้ ขาดการบำรุงหล่อเลี้ยงตั้งแต่เล็ก ดูจากโฉมหน้านางคล้ายมีอายุสิบหกสิบเจ็ดปี รูปร่างกลับเป็นดรุณีเยาว์วัยอายุสิบสี่สิบห้าปี

โอ้วฮุยถามอีกว่า

"คิดไปยังตึกเจ้าโอสถ ไม่ทราบไปยังทิศตะวันออกเฉียงเหนือ หรือทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ?"

ดรุณีชนบทนั้นพลันก้มศีรษะลง กล่าวเสียงเย็นชา

"ไม่ทราบ"

สุ้มเสียงกลับสดใสกังวานยิ่ง

เจ็งเตี่ยวบุ้นเห็นนางไร้มารยาทปานนี้ พลันหน้าเคร่งเครียดลง ขณะจะอ้าปากวาดแต่แล้วฉุกคิด ที่นี้ห่างจากตึกเจ้าโอสถไม่ไกล ไม่ว่าผู้ใดล้วนล่วงเกินไม่ได้ ดังนั้นแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"น้องเรา พวกเราไปกันเถอะ ตึกเจ้าโอสถ เป็นสถานที่ขึ้นชื่อของแป๊ะเฮ็ง

ไม่ถึงกับหาไม่พบ"

โอ้วฮุยเห็นเวลาไม่เช้าแล้ว หากเดินผิดทางในยามวิกาลบุกบั่นเปะปะในสถานที่อันตรายเช่นนี้นับว่าไม่ถูกต้อง ทั้งไม่มีผู้อื่นให้สอบถาม จึงถามดรุณีชนบทนั้นอีกว่า

"โกวเนี้ย บิดามารดาท่านอยู่บ้านหรือไม่ ? พวกมันย่อมรู้จักทางไปตึกเจ้าโอสถ"

ดรุณีชนบทนั้นไม่สนใจไยดี ก้มหน้าก้มตาดายหญ้า

เจ็งเดี่ยวบุ้นสองเท้าหนีบท้องม้า กระตุ้นม้าไปเบื้องหน้า ทางเดินช่วงนี้คับแคบ เกือกม้าด้านซ้ายกลับเหยียบย่ำไปในสวนไม้ดอก มันแม้ไม่มีเจตนาร้าย แต่นิสัยหยาบกร้านห้าวหาญ ทั้งขุ่นเคืองดรุณีชนบทไร้มารยาท รีบร้อนเดินทาง จึงไม่แยแสสนใจ โอ้วฮุยเห็นไม้ดอกข้างทางแถวหนึ่งต้องถูกม้าเหยียบเสียหาย รีบกระโดดปราดไป ดึงบังเหียนม้ามาทางขวา กล่าวว่า

"ระวังเหยียบไม้ดอกเสียหาย"

ม้าตัวนั้นพอถูกมันชักนำ ค่อยทิ้งเท้าลงบนทางเดิน เจ็งเดี่ยวบุ้นกล่าวว่า

"รีบไปเถอะ อย่าได้เสียเวลาในที่นี้แล้ว"

พลางกระตุ้นบังเหียน ควบม้าไปเบื้องหน้า

โอ้วฮุยกำพร้าลำเค็ญตั้งแต่เล็ก เห็นดรุณีชนบทซูบผอมยากไร้ ในใจไม่ขุ่นเคือง นางไม่ยอมชี้ทางกลับบังเกิดความสมเพชเวทนา หวนนึกถึงนางเพาะปลูกไม้ดอกเหล่านี้เพื่อขายเป็นเงินทองเลี้ยงชีวิต เกรงว่าม้าของตนเหยียบย่ำเสียหาย ดังนั้นจูงม้าออกจากเขตไม้ดอกค่อยพลิกตัวขึ้นบนหลังม้า

ดรุณีชนบทนั้นพลันเงยหน้าถามว่า

"ท่านคิดไปยังตึกเจ้าโอสถไยกัน ?"

โอ้วฮุยรั้งบังเหียนม้า ตอบว่า

"มีสหายผู้หนึ่งถูกยาพิษทำร้ายดวงตา พวกเราดั้นด้นมาวิงวอนเจ้าโอสถประทานยาขจัด"

ดรุณีชนบทนั้นถามว่า

"ท่านรู้จักเจ้าโอสถหรือ ?"

"พวกเราเพียงได้ยินแต่ชื่อ ไม่เคยเห็นท่านผู้เฒ่ามาก่อน"

ดรุณีชนบทนั้นทรงกายขึ้นช้า ๆ สำรวจมองโอ้วฮุยหลายครา ถามว่า
"ท่านทราบได้อย่างไรว่า มันยอมมอบยาขจัดให้ ?"
โอ้วฮุยมีสีหน้าลำบากใจ กล่าวว่า
"นี่ยากยิ่งจะบอกได้"
พลันฉุกใจคิดขึ้น
"โกวเนี้ยนางนี้พักอยู่ที่นี้ อาจทราบนิสัยใจคอ และความประพฤติของเจ้าโอสถมือพิษ"
ดังนั้นพลิกตัวลงจากหลังม้า ประสานมือกล่าวว่า
"ขอให้โกวเนี้ยชี้แนะหนทาง"
คำ "ชี้แนะหนทาง" แฝงความหมายสองคม สามารถบอกได้ว่า ขอให้นางชี้แนะหนทางไปยังตึกเจ้าโอสถ และสามารถบอกได้ว่าขอให้แนะนำวิธีขอตัวยา
ดรุณีชนบทนั้นสำรวจมองโอ้วฮุยตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า กลับไม่ตอบคำ ชี้มือไปยังถังอุจจาระในสวนไม้ดอกสองใบ กล่าวว่า
"ท่านไปยังบ่อเก็บอุจจาระทางด้านนั้น ตักอุจจาระครึ่งถังเติมน้ำที่ริมลำธาร รดดอกไม้แถบนี้ให้กับข้าพเจ้า"
คำพูดนี้เหนือความคาดหมายโอ้วฮุยอย่างใหญ่หลวง ครุ่นคิดขึ้น
"เราเพียงถามทางต่อท่าน ไฉนเรียกเรารดไม้ดอกขึ้นมา ? มิหนำซ้ำพูดจาชี้นิ้วบงการ กลับยึดถือ เราเป็นคนงานในบ้านท่านก็ปาน"
มันแม้ลำบากลำบนตั้งแต่เล็ก แต่ไม่เคยกระทำเรื่องหาบอุจจาระรดอุจจาระมาก่อน เห็นดรุณีชนบทนั้นพอกล่าวจบก็ก้มกายดายหญ้าต่อไป ไม่แยแสเหลือบแลมันอีก
โอ้วฮุยงงงันวูบ จากนั้นกวาดตาไปในกระท่อมไม่พบเห็นผู้คน ต้องครุ่นคิดขึ้น
"โกวเนี้ยนี้รูปกายซูบผอม คิดหาบอุจจาระเช่นนี้สองถังย่อมไม่ง่ายดาย เราเป็นลูกผู้ชายมีกำลังวังชา ช่วยเหลือนางหาบอุจจาระสักคราจะเป็นไร ?"
ดังนั้นผูกม้ากับต้นหลิวต้นหนึ่ง หาบถังอุจจาระขึ้น เดินไปยังบ่อเก็บอุจจาระ
เจ็งเดี่ยวบุ้นเดินทางระยะทางหนึ่งไม่เห็นโอ้วฮุยติดตามมา พอเหลียวหน้ามาเห็นมันหาบถังอุจจาระสองใบเดินไปยังริมลำธาร สร้างความสงสัยยิ่ง ร้องถามว่า
"นี่ ท่านทำอะไร ?"

โอ้วฮุยร้องว่า

"ข้าพเจ้าช่วยเหลือโกวเนี้ยนางนี้ทำงานเล็กน้อย เจ็งยี่กอล่วงหน้าก่อนก้าวหนึ่ง ข้าพเจ้าจะติดตามไปโดยเร็ว"

เจ็งเดี่ยวบุ้นสั่นศีรษะ รู้สึกบุรุษหนุ่มไม่รู้จักหนักเบา ช่วงเวลานี้กลับยังยุ่งเกี่ยวเรื่องไร้สาระ ดังนั้นกระตุ้นม้าไปช้า ๆ โอ้วฮุยตักอุจจาระสองถังหาบกลับมาข้างสวนไม้ดอก ใช้กระบวยไม้ตวงขึ้น ขณะจะรดใส่ไม้ดอก ดรุณีชนบทนั้นพลันกล่าวว่า

"ไม่ได้ น้ำอุจจาระข้นเกินไป พอรดลงไปไม้ดอกต้องเฉาตายหมดสิ้น"

โอ้วฮุยงงงันวูบ ไม่ทราบทำอย่างไรดี ดรุณีชนบทนั้นกล่าวว่า

"ท่านเทอุจจาระกลับลงไปในบ่อ เหลือไว้เพียงครึ่งหนึ่งค่อยเติมน้ำอีกครึ่งถัง จึงใช้การได้"

โอ้วฮุยขุ่นข้องรำคาญเล็กน้อย แต่หวนนึกถึงคนดีประพฤติถึงที่สุด ดังนั้นปฏิบัติตาม เทอุจจาระเติมน้ำหาบกลับมารดไม้ดอก ดรุณีชนบทนั้นกล่าวว่า

"ระวังไว้ น้ำอุจจาระไม่อาจกระทบถูกกลีบและใบ"

โอ้วฮุยรับคำ เห็นกลีบดอกไม้เหล่านั้นเป็นสีครามเข้ม ลักษณะประหลาดพิสดาร แต่ละดอกคล้ายรองเท้าข้างหนึ่ง ส่งกลิ่นหอมรวยริน ไม่ทราบชื่ออะไร ดังนั้นรดอย่างระมัดระวังทีละกระบวย จวบจนรดน้ำอุจจาระทั้งสองถังหมดสิน

ดรุณีชนบทนั้นส่งเสียงดังอึมม์ กล่าวว่า

"ไปตักมารดอีกหาบหนึ่ง"

โอ้วฮุยผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"สหายข้าพเจ้ารอจนร้อนรุ่มแล้ว รอจนข้าพเจ้ากลับจากดึกเจ้าโอสถ ค่อยช่วยท่านรดไม้ดอกอีกเป็นอย่างไร ?"

"ท่านยังคงรดไม้ดอกในที่นี้ประเสริฐกว่า ข้าพเจ้าเห็นท่านเป็นคนไม่เลวจึงให้ท่านหาบอุจจาระ"

โอ้วฮุยได้ยินนางกล่าววาจาประหลาดพิกล หวนนึกถึงจะอย่างไรเสียเวลาแล้ว ไม่ต้องรีบร้อนไป ดังนั้นเร่งมือขึ้น ตักอุจจาระอีกหาบหนึ่งรดดอกไม้ครามในที่นี้จนหมดสิ้น ยามนี้ อาทิตย์สนธยาล่วงลับ ประกายสีทองสาดสะท้อน ส่องต้องทะเลดอกไม้ครามจนระเรื่อเรืองรอง งดงามจับตายิ่ง โอ้วฮุยอดชมเชยมิได้

"ดอกไม้เหล่านี้น่าดูยิ่ง"

มันรดอุจจาระสองหาบกับไม้ดอกเหล่านี้ บังเกิดความผูกพันเล็กน้อย น้ำคำที่ชมเชยกลับเปล่งจากใจจริง

ดรุณีชนบทนั้นขณะจะกล่าวกระไร เห็นเจ็งเดี่ยวบุ้นขี่ม้ากลับมา ร้องดัง ๆ ว่า

"น้องเรา ยังไม่ไปอีกหรือ ?"

โอ้วฮุยรับคำว่า

"มาแล้ว มาแล้ว"

เหลียวหน้ามองดรุณีชนบทนั้น ดวงตาทอแววิงวอนขอร้อง

ดรุณีชนบทนั้นหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"ท่านช่วยเหลือข้าพเจ้ารดไม้ดอก ที่แท้เพื่อให้ข้าพเจ้าชี้แนะหนทาง ใช่หรือไม่ ?"

โอ้วฮุยครุ่นคิดในใจ

"เรามุ่งหวังให้ท่านชี้แนะหนทางจริง แต่ที่ช่วยเหลือท่านรดไม้ดอกเพราะสืบเนื่องจากเวทนาท่าน ยามนี้หากออกปากขอร้อง กลับแปรเปลี่ยนเป็นจงใจแผ่พระคุณแล้ว"

ดังนั้นเพียงกล่าวว่า

"ดอกไม้เหล่านี้น่าดูจริง ๆ"

เดินถึงข้างต้นหลิว แก้บังเหียนจูงม้า พลิกตัวขึ้นไป

ดรุณีชนบทนั้นกล่าวว่า

"ช้าก่อน"

โอ้วฮุยเหลียวหน้ามา กริ่งเกรงนางพร่ำพิไรอันใดอีก ดรุณีชนบทนั้นถอนดอกไม้ครามสองต้นโยนให้กับโอ้วฮุย กล่าวว่า

"ท่านบอกว่าดอกไม้นี้น่าดู อย่างนั้นกำนัลแก่ท่านสองต้น"

โอ้วฮุยยื่นมือรับไว้ กล่าวคำขอบคุณ ซุกเก็บดอกไม้ครามไว้ในอกเสื้อ ดรุณีชนบทนั้นกล่าวว่า

"มันแซ่เจ็ง ท่านแซ่อะไร ?"

"ข้าพเจ้าแซ่โอ้ว"

ดรุณีชนบทนั้นผงกศีรษะกล่าวว่า

"พวกท่านคิดไปยังตึกเจ้าโอสถ ยังคงไปยังทิศตะวันออกเฉียงเหนือ"

เจ็งเตี่ยวบุ้นความจริงไปยังทิศตะวันตกเฉียงเหนือ รอโอ้วฮุยอยู่เนินนานไม่เห็นรุดไป จึงสืบเสาะกลับมา พอฟังดรุณีชนบทกล่าวเช่นนี้ ความขุ่นข้องรำคาญล้วนปลาสนาการ หัวร่อเบา ๆ กล่าวว่า

"น้องเรา ยังคงเป็นท่านยอดเยี่ยม ไม่ต้องให้ผู้เป็นกอกอเดินทางเสียเที่ยวเปล่า"

โอ้วฮุยกลับเคลือบแคลงสงสัย ครุ่นคิดขึ้น

"หากแม้นตึกเจ้าโอสถอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ก็ชี้แนะตรง ๆ ไฉนบอกว่า 'ยังคงไปยังทิศตะวันออกเฉียงเหนือ' เล่า ?"

แต่ไม่ต้องการสอบถามดรุณีชนบทอีก ชักม้ามุ่งสู่ทิศตะวันออกเฉียงเหนือ

ทั้งสองห้อม้าเป็นระยะทางแปดเก้าลี้ เบื้องหน้าปรากฏเป็นบึงใหญ่แห่งหนึ่งทอดขวางหน้า ไม่มีหนทางไปอีก มีแต่ทางน้อยสายหนึ่งทอดสู่ทิศตะวันตก เจ็งเตี่ยวบุ้นแผดด่าว่า

"เอียเท้านี้น่าชังจริง ๆ ไม่ยอมชี้ทางก็แล้วกันไป กลับเสี้ยมสอนพวกเราเดินผิดทาง เมื่อขากลับต้องสั่งสอนนางสักครา"

โอ้วฮุยก็ประหลาดใจยิ่ง สำนึกว่าไม่ได้ล่วงเกินนางไฉนกลั่นแกล้งก่อกวนตน จึงกล่าว

"เจ็งยี่กอ โกวเนี้ยชนบทนี้ต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับตึกเจ้าโอสถ

"อืมม์ ท่านดูเลศนัยใดออกหรือไม่ ?"

"ดวงตานางเป็นประกายวาววับ ทีท่าที่กล่าววาจาก็ไม่คล้ายสตรีชนบทที่ไม่เคยผ่านโลกมา"

เจ็งเตี่ยวเอ็งใจหายวาบ กล่าวว่า

"ใช่แล้ว นางมอบดอกไม้แก่ท่านสองตน ยังคงรีบทิ้งไป"

โอ้วฮุยล้วงดอกไม้ครามจากอกเสื้อ เห็นดอกไม้งามผุดผาดกลับไม่อาจหักใจทิ้งขว้าง กล่าวว่า

"ดอกไม้เล็ก ๆ สองต้น คาดว่าไม่เป็นผลอันใด"

ดังนั้นชุกเก็บไว้ในอกเสื้อดังเดิม กระตุ้นม้าควบขับสู่ทิศตะวันตก เจ็งเตี่ยวบุ้นร้องไล่หลังว่า

"นี่ ยังคงระวังให้มากไว้"

โอ้วฮุยรับคำคำหนึ่ง แต่หวดแส้ใส่สะโพกม้าห้อตะบึงสู่ทิศตะวันตก

ในม่านพลบค่ำเลือนราง ฝูงนกกาโบยบินข้ามศีรษะเป็นหมวดหมู่ พลันเห็นด้านขวามือปรากฏคนสองคนกัมตัวอยู่ริมบึง คล้ายกำลังดื่มน้ำ โอ้วฮุยพลันหยุดม้าหมายสอบถาม กลับเห็นคนทั้งสองแน่นิ่งไม่เคลื่อนไหว ฉุกคิดว่าผิดปรกติ กระโดดลงจากหลังม้าไป ร้องเรียกว่า

"นายท่าน"

คนทั้งสองยังคงไม่เคลื่อนไหว เจ็งเดี่ยวบุ้นยื่นมือเหนี่ยวหัวไหล่คนผู้หนึ่ง คนผู้นั้นก็หงายร่างล้มลง เห็นมันสองตาเหลือกขาว เสียชีวิตแต่แรก ใบหน้าเต็มไปด้วยจุดดำเป็นจ้ำ ๆ กล้ามเนื้อกระตุกบิดเบี้ยว เป็นที่น่าหวาดหวั่นพรั่นพรึง เหลียวดูอีกคนหนึ่งก็มีสภาพเช่นนี้

เจ็งเดี่ยวบุ้นกล่าวว่า

"คนทั้งสองถูกพิษเสียชีวิต"

โอ้วฮุยผงกศีรษะ เห็นบนตัวผู้ตายทั้งสองล้วนพกอาวุธ จึงกล่าว

"เป็นคู่อริของเจ้าโอสถมือพิษ ?"

เจ็งเดี่ยวบุ้นก็ผงกศีรษะ

ทั้งสองขึ้นม้าเดินทางต่อ ยามนี้ท้องฟ้าเริ่มมืดค่ำลง ยิ่งรู้สึกถึงภยันตรายเบื้องหน้า เดินทางอีกระยะทางหนึ่ง เห็นพุ่มไม้ข้างทางบางตา ยิ่งรุดหน้าพุ่มไม้ยิ่งลดน้อยลง สุดท้ายพื้นดินเตียนโล่งปราศจากต้นหญ้างอกเงย ไม่มีต้นไม้ใหญ่น้อยแม้สักต้นเดียว

โอ้วฮุยบังเกิดความระแวงสงสัย หยุดม้ากล่าวว่า

"เจ็งยี่กอ ที่นี้ประหลาดพิกลยิ่ง"

เจ็งเดี่ยวบุ้นก็ดูออกว่าไม่ถูกต้อง กล่าวว่า

"หากมีคนดัดดายทิ้ง ก็ต้องมีรากหญ้าหลงเหลือ ในความเห็นของเรา..."

ขบคิดชั่วขณะจึงกล่าวเบา ๆ

"ตึกเจ้าโอสถต้องอยู่ละแวกใกล้เคียง คาดว่ามันแพร่พิษในดิน เป็นเหตุให้กระทั่งหญ้าไม่ขึ้นแม้สักต้นเดียว

โอ้วฮุยผงกศีรษะ ฉีกเศษผ้าจากบนห่อผ้าหลายเส้น ผูกมัดปากม้าของเจ็งเดี่ยวบุ้น จากนั้นผูกปากม้าของตนเอง เจ็งเดี่ยวบุ้นทราบว่า โอ้วฮุยกริ่งเกรงมุ่งหน้าต่อไป พบพานหญ้าพิษ ม้าพอแทะเล็มต้องประสบภัย ดังนั้นผงกศีรษะลอบชมเชยในความละเอียดรอบคอบของโอ้วฮุย

เดินทางไม่นาน เห็นบ้านหลังหนึ่งแต่ไกล พอเข้าใกล้พบว่าโครงบ้านประหลาดพิกลยิ่ง คล้ายหลุมฝังศพขนาดใหญ่หลังหนึ่ง ไร้ประตูไร้หน้าต่างดำมะเมื่อมน่าพรั่นพรึง

ทั้งสองล้วนครุ่นคิดขึ้น

"ดูจากลักษณะของบ้านหลังนี้ ย่อมเป็นตึกเจ้าโอสถแล้ว"

ที่ซึ่งห่างจากบ้านประหลาดหลายวา ปรากฏไม้เตี้ยแถวหนึ่งปลูกล้อมรอบใบไม้คล้ายใบปังฤดูใบไม้ร่วง แดงฉานปานโลหิต ในม่านพลบค่ำเป็นที่สยองขวัญ เจ็งเดี่ยวบุ้นท่องเที่ยวยุทธจักรมาชั่วชีวิต ประสบภยันตรายนานา มันเองสามพี่น้องก็แต่งกายเป็นทูตวิบัติ เป็นที่ครั่นคร้ามของผู้คน ยามนี้พอเห็นสภาพเช่นนี้กลับใจเต้นระทึกดูมดาม กล่าวเบา ๆ

"ทำอย่างไร ?"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"พวกเราขอพบตามมารยาท พลิกแพลงตามสถานการณ์"

พลางกระตุ้นม้าไปเบื้องหน้า จวบจนห่างจากพุ่มไม้ต่ำเตี้ยหลายวาค่อยลงจากหลังม้า กล่าวเสียงกังวาน

"เจ็งเดี่ยวบุ้นแห่งโอ้วปัก ผู้เยาว์โอ้วฮุยแห่งเลี่ยวตัง ขอคำนับผู้อาวุโสเจ้าโอสถ"

สามประโยคนี้เปล่งจากจุดศูนย์ ที่ท้องน้อยแม้ไม่ก้องกังวานกระไร แต่สุ้มเสียงถ่ายทอดไปลี้เศษ คนในห้องย่อมได้ยินชัดเจน

ชั่วครู่ให้หลัง ภายในห้องกลับปราศจากจากความเคลื่อนไหว โอ้วฮุยกล่าวย้ำอีกเที่ยวหนึ่ง ในบ้านทรงกลมยังไม่มีเสียงขานรับ คล้ายไม่มีผู้อาศัยก็ปาน โอ้วฮุยกล่าวอีกว่า

"พุทธหน้าทองเมี้ยวได้เฮียบถูกพิษรับบาดเจ็บ พิษที่ใช้เป็นคนชั่วร้ายขโมยจากผู้อาวุโส ขอผู้อาวุโสการุณย์ประทานยาขจัด"

"แต่ไม่ว่ามันกล่าวอย่างไร ในบ้านทรงกลมยังคงเงียบสงัดปราศจาก สุ้มเสียง ผ่านไปเนิ่นนาน ท้องฟ้ามืดค่ำกว่าเดิม โอ้วฮุยกล่าวเบา ๆ

"เจ็งยี่กอ ทำอย่างไร ?"

เจ็งเดี่ยวบุ้นกล่าวว่า

"ย่อมไม่อาจเบิ่งตาดูเมี้ยวได้เฮียบตาบอด หากพวกเรากลับไปด้วยมือเปล่าเช่นนี้"

"มิผิด ต่อให้เป็นถ้ำเสือวังมังกร ก็ต้องเข้าไปสักครา"

ยามนี้ทั้งสองล้วนบังเกิดความคิดใช้กำลังหักโหม หวนนึกถึงเจ้าโอสถ มือพิษแม้จัดเจนในการใช้พิษ ไม่แน่นักว่ามีฝีมือเลอเลิศ ต้องใช้ทั้งอ่อนและแข็ง ขอยาขจัดให้จงได้

ทั้งสองคลายมือจากบังเหียนม้า เดินไปยังพุ่มไม้เตี้ย เห็นพุ่มไม้เตี้ยเต็มไปด้วยกิ่งใบแน่นขนัดไม่สามารถตัดผ่านไป เจ็งเดี่ยวบุ้นกระโดดปราดคราหนึ่ง หมายทะยานข้ามพุ่มไม้ไป ขณะลอยอยู่กลางอากาศ นาสิกพลันสูดได้กลิ่นหอมเข้มข้นอีดหนึ่ง เบื้องหน้ามืดทะมึน ล้มฟาดลงในพุ่มไม้สิ้นสติสมประดี

โอ้วฮุยใจหายวาบ กระโดดตามติด ขณะข้ามยอดพุ่มไม้รู้สึกกลิ่นหอมประหลาดเสียดจมูก รมจนผู้คนแทบอาเจียน ทรวงอกอึดอัดขัดข้องยิ่ง พอทิ้งตัวสัมผัสพื้นรีบยื่นมือประคองเจ็งเดี่ยวบุ้นขึ้น รอที่ริมจมูกเจ็งเดี่ยวบุ้นยังมีลมหายใจเพียงแต่สองตาพริ้มสนิท ใบหน้าและนิ้วมือเย็นเฉียบ

โอ้วฮุยลอบคร่ำครวญในใจ

"ยาขจัดพิษของเมี้ยวได้เฮียบยังขอไม่ได้ เจ็งยี่กอกลับถูกพิษอีกผู้หนึ่ง ดูท่าเราเองก็ต้องไอพิษ เพียงแต่ยังไม่กำเริบเท่านั้น"

ดังนั้นย่อร่างลงวูบ กระโดดปราดถึงหน้าบ้านทรงกลม ร้องว่า

"ผู้อาวุโสเจ้าโอสถ ผู้เยาว์มาเยือนตึกท่านด้วยมือเปล่าไม่มีเจตนาร้าย หากไม่อนุญาตเข้าพบ ผู้เยาว์จำต้องเสียมารยาทแล้ว"

กล่าวจบสำรวจมองสิ่งก่อสร้างเบื้องหน้า เห็นตั้งแต่หลังคาบ้านถึงเชิงกำแพงเป็นสีดำสนิท แสดงว่าวัสดุที่ใช้ไม่ใช่ไม้ปูน มันไม่กล้ายื่นมือผลัก พื้นรอบข้างก็ปัดกวาดสะอาดสะอ้าน กระทั่งเศษอิฐแม้สักชิ้นเดียวก็หาไม่พบ ดังนั้นล้วงเงินจากอกเสื้อแท่งหนึ่ง เคาะใส่ผนังกำแพงเบา ๆ สามครา บังเกิดเสียงโลหะ

ากระทบกันดังเช้งจริง ๆ

โอ้วฮุยซุกเก็บเงินไว้ในอกเสื้อ พอก้มศีรษะลงจมูกพลันสูดได้กลิ่นหอมจาง ๆ ถึงกับดึกดักอักโข สมองที่เลอะเลือนมึนงง พอสูดได้กลิ่นหอมพลันแจ่มใสในบัดดล

โอ้วฮุยงอเอวเล็กน้อย กลิ่นหอมเข้มข้นกว่าเดิม ที่แท้กลิ่นหอมนี้ระเหยจากดอกไม้ครามที่ดรุณีชนบทนั้นกำนัลให้

ดังนั้นฉุกใจคิดขึ้น

"ดูท่ากลิ่นหอมนี้มีประสิทธิภาพขจัดพิษ นางกำนัลด้วยกุศลจิตจริง ๆ

มันเร่งฝีเท้าสำรวจดูบ้านทรงกลมรอบหนึ่ง มิเพียงหาประตูหน้าต่างไม่พบ กระทั่งรอยร่องหรือรูเล็ก ๆ ก็ไม่พบเห็น ต้องครุ่นคิดขึ้น

"หรือภายในห้องไม่มีผู้อยู่อาศัย ? ไม่เช่นนั้นไม่มีช่องถ่ายเทอากาศ ไหนเลยไม่อัดอั้นตาย ?"

มันไม่มีอาวุธติดตัว กับบ้านทรงกลมที่หลอมจากเหล็กหลังนี้นับว่าอับจนปัญญาจริง ๆ เงียบงันชั่วขณะ จึงล้วงดอกไม้ครามจากอกเสื้อ รออยู่ใต้จมูกเจ็งเตียวบุ้น

ไม่นานให้หลังเจ็งเตียวบุ้นจามคราหนึ่ง ค่อย ๆ ฟื้นคืนสติมาจริง ๆ สร้างความยินดีแก่โอ้วฮุยยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"โกวเนี้ยนั้นเมื่อมีวิธีขจัดพิษ มิสู้กลับไปขอการชี้แนะจากนาง"

ดังนั้นเสียบดอกไม้ครามต้นหนึ่งกับปกเสื้อเจ็งเตียวบุ้น ตนเองถือดอกไม้ต้นหนึ่ง ประคองเจ็งเตียวบุ้นทะยานข้ามพุ่งไม้เตี้ยออกมา สองเท้าพอสัมผัสพื้นพลันได้ยินในบ้านทรงกลมมีคนอุทานดังเอ๊ะคำหนึ่ง สุ้มเสียงถูกผนังเหล็กกั้นไว้ฟังดูจึงทึบทึมยิ่ง แต่ยังฟังออกว่าทั้งตื่นตระหนักทั้งเดือดดาล

โอ้วฮุยเหลียวหน้าไปร้องว่า

"ผู้อาวุโสเจ้าโอสถ ยินยอมอนุญาตพบหน้าสักคราหรือไม่ ?"

ในบ้านทรงกลมเงียบสงัดปราศจากสุ้มเสียง โอ้วฮุยถามติดต่อกันสองครั้ง ฝ่ายตรงข้ามหาส่งเสียงตอบรับไม่พลันได้ยินเสียงโครมโครมของวัตถุหนัก ๆ ตกถึงพื้น โอ้วฮุยเหลียวหน้าไป เห็นม้าโดยสารทั้งสองตัวล้มลงโดยพร้อมเพรียงพอกระโดดปราดไปชมดู ม้าสองตัวตาปิดสนิท ปากมีฟองสีดำ ถูกพิษเสียชีวิตไปแล้ว

เหตุการณ์ดำเนินถึงขั้นนี้ ทั้งสองไม่กล้ารั้งอยู่ในสถานที่อันตรายนี้อีกหารือเบา ๆ หลายคำ ตกลงใจกลับไปขอความช่วยเหลือจากดรุณีชนบทนั้น ดังนั้นเร่งรุดกลับตามเส้นทางเดิม

เจ็งเดี่ยวบุ้นหลังจากถูกพิษ ฝีเท้าอ่อนล้า เดินทางระยะหนึ่งพักผ่อนครู่หนึ่งจวนจนถึงยามสอง (สี่ทุ่ม) ค่อยกลับถึงหน้ากระท่อมของดรุณีชนบทนั้น

ภายใต้ม่านวิกาล ดอกไม้ครามในสวนไม้ดอกส่งกลิ่นหอมซาบซ่าน เจ็ง-เดี่ยวบุ้นและโอ้วฮุยพอสูดดม ความเหนื่อยล้าล้วนปลาสนาการ ปลอดโปร่งสบายยิ่ง

เห็นในกระท่อมพลันจุดโคมไฟขึ้น เสียงแอ๊ดคราหนึ่ง ประตูไม้ถูกผลักเปิด ดรุณีชนบทนั้นเดินออกมา กล่าวว่า

"เชิญเข้ามาเถอะ เพียงแต่ในชนบทไม่มีของต้อนรับขับสู้ ชากร่อยข้าวจืดชืด เป็นที่แชเชือนอาคันตุกะ"

โอ้วฮุยได้ยินนางมีคารมคมคาย รีบประสานมือกล่าวว่า

"รบกวนกลางวิกาล รู้สึกไม่สบายใจยิ่ง"

ดรุณีชนบทนั้นยิ้มเล็กน้อย เบี่ยงตัวมาข้างประตูให้คนทั้งสองเข้าห้องไป โอ้วฮุยพอก้าวเข้ากระท่อม เห็นโต๊ะไม้ม้านั่งไม้ภายในห้อง จัดตกแต่งเช่นเดียวกับบ้านชาวนาธรรมดา เพียงแต่ไร้ฝุ่นละอองแม้ธุลี สะอาดสะอ้านจนเกินไป กระทั่งเชิงกำแพงตามซอกผนัง ก็เช็ดล้างจนปราศจากผงคลีแม้สักจุดเดียว

ความสะอาดหมดจดเช่นนี้กลับทำให้คล้ายบ้านทรงกลมหลังนั้น สร้างความไม่สบายใจแก่ผู้คนขึ้นมา

ดรุณีชนบทนั้นกล่าวว่า

"เจ็งเอี้ย โอ้วเอี้ยเชิญนั่ง"

พลางเข้าครัวไปนำถ้วยตะเกียบมาสองชุด จากนั้นยกผักสามจาน น้ำแกงชามหนึ่ง ข้าวขาวร้อนกรุ่นสองชามออกมา

ผักสามจานมีเต้าหู้ทอด หน่อไม้สดผัดถั่วงอก เห็ดฟางต้มผักขาว น้ำแกงเป็นผักดองกลีบถั่ว มาตรแม้นเป็นอาหารพื้นบ้านธรรมดาแต่ส่งกลิ่นหอมยวนจมูก

ทั้งสองเดินทางอยู่ครึ่งค่อนวันหิวโหยแต่แรกแล้ว โอ้วฮุยกล่าวขอบคุณ ยกชามข้าวขึ้น หยิบตะเกียบรับประทาน เจ็งเดี่ยวบุ้นกลับเคลือบแคลงสงสัยครุ่นคิดขึ้น

"ข้าวปลาอาหารเหล่านี้นางจัดเตรียมไว้แต่แรก แสดงว่าคำนวณแน่ว่าพวกเราไปแล้วต้องย้อนกลับ เรายินยอมอดตาย แต่รับประทานข้าวปลาอาหารนี้ไม่ได้เด็ดขาด"

เห็นดรุณีชนบทนั้นหันกายกลับเข้าครัว จึงปรายตาบอกใบ้ต่อโอ้วฮุย กล่าวเบา ๆ

"น้องเรา เราบอกต่อท่านว่าในรัศมีสามสิบลี้ของตึกเจ้าโอสถไม่อาจดื่มกินเด็ดขาด ท่านไฉนลืมเลือนแล้ว ?"

โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"โกวเนี้ยนางนี้หากบังเกิดจิตคิดร้ายต่อเราย่อมไม่กำนัลดอกไม้แก่เรา แต่มาดรแม้นความคิดระวังคนมิอาจไม่มี แต่หากไม่รับประทานอาหารมื้อนี้คงล่วงเกินนางแล้ว"

ขณะจะตอบคำ ดรุณีชนบทนั้นยกถาดไม้ออกจากครัวอีกครา ในถาดวางถังไม้เล็ก ๆ บรรจุเต็มไปด้วยข้าวขาว โอ้วฮุยผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"ขอบคุณโกวเนี้ยต้อนรับขับสู้ พวกเราคิดคารวะบิดามารดาท่าน"

ดรุณีชนบทนั้นกล่าวว่า

"บิดามารดาข้าพเจ้าล้วนถึงแก่กรรม ที่นี้มีแต่ข้าพเจ้าลำพังคนเดียว"

โอ้วฮุยส่งเสียงดังอ้อ ก้มลงหยิบตะเกียบรับประทาน ผักทั้งสามจานความจริงปรุงได้สวยสดยิ่ง โอ้วฮุยเพื่อประจบนาง ยิ่งชมเชยไม่ขาดปาก เจ็งเดี่ยวบุ้นครุ่นคิดขึ้น

"ท่านเมื่อไม่ฟังคำเตือนของเรา ก็อับจนปัญญา ย่อมไม่อาจเพลี่ยงพล้ำเสียทีผู้อื่นทั้งสองคน"

ดังนั้นกล่าวกับดรุณีชนบทนั้นว่า

"เมื่อครู่เราสลบไสลไป ตอนนี้ท้องปั่นป่วนไม่คิดรับประทานข้าว"

ดรุณีชนบทนั้นรินน้ำชามาถ้วยหนึ่ง กล่าวว่า

"อย่างนั้นเชิญรับน้ำชาสักถ้วย"

เจ็งเดี่ยวบุ้นเห็นน้ำชาเป็นสีเขียวขจี ใสสดชวนดื่ม มาดรว่าคอแห้งยิ่ง แต่เพียงกล่าวขอบคุณรับถ้วยชามาวางลงบนโต๊ะ หาได้จิบดื่มไม่ ดรุณีชนบทนั้นก็ไม่ถือสา เห็นโอ้วฮุยรับประทานอย่างมูมมาม กินชามแล้วชามเล่า ดวงตาอด

ปรากฏแววปีติยินดีมิได้

โอ้วฮุยเห็นเช่นนั้น หวนนึกถึงตนเองเมื่อรับประทาน รับประทานน้อยหากถูกพิษ รับประทานมากก็ถูกพิษ พานรับประทานอย่างเต็มที่ ชั่วพริบตาข้าวขาวสี่ชาม ผักสามจานและน้ำแกงหนึ่งชาม ถูกบรรจุลงกระเพาะจนหมดสิ้น

ดรุณีชนบทนั้นเข้ามาเก็บกวาด โอ้วฮุยชิงวางถ้วยตะเกียบลงในถาด ยกไปยังห้องครัว ตักน้ำในโอ่งน้ำล้างถ้วยตะเกียบ เช็ดแห้งวางไว้ภายในตู้ ดรุณีชนบทนั้นขัดหม้อกวาดพื้น ทั้งสองลงมือเก็บกวาดโดยพร้อมเพรียง โอ้วฮุยก็ไม่เอ่ยถึงเรื่องเมื่อครู่ เห็นน้ำในโอ่งเหลือเพียงครึ่งโอ่ง จึงคว้าถังไม้ไปยังริมลำธารเบื้องนอก หาบน้ำสองถังเทลงในโอ่งจนเต็มม

เมื่อหาบน้ำเสร็จ กลับเข้ามาภายในห้อง เห็นเจ็งเดี่ยวบุ้นฟุบหลับบนโต๊ะ ดรุณีชนบทนั้นกล่าวว่า

"บ้านซ่องชนบทไม่มีสถานที่รับแขก ได้แต่รั้งโอ้วเอี้ยหลับบนม้ายาวคืนหนึ่ง"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"โกวเนี้ยไม่ต้องเกรงใจ"

เห็นนางเดินเข้าห้องชั้นในปิดประตูลงเบา ๆ กลับไม่ได้ยินเสียงใส่กลอน หวนนึกถึงโกวเนี้ยนางนี้พำนักในที่นี้เพียงเดียวดาย กลับกล้ารั้งบุรุษสองคนค้างแรมอยู่ภายในบ้าน นับว่าขวัญเข้มแข็งไม่น้อย ดังนั้นโยกไหล่เจ็งเดี่ยวบุ้นเบา ๆ กล่าวว่า

"เจ็งยี่กอ นอนบนม้ายาวสบายกว่า"

มิคาดพอผลักโยก เจ็งเดี่ยวบุ้นล้มหงายตามแรงมือ เสียงโครมเมื่อร่วงหล่นลงบนพื้น โอ้วฮุยใจหายวาบ รีบอุ้มเอวมันขึ้น พอลูบคลำใบหน้ามันรู้สึกร้อนจนลวกมือ กลับมีไข้ขึ้นสูง โอ้วฮุยรีบกล่าวว่า

"เจ็งยี่กอ ท่านเป็นไรแล้ว ?"

ยกตะเกียงน้ำมันส่องดู เห็นมันใบหน้าแดงฉานคล้ายร่ำสุราจนเมามาย ในจมูกปากพวยพุ่งกลิ่นสุราฉุนเฉียว สร้างความสงสัยใจแก่โอ้วฮุยยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"มันกระทั่งน้ำชายังไม่กล้าจิบสักคำ ไฉนถูกมอมเมาล้มลง ?"

ได้ยินเจ็งเดี่ยวบุ้นส่งเสียงเลอะเลือนว่า

"เราไม่เมา มา มา มา ดื่มอีกสามชามใหญ่"

โอ้วฮุยคาดว่ามันต้องเสียทีดรุณีชนบทนั้น มันไม่ดื่มไม่กินน้ำชาอาหาร นึก ไม่ออกดรุณีชนบทนั้นใช้กลวิธีใดครอบงำมันจนคล้ายร่ำสุราเมามาย สร้างความดื่นเต้นสงสัยยิ่ง ไม่ทราบขอการรักษาจากดรุณีชนบทนั้น หรือปล่อยให้มันค่อย ๆ ฟื้นคืนสติมาเอง จากนั้นฉุกคิดขึ้น

"นี่เป็นการถูกพิษไม่ใช่ดื่มสุราเมามายจริง ๆ ไม่แน่นักว่าสามารถฟื้นคืนสติมาอีก"

ยามนั้นพลันได้ยินเสียงสัตว์ป่าร้องคำรามแว่วมาแต่ไกล ยามวิกาลดึกดื่นฟังดูบันดาลให้ผู้คนขนลุกเกรียว ฟังจากสุ้มเสียงคล้ายเป็นเสียงสุนัขป่าคำราม แต่ริมทะเลสาบท่งเท้งโอ้วส่วนใหญ่เป็นที่ราบลุ่ม มาตรว่ามีสุนัขป่าตัวสองตัว ก็ไม่ถึงกับรวมเป็นฝูงเช่นนี้

สุ้มเสียงนั้นเคลื่อนใกล้เข้ามา โอ้วฮุยผุดลุกขึ้นเงี่ยหูฟัง ได้ยินในเสียงสุนัขป่าคำรามยังแฝงเสียงแพะป่าร้องแมะแมะ แสดงว่าฝูงสุนัขป่าไล่ขับแพะ ดังนั้นไม่ใส่ใจขณะคิดไปตรวจดูอาการของเจ็งเดี่ยวบุ้นอีก พลันได้ยินเสียงแอ๊ด ประตูห้องถูกผลักเปิด ดรุณีชนบทนั้นถือเชิงเทียนออกมา กล่าวอย่างดื่นเต้นตระหนกเล็กน้อย

"นี่เป็นเสียงสุนัขป่า"

โอ้วฮุยผงกศีรษะกล่าวว่า

"โกวเนี้ย..."

พลางชี้มือไปยังเจ็งเดี่ยวบุ้น

ได้ยินเสียงฝีเท้าม้า เสียงแพะร้อง สุนัขป่าคำรามดังระงม กลับห้อมาบังกระท่อมมุงจากนี้ โอ้วฮุยหน้าแปรเปลี่ยนไป หวนนึกถึงหากเป็นศัตรูยกกำลังมา กระท่อมหลังนี้ไม่อาจต้านทานการบุกทะลวงได้ อย่าว่าแต่เจ็งยี่กอหลังจากถูกพิษก็สิ้นสติสมประดี ดรุณีชนบทนี้คุกคามอยู่ข้างกายไม่ทราบเป็นศัตรูหรือสหาย นี่จะทำอย่างไรดี ?

ความคิดไม่ทันสิ้นสุด ได้ยินม้าเร็วตัวหนึ่งห้อมาถึง โอ้วฮุยไม่มีอาวุธแม้สักท่อน ดังนั้นโอบอุ้มเจ็งเดี่ยวบุ้นขึ้น โถมเข้าห้องครัว คิดหามีดหั่นผักสักเล่ม ในความมืดกลับคลำหาไม่พบ ได้ยินดรุณาชนบทนั้นร้องว่า

"เป็นคนของตระกูลเม่งหรือ ดึกดื่นค่อนคืนมาที่นี้ทำอะไร ?"

โอ้วฮุยได้ยินนางน้ำเสียงกราดเกรี้ยว ดูท่าไม่ได้เป็นพวกเดียวกับผู้บุกรุก

ค่อยคลายใจลง ดังนั้นถลันออกทางหลังตึก เก็บก้อนอิฐบนพื้นกำหนึ่ง กระโดดขึ้นบนต้นหลิวต้นหนึ่ง พิงเจ็งเตียวบุ้นอยู่ระหว่างคาดบไม้ กวาดตาสำรวจมอง

ภายใต้ประกายดาวเห็นบุรุษหนุ่มชุดเทาผู้หนึ่งขี่อยู่บนหลังม้า โถมถึงหน้ากระท่อมมุงจาก ด้านหลังม้าปรากฏฝุ่นละอองคละคลุ้ง เสียงร้องดังระงม ตามติดด้วยสุนัขป่าสิบกว่าตัว

ดูจากสภาพการณ์ คล้ายกับคนผู้นี้เผชิญฝูงสุนัขป่าในระหว่างทาง ห้อม้าหลบหนี แต่พอเพ่งดูอีกคราเห็นหลังม้าลากเงาสีขาวกลุ่มหนึ่ง ที่แท้เป็นแพะเป็น ๆ ตัวหนึ่ง โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"นี่คงเป็นนายพรานผู้หนึ่ง ใช้แพะเป็นเหยื่อดักล่อฝูงสุนัขป่า"

เห็นคนผู้นั้นกระตุ้นม้าเข้าสวนไม้ดอก ควบถึงทิศตะวันออกพลันหันหัวม้าห้อสู่ทิศตะวันตก ฝูงสุนัขป่าวิ่งไล่กวดอยู่ด้านหลัง พอไปมาเช่นนี้ถึงกับเหยียบย่ำสวนไม้ดอกจนยับเยิน

ม้าของบุรุษหนุ่มผู้นี้เป็นพันธุ์พ่วงพี มันก็มีวิชาขับขี่ยอดเยี่ยม ห้อม้าไปกลับหลายครั้ง ฝูงสุนัขป่าล้วนกัดแพะไม่ถูก โอ้วฮุยขบคิดแล้วคิดได้ในบัดดล

"เจ้าผู้นี้มาเหยียบย่ำดอกไม้ดราม เราไหนเลยนิ่งดูดายได้ ?"

ดังนั้นสะกิดเท้าทะยานขึ้นบนหลังคากระท่อม

พลันได้ยินคนผู้นั้นร้องโอยคำหนึ่ง กระตุ้นม้าควบขับขึ้นเหนือ แพะตัวนั้นกลับทิ้งอยู่ในสวนไม้ดอก ฝูงสุนัขป่ากระโจนเข้าไปขบขย้ำฉีกทึ้ง ย่ำยีสวนไม้ดอกจนยับเยิน โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"คนผู้นี้มีจิตใจชั่วร้ายนัก"

ดังนั้นซัดหินสองก้อนออก ได้ยินเสียงทึบทึบซัดใส่สมองสุนัขป่าสองตัว จนมันสมองไหลทะลัก นอนตายกับที่

โอ้วฮุยซัดหินตามติดอีกสองก้อน ครั้งนี้ก้อนหินค่อนข้างเล็กกว่าและขาดความแม่นยำ หนึ่งซัดใส่ท้องสุนัขป่า หนึ่งกระแทกใส่ต้นคอสุนัขป่า มาดรแม้นเป็นเช่นนั้น สุนัขป่าทั้งสองตัวเจ็บปวดจนร้องเสียงขรมออกมา

ฝูงสุนัขป่าพลาดท่าติดต่อกัน ทราบว่าบนหลังคามีคน ผงกหัวขึ้นมองดูโอ้วฮุย แยกเขี้ยวกางเล็บอย่างดุร้าย โอ้วฮุยเห็นทีท่าอันดุร้ายของฝูงสุนัขป่าอดขนลุกเกรียวมิได้ ตนเองมือเปล่าเท้าเปลือยยากยิ่งจะต่อต้านเขี้ยวพิษเล็บแหลม

คมของสุนัขป่าสิบกว่าตัว ดังนั้นเล็งเป้าไปยังสุนัขป่าตัวผู้ที่ใหญ่ที่สุดตัวหนึ่ง ซัดกระเบื้องแผ่นหนึ่งพุ่งเฉียง ๆ ลงไป พอดีซัดต้องลำคอสุนัขป่า สุนัขป่าตัวนั้นกลิ้งกระเด็นไปทอดหนึ่ง ไม่อาจทนทานความเจ็บปวด หมุนตัววิ่งหนี สุนัขป่าอีกตัวหนึ่งคาบแพะหนีตามไป ชั่วพริบตาเสียงสุนัขป่ายิ่งมายิ่งห่างไกล แต่ดอกไม้ครามภายในสวนถูกเหยียบย่ำเสียหายหมดสิ้นแล้ว

โอ้วฮุยกระโดดลงจากหลังคา กล่าวว่า

"น่าเสียดาย น่าเสียดาย"

หวนนึกถึงดรุณีชนบทนั้นดายหญ้าพรวนดิน ค่อยเพาะปลูกดอกไม้ครามงอกงามปานนี้ ตอนนี้ถูกเหยียบย่ำทำลายในชั่วพริบตา คงขุ่นเคืองใจยิ่ง มิคาดดรุณีชนบทนั้นไม่ปริปากเอ่ยถึงเรื่องดอกไม้ครามถูกทำลายล้าง เพียงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ขอบคุณโอ้วเอี้ยยื่นมือช่วยเหลือ"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"กล่าวไปละอายยิ่ง ล้วนต้องตำหนิข้าพเจ้าลงมือสายเกินไป หากซัดบุรุษหนุ่มโฉดชั่วนั้นตกม้าแต่เนิ่น ๆ ยังรักษาสวนไม้ดอกนี้ได้"

ดรุณีชนบทนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"ดอกไม้ครามแม้ไม่ถูกสุนัขป่าเหยียบย่ำทำลาย อีกไม่กี่วันก็ต้องโรยราไปเอง เพียงเป็นเรื่องช้าหรือเร็ว ไม่นับเป็นอย่างไรได้"

โอ้วฮุยงงงันวูบ ครุ่นคิดขึ้น

"โกวเนี้ยนางนี้มีถ้อยวาจาผิดธรรมดา น้ำคำคล้ายแฝงหลักปรัชญา"

ดังนั้นกล่าวว่า

"รบกวนบ้านของท่าน ยังไม่ได้เรียนถามแซ่โกวเนี้ย"

ดรุณีชนบทนั้นขบคิดเล็กน้อยแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้าแซ่เที้ย แต่ยามอยู่เบื้องหน้าผู้อื่น ท่านอย่าได้เอ่ยถึงแซ่ข้าพเจ้า"

ถ้อยคำครั้งนี้กล่าวอย่างสนิทสนม คล้ายยึดถือโอ้วฮุยเป็นคนกันเอง สร้างความปลาบปลื้มปีติแก่โอ้วฮุยยิ่ง กล่าวว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้าจะเรียกท่านอย่างไร ?"

ดรุณีชนบทกล่าวว่า

"ท่านผู้นี้ดียิ่ง ข้าพเจ้าพานบอกชื่อต่อท่าน ข้าพเจ้าเรียกว่าเที้ยเล้งซู่ เป็นเล้งในคำ 'เล้งคู' และ ซู่ในคำ 'ซู่มุ่ง'

โอ้วฮุยไม่ทราบ 'เล้งคู' กับ 'ซู่มุ่ง' เป็นตำราแพทย์ยิ่งใหญ่ของจีนสองเล่ม รู้สึกนามของนางบรรเจิดยิ่งไม่คล้ายเป็นชื่อของสตรีชนบท ยามนี้มันทราบแล้วว่านางไม่ใช่ดรุณีชาวชนบทธรรมดา ดังนั้นไม่เป็นที่น่าตื่นเต้นตระหนก ยิ้มพลางกล่าวว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้าจะเรียกท่านเป็น 'เล้งโกวเนี้ย' ผู้อื่นพอฟังเข้าใจว่าข้าพเจ้าเรียกท่านเป็น 'ลิ้มโกวเนี้ย' (โกวเนี้ยแซ่ลิ้ม--คำเล้งและลิ้ม ภาษีจีนกลางล้วนออกเสียงเป็นหลิน)"

เที้ยเล้งซู่แย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"ท่านมักมีวิธีการสร้างความพึงพอใจแก่ข้าพเจ้า"

โอ้วฮุยหวั่นไหวใจเล็กน้อย รู้สึกรูปโฉมนางแม้ไม่งดงามกระไร แต่ยามแย้มยิ้มพริ้มพรายกลับทรงเสน่ห์อีกแบบหนึ่ง

มันขณะจะสอบถามเรื่องเจ็งเตียวบุ้นเมาสุรา เที้ยเล้งซู่พลันกล่าวว่า

"เจ็งยี่กอท่านดื่มสุราเมามายหาเป็นไรไม่ พอฟ้าสางสว่างจะฟื้นตื่นเอง คอนนี้ข้าพเจ้าคิดไปดูคนหลายคน ท่านคิดร่วมทางกับข้าพเจ้าหรือไม่ ?"

โอ้วฮุยรู้สึกโถวเนี้ยน้อยเต็มไปด้วยความประหลาดพิกล ยามดึกดื่นค่อนคืนไปเยี่ยมเยียนผู้อื่นต้องมีเจตนาลึกล้ำแน่นอน จึงกล่าว

"ข้าพเจ้าย่อมไป"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ท่านไปเป็นเพื่อนข้าพเจ้า พวกเราต้องทำความตกลงสามประการ ประการแรก คืนนี้ไม่อนุญาตท่านกล่าววาจากับผู้คน..."

"ตกลง ข้าพเจ้าจะปลอมเป็นคนใบ้ก็แล้วกัน"

เที้ยเล้งซู่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"นั่นกลับไม่ต้อง สนทนากับข้าพเจ้าย่อมได้ ยังมีประการสอง ไม่อาจประมือกับผู้คน ไม่ว่าซัดอาวุธลับจี้จุด ทุกประการล้วนห้ามขาด ประการสามไม่อาจห่างจากข้าพเจ้าเกินสามก้าว ?"

โอ้วฮุยผงกศีรษะรับคำ ในใจครุ่นคิดขึ้น

"ที่แท้นางคิดนำเราไปพบเจ้าโอสถมือพิษ นางเรียกเราไม่อาจห่างจากนางเกินสามก้าว ย่อมเกรงว่าเราถูกพิษประสบภัย"

ดังนั้นกระดือรือร้นจนคึกคัก กล่าวว่า

"พวกเราจะไปในบัดดลหรือ ?"

เทียเลังซู่กล่าวว่า

"ต้องนำสิ่งของไปบ้าง"

เดินเข้าห้องส่วนตัว ประมาณชั่วหม้อข้าวเดือด หาบเข่งไม้ไผ่ออกมาสองใบ บนเข่งใช้ผ้าปิดไว้ไม่ทราบภายในบรรจุของใด ดูจากทีท่านาง หาบอย่างกินแรงยิ่ง โอ้วฮุยจึงกล่าว

"ข้าพเจ้าหาบเอง"

รับไม้คานมา วางลงบนไหล่ รู้สึกมีน้ำหนักร้อยยี่สิบสามสิบชั่ง เข่งไม้ไผ่ทั้งสองใบ ใบหนึ่งหนักยิ่ง ใบหนึ่งกลับเบายิ่งขณะหาบหามไม่สะดวกอยู่บ้าง เห็นเจ็งเดี่ยวบุ้นยังฟุบหลับบนโต๊ะ ตอนเดินผ่านข้างกายมัน ยังสูดได้กลิ่นสุราฉุนเฉียว

ทั้งสองออกจากกระท่อม เทียเลังซู่ปิดประตูลงเดินนำหน้า โอ้วฮุยกล่าวว่า

"เลังโกวเนี้ย ข้าพเจ้าถามท่านประการหนึ่ง ได้หรือไม่ ?"

เทียเลังซู่กล่าวว่า

"ย่อมได้ เพียงกลัวว่าข้าพเจ้าตอบไม่ได้"

"ท่านหากตอบไม่ได้ ในโลกก็ไม่มีคนที่สองตอบได้แล้ว เจ็งยี่กอข้าพเจ้าไม่ดื่มน้ำสักหยด ไฉนเมามายถึงปานนั้น ?"

เทียเลังซู่หัวร่อเบา ๆ กล่าวว่า

"เนื่องเพราะมันไม่ยอมดื่มน้ำสักหยด จึงพลาดท่าเสียที"

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ เจ็งยี่กอเป็นนักเลงเก่า ภูตพบกำสรวลสามพี่น้องตระกูลเจ็งมีชื่อในยุทธจักร ข้าพเจ้ากลับเป็นหนุ่มที่ด้อยประสบการณ์ มันระมัด-ระวังทุกฝีก้าว มิคาดกลับ..."

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันกล้ำกลืนคำพูดไว้

เทียเลังซู่กล่าวว่า

"ใช่แล้ว มันระมัดระวังทุกฝีก้าว กลับพลาดท่าเสียทีข้าพเจ้า ระมัดระวัง

ทุกฝีก้าวมีประโยชน์ใด มีแต่เป็นเช่นท่านจึงปลอดภัยไร้เรื่องราว"

"ข้าพเจ้าเป็นอย่างไร ?"

เที้ยเล้งซู่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เรียกท่านหาบอุจจาระก็หาบอุจจาระ เรียกท่านรับประทานข้าวก็รับประทานข้าว เมื่อเชื่อฟังวาจาปานนี้ ผู้อื่นไหนเลยหักใจทำร้ายท่าน ?

โอ้วฮุยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นคนสมควรเชื่อฟังวาจา เพียงแต่วิธีของท่านออกจะพิสดารเกินไป จนบัดนี้ข้าพเจ้ายังจับต้นชนปลายไม่ถูก"

"ดกลง ข้าพเจ้าบอกต่อท่าน ในห้องรับแขกมีดอกไม้ขาวเล็ก ๆ กระถางหนึ่ง ท่านเห็นหรือไม่ ?"

โอ้วฮุยตอนนั้นไม่ทันสังเกต ตอนนี้หวนนึกทบทวน นึกออกว่าบนโต๊ะเตี้ยริมหน้าต่างจัดวางดอกไม้กลีบเล็ก ๆ กระถางหนึ่งจริง ๆ เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ดอกไม้กระถางนั้นเรียกว่าที้ฮู้เฮี้ยง (เปรียงหอมจรุง) กลิ่นหอมของดอกไม้มอมเมาคน หากสูดนานไปจะคล้ายดื่มสุราสรุนแรง ข้าพเจ้าผสมยาขจัดในน้ำแกงและในน้ำชา ผู้ใดเรียกมันไม่ดื่ม ?"

โอ้วฮุยค่อยเข้าใจในบัดดล อดบังเกิดความนับถือยำเกรงต่อโกวเนี้ยนางนี้มิได้ ฟังว่ามีคนแพร่พิษในอาหาร มิคาดมีคนแพร่พิษยอดเยี่ยมยิ่งกว่า ฝ่ายตรงข้ามไม่ดื่มไม่กินกลับถูกพิษ เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"รอจนกลับไป ข้าพเจ้าจะให้ยาขจัดแก่มัน ท่านไม่ต้องกังวลใจ"

โอ้วฮุยพลันฉุกคิดขึ้น

"โกวเนี้ยนางนี้เมื่อจัดเจนในการใช้ตัวยา ไม่แน่นักว่าสามารถรักษาดวงตาเมี้ยวได้เฮียบ อย่างนั้นไม่ต้องไปวิงวอนเจ้าโอสถมือพิษอะไรแล้ว"

ดังนั้นถามว่า

"เล้งโกวเนี้ย ท่านทราบวิธีขจัดพิษของหญ้าลำไส้ขาดหรือไม่ ?"

"ยากบอกได้"

โอ้วฮุยได้ยินนางกล่าวเพียงสามคำก็ไม่ได้กล่าวต่อ ไม่สะดวกกับการขอรับการรักษา เห็นนางมีฝีเท้าแผ่วเบา ก้าวเนิบนาบไปเบื้องหน้า แม้ไม่ได้ทุ่มเทวิชาตัวเบา แต่ไม่นานก็เดินเป็นระยะทางหกเจ็ดลี้ ดูจากทิศทางไปเป็นทิศตะวันออก

ไม่ใช่เส้นทางไปยังบ้านทรงกลมซึ่งเป็นตึกเจ้าโอสถนั้น พลันฉุกคิดถึงอีกเรื่องหนึ่ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายังคิดถามท่านประการหนึ่ง เมื่อครู่ข้าพเจ้ากับเจ็งยึกอไปยังตึกเจ้าโอสถ ท่านบอกว่ายังคงไปยังทิศตะวันออกเฉียงเหนือ จงใจให้พวกเราอ้อมทางยี่สิบกว่าลี้ จิตเจตนานี้ข้าพเจ้าหาเข้าใจไม่"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ที่ท่านคิดถามอย่างแท้จริงยังไม่ใช่เรื่องนี้ ข้าพเจ้าคาดว่าท่านคิดถามตึกเจ้าโอสถอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือชัด ๆ พวกเราไฉนไปยังทิศตะวันออก ?"

โอ้วฮุยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านเมื่อคาดเดาถูก ข้าพเจ้าก็ถามรวมก็แล้วกัน"

"พวกเราที่ไม่ไปยังตึกเจ้าโอสถ เนื่องเพราะไม่คิดไปยังตึกเจ้าโอสถ"

คราครั้งนี้เหนือความคาดหมายโอ้วฮุยอีกครา ส่งเสียงดังอ้อคำหนึ่ง เที้ยเล้งซู่กล่าวอีกว่า

"เมื่อกลางวันข้าพเจ้าให้ท่านรดไม้ดอก หนึ่งนั้นเพื่อทดสอบท่าน สองเพื่อหน่วงเหนี่ยวท่าน ภายหลังยังเรียกท่านอ้อมทางอีกยี่สิบกว่าลี้ก็เพื่อให้ท่านเสียเวลา เยี่ยงนี้จึงบรรลุถึงหน้าตึกเจ้าโอสถในเวลาหลังค่ำ เนื่องเพราะฟ้าพอมืดค่ำพิษของฮ้วยเอ้ยเลียว (เกาลัดโลหิตเตี้ย) ที่ปลูกอยู่หน้าตึกเจ้าโอสถจะอ่อนลง ดอกไม้ครามที่ข้าพเจ้าให้แก่ท่านค่อยข่มมันได้"

โอ้วฮุยพอฟัง บังเกิดความนับถือเลื่อมใสยิ่ง คิดไม่ถึงการแพร่พิษใช้ตัวยากลับมีความรู้มากมายปานนี้ โกวเนี้ยน้อยรูปโฉมธรรมดานางนี้ มีจิตเจตนาลึกล้ำสุดที่คนธรรมดาจะเทียมเทียบได้ ดังนั้นบอกเรื่องที่พบเห็นผู้ตายสองคนที่ริมทะเลสาบท่งเท้งโอ้วต่อนาง เที้ยเล้งซู่พอฟังว่าใบหน้าผู้ตายเต็มไปด้วยจุดดำเป็นจ้ำ ๆ กล้ามเนื้อกระตุกบิดเบี้ยว ต้องแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"พิษของกุ้ยเพียงฮก (ค้างคาวปีศาจ) นี้ ไม่มียาใดรักษาได้ พวกมันกลับลงมือโดยไม่คำนึงถึงทุกสิ่งแล้ว"

โอ้วฮุยโอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"ค้างคาวปีศาจเป็นพิษอะไร นางบอกไปเราก็ไม่เข้าใจ จะอย่างไรเคลื่อนไหวตามคำสั่งของนางก็แล้วกัน กล่าวมากถามมาก รังแต่แสดงออกถึงความ

ไม่รู้ความของเรา"

ดังนั้นไม่สอบถามนางอีก ติดตามหลังนางมุ่งสู่ตะวันออก

เดินทางอีกห้าหกลี้ เข้าสู่ดงไม้ดำมะเมื่อมแถบหนึ่ง เที้ยเล้งซู่กล่าวเบา ๆ

"ถึงแล้ว พวกมันยังไม่มา พวกเรารออยู่ในดงไม้นี้ ท่านวางเข่งไม้ไผ่ใบนี้ที่ใต้ต้นนั้น"

พลางชี้มือไปยังต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง โอ้วฮุยปฏิบัติตาม ยกเข่งไม้ไผ่ขนาดหนักไปวางลง

เที้ยเล้งซู่เดินถึงข้างพงหญ้าซึ่งห่างจากต้นไม้ใหญ่แปดเก้าวา กล่าวว่า

"ยกเข่งไม้ไผ่ใบนี้มาให้กับข้าพเจ้า"

พลางแหวกต้นหญ้า มุดเข้าไปในพงหญ้า

โอ้วฮุยก็ไม่ถามผู้ใดยังไม่มา พวกตนรออะไร หวนนึกถึงข้อตกลงไม่ห่างจากนางสามก้าว ดังนั้นยกเข่งไม้ไผ่อีกใบหนึ่งมุดตามติดเข้าพงหญ้า หยุดยั้งที่ข้างกายนาง พอเงยหน้ามองท้องฟ้า เห็นจันทร์คล้อยเคลื่อนล่วงเลยเที่ยงคืนแล้ว ในดงไม้บังเกิดเสียงหนอนแมลงร้องระงม บางครั้งได้ยินเสียงนกราตรีร่ำร้อง

"อมไว้ในปาก อย่าได้กลืนลงไป"

โอ้วฮุยไม่ซำเลืองแล ก็อมยาเม็ดไว้ในปาก รู้สึกมีรสขมยิ่ง ทั้งสองนั่งสงบแน่วนิ่งผ่านไปครึ่งชั่วยาม โอ้วฮุยคิดนั่นคิดนี่ รู้สึกประสบการณ์ในหนึ่งวันหนึ่งคืนนี้ เต็มไปด้วยความลี้ลับพิสดารอย่างที่ไม่เคยประสบมาก่อน พลันนึกถึงอ้วงจี่อีขึ้นมา ไม่ทราบตอนนี้นางอยู่ที่ใด ? หากแม้นที่อยู่ข้างกายเราตอนนี้ไม่ใช่โกวเนี้ยซูบผอมผู้นี้ หากแต่เป็นอ้วงโกวเนี้ย ไม่ทราบนางจะกล่าวกับเราอย่างไร ? พอนึกถึงนาง ต้องสอดมือไปในอกเสื้อ ลูบคลำหงส์มรกตตัวนั้น

ทันใดเที้ยเล้งซู่กระตุกชายเสื้อมัน ชี้มือไปยังเบื้องหน้า โอ้วฮุยมองตามปลายนิ้วนาง เห็นที่ไกลตาปรากฏโคมดวงหนึ่งเคลื่อนใกล้มาแสงโคมไฟความจริงเป็นสีแดง แต่ที่เปล่งออกจากโคมดวงนี้กลับเป็นสีเขียวเรืองรอง

โคมไฟเคลื่อนรวดเร็วยิ่ง ไม่นานก็มาถึงเบื้องหน้าสิบกว่าวา ภายใต้แสงโคมสาดส่องเห็นชัดเจน ผู้ที่ถือโคมเป็นสตรีหลังค่อมนางหนึ่ง ยามเดินเหินซ้ายสูงขวาต่ำ ดูท่าเท้าขวาเป๋ไปข้างหนึ่ง ด้านหลังนางตามติดด้วยชายฉกรรจ์ร่าง

กำยำสูงใหญ่ผู้หนึ่ง หว่างเอวเสียบมีดแหลมแวววาวเล่มหนึ่ง

โอ้วฮุยนึกถึงคำบอกเล่าของเจ็งเตี่ยวบุ้น ต้องสะท้อนเล็กน้อย ครุ่นคิดขึ้น

"เจ็งยี่กอบอกว่า มีคนบอกว่าเจ้าโอสถมือพิษเป็นชายฉกรรจ์คล้ายคนฆ่าสัตว์ และมีคนบอกว่าเจ้าโอสถมือพิษเป็นสตรีทั้งหลังค่อมทั้งขาเป๋ อย่างนั้นคนทั้งสองต้องมีคนหนึ่งเป็นเจ้าโอสถมือพิษ"

ยามชำเลืองไปยังเที้ยเล้งซู่ ในความมืดไม่อาจเห็นสีหน้านาง เพียงเห็นนางเบิกตากลมโตกระจ่างทั้งคู่มองดูผู้มาทั้งสองโดยไม่กะพริบ ทีท่าแสดงว่าเขม็งตึงเครียด โอ้วฮุยพลันบังเกิดคุณธรรมประจำใจขึ้น ครุ่นคิดในใจ

"เจ้าโอสถมือพิษนี้หากคิดร้ายต่อนาง เราแม้เสี่ยงชีวิต ก็ต้องคุ้มครองความปลอดภัยของนาง"

หนึ่งบุรุษหนึ่งสตรียิ่งมายิ่งเข้าใกล้ เห็นสตรีนั้นรูปโฉมหมดจด มาตรว่าทุพพลภาพยังนับเป็นหญิงงามนางหนึ่ง ชายฉกรรจ์นั้นกลับหน้าตาดุร้าย เต็มไปด้วยหนั่นเนื้อ คนทั้งสองล้วนมีอายุประมาณสี่สิบปี

โอ้วฮุยมีฝีมือสูงเยี่ยม แม้เผชิญศัตรูเข้มแข็งปานใดก็ไม่ประหวั่นพรั่นพรึง แต่ยามนี้อดใจเต้นระทึกมิได้ สำนึกว่ายามเผชิญบุคคลเช่นนี้ ไม่แน่นักว่าพลังฝีมือจะมีประโยชน์ คนทั้งสองเดินถึงเบื้องหน้าโอ้วฮุยเจ็ดแปดวา พลันลดเลี้ยวซ้าย เดินไปอีกสิบกว่าวาค่อยหยุดยั้งลง ชายฉกรรจ์นั้นร้องว่า

"ม่อยังซือเฮีย เราสองสามีมาดามนัด โปรดปรากฏกายเถอะ"

ที่ซึ่งมันยืนอยู่ห่างจากโอ้วฮุยไม่ไกลนัก ทั้งมีสุ้มเสียงก้องกังวาน โอ้วฮุยถึงกับสะท้านเฮือก ครุ่นคิดขึ้น

"ที่นี่นอกจากพวกเราทั้งสี่ ไม่มีบุคคลอื่นอีก ไหนเลยมีม่อยังซือเฮียอันใด ?"

ชายฉกรรจ์นั้นร่ำร้องสองเที่ยว ไม่มีคนตอบรับ สตรีหลังค่อมนั้นพลันส่งเสียงเล็กเสียงน้อยว่า

"ม่อยังซือเฮียเมื่อไม่ยอมปรากฏกาย เราสองสามีภรรยาจำต้องเสียมารยาทแล้ว"

โอ้วฮุยลอบหัวร่อ ครุ่นคิดขึ้น

"นี่เรียกว่ากรรมตามทันตา เมื่อครู่เราไปยังดึกเจ้าโอสถ ว่ากล่าวอย่างไรพวกท่านก็ไม่แยแส ยามนี้ผู้อื่นก็ยันกลับใส่พวกท่าน"

เห็นสตรี หลังค่อมล้วงหญ้าฟ่อนหนึ่งจากอกเสื้อ ยื่นไปในโคมไฟจุดขึ้น ปรากฏควันดำสายหนึ่งพวยพุ่งขึ้น ไม่นานให้หลังในดงไม้อบอวลด้วยหมอกขาว ในหมอกควันแฝงกลิ่นแก่นจันทน์จางเบาบาง กลับไม่ฉุนเฉียวนัก

โอ้วฮุยได้ยินนางกล่าวคำ "จำต้องเสียมารยาท" ทราบว่าหมอกควันนี้ต้องร้ายกาจยิ่ง แต่ตนเองไม่รู้สึกผิดปรกติ คาดว่าเป็นประสิทธิภาพของยาอมในปาก ดังนั้นเหลียวมองเที้ยเล้งซู่แวบหนึ่ง ประจวบกับเที้ยเล้งซู่กวาดตามองมา ในประกายตาเปี่ยมแววห่วงใยกังวล เป็นที่ตื้นตันของโอ้วฮุยยิ่ง ผงกศีรษะให้เล็กน้อย

หมอกควันนั้นยิ่งมายิ่งหนาทึบ ทันใดในเข่งไม้ไผ่ใต้ต้นไม้ใหญ่ มีคนส่งเสียงจามดัง ๆ ออกมา โอ้วฮุยใจหายวาบ ครุ่นคิดขึ้น

"ในเข่งไม้ไผ่ไฉนมีคน ? เราหาบอยู่ครึ่งค่อนวันกลับไม่รู้สึกตัวแม้แต่น้อย"

มันแม้ไม่เข้าใจยาพิษหลักการแพทย์ แต่ฝึกฝีมือนานปี ประกันไม่ถึงกับหาบคนผู้หนึ่งเดินทางไกลปานนี้ยังไม่รู้สึกตัว นอกจากเป็นคนตายผู้หนึ่งก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

ได้ยินคนในเข่งไม้ไผ่จามอีกหลายครา เลิกฝาเข่งกระโดดปราดออกมา เห็นมันสวมชุดยาวโพกผ้านักศึกษา ที่แท้เป็นนักศึกษากลางคนที่พบพานบนภูเขาเล็ก ๆ เมื่อตอนกลางวัน

ยามนี้มันเสื้อผ้ายับย่น ท่าทีทุลักทุเล ปราศจากลักษณะสูงสง่าเช่นตอนกลางวัน พอเห็นบุรุษสตรีทั้งสอง ต้องกระซากเสียงว่า

"วิเศษแท้ เกียงซือตี๋ ซิซือม่วย พวกท่านยิ่งลงมือยิ่งอำมหิตแล้ว"

บุรุษสตรีทั้งสองพอเห็นสารรูปของมัน คล้ายรู้สึกเหนือความคาดหมาย ชายฉกรรจ์นั้นแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"ยังบอกว่าพวกเราลงมือด้วยอำมหิต ผู้ใดคาดคิดท่านหลบซ่อนอยู่ในเข่งไม้ไผ่ ม่อยังซือเฮีย..."

ไม่ทันกล่าวจบ นักศึกษากลางคนสูดดมหลายครา สีหน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง รีบล้วงยาเม็ดจากอกเสื้อเม็ดหนึ่ง ส่งเข้าปากตนเอง สตรีหลังค่อมใช้เท้าเหยียบย่ำหญ้าสมุนไพรที่ลุกไหม้ดับไป ชุกเก็บไว้ในอกเสื้อดังเดิม กล่าวว่า

"ตัวซือเฮีย ไม่ทันการณ์แล้ว"

นักศึกษากลางคนหน้าเผือดขาวดุจกระดาษ กระแทกนั่งกับพื้นอย่าง

ท้อแท้ กล่าวว่า

"เอาเถอะ นับว่าเราเพลี่ยงพล้ำแล้ว"

ชายฉกรรจ์นั้นล้วงขวดเคลือบสีเขียวจากอกเสื้อใบหนึ่ง กล่าวว่า

"ยาขจัดอยู่ที่นี้ บุตรชายเราถูกท่านทำร้ายด้วยอำมหิต ขอท่านมอบยาขจัดมาแลกเปลี่ยน"

นักศึกษากลางคนกระซากเสียงว่า

"เหลวไหล พวกท่านหมายถึงเซี่ยวทิหรือ ? เราไม่ได้พบพานมันหลายปีแล้ว ไหนเลยทำร้ายด้วยอำมหิตอันใด ?"

สตรีหลังค่อมกล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านนัดหมายพวกเรามาที่นี้ เพียงเพื่อกล่าวคำพูดนี้หรือ ?"

เบือนหน้าไปยังชายฉกรรจ์นั้น กล่าวว่า

"ทิซัว พวกเราไปกันเถอะ"

พลางสะบัดหน้าไป ชายฉกรรจ์นั้นยังลังเล กล่าวว่า

"เซี่ยวทิ (ทิน้อย)..."

สตรีหลังค่อมกล่าวว่า

"มันแค้นพวกเราจับใจ ตนเองยินยอมตาย ไม่ยอมช่วยเหลือเซี่ยวทิ ท่านยังไม่ทันได้คิดอีก ?"

ชายฉกรรจ์นั้นคิดไป แต่ไม่ยอมไป กล่าวว่า

"ตั่วซือเฮีย ข้อบาดหมางระหว่างพวกเราเมื่อครั้งกระโน้น จนบัดนี้ยังไม่คิดคลี่คลายอีก ? ผู้น้องขอน้อมเตือนสักคำ ยังคงแลกเปลี่ยนยาขจัดกันเถอะ"

นักศึกษากลางคนถามว่า

"เซี่ยวทิถูกพิษอันใด ?"

ชายฉกรรจ์นั้นกล่าวว่า

"ตั่วซือเฮีย เหตุการณ์ดำเนินถึงขั้นนี้ ไม่จำเป็นต้องเสแสร้งแล้ว ผู้น้องขอแสดงความยินดีที่ท่านเพาะปลูกฉิกซิมไฮ้ทั้ง (ดอกเชอร์ลี่จีนเจ็ดเกสร) สำเร็จ..."

นักศึกษากลางคนร้องดัง ๆ ว่า

"ผู้ใดเพาะปลูกดอกไฮ้ทั้งเจ็ดเกสรสำเร็จ ? หรือเซี่ยวทิถูกพิษของดอกไฮ้ทั้งเจ็ดเกสร ? เราไม่ เราไม่"

ขณะกล่าว สีหน้าประหวั่นลนลาน เปี่ยมแววแตกตื่นพรั่นพรึง ชายฉกรรจ์สองสามีภรรยาสบตากันวูบ ล้วนครุ่นคิดขึ้น

"หรือมันเสแสร้งได้ละม้ายเหมือนปานนี้ ?"

สตรีหลังค่อมกล่าวว่า

"ตกลง ม่อยังซือเฮีย วาจาไร้สาระอย่าได้กล่าว ท่านนัดพบพวกเราในที่นี้ มีคำสั่งสอนใด ?"

นักศึกษากลางคนเกาศีรษะ กล่าวว่า

"เราไม่ได้นัด เป็นพวกท่านเคลื่อนย้ายเรามายังที่นี้ ไฉนกลับบอกว่าเป็นเรานัดพบ ?"

เอ่ยถึงตอนนี้ทั้งอับอายทั้งขุ่นเคือง ตวัดเท้าเตะเข่งไม้ไผ่ปลิวกระเด็นไปหกเจ็ดวา สตรีหลังค่อมกล่าวเสียงเย็นชา

"หรือจดหมายฉบับนี้ก็ไม่ใช่ท่านเขียนขึ้น ? ลายมือของตั่วซือเฮีย เราเห็นจนคุ้นตาแล้ว"

พลางล้วงกระดาษจากอกเสื้อแผ่นหนึ่ง มือซ้ายตวัดวูบ กระดาษแผ่นนั้นก็ลอยเข้าหานักศึกษากลางคน นักศึกษากลางคนยื่นมือหมายรับจดหมาย พลันหดมือกลับ ฟาดหลังฝ่ามือออก ต้านกระดาษแผ่นนั้นไว้ มือซ้ายดีดนิ้วชัดตะปูทะลุกระดูกยาวประมาณสามนิ้วตัวหนึ่งพุ่งใส่กระดาษแผ่นนั้น เสียงฉึกเมื่อตรึงกระดาษแผ่นนั้นกับลำต้นไม้

โอ้วฮุยลอบไหวหวั่นพรั่นใจ ครุ่นคิดขึ้น

"คบค้าหาสู่กับคนเหล่านี้ พวกมันกล่าวประโยคหนึ่ง เป่าลมหายใจคำหนึ่ง ต่างต้องระวังมันแพร่พิษ นักศึกษากลางคนไม่กล้ายื่นมือรับกระดาษ ย่อมกลัวบนกระดาษฉาบพิษไว้"

เห็นสตรีหลังค่อมยกโคมขึ้น แสงไฟส่องต้องกระดาษขาว โอ้วฮุยแม้อยู่ห่างไกลยังเห็นบนกระดาษเขียนข้อความว่า

ถึงท่านผู้แซ่เกียง แซ่ซิสอง ท่าน

หลังยามสามเชิญรุดสู่เฮ็กโฮ้วลิ้ม (พนาเสือดำ) มีเรื่องสำคัญคิดหารือ

ตอนท้ายเขียนว่า *'ทราบนามไม่ต้องกำกับชื่อ'*

อักษรเหล่านี้ผอมชูบสละสลวย มีลายมือสมบุคลิก ละม้ายเหมือนกับ

รูปกายนักศึกษากลางคน

นักศึกษากลางคนอุทานดังเอ๊ะ คล้ายตื่นเต้นสงสัยยิ่ง ชายฉกรรจ์นั้นถามว่า

"ตั่วซือเฮีย มีอันใดไม่ถูกต้อง ?"

นักศึกษากลางคนกล่าวเสียงเย็นชา

"จดหมายฉบับนี้ไม่ใช่เราเขียนขึ้น"

สตรีหลังค่อมแค่นหัวร่อ แสดงว่าไม่เชื่อคำพูดของมัน นักศึกษากลางคนกล่าวว่า

"ลายมือบนจดหมาย กลับคลับคล้ายวิชาคัดลายมือของเราจริง ๆ นับว่าประหลาดแท้"

มันยกมือซ้ายลูบเคราได้คาง กระซากเสียงว่า

"พวกท่านบรรจุเราอยู่ในเข่งไม้ไผ่ หามมาถึงที่นี้ ที่แท้คิดทำอะไร ?"

สตรีหลังค่อมกล่าวว่า

"เซี่ยวทิถูกพิษของไฮ้ทั้งเจ็ดเกสร ท่านที่แท้จะรักษาหรือไม่ ?"

นักศึกษากลางคนกล่าวว่า

"ท่านแน่ใจว่าใช่ดอกไฮ้ทั้ง...ดอกไฮ้ทั้งเจ็ดเกสรจริง ๆ?"

เอ่ยถึงคำ "ดอกไฮ้ทั้งเจ็ดเกสร" สุ้มเสียงสั่นสะท้านเล็กน้อย เปี่ยมความประหวั่นพรั่นพรึง

โอ้วฮุยรับฟังถึงตอนนี้ ค่อยเข้าใจกระจ่าง ต้องเป็นยอดฝีมืออีกผู้หนึ่งทำการก่อกวน เป็นเหตุให้คนทั้งสามกล่าวไปกล่าวมาไม่อาจเชื่อมโยงกันได้ อย่างนั้นยอดฝีมือนี้เป็นใคร ?

โอ้วฮุยอดเหลียวมองเที้ยเล้งซู่ที่ข้างกายมิได้ เห็นดวงตากลมโตที่เรืองรองดั่งดาวพรึกของนางเป็นประกายวาววับในความมืด หรือโกวเนี้ยน้อยหน้าเหลืองซูบซีดผู้นี้มีความสามารถจริง ๆ? นับเป็นที่ยากยิ่งจะเชื่อถือได้

ขณะครุ่นคิด พลันได้ยินเสียงดวาดก้อง สุ้มเสียงอื้ออึงพิกล ดังนั้นรีบเหลียวหน้าไป เห็นนักศึกษากลางคน และชายฉกรรจ์สองสามีภรรยาสะอึกเข้าใกล้ พากันย่อตัวลง ผลักฝ่ามือไปเบื้องหน้า ปากส่งเสียงอื้ออึงโดยพร้อมเพรียง

นักศึกษากลางคนสุ้มเสียงกราดเกรี้ยว ชายฉกรรจ์นั้นดวาดกึกก้อง สตรีหลังค่อมกลับเสียงแหลมสูง สุ้มเสียงทั้งสามพอดัง ก็ติดต่อเนื่องกันไม่ขาดตอน

ทันใดสรรพเสียงชะงักขาดหาย เห็นนักศึกษากลางคนพุ่งถอยไป ประกายเย็นเยียบวูบขึ้นแวบ ซัดตะปูทะลุกระดูกตัวหนึ่งดับโคมไฟ จากนั้นชายฉกรรจ์นั้นร้องโอยคำหนึ่ง แสดงว่าถูกนักศึกษากลางคนลอบประทุษร้ายรับบาดเจ็บ

ยามนี้ในดงไม้มืดมิดสนิท รอบบริเวณเต็มไปด้วยภยันตราย โอ้วฮุยยื่นมือฉุดดึงเที้ยเล้งซู่ไปด้านหลัง ตนเองต้านอยู่เบื้องหน้านาง การต้านครั้งนี้ไม่ได้ผ่านการขบคิดใคร่ครวญ เพียงรู้สึกภยันตรายกรายใกล้ มิอาจไม่คุ้มครองสตรีนางนี้ สำหรับปัญหาที่มีปัญญาคุ้มครองนางหรือไม่ หาได้นึกถึงไม่

ชายฉกรรจ์นั้นหลังจากส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ก็เงียบงันไป ในดงไม้แม้มีผู้คนทั้งสิ้นห้าคน กลับปราศจากสุ้มเสียงสำเนียงใด

โอ้วฮุยได้ยินเสียงหนอนแมลงร่ำร้องอีกครา นกเค้าแมวที่ห่างไปส่งเสียงร้องดังขึ้น พลันปรากฏมือน้อย ๆ นุ่มนิ่มข้างหนึ่งยื่นมาเกาะกุมมือหยาบใหญ่ของมันไว้ ต้องสะท้านขึ้นคราหนึ่ง จากนั้นทราบว่านี่เป็นมือของเที้ยเล้งซู่ รู้สึกมือน้อยนั้นเล็กเรียวละมุน คล้ายฝ่ามือของดรุณีน้อยอายุสิบเอ็ดสิบสองปีก็ปาน

ในความสงัดนั้น เบื้องหน้าพลันปรากฏหมอกสองสายลอยขึ้น เป็นหนึ่งขาวหนึ่งเทา คล้ายงูพิษมีชีวิต เลื้อยจากสองฟากข้างเข้าหากัน ปะทะหักล้างกันเอง บังเกิดเสียงฉี่ฉี่ไม่ขาดหู

โอ้วฮุยในความมืดเบิกตากลมโต เห็นอย่างเลือนรางว่าด้านซ้ายขวามีประกายไฟจุดหนึ่ง หลังประกายไฟจุดหนึ่งเป็นนักศึกษากลางคน หลังประกายไฟอีกจุดหนึ่งเป็นสตรีหลังค่อมนั้น คนทั้งสองพากันย่อตัวลง เป่าลมหายใจบังคับหมอกควันเข้าหาฝ่ายตรงข้าม แสดงว่าพากันจุดหญ้าสมุนไพรแผ่ควันพิษ คิดทำร้ายฝ่ายตรงข้าม

ทั้งสองเป่าลมชั่วขณะ ในดงไม้อบอวลด้วยหมอกควัน ยิ่งมายิ่งหนาแน่น ทันใดนักศึกษากลางคนอุทานดังเอ๊ะ เงยหน้ามองกระดาษที่ปักตรึงอยู่บนลำต้นไม้แผ่นนั้น

โอ้วฮุยเห็นกระดาษแผ่นนั้นสั่นไหวเล็กน้อย บนกระดาษสะท้อนประกายแวววาว กลับเขียนอักษรสะท้อนแสงอยู่หลายแถว ชายฉกรรจ์สองสามีภรรยาก็ตื่นเต้นสงสัยยิ่ง เหลียวหน้ามองมา เห็นอักษรสะท้อนเหล่านั้นเขียนข้อความว่า

ถึงม่อยังเก้งงัก เกียงทิซัว ซิเซียบสามศิษย์

พวกเจ้าประหัดประหารกันเอง ไม่คำนึงน้ำใจร่วมสำนักอาจารย์ เป็นที่เบื่อหน่ายของเรายิ่ง สมควรขจัดข้อกินแหนงแคลงใจเก่าก่อน สืบทอดปณิธานของเราจึงถูกต้อง เหตุการณ์ก่อนตายของเราศิษย์ซู่ย่อมบอกเล่าโดยละเอียด

จากหลวงจีนบัอเที่ยง (ไร้โมหะ)

นักศึกษากลางคนและสตรีหลังค่อมอุทานโดยพร้อมเพรียง

"ซือแป๋ตายแล้วหรือ ? เที้ยซือม่วย ท่านอยู่ที่ใด ?"

เที้ยเล้งซู่สลัดหลุดจากโอ้วฮุยเบา ๆ ล้วงเทียนไขจากอกเสื้อเล่มหนึ่ง กวัดแกว่งชุดไฟจุดขึ้น เดินช้า ๆ ออกไป

นักศึกษากลางคนม่อยังเก้งงัก สตรีหลังค่อมซิเชียบล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"เอี๊ยะอ้วงซิ้งเพียง (เทพบรรพเจ้าโอสถ) ของซือแป๋เล่า ? เป็นท่านเก็บไว้หรือ ?"

เที้ยเล้งซู่แค่นหัวรอกล่าวว่า

"ม่อยังซือเฮีย ซิซือเจ้ ซือแป๋อบรมเลี้ยงดูพวกท่านชั่วชีวิต มีพระคุณสูงส่งดั่งภูเขา พวกท่านไม่กังวลสนใจความเป็นตายท่านผู้เฒ่า เพียงถามหามรดกตกทอดของท่านผู้เฒ่า ออกจะไร้น้ำใจไปแล้ว เกียงซือเฮียท่านว่ากระไร ?"

ชายฉกรรจ์เกียงทิซัวบาดเจ็บล้มลงกับพื้น พอฟังเที้ยเล้งซู่ถามถึง จึงเงยหน้าขึ้นกระชากเสียงว่า

"อาการบาดเจ็บของเซี่ยวทิดงเป็นท่านลงมือด้วยอำมหิต ทุกประการในที่นี้ต้องเป็นเอียเท้าเจ้าลงมือก่อกวน รีบมอบเทพบรรพเจ้าโอสถออกมา"

เที้ยเล้งซู่เพ่งตาไม่กล่าววาจา ม่อย้องเก้งงักตวาดว่า

"ซือแป๋ลำเอียง ต้องมอบแก่ท่านแน่นอน"

ซิเชียบกล่าวว่า

"เซี่ยวซือม่วย ท่านมอบเทพบรรพเจ้าโอสถออกมา ให้ทั้งหมดดูด้วยกันเถอะ"

น้ำคำแฝงความหมายล่อลวงอย่างชัดแจ้ง เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"มิผิด เทพบรรพเจ้าโอสถของซือแป๋มอบแก่ข้าพเจ้าจริง"

นางล้วงกระดาษอีกแผ่นจากอกเสื้อ กล่าวว่า

"นี่เป็นจดหมายที่ซือแป๋เขียนถึงข้าพเจ้า ท่านทั้งสามโปรดดู"

พลางส่งมอบต่อซิเชียบ ซิเชียบยื่นมือหมายรับไป เกียงทิซัวพลันตวาดว่า "ซือม่วย ระวัง"

ซิเชียบพลันได้คิด ถอยกายไปหนึ่งก้าว ชี้มือไปยังต้นไม้ใหญ่เบื้องหน้าต้นหนึ่ง

เที้ยเล้งซู่ทอดถอนใจ ถอนปิ่นเงินจากมุ่นมวยผมอันหนึ่งเสียบกับกระดาษ ตวัดมือซัดทั้งปิ่นทั้งกระดาษออก ปักตรึงกับลำต้นไม้ โอ้วฮุยเห็นกำลังข้อมือของนางไม่ต่ำทราม ต้องครุ่นคิดขึ้น

"คิดไม่ถึงครุณีเยาว์วัย ซูบผอมอ่อนแอเช่นนี้ กลับเป็นซือม่วยร่วมสำนักกับคนทั้งสามนี้"

พอเพ่งตามอง อาศัยแสงเทียนในมือนางเห็นบนกระดาษเขียนข้อความว่า

ถึงเล้งซู่

หลังจากที่เราตายแล้ว ให้เจ้าถ่ายทอดบอกต่อซือเฮียซือเจ้ ในคนทั้งสามหากมีคนระลึกถึงหลวงจีนชราให้แสดงเทพบรรพเจ้าโอสถต่อมัน ผู้ที่ปราศจากความเศร้าสลดคำนึงหา แสดงว่าสิ้นความผูกพัน ไม่ใช่ศิษย์เราแล้ว

จากหลวงจีนบ้อเที่ยง (ไร้โมหะ)

ม่อย้องเก้งงัก เกียงทิซัว ซิเชียบทั้งสามพออ่านจบ หันไปมองหน้ากัน หวนนึกถึงตนเองเพียงนึกถึงมรดกตกทอดของซือแป๋ กับสาเหตุมรณภาพของซือแป๋ นอกจากไม่ถามไถ่สักคำ ทั้งยังปราศจากท่าทีเศร้าเสียใจแม้แต่น้อย

คนทั้งสามเพียงตะลึงลานวูบ พลันส่งเสียงร้องก้อง ลงมือโดยพร้อมเพรียงโถมจู่โจมใส่เที้ยเล้งซู่ โอ้วฮุยรีบร้องว่า

"เล้งโกวเนี้ยระวัง"

กระโดดปราดออกไป เห็นฝ่ามือทั้งสองของซิเชียบฟาดถึงเบื้องหน้าเที้ยเล้งซู่ รีบเกร็งพลังฝ่ามือสะบัดฟาดออก เสียงโครมครามหนึ่ง กระแทกซิเชียบปลิวกระเด็นไปสองวา จากนั้นวกมือขวากลับ เกี่ยวแล้วกระชากวูบ คว้าข้อมือเกียงทิซัว ใช้เคล็ดวงจรรวมในเพลงหมัดไท้เก๊กสลัดตามสภาวะ ร่างสูงใหญ่ของเกียงทิซัวก็ลอยคว้างออกไป ถูกเหวี่ยงไปไกลกว่าซิเชียบ ร่างฟาดกับพื้นอย่างถนัดถนี่

ที่แท้คนทั้งสองแม้จัดเจนในการแพร่พิษ ด้านพลังฝีมือไม่อาจรับการจู่โจมของโอ้วฮุยแม้สักกระบวนท่าเดียว โอ้วฮุยหันกายไป ขณะจะจัดการกับม่อยังเก้งงักเห็นมันส่ายโงนเงนสองครา พลันล้มฟุบลงกับพื้น ไม่อาจลุกขึ้นอีก

ซิเชียบหอบหายใจกล่าวว่า

"เชี่ยวซือม่วย ผู้ช่วยของท่านร้ายกาจนัก เด็กน้อยนี้เป็นใคร ?"

โอ้วฮุยสอดคำขึ้น

"ข้าพเจ้าแซ่โอ้วนามฮุย ท่านสองสามีภรรยามีเรื่องใด เสาะหาข้าพเจ้าได้อย่างเด็มที่..."

เที้ยเล้งซู่ขยี้เท้ากล่าวว่า

"ท่านยังกล่าวอันใด ?"

โอ้วฮุยงงงันวูบ เห็นเกียงทิซัวดะกายขึ้นช้า ๆ สองสามีภรรยาถลึงมองโอ้วฮุยอย่างดุดัน ประคองกันและกันโซซัดโซเซออกจากดงไม้

บทที่ ๑๐
ดอกไฮ้ทั้งเจ็ดเกสร

เที้ยเล้งซู่เป่าเทียนไขดับ ซุกเก็บไว้ในอกเสื้อ ไม่ส่งเสียงแม้สักคำเดียว โอ้วฮุยถามว่า

"เล้งโกวเนี้ย ม่อยังซือเฮียของท่านผู้นี้เป็นไรแล้ว ?"

เที้ยเล้งซู่แค่นเสียงดังเฮอะไม่ตอบคำ โอ้วฮุยกล่าวเบา ๆ

"ท่านขุ่นเคืองใจหรือ ?"

เที้ยเล้งซู่กล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"คำพูดที่ข้าพเจ้ากล่าว ท่านไม่ได้จดจำใส่ใจแม้สักคำเดียวหรือ ?"

โอ้วฮุยงงงันวูบ จากนั้นนึกถึงนางทำความตกลงกับตนสามประการ ตนเองไม่ได้ยึดถือแม้สักข้อเดียว ต้องครุ่นคิดขึ้น

"นางให้เราอย่าได้กล่าววาจากับผู้อื่น เราไม่เพียงกล่าววาจาทั้งยังประกาศ

ชื่อแซ่ นางให้เราอย่าได้ลงมือ เรากลับทำร้ายคนสองคน นางเรียกเราอย่าได้ห่างจากนางเกินสามก้าว เราห่างจากนางไม่ต่ำกว่าสิบก้าวแล้ว..."

ยิ่งครุ่นคิดยิ่งเสียใจ กล่าวว่า

"ขออภัยจริง ๆ ข้าพเจ้าเห็นคนทั้งสามดุร้ายยิ่ง เกรงว่าทำร้ายท่านยามร้อนรุ่มใจไม่ว่าอะไรล้วนลืมเลือน"

"เที้ยเล้งซู่หัวร่อคิกออกมา สุ้มเสียงแปรเปลี่ยนเป็นนุ่มนวล กล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่าท่านกระทำเพื่อข้าพเจ้าแล้ว ตนเองลืมเลือนหมดสิ้นกลับผลักความผิดใส่ผู้อื่น ช่างหน้าไม่อายนัก โอ้วตั่วกอ ท่านไฉนประกาศชื่อแซ่ ? สามีภรรยาคู่นี้ถืออาฆาตผูกพยาบาทที่สุด ท่านเมื่อตอแยพวกมัน พวกมันต้องพัวพันโดยไม่ยอมผุดเกิด ด้านพลังฝีมือพวกมันสู้ท่านไม่ได้ ต้องลอบแพร่พิษ ดำเนินวิธีนานา ยากยิ่งจะระวังป้องกันได้"

โอ้วฮุยรับฟังจนขนลุกเกรียว หวนนึกถึงคำพูดนางไม่ได้กล่าวเกินเลย แต่เหตุการณ์ดำเนินถึงขั้นนี้ เกรงกลัวก็ไม่มีประโยชน์ เที้ยเล้งซู่ถามอีกว่า

"ท่านไฉนบอกชื่อแซ่ต่อมันสองสามีภรรยา ?"

โอ้วฮุยยิ้มเล็กน้อยไม่ตอบคำ เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ท่านทำร้ายพวกมันทั้งสอง เกรงว่าพวกมันสาะหาข้าพเจ้า คิดรับภาระผิดชอบทั้งมวลไว้เองใช่หรือไม่ ? โอ้วตั่วกอ ท่านไฉนดีต่อข้าพเจ้าปานนี้ ?"

คำพูดตอนท้ายกล่าวอย่างนุ่มนวลยิ่ง โอ้วฮุยในความมืดแม้ไม่เห็นโฉมหน้านาง แต่คาดว่ามีสีหน้าอ่อนโยนยิ่ง ดังนั้นกล่าวอย่างจริงจัง

"ท่านดูแลข้าพเจ้าตลอดมา คลี่คลายอันตรายให้กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าย่อมต้องยึดถือท่านเป็นสหายที่ดี"

เที้ยเล้งซู่ปีติยินดียิ่ง กล่าวว่า

"ท่านยึดถือข้าพเจ้าเป็นสหายที่ดีจริง ๆ? อย่างนั้นข้าพเจ้าช่วยชีวิตท่านก่อน แล้วค่อยว่ากล่าว"

"ท่านว่าอะไร ?"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ต้องจุดไฟขึ้นก่อน โคมดวงนั้นเล่า ?"

ก้มกายลงคลำหาโคมของซิเซียบดวงนั้น แต่ยามกะทันหันคลำหาไม่พบ

ไม่ทราบนางทิ้งอยู่ในพงหญ้าใด โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ในอกเสื้อท่าน มิใช่มีเทียนไขครึ่งเล่มหรอกหรือ ?"

เที้ยเล้งซู่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านไม่ต้องการชีวิตหรือ นั่นเป็นเทียนไขที่สกัดจากดอกไฮ้ทั้งเจ็ดเกสร ไหนเลยจุดขึ้นได้ ?... อืมม์ อยู่ที่นี่เอง"

นางคลำพบโคมไฟ กวัดแกว่งชุดไฟจ่อจุดขึ้น ในดงไม้มืดทะมึนพลันสว่างวูบ ครอบคลุมคนทั้งสองอยู่ใต้แสงโคม

โอ้วฮุยได้ยินเกียงทิซัวสองสามีภรรยาและม่อยังเก้งงักเอ่ยถึงดอกไฮ้ทั้งเจ็ดเกสรหลายครั้ง คล้ายเป็นพืชพิษอันร้ายกาจชนิดหนึ่ง ภายใต้แสงโคมไฟสาดส่อง เห็นม่อยังเก้งงักนอนฟุบแน่นิ่งกับพื้นคล้ายแข็งทื่อตายไป พลันฉุกใจได้คิด อุทานดังอา กล่าวว่า

"หากมิใช่ข้าพเจ้าลงมือโดยวู่วาม เกียงทิซัวสองสามีภรรยาก็ถูกท่านสยบไว้"

เที้ยเล้งซู่ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ท่านลงมือด้วยกุศลจิตต่อข้าพเจ้า โอ้วตั่วกอ ข้าพเจ้ายังคงรับน้ำใจของท่าน"

โอ้วฮุยมองดูรูปกายอ้อนแอ้นราวไม่อาจต้านแรงลมของนาง ในใจละอายยิ่งครุ่นคิดขึ้น

"นางอายุอ่อนกว่าเราหลายปี แต่สติปัญญาหลักแหลม เราเฝ้าอวดฉลาดไหนเลยทัดเทียบนางแม้สักครึ่งส่วน"

ยามนี้ทราบแล้วว่า เทียนไขของเที้ยเล้งซู่สกัดจากพิษร้ายแรง หลังจากจุดขึ้น ไอพิษที่ระเหยออกทั้งไร้กลิ่น ทั้งปราศจากหมอกควัน ดังนั้นกระทั่งผู้ชำนาญการในการใช้พิษเช่นม่อยังเก้งงักทั้งสามยังไม่รู้สึกตัว ตนเองหากไม่ลงมือโดยพลการ เกียงทิซัวสองสามีภรรยาสูดไอพิษของเทียนไขอีกครู่หนึ่งต้องสิ้นสติสมประดี แต่ตอนนั้นมันทั้งสองกลุ้มจู่โจมใส่เที้ยเล้งซู่ เกรงว่าไม่ทันสิ้นสติ เที้ยเล้งซู่ต้องประสบภัยก่อน

เที้ยเล้งซู่คำนวณความในใจโอ้วฮุยออก กล่าวว่า

"ท่านลองใช้นิ้วแตะเสื้อผ้าบนหัวไหล่ข้าพเจ้า"

โอ้วฮุยไม่เข้าใจจิตเจตนาของนาง แต่ยังปฏิบัติตาม ยื่นนิ้วชี้ลูบคลำหัวไหล่

นางเบา ๆ พลันรู้สึกร้อนวูบราวถูกไฟลวก ถึงกับกระโดดจนตัวลอย

เที้ยเล้งซู่หัวร่อคิกคักกล่าวว่า

"มันสองสามีภรรยาหากตะปบถูกเสื้อผ้าข้าพเจ้าจะมีรสชาติเช่นนี้"

โอ้วฮุยสะบัดนิ้วชี้เร่า ๆ กลางอากาศ รู้สึกแสบร้อนยิ่ง กล่าวว่า

"ตัวร้ายกาจ บนเสื้อผ้าท่านฉาบพิษใด กลับร้ายกาจปานนี้ ?"

"นี่เป็นเชียะเฮียกฮุ้ง (ผงแมลงป่องแดง) ไม่นับเป็นอย่างไรได้"

โอ้วฮุยยื่นนิ้วชี้ถึงใต้แสงโคมไฟ เห็นบนนิ้วมือปรากฏรอยพุพอง ต้องครุ่นคิดขึ้น

"ในความมืดดีที่เราไม่ได้กระทบถูกเสื้อผ้านาง ไม่เช่นนั้นไหนเลยทนทานได้ ?"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"โอ้วตั่วกอ ท่านอย่าได้ตำหนิข้าพเจ้าล่อลวงท่านหลงกล ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านทราบว่า คราหน้าพบพานซือเฮียซือเจ้ของข้าพเจ้าทั้งสาม ต้องระมัดระวังทุกที่ทาง พลังฝีมือท่านย่อมสูงเยี่ยมกว่าพวกมันมากนัก แต่ท่านลองดูฝ่ามือท่าน"

โอ้วฮุยแบมือออก ไม่เห็นมีสภาพผิดปรกติใด เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ท่านส่องดูที่ใต้โคมไฟ"

โอ้วฮุยยื่นมือถึงหน้าโคมไฟ เห็นใจกลางฝ่ามือคล้ายเคลือบคลุมพลังสีม่วงชั้นหนึ่ง ต้องใจหายวาบ กล่าวว่า

"มัน...มันสองสามีภรรยาฝึกวิชาทิชัวเจี้ย (ฝ่ามือทรายพิษ) หรือ ?"

เที้ยเล้งซู่กล่าวอย่างเฉื่อยชา

"ศิษย์ของเจ้าโอสถมือพิษ ไหนเลยไม่รู้จักฝ่ามือทรายพิษได้ ?"

โอ้วฮุยอุทานดังอา กล่าวว่า

"ที่แท้บ้อเที่ยงได้ซือผู้เป็นซือแป๋ท่านจึงเป็นเจ้าโอสถมือพิษตัวจริง ท่านผู้เฉามรณภาพแล้วหรือ ? ซือเฮียซือเจ้ของท่านทั้งหลายไฉนไร้น้ำใจไมตรีปานนี้ ?"

เที้ยเล้งซู่ถอนใจเบา ๆ ถอนปิ่นเงินและตะปูทะลุกระดูกบนต้นไม้ พับเก็บจดหมายของซือแป๋ทั้งสองฉบับซุกเก็บไว้ในอกเสื้อ ยามนี้อักษรสะท้อนแสงบนจดหมายฉบับแรกเลือนหายไป เพียงเผยเห็นอักษรดำที่นัดหมายเกียงทิชัวสองสามีภรรยามา

โอ้วฮุยถามว่า

"กระดาษแผ่นนี้เป็นท่านเขียนขึ้นหรือ ?"

"ใช่แล้ว ข้าพเจ้าดูลายมือของตั่วซือเฮียจนคุ้นเคย เพียงแต่อักษรหลายแถวนี้ลอกเลียนได้ไม่ดี ลายพู่กันของมันต้องสูงชะโงกกว่านี้"

โอ้วฮุยแม้มีพลังฝีมือเข้มแข็งแต่ไม่มีคนสอนหนังสือแก่มัน ดังนั้นไม่เข้าใจลายพู่กันอันใด พลฟังไม่สามารถกล่าวเสริมได้ เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"คำสั่งของซือแป๋เขียนจากน้ำสารส้มสกัดสามครา ต้องใช้ไฟลนจึงผุดขึ้น ข้าพเจ้ายังใช้ไขกระดูกเสือขีดเขียนเที่ยวหนึ่ง ดังนั้นสะท้อนแสงในความมืด ท่านดู"

พลางดับโคมไฟ บนกระดาษก็ปรากฏข้อความสะท้อนแสงของซือแป๋นางอีกครา รอจนจุดโคมไฟขึ้นอักษรสะท้อนแสงก็เลือนหาย ที่มองเห็นเป็นเพียงจดหมายของเที้ยเล้งซู่

จดหมายฉบับนี้ย่อมเขียนอยู่ในระหว่างบรรทัดของคำสั่งซือแป๋ ดังนั้นในกระดาษแผ่นเดียว ยามสว่างปรากฏจดหมายลอกเลียนลายมือ ในความมืดปรากฏคำสั่งซือแป๋นาง กล่าวไปไม่มีใดน่าแตกตื่น แต่ม่อยังเก้งงักและพวกหักหาญกันเอง พลันเห็นคำสั่งซือแป๋ปรากฏขึ้นบนต้นไม้ อดตื่นตระหนกมิได้ รอจนเที้ยเล้งซู่ถือเทียนไขเดินออกมา พวกมันเพียงนึกถึงแต่เทพบรรพเจ้าโอสถที่ซือแป๋ตกทอดไว้ ดังนั้นไม่ทันระวังไอพิษระเหยจากเทียนไขในมือนาง

เรื่องลี้ลับพิสดารเหล่านี้ พอคลี่คลายทีละเปลาะโอ้วฮุยค่อยเข้าใจในบัดดลสีหน้าปรากฏรอยยิ้มขึ้น เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ท่านถูกฝ่ามือทรายพิษทำร้าย ไฉนกลับปีติยินดี ?"

โอ้วฮุยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านรับปากช่วยชีวิตของข้าพเจ้า มีศิษย์ของเจ้าโอสถอยู่ที่นี้ ข้าพเจ้ายังกังวลอันใด ?"

เที้ยเล้งซู่แย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน พลันเป่าลมหายใจดับโคมไฟอีกครา เดินถึงข้างเข่งไม้ไผ่ ส่งเสียงสวบสาบเบา ๆ ไม่ทราบหยิบฉวยอันใดจากภายในเข่ง ชั่วครู่ให้หลังค่อยกลับมาจุดโคมไฟขึ้น โอ้วฮุยรู้สึกกระจ่างจ้าที่เบื้องหน้าสายตาเห็นนางผลัดเปลี่ยนเป็นชุดเสื้อขาวกางเกงคราม เที้ยเล้งซู่กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เสื้อผ้านี้ไม่มีผงพิษแล้ว ท่านไม่ต้องอกสั่นขวัญแขวนกริ่งเกรงกระทบถูกเสื้อผ้าข้าพเจ้าอีก"

โอ้วฮุยทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านไม่ว่าเรื่องใดล้วนคำนึงถึง ข้าพเจ้าหากมีความชาญฉลาดเช่นท่านเพียงหนึ่งในสิบ ก็ประเสริฐแล้ว"

"ข้าพเจ้าเรียนการใช้พิษ ตลอดทั้งวันเค้นสมองครุ่นคิดวิธีแพร่พิษโดยที่ผู้อื่นไม่รู้สึกตัว ทั้งต้องระวังป้องกันผู้อื่นแพร่พิษย้อนกลับ ไหนเลยเทียบเทียมท่านที่ใจกระจ่างดั่งนภา ท่องเที่ยวโดยอิสระเสรี ?"

พลางถอนใจเบา ๆ ดึงมือขวาของโอ้วฮุยมา ใช้ปิ่นเงินแทงนิ้วด่าง ๆ ของมันเป็นรูเล็ก ๆ รูหนึ่ง จากนั้นใช้นิ้วหัวแม่มือทั้งสองข้างรีดเร้นจากใจกลางฝ่ามือมันมายังนิ้วมือ โลหิตที่ไหลออกจากรูเล็ก ๆ เจือสีดำเล็กน้อย ตำแหน่งที่นางแทงเข็มควบคุมพอดีเป็นที่สุด โอ้วฮุยกลับไม่รู้สึกเจ็บปวด ฝีมือรีดโลหิตพิษก็คล่องแคล่วปราดเปรียวยิ่ง ไม่นานให้หลัง โลหิตที่หลั่งออกมาค่อย ๆ แปรเปลี่ยนเป็นสีแดง

ยามนี้ม่อยังเก้งงักที่ฟุบกายบนพื้นพลันขยับตัวเล็กน้อย โอ้วฮุยกล่าวว่า

"มันฟื้นแล้ว"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ไม่ฟื้นหรอก อย่างน้อยต้องอีกสองสามชั่วยาม"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าหามมันมา คนผู้นี้คล้ายคนตายก็ปาน ข้าพเจ้าก็ไม่รู้สึกตัวแม้แต่น้อย มันตัวแข็งถึงที่สุด ข้าพเจ้าก็โง่งมถึงที่สุด"

เที้ยเล้งซู่ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"บอกว่าตนเองโง่งมอยู่ทุกถ้อยคำ นั่นจึงไม่โง่งม"

ชั่วครู่ให้หลัง โอ้วฮุยจึงกล่าว

"พวกมันถามหาแต่เทพบรรพเจ้าโอสถ นั่นเป็นตำรายาเล่มหนึ่ง ใช่หรือไม่ ?"

"มิผิด นี่เป็นตำราที่ซือแป้ทุ่มเทความเพียรพยายามชั่วชีวิตเขียนขึ้น ให้ท่านดูเถอะ"

พลางล้วงห่อผ้าเล็ก ๆ จากอกเสื้อ แก้ห่อชั้นนอกออก ภายในเป็นกระดาษน้ำมันชั้นหนึ่ง ในกระดาษน้ำมันจึงเป็นตำรากระดาษเหลืองกว้างสี่นิ้วยาวหกนิ้ว

เล่มหนึ่ง

เที้ยเล้งซู่ใช้ปิ่นเงินเขี่ยหน้ากระดาษ เห็นแต่ละหน้าเขียนอักษรเล็กละเอียดถี่ยิบ ไม่ต้องถามก็ทราบได้ ทุกหน้าของตำราเล่มนี้ฉาบพิษร้ายแรง คนไม่รู้ความหากพลิกอ่านดู ต้องประสบเคราะห์กรรมแน่นอน โอ้วฮุยเห็นนางยึดถือตนเองเป็นคนสนิท ไม่ว่าความลับใดล้วนไม่ปิดบังอำพราง ย่อมปีติยินดียิ่ง เพียงแต่พอเห็นตำราพิษเล่มนี้ถึงกับขนลุกเกรียว คล้ายกับชมดูมากความ กระทั่งดวงตาก็ถูกพิษ อดหวาดหวั่นขลาดเขลามิได้

เที้ยเล้งซู่ห่อตำรายาซุกเก็บไว้ในอกเสื้อ จากนั้นล้วงขวดเล็ก ๆ สีเหลืองใบหนึ่ง เทยาผงสีม่วงเล็กน้อย พอกลงบนรูที่ถูกปิ่นเงินแทงใส่บนนิ้วมือโอ้วฮุย นวดเฟ้นกระดูกข้อต่อบนแขนโอ้วฮุยหลายครา ยาผงเหล่านั้นกลับซึมเข้าทางรูที่ถูกปิ่นเงินทิ่มแทง โอ้วฮุยต้องกล่าวอย่างชื่นชมยินดีว่า

"นับเป็นมือหนึ่งของประเทศ ยอดวิชาเช่นนี้ข้าพเจ้าไม่เคยพบพานมาก่อน"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"นั่นนับเป็นอย่างไรได้ ท่านหากเห็นซือแป๋ข้าพเจ้าแหวะอกผ่าท้อง เชื่อมกระดูกต่อแขนขา จึงร้องชมเชยไม่ขาดปาก"

โอ้วฮุยกล่าวอย่างเลื่อมใส

"ใช่แล้ว ซือแป๋ท่านแม้จัดเจนในการใช้พิษ แต่คงช่วยคนรักษาโรคด้วย ไม่เช่นนั้นไหนเลยรับคำ 'เจ้าโอสถ' ได้ ?"

เที้ยเล้งซู่กล่าวด้วยความปลาบปลื้มยินดีว่า

"ซือแป๋หากได้ยินคำพูดท่านเหล่านี้คงชมชอบท่านยิ่ง ยึดถือท่านเป็นบุรุษหนุ่มผู้รู้ใจ โอ น่าเสียดายที่ท่านผู้เฒ่าไม่อยู่แล้ว"

เอ๋ยถึงตอนนี้ ขอบตาอดแดงก่ำมิได้ โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ซือเจ้หลังค่อมของท่านบอกว่าซือแป๋ท่านลำเอียง เพียงรักศิษย์คนเล็ก คาดว่าไม่แปลกปลอมในความเห็นข้าพเจ้า ก็มีแต่ท่านอาลัยรักต่อซือแป๋"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ในชีวิตซือแป๋ข้าพเจ้ารับศิษย์สี่คน คืนนี้ท่านล้วนพบพานแล้ว ม่อยังเก้งงักเป็นตั่วซือเฮียข้าพเจ้า เกียงทิซัวเป็นยี่ซือเฮีย ซิเชียบเป็นซาซือเจ้ ซือแป๋ความจริงไม่คิดรับศิษย์อีก แต่เห็นซือเฮียซือเจ้ข้าพเจ้าทั้งสามประพฤติเหลวไหล เกรงว่า

หลังจากที่ท่านผู้เฒ่าสิ้นบุญไม่มีคนสยบพวกมัน ดังนั้นในวัยชราจึงรับข้าพเจ้าเป็นศิษย์เยาว์วัย"

นางหยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ

"ซือเฮียซือเจ้ข้าพเจ้าความจริงมีธาตุแท้ไม่เลว เพียงเพราะซาซือเจ้แต่งงานกับยี่ซือเฮีย ตั่วซือเฮียเพาะความแค้นกับมันสอง คนทั้งสามก่อกวนจนวุ่นวาย"

โอ้วฮุยผงกศีรษะกล่าวว่า

"ตั่วซือเฮียท่านก็คิดตกแต่งซาซือเจ้ท่าน ใช่หรือไม่ ?"

"เรื่องนี้ผ่านพ้นเป็นเวลานาน ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบชัด เพียงทราบว่าตั่วซือเฮียมีซือซ้อ (ภรรยาศิษย์ผู้พี่) อยู่แล้ว ซาซือเจ้ชมชอบตั่วซือเฮีย ดังนั้นแพร่พิษสังหารซือซ้อ"

โอ้วฮุยอุทานดังอา รู้สึกการฝึกวิชาแพร่พิษเป็นผลร้ายมากกว่าผลดี เพาะเป็นนิสัยโหดเหี้ยมอำมหิตขึ้น เที้ยเล้งซู่กล่าวอีกว่า

"ตั่วซือเฮียยามขุ่นแค้นจึงให้นางรับประทานยาพิษขนานหนึ่ง ทำร้ายนางหลังค่อมขาเป๋ ยี่ซือเฮียลอบหลงรักซาซือเจ้ นางแม้พิการกลับไม่รังเกียจเดียดฉันท์ ดังนั้นแต่งงานอยู่กินกับนาง ไม่ทราบเพราะเหตุใด หลังจากที่พวกมันแต่งงานกัน ตั่วซือเฮียกลับนึกถึงคุณความดีของซาซือเจ้ รบเร้าพัวพันนางอีก

ซือแป๋ข้าพเจ้าถูกมันทั้งสามก่อกวนจนรำคาญใจยิ่ง ไม่ว่าสั่งสองอย่างไรล้วนไม่มีประโยชน์ กลับเป็นยี่ซือเฮียข้าพเจ้าเที่ยงธรรม มีใจเดียวต่อภรรยาตลอดมา พวกมันใช้เหล็กหล่อตึกเจ้าโอสถที่ริมทะเลสาบท่งเท้งโอ้วเพาะปลูกต้นเกาลัดโลหิตเดี้ยอยู่รอบนอก ความจริงคิดป้องกันตั่วซือเฮียพัวพัน ภายหลังมันสองสามีภรรยาเพาะศัตรูในยุทธจักร ตึกเจ้าโอสถนี้ก็กลับกลายเป็นที่หลบซ่อนตัวของพวกมัน

โอ้วฮุยผงกศีรษะกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ มิน่าเล่าในยุทธจักรโจษจันถึงเจ้าโอสถมือพิษไปต่าง ๆ นานา บ้างบอกว่าเป็นนักศึกษาสูงส่ง บ้างบอกว่าเป็นชายฉกรรจ์หยาบกร้าน บ้างบอกว่าเป็นสตรีหลังค่อม บ้างถึงกับบอกว่าเป็นหลวงจีนชรารูปหนึ่ง"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"เจ้าโอสถมือพิษที่แท้จริงหามีตัวตนไม่ ซือแป๋ข้าพเจ้าไม่ชมชอบฉายานี้

ท่านผู้เฒ่าบอกว่า 'เราใช้พิษเพื่อช่วยคนรักษาโรค ยกย่องเราเป็น *เจ้าโอสถ* ละอายที่ไม่กล้ารับ หากเพิ่มเดิมคำ *มือพิษ* หรือหลวงจีนเฒ่าบ้อเที่ยงจะฆ่าคนตามอำเภอใจ ?'

นี่เนื่องเพราะซือแป๋ข้าพเจ้าใช้พิษจนขึ้นชื่อ ซือเฮียซือเจ้ข้าพเจ้าก็ใช้พร่ำเพรื่อเกินไป บางครั้งจึงพลั้งมือทำร้ายคนดีงาม ดังนั้นชื่อของเจ้าโอสถมือพิษกระเดื่องดังยิ่ง กอปรกับซือแป๋ไม่อนุญาตซือเฮียซือเจ้แพร่พรายชื่อแซ่ของแต่ละคน เมื่อเป็นเช่นนี้ ขอเพียงที่ใดเกิดการแพร่พิษปริศนา ล้วนจดหนี้ทั้งหมดไว้กับเจ้าโอสถมือพิษ"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"อย่างนั้นซือแป๋ท่านสมควรเสนอหน้าออกแก้ต่างจึงถูกต้อง"

"โอ เรื่องนี้ยากยิ่งจะอธิบายเข้าใจได้..."

เอ่ยถึงตอนนี้ นวดเฟ้นทายาให้กับนิ้วทั้งห้าของโอ้วฮุยเสร็จสิ้น ดังนั้นผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"คืนนี้พวกเรายังมีเรื่องสองประการต้องกระทำ หากมิใช่..."

เอ่ยถึงตอนนี้พลันยิ้มเล็กน้อย กล้ำกลืนคำพูดไว้ โอ้วฮุยกล่าวเสริมขึ้น

"หากมิใช่ข้าพเจ้าไม่เชื่อฟังวาจา เรื่องสองประการนี้จะจัดการได้โดยง่ายดาย ตอนนี้ต้องเปลืองมือเปลืองเท้าแล้ว"

เที้ยเล้งซู่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านทราบก็ประเสริฐ ไปกันเถอะ"

โอ้วฮุยชี้มือไปยังม่อยังเก้งงักบนพื้น กล่าวว่า

"เชิญท่านผู้มีเกียรติลงเข่งอีก ?"

"อืมม์ ต้องรบกวนท่านแล้ว"

โอ้วฮุยคว้าคอเสื้อม่อยังเก้งงัก บรรจุมันลงในเข่งไม้ไผ่ แบกขึ้นไหล่ออกเดินทาง

เที้ยเล้งซู่เดินนำหน้า กลับมุ่งสู่ทิศตะวันตกเฉียงใต้ เดินทางประมาณสามลี้มาถึงหน้าห้องเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง ร้องว่า

"เฮ้งตั่วเจ็ก (อาแซ่เฮ้ง) ไปกันเถอะ"

ประตูห้องถูกผลักเปิด ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งเดินออกมา ตลอดทั้งร่างดำทะมึนแบกหาบชุดหนึ่ง โอ้วฮุยเห็นเช่นนั้นครุ่นคิดขึ้น

"มีเรื่องพิสดารอีกแล้ว"

เพราะบทเรียนที่แล้วมา ไหนเลยกล้าถามมากความ ดังนั้นตามติดอยู่ด้านหลังเที้ยเล้งซู่ ห่างจากนางสามก้าว เที้ยเล้งซู่เหลียวหน้ามายิ้มให้ เป็นความหมายชมเชย

ชายฉกรรจ์นั้นตามติดอยู่ด้านหลังคนทั้งสอง ไม่ส่งเสียงแม้สักคำเดียว เที้ยเล้งซู่วกขึ้นเหนือ หลังยามสี่มาถึงหน้าตึกเจ้าโอสถ เที้ยเล้งซู่ล้วงดอกไม้ครามจากในเข่งไม้ไผ่สามช่อ ส่งให้กับโอ้วฮุยและชายฉกรรจ์นั้นคนละช่อ ตัดผ่านต้นเกาลัดโลหิตเดี้ย มาถึงบ้านทรงกลมที่หลอมจากเหล็ก ร้องว่า

"ยี่ซือเฮีย ซาซือเจ้ เปิดประตูหรือไม่ ?"

ถามติดต่อกันสามครั้ง ในบ้านทรงกลมปราศจากสุ้มเสียงใด

เที้ยเล้งซู่ผงกศีรษะต่อชายฉกรรจ์นั้น ชายฉกรรจ์นั้นวางหาบลง ด้านหนึ่งของหาบเป็นลูกสูบเครื่องหนึ่ง มันชักลูกสูบเร่งไฟลงมือหลอมเหล็ก ที่แท้เป็นช่วงเหล็กผู้หนึ่ง

โอ้วฮุยชมดูจนสงสัยใจยิ่ง ผ่านไปอีกครู่หนึ่งเห็นชายฉกรรจ์นั้นเทเหล็กที่ละลายเป็นน้ำเหลวรดลงบนบ้านทรงกลม ลูบคลำรอยร่องบนบ้าน รดลงไปทีละเส้น ที่แท้กลับปิดตายช่องประตูหน้าต่างของบ้านเหล็กไว้

เกียงทิซัวและซิเซียบแม้อยู่ภายในห้อง คาดว่ากริ่งเกรงต่อเที้ยเล้งซู่ กลับไม่กล้าออกมาขัดขวาง เที้ยเล้งซู่เห็นรอยร่องของบ้านเหล็กถูกปิดตายแปดเก้าส่วน คนในห้องไม่สามารถทะลวงออกมา จึงกวักมือต่อโอ้วฮุย คนทั้งสองมุ่งสู่ทิศตะวันออก ข้ามต้นเกาลัดโลหิตเดี้ย เดินไปยังทิศตะวันตกเฉียงเหนือหลายสิบวา เห็นทุกที่ทางล้วนเป็นโขดหินระเกะกะ

เที้ยเล้งซู่เดินขึ้นเหนือหลายก้าว หันสู่ทิศตะวันตกอีกหลายก้าว กล่าวว่า

"ถึงแล้ว"

จุดโคมไฟส่องดู เห็นระหว่างโขดหินสองก้อนมีช่องโตเท่าปากชามแห่งหนึ่ง เหนือช่องใช้โขดหินก้อนหนึ่งทับพรางตาไว้ เที้ยเล้งซู่กล่าวเบา ๆ

"นี่เป็นช่องถ่ายเทอากาศของพวกมัน"

ล้วงเทียนไขครึ่งเล่มนั้นออกมาจุดขึ้น วางลงที่ปากช่อง ชักชวนโอ้วฮุยยืนดูแต่ไกล เทียนไขพอจุดขึ้น ก็กระจายควันจางเบาบางชอนไชเข้าถ้ำไปพร้อมกับสายลม

โอ้วฮุยเห็นสภาพเช่นนี้ยิ่งเคารพยำเกรงต่อฝีมือของเที้ยเล้งซู่ แต่หวนนึกถึงคนในบ้านเหล็กพอถูกควันพิษรม ไหนเลยมีหนทางรอดได้ ? ต้องบังเกิดจิตเวทนาครุ่นคิดขึ้น

"ควันจางเบาบางนี้ความจริงยากยิ่งจะรู้สึกตัว ต่อให้พบเห็นทันท่วงทีอุดช่องเทอากาศไว้ สุดท้ายยังต้องอึดอัดขาดใจตาย หรือเราจะเบิ่งตาดูนางล้มล้างศิษย์ร่วมสำนัก โดยไม่ยับยั้งขัดขวาง"

เห็นเที้ยเล้งซู่ล้วงพัดกลมเล็ก ๆ ด้ามหนึ่งโบกกระพือเปลวเทียน ควันเบาบางของเทียนไขล้วนชำแรกผ่านชะง่อนหินเข้าไป โอ้วฮุยไม่อาจสะกดกลั้นใจสืบไปผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"เล้งโกวเนี้ย ซือเฮียซือเจ้ของท่านมีความแค้นกับท่านอย่างลึกล้ำจริง ๆ?"

เที้ยเล้งซู่ตอบว่า

"ไม่มี"

"อย่างนั้นในคำสั่งเสียของซือแป๋ท่าน ให้ท่านกวาดล้างศิษย์ร่วมสำนักใช่หรือไม่ ?"

"ตอนนี้ยังไม่ถึงขั้นนี้"

"อย่างนั้น...อย่างนั้น..."

ยามพลุ่งพล่านใจ ไม่ทราบใช้คำพูดอย่างไร ไม่สามารถกล่าวต่อ เที้ยเล้งซู่เงยหน้าขึ้น กล่าวอย่างเฉื่อยชา

"เป็นไรหรือ ? ดูท่านรุ่มร้อนปานนี้"

โอ้วฮุยระงับสติแล้วกล่าว

"หากแม้นซือเจ้ท่าน...ไม่มีความผิดถึงตาย ยังคงให้โอกาสกลับตัวกลับใจแก่พวกมันสักครา"

"ใช่แล้ว ซือแป๋ข้าพเจ้าก็กล่าวเช่นนี้"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ

"น่าเสียดายที่ท่านไม่ได้พบพานซือแป๋ข้าพเจ้า ไม่เช่นนั้นพวกท่านหนึ่งชรา

หนึ่งเยาว์วัย ต้องสนทนาอย่างถูกคอ”

ปากกล่าววาจา ยังคงโบกพัดไม่หยุดยั้ง โอ้วฮุยเกาศีรษะ ชี้มือไปยังเทียนไข กล่าวว่า

“ควันพิษ...ควันพิษนี้ ไม่ทำร้ายคนถึงแก่ชีวิตหรือ ?”

เที้ยเล้งซู่ส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า

“ที่แท้โอ้วตั่วกอของพวกเราบังเกิดเมตตาธรรม ข้าพเจ้ากำลังช่วยชีวิตคน หาได้ก่อกรรมทำเข็ญไม่”

พลางเหล่ยวหน้ามายิ้มเล็กน้อย ทีท่าหยาดเยิ้มยิ่ง

โอ้วฮุยหน้าแดงฉาน หวนนึกถึงตนเองแสดงความโง่งมอีกครา แม้ไม่เข้าใจการพวยพุ่งควันพิษไฉนกลับช่วยคน แต่ในใจปลอดโปร่งสบายยิ่ง

เที้ยเล้งซู่ยื่นนิ้วก้อยข้างซ้าย ใช้เล็บขีดบนเทียนไขเป็นรอยเส้นจาง ๆ สายหนึ่ง กล่าวว่า

“ท่านคอยดูให้กับข้าพเจ้า อย่าได้ปล่อยให้เทียนไขถูกลมกรรโชกดับไป พอเผาถึงรอยเส้นนี้ก็ดับเทียนไขได้”

พลางส่งพัดแก่โอ้วฮุย ผุดลุกขึ้นกวาดตามองรอบข้าง เงี่ยหูสดับฟัง โอ้วฮุยก็เลียนเยี่ยงอย่างนาง ใช้พัดโบกควันเบาบางไปในชะง่อนหิน

เที้ยเล้งซู่เดินวนในที่ห่างไปสิบกว่าวารอบหนึ่ง ไม่พบเห็นสภาพผิดปรกติใด จึงทรุดนั่งลงบนหินกลมก้อนหนึ่ง กล่าวว่า

“คืนนี้ที่ชักนำสุนัขป่าเหยียบย่ำสวนไม้ดอกข้าพเจ้า เป็นบุตรของยี่ซือเฮียเรียกว่าเซี่ยวทิ”

“อ้อ มันก็อยู่เบื้องล่างนี้ ?”

พลางชี้มือไปใต้ชะง่อนหิน เที้ยเล้งซู่ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ใช่แล้ว พวกเราเปลืองเรี่ยวแรงปานนี้เพื่อเข้าไปช่วยเหลือมัน ก่อนอื่นรมซือเฮียซือเจ้สิ้นสติก่อน ค่อยทำงานได้โดยราบรื่น”

โอ้วฮุยส่งเสียงดังอ้อ เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

“ยี่ซือเฮียและซาซือเจ้มีศัตรูแซ่เม่งครอบครัวหนึ่ง มายังริมทะเลสาบท่งเท้งโอ้วครึ่งปี แม้ทุ่มเทความพยายามยังไม่อาจขจัดพิษของต้นเกาลัดโลหิตเดี้ยบุกจู่โจมเข้าบ้านเหล็กไม่ได้ สองคนที่ตายอยู่ริมทะเลสาบคงเป็นคนของตระกูลเม่ง

ดอกไม้ครามที่ข้าพเจ้าเพาะปลูกกลับเป็นดาวข่มของต้นเกาลัดโลหิตเดี้ย ยี่ซือเฮีย และพวกล้วนไม่ทราบ จวบจนท่านกับเจ็งเอี้ยพกดอกไม้ครามดิดตัว ไม่กลัวพิษของต้นไม้คุกคาม พวกมันค่อยตื่นตัว"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ข้าพเจ้ากับเจ็งยี่กอดอนรุดมา ได้ยินภายในบ้านเหล็กมีคนส่งเสียงอุทาน คาดว่าเป็นเช่นนี้"

"อืมม์ พิษของต้นเกาลัดโลหิตเดี้ยความจริงไม่มียาขจัด ต้องรับประทานผลเกาลัดที่งอกเงยบนต้นไม้อยู่เสมอจึงเพาะเป็นภูมิต้านทานพิษ ดีที่ต้นเกาลัดโลหิตเดี้ยแม้ร้ายกาจ กลับไม่ใคร่ทำร้ายคนและสัตว์เลี้ยง เนื่องเพราะขอเพียงมีต้นไม้เช่นนี้งอกเงย ในรัศมีหลายสิบก้าวจะปราศจากต้นหญ้างอกเงย มดแมลงล้วนสาบสูญ มองปราดเดียวก็ทราบได้"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"มิน่าเล่า รอบบ้านเหล็กนี้ปราศจากต้นหญ้างอกเงยแม้สักต้นเดียว ข้าพเจ้าผูกปากม้าทั้งสองตัวไว้ ยังคงไม่อาจหลีกเลี่ยงจากพิษ หากมิใช่ท่านกำนัลดอกไม้คราม..." .

เอ่ยถึงตอนนี้ หวนนึกถึงความวู่วามในคืนนี้ ต้องครุ่นคิดอย่างแดกดื่น

"มิน่าเล่า ในยุทธจักรพอเอ่ยถึงเจ้าโอสถมือพิษล้วนอกสั่นขวัญแขวน เจ็งยี่กอระมัดระวังอย่างเต็มที่หาใช่ไร้สาเหตุไม่"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ดอกไม้ครามของข้าพเจ้านี้ เป็นพันธุ์ที่เพิ่งทดลองปลูกขึ้น นับว่าท่านไม่สลัดทอดทิ้ง ไม่ทิ้งขว้างในระหว่างทาง"

โอ้วฮุยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ดอกไม้นี้สีสรรพ์งดงาม น่าดูยิ่งนัก"

"ดีที่ดอกไม้ครานี้น่าดู หากไม่งดงามท่านคงทิ้งขว้างไป ใช่หรือไม่ ?"

โอ้วฮุยยามกะทันหันไม่อาจตอบได้ ครุ่นคิดขึ้น

"ดอกไม้ครามหากขี้เหร่จริง ๆ เราจะพกติดตัวหรือไม่ ? หรือดีที่ดอกไม้งดงามจึงช่วยชีวิตเรากับเจ็งยี่กอไว้"

ยามนันลมหอบหนึ่งกรรโชกผ่าน โอ้วฮุยกำลังครุ่นคิด ไม่ยกพัดด้าน

เทียนไข เปลวเทียนสั่นวูบแล้วดับไป โอ้วฮุยร้องโอยคำหนึ่ง รีบล้วงชุดไฟหมายจุดเทียนไขอีกครา ได้ยินเที้ยเล้งซู่ส่งเสียงในความมืดว่า

"แล้วกันไปเถอะ เผาไหม้จนใกล้เคียงแล้ว"

โอ้วฮุยได้ยินน้ำเสียงนางแฝงแววไม่พอใจ หวนนึกถึงนางมอบหมายให้ตนกระทำเรื่องราวใด ตนไม่เคยกระทำลุล่วงด้วยดี ต้องกล่าวอย่างเสียใจ

"ขออภัยยิ่ง ข้าพเจ้ากำลังนึกถึงคำพูดของท่าน ประจวบกับลมหอบหนึ่งกรรโชกมา เล้งโกวเนี้ย ข้าพเจ้าครุ่นคิดแล้ว ขณะที่ท่านกำนัลดอกไม้ครามแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ทราบเป็นสิ่งของช่วยชีวิต แต่เมื่อเป็นของที่ผู้อื่นกำนัลให้ด้วยน้ำใจไมตรี ข้าพเจ้าย่อมต้องเก็บรักษาไว้"

เที้ยเล้งซู่ฟังออกว่าสุ้มเสียงมั ากล่าวจากใจจริง ดังนั้นส่งเสียงดังอืมม์ โอ้วฮุยกล่าวอีกว่า

"ข้าพเจ้ากำพร้าบิดามารดาตั้งแต่เล็ก ยากยิ่งจะมีคนกำนัลของใดแก่ข้าพเจ้า"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็กำพร้าบิดามารดาตั้งแต่เล็ก ยังมิใช่เติบใหญ่ขึ้นมาเช่นกัน"

พลางจุดโคมไฟขึ้น ชักชวนว่า

"ไปกันเถอะ"

โอ้วฮุยชำเลืองมองสีหน้านาง คล้ายไม่มีโทสะ ดังนั้นไม่กล่าวมากความตามติดอยู่ด้านหลัง ทั้งสองกับมาถึงหน้าบ้านทรงกลม เห็นช่างเหล็กนั้นนั่งสูบยาบนพื้น เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"เฮ้งตั๋วเจ็ก รบกวนท่านเจาะร่องเส้นนี้"

ตำแหน่งที่บ่งชี้ กลับเป็นที่ซึ่งนางเมื่อครู่ให้ช่างเหล็กบัดกรี ช่างเหล็กนั้นก็ไม่ถามมากความ นำค้อนเหล็กสิ่วเหล็กทุบเจาะดังติงดิงดังตัง ไม่ถึงชั่วหม้อข้าวเดือดก็เจาะร่องบัดกรีออก

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"เปิดประตูเถอะ"

ช่างเหล็กนั้นใช้ค้อนเหล็กทุบซ้ายทีขวาที หันค้อนใช้ด้ามงัดแงะ เสียงดังคราหนึ่ง แผ่นเหล็กแผ่นหนึ่งร่วงหล่นลง เผยเห็นประตูกว้างสามเชียะสูงหกเชียะ

ใบหนึ่ง

ช่างเหล็กผู้นี้คล้ายล่วงรู้โครงสร้างของบันทรงกลมกระจ่างดุจนิ้วบนฝ่ามือ ยื่นมือไปดึงที่ข้างประตูคราหนึ่ง ปรากฏบันไดเหล็กแถวหนึ่งยื่นออกมา พาดกับประตูทอดเข้าไป เทียเล้งซู่กล่าวว่า

"พวกเราทิ้งดอกไม้ครามอยู่เบื้องนอก"

คนทั้งสามทิ้งพวงดอกไม้ครามที่เสียบอยู่บนร่างลงกับพื้น เทียเล้งซู่ขณะจะก้าวขึ้นบันได พลันสูดลมหายใจเบา ๆ กล่าวว่า

"โอ้วตั่วกอ ในตัวท่านไฉนยังมีดอกไม้คราม อย่าได้นำเข้าไป"

โอ้วฮุยส่งเสียงดังอ้อ ล้วงห่อผ้าจากอกเสื้อใบหนึ่ง แก้ห่อพลางกล่าว

"จมูกท่านปราดเปรียวจริง ๆ ข้าพเจ้าห่อไว้ในห่อผ้า ท่านยังล่วงรู้"

ในห่อผ้าหุ้มดัมภีร์หมัดดำราดาบประจำตระกูลและของจุกจิกเล็กน้อย ดอกไม้ครามต้นที่เทียเล้งซู่ให้กับมันเมื่อตอนกลางวันก็อยู่ภายใน เพียงแต่ห่อไว้ครึ่งค่อนวันจึงอับเฉาแล้ว โอ้วฮุยหยิบขึ้นมาวางบนบานประตูเหล็ก

เทียเล้งซู่เห็นมันเก็บรักษาดอกไม้ครามเช่นนี้ ทราบว่าคำพูดของมันเมื่อครู่ไม่แปลกปลอม สร้างความปลาบปลื้มปีติยิ่ง แย้มยิ้มให้อย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"ท่านไม่ได้หลอกลวงคน"

โอ้วฮุยงงงันวูบ ครุ่นคิดขึ้น

"เราไยต้องหลอกลวงท่าน ?"

เทียเล้งซู่ชี้มือไปในประตู กล่าวว่า

"คนภายในปรกติรับประทานผลเกาลัดโลหิตเป็นนิจสิน ดอกไม้ครามนี้เป็นดาวข่ม พวกเราหากพกติดตัวเข้าไป พวกมันจะทนทานไม่ได้"

ถือโคมไฟก้าวเข้าไป โอ้วฮุยและเฮ้งช่างเหล็กติดตามหลัง

พอขึ้นบันไดเหล็ก เป็นอุโมงค์คับแคบสายหนึ่ง เลี้ยวโค้งสองครามาถึงห้องโถงเล็ก ๆ หลังหนึ่ง เห็นบนผนังแขวนภาพวาดภาพพู่กัน โต๊ะเก้าอี้จัดทำจากไม้เซียงฮุย ตกแต่งอย่างสูงส่งยิ่ง เทียเล้งซู่ไม่หยุดยั้งชะงัก มุ่งสู่บริเวณด้านหลัง โอ้วฮุยพอติดตามนางเข้าสู่ห้องหับที่คล้ายห้องครัวหลังหนึ่ง ภาพที่ปรากฏแก่สายตาสร้างความตื่นตระหนกยิ่ง

เห็นเกียงทิซัวและซิเชียบนอนกับพื้น ไม่ทราบเป็นหรือตาย ขณะที่ควัน

ของเทียนไขซึ่งสกัดจากดอกไฮ้ทั้งเจ็ดเกสรชำแรกเข้าทางใต้ชะง่อนหิน โอ้วฮุยก็คาดการณ์เช่นนี้ได้ กลับไม่ตื่นเต้นตระหนกนัก ที่น่าประหลาดคือ ในห้องครัวตั้งหม้อใหญ่ใบหนึ่ง บรรจุน้ำร้อนเต็มเปี่ยม ในหม้อกลับนั่งไว้ด้วยบุรุษหนุ่มผู้หนึ่ง คนผู้นี้เปลือยร่างท่อนบน ไอน้ำในหม้อพลุ่งขึ้นมาไม่หยุดยั้ง ดูท่าน้ำนี้แม้ไม่เดือดเต็มที่แต่ก็ร้อนยิ่ง ไม่แน่นักว่าคนผู้นี้ต้องถูกต้มตายทั้งเป็น

โอ้วฮุยสะอึกปราดไป คิดหมายฉุดดึงคนผู้นี้ขึ้นจากหม้อ เทียเล้งซู่พลันกล่าวว่า

"อย่าได้เคลื่อนไหว ท่านดู...ดูมันยังสวมเสื้อผ้าหรือไม่ ?"

โอ้วฮุยชะโงกศีรษะไปภายในหม้อแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"มันสวมกางเกงไว้"

เทียเล้งซู่หน้าแดงวูบ ผงกศีรษะรับทราบ เดินถึงข้างหม้อ ยื่นมือรอที่ริมจมูกคนผู้นั้น กล่าวว่า

"ท่านเติมฟืนที่ใต้เตา"

โอ้วฮุยสะท้านเฮือก กวาดมองคนผู้นั้นอีกแวบหนึ่ง จดจำออกว่ามันเป็นคนชักนำฝูงสุนัขป่าเหยียบย่ำสวนไม้ดอก เห็นมันพริ้มตาสนิท อ้าปากกว้างทรวงอกล่ำสันสะท้านขึ้นลง แสดงว่ายังไม่ตายแต่สิ้นสติไป จึงถามว่า

"มันคือเซี่ยวทิ เป็นบุตรของซือเฮียซือเจ้าท่าน ?"

"มิผิด ซือเฮียซือเจ้าข้าพเจ้าคิดเคี่ยวพิษในตัวมันออกมา แต่ไม่มีผงดอกไฮ้ทั้งเจ็ดเกสร ไม่อาจรักษาทุเลาได้"

โอ้วฮุยค่อยคลายใจลง เห็นไฟในเตาอ่อนลงจึงเติมฟืนอีกดุ้นหนึ่ง เกรงว่าต้มน้ำร้อนเกินไปเซี่ยวทิทนทานไม่ได้ ไม่กล้าเติมฟืนมากเกินไป เทียเล้งซู่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เติมอีกหลายดุ้น ประกันว่าต้มไม่สุกเผาไม่เปื่อยหรอก"

โอ้วฮุยปฏิบัติตาม ยัดฟืนไปในเตาอีกสองดุ้น เทียเล้งซู่แหย่มือลงในหม้อทดลองความร้อนของน้ำ ล้วงขวดยาเล็ก ๆ จากอกเสื้อ เทผงสีเหลืองเล็กน้อยยัดไปในรูจมูกของเกียงทิซัวและซิเซียบ เพียงชั่วขณะ คนทั้งสองทยอยส่งเสียงจามหลายครา ลืมตาฟื้นคืนสติมา เห็นเทียเล้งซู่ถือกระบวยอันหนึ่งตักน้ำร้อนจากหม้อเททิ้ง จากนั้นตักน้ำเย็นจากในโอ่งเติมลงในหม้อ

เกียงทิซัวสองสามีภรรยาสบตากันวูบ สีหน้าที่ทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาลอยู่ก่อนแปรเปลี่ยนเป็นลิงโลด ทราบว่านางเมื่อยินยอมช่วยเหลือ บุตรโทนนับว่ามีชีวิตรอดจากห้วงความตายแล้ว ทั้งสองผุดลุกขึ้น เงียบงันไม่ส่งเสียง ในใจบังเกิดเป็นรสชาติบอกไม่ถูก บุตรรักถูกนางแพร่พิษทำร้าย ตอนนี้นางกลับรุดมาช่วยเหลือ แม้ไม่ถึงกับต้องกล่าวขอบคุณนาง แต่นางหากไม่ช่วยเหลือบุตรชายก็ไม่อาจมีชีวิตรอดได้ อีกประการ นางเพียงเป็นเซี่ยวซือม่วย บุตรชายพวกมันยังอายุสูงวัยกว่านางหลายปี มิคาดซือแป้ลำเอียง ถ่ายทอดยอดวิชาแก่นางสะกดข่มพวกมันไว้ ไม่มีโอกาสตอบโต้แม้แต่น้อย

เทียเล้งซู่พอเห็นไอน้ำหนาแน่นขึ้น ก็ตักน้ำร้อนออกกระบวยหนึ่ง เติมน้ำเย็นเข้าไปกระบวยหนึ่ง เดี่ยวพิษภายในกายเกียงเซี่ยวทิออกมาทีละน้อย เดี่ยวอยู่ชั่วขณะ นางพลันกล่าวกับเฮ้งช่างเหล็กว่า

"หากไม่ลงมือ ก็ล้างแค้นไม่สำเร็จแล้ว"

เฮ้งช่างเหล็กรับคำ คว้าฟืนจากข้างเตาดุ้นหนึ่งหวดกระหน่ำใส่เกียงทิซัว เกียงทิซัวเดือดดาลเป็นการใหญ่ ตวาดว่า

"ทำอะไร ?"

ตะปบดุ้นฟืนไว้ ขณะจะตีโต้ ซิเซียบพลันกล่าวว่า

"ทิซัว วันนี้พวกเรามีข้อขอร้องต่อซือม่วย ยังไม่ยอมทนถูกทุบตีสักหลายคราหรือ ?"

เกียงทิซัวงงงันวูบ คลายมือจากดุ้นฟืน เฮ้งช่างเหล็กพอหวดฟืนลง เกียงทิซัวทั้งไม่หลบหลีกและไม่ป้องป้อง ปล่อยให้มันหวดใส่ศีรษะคราหนึ่ง เฮ้งช่างเหล็กแผดด่าว่า

"ท่านปล้นที่นาของบิดา บังคับบิดาหลอมบ้านเหล็กให้กับท่าน ยังฟาดบิดาซี่โครงหักไปสามซี่ นอนรักษาบนเตียงครึ่งปี มารดาท่านคิดไม่ถึงก็มีวันนี้"

ปากด่าคำหนึ่งก็หวดดุ้นฟืนคราหนึ่ง มันตีเหล็กมาหลายสิบปี แม้ไม่รู้จักวิชาฝีมือ แต่กำลังแขนกล้าแข็งเพียงไหน หวดไม่กี่คราดุ้นฟืนก็หักไป เกียงทิซัวไม่ตอบโต้ ขบกรามปล่อยให้มันหวดกระหน่ำ

โอ้วฮุยฟังจากคำด่าทอของเฮ้งช่างเหล็ก ทราบว่ามันเคยถูกเกียงทิซัวสองสามีภรรยาข่มเหงรังแก วันนี้เทียเล้งซู่ผดุงความยุติธรรม ให้มันได้ระบาย

ความแค้น กลับเป็นที่สมใจผู้คน

เฮ้งซ่างเหล็กฟาดดุ้นฟืนหักไปสามดุ้น เห็นเกียงทิซัวหลั่งโลหิตโซมหน้า กลับขบกรามไม่ครวญครางแม้สักคำเดียว มันเป็นคนดีงาม มาตรว่ากาลก่อนมันถูกเกียงทิซัวสองพ่อลูกทุบตีสาหัสกว่านี้ ตอนนี้เมื่อระบายโทสะแล้วก็ไม่ลงมือเกินเลยไป เหวี่ยงดุ้นฟืนทิ้ง ประสานมือต่อเที้ยเล้งซู่ กล่าวว่า

"เที้ยโกวเนี้ย วันนี้ท่านช่วยให้เราระบายโทสะ ผู้ต่ำต้อยยากยิ่งจะตอบแทนได้"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"เฮ้งตั่วเจ็กไม่ต้องมีมารยาท"

เหลียวหน้ามายังซิเซียบ กล่าวว่า

"ซาซือเจ้ พวกท่านคืนที่นาแก่เฮ้งตั่วเจ็ก เห็นแก่หน้าผู้น้อง ภายหลังอย่าได้รังควานล้างแค้นมันดีหรือไม่ ?"

ซิเซียบกล่าวเสียงแผ่วทุ้ม

"ในชีวิตพวกเราจะไม่เหยียบย่างเข้าเขตมณฑลโอ้วน้ำอีก อีกประการคนเช่นนี้ก็ไม่ถึงกับให้พวกเราครุ่นคำนึงถึง"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ประเสริฐ เฮ้งตั่วเจ็ก ท่านกลับไปก่อนเถอะ ที่นี้ไม่มีเรื่องของท่านแล้ว"

เฮ้งซ่างเหล็กมีสีหน้าลิงโลดยินดี เก็บฟืนหักครึ่งท่อนบนพื้นขึ้น ครุ่นคิดในใจ

"เจ้าอันธพาลร้ายครั้งกระโน้นทำร้ายบิดาสาหัสนัก ฟืนเปื้อนเลือดท่อนนี้บิดาจะเก็บรักษาไว้ต่างของวิเศษ"

คารวะต่อเที้ยเล้งซู่และโอ้วฮุยอีกครา หันกายออกไป

โอ้วฮุยเห็นใบหน้าสัตย์ซื่อสมถะนี้เต็มไปด้วยแววลิงโลดดั่งทารก พลันหวนนึกถึงโศกนาฏกรรมในศาลเจ้าปักตี่เบี่ยเมืองฮุดซัว วันนั้นทมิฬได้หงส์เทียนน้ำถูกตนสยบไว้ กับคำด่าทอของเจ็งอาสี่มั่นนิ่งเงียบงันไม่ตอบโต้ แต่ตนเพียงคล้อยหลังเล็กน้อยเจ็งอาสี่ทั้งครอบครัวก็ถูกสังหารสิ้น ความโฉดชั่วอำมหิตของเกียงทิซัวสองสามีภรรยาไม่เป็นรองหงส์เทียนน้ำ ไม่แน่นักว่าจะรักษาคำพูดเกรงว่าเที้ยเล้งซู่พอจากไป พวกมันจะลงมือต่อเฮ้งซ่างเหล็กด้วยอำมหิต นึกถึงตอนนี้ โอ้วฮุยพลันติดตามถึงหน้าประตู ร้องว่า

"เฮ้งตั่วเจ็ก ข้าพเจ้ามีคำพูดบอกต่อท่าน"

เฮ้งช่างเหล็กชะงักเท้า เหลียวหน้ามองมา โอ้วฮุยกล่าวว่า

"เฮ้งตั่วเจ็ก ผู้แซ่เกียงสองสามีภรรยานี้ไม่ใช่คนดี ท่านรีบขายที่นา ไปให้ไกลแสนไกล"

เฮ้งช่างเหล็กงงงันวูบ ไม่อาจตัดใจจากมาตุภูมิที่อยู่มาเป็นเวลาหลายสิบปี กล่าวว่า

"พวกมันรับปากว่าจะไม่เหยียบย่างเข้าเขตมณฑลโอ้วปักแล้ว"

"คำพูดของคนเช่นนี้ ควรแก่การเชื่อถือหรือ ?"

เฮ้งช่างเหล็กค่อยเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

"ใช่แล้ว วันพรุ่งเราจะโยกย้ายบ้านช่องทันที"

มันก้าวออกจากประตูเหล็ก เหลียวหน้ามาถามว่า

"ท่านแซ่ใด ?"

โอ้วฮุยตอบว่า

"ข้าพเจ้าแซ่โอ้ว"

"โอ้วเอี้ย พวกเราพบกันใหม่ ชั่วชีวิตของท่านนี้ต้องดีต่อเทียโกวเนี้ย"

ครั้งนี้ถึงคราโอ้วฮุยตะลึงลานวูบ ถามว่า

"ท่านว่าอะไร ?"

เฮ้งช่างเหล็กหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"โอ้วเอี้ย เฮ้งช่างเหล็กไม่ใช่ตัวโง่งม หรือเรายังดูไม่ออก ? เทียโกวเนี้ยทั้งฉลาดเฉลียวทั้งมีใจดีงาม ความสามารถยิ่งไม่ต้องกล่าว ผู้อื่นมีน้ำใสใจจริงต่อท่าน ท่านต้องฟังนางให้มากไว้"

พลางหัวร่อฮาฮาอีกครา โอ้วฮุยทราบว่าคำพูดมันมีความหมายเคลือบแฝง แต่ไม่สะดวกกับการถามมากความ เพียงรับคำอย่างคลุมเครือ กล่าวว่า

"พบกันใหม่"

เฮ้งช่างเหล็กกล่าวว่า

"โอ้วเอี้ย พบกันใหม่ พบกันใหม่"

เก็บลูกสูบอุปกรณ์แบกขึ้นไหล่จากไป มันเดินไปหลายก้าวพลันโก่งคอร้องเพลงรักริมทะเลสาบออกมา ได้ยินมันร้องว่า

"ดรุณีน้อยผูกพันพิศวาส

ท่านไม่อาจรานรักดรุณีน้อย
เมื่อพบหน้าพึงถ้อยทีดีต่อนาง
แม้นเหินห่างควรเฝ้าฝันใฝ่"

สุ้มเสียงมันแหบห้าวอยู่บ้าง แต่ยามวิกาลฟังเพลงรักนี้ เป็นบรรยากาศชวนวาบหวามประการหนึ่ง โอ้วฮุยยืนอยู่หน้าประตู ฟังเสียงเพลงค่อย ๆ ห่างไกลออกไป จวบจนไม่ได้ยิน ค่อยกลับเข้าห้องครัว

เห็นเกียงเชี่ยวทิฟื้นคืนสติแล้ว ยืนอยู่บนพื้นในสภาพเปียกชุ่มโชก ร่างท่อนบนคลุมเสื้อผ้าตัวหนึ่ง

คนของตระกูลเกียงทั้งสามทั้งกริ่งเกรงทั้งเคียดแค้นเที้ยเล้งซู่ แต่กับความสำเร็จในการใช้ยาแพร่พิษของนางอดบังเกิดความนิยมเลื่อมใสมิได้ คนทั้งสามยืนอย่างเย็นชา ทั้งไม่กล่าวขอบคุณ แต่ก็ไม่แสดงความเป็นศัตรู เที้ยเล้งซู่ล้วงหญ้าแห้งสีขาวจากอกเสื้อสามฟ่อนวางลงบนโต๊ะ กล่าวว่า

"ตอนที่พวกท่านไปจากที่นี้ คนของตระกูลเม่งต้องไล่ล่าสกัด เปรียงหอมจรุงสามกำนี้ปรุงจากดอกไฮ้ทั้งเจ็ดเกสร เพียงพอกับการขับไล่ศัตรู แต่ไม่ถึงกับฆ่าคนเพาะความแค้นใหม่อีก"

เกียงทิชัวรับฟังถึงตอนนี้ สีหน้าปรากฏแววยินดีขึ้น กล่าวว่า

"เชี่ยวชือม่วย ขอบคุณท่านนึกคิดแทนเรา"

โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"นางช่วยชีวิตบุตรชายท่าน ท่านไม่กล่าวขอบคุณนางแม้แต่คำเดียว จวบจนช่วยเหลือท่านขับไล่ศัตรูค่อยกล่าวขอบคุณ คาดว่าศัตรูผู้นี้ต้องเข้มแข็งยิ่ง ไม่ทราบคนของตระกูลเม่งเป็นนักสู้ผู้กล้าเส้นทางใด ถึงกับคุกคามผู้เชี่ยวชาญในการใช้พิษคู่นี้กักตัวอยู่ภายในบ้าน"

เที้ยเล้งซู่กล่าวอีกว่า

"เชี่ยวทิ สองคนที่ถูกพิษค้างคาวปีศาจล้วนเป็นคนของตระกูลเม่งกระมัง ท่านลงมืออำมหิตนัก"

ขณะกล่าว ไม่เหลือบแลเกียงเชี่ยวทิแม้สักแวบเดียว เกียงเชี่ยวทิใจหายวาบครุ่นคิดขึ้น

"ท่านทราบได้อย่างไร ?"

ปากตะกุกตะกักว่า

"เรา...เรา..."

เกียงทิซัวกล่าวเสริมขึ้น

"เซี่ยวซือม่วย เซี่ยวทิกระทำผิด ผู้พี่โง่เขลาฟาดโบยมันแล้ว"

พลางเดินไปถลกเสื้อผ้าเกียงเซี่ยวทิ ผลักร่างมันหันหลังให้กับนาง เผยเห็นรอยแส้เกลื่อนกลาดทั่วกลางหลัง

เที้ยเล้งซู่ขณะขจัดพิษให้กับมันก็แลเห็นแต่แรก แต่หวนนึกถึงการใช้พิษที่ไม่มียาขจัด นับว่าละเมิดข้อห้ามของสำนัก มิอาจไม่รื้อฟื้นถึง หวนนึกถึงซือแป๋ผู้ล่วงลับบ้อเทียงได้ซือเคยสั่งสอนไว้

"สำนักเราใช้พิษเป็นหลัก เป็นที่เคียดขึ้งของผู้คน ซึ่งความจริงผู้ที่แพร่พิษทำร้ายคนยังมีมุทิตาจิตกว่าคนใช้เพลงหมัดอาวุธ หลังจากแพร่พิษหากแม้นฝ่ายตรงข้ามยอมกลับตัวกลับใจ หรือพบว่าทำร้ายผิดคน ยังขจัดรักษาได้ หากฆ่าตายในดาบเดียวคนตายไม่อาจฟื้นคืนชีพได้ ดังนั้นศิษย์สำนักเราห้ามไม่ให้ใช้พิษที่ไม่มียาขจัด ต่อให้ฝ่ายตรงข้ามชั่วช้าสุดสามานย์ ก็ต้องละเว้นหนทางกลับใจแก่มันสายหนึ่ง"

คาดว่ายี่ซือเฮียซาซือเจ้คงเคยตักเตือนเซี่ยวทิด้วย ไม่ทราบมันไฉนบังอาจละเมิด เห็นกลางหลังมันปรากฏรอยแส้เกลื่อนกลาด คาดว่าถูกบิดามารดาฟาดโบยไม่เบา ครั้งนี้ยังถูกน้ำเดือดเดี่ยวร่าง นับเป็นทัณฑ์สถานหนักแล้ว ดังนั้นน้อมกายคารวะกล่าวว่า

"ซือเฮียซือเจ้ ผู้น้องล่วงเกินมากหลาย พวกเราโอกาสหน้าพบกันใหม่"

เกียงทิซัวคารวะตอบ ซิเซียบเพียงแค่นเสียงดังเฮอะ หาสนใจไยดีไม่

เที้ยเล้งซู่ก็ไม่ถือสาหาความ ปรายตาบอกใบ้ต่อโอ้วฮุย ชักชวนกันออกจากห้อง

ทั้งสองพอก้าวออกจากประตูใหญ่ เกียงทิซัวก็ติดตามหลังมา ร้องเรียกว่า

"เซี่ยวซือม่วย"

เที้ยเล้งซู่เหลียวหน้ามา เห็นมันมีสีหน้าลำบากใจ คิดกล่าวแต่แล้วกลั้นกลืนไว้ ก็เข้าใจจิตเจตนามัน ถามว่า

"ยี่ซือเฮียมีคำสั่งใด ?"

"เปรียงหอมจรุงสามกำนั้น ต้องมีคนฝีมือไล่เลี่ยสามคนเกร็งกำลังใช้ออก จึงสามารถต้านศัตรู ผู้พี่โง่เขลาคิดขอให้ซือม่วย..."

มันแม้มุ่งหวังให้นางรั้งอยู่ช่วยเหลือ แต่ไม่อาจกล่าวจากปาก กล่าวคำ "ขอให้ซือม่วย" หลายครา ไม่อาจกล่าวสืบต่อ เที้ยเล้งซู่ชี้มือไปยังเข่งไม้ไผ่นอกประตู กล่าวว่า

"ตั่วซือเฮียอยู่ในเข่งไม้ไผ่ ผู้น้องทิ้งผงดอกไฮ้ทั้งไว้เพียงพอกับการขจัดพิษให้กับมัน ยี่ซือเฮียไม่ฉกฉวยโอกาสคืนดีกับมัน และเพิ่มผู้ช่วยอันเข้มแข็งคนหนึ่ง ?"

เกียงทิชัวยินดียิ่ง มันกลัดกลุ้มใจต่อกรณีพิพาทกับตั่วซือเฮียตลอดมา คิดไม่ถึงเชี่ยวซือม่วยกลับวางแผนแยบคายเช่นนี้ ทั้งสามารถขับไล่ศัตรูเข้มแข็ง และสามารถคลี่คลายข้อกินแหนงแคลงใจระหว่างซือเฮียตี่ รีบกล่าวขอบคุณ ยกเข่งไม้ไผ่เข้าประตูไป

เที้ยเล้งซู่โบกมือร่ำลาต่อเกียงทิชัว กล่าวว่า

"ยี่ซือเฮีย ท่านหลั่งโลหิตจากใบหน้า ไอพิษในร่างระเหยไปแล้ว อย่าได้โทษว่าผู้น้องเสียมารยาท"

เกียงทิชัวงงงันวูบ พลันฉุกคิดขึ้น

"นางเรียกเฮ้งซ่างเหล็กฟาดโบยเรา มาดรว่าเป็นการลงโทษความป่าเถื่อนของเรา แต่ไม่แน่นักว่าไม่ใช่กุศลจิต ไอพิษในร่างเชียบม่วยยังไม่สลาย ต้องถ่ายโลหิตให้กับนาง"

หวนนึกถึงทุกประการอยู่ในการคาดคำนวณของเชี่ยวซือม่วยผู้นี้ สุดที่ตนเองจะทัดเทียบได้ ดังนั้นล้มเลิกความคิดช่วงชิงเทพบรรพเจ้าโอสถของซือแป๋จากนาง

เที้ยเล้งซู่และโอ้วฮุยกลับถึงกระท่อมมุงจาก เจ็งเตี่ยวบุ้นยังเมามายไม่ตื่น คืนนี้วุ่นวายตลอดทั้งคืน ยามนี้ฟ้าสางสว่างแล้ว

เที้ยเล้งซู่ล้วงยาขจัดให้โอ้วฮุยป้อนให้เจ็งเตี่ยวบุ้นรับประทาน จากนั้นทั้งสองถือพลั่วคนละด้าม ขุดดอกไม้ครามที่หลงเหลือภายในสวนขึ้นมา ฝังไว้ในดินจนหมดสิ้น เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ตอนแรกข้าพเจ้าเห็นฝูงสุนัขป่าบุกรุก ยังเข้าใจว่าเป็นคนของตระกูลเม่ง

มาช่วงชิงดอกไม้คราม ภายหลังเห็นเซี่ยวทิคล้องหญ้าสมุนไพรฟ่อนหนึ่งอยู่เหนือออก ค่อยคาดเดาจิตเจตนามันออก"

โอ้วฮุยถามว่า

"มันไฉนถูกพิษดอกไฮ้ทั้งเจ็ดเกสรของท่าน ? ในความมืดข้าพเจ้าไม่ได้เห็นชัดดา"

"ข้าพเจ้าใช้ตะปูทะลุกระดูกซัดใส่มัน บนตะปูฉาบพิษของดอกไฮ้ทั้งเจ็ดเกสร ทั้งยังสอดจดหมายแอบอ้างเป็นตั่วซือเฮียไป นัดหมายพวกมันไปยังพนาเสือดำ ตะปูทะลุกระดูกเป็นอาวุธประจำตัวตั่วซือเฮีย ยี่ซือเฮียและซาซือเจ้จึงไม่ระแวงสงสัยเป็นอื่น"

"อาวุธลับของตั่วซือเฮียท่าน ท่านได้จากที่ใด ?"

"ท่านคาดเดาดู"

โอ้วฮุยขบคิดแล้วกล่าว

"ใช่แล้ว ตอนนั้นตั่วซือเฮียท่านถูกคร่ากุมไว้สลบไสลอยู่ในเข่งไม้ไผ่ อาวุธลับนี้ค้นจากตัวมันเอง"

เที้ยเล้งซู่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"มิผิด ตั่วซือเฮียเห็นข้าพเจ้าเพาะปลูกดอกไม้คราม นึกระแวงสงสัยแต่แรก พวกท่านถามทางมันจึงติดตามมา พอดีพาตัวติดเข่งไม้ไผ่"

ทั้งสองสนทนาถึงตอนนี้ต้องหัวร่อดัง ๆ โดยพร้อมเพรียง พลันได้ยินด้านหลังบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"มีอันใดน่าหัวร่อ ?"

ทั้งสองหันหน้าไป เห็นเจ็งเดี่ยวบุ้นยืนอยู่ใต้ชายคาบ้านอย่างงุนงง ใบหน้ายังแดงก่ำไม่คลาย โอ้วฮุยฉุกใจคิด กล่าวว่า

"เล้งโกวเนี้ย เมี้ยวได้เฮียบรับบาดเจ็บไม่น้อย พวกเราต้องรีบกลับไป ไม่ทราบจะใช้ยาขจัดอย่างไร ?"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"เมี้ยวได้เฮียบถูกทำร้ายที่ดวงตา นั่นเป็นส่วนที่อ่อนนุ่มที่สุดบนร่างคน ต้องคำนวณปริมาณการใช้ยาให้ดี ไม่ทราบอาการบาดเจ็บของมันเป็นอย่างไร ?"

คำถามนี้ถามจนโอ้วฮุยอับอาย มันตั้งใจเชื้อเชิญไปรักษาพยาบาล เพียงแต่

ทั้งสองฝ่ายไม่รู้จักมักคุ้น ผู้อื่นก็เป็นดรุณีเยาว์วัย คำวิงวอนขอความช่วยเหลือก็ไม่อาจกล่าวจากปาก เที้ยเล้งซู่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านหากขอร้องข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไป เพียงแต่ท่านต้องรับปากข้าพเจ้าประการหนึ่ง"

โอ้วฮุยยินดียิ่ง รีบกล่าวว่า

"รับปากได้ รับปากได้ เรื่องอันใด ?"

"ตอนนี้ยังไม่ทราบ ภายหน้าข้าพเจ้านึกออกก็บอกต่อท่าน เพียงกลัวภายหน้าท่านจะคดโกง"

โอ้วฮุยร้องโพล่งว่า

"ข้าพเจ้าคดโกงก็เป็นลูกเต่า"

เที้ยเล้งซู่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเก็บข้าวของเล็กน้อย พวกเราจะไปในบัดดล"

โอ้วฮุยเห็นนางร่างกายซูบผอมอ่อนแอ กล่าวเบา ๆ

"ท่านไม่ได้นอนตลอดคืน เกรงว่าเหน็ดเหนื่อยเกินไป"

เที้ยเล้งซู่สั่นศีรษะเล็กน้อย พลิ้วกายเข้าห้องไป

เจ็งเดี่ยวบุ้นไหนเลยทราบ ตนเองหลับไหลไปครึ่งคืน ที่เบื้องนอกเกิดเหตุแปรเปลี่ยนไม่น้อย โอ้วฮุยยามกะทันหันก็ไม่เคยบอกต่อมันโดยละเอียด เพียงบอกว่าเที้ยโกวเนี้ยผู้นี้ เป็นผู้ชำนาญการขจัดพิษรักษาโรค รับปากร่วมทางไปรักษาตาให้กับเมี้ยวนั้งหงส์

เจ็งเดี่ยวบุ้นยังคิดถามไถ่ เที้ยเล้งซู่ก็เดินออกจากห้อง บนหลังสะพายห่อผ้าเล็ก ๆ ใบหนึ่ง ในมือประคองดอกไม้กระถางเล็ก ๆ กระถางหนึ่ง ใบของดอกไม้กระถางนี้เฉกเช่นกับใบไฮ้ทั้งทั่วไป กลีบดอกไม้งอกติดกับกิ่งลำต้นกิ่งไม้แข็งแกร่งประดุจเหล็ก บนกลีบไฮ้ทั้งมีจุดสีเหลืองเล็ก ๆ เจ็ดจุด

โอ้วฮุยถามว่า

"นี่คือดอกไฮ้ทั้งเจ็ดเกสรอันเลื่องชื่อแล้ว ?"

เที้ยเล้งซู่ประคองส่งกระถางดอกไม้ถึงเบื้องหน้ามัน โอ้วฮุยใจหายวาบถอยกายอย่างลืมตัวหนึ่งก้าว เที้ยเล้งซู่หัวร่อคิกกล่าวว่า

"รากลำต้นและใบของดอกไม้นี้ล้วนมีพิษ แต่หากไม่ทำการสกัด จะไม่

ทำร้ายคน ขอเพียงท่านไม่รับประทานมัน ก็จะไม่ตาย"

โอ้วฮุยหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าเป็นแพะแกะหรือ ?"

รับกระถางดอกไม้มา เที้ยเล้งซู่ก็ปิดประตูลง

ทั้งสามมาถึงเมืองแป๊ะเบ๊ยี่ รับอาวุธที่ฝากไว้กับร้านขายยากลับคืน เจ็ง-เตี่ยวบุ้นล้วงเงินซื้อม้าสามตัว ไม่กล้าหยุดยั้งเสียเวลา เดินทางกลับเส้นทางเดิม

แป๊ะเบ๊ยี่เป็นเมืองน้อย ซื้อม้าได้สามตัวนับว่าไม่ง่ายแล้ว ย่อมไม่ใช่ม้าดีอันใด เดินทางมาถึงยามมืดค่ำ เร่งรุดเพียงสองร้อยกว่าลี้ ทั้งสามรีบร้อนเดินทางคลาดที่พักแรม เห็นม้าทั้งสามตัวเหนื่อยล้ายิ่งไม่สามารถเดินทางต่อ ได้แต่ค้างแรมในดงไม้เล็ก ๆ แห่งหนึ่ง

เที้ยเล้งซู่ไม่อาจทนทานต่อไป ล้มตัวลงบนกองหญ้าแห้งที่โอ้วฮุยจัดหามา ไม่นานก็ม่อยหลับไป เจ็งเตี่ยวบุ้นเรียกโอ้วฮุยเข้านอนด้วย บอกว่าเมื่อคืนตนเองนอนแล้ว คืนนี้จะรับหน้าที่เฝ้าเวร

โอ้วฮุยหลับถึงกลางดึก พลันได้ยินด้านทิศตะวันออกบังเกิดเสียงพยัคฆ์คำราม ถึงกับสะท้านตื่นขึ้น แต่เสียงพยัคฆ์คำรามหายลับไปแล้ว โอ้วฮุยไม่อาจข่มตาหลับต่อ กล่าวว่า

"เจ็งยี่กอนอนเถอะ จะอย่างไรข้าพเจ้านอนไม่หลับ ครึ่งคืนหลังให้ข้าพเจ้าเฝ้าเวรเอง"

มันนั่งกรรมฐานชั่วขณะ ได้ยินเที้ยเล้งซู่และเจ็งเตี่ยวบุ้นส่งเสียงกรน ล้วนหลับสนิท ต้องครุ่นคิดขึ้น

"ครั้งนี้ยุ่งเกี่ยวมากความ เสียเวลาไปหลายวัน ยิ่งยากที่จะตามล่าหงส์เทียนน้ำจนพบ ไม่ทราบมันจะไปยังการชุมนุมเจ้าสำนักทั่วแผ่นดินที่นครหลวงหรือไม่ ?"

คิดนั่นคิดนี่ ไม่อาจสงบลงได้ ล้วงห่อผ้าจากอกเสื้อแก้ห่อออก ห่อดอกไม้ครามไว้ภายในอีกครา พลันหวนนึกถึงเพลงรักที่เฮ้งซ่างเหล็กร้องขาน ฉุกคิดขึ้น

"หรือนางดีต่อเราปานนี้จริง ๆ? เรากลับดูไม่ออก"

ขณะครุ่นคิดอย่างเคลิบเคลิ้ม พลันได้ยินเที้ยเล้งซู่กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ในห่อผ้าท่านซุกซ่อนของวิเศษใด ? ให้ข้าพเจ้าดูได้หรือไม่ ?"

โอ้วฮุยเหลียวหน้าไป ภายใต้ประกายดาวสาดส่อง เห็นนางไม่ทราบตื่น

ตั้งแต่เมื่อใด นั่งอยู่บนกองหญ้าแห้ง จึงกล่าว

"ข้าพเจ้ายึดถือเป็นของวิเศษ ท่านเห็นแล้วอาจไม่ควรคู่กับยิ้มเดียว"

แบห่อผ้าส่งถึงเบื้องหน้านาง กล่าวว่า

"นี่เป็นมีดไม้ไผ่ที่เพ้งสี่เจ็กเหลาให้กับข้าพเจ้าตั้งแต่เล็ก นี่เป็นดอกไม้กำมะหยี่แดงที่พี่ร่วมสาบานข้าพเจ้าเดียซากอมอบให้ นี่เป็นคัมภีร์หมัดตำราดาบประจำตระกูลข้าพเจ้า..."

ชี้ถึงหงส์มรกตที่อ้วงจี่อีกำนัลให้ ต้องหยุดเล็กน้อยจึงกล่าว

"นี่เป็นของเล่นที่สหายผู้หนึ่งกำนัลให้"

หงส์มรกตเปล่งประกายนวลใยได้แสงจันทร์ เที้ยเล้งซู่ฟังออกว่าสุ้มเสียงมันผิดธรรมดา ต้องเงยหน้าขึ้นกล่าวว่า

"เป็นสหายหญิงผู้หนึ่งกระมัง ?"

โอ้วฮุยหน้าแดงวูบกล่าวว่า

"ถูกแล้ว"

เที้ยเล้งซู่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่ยังมิใช่ของวิเศษค่าควรเมืองหรือ ?"

พลางยิ้มเล็กน้อย ส่งห่อผ้าคืนแก่โอ้วฮุย ล้มตัวลงนอน โอ้วฮุยตะลึงลานชั่วขณะ ไม่ทราบปลาบปลื้มหรือหมองหม่น ริมโสตคล้ายแว่วเสียงเพลงของเฮ้งซ่างเหล็กดังว่า

"แม้นเหินห่างควรเฝ้าฝันใฝ่"

บทที่ ๑๑
บุญคุณกับความแค้น

เช้าวันรุ่งขึ้นทั้งสามขึ้นม้าเดินทางต่อ เมื่อขามาทั้งสองเร่งม้าควบตะบึงห้อเพียงหนึ่งวัน เมื่อขากลับต้องถึงยามพลบค่ำวันรุ่งขึ้น ค่อยบรรลุถึงห้องน้อยของเมี้ยวนั้งหงส์ เจ็งเตี่ยวบุ้นเห็นบนต้นไม้หน้าห้องผูกม้าพ่วงพีเจ็ดตัวพลันฉุกใจคิด กล่าวเบา ๆ

"พวกท่านรออยู่ที่นี้สักครู่ เราไปดูก่อน"

อ้อมถึงหลังห้อง ได้ยินภายในห้องมีผู้คนหลายคนสนทนาด้วยเสียงอันดัง พอย่องฝีเท้าถึงใต้หน้าต่างทาบสายตามองเข้าไป เห็นเมี้ยวนั้งหงส์ใช้ผ้าผูกตายืนเด่นเป็นสง่า หน้าประตูห้องรับแขกยืนไว้ด้วยชายฉกรรจ์หลายคน มือถืออาวุธครบครัน สีหน้าท่าทีดุร้าย

เจ็งเตี่ยวบุ้นกวาดตามองรอบห้อง ไม่พบเห็นกอกอเตี่ยวเอ็ง และตี่ตี๋เตี่ยวเล้ง ต้องครุ่นคิดขึ้น

"มันทั้งสองมีหน้าที่คุ้มครองเมี้ยวได้เฮียบ ไม่ทราบไฉนจากไป ?"

ได้ยินหนึ่งในห้าชายฉกรรจ์กล่าวว่า

"เมี้ยวนั้งหงส์ ท่านตาบอดแล้ว อยู่ไปรังแต่ทนทุกข์ทรมาน ในความเห็นของเรา มิสู้จัดการกับตนเองแต่เนิ่น ๆ ไม่ต้องให้ตั่วเอี้ยทั้งหลายเปลืองมือเท้ามากความ"

เมี้ยวนั้งหงส์แค่นเสียงดังเฮอะไม่กล่าววาจา ชายฉกรรจ์อีกผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ท่านฉายาพิชิตทั่วแผ่นดินไร้ผู้ต่อต้าน ผยองในยุทธจักรมาหลายสิบปี วันนี้คุกเข่าโขกศีรษะให้กับตั่วเอี้ยทั้งหลายแต่โดยดี ตั่วเอี้ยทั้งหลายบังเกิดมุทิตาจิต ไม่แน่นักว่าอนุญาตท่านมีชีวิตสืบไปอีกหลายปี"

เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวเสียงแหบทุ้ม

"ฉั้งกุยลั้ง (คืนกสิกร) เล่า ? มันไฉนไม่กล้ามากล่าววาจากับเราด้วยตนเอง ?"

ชายฉกรรจ์ที่กล่าววาจาตอนแรก กล่าวว่า

"ยามจัดการท่านคนตาบอด ยังต้องให้ฉั้งตั่วเอี้ยเสนอหน้าด้วยตนเองหรือ ?"

เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวเสียงกระด้าง

"ฉั้งกุยลั้งไม่ได้มา มันกระทั่งฆ่าเราก็ไม่มีกำลังขวัญหรือ ?"

ยามนั้นเจ็งเตี่ยวบุ้นพลันรู้สึกมีมือข้างหนึ่งตบหัวไหล่มันเบา ๆ มันใจหายวาบพุ่งตัวไปเบื้องหน้าครึ่งวา เหลียวหน้ากลับมาเห็นเป็นโอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่ค่อยคลายใจลง

โอ้วฮุยเดินถึงเบื้องหน้ามัน ชี้มือไปยังทิศตะวันตก กล่าวเบา ๆ

"เจ็งตั่วกอกับซากออยู่ทางด้านนั้น ถูกเหล่าโจรล้อมไว้ ท่านรีบไปช่วยเหลือ ข้าพเจ้าจะดูแลเมี้ยวได้เฮียบในที่นี้"

เจ็งเตี่ยวบุ้นทราบว่าโอ้วฮุยมีฝีมือสูงเยี่ยม พร้อมกันนั้นมันห่วงพะวงพี่น้อง ดังนั้นดึงพู่กันจากหว่างเอว วิ่งตะบึงไปยังทิศตะวันตก มันพอกระโดดโลดแล่น คนในห้องพลันรู้สึกตัว สุ้มเสียงหนึ่งตวาดว่า

"คนเบื้องนอกเป็นใคร ?"

โอ้วฮุยยิ้มพลางกล่าวว่า

"นายแพทย์ท่านหนึ่ง นักฆ่าคนหนึ่ง"

"นายแพทย์นักฆ่าอันใด ?"

โอ้วฮุยกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"นายแพทย์รักษาตาให้กับเมี้ยวได้เฮียบ นักฆ่าเชือดสุกรฆ่าสุนัข"

คนผู้นั้นแผดด่าคำหนึ่ง คิดถลันออกไป ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งคว้าแขนมันไว้ กล่าวเบา ๆ

"อย่าได้หลงกลพรากเสือออกจากถ้ำ ฉั้งตั่วเอี้ยเพียงสั่งพวกเรามาฆ่าผู้แซ่เมี้ยว เรื่องอื่นไม่ต้องยุ่งเกี่ยวมากความ"

คนผู้นั้นส่งเสียงขู่คำรามในลำคอ หยุดยืนไม่เคลื่อนไหว โอ้วฮุยกริ่งเกรง เมี้ยวนั้งหงส์ตามองไม่เห็นเคลื่อนไหวไม่สะดวก คิดล่อศัตรูออกจากห้องเพื่อจัดการทีละคน มิคาดพวกมันกลับไม่หลงกล ได้ยินเมี้ยวนั้งหงส์กล่าวว่า

"น้องเรา เจ้ากลับมาแล้ว ?"

โอ้วฮุยกล่าวเสียงกังวาน

"ข้าพเจ้าเชิญเจ้าโอสถมือพิษท่านผู้เฒ่ามาได้แล้ว ดวงตาเมี้ยวได้เฮียบต้องทุเลาแน่นอน"

มันกล่าวคำ "เจ้าโอสถมือพิษ" เป็นเจตนาข่มขวัญศัตรู

จริงดังคาดหมาย คนในห้องทั้งห้าล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป เหลียวควับมองมา เห็นหน้าประตูยืนไว้ด้วยบุรุษหนุ่มหยาบกร้านคนหนึ่ง และโกวเนี้ยซูบผอมนางหนึ่ง ไหนเลยมีเจ้าโอสถมือพิษ ? เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวว่า

"เดียรัจฉานในที่นี้ทั้งห้าไม่ต้องให้น้องเรากังวลใจ รีบไปช่วยเหลือพี่น้องตระกูลเจ็ง โจรที่มามีไม่น้อย พวกมันคิดใช้พวกมากเอาชัย"

โอ้วฮุยไม่ทันตอบคำ ได้ยินด้านหลังบังเกิดเสียงฝีเท้า สุ้มเสียงกังวานเสียงหนึ่งดังว่า

"เมี้ยวเฮียคาดการณ์ดุจเทพยดาคำนวณ พวกเราคิดใช้พวกมากเอาชัยจริง ๆ"

โอ้วฮุยเหลียวหน้าไป ถึงกับใจหายวาบ เห็นชายฉกรรจ์สูง ๆ ต่ำ ๆ สิบกว่าคน ถืออาวุธคุกคามเข้าใกล้ นอกจากนี้ยังมีบ่าวทาสแข็งแรงสิบกว่าคนชูคบไฟขึ้นสูง สาดแสงสว่างไสว ห้อมล้อมสามผู้กล้าตระกูลเจ็งที่ถูกมัดมือไพล่หลังคร่ากุมเป็นเชลยมา นักศึกษากลางคนผู้หนึ่งหว่างเอวสะพายกระบี่ เดินนำหน้า

ทุกผู้คนมุ่งตรงมา

โอ้วฮุยเห็นคนผู้นี้คิ้วยาวตากลม ท่าทีสูงสง่า กลับเป็นฉั้งกุยลังซึ่งเคยพบพานในป้อมตระกูลเซียงเมื่อหลายปีก่อน เพียงแต่ครั้งกระโน้นโอ้วฮุยเป็นเด็กชายผอมซูบเหลืองซีด ตอนนี้รูปเค้าร่างกายล้วนแปรเปลี่ยนไป ฉั้งกุยลังย่อมจดจำไม่ออก

เมี้ยวนั้งหงส์หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ฉั้งกุยลัง ท่านไม่ฆ่าเราย่อมนอนตาไม่หลับ วันนี้คงนำผู้คนมาไม่น้อย"

ฉั้งกุยลังกล่าวว่า

"พวกเราเป็นราษฎรซื่อสัตย์สุจริต ไหนเลยกล้าคุกคามเอาชีวิตคน ? เพียงแต่มีน้ำใจผูกพันอยู่ก่อน ดังนั้นคิดมาน้อมเชิญเมี้ยวไต้เฮียบไปพำนักที่บ้านเราสักหลายวัน"

วาจาเหล่านี้กล่าวอย่างปลอดโปร่งเฉื่อยชา แต่แฝงแววภาคภูมิลำพองหวนนึกถึงสามพี่น้องตระกูลเจ็งล้วนถูกคร่ากุม เมี้ยวนั้งหงส์ตาบอด นอกจากนี้ไม่มีศัตรูเข้มแข็งอื่นอีก เมี้ยวนั้งหงส์ไหนเลยมีโอกาสหนีเอาชีวิตรอดได้ ? สำหรับโอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่ที่ยืนอยู่หน้าประตู มันย่อมไม่เห็นอยู่ในสายตา

โอ้วฮุยเห็นศัตรูมีกำลังพวกมาก สามพี่น้องตระกูลเจ็งล้วนพลาดท่าเสียที ดูท่าฝ่ายตรงข้ามมีมือดีไม่น้อย คิดขับไล่ศัตรูล่าถอย เกรงว่าไม่ง่ายดาย พอกวาดตาสำรวจมองศัตรู เห็นด้านหลังฉั้งกุยลังยืนไว้ด้วยสตรีสองนาง นอกจากนี้มีชายชราซูบกรังผู้หนึ่งถือพู่กันจี้จุด ชายฉกรรจ์อีกผู้หนึ่งถือป้ายเหล็กคู่หนึ่ง คนทั้งสองตาสาดประกายเจิดจ้า ดูท่าล้วนเป็นศัตรูเข้มแข็ง ยังมีชายฉกรรจ์เจ็ดแปดคนลากโซ่เหล็กทั้งเรียวทั้งยาวสองเส้น ไม่ทราบคิดใช้เป็นประโยชน์สถานใด ?

โอ้วฮุยขบคิดเล็กน้อย ก็ได้คิดในบัดดล

"ใช่แล้ว พวกมันกลัวว่าหลังจากที่เมี้ยวไต้เฮียบตาบอดยังมีฝีมือร้ายกาจ โซ่เหล็กสองเส้นนี้คิดใช้พันขา รังแกท่านมองไม่เห็น ใช้คนเจ็ดแปดคนลากโซ่เหล็กล้อมพันแต่ไกล ต่อให้เมี้ยวไต้เฮียบมีฝีมือกล้าแข็งกว่านี้ ก็ต้องสะดุดล้มลง"

มันกวาดมองฉั้งกุยลังแวบหนึ่ง อดบังเกิดเพลิงโทสะลุกฮือโหมมิได้ ครุ่นคิดขึ้น

"ท่านล่อลวงภรรยาผู้อื่น เมี้ยวได้เฮียบให้อโหสิท่านแล้ว กลับยังดำเนินอุบายชั่วร้าย คิดทำร้ายคนถึงแก่ชีวิต นับว่าโหดเหี้ยมอำมหิดกว่าสัตว์เดียรัจฉานอีก"

ซึ่งความจริงฉั้งกุยลังนอกจากชั่วร้ายอำมหิด กลับมีความดับแค้นจำเป็น นับแต่มันล่อลวงน้ำลั้งผู้เป็นภรรยาของเมี้ยวนั้งหงส์ไป หวนนึกถึงนางเป็นภรรยาของยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน ทุกวันถึงกับกินไม่ได้นอนไม่หลับ ขอเพียงลมพัดใบไม้ไหวก็ระแวงสงสัยว่าเป็นเมี้ยวนั้งหงส์มารังควานล้างแค้น

น้ำลั้งตอนแรกลุ่มหลงรักมัน แต่เห็นมันนึกหวาดผวาตลอดเวลา เกรงกลัวสามีตนเองอยู่ทุกเช้าค่ำ อดบังเกิดความคิดหยามเหยียดมิได้ เนื่องเพราะนางรู้สึกเมี้ยวนั้งหงส์ผู้เป็นสามีไม่มีใดน่ากลัว ในจิตใจของนาง ขอเพียงคนสองคนผูกพันรักมั่น ต่อให้ถูกเมี้ยวนั้งหงส์ฆ่าตายในกระบี่เดียว ก็ไม่นับเป็นอย่างไรได้ เห็นฉั้งกุยลังครุ่นคำนึงถึงชีวิตตนเองยิ่งกว่าถนอมความรักของนาง นางทอดทิ้งสามีทอดทิ้งบุตรี สลัดศักดิ์ศรีเกียรติยศติดตามมัน มันกลับไม่ยึดถือนางเป็นวัตถุล้ำค่าที่สุดในโลก

เนื่องเพราะจิตใจหวาดกลัว ความกรุ้มกริ่มกรุยกรายของฉั้งกุยลังจึงลดทอนลง กับพิณหมากรุกภาพวาดก็ไม่กระตือรือร้น ยิ่งไม่มีเวลาหยอกเอินนางหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง ใช้เวลาส่วนใหญ่นั่งกรรมฐานฝึกปรือกระบี่

เสียวเจี๊ยะตระกูลสูงศักดิ์ผู้นี้ กลับชิงชังผู้อื่นดวงดาบร่ายกระบี่ ต่อให้ฉั้งกุยลังฝึกฝีมือถึงระดับเมี้ยวนั้งหงส์จะมีคุณค่าใด ? อย่าว่าแต่นางแม้ไม่รู้จักวิชาฝีมือ ก็ทราบว่าฉั้งกุยลังไม่มีฝีมือทัดเทียมเมี้ยวนั้งหงส์เด็ดขาด

ฉั้งกุยลังกลับทราบว่า ขอเพียงเมี้ยวนั้งหงส์ไม่ตาย ความหวังทุกประการของตนเองล้วนเป็นฝันร้ายตื่นหนึ่ง ไม่ว่าทรัพย์ศฤงคารใด อิทธิพลครอบคลุมยุทธจักรอันใด เพียงเป็นภาพบุปผาในกระจก เงาจันทร์ในสายน้ำ ดังนั้นมันแม้ละอายต่อเมี้ยวนั้งหงส์ แต่ก็มิอาจไม่ฆ่าคนผู้นี้ ตอนนี้เมี้ยวนั้งหงส์ตาบอดแล้ว ผู้ช่วยอันเข้มแข็งของท่านล้วนถูกคร่ากุม ภายในห้องมีมือดีห้าคนรอคอยคำสั่งมัน นอกห้องมีมือดีอีกสิบกว่าคนตระเตรียมสกัดจู่โจม นอกจากนี้ยังมีโซ่ยาวที่เมี้ยวนั้งหงส์มองไม่เห็นสองเส้น...

เที้ยเล้งซู่ยืนอิงอยู่ข้างกายโอ้วฮุย เงียบงันไม่ส่งเสียงแต่เห็นเหตุการณ์

ทั้งมวลอย่างชัดแจง นางสอดมือไปในอกเสื้อช้า ๆ ล้วงเทียนไขออกมา ขอเพียงจุดเทียนไขขึ้นผู้คนรอบบริเวณต้องถูกพิษสิ้นสติในบัดดล

นางไม่เหลียวมองฝูงชนด้านหลังแม้สักแวบเดียวก็ล้วงชุดไฟกวัดแกว่งจุดขึ้นจ่อกับไส้เทียนไข ยามวิกาลจุดเทียนไขเล่มหนึ่ง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สังเกตสนใจ

มิคาดด้านหลังบังเกิดเสียงดวับ อาวุธลับเล่มหนึ่งซัดพุ่งมา อาวุธลับนี้ซัดจากระยะไกล แต่ทั้งรวดเร็วทั้งแม่นยำ เที้ยเล้งซู่ไม่ทันระวัง เทียนไขถูกอาวุธลับซัดหักเป็นสองท่อน ร่วงหล่นลงมา นางใจหายวาบ เหลียวหน้ากลับไปเห็นโกวเนี้ยน้อยอายุประมาณสิบหกปีนางหนึ่ง กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านยืนให้กับข้าพเจ้าอย่างเรียบร้อย อย่าได้เล่นลวดลายไป"

ทุกผู้คนเพ่งตามองไปยังเที้ยเล้งซู่ ล้วนมีสีหน้าดื่นเต้นสงสัย เที้ยเล้งซู่เห็นอาวุธลับนั้นเป็นเหล็กเหลี่ยมอันหนึ่ง จึงกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"เล่นลวดลายอันใด ?"

ในใจกลับลอบร้อนรุ่ม ครุ่นคิดขึ้น

"โกวเนี้ยน้อยนี้ ไฉนล่วงรู้แผนการของเรา ? อย่างนั้นยากยิ่งจะจัดการแล้ว"

ฉั้งกุยลังเพียงชำเลืองมองแวบหนึ่ง หานำพาบ่รารมภ์ไม่ กล่าวว่า

"เมี้ยวเฮีย ตามพวกเราไปเถอะ"

เมี้ยวนั้งหงส์ไม่แยแสสนใจมัน กล่าวกับโอ้วฮุยว่า

"น้องเรา ท่านรีบไป อย่าได้สนใจเรา ขอเพียงหาทางช่วยเหลือสามพี่น้องตระกูลเจ็ง ผู้แซ่เมี้ยวก็สำนึกในพระคุณ"

โอ้วฮุยและสามผู้กล้าตระกูลเจ็งล้วนสำนึกตื้นตันยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"เมี้ยวได้เฮียบมีคุณธรรมล้ำฟ้า มาตรแม้นตนเองตกอยู่ในห้วงดับขันยังคำนึงถึงผู้อื่น ไม่คำนึงถึงตนเอง"

ฉั้งกุยลังฉุกใจคิด กวาดมองโอ้วฮุยแวบหนึ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"หรือเด็กน้อยนี้ยังมีฝีมือใด ?"

ปากดวาดสั่งว่า

"เชิญเมี้ยวได้เฮียบเดินทาง"

คำสั่งนี้แฝงความหมายลึกซึ้ง คนในห้องทั้งห้ายกอาวุธโดยพร้อมเพรียงโหมทิ่มแทงใส่จุดสำคัญบนร่างเมี้ยวนั้งหงส์ห้าแห่ง

ห้องรับแขกภายในห้องความจริงมีพื้นที่ไม่มากนัก ผู้คนหกคนเบียดเสียดอยู่ภายใน เห็นแน่ชัดว่าเมี้ยวนั้งหงส์ไม่มีปัญญาหลบรอดได้ มิคาดท่านไขว้สลับสองมือ กลับเบียดฝ่าไปในหว่างกลางผู้คนสองคน ท่าร่างนี้พิสดารยิ่ง อาวุธของคนทั้งห้าล้วนจู่โจมพลาดผิด เสียงเกรียวกราวหลายครา เก้าอี้ตัวหนึ่งถูกดาบสองเล่มฟันแยกเป็นหลายเสี่ยง

เมี้ยวนั้งหงส์หันกายมา ยืนตระหง่านอยู่หน้าประตู ท่านมือเปล่าเท้าเปลือย ใช้ผ้าพันดวงตา กลับปิดสกัดประตู ไม่ให้ศัตรูทั้งห้าหลบหนี โอ้วฮุยความจริงคิดโถมเข้าไปช่วยเหลือ แต่เห็นท่านหมุนตัวยืนหยัดเช่นนี้ ทราบว่าท่านมีความมั่นใจเปี่ยมล้น ยามกะทันหันคงไม่ถึงกับพ่ายแพ้ เมี้ยวนั้งหงส์ร้องว่า

"น้องเรา เจ้ายังไม่ไป จะรอถึงเวลาใด ?"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"เมี้ยวได้เฮียบวางใจ อาศัยเดียรัจฉานเหล่านี้ยังไม่อาจขวางทางข้าพเจ้า"

เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวว่า

"ประเสริฐ วีรบุรุษเยาว์วัย อนุชนรุ่นหลังน่าครั่นคร้าม"

เอ่ยถึงตอนนี้พลันโถมไปในกลุ่มคน ตวัดสองมือกระทุ้งศอกเตะเท้า จู่โจมอย่างเหี้ยมหาญ คนในห้องทั้งห้าล้วนไม่ใช่ชนชั้นธรรมดา เห็นเมี้ยวนั้งหงส์มีพลังฝ่ามือกล้าแข็ง ก็ถอยห่างไปยืนพิงผนังห้อง รอคอยโอกาสจู่โจม

ยามชุลมุนวุ่นวายโต๊ะล้มครืนลง โคมไฟภายในห้องดับวูบไป นอกห้องปรากฏผู้คนสองคนชูคบไฟเดินถึงหน้าประตู อำนวยแสงสว่างให้กับคนทั้งห้า พลันได้ยินคนผู้หนึ่งคำรามก้อง ขยับทวนเสือกแทงใส่เมี้ยวนั้งหงส์ ทวนนี้เล็งใส่ท้องน้อยท่าน สภาวะเผ็ดร้อนดุร้ายยิ่ง

เมี้ยวนั้งหงส์สืบเท้าขวาง ยกมือหมายตะปบปลายทวน มิคาดมุมทิศตะวันตกเฉียงใต้หมอบซุ่มด้วยคนผู้หนึ่ง พลันสะบัดดาบฟันออก เสียงฉึกคราหนึ่ง เมื่อฟันถูกเท้าขวาเมี้ยวนั้งหงส์อย่างถนัดถนี่ ที่แท้คนผู้นี้มีไหวพริบปัญญา ทราบว่าเมี้ยวนั้งหงส์อาศัยโสตประสาทสดับศัตรู ฟังเสียงลมจำแนกอาวุธ ดังนั้นกลั้นลมหายใจ หมอบซุ่มไม่เคลื่อนไหวระหว่างการต่อสู้ เมี้ยวนั้งหงส์ย่อมไม่ทราบตำแหน่งแห่งที่ของมัน จวบจนเมี้ยวนั้งหงส์ยื่นเท้าขวาถึงเบื้องหน้ามัน ค่อยฟันดาบลง

ผู้คนทั้งในและนอกห้องเห็นเมี้ยวนั้งหงส์รับบาดเจ็บ พากันระเบิดเสียงโห่ร้องอย่างลิงโลด เจ็งเดี่ยวเอ็งตวาดว่า

"น้องเรา รีบช่วยเหลือเมี้ยวได้เฮียบ หากชักช้าจะไม่ทันการณ์"

ยามนั้นไหล่ซ้ายเมี้ยวนั้งหงส์ถูกทำร้ายอีกแส้หนึ่ง ในใจท่านครุ่นคิดขึ้น

"วันนี้หากปราศจากอาวุธ เกรงว่ายากยิ่งจะทะลวงออกจากวงล้อมได้"

โอ้วฮุยก็ดูออกแต่แรกว่า ต้องโยนดาบในมือให้กับเมี้ยวนั้งหงส์ ท่านจึงสามารถเอาชัย แต่เบื้องนอกมีศัตรูเข้มแข็งไม่น้อย ตนไม่มีอาวุธยากยิ่งจะต้านทานได้ พอเห็นสถานการณ์คับขันก็ไม่ขบคิดมากความ ร้องว่า

"เมี้ยวได้เฮียบ รับดาบ"

เกร็งกำลังซัดดาบเข้าไปดังหวีด พลังซัดครั้งนี้รุนแรงยิ่ง ศัตรูภายในห้องทั้งห้าหากคิดยื่นมือรับ ต้องถูกทำร้ายข้อมือหัก มีแต่เมี้ยวนั้งหงส์คนเดียว จึงรับการซัดพุ่งครั้งนี้ได้

มิคาดยามนี้เมี้ยวนั้งหงส์ยื่นชายโครงข้างซ้ายถึงมุมทิศตะวันตกเฉียงใต้หลอกล่อศัตรู รอจนคนผู้นั้นฟันออกอีกดาบหนึ่ง พลันพลิกข้อมือคีบนิ้วช่วงชิงดาบมา ได้ยินเสียงกระแสดาบที่โอ้วฮุยซัดพุ่งมา ก็หันดาบกระทบสันดาบ เสียงดังคราหนึ่ง กลับกระแทกดาบที่ซัดพุ่งเข้ามาออกนอกประตู ร้องว่า

"เจ้าเองเก็บรักษาไว้ คอยดูเราตาบอดสังหารโจร"

ท่านแม้รับบาดเจ็บสองแห่ง แต่ในมือมีอาวุธ สภาพก็ผิดแผกแตกต่าง สะบัดดาบหวีดหวีดสองดาบ คุกคามศัตรูทั้งห้าถอยร่นถึงเชิงผนังอีกครา

คนในห้องล้วนทราบว่า กระบี่ตระกูลเมี้ยวทรงอานุภาพเลื่องลือ แต่ผู้ที่แตกฉานเพลงกระบี่น้อยครั้งจะใช้ดาบ ล้วนครุ่นคิดขึ้น

"ต่อให้ท่านช่วงชิงดาบเล่มหนึ่ง ก็ไม่แน่นักว่าจะเข้มแข็งกว่าสู้ด้วยมือเปล่า"

ทุกผู้คนตวาดก้อง กระชับอาวุธเข้าหาอีกครา เห็นนอกประตูปรากฏประกายเจิดจ้าวูบขึ้นแวบหนึ่ง ซัดดาบเข้ามาอีกเล่มหนึ่ง ครั้งนี้กลับซัดให้กับชายฉกรรจ์ที่ถูกช่วงชิงดาบ ชายฉกรรจ์นั้นยื่นมือรับไว้ เมื่อครู่มันถูกช่วงชิงอาวุธรู้สึกเสื่อมเสียหน้า คิดกอบกู้หน้ากลับคืน ดังนั้นร่ายรำดาบฟันใส่เมี้ยวนั้งหงส์อย่างหักโหม

เมี้ยวนั้งหงส์ยืนหยัดแน่วนิ่ง ได้ยินดาบฟันจากด้านหน้า แส้จู่โจมจาก

เบื้องซ้าย ยังคงไม่ปิดป้อง จวบจนดาบแส้ห่างจากร่างไม่ถึงครึ่งเชียะ พลันหมุนตัวฟันออกดาบหนึ่ง ดาบนี้ฟันใส่แขนขวาคนถือแส้ จนแขนขาดสะบั้น แส้เหล็กกล้าร่วงหล่นลงสู่พื้น สร้างความเจ็บปวดแก่คนผู้นั้นจนแผดร้องโหยหวน คนถือดาบยามดื่นดระหนกรีบฟุบร่างเกลือกกลิ้งไปด้านข้าง

โอ้วฮุยฉุกคิดขึ้น

"กระบวนท่าเอี้ยวจื้อฮวงชิงดอ (ดาบเหยี่ยวรุ้งพลิกตัว) นี้ เป็นเพลงดาบดระกูลโอ้วเราชัด ๆ เมี้ยวได้เฮียบใช้ออกได้อย่างไร ? มิหนำซ้ำถึงกับใช้ได้ลึกล้ำกว่าเราอีก"

คนในห้องที่หลงเหลือสี่คนตะลึงลานวูบ มีคนส่งเสียงร้องว่า

"เมี้ยวได้เฮียบดาบอดก็สามารถใช้ดาบ ?"

ฉั้งกุยล้งพลันฉุกคิดว่า ครั้งกระโน้นโอ้วเจ่กดอและเมี้ยวนั้งหงส์ถ่ายทอดเพลงดาบกระบี่แก่กัน ทั้งยังแลกเปลี่ยนดาบกระบี่ประลองกัน ถึงกับใจสั่นสะท้าน ร้องว่า

"ที่มันใช้เป็นเพลงดาบดระกูลโอ้ว ผิดแผกจากเพลงกระบี่ดระกูลเมี้ยวทั้งหมดระวัง"

เมี้ยวนั้งหงส์แค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"มิผิด วันนี้จะให้ชนชั้นมุสิกทราบความร้ายกาจของเพลงดาบดระกูลโอ้ว"

สืบเท้าไปสองก้าว ใช้ออกด้วยท่าไฮวัดังพ่องว้วย (โอบจันทร์แนบอก) วกดาบฟันหลอกล่อ ดามดิดด้วยปี่มึ้งทิซี่ (ปิดประตูพัดเหล็ก) ผลักดาบแล้วขวางวูบ ปรากฏอีกคนหนึ่งถูกดาบที่หว่างเอว ล้มลงกับพื้น

โอ้วฮุยทั้งแตกตื่นทั้งยินดี ครุ่นคิดขึ้น

"ที่ท่านใช้เป็นเพลงดาบดระกูลโอ้วจริง ๆ ที่แท้กระบวนท่าทั้งสองนี้หลอกล่อจริงจัง สามารถพลิกแพลงกลับกลายปานนี้"

ควรทราบว่าเมี้ยวนั้งหงส์ได้รับการชี้แนะเคล็ดวิชาดาบจากโอ้วเจ่กดอ ท่านเองมีพื้นฐานพลังฝีมือเข้มแข็ง เปรียบกับโอ้วฮุยที่ศึกษาจากตำราดาบด้วยดนเอง ย่อมลึกล้ำยิ่งกว่า เห็นเมี้ยวนั้งหงส์ร่ายรำดาบออก ประกายเย็นเยียบวูบวาบดุจสายฟ้าคะนองฝน ในเสียงตวาด ใช้ท่าซัวเจ็งไป่ฮุด (หลวงจีนไหว้พระ) ฟันทวนของคนผู้หนึ่งหักสะบั้น เจ้าของทวนรับบาดแผลที่หัวไหล่ จากนั้นท่าน

ใช้ตามติดด้วยท่าเจี่ยโป่วเตียะแชตอ (ดาบสืบเท้าปลิดดาว) ฟันอีกคนหนึ่งเท้าขาดสะบั้น คนทั้งสองหลั่งโลหิตโชมกาย ล้มลงเกลือกกลิ้งกับพื้นดิน แผดร้องครวญครางไม่หยุดยั้ง

ฉั้งกุยลังร้องว่า

"จี้สี่ตี๋ (น้องที่สี่แซ่จี้) ออกมา"

มันเห็นเมี้ยวนั้งหงส์สำแดงอานุภาพทำร้ายศัตรูติดต่อกัน ภายในห้องเพียงหลงเหลือจี้สี่ตี๋ที่ใช้ดาบคนเดียว ต่อให้มีคนโถมเข้าไปช่วยเหลือ ก็ไม่แน่นักว่าจะเผด็จศึกได้ ตกลงใจล่อลวงเมี้ยวนั้งหงส์ออกจากห้อง ใช่โซ่ยาวคล้องพันธนาการท่าน แต่เมี้ยวนั้งหงส์ปิดสกัดอยู่หน้าประตู คนแซ่จี้ไหนเลยทะลวงฝ่าออกไปได้

เมี้ยวนั้งหงส์ทราบว่า คนแซ่จี้เป็นคนลอบทำร้ายเท้าขวาตนเอง ไม่ปล่อยให้มันหนีรอดได้โดยง่ายดาย ขยับดาบคุกคามมันถึงมุมห้องฟันออกด้วยท่าซวงชิ่วชั้งคอ (ทะลวงมือซ่อนดาบ) เสียงเคร้งคราหนึ่งกระแทกคนแซ่จี้ดาบหลุดจากมือ

คนแซ่จี้กลอกกลิ้งยิ่ง ฉกฉวยโอกาสกลิ้งตัวตามพื้นดิน มุดลอดใต้โต๊ะออกไป เข้าใจว่าเมี้ยวนั้งหงส์ตามองไม่เห็น สามารถหลบหนีออกจากห้อง เมี้ยวนั้งหงส์พลันตะปบม้านั่งตัวหนึ่ง ทุ่มออกโดยแรง คนแซ่จี้พอดีกลิ้งออกจากใต้โต๊ะ เสียงโครมคราหนึ่ง ม้านั่งกระแทกใส่ทรวงอกมัน พลังทุ่มเหวี่ยงครั้งนี้กล้าแข็งปานใด ถึงกับกระแทกกระดูกซี่โครงคนและขาเก้าอี้หักสะบั้นโดยพร้อมเพรียง คนแซ่จี้แผดร้องคำหนึ่งก็สิ้นสติไป

เมี้ยวนั้งหงส์ทำร้ายศัตรูห้าคนติดต่อกัน เพียงแต่ท่านทราบว่าคนเหล่านี้ได้รับคำบงการจากฉั้งกุยลัง ไม่มีอริบาดหมางกับตนเอง ดังนั้นไม่ลงมือด้วยอำมหิต ทุกผู้คนเพียงรับบาดเจ็บ ไม่ได้เสียชีวิต แต่มือดีห้าคนถูกโค่นล้มในชั่วพริบตา ผู้คนที่นอกห้องล้วนตื่นตระหนกยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"คนผู้นี้ฉายาพิชิตทั่วทั้งแผ่นดินไร้ผู้ต่อต้าน นับว่าร้ายกาจจริง ๆ หากไม่ได้ดาบอด วันนี้พวกเราคงตายโดยไร้ที่กลบฝังแล้ว"

ฉั้งกุยลังหัวร่อดังกังวาน กล่าวว่า

"เมี้ยเฮีย พลังฝีมือท่านยิ่งมายิ่งสูงส่ง ผู้น้องนับถือเลื่อมใสยิ่ง มา มา มา ผู้น้องใช้เพลงกระบี่มังกรฟ้ารับทราบเพลงดาบตระกูลโอ้วของท่านดู"

พลางปรายตาบอกใบ้ ชายฉกรรจ์ที่ถือโซ่เหล็กทั้งหลายสืบเท้ามาหลาย

ก้าว ที่หลงเหลือกลับล่าถอยไป

เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวว่า

"ตกลง"

ท่านคำนวณแน่ว่าฉั้งกุยลังต้องวางอุบายชั่วร้ายตามหลัง แต่สถานการณ์คุกคามบังคับ มิอาจไม่ออกจากห้องไปลงมือ โอ้วฮุยพลันกล่าวว่า

"ช้าก่อน ผู้แซ่ฉั้ง ท่านต้องการรับทราบเพลงดาบตระกูลโอ้ว ไยต้องให้เมี้ยวได้เฮียบลงมือด้วยตนเอง ข้าพเจ้าจะชี้แนะท่านสักหลายท่าเอง"

ฉั้งกุยลังเห็นฝีมือและกำลังข้อชัดดาบรับดาบของโอ้วฮุยเมื่อครู่ ทราบว่าคนผู้นี้ไม่ใช่บุรุษหนุ่มธรรมดา แต่จะอย่างไรไม่เห็นอยู่ในสายตา ตวาดถามว่า

"เจ้าเป็นใคร กลับกล้ากล่าวเขื่องโขต่อหน้าฉั้งตั่วเอี้ย ?"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเป็นสหายของเมี้ยวได้เฮียบ เมื่อครู่เห็นเมี้ยวได้เฮียบสำแดงเพลงดาบตระกูลโอ้วเป็นที่เลื่อมใสยิ่ง จดจำได้หลายกระบวนท่า คิดฝึกซ้อมสักครา ท่านเมื่อมีกระบี่ ได้แต่รบกวนท่านป้อนกระบวนท่าต่อข้าพเจ้า"

ฉั้งกุยลังขุ่นแค้นจนหน้าเขียวคล้ำ ไม่ทันเอ่ยปาก โอ้วฮุยกล่าวว่า

"รับดาบ"

ใช้ด้วยท่าทะลวงมือซ่อนดาบ ฟันใส่ทรวงอกอย่างหักโหม เป็นกระบวนท่าที่เมี้ยวนั้งหงส์เมื่อครู่ใช้กระแทกอาวุธในมือคนแซ่จี้ร่วงหล่นเอง ฉั้งกุยลังยกกระบี่ปิดป้อง เสียงดังคราหนึ่ง ดาบกระบี่ปะทะกัน ฉั้งกุยลังส่ายร่างโงนเงน โอ้วฮุยกลับถอยกายไปหนึ่งก้าว

ควรทราบว่าฉั้งกุยลังเป็นเจ้าสำนักมังกรฟ้าฝ่ายเหนือ ฝึกปรือเพลงกระบี่มังกรฟ้าตั้งแต่เล็ก มีพลังการฝึกปรือสี่สิบปี ย่อมมีพลังฝีมือลึกล้ำกว่าโอ้วฮุยทั้งสองปะทะกำลังภายในกัน โอ้วฮุยกลับเป็นรองขั้นหนึ่ง แต่ฉั้งกุยลังเห็นฝ่ายตรงข้ามอายุยังเยาว์ กลับมีกำลังข้อกล้าแข็งปานนี้ ความจริงเข้าใจว่ากระบี่นี้ต้องกระแทกโอ้วฮุยดาบหลุดจากมือ กระอักโลหิตรับบอบช้ำ มิคาดโอ้วฮุยเพียงถอยกายไปหนึ่งก้าว อดตื่นเต้นตระหนกมิได้

เมี้ยวนั้งหงส์ยืนอยู่หน้าประตู ได้ยินโอ้วฮุยสืบเท้าไปและได้ยินเสียงกระแสดาบ จากนั้นได้ยินดาบกระบี่ทั้งสองปะทะกัน โอ้วฮุยถอยกายไปหนึ่งก้าว จึงกล่าว

"น้องเรา กระบวนท่าทะลวงมือซ่อนดาบของเจ้านี้ใช้ได้ไม่เลว แต่เคล็ดสำคัญของเพลงดาบตระกูลโอ้วอยู่ที่กระบวนท่าลึกล้ำ ไม่ใช้กำลังปะทะกำลัง เจ้าถอยห่างไป ให้เราตาบอดจัดการมันเอง"

โอ้วฮุยพอฟังคำ "เคล็ดสำคัญของเพลงดาบตระกูลโอ้วอยู่ที่กระบวนท่าลึกล้ำ ไม่ใช้กำลังปะทะกำลัง" พลันฉุกคิดขึ้น

"คำพูดของเมี้ยวได้เฮียบนี้ชักนำเราออกจากความโง่เขลา คิดปะทะหักล้างกับศัตรู เท่ากับใช้จุดอ่อนของตนเองจู่โจมปมเด่นของฝ่ายตรงข้าม"

จากนั้นหวนนึกถึงแก่นแท้วิชาฝีมือที่เตี่ยปั่วซัวเคยอธิบายในป้อมตระกูลเซียง พอดีพ้องกับคำกล่าวของเมี้ยวนั้งหงส์ ยามลิงโลดยินดีร้องว่า

"ช้าก่อน เพลงดาบของเมี้ยวได้เฮียบ ข้าพเจ้าทดลองเพียงท่าเดียว ยังมีสิบกว่ากระบวนท่าไม่ได้ทดลองใช้"

เบือนหน้าไปยังฉั้งกุยลัง กล่าวว่า

"กระบวนท่าทะลวงมือซ่อนดาบนี้ ท่านทราบความร้ายกาจแล้วหรือไม่ ?"

ฉั้งกุยลังตวาดว่า

"เด็กโสโครก ยังไม่ไสหัวไปให้กับเรา ?"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ตกลง ท่านไม่ยินยอมพร้อมใจ ข้าพเจ้าจะร่ายรำใช้เพลงดาบตระกูลโอ้วออก ข้าพเจ้าหากใช้ไม่ถูกต้อง สู้ท่านไม่ได้ ข้าพเจ้าจะโขกศีรษะต่อท่าน ท่านหากพ่ายแพ้เล่า ?"

ฉั้งกุยลังตวาดด้วยโทสะ

"เราก็จะโขกศีรษะต่อเจ้า"

โอ้วฮุยยิ้มพลางกล่าวว่า

"นั่นกลับไม่ต้อง ท่านหากสู้เพลงดาบตระกูลโอ้วไม่ได้ ต้องปลดปล่อยสามพี่น้องตระกูลเจ็ง สามท่านนี้มีพลังการฝึกปรือเหนือล้ำกว่าท่านมากนัก หากสู้กันตัวต่อตัว ท่านไม่ใช่คู่มือเจ็งเฮียทั้งสาม เพียงอาศัยพวกมาก นับเป็นนักสู้ผู้กล้าใด ?"

คำพูดประดานี้หนึ่งนั้นกระตุ้นโทสะฝ่ายตรงข้าม สองเพื่อระบายความแค้นให้กับสามพี่น้องตระกูลเจ็ง สามพี่น้องตระกูลเจ็งถูกมัดมือทั้งสอง พอฟังบังเกิด

ความสำนึกตื้นตันยิ่ง

ฉั้งกุยลังความจริงกระทำการอย่างหมดจด พอฟังโอ้วฮุยกระตุ้นเช่นนี้ กลับไม่อาจสะกดกลั้นใจ ครุ่นคิดขึ้น

"เจ้าหากพ่ายแพ้แก่เราก็โขกศีรษะ ไหนเลยมีเรื่องง่ายดายปานนี้ ? วันนี้ต้องสังหารเจ้าได้คมกระบี่"

ดังนั้นโบกสะบัดแขนเสื้อข้างซ้าย มือซ้ายประกบนิ้วทำท่า สืบเท้าก้าวเฉียงสามก้าว ใช้ออกด้วยวิชาเจ่กยี่เกียมฮวบ (เพลงกระบี่เอกอักษร) อันเที่ยงแท้ของสำนักมังกรฟ้า

ทุกผู้คนเห็นหัวหน้าลงมือ พากันถอยห่างไป คบไฟในมือชูขึ้นสูง ล้อมเป็นวงอัดดีวงหนึ่ง โอ้วฮุยร้องว่า

"โอบจันทร์แนบอก ความจริงเป็นท่าหลอกล่อ ท่าต่อไปปิดประตูพัดเหล็ก"

ปากดวาดว่า ดาบผลักแล้วขวางวูบ เป็นกระบวนท่วงท่าเดียวกับเมี้ยวนั้งหงส์ เมื่อครู่ ฉั้งกุยลังขยับกายวูบ ขวางกระบี่แทงปราดอย่างเร่งร้อน โอ้วฮุยร้องว่า

"เมี้ยวได้เฮียบ ท่าต่อไปเป็นอย่างไร ?"

เมี้ยวนั้งหงส์ได้ยินโอ้วฮุยร้องขานท่าโอบจันทร์แนบอกและปิดประตูพัดเหล็ก ไม่ตื่นเต้นสงสัยกระไร เนื่องเพราะเพลงดาบตระกูลโอ้วดูจากเปลือกนอกไม่แตกต่างกับแนวทางดาบในยุทธจักร เพียงแต่พลิกแพลงกลับกลายสุดหยั่งคาด พอฟังโอ้วฮุยร้องถาม จึงกล่าว

"หลวงจีนไหว้พระ"

โอ้วฮุยปฏิบัติตาม ฟาดฟันดาบออก ฉั้งกุยลังแทงกระบี่เฉียง ๆ จี้ใส่ข้อมือโอ้วฮุย เมี้ยวนั้งหงส์พลันร้องว่า

"นกเหยี่ยวรุ้งพลิกตัว"

ไม่ทันกล่าวจบโอ้วฮุยก็หมุนตัว ฟันดาบออกด้วยท่านกเหยี่ยวรุ้งพลิกตัว

ฉั้งกุยลังใจหายวาบ ถอยปราดไปหนึ่งก้าว เสียงฉี่ดราหนึ่ง มุมเสื้อยาวถูกคมดาบฟันขาดไปแถบหนึ่ง มันหน้าแดงวูบ สะบัดกระบี่ควับ ควับ ควับ แทงติดต่อกันสามกระบี่อย่างว่องไว ในใจครุ่นคิดขึ้น

"เมี้ยวนั้งหงส์ท่านยังชี้แนะทันท่วงทีหรือ ?"

เมี้ยวนั้งหงส์รับฟังจนใจหายวาบ ลอบร้องย่ำแย่ กลับได้ยินโอ้วฮุยกล่าว

อย่างยิ้มแย้ม

"เมี้ยวได้เฮียบ ข้าพเจ้าหลบหลีกมันสามกระบี่แล้ว ไม่ทราบดีโต้อย่างไร ?"

เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวว่า

"กวนเพ้งเฮี่ยงอิ่น (กวนเพ้งเสนอดราดั้ง)"

โอ้วฮุยรับคำ ฟันดาบออกด้วยท่ากวนเพ้งเสนอดราดั้งจริง ๆ ดาบนี้แฝงพลังเร่งร้อนมีอานุภาพรุนแรง แต่เมี้ยวนั้งหงส์ร้องบอกก่อน ฉั้งกุยลั้งจะอย่างไรเป็นเจ้าสำนักหนึ่ง ทั้งมีฝีมือสูงเยี่ยม ทั้งยังมีนิสัยปราดเปรียว รีบถลันหลบหลีก

โอ้วฮุยฟันตามติดอีกดาบหนึ่ง กระบวนท่านี้เป็นท่าแม้แซท้ำไฮ้ (ยักษีหยั่งทะเล) พอใช้ดาบถึงกลางคันเมี้ยวนั้งหงส์ร้องว่า

"ยักษีหยั่งทะเล"

ผ่านไปสิบกว่ากระบวนท่า ฉั้งกุยลั้งกลับถูกคุกคามมือไม้ปั่นป่วนเป็นพัลวัน สายตายามชำเลืองมองเห็นผู้ชมดูล้วนมีสีหน้าตื่นเต้นตระหนก ดังนั้นพลิกแพลงเพลงกระบี่ ทิ่มแทงจู่โจมอย่างว่องไว โอ้วฮุยก็ทุ่มเทวิชาฝีมือที่ร่ำเรียนมา ใช้ความรวดเร็วสู้ความรวดเร็ว เมี้ยวนั้งหงส์ยังตวาดว่า

"สืบเท้าชิงดาบ ตั้งท่าดาบ กวนอิมนั่งแท่นบัว คนเสเพลกลับใจ..."

ทุกผู้คนเห็นเป้าหมายดาบของโอ้วฮุย ล้วนสอดคล้องกับคำบอกของเมี้ยว-นั้งหงส์ สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง

ซึ่งความจริงไม่น่าประหลาด เมื่อปลายราชวงศ์เหม็ง ยุทธจักรมีสี่ตระกูลยอดฝีมือ ประกอบด้วยตระกูลโอ้ว เมี้ยว ฮ่วม ฉั้ง เมี้ยวนั้งหงส์เป็นวีรบุรุษแห่งยุค แตกฉานเพลงกระบี่ ย่อมรู้ซึ้งถึงเพลงกระบี่สำนักมังกรฟ้า ยามนี้โอ้วฮุยกับฉั้งกุยลั้งต่อสู้กัน ท่านแม้มองไม่เห็น แต่พอฟังเสียงลมก็จำแนกออกว่าทั้งสองใช้กระบวนท่าใด โอ้วฮุยความจริงเลือกดาบใช้กระบวนท่าตามภูมิความรู้ที่ร่ำเรียนมา หากรอคอยเมี้ยวนั้งหงส์ชี้แนะค่อยใช้ดาบ ไหนเลยทันท่วงที ? เพียงแต่เพลงดาบที่โอ้วฮุยกับเมี้ยวนั้งหงส์ร่ำเรียนมาจากต้นตอเดียวกัน เมี้ยวนั้งหงส์ปากตวาดว่า โอ้วฮุยจู่โจมลงมือ พอดีผสานสอดคล้อง คล้ายผ่านการฝึกซ้อมมาก่อนก็ปาน

ฉั้งกุยลั้งครุ่นคิดขึ้น

"หรือคนผู้นี้เป็นศิษย์ของเมี้ยวนั้งหงส์ ? หาไม่เมี้ยวนั้งหงส์ไม่ได้ดาบอด

แสร้งใช้ผ้าขาวผูกตา แท้ที่จริงเห็นถนัดชัดเจน"

ขบคิดถึงตอนนี้ อดบังเกิดจิตขลาดเขลามิได้

ยามนี้โอ้วฮุยยิ่งร่ายรำเพลงดาบยิ่งรวดเร็ว เมี้ยวนั้งหงส์ฟังกระบวนท่าของทั้งสองไม่ออก จึงกล้ำกลืนคำพูดไว้ ในใจกลับครุ่นคิดขึ้น

"บุรุษหนุ่มนี้มีเพลงดาบลึกล้ำปานนี้ ไม่ทราบเป็นศิษย์ของยอดฝีมือท่านใด ?"

หากแม้นดวงตาท่านมองเห็น เห็นโอ้วฮุยใช้เพลงดาบของตระกูลโอ้วลึกล้ำปานนี้ ย่อมคำนวณออกแต่แรกว่า โอ้วฮุยเป็นศิษย์ของโอ้วเจ่กตอแล้ว

ยามนั้น วงล้อมของทุกผู้คนยิ่งมายิ่งห่างออกไป ล้วนกริ่งเกรงถูกคมดาบคมกระบี่ทำร้าย โอ้วฮุยหมุนตัวคราหนึ่ง พลันเห็นเที้ยเล้งซู่อยู่ภายในวง สีหน้าเปี่ยมแววห่วงใยกังวล ไม่ทราบเพราะเหตุใดกลับประหวัดนึกถึงเพลงรักของเฮ้งซ่างเหล็ก อดยิ้มให้กับนางมิได้ พลันหันหน้าไปตวาดว่า

"โอบจันทร์แนบอก ความจริงเป็นท่าหลอกล่อ"

ไม่ทันขาดคำ ได้ยินเสียงตังคราหนึ่ง กระบี่ฉั้งกุยล้งร่วงลงสู่พื้น บนมือแปดเปื้อนโลหิต โซซัดโซเซล่าถอย ส่ายร่างโงนเงนสองครา กระอักโลหิตจากปากคำหนึ่ง

ที่แท้ท่าโอบจันทร์แนบอกความจริงเป็นท่าหลอกล่อ ท่าต่อไปเป็นท่าปิดประตูพัดเหล็ก สองกระบวนท่านี้หนึ่งหลอกล่อหนึ่งจริงจัง ค่ำคืนนี้เมี้ยวนั้งหงส์กับโอ้วฮุยใช้ออกคนละครั้ง ฉั้งกุยล้งย่อมเห็นถนัดชัดแจ้ง ระหว่างการต่อสู้พลันได้ยินคำ "โอบจันทร์แนบอก ความจริงเป็นท่าหลอกล่อ" ย่อมระวังป้องกันท่าปิดประตูพัดเหล็กต่อไปของโอ้วฮุย มิคาดเพลงดาบตระกูลโอ้วมีความพิสดารที่สามารถพลิกแพลงทั้งเท็จจริง กระบวนท่าโอบจันทร์แนบอกพลันกลับกลายเป็นกระบวนท่าจริง โอ้วฮุยวกดาบวูบฟันใส่ข้อมือมัน จากนั้นฟาดฝ่ามือตามติดกระแทกถูกทรวงอกมันอย่างถนัดถนี่

โอ้วฮุยพอลงมือประสบผล หัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านไฉนรุ่มร้อนใจปานนี้ ไม่ฟังข้าพเจ้าจนจบ ข้าพเจ้าบอกว่าโอบจันทร์แนบอกความจริงเป็นท่าหลอกล่อ กลับกลายเป็นท่าจริง จะเป็นไรไป ? ท่านฟังครึ่งท่อนแรกไม่ได้ฟังครึ่งท่อนหลัง"

ฉั้งกุยล้งเลือดล[illegible] เป็นป่วน คล้ายจะกระอั[illegible]ดออก[illegible] ทราบว่าวันนี้

พ่ายแพ้ยับเยิน ทั้งกริ่งเกรงเมี้ยวนั้งหงส์ไม่ได้ดาบอดจริง ฝืนใจข่มเลือดลม ชี้มือไปยังสามพี่น้องตระกูลเจ็ง สั่งให้บริวารแก้มัดออก จากนั้นโบกมือวูบ หันกายไป อดกระอักโลหิตออกมาอีกคำหนึ่งมิได้

โกวเนี้ยน้อยที่ซัดอาวุธลับเหล็กเหลี่ยมเป็นบุตรีของฉั้งกุยลั้ง ซึ่งเกิดจากภรรยาคนก่อนนามฉั้งแซบุ้นเห็นบิดารับบาดเจ็บบอบช้ำรีบถลันมาประคอง กล่าวเบา ๆ

"บิดา พวกเราไปกันเถอะ"

ฉั้งกุยลั้งผงกศีรษะ สาวเท้าก้าวเดินไป คนในบริเวณแม้มีพวกมาก แต่พอขาดผู้นำก็ไม่มีแก่ใจต่อสู้ เมี้ยวนั้งหงส์ตะปบคนรับบาดเจ็บภายในห้องทั้งห้าขึ้น เหวี่ยงออกไปทีละคน ทุกผู้คนยื่นมือรับไว้ หันกายจากไป

เที้ยเล้งซู่พลันร้องว่า

"โกวเนี้ยน้อย รับอาวุธลับกลับบ้านไป"

ดวัดมือขวา ซัดเหล็กเหลี่ยมใส่ฉั้งบุ้นแซ

ฉั้งบุ้นแซกลับไม่เหลียวหน้ากลับมา ยื่นมือซ้ายมาด้านหลัง ช้อนวูบรับไว้ ฝีมือรวบรัดหมดจดยิ่ง มิคาดเหล็กเหลี่ยมพอตกไปในมือ นางพลันสะดุ้งเฮือก สะบัดเหวี่ยงเหล็กเหลี่ยมทิ้งลงบนพื้น มือซ้ายสะบัดเร่า ๆ คล้ายกับเหล็กเหลี่ยมนั้นร้อนลวกยิ่ง

โอ้วฮุยหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ผงแมลงป่องแดง"

เที้ยเล้งซู่ยิ้มตอบ นางฉาบผงแมลงป่องแดงอยู่บนเหล็กเหลี่ยมจริง ๆ

ชั่วพริบตา ฉั้งกุยลั้งและพวกหลบหนีไปจนหมดสิ้น หน้าห้องน้อยกลับคืนสู่สภาพมืดมิดอีกครา เจ็งเตี่ยวเอ็งกล่าวเสียงกังวาน

"เมี้ยวได้เฮียบ วันนี้โจรร้ายพ่ายแพ้ไปคงไม่ย้อนกลับมาอีก เราสามพี่น้องไม่มีความสามารถปกป้องเป็นที่ละอายยิ่ง ขอให้ดวงตาท่านทุเลาเป็นปรกติแต่เนิ่น ๆ"

จากนั้นกล่าวกับโอ้วฮุยว่า

"น้องเรา เราสามพี่น้องคบหาสหายเช่นท่าน วันหน้าหากมีคำใช้สอยยินยอมรับใช้สุดชีวิต"

คนทั้งสามประสานมือ สาวเท้าก้าวปราดจากไป

โอ้วฮุยทราบว่าสามพี่น้องเพลี่ยงพล้ำถูกคร่ากุม รู้สึกเสื่อมเสียหน้า ดังนั้นไม่กล่าวกระไรอีก เมี้ยวนั้งหงส์จำแนกบุญคุณความแค้นกระจ่าง ปากกลับไม่ชมชอบเจรจามากความ เพียงประสานมือตอบ ได้ยินฉั้งกุยล้งและพวกหลบหนีขึ้นเหนือ สามพี่น้องตระกูลเจ็งกลับลงสู่ใต้

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ท่านทั้งสองมีฝีมือสูงเยี่ยม ข้าพเจ้านับว่าเปิดหูเปิดตาแล้ว เมี้ยวได้เฮียบท่านโปรดกลับเข้าห้อง ให้ข้าพเจ้าตรวจดูดวงตาของท่าน"

ดังนั้นคนทั้งสามกลับเข้าห้อง โอ้วฮุยจัดโต๊ะเก้าอี้ที่ล้มขึ้น จุดตะเกียงน้ำมัน เที้ยเล้งซู่แก้ผ้าขาวปิดตาเมี้ยวนั้งหงส์ออก มือถือเชิงเทียน ตรวจดวงตาโดยละเอียด

โอ้วฮุยไม่มองดูดวงตาที่บาดเจ็บของเมี้ยวนั้งหงส์ เพียงจับตาดูสีหน้าเที้ยเล้งซู่ คิดสังเกตจากสีหน้านางดูว่าอาการบาดเจ็บของเมี้ยวนั้งหงส์มีหนทางรักษาหรือไม่ แต่เที้ยเล้งซู่ตากระจ่างสุกใสราวน้ำค้างกลางหาว สีหน้าเพียงปรากฏแววครุ่นคิด ทั้งไม่มีทีท่าลำบากใจและไม่มีแววยินดี บันดาลให้ผู้คนคาดคำนวณไม่ถูก

เมี้ยวนั้งหงส์กับโอ้วฮุยล้วนเป็นคนขวัญกล้าแข็ง แต่พริบตานี้กลับไหวหวั่นไม่สบายใจยิ่งกว่าตอนตกอยู่ในวงล้อมศัตรูเข้มแข็งอีก ชั่วครู่ให้หลังเที้ยเล้งซู่ยังเพ่งตาไม่กล่าววาจา เมี้ยวนั้งหงส์ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ยาพิษนี้ร้ายกาจยิ่ง ทั้งเสียเวลาเนิ่นนาน หากยากที่จะรักษาได้โกวเนี้ยโปรดบอกตรง ๆ"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"หากรักษาดุจเดียวกับคนธรรมดาไม่ยากนัก เพียงแต่เมี้ยวได้เฮียบไม่ใช่คนธรรมดา"

โอ้วฮุยกล่าวอย่างสงสัยใจ

"เป็นไรหรือ ?"

"เมี้ยวได้เฮียบฉายาพิชิตทั่วแผ่นดินไร้ผู้ต่อต้าน มีพลังฝีมือกล้าแข็ง ย่อมมีประกายตาวาววับทรงอำนาจ หากถูกข้าพเจ้าที่เป็นแพทย์ธรรมดารักษาจน

ไร้ประกาย ไยมิใช่น่าเสียดายยิ่ง ?"

เมี้ยวนั้งหงส์หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"โกวเนี้ยมีคารมคมคาย วิชาแพทย์ย่อมสูงเยี่ยมยิ่ง ไม่ทราบมีคำเรียกหากับเจ็กเที่ยงได้ชื่ออย่างไร ?"

เทียเลังซู่กล่าวว่า

"ที่แท้เมี้ยวได้เฮียบเป็นสหายกับชือแป๋ผู้ล่วงลับ..."

เมี้ยวนั้งหงส์งงงันวูบกล่าวว่า

"เจ็กเที่ยงได้ชือมรณภาพแล้ว ?"

"ถูกแล้ว"

เมี้ยวนั้งหงส์ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"เรามีคำพูดคิดบอกกล่าวกับโกวเนี้ย"

โอ้วฮุยเห็นท่านมีสีหน้าผิดปรกติ สร้างความสงสัยใจยิ่ง จากนั้นครุ่นคิด "เจ้าโอสถมือพิษผู้เป็นชือแป๋เทียโกวเนี้ย ฉายาบ้อเที่ยง (ไร้โมหะ) เมี้ยว-ได้เฮียบไฉนเรียกท่านเป็นเจ็กเที่ยง (หนึ่งโมหะ) ?"

ได้ยินเมี้ยวนั้งหงส์กล่าวว่า

"ครั้งกระโน้นชือแป๋ท่านกับเรามีข้อบาดหมางเล็กน้อย เราเคยเสียมารยาททำร้ายชือแป๋ท่าน"

เทียเลังซู่ส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า

"ชือแป๋ผู้ล่วงลับนิ้วมือซ้ายขาดไปสองนิ้ว เป็น มี้ยวได้เฮี บใช้กระบี่ฟันขาดไป ?"

"มิผิด มาตรว่าภายหลังชือแป๋ท่านดำเนินกา: าอบโด้นับว่าเสมอตัว แต่เมื่อคืนก่อนน้องผู้นี้คิดไปขอความช่วยเหลือชือแป๋ท่าน เร าทร บว่าเะเลืองเรี่ยวแรงสูญเปล่า วันนี้โกวเนี้ยมายังที่นี้ เรายังเข้าใจว่าได้รับคำสั่งอาจารย์มาระงับการจองเวร มิคาดชือแป๋ท่านมรณภาพไปก่อน โกวเนี้ยคงไม่ท าบความหลังนี้กระมัง ?"

เทียเลังซู่สั่นศีรษะกล่าวว่า

"ไม่ทราบ"

เมี้ยวนั้งหงส์หันกายเข้าห้องชั้นใน ประคองกล่องเหล็กออกมาใบ เนึ่ง

ส่งมอบต่อเที้ยเล้งซู่ กล่าวว่า

"นี่เป็นของตกทอดของซือแป๋ท่าน โกวเนี้ยพอเปิดดูจะทราบเอง"

กล่องเหล็กนี้กว้างยาวประมาณแปดนิ้ว สนิมจับเกรอะกรัง แสดงว่าเป็นของเก็บรักษานานปี เที้ยเล้งซู่เปิดฝากล่องออก เห็นในกล่องมีโครงกระดูกของงูเล็ก ๆ ตัวหนึ่ง ยังมีขวดเคลือบใบหนึ่ง บนขวดสลักอักษร 'จั้วเอี๊ยะ' (ยาถอนพิษงู) นางจดจำออกว่าขวดยาชนิดนี้เป็นของที่ซือแป๋ใช้เสมอ เพียงไม่ทราบโครงกระดูกงูเป็นความหมายใด

เมี้ยวนั้งหงส์ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ซือแป๋ท่านกับเราสนทนาไม่ลงรอย ทั้งสองประมือกัน วันที่สองซือแป๋ท่านใช้คนส่งกล่องเหล็กใบนี้มา ฝากคำพูดว่า 'หากมีกำลังขวัญ ก็เปิดกล่องดู ไม่เช่นนั้นก็โยนลงแม่น้ำเถอะ'

เราย่อมไม่อาจทนการกระตุ้นของมัน พอเปิดฝากล่องออก ปรากฏงูน้อยตัวนี้พุ่งควับออกมา กัดใส่หลังมือเราเขี้ยวหนึ่ง งูน้อยนี้มีพิษร้ายแรง แขนเราถึงกับแปรเปลี่ยนเป็นดำคล้ำ แต่ซือแป๋ท่านแนบยาถอนพิษงูอยู่ในกล่องเหล็ก เราพอรับประทานลงไปนับว่ารอดชีวิตได้ แต่ก็สร้างความเจ็บปวดทรมานนัก"

โอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่หันไปมองหน้ายิ้มให้แก่กัน รู้สึกนี่ความจริงเป็นเรื่องถนัดของเจ้าโอสถมือพิษ เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวต่อ

"พวกเราบอกกล่าวชัดแจ้ง ผู้แซ่เมี้ยวไม่เคยเอาเปรียบผู้คน โกวเนี้ยรักษาเยียวยาเราด้วยกุศลเจตนา คาดว่าไม่ใช่เจตนาของเจ็กเที่ยงได้ซือ รบกวนโกวเนี้ยรอนแรมเดินทางมา เราขอขอบคุณ ณ ที่นี้"

พลางประสานมือ ผุดลุกขึ้นเดินถึงข้างประตูเป็นความหมายส่งแขก

โอ้วฮุยลอบนับถือเลื่อมใส รู้สึกเมี้ยวนั้งหงส์ประพฤติเปิดเผยองอาจ ไม่ละอายต่อคำ 'วีรบุรุษ' จริง ๆ เที้ยเล้งซู่กลับผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"เมี้ยวได้เฮียบ ซือแป๋เราไม่ได้เรียกเจ็กเที่ยงแต่แรกแล้ว"

เมี้ยวนั้งหงส์ถามว่า

"เป็นไรหรือ ?"

"ซือแป๋ก่อนออกบวชอารมณ์วู่วามยิ่ง หลังจากออกบวชมีฉายาได้เที่ยง (โมห มหันต์) ภายหลังผ่านการบำเพ็ญภาวนาจึงเปลี่ยนชื่อเป็นเจ็กเที่ยง (หนึ่ง

โมหะ) หากแม้นตอนที่ประมือกับเมี้ยวได้เฮียบไม่ได้เรียกเจ็กเที่ยง ยังคงเรียกได้เที่ยง อย่างนั้นในกล่องเหล็กมีแต่งูพิษปราศจากยาขจัดแล้ว"

เมี้ยวนั้งหงส์ผงกศีรษะ เที้ยเล้งซู่กล่าวต่อ

"ขณะที่ท่านผู้เฒ่ารับข้าพเจ้าเป็นศิษย์ มีฉายามุ้ยเที่ยง (ธุลีโมหะ) เมื่อสามปีก่อนเปลี่ยนเป็นบ้อเที่ยง (ไร้โมหะ) เมี้ยวได้เฮียบหากยึดถือความคิดดั้งเดิมออกจะดูแคลนชื่อแป้ข้าพเจ้าไปแล้ว"

เมี้ยวนั้งหงส์ส่งเสียงดังอ้อ เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ท่านผู้เฒ่าตอนสำเร็จมรรคผล นับว่าสำนึกรู้แจ้ง ไร้โมหะไร้ยินดี ไหนเลยถือข้อบาดหมางเล็กน้อยของท่านใส่ใจอีก ?"

เมี้ยวนั้งหงส์ตบขาอ่อนดังฉาด ร้องว่า

"ใช่แล้ว เราดูแคลนสหายเก่าเกินไปจริง ๆ จากกันสิบกว่าปีผู้อื่นไหนเลยหยุดนิ่งกับที่เช่นเดียวกับเราเมี้ยวนั้งหงส์ ? โกวเนี้ยแซ่ใด ?"

เที้ยเล้งซู่เม้มปากหัวร่อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแซ่เที้ย"

ล้วงกล่องไม้จากในห่อผ้าใบหนึ่ง เปิดฝากล่องออก หยิบฉวยมีดเล็ก ๆ เล่มหนึ่ง เข็มทองเล่มหนึ่งออกมา กล่าวว่า

"เมี้ยวได้เฮียบโปรดผ่อนคลายจุดทั่วร่าง"

เมี้ยวนั้งหงส์รับคำว่า

"ตกลง"

โอ้วฮุยเห็นเที้ยเล้งซู่ถือมีดเข็มเดินถึงเบื้องหน้าเมี้ยวนั้งหงส์ บังเกิดความคิดประการหนึ่งวูบขึ้น

"เมี้ยวได้เฮียบมีความแค้นกับเจ้าโอสถมือพิษ ชาวยุทธจักรจิตใจยากจะหยั่ง เที้ยโกวเนี้ยหากอ้างชื่อรักษาเยียวยา ลงมือด้วยอำมหิต เราโอ้วฮุยไยมิใช่ตกเป็นเครื่องมือยืมดาบฆ่าคนเป็นคำรบสอง ? ยามนี้เมี้ยวได้เฮียบผ่อนคลายจุดทั่วร่าง เพียงแทงเข็มใส่จุดเบา ๆ ก็สามารถทำร้ายท่านถึงแก่ชีวิต"

ขณะลังเล เที้ยเล้งซู่เหลียวหน้ามา ส่งมีดน้อยแก่มัน กล่าวว่า

"ท่านถือให้กับข้าพเจ้า"

พลันเห็นโอ้วฮุยมีสีหน้าผิดปรกติ ดังนั้นเข้าใจด้วยปัญญาไว กล่าวว่า

"เมี้ยวได้เฮียบวางใจ ท่านกลับไม่วางใจหรือ ?"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"หากรักษาบาดเจ็บให้กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าวางใจอย่างเต็มที่"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ท่านว่าข้าพเจ้าเป็นคนดี หรือเป็นคนร้าย ?"

คำถามนี้ถามตรง ๆ โอ้วฮุยไม่ขบคิดใคร่ครวญ กล่าวว่า

"ท่านย่อมเป็นคนดี"

เที้ยเล้งซู่ปีติยินดียิ่ง ยิ้มให้กับโอ้วฮุย นางผิวกายซูบเหลือง ความจริงไม่งดงามกระไร แต่พอแย้มยิ้มถึงกับผุดผาดปานบุปผาแรกแย้ม เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ท่านเชื่อถือข้าพเจ้าแล้ว ?"

พลางหน้าแดงวูบ เบือนหน้าไปอีกทางหนึ่ง ไม่กล้าสบตากับโอ้วฮุยอีก

โอ้วฮุยงอนิ้วดีดใส่หน้าผากตนเองดังเป๊าะ กล่าวว่า

"ตีเจ้าเด็กน้อยโง่งม"

จากนั้นพลันฉุกคิดขึ้น

"นางถามเรา ท่านเชื่อถือข้าพเจ้าแล้ว ? ไฉนต้องหน้าแดง ?"

เพลงรักที่เฮังช่างเหล็กร้องคลอ พลันดังขึ้นในห้วงสมอง

"ดรุณีน้อยผูกพันพิศวาส ท่านไม่อาจรานรักดรุณีน้อย..."

เที้ยเล้งซู่ยกเข็มทองแทงใส่จุดเอี้ยงแป๊ะบนดวงตา จุดเจ็งเม้งที่ข้างดวงตา จุดเซ้งขิบที่ใต้ดวงตาของเมี้ยวนั้งหงส์ จากนั้นใช้มีดน้อยกรีดใต้จุดเซ้งขิบเป็นรอยแผลเล็กน้อย เปลี่ยนเข็มทองอีกเล่มหนึ่งแทงใส่รอยกรีด นางใช้นิ้วหัวแม่มือคีบปลายเข็มแล้วปล่อยออกมา ปลายเข็มก็ปรากฏโลหิตดำไหลออกมา ที่แท้เข็มทองเล่มนี้ในกลวง เห็นโลหิตหลั่งไม่หยุดยั้ง จากเลือดดำกลายเป็นม่วง จากเลือดม่วงกลายเป็นแดง

โอ้วฮุยชมดูถึงตอนนี้ ทราบว่าพิษถ่ายออกมาหมดสิ้นแล้ว ต้องโห่ร้องว่า

"สำเร็จแล้ว"

เที้ยเล้งซู่ปลิดใบจากต้นไฮ้ทั้งเจ็ดเกสรมาสี่ใบ ทุบจนแหละเละ พอกลงดวงตาเมี้ยวนั้งหงส์ กล้ามเนื้อบนใบหน้าเมี้ยวนั้งหงส์กระตุกเล็กน้อย จากนั้นเก้าอี้ใต้ร่างบังเกิดเสียงกร๊อบคราหนึ่ง เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"เมี้ยวได้เฮียบ ข้าพเจ้าได้ยินโอ้วตั่วกอบอกว่าท่านมีบุตรีนางหนึ่ง น่ารัก น่าเอ็นดูยิ่ง นางอยู่ที่ใด ?"

"ที่นี้ไม่สงบเรียบร้อย ส่งไปยังบ้านเรือนข้างเคียงแล้ว"

เที้ยเล้งซู่ใช้แถบผ้าผูกปิดดวงตาท่าน กล่าวว่า

"ใช้ได้แล้ว สามวันให้หลังรอจนอาการเจ็บปวดผ่านพ้น คันชาสุดทนทาน แกะแถบผ้าออกก็ไม่มีเรื่องราวใด ตอนนี้เชิญเข้าไปนอนพักผ่อน โอ้วตั่วกอ พวกเราไปหุงหาอาหาร"

เมี้ยวนั้งหงส์ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"น้องเรา เราถามเจ้าประโยคหนึ่ง วีรบุรุษเลี่ยวตังโอ้วเจ่กตอเป็นแป๊ะแป๋ (ลุง) หรือเจ็กแป๋ (อา) เจ้า ?"

ควรทราบว่า โอ้วฮุยใช้เพลงดาบตระกูลโอ้วโค่นฉั้งกุยลังพ่ายแพ้ เมี้ยวนั้งหงส์แม้ไม่เห็นกับตา แต่ฟังออกว่ามันมีเพลงดาบเหนือธรรมดา หากมิใช่ได้รับถ่ายทอดจากโอ้วเจ่กตอ ไม่มีพลังฝีมือเช่นนี้ โอ้วฮุยต้องยิ้มอย่างขมขื่นกล่าวว่า

"วีรบุรุษเลี่ยวตังท่านนี้ ไม่ใช่แป๊ะแป๋ข้าพเจ้าและไม่ใช่เจ็กแป๋ข้าพเจ้า"

เมี้ยวนั้งหงส์สงสัยใจยิ่ง หวนนึกถึงเพลงดาบตระกูลโอ้วไม่ถ่ายทอดแก่คนนอก บุรุษหนุ่มนี้ก็แซ่โอ้วชัด ๆ ไม่ทราบเป็นอะไรกับโอ้วเจ่กตอ จึงกล่าว

"อย่างนั้นโอ้วเจ่กตอโอ้วไต่เฮียบกับท่าน มีคำเรียกหาอย่างไร ?"

โอ้วฮุยลำบากใจยิ่ง เนื่องเพราะไม่ทราบระหว่างเมี้ยวนั้งหงส์กับบิดาผู้ล่วงลับ ที่แท้มีความผูกพันอย่างไร ไม่ต้องการเปิดเผยศักดิ์ศรีแท้จริง กล่าวว่า

"โอ้วไต้เฮียบหรือ ท่านผู้เฒ่าถึงแก่กรรมนานปี ข้าพเจ้าไหนเลยมีวาสนาเรียกหาท่านผู้เฒ่าอันใด ?"

ในใจครุ่นคิดขึ้น

"ในชีวิตเราหากมีบุญวาสนาเรียกบิดามารดาสักคำ ได้รับการขานตอบจากพวกท่านคำหนึ่ง ยังมุ่งหวังสิ่งใด ?"

เมี้ยวนั้งหงส์ลอบสงสัยใจ ยืนตะลึงลานชั่วขณะ จึงสั่นศีรษะเล็กน้อย หวนกลับเข้าห้องนอน เที้ยเล้งซู่เห็นโอ้วฮุยมีสีหน้าหมองหม่น คิดหยอกเย้ามันสักครา จึงกล่าว

"โอ้วตั่วกอ ท่านเหน็ดเหนื่อยครึ่งค่อนวัน นั่งสักครู่เถอะ"

โอ้วฮุยสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่เหนื่อย"

"ท่านนั่งลง ข้าพเจ้ามีคำพูดกล่าวกับท่าน"

โอ้วฮุยปฏิบัติตามทรุดนั่งลง พลันรู้สึกใต้ตะโพกเบาวูบ เสียงแกร๊บดราหนึ่ง เก้าอี้หักเป็นสี่ห้าส่วน เทียเล้งซู่ปรบมือหัวร่อร่า กล่าวว่า

"วัวใหญ่หนักห้าร้อยชั่ง ก็ไม่หนักเท่าท่าน"

โอ้วฮุยมีวิชาท่อนล่างหนักแน่นยิ่ง มาดรแม้นนั่งถูกอากาศธาตุแต่ยังปักหลักมั่น ไม่เสียหลักล้มลง ในใจประหลาดใจยิ่ง เทียเล้งซู่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ใบของต้นไฮ้ทั้งเจ็ดเกสรพอพอกลงบนเนื้อ เจ็บปวดกว่าถูกมีดกรีดสิบเท่า หากเปลี่ยนเป็นท่าน คงร้องมารดาเราออกมาแล้ว"

โอ้วฮุยยิ้มออกมา ค่อยเข้าใจในบัดดล ที่แท้เมื่อครู่เมี้ยวนั้งหงส์ข่มความเจ็บปวด แม้ไม่แสดงออกทางสีหน้าแต่ใช้กำลังภายในกดทับเก้าอี้จนแหลกสลายแต่แรก

ทั้งสองหุงข้าวหม้อใหญ่ ผัดผักสามจาน เชิญเมี้ยวนั้งหงส์ออกมารับประทาน เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวว่า

"ดื่มสุราได้หรือไม่ ?"

เทียเล้งซู่กล่าวว่า

"ดื่มได้ ไม่ว่าอะไรล้วนไม่ห้าม"

เมี้ยวนั้งหงส์นำเหล้าขาวออกมาสามขวด จัดวางอยู่เบื้องหน้าทุกผู้คน ขวดหนึ่ง กล่าวว่า

"ทั้งหมดรินสุราดื่มเอง ไม่ต้องเกรงใจ"

พลางรินสุราลงในชามครึ่งชาม ยึดคอดื่มรวดเดียวหมดสิ้น

โอ้วฮุยเป็นคนนิยมสุรา ดังนั้นดื่มเป็นเพื่อนครึ่งชาม เทียเล้งซู่ไม่ดื่มสุรา กลับรินเหล้าขาวครึ่งชามลงในกระถางที่เพาะต้นไฮ้ทั้งเจ็ดเกสร กล่าวว่า

"ดอกไม้นี้ต้องใช้สุรารด หากรดด้วยน้ำจะเฉาตาย ข้าพเจ้าตอนเพาะเปรียงหอมจรุง ฉุกคิดถึงเหตุผลข้อนี้ ซือเฮียซือเจ้าทั้งหลายไม่เข้าใจ วุ่นวายเป็นเวลาสิบกว่าปี กลับเพาะไม่สำเร็จ"

เทสุราที่เหลือครึ่งขวดลงในชามของเมี้ยวนั้งหงส์และโอ้วฮุย ตนเองรับ-

ประทานข้าวเป็นเพื่อน เมี้ยวนั้งหงส์ดื่มสุราอีกครึ่งชาม บังเกิดความกระดือรือร้นจนคึกคัก กล่าวว่า

"น้องแซ่โอ้ว เพลงดาบของเจ้าเป็นผู้ใดสอนให้ ?"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ไม่มีคนสอน ข้าพเจ้าเรียนจากภาพวาดและเคล็ดอธิบายในตำราดาบเล่มหนึ่ง"

เมี้ยวนั้งหงส์ส่งเสียงดังอืมม์คำหนึ่ง โอ้วฮุยกล่าวต่อ

"ภายหลังพบพานเตี่ยซาตึงแกแห่งสมาคมบุปผาแดง ถ่ายทอดเคล็ดความสำคัญของเพลงหมัดไท้เก๊กแก่ข้าพเจ้า"

เมี้ยวนั้งหงส์ตบขาอ่อนฉาดหนึ่ง ถามว่า

"เป็นยูไลพันกรเตี่ยปั๋วซัว ?"

"ถูกแล้ว"

"รับทราบมานานว่าเหล่าผู้กล้าในสมาคมบุปผาแดงอาจหาญถือคุณธรรม น่าเสียดายที่เร้นกายแดวันชิงเกียง ผู้แซ่เมี้ยวไม่มีวาสนารู้จัก เป็นที่น่าเสียใจจริง ๆ"

โอ้วฮุยฟังออกว่า น้ำคำท่านให้การยกย่องเตี่ยปั๋วซัวยิ่ง ในใจก็ปลาบปลื้มยินดี เมี้ยวนั้งหงส์รินสุราจนหมดขวด ยกชามดื่มหมดสิ้น พลันลุกขึ้น คลำพบดาบที่จัดวางบนโต๊ะเตี้ย กล่าวว่า

"น้องแซ่โอ้ว ครั้งกระโน้นเราพบพานโอ้วเจ่กดอได้เฮียบ มันถ่ายทอดเพลงดาบตระกูลโอ้วแก่เรา วันนี้เราใช้ขับไล่ศัตรูเข้มแข็ง เจ้าใช้โค่นฉั้งกุยล้ง นับเป็นเพลงดาบชุดนี้เอง เป็นเพลงดาบอันประเสริฐจริง ๆ"

พลันแหงนหน้ากู่ร้องดังยาวนาน กระโดดปราดออกนอกห้อง ยกดาบตั้งขึ้น ร่ายรำเพลงดาบตระกูลโอ้วออกมา เห็นท่านฝีเท้าหนักแน่น คมดาบกรีดกราย บัดเดี๋ยวปลอดโปร่งแช่มช้า บัดเดี๋ยวแกร่งกร้าวรวดเร็ว ทุกกระบวนท่าแฝงพลังเปี่ยมล้น

โอ้วฮุยเพ่งตาชมดู เห็นกระบวนท่าของท่านเป็นเช่นเดียวกับที่บันทึกบนตำราดาบ เพียงแต่สภาวะดาบค่อนข้างรั้งยั้งและเชื่องช้ากว่าที่ตนเองใช้ออก เข้าใจว่าท่านต้องการให้มันชมดูโดยชัดเจน จงใจผ่อนช้าลง เมี้ยวนั้งหงส์พอ

ร่ายรำเพลงดาบจบสิ้น ก็ขวางดาบยืนหยัดมั่น กล่าวว่า

"น้องเรา อาศัยเพลงดาบของเจ้าสามารถเอาชัยฉั้งกุยลังอย่างเหลือเฟือ แต่รอจนดวงดาเราทุเลา เกรงว่าเจ้าไม่อาจสู้เสมอเราได้"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ย่อมแน่นอน ผู้เยาว์ไหนเลยเป็นคู่มือของเมี้ยวได้เฮียบ ?"

"ผิดแล้ว ครั้งกระโน้นโอ้วได้เฮียบใช้เพลงดาบชุดนี้ต่อสู้กับเราห้าวันเต็ม ๆ ไม่อาจจำแนกความเหลื่อมล้ำต่ำสูง ขณะที่มันใช้ดาบ ยังเชื่องช้ากว่าเจ้ามากนัก และซุกงำกว่ามากนัก"

โอ้วฮุยงงงันวูบกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้"

"มิผิด หากเป็นผู้เหย้าคุกคามแขก มิสู้แขกรุกรานผู้เหย้า ความอ่อนชนะความแก่ เชื่องช้าชนะเร่งร้อน การพัน ลื่น บิด ขูด ดึง สกัด ยังประเสริฐกว่าการคลี่ ปาด เกี่ยว สับ แทง ฟันอีก"

ที่แท้เคล็ด 'เป็นผู้เหย้าคุกคามแขก แขกรุกรานผู้เหย้า' ล้วนเป็นสภาวะในการใช้ดาบ ใช้ปลายดาบปัดป่ายอาวุธศัตรูถือเป็น 'อ่อน' ใช้คมดาบใกล้ด้ามปัดป่ายอาวุธศัตรูถือเป็น 'แก่' ด้านรับเชื่องช้ากว่าถือเป็น 'เชื่องช้า' เสือกดาบเข้าด้านก่อนถือเป็น 'เร่งร้อน' สำหรับการพัน ลื่น บิด ขูดทั้งหลายก็เป็นเคล็ดวิชาการใช้ดาบ

เมี้ยวนั้งหงส์เก็บดาบ หยิบตะเกียบพุ้ยข้าวสองคำ กล่าวว่า

"เจ้าค่อย ๆ ตีความเหตุผลเหล่านี้ ภายหน้าต้องครองความยิ่งใหญ่ในบู๊ลิ้มท่องทะยานทั่วยุทธจักร"

โอ้วฮุยรับคำดังอึมม์ ยกตะเกียบแต่ไม่คีบกับ ในใจใคร่ครวญคำพูดของท่าน ตะเกียบจึงค้างอยู่กลางอากาศ เที้ยเล้งซู่ใช้ตะเกียบเคาะตะเกียบมันเบา ๆ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ไม่รับประทานข้าวแล้วหรือ ?"

โอ้วฮุยกำลังค้นคว้าเคล็ดดาบ พลังทั่วร่างถ่ายเทมายังแขนขวาโดยไม่รู้สึกตัว เที้ยเล้งซู่พอเคาะตะเกียบมาถึง ตะเกียบของมันย่อมบังเกิดพลังกระแทกสะท้อนขึ้น เสียงดั๊กเบา ๆ ตะเกียบของเที้ยเล้งซู่ทั้งคู่กลับถูกกระแทกหักเป็น

สี่ท่อน นางอุทานเบา ๆ กล่าวว่า

"อวดโอ้ฝีมือหรือ ?"

โอ้วฮุยรีบยิ้มประจบกล่าวว่า

"ขออภัย ข้าพเจ้านึกถึงคำพูดของเมี้ยวได้เฮียบ อดเคลิบเคลิ้มมิได้"

พลางส่งตะเกียบในมือแก่นาง ปากพึมพำว่า

'"ความอ่อนชนะความแข็ง เชื่องช้าเหนือว่าเร่งร้อน หากผู้เหย้ารังแกแขก..."

พอเงยหน้าขึ้น เห็นนางใช้ตะเกียบที่ตนเองใช้แล้วพุ้ยข้าวรับประทานโดยไม่ถือสา ต้องหน้าแดงวูบ คิดลุกขึ้นเช็ดให้กับนางก็ไม่ทันการณ์ คิดกล่าวคำขออภัยก็ออกจะเปิดเผยไป ดังนั้นเข้าครัวไปหยิบตะเกียบอีกคู่หนึ่ง

โอ้วฮุยพุ้ยข้าวหลายคำ ยื่นตะเกียบไปยังจานผักกาดขาวหมายคีบผัก ตะเกียบของเมี้ยวนั้งหงส์พอดียื่นออก ปัดวูบเบา ๆ กันตะเกียบของโอ้วฮุยเบนเบือน กล่าวว่า

"นี่คือเคล็ดสกัด"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"มิผิด"

ยื่นตะเกียบออกอีกครา แต่ตะเกียบของเมี้ยวนั้งหงส์ทั้งคู่ตั้งรับอย่างเข้มงวดรัดกุม ไม่ว่าโอ้วฮุยชิงสูงปัดต่ำอย่างไร ไม่อาจยื่นถึงจานผักได้ โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"ขณะร่ายดาบต่อสู้กัน ท่านแม้มองไม่เห็น แต่สามารถฟังเสียงลมจำแนกอาวุธ แยกแยะแนวทางกระบวนท่าศัตรู ยามนี้เราใช้ตะเกียบเล็ก ๆ คู่หนึ่งยื่นออกโดยไร้เสียง ท่านสังเกตพบได้อย่างไร ?"

ทั้งสองรุกรับหาญหักอีกหลายกระบวนท่า โอ้วฮุยพลันได้คิด ที่แท้กระบวนท่าของเมี้ยวนั้งหงส์ตอนนี้ล้วนใช้หลักวิชา 'เคลื่อนไหวทีหลังชิงสยบ' รอจนตะเกียบทั้งสองฝ่ายกระทบกันค่อยพลิกแพลงตามสภาวะ พ้องกับหลักการ 'เป็นแขกคุกคามผู้เหย้า เชื่องช้าเหนือกว่าเร่งร้อน'

โอ้วฮุยพอเข้าใจในหลักการก็ไม่ยื่นตะเกียบชิงกับอีก กลับยกตะเกียบค้างอยู่กลางอากาศ เพ่งมองตะเกียบของเมี้ยวนั้งหงส์ ตะเกียบของตนเคลื่อนต่ำลงทีละนิ้ว ในที่สุดกระทบถูกผักกาดขาว คีบวูบแล้วหดกลับ ส่งเข้าปากอย่างว่องไว เมี้ยวนั้งหงส์ไม่เห็นการขึ้นลงของตะเกียบ ย่อมไม่อาจสกัดขัดขวาง พานเหวี่ยง

ตะเกียบลงบนโต๊ะ หัวร่อฮาฮาออกมา

โอ้วฮุยพอคืบกับคำนี้ค่อยก้าวเข้าสู่ขอบเขตของยอดฝีมืออันดับหนึ่ง หวนนึกถึงเมื่อครู่ต้องเปลืองเรี่ยวแรงมากหลายค่อยเอาชัยฉั้งกุยล้ง ถึงกับทั้งปลาบปลื้มและทั้งละอาย เที้ยเล้งซู่เห็นโอ้วฮุยในที่สุดชิงกับได้ ต้องจับจ้องมองมันอย่างยิ้มแย้ม นึกปีติยินดีแทนมัน

เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวว่า

"เพลงดาบตระกูลโอ้ว ในที่สุดมีผู้สืบทอดแล้ว โอ โอ้วตั่วกอเอยโอ้วตั่วกอ"

เอ่ยถึงตอนนี้ น้ำเสียงสลดหดหู่ยิ่ง

เที้ยเล้งซู่ดูออกว่า ระหว่างท่านกับโอ้วฮุยคล้ายมีข้อบาดหมางยากคลี่คลายอันใด ไม่ต้องการให้ท่านเอ่ยถึงเรื่องนี้มากความ ดังนั้นถามว่า

"เมี้ยวได้เฮียบ ครั้งกระโน้นท่านกับซือแป๋ผู้ล่วงลับไฉนเพาะความแค้นกันสามารถบอกต่อพวกเราหรือไม่ ?"

เมี้ยวนั้งหงส์ทอดถอนใจ กล่าวว่า

"เรื่องนี้จนบัดนี้เรายังไม่เข้าใจ เมื่อสิบแปดปีก่อนเราพลั้งมือทำร้ายสหายผู้หนึ่ง เนื่องเพราะบนอาวุธฉาบพิษร้าย พอสะกิดโลหิตก็คร่าชีวิต ไม่สามารถรักษาได้ เราเห็นยาพิษร้ายแรงปานนี้คาดว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับซือแป๋ท่าน ดังนั้นรุดไปสอบถาม ซือแป๋ท่านปฏิเสธว่าไม่ทราบเรื่อง คาดว่าหนึ่งนั้นเราพูดไม่เป็น สองจิตใจขุ่นข้อง ล่วงเกินซือแป๋ท่าน จึงเกิดการต่อสู้กัน"

โอ้วฮุยนิ่งเงียบงัน รอจนท่านกล่าวจบ ผ่านไปชั่วครู่จึงถามว่า

"เช่นนี้เป็นว่า สหายผู้นี้เป็นท่านฆ่ากับมือ ?"

"ใช่แล้ว"

"ฮูหยิน (ภรรยา) ของคนผู้นี้เล่า ? ท่านฆ่าขุดรากถอนโคนด้วย ?"

เที้ยเล้งซู่เห็นโอ้วฮุยเลื่อนมือกุมด้ามดาบ ใบหน้าแปรเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ เห็นแน่ชัดว่าสภาพดื่มสุราโอภาปราศรัยจะกลับกลายเป็นหลั่งเลือดผลาญชีวิต นางไม่ทราบผู้ใดผิดผู้ใดถูก แต่ในใจปราศจากความเคลือบแคลงสงสัยแม้แต่น้อย ครุ่นคิดขึ้น

"มันทั้งสองหากประหัตประหารกัน เราจะช่วยเหลือมันในบัดดล"

'มัน' ผู้นี้ที่แท้เป็นใคร ในใจนางย่อมทราบกระจ่างยิ่ง

เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวอย่างแช่มช้า
"ฮูหยินมันเชือดคอตายตามสามีทันที"
โอ้วฮุยกล่าวว่า
"ชีวิตนั้นก็ถูกท่านทำร้ายด้วย ?"
เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวอย่างหดหู่
"ใช่แล้ว"
โอ้วฮุยผุดลุกขึ้น กล่าวอย่างเยือกเย็น
"สหายผู้นี้มีชื่อแซ่ใด ?"
"เจ้าต้องการทราบจริง ๆ"
"ข้าพเจ้าต้องการทราบ"
"ประเสริฐ เจ้าตามเรามา"
พลางก้าวยาว ๆ ไปยังตึกหลัง

โอ้วฮุยติดตามไป เที้ยเล้งซู่ติดตามหลังโอ้วฮุยโดยกระชั้นชิด เห็นเมี้ยวนั้งหงส์ผลักเปิดประตูห้องข้าง กึ่งกลางห้องตั้งโต๊ะไม้ขาวตัวหนึ่ง บนโต๊ะประดิษฐานป้ายสถิตวิญญาณสองป้าย อันหนึ่งจารึกคำ "ที่สถิตวิญญาณงี้เฮีย (พี่ร่วมสาบาน) วีรบุรุษเลี่ยวดังโอ้วเจ่กตอ" อีกอันหนึ่งจารึกคำ "ที่สถิตวิญญาณงี้ซ้อ (ภรรยาของงี้เฮีย) โอ้วฮูหยิน"

โอ้วฮุยมองดูป้ายสถิตวิญญาณทั้งสองอัน ถึงกับมือเท้าเย็นเฉียบ มันระแวงสงสัยแต่แรกว่า การตายของบิดามารดาต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับเมี้ยวนั้งหงส์ แต่เห็นท่านอาจหาญถือคุณธรรม นึกภาวนาว่าตนเองระแวงสงสัยผิดไป ยามนี้ท่านกลับยอมรับตรง ๆ แต่ท่านเมื่อบอกว่า "เราพลั้งมือทำร้ายสหายผู้หนึ่ง" สีหน้าและน้ำคำแฝงความปวดร้าว พริบตานั้นไม่ทราบสมควรทำอย่างไรดี

เมี้ยวนั้งหงส์หันหลังให้ สองมือไพล่หลัง กล่าวว่า

"เจ้าเมื่อไม่ยอมบอกว่ามีส่วนสัมพันธ์ใดกับโอ้วได้เฮียบ เราก็ไม่จำเป็นต้องสืบสาว น้องเรา เจ้ารับปากว่าจะดูแลบุตรีเรา ต้องจำคำพูดนี้ไว้ เอาเถอะ เจ้าคิดล้างแค้นให้กับโอ้วได้เฮียบ ก็ลงมือได้"

โอ้วฮุยยกดาบขึ้น ชะงักค้างอยู่กลางอากาศ ครุ่นคิดขึ้น

"ขอเพียงเราใช้เคล็ด 'เป็นแขกคุกคามผู้เหย้า' ที่มันสอนแก่เราเมื่อครู่ ทิ้ง

ดาบลงช้า ๆ มันไม่มีปัญญาหลบรอดเด็ดขาด นับว่าล้างแค้นให้กับบิดามารดาได้"

เห็นท่านสีหน้าราบเรียบ ทั้งปราศจากแววเศร้าเสียใจและไม่มีทีท่าหวาดหวั่นพรั่นพรึง ดาบนี้ไหนเลยฟันลงได้ ? พลันส่งเสียงร้องคำหนึ่ง หมุนตัวจากไป เที้ยเล้งซู่ติดตามออกไป ประคองต้นไฮ้ทั้งเจ็ดเกสรกระถางนั้น หยิบฉวยห่อผ้าไล่ติดตามไป

โอ้วฮุยวิ่งตะบึงเป็นระยะทางสิบกว่าลี้ในอึดใจเดียว พลันโถมร่างลงฟุบกับพื้น เปล่งเสียงร่ำไห้ออกมา

เที้ยเล้งซู่ล้าหลังไกลโข ผ่านไปเนิ่นนานค่อยติดตามมาถึง เห็นทีท่าเศร้าเสียใจของมัน ทราบว่ายามนี้ไม่สามารถปลอบโยนได้ ดังนั้นทรุดนั่งลงที่ข้างกายมันอย่างเงียบงัน ให้มันตะเบ็งร่ำไห้ ระบายความเศร้าเสียใจออกมา

โอ้วฮุยร่ำไห้จนน้ำตาเหือดแห้ง ค่อยชะงักเสียงลง กล่าวว่า

"เล้งโกวเนี้ย ที่มันฆ่าเป็นบิดามารดาข้าพเจ้า ความแค้นนี้ไม่ยอมร่วมฟ้าเดียวกัน"

เที้ยเล้งซู่ตะลึงลานวูบจึงกล่าว

"อย่างนั้นพวกเรารักษาดวงตาแก่มัน นับว่ากระทำผิดแล้ว"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"รักษาดวงตาแก่มันไม่ผิดแม้แต่น้อย รอจนดวงตามันทุเลา ข้าพเจ้าค่อยสืบเสาะล้างแค้นต่อมัน"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าว

"เพียงแต่พลังฝีมือมันเหนือล้ำกว่าข้าพเจ้า ต้องฝึกปรือวิชาฝีมือกล้าแข็งก่อน"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"มันเมื่อใช้อาวุธอาบพิษทำร้ายบิดาท่าน พวกเราก็ใช้หอกนั้นคืนสนอง"

โอ้วฮุยเห็นนางปกป้องพิทักษ์ตนเอง สร้างความตื้นตันใจยิ่ง แต่หวนนึกถึงนางคิดใช้ยาพิษร้ายแรงทำร้ายเมี้ยวนั้งหงส์ กล่าวไปประหลาดนัก อดบังเกิดความหวาดหวั่นพรั่นพรึงมิได้ จากนั้นครุ่นคิดขึ้น

"เล้งโกวเนี้ยผู้นี้ชาญฉลาดเปรื่องปัญญา เหนือล้ำกว่าเราสิบเท่า พลังฝีมือ

ก็ไม่ต่ำทราม แต่คลุกคลีกับสัตว์พิษตลอดทั้งวัน ออกจะ..."

มันเองก็ไม่ทราบ "ออกจะ" อะไร เพียงแต่ในใจรู้สึกไม่ถูกต้องอยู่บ้าง

บทที่ ๑๒
กองโจรประหลาด

โอ้วฮุยหลังจากร่ำไห้คราหนึ่ง ความอัดอั้นในอกระบายออกไม่น้อย เห็นท้องฟ้าอรุณรุ่งแล้ว ขณะจะออกเดินทาง เพิ่งผุดลุกขึ้นพลันร้องโอยออกมา

ที่แท้โอ้วฮุยจิตใจพลุ่งพล่าน โถมออกจากบ้านเมี้ยวนั้งหงส์กลับทิ้งห่อผ้าประจำตัวไว้ คิดกลับไปหยิบฉวย ยามนี้ก็ไม่ต้องการพบหน้าเมี้ยวนั้งหงส์ เที้ยเล้งซู่กล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"อื่น ๆ ยังพอทำเนา เพียงแต่หงส์มรกตตัวนั้นไม่อาจสูญหายได้"

โอ้วฮุยถูกนางสะกิดความในใจ ต้องหน้าแดงวูบ กล่าวว่า

"ท่านรออยู่ที่นี้ ข้าพเจ้าจะกลับไปหยิบฉวยห่อผ้า ไม่เช่นนั้นคืนนี้กระทั่งเงินรับประทานอาหารพักโรงเตี๊ยมก็ไม่มี"

"ข้าพเจ้ามีเงิน กระทั่งทองคำก็มี"

พลางล้วงทองคำแท่งจากอกเสื้อสองแท่ง โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ที่สำคัญ คือคัมภีร์หมัดตำราดาบประจำตระกูลข้าพเจ้า ไม่อาจสูญหายเด็ดขาด"

เที้ยเล้งซู่ยื่นมือไปในอกเสื้อ ล้วงคัมภีร์หมัดตำราดาบของมันเล่มนั้นออกมา กล่าวอย่างเฉื่อยชา

"ใช่เล่มนี้หรือไม่ ?"

โอ้วฮุยทั้งแดกดื่นทั้งลิงโลด กล่าวว่า

"ท่านรอบคอบจริง ๆ ไม่ว่าอะไรล้วนช่วยดูแลให้กับข้าพเจ้า"

"น่าเสียดายที่หงส์มรกตตัวนั้นถูกข้าพเจ้าทำหล่นหายในระหว่างทาง เป็นที่น่าเสียใจจริง ๆ"

โอ้วฮุยเห็นนางสีหน้าขึงขัง ไม่คล้ายกล่าวล้อเล่น สร้างความร้อนรุ่มใจ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะย้อนกลับไปหาดู ไม่แน่นักว่ายังหาพบ"

พลางหันกายไป เที้ยเล้งซู่พลันอุทานดังเอ๊ะ กล่าวว่า

"ที่นั้นสุกใสแวววาว เป็นของใดกัน ?"

ยื่นมือไปในพงหญ้าเก็บเครื่องประดับมาสิ่งหนึ่ง สะท้อนประกายนวลใย กลับเป็นหงส์มรกตตัวนั้น โอ้วฮุยยินดียิ่ง กล่าวว่า

"ท่านคือขงเบ้งหญิง ผู้ต่ำต้อยยอมศิโรราบ"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"พอเห็นหงส์มรกตตัวนี้ ดูท่านลิงโลดไม่มีใดเปรียบ คืนแก่ท่านเถอะ"

พลางคืนคัมภีร์และหงส์มรกตแก่โอ้วฮุย กล่าวต่อ

"โอ้วตั่วกอ พวกเราโอกาสหน้าพบกันใหม่"

โอ้วฮุยงงงันวูบกล่าวว่า

"ท่านมีโทสะแล้วหรือ ?"

"ข้าพเจ้ามีโทสะอันใด ?"

แต่ขอบตาแดงระเรื่อ น้ำตากลิ้งกลอกวาววับ เบือนหน้าไปอีกทางหนึ่ง

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ท่าน...ท่านคิดไปที่ใด ?"

"ข้าพเจ้าไม่ทราบ"

"ไฉนไม่ทราบ ?"

"ข้าพเจ้าไม่มีบิดามารดา ซือแป๋ก็ตายแล้ว ทั้งไม่มีคนกำนัลหงส์มรกด กิเลนหยกอันใดแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไหนเลยทราบไปที่ใด ?"

เอ่ยถึงตอนนี้ ในที่สุดน้ำตาไหลหลั่งลงมา

โอ้วฮุยนับแต่รู้จักนาง เห็นนางมีความคิดอ่านรอบคอบ ทุกประการล้วนเป็นเบี้ยบน ไม่ว่าเรื่องยุ่งยากใดเป็นต้องคลี่คลายได้ แต่ยามนี้เห็นนางยืนชดช้อยในลมอรุณ เดือนเสี้ยวส่องเฉียง ๆ เงาหลังแบบบางสั่นสะท้านเล็กน้อย อดบังเกิดจิตเวทนามิได้ กล่าวว่า

"เที้ยโกวเนี้ย ข้าพเจ้าส่งท่านระยะทางหนึ่ง"

เที้ยเล้งซู่หันหลังให้ ใช้แขนเสื้อเช็ดคราบน้ำตา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็ไม่ไปที่ใด ท่านส่งข้าพเจ้าทำอะไร ? ท่านต้องการให้ข้าพเจ้ารักษาดวงตาของเมี้ยวนั้งหงส์ ข้าพเจ้ารักษาทุเลาแล้ว"

โอ้วฮุยคิดหยอกเย้านาง กล่าวว่า

"แต่ยังมีเรื่องหนึ่งไม่ได้กระทำ"

เที้ยเล้งซู่หันกายมาถามว่า

"เรื่องอันใด ?"

"ข้าพเจ้าขอให้ท่านรักษาเมี้ยวนั้งหงส์ ท่านบอกว่าจะขอร้องข้าพเจ้าประการหนึ่งเช่นกัน เป็นเรื่องอันใดท่านยังไม่ได้บอก"

เที้ยเล้งซู่จะอย่างไรเป็นโกวเนี้ยเยาว์วัย พลันยิ้มทั้งน้ำตา กล่าวว่า

"ท่านไม่เอ่ยถึง ข้าพเจ้ากลับลืมไป นี่เรียกว่าตนเองก่อกรรมต้องจบสิ้นแน่นอน ข้าพเจ้าให้ท่านทำอะไร ท่านต่างต้องรับปากใช่หรือไม่ ?"

โอ้วฮุยยินยอมกระทำให้กับนางทุกประการจริง ๆ จึงกล่าวอย่างอาจหาญ

"ขอเพียงข้าพเจ้ากระทำได้ ยินดีรับคำสั่ง"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ดกลง หงส์มรกดตัวนั้นมอบแก่ข้าพเจ้า"

โอ้วฮุยงงงันวูบ สร้างความลำบากใจยิ่ง แต่มันจะอย่างไรเป็นคนรักษาคำพูด ดังนั้นยื่นส่งหงส์มรกดให้ เที้ยเล้งซู่ไม่รับไป กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าต้องการไยกัน ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านทุบมันจนแหลกเหลว"

เรื่องนี้โอ้วฮุยไม่อาจลงมือเด็ดขาด ต้องยืนตะลึงลานกับที่ มองดูเที้ยเล้งซู่กัมมองหงส์มรกตในมือ พริบตานั้น วงหน้าและรูปกายอันสวยซึ้งสะคราญของอ้วงจี่อีถึงกับลอยวนเวียนอยู่ในห้วงสมอง

เที้ยเล้งซู่เดินช้า ๆ เข้ามา หยิบฉวยหงส์มรกตในมือโอ้วฮุยซุกไว้ในอกเสื้อโอ้วฮุย ยิ้มพลางกล่าวว่า

"นับแต่นี้อย่าได้รับปากผู้อื่นง่ายดายเกินไป ในโลกมีเรื่องมากหลายที่รับปากแล้วทำไม่ได้ เอาเถอะ พวกเราไปได้แล้ว"

โอ้วฮุยจิตใจเลื่อนลอย บังเกิดเป็นรสชาติบอกไม่ถูกประการหนึ่ง ถูกนางใช้ให้ประคองดันไฮ้ทั้งเจ็ดเกสรกระถางนั้น ตามติดอยู่ด้านหลัง

เดินทางถึงยามเที่ยงมาถึงเมืองใหญ่แห่งหนึ่ง โอ้วฮุยกล่าวว่า

"พวกเราแวะรับประทานอาหาร จากนั้นไปซื้อม้าสองตัว"

ไม่ทันขาดคำ เห็นชายกลางคนสวมชุดแพรยาว แต่งกายเยี่ยงพ่อค้าผู้หนึ่งเดินตรงมา ประสานมือคารวะ กล่าวว่า

"ท่านนี้คือโอ้วเอี้ย (นายแซ่โอ้ว) กระมัง ?"

โอ้วฮุยไม่เคยเห็นคนผู้นี้มาก่อน ดังนั้นคารวะตอบ กล่าวว่า

"ไม่กล้า เป็นข้าพเจ้า ขอถามท่านแซ่ใด ? รู้จักข้าพเจ้าอย่างไร ?"

พ่อค้านั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"ผู้ต่ำต้อยได้รับคำสั่งจู้ยิ้น (นาย) น้อมรอในที่นี้อยู่เนิ่นนาน ขอเชิญไปรับประทานอาหารสักเล็กน้อย"

พลางชักนำทั้งสองไปยังเหลาสุราแห่งหนึ่งอย่างนอบน้อม ผู้รับใช้ในเหลาสุราไม่รอให้พ่อค้านั้นออกคำสั่ง ก็ยกสุราอาหารมา บอกว่าอาหารเล็กน้อยกลับเป็นโต๊ะสุราสมบูรณ์โอชะยิ่งตัวหนึ่ง

โอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่ล้วนรู้สึกประหลาดใจ เห็นพ่อค้านั้นนั่งเป็นเพื่อนที่มุมล่าง ไม่พาดพิงถึงคนเลี้ยงแม้สักคำเดียว ทั้งสองก็ไม่ถามไถ่ ลงมือรับประทานอาหาร เมื่อดื่มกินเสร็จสิ้น พ่อค้านั้นกล่าวว่า

"สองท่านเชิญไปพักผ่อน"

พอลงจากเหลาสุราปรากฏผู้ติดตามจูงม้าพ่วงพีมาสามตัว

คนทั้งสามขึ้นม้า พ่อค้านั้นนำทางห้อออกจากตัวเมือง เดินทางห้าหกลี้ถึงหน้าตึกใหญ่หลังหนึ่ง เห็นหลิวห้อยย้อยล้อมตัวตึก กำแพงสีขาวประตูสีดำโอ่อ่าภูมิฐานไม่น้อย ที่หน้าประตูตึกยืนไว้ด้วยบ่าวไพร่หกเจ็ดคน เห็นพ่อค้านั้นมาถึง พากันยืนห้อยมือสำรวม พ่อค้านั้นเชื้อเชิญโอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่ไปรับน้ำชาในห้องโถง บนโต๊ะในห้องโถงจัดเรียงรายผลไม้อาหารว่าง

โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"เราหากถามมันไฉนต้อนรับขับสู้เช่นนี้ มันหากไม่ถึงเวลาต้องไม่ยอมบอก ลองดูว่ามันจะเล่นลวดลายใด เราค่อยพลิกแพลงตามสถานการณ์"

ครั้นแล้วสนทนาถึงทิวทัศน์ธรรมเนียมตามรายทางกับเที้ยเล้งซู่ โดยไม่แยแสสนใจพ่อค้านั้นอีก เมื่อรับประทานอาหารว่าง พ่อค้านั้นกล่าวว่า

"โอ้วเอี้ยกับโกวเนี้ยตรากตรำเดินทาง ขอเชิญไปอาบน้ำผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าที่ห้องชั้นใน"

โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"ฟังจากปากคำมันคล้ายไม่ทราบความเป็นมาของเที้ยโกวเนี้ย อย่างนั้นยิ่งประเสริฐ มันหากกล้าแพร่พิษต่อศิษย์ของเจ้าโอสถมือพิษ นับว่าแส่หาความเจ็บปวดเอง"

ดังนั้นติดตามบ่าวไพร่ไปยังห้องชั้นใน ปรากฏหญิงรับใช้ชักนำเที้ยเล้งซู่ไปผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าที่หอหลัง

ทั้งสองพักผ่อนเล็กน้อยก็กลับมายังห้องโถงใหญ่ ท่านมองดูเรา เรามองดูท่าน เห็นฝ่ายตรงข้ามผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าอาภรณ์ถุงน่องรองเท้าใหม่เอี่ยม เที้ยเล้งซู่หัวร่อเบา ๆ กล่าวว่า

"โอ้วตั่วกอ ปีใหม่แล้วหรือ ? กลับแต่งกายเรียบร้อยปานนี้"

โอ้วฮุยเห็นใบหน้านางพอกแป้งประทินโฉมเบาบาง ในความคมขำเพิ่มความผุดผาดสะคราญ จึงกล่าว

"ท่านกลับคล้ายเจ้าสาวก็ปาน"

เที้ยเล้งซู่หน้าแดงวูบ เบือนหน้าไปโดยไม่แยแส โอ้วฮุยลอบเสียใจที่พลั้งปากออกไป แต่ยามชำเลืองมองบนใบหน้านางกลับปราศจากแววขุ่นข้อง เพียงแต่ในดวงตาทอแววทั้งกลอกกลิ้งทั้งเอียงอาย

ยามนี้ในห้องโถงจัดสุราอาหารโอชะอีก พ่อค้านั้นคารวะสุราโอ้วฮุยสามจอก จากนั้นขอตัวเข้าห้องชั้นใน พอกลับออกมาในมือประคองถาดใบหนึ่ง ในถาดจัดวางห่อผ้าสีแดงใบหนึ่ง พอแก้ห่อผ้าออก ภายในเป็นสมุดปกขลิบทองเล่มหนึ่ง ปกสมุดเขียนคำ "อภินันทนาการแด่โอ้วตั่วเอี้ย" มันประคองสมุดส่งถึงเบื้องหน้าโอ้วฮุย กล่าวว่า

"ผู้ต่ำต้อยได้รับคำสั่งจู้ยิ้น มอบของขวัญเล็กน้อยนี้แก่โอ้วไต้เฮียบ"

โอ้วฮุยไม่รับสมุด กล่าวว่า

"จู้ยิ้นท่านเป็นใคร ? ไฉนกำนัลของขวัญแก่ข้าพเจ้า ?"

"นายเหนือเราสั่งไว้ ไม่ให้เอ่ยอ้างชื่อ ภายหน้าโอ้วตั่วเอี้ยย่อมทราบเอง"

โอ้วฮุยประหลาดใจยิ่ง รับสมุดมาพลิกดู เห็นหน้าแรกเขียนไว้ "ที่นาชั้นที่หนึ่งสี่ร้อยห้าโบ่ว (ไร่จีน)" ด้านล่างกำกับตำแหน่งที่นา พร้อมทั้งระบุผู้เช่านาเป็นใคร แต่ละปีส่งข้าวเปลือกมากน้อยเท่าใด โอ้วฮุยครุ่นคิดอย่างสงสัยใจ

"เราต้องการที่นาสี่ร้อยกว่าโบ่วทำอะไร ?"

พอพลิกหน้าที่สอง เห็นเขียนไว้ว่า

"อาคารหนึ่งหลัง ห้าช่วงตึก ประกอบด้วยหอห้องสิบสองหลัง ห้องธรรมดาเจ็ดสิบสองหลัง"

ด้านล่างกำกับทิศทางที่ตั้งของอาคาร ตลอดจนชื่อของห้องต่าง ๆ สวนไม้ดอก ห้องโถง ห้องข้าง รวมทั้งห้องครัว ห้องเก็บฟืน โรงม้าอย่างละเอียด พอพลิกต่อไปเป็นรายชื่อของบ่าวทาสในตึก รายจ่ายประจำวัน เสบียงกรัง พาหนะรถเกี้ยว เสื้อผ้าอาภรณ์ครบถ้วนทุกประการ

โอ้วฮุยพลิกดูเที่ยวหนึ่ง สร้างความมึนงงสงสัยยิ่ง ยื่นส่งสมุดต่อเทียเล้งซู่ ถามว่า

"ท่านดู"

เทียเล้งซู่อ่านดูเที่ยวหนึ่งก็คาดเดาไม่ถูกว่าเป็นเจตนาใด จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"โชคดีร่ำรวย โชคดีร่ำรวย"

พ่อค้านั้นกล่าวว่า

"นายเหนือเราบอกว่า ยามฉุกละหุกเตรียมการไม่เรียบร้อยเป็นที่ล่วงเกินจริง ๆ รอสักครู่ผู้ต่ำต้อยจะนำโอ้วตั่วเอี้ยไปชมดูตามที่ต่าง ๆ"

โอ้วฮุยถามว่า

"ท่านแซ่ใด ?"

"ผู้ต่ำต้อยแซ่เตีย ที่นาบ้านซ่องที่นี้ผู้ต่ำต้อยดูแลแทนโอ้วตั่วเอี้ยชั่วคราว โอ้วตั่วเอี้ยเห็นว่ามีที่ใดไม่ถูกต้องโปรดสั่งมา ที่นาบ้านซ่องล้วนอยู่ที่นี้ โอ้วตั่วเอี้ยโปรดรับไว้"

พลางเสนอเอกสารมาอีกจำนวนมาก โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ท่านเก็บรักษาไว้ คำพังเพยมีว่าไว้ 'ไร้ความชอบไม่รับปูนบำเหน็จ' ของขวัญล้ำค่าเช่นนี้ข้าพเจ้าไม่อาจรับได้"

"โอ้วตั่วเอี้ยถ่อมตนไปแล้ว นายเหนือเราเพียงบอกว่า ของขวัญน้อยนิดเกินไป เป็นที่ไม่สบายใจจริง ๆ"

โอ้วฮุยบุกบั่นยุทธจักรตั้งแต่เยาว์วัย พบเห็นเรื่องประหลาดพิสดารไม่น้อย แต่พลันได้รับของขวัญล้ำค่าเช่นนี้ ผู้ส่งของขวัญก็หลีกเลี่ยงไม่พบหน้า เรื่องเช่นนี้กลับไม่เคยพบพานมาก่อน ดูจากฝีเท้าทีท่าของคนแซ่เตียนี้ แสดงว่าไม่รู้จักวิชาฝีมือ น้ำดำก็ไม่มีกลิ่นอายของชาวยุทธจักร คาดว่ามันเพียงได้รับมอบหมายจากผู้คน ไม่แน่นักว่าจะล่วงรู้ข้อเท็จจริง

หลังสุราอาหาร โอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่ไปพักผ่อนยังห้องหนังสือ เห็นผนังรอบด้านเรียงรายตำรับตำรา มุมโต๊ะเตี้ยตั้งกระดานหมากรุก เหนือแคร่จัดวางพิณ เปี่ยมไปด้วยรสนิยม เด็กรับใช้ผู้หนึ่งหลังจากยกน้ำชามาก็ล่าถอยออกไป ภายในห้องเพียงหลงเหลือโอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่สองต่อสอง

เที้ยเล้งซู่กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"โอ้วอ้วนงั่ว (เศรษฐีแซ่โอ้ว) คิดไม่ถึงท่านจะเสพย์สุขในที่นี้"

โอ้วฮุยนึกดูอดหัวร่อมิได้ แต่แล้วขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคาดว่าคนส่งของขวัญต้องมีอกุศลจิต เพียงนึกไม่ออกว่าคนผู้นี้เป็นใคร ทำเช่นนี้ด้วยเจตนาใด ?"

"ใช่เป็นเมี้ยวนั้งหงส์หรือไม่ ?"

โอ้วฮุยสั่นศีรษะกล่าวว่า

"คนผู้นี้แม้มีความแค้นไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกับข้าพเจ้า แต่มันโอ่อ่าเปิดเผยนับเป็นลูกผู้ชายคนหนึ่ง ไม่กระทำลับ ๆ ล่อ ๆ เช่นนี้"

ทั้งสองหารือกันครึ่งค่อนวัน ไม่ได้เงื่อนงำใด ตกลงใจค้างแรมคืนหนึ่ง สืบเสาะหาเบาะแสสักครา รอถึงยามค่ำคืน โอ้วฮุยนอนในห้องใหญ่เขตตึกหลัง ห้องหอของเที้ยเล้งซู่กลับอยู่บนหอข้างสวนดอกไม้

ในชีวิตโอ้วฮุยไม่เคยพำนักห้องหับใหญ่โตรโหฐานเช่นนี้มาก่อน มิหนำซ้ำ ห้องหับนี้กลับเป็นของตน ยิ่งพิสดารสุดคาดคิด มันหลับถึงยามสอง (สี่ทุ่ม) จึงผลักเปิดหน้าต่างเบา ๆ กระโดดปราดออกไป โผพุ่งร่างขึ้นบนหลังคาตึก หมอบฟุบร่างกวาดตามอง เห็นในตึกหลังตะวันตกจุดโคมไฟ ดังนั้นทุ่มเทตัวเบา โลดแล่นไป ใช้เท้าเกี่ยวชายคาห้องห้อยหัวลง มองลอดร่องหน้าต่างเข้าไป เห็นคนแซ่เตียตีดลูกคิดดังติ๊ดติ๊กต๊ก กำลังคิดบัญชี บ่าวชราอีกผู้หนึ่งเป็นเพื่อน อยู่ด้านข้าง

คนแซ่เตียเขียนบัญชีหลายหน้า ก็กล่าวกับบ่าวชรานั้นหลายประโยค ที่กล่าวล้วนเป็นเรื่องปลีกย่อยภายในบ้าน โอ้วฮุยฟังอยู่ครึ่งค่อนวันไม่ได้ใจความใด ขณะจะหันกายกลับพลันได้ยินบนหลังคาห้องตะวันออกบังเกิดเสียงดังเบา ๆ ครา หนึ่ง

โอ้วฮุยพลิกตัวลุกขึ้นยืน เลื่อนมือแตะด้ามดาบ เห็นผู้มากลับเป็นเที้ยเล้งซู่ นางโบกมือทำท่า โอ้วฮุยจึงกระโดดปราดไป เที้ยเล้งซู่กล่าวเบา ๆ

"ข้าพเจ้าตรวจดูทั้งหน้าหลัง ไม่พบเห็นเลศนัยใด ท่านเห็นอันใดหรือไม่ ?"

โอ้วฮุยสั่นศีรษะ ทั้งสองแยกย้ายกลับห้อง ค่ำคืนนี้ต่างระวังป้องกัน นึกทบทวนไปมา ล้วนหลับไม่สนิท

เช้าวันรุ่งขึ้น ปรากฏบ่าวทาสส่งน้ำโสมรังนกตามติดด้วยหมี่เกี๊ยวอาหาร ว่างมา ทั้งยังจัดสุราจอหงวนอั้งแก่โอ้วฮุยอีกป้านหนึ่ง โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"มีเล้งโกวเนี้ยเป็นเพื่อนร่วมทางกลับไม่เงียบเหงา พำนักในที่นี้นับเป็นที่ รื่นเริงบันเทิงใจ"

แต่แล้วฉุกคิดขึ้น

"หงส์เทียนน้ำสังหารเจ็งอาสี่ทั้งครอบครัว เราไม่ล้างแค้นรายนี้ ใหนเลย แบกหน้ามีชีวิตอยู่ได้ ?"

ขบคิดถึงตอนนี้ถึงกับเลือดลมระอุพลุ่งพล่าน กล่าวกับเที้ยเล้งซู่ว่า

"พวกเราออกเดินทางเถอะ"

เที้ยเล้งซู่ก็ไม่ถามมันคิดไปที่ใด ตอบว่า

"ดกลง สมควรออกเดินทางแล้ว"

ทั้งสองกลับเข้าห้องนอน ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดเดิม โอ้วฮุยกล่าวกับคนแซ่เดียว่า

"พวกเราไปแล้ว"

กล่าวจบสาวเท้าไป คนแซ่เดียงงงันวูบใหญ่ กล่าวว่า

"นี่...ไฉนไปเร็วปานนี้ ? โอ้ว...โอ้วตั่วเอี้ย ผู้ต่ำต้อยไปจัดค่าใช้จ่ายระหว่างทาง ท่านโปรดรอสักครู่"

รอจนมันเข้าไป ยกทองแท่งเงินแท่งออกมาถาดใหญ่ โอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่ทั้งสองก็จากไปไกลแต่แรกแล้ว

ทั้งสองก้าวยาว ๆ ขึ้นเหนือ ยามเที่ยงบรรลุถึงเมืองน้อยแห่งหนึ่ง พอสอบถามดูค่อยทราบว่าพำนักค้างแรมเมื่อคืนเรียกว่าเมืองหงีตึ้งติ่ง

โอ้วฮุยล้วงเงินซื้อม้าสองตัว ทั้งสองควบม้าเคียงคู่ สนทนาถึงเรื่องประหลาดเมื่อคืน เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"พวกเรากินเปล่าพักเปล่า ไม่ได้เสียหายอันใด เช่นนี้เป็นว่าจู้ยิ้นนั้นคล้ายไม่มีจิตชั่วร้ายอันใด"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ารู้สึกเรื่องนี้พิกลพิการ มีอาถรรพณ์อยู่บ้าง"

"อืมม์ ข้าพเจ้ากลับมุ่งหวังพบพานเรื่องอาถรรพณ์เช่นนี้ให้มากไว้ โอ้วตั่วเอี้ย (นายใหญ่แซ่โอ้ว) ท่านที่แท้คิดไปที่ใด ?"

"ข้าพเจ้าคิดขึ้นนครหลวง ท่านก็ไปท่องเที่ยวด้วย ดีหรือไม่"

เที้ยเล้งซู่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ดีนั้นไม่มีใดไม่ดี เพียงเกรงว่าไม่สะดวกอยู่บ้าง"

"ไม่สะดวกอันใด ?"

"โอ้วตั่วเอี้ยไปเยี่ยมเยียนโกวเนี้ยที่กำนัลหงส์มรกตนางนั้น ยังต้องการเอียเท้ารับใช้หรือ ?"

โอ้วฮุยกล่าวอย่างจริงจัง

"ไม่ ข้าพเจ้าไปตามล่าศัตรูผู้หนึ่ง คนผู้นี้กลอกกลิ้งมากเล่ห์ ขอเล้งโกวเนี้ยช่วยเหลือข้าพเจ้าอีกแรงหนึ่ง"

ครั้นแล้วบอกเล่าเหตุการณ์ที่ทมิฬได้หงส์เทียนน้ำสังหารเจ็งอาสี่ทั้งครอบครัว พบพานระหว่างหลบฝน ถูกมันหนีรอดอีกคราให้ทราบ เที้ยเล้งซู่ได้ยินมันดอนบอกเล่าเหตุการณ์พบพานหงส์เทียนน้ำในศาลโบราณ มีข้อความบกพร่องอยู่บ้าง จึงกล่าว

"โกวเนี้ยที่กำนัลหงส์มรกตนั้นก็อยู่ในศาลโบราณด้วย ใช่หรือไม่ ?"

โอ้วฮุยงงงันวูบ รู้สึกนางชาญฉลาดยิ่ง จะอย่างไรตนไม่ได้กระทำเรื่องละอายต่อมโนธรรม ไม่ต้องปิดบังนาง ดังนั้นพานบอกเล่าเรื่องราวที่รู้จักอ้วงจี่อีและเหตุการณ์ที่นางช่วงชิงตำแหน่งเจ้าสำนักสามสำนัก ทั้งช่วยเหลือหงส์เทียนน้ำให้ทราบ เที้ยเล้งซู่ถามว่า

"โกวเนี้ยนางนี้เป็นหญิงงามผู้หนึ่ง ใช่หรือไม่ ?"

โอ้วฮุยหน้าแดงวูบ กล่าวว่า

"นับว่างามยิ่ง"

"เปรียบกับข้าพเจ้าเอียเท้าอัปลักษณ์ น่าดูกว่ามากนัก ใช่หรือไม่ ?"

โอ้วฮุยไม่ได้คาดคิดนางจะสอบถามตรง ๆ เช่นนี้ เป็นที่กระอักกระอ่วนเล็กน้อย กล่าวว่า

"ผู้ใดว่าท่านเป็นเอียเท้าอัปลักษณ์ อ้วงโกวเนี้ยโตกว่าท่านหลายปี ย่อมสูงใหญ่กว่าบ้าง"

เที้ยเล้งซู่ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ขณะที่ข้าพเจ้าอายุแปดขวบ หยิบกระจกของมารดามาเล่น เจ้เจ๊ข้าพเจ้าบอกว่า 'ตัวอัปลักษณ์ไม่ต้องส่องแล้ว ส่องไปส่องมายังคงเป็นตัวอัปลักษณ์ตนหนึ่ง' เฮอะ ข้าพเจ้าก็ไม่แยแสนาง แต่วันที่สอง กระจกในบ้านล้วนอันตรธานไป"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"นั่นประหลาดแท้"

"ไม่น่าประหลาดแม้แต่น้อย กระจกล้วนถูกข้าพเจ้าโยนลงในบ่อ"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ

"แต่ข้าพเจ้าหลังจากโยนกระจกหมดสิ้นค่อยได้คิด เมื่อกำเนิดเป็นเอียเท้า

อัปลักษณ์ ต่อให้ไม่มีกระจก ยังคงเป็นเอียเท้าอัปลักษณ์ น้ำในบ่อคือกระจกบานหนึ่ง ส่องเห็นรูปโฉมข้าพเจ้าอย่างชัดแจ้ง ตอนนั้นข้าพเจ้าถึงกับคิดกระโดดลงในบ่อฆ่าตัวตาย"

เอ่ยถึงตอนนี้พลันยกแส้หวดใส่ตะโพกม้าราวคลุ้มคลั่ง เร่งม้าทะยานไปเบื้องหน้า

โอ้วฮุยกระตุ้นม้าตามติด ทั้งสองควบม้าในอึดใจเดียวสิบกว่าลี้ เที้ยเล้งซู่ค่อยหยุดม้า โอ้วฮุยเห็นนางขอบตาแดงก่ำ แสดงว่าเมื่อครู่ร่ำไห้มา ไม่กล้าชมดูมากความ ครุ่นคิดขึ้น

"ท่านแม้ไม่งามสะคราญเช่นอ้วงโกวเนี้ย แต่ไม่ใช่เอียเท้าอัปลักษณ์ อย่าว่าแต่คนผู้หนึ่งถือความประพฤติเป็นอันดับหนึ่ง สติปัญญาเป็นอันดับสอง รูปโฉมงดงามหรือไม่อยู่ที่ธรรมชาติสร้างสรรค์ ไยต้องเศร้าเสียใจเพราะการนี้ ท่านชาญฉลาดทุกเรื่องราว กับประการนี้ไฉนปลงไม่ตก ?"

มองดูเงาด้านข้างซูบผอมของนาง บังเกิดความเวทนา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามีเรื่องประการหนึ่งคิดขอร้อง ไม่ทราบท่านยินยอมรับปากหรือไม่ ? และไม่ทราบข้าพเจ้าอาจเอื้อมหรือไม่ ?"

เที้ยเล้งซู่สะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"ท่าน...ท่านว่าอะไร ?"

โอ้วฮุยมองจากด้านข้าง เห็นใบหูและครึ่งซีกหน้าของนางล้วนแดงฉาน จึงกล่าว

"เราท่านล้วนกำพร้าบิดามารดา ข้าพเจ้าคิดสาบานเป็นเฮียม่วยกับท่าน ท่านว่าดีหรือไม่ ?"

พริบตานั้น ใบหน้าเที้ยเล้งซู่แปรเปลี่ยนเป็นเผือดขาว หัวร่อดัง ๆ กล่าวว่า

"ดียิ่ง มีอันใดไม่ดี ข้าพเจ้ามีกอกอเช่นนี้ท่านหนึ่ง นับเป็นที่คาดฝันไม่ถึงจริง ๆ"

โอ้วฮุยได้ยินน้ำเสียงนางแฝงแววแดกดัน ต้องกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากล่าวด้วยใจจริง"

"หรือข้าพเจ้าไม่มีความจริงใจ ?"

พลางกระโดดลงจากหลังม้า กอบดินข้างทางต่างธูป งอเข่าทั้งสองคุกลง

กับพื้น

โอ้วฮุยเห็นนางเปิดเผยปานนี้ ก็คุกเข่าลงกับพื้น กราบกรานต่อฟ้าหลายครา จากนั้นหันหน้าโขกศีรษะแก่กัน เทียเล้งซู่กล่าวว่า

"พวกเราต้องโขกศีรษะแปดครั้ง หนึ่ง สอง สาม สี่...เจ็ด แปด ข้าพเจ้าเป็นม่วยม่วย (น้องสาว) ต้องโขกอีกสองครา"

พลางโขกศีรษะอีกสองครั้งจริง ๆ ค่อยยืดกายลุกขึ้น

โอ้วฮุยเห็นน้ำคำและทีท่าของนางแฝงแววเสียสติเล็กน้อย รู้สึกไม่สบายใจ กล่าวว่า

"นับแต่นี้ข้าพเจ้าจะเรียกท่านเป็นยี่ม่วยแล้ว"

เทียเล้งซู่กล่าวว่า

"ถูกต้อง พวกเราไฉนไม่สัตย์สาบานมีสุขร่วมเสพ มีภัยร่วมต้านอะไรนั่น ?"

"การคบหาอยู่ที่สมานจิตใจ บอกหรือไม่ล้วนเป็นเช่นเดียวกัน"

เทียเล้งซู่ส่งเสียงดังอ้อ กระโดดขึ้นบนหลังม้า จวบจนถึงยามสนธยา ไม่ปริปากสนทนากับโอ้วฮุยอีก

ยามพลบค่ำทั้งสองมาถึงเมืองอันเล็ก เพิ่งกระตุ้นม้าเข้าเมืองปรากฏผู้รับใช้คนหนึ่งเดินมาจูงบังเหียนม้า กล่าวว่า

"ท่านนี้เป็นโอ้วตั่วเอี้ยกระมัง ขอเชิญไปพักผ่อนที่โรงเตี๊ยมเรา"

โอ้วฮุยกล่าวอย่างสงสัยใจ

"เจ้าท: ฺได้อย่างไร ?"

ผู้รับใช้กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ผู้ต่ำต้อยรออยู่ที่นี้ครึ่งวันแล้ว"

ครั้นแล้วนำทาง ชักนำทั้งสองเข้าสู่โรงเตี๊ยมกว้างขวางแห่งหนึ่ง พำนักในห้องชั้นหนึ่ง ไม่ต้องออกคำสั่ง สุราอาหารก็ลำเลียงส่งมา โอ้วฮุยสอบถามผู้รับใช้ เป็นผู้ใดสั่งมันด้อนรับขับสู้เช่นนี้ ผู้รับใช้ตอบอย่างยิ้มแย้ม

"โอ้วตั่วเอี้ยแห่งเมืองหงีตึ้งดิ่ง ผู้ใดไม่รู้จัก ?"

วันรุ่งขึ้นคิดบัญชี เถ้าแก่โรงเตี๊ยมบอกว่ามีคนชำระแต่แรกแล้ว เพียงยอมรับเงินค่าบริการที่โอ้วฮุยให้แก่ผู้รับใช้หลายเหรียญ

ผ่านไปหลายวันล้วนเป็นเช่นนี้ โอ้วฮุยและเทียเล้งซู่แม้มีปัญญาหลักแหลม

แต่อายุเยาว์ด้อยประสบการณ์ กลับสังเกตลวดลายประการนี้ไม่ออก วันที่สี่หลังจากออกเดินทาง เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ตั่วกอ ข้าพเจ้าจับตาดูติดต่อกันหลายวัน หน้าหลังพวกเราไม่มีคนสะกดติดตาม คงต้องมีคนบรรยายรูปโฉมการแต่งกายของท่านที่รายทางเบื้องหน้า สังคนเฝ้ารอคอย พวกเราปลอมแปลงโฉมเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย จากนั้นคอยสังเกตอยู่ด้านข้าง ไม่แน่นักว่าจะล่วงรู้ข้อเท็จจริง"

โอ้วฮุยกล่าวด้วยความยินดีว่า

"อุบายนี้ประเสริฐยิ่ง"

ทั้งสองซื้อเสื้อผ้าสองชุดจากตลาด มาถึงชานเมืองผลัดเปลี่ยนปลอมแปลงโฉมในป่าเปลี่ยวแห่งหนึ่ง

เที้ยเล้งซู่ใช้เส้นผมตัดแต่งเป็นหนวดปลอมติดอยู่เหนือริมฝีปากโอ้วฮุย ปลอมแปลงมันเป็นชายกลางคนอายุสี่สิบเศษผู้หนึ่ง ตนเองกลับสวมเสื้อยาวใส่หมวกเล็ก ๆ เปลี่ยนเป็นบุรุษหนุ่มผอมเล็กผู้หนึ่ง ทั้งสองมองดูรูปโฉมกันและกันต่างหัวร่อดัง ๆ ออกมา เมื่อถึงตลาดเบื้องหน้า ทั้งสองเปลี่ยนม้าเป็นขี่ลา โอ้วฮุยห่อหุ้มดาบไว้ในห่อผ้า ซื้อกล้องยาเส้นอีกอันหนึ่ง สูบยาพ่นควันคละคลุ้ง

พลบค่ำวันนี้เดินทางถึงเมืองก้วงจุ้ย เห็นข้างทางหลวงยืนไว้ด้วยผู้รับใช้สองคน ล้วนชะเง้อคอมองดู โอ้วฮุยทราบว่าพวกมันกำลังรอตน ต้องลอบหัวร่อรุดไปพำนักโรงเตี๊ยม ผู้รับใช้เห็นทั้งสองมีสารรูปยากไร้ จึงต้อนรับอย่างเกียจคร้าน ให้พำนักในตึกข้าง

ผู้รับใช้สองคนนั้นรอจนฟ้ามืดดำ ค่อยกลับโรงเตี๊ยมอย่างหงอยเหงา โอ้วฮุยเรียกคนผู้หนึ่งเข้ามาชวนสนทนากับมัน คิดล้วงถามข่าวคราวจากมัน เพิ่งสนทนาไม่กี่ประโยค พลันได้ยินบนถนนบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าเร่งร้อน ฟังจากสุ้มเสียงไม่คล้ายมีม้าตัวเดียว ผู้รับใช้นั้นกล่าวอย่างลิงโลด

"โอ้วตั่วเอี้ยมาแล้ว"

พลางโลดแล่นออกจากโรงเตี๊ยม โอ้วฮุยต้องครุ่นคิดขึ้น

"โอ้วตั่วเอี้ยมาแต่แรกแล้ว และสนทนากับเจ้าครู่หนึ่ง เจ้ายังไม่ทราบ"

ดังนั้นเดินไปยังด้านหน้า ได้ยินสรรพเสียงผู้คนดังสับสน ผู้รับใช้นั้นร้องว่า

"ไม่ใช่โอ้วตั่วเอี้ย เป็นนายใหญ่สำนักคุ้มกันภัย"

จากนั้นปรากฏพนักงานผู้หนึ่งเดินเข้ามา มือถือธงสำนักคุ้มกันภัยปักลงในกระบอกไม้ไผ่

โอ้วฮุยพอเห็นธงสำนักคุ้มกันภัยนั้น ต้องงงงันวูบ เห็นธงสำนักคุ้มกันภัยพื้นเหลืองลายเส้นดำ ปักทอรูปม้าพ่วงพี ลำตัวมีสองปีกงอกเงยตัวหนึ่ง ครั้งกระโน้นในป้อมตระกูลเซียง เคยเห็นธงคุ้มกันภัยผืนนี้ จดจำออกว่าเป็นสำนักคุ้มกันภัยม้าบิน ต้องครุ่นคิดขึ้น

"เจ้าของสำนักคุ้มกันภัยม้าบิน จอมหมัดร้อยชนะเบ๊เกี้ยคงถูกอัดคีคลอกตายในป้อมตระกูลเซียงแล้ว ไม่ทราบผู้ใดเป็นผู้คุ้มกันภัย ?"

เห็นธงคุ้มกันภัยสีสรรพ์ซีดจาง ไม่ได้เปลี่ยนมานานปี พนักงานนั้นก็ซราร่วงโรย ไม่ดีกดักเข้มแข็งกระไร คล้ายกับระหว่างนี้กิจการของสำนักคุ้มกันภัยม้าบินไม่รุ่งเรืองนัก

จากนั้น ผู้คุ้มกันภัยเดินเข้ามา กลับเป็นชายฉกรรจ์ท่วงท่าอาจหาญใบหน้าปรากฏรอยฝีดาษผู้หนึ่ง โอ้วฮุยจดจำออกว่าเป็นศิษย์ของจอมหมัดร้อยชนะนามฉื่อเจ็ง ด้านหลังฉื่อเจ็งเป็นสตรีสาวชุดรัดกุมนางหนึ่ง สองมือจูงทารกชายข้างละคน กลับเป็นบุตรีของจอมหมัดร้อยชนะเบ๊ซุนฮวย

โอ้วฮุยกับนางจากกันนานปี ยามนี้เห็นนางแม้ยังมีรูปโฉมงดงาม แต่ไม่อาจปกปิดแววอิดโรยกร้านกรำได้ ทารกชายทั้งสองอายุเพียงสี่ขวบ แต่ขาวสะอาดน่ารัก โดยเฉพาะมีโฉมหน้าประพิมประพายเดียวกัน แสดงว่าเป็นพี่น้องฝาแฝดคู่หนึ่ง

ได้ยินทารกชายผู้หนึ่งกล่าวว่า

"มารดา ข้าพเจ้าหิวแล้ว ต้องการกินหมี่"

เบ๊ซุนฮวยก้มศีรษะกล่าวว่า

"ดีกลิ่น รอจนบิดาเจ้าลางหน้าลางตา ทั้งหมดคอยกินด้วยกัน"

โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"ทีแท้มันสองซือเฮียม่วยแต่งงานแล้ว และกำเนิดทารกสองคน"

คราก่อนมันถูกเซียงเล่าไถ่คร่ากุม ถูกเซียงป้อจิ้นฟาดโบย เบ๊ซุนฮวยวิงวอนขอไมตรี เรื่องนี้จารึกซึ้งใจตลอดมา วันนี้พบพานในต่างแดน หากมิใช่ไม่ต้องการให้ผู้คนจดจำโฉมหน้าแท้จริงออก คงเข้าไปทักทายทำความรู้จักแต่แรกแล้ว

คนเปิดโรงเตี๊ยมไม่กล้าล่วงเกินคนของสำนักคุ้มกันภัยตลอดมา แม้เห็นสำนักคุ้มกันภัยม้าบินมีรถสินค้าเพียงคันเดียว ทุกผู้คนแต่งกายเก่าคร่ำคร่า คาดว่าไม่ได้ค่าบริการอันใด แต่เถ้าแก่โรงเตี๊ยมยังคงเข้าไปต้อนรับขับสู้ ฉื่อเจ็งฟังว่าห้องชั้นหนึ่งเต็มแล้ว ต้องขมวดคิ้ว ขณะจะกล่าววาจา เบ๊ซุนฮวยชิงกล่าวว่า

"แล้วกันไปเถอะ เพียงพักคืนหนึ่งเท่านั้น"

ฉื่อเจ็งกลับเชื่อฟังคำพูดภรรยา เดินเข้าสู่ห้องข้างฟากตะวันตกโดยดี เบ๊ซุนฮวยจูงทารกชายทั้งสอง กล่าวเบา ๆ

"สินค้าเที่ยวนี้จ่ายค่าตอบแทนน้อยนิด หากไม่จับจ่ายอย่างมัธยัสถ์ ยังต้องขาดทุน"

ที่แท้หลังจากที่จอมหมัดร้อยชนะเสียชีวิต อีกไม่นานฉื่อเจ็งและเบ๊ซุนฮวยก็แต่งงานกัน รับช่วงกิจการของสำนักคุ้มกันภัยม้าบินสืบแทน ฉื่อเจ็งนอกจากฝีมือไม่ทัดเทียมจอมหมัดร้อยชนะ ทั้งยังปากไวใจตรง ไม่รู้จักคบหาสมาคมชาวยุทธจักร สามสี่ปีมานี้ถูกขัดขวางหลายครา ทุกครั้งดีที่เบ๊ซุนฮวยนึกหาวิธีคลี่คลาย แต่เมื่อเป็นเช่นนี้กิจการค้าของสำนักคุ้มกันภัยม้าบินก็ทรุดโทรมลง ไม่ได้รับคุ้มกันสินค้าใหญ่โตแต่อย่างไร

ครั้งนี้มีพ่อค้าเกลือคนหนึ่งคิดส่งเงินเก้าพันตำลึงไปยังเมืองป้อเตี่ย คิดไหว้วานสำนักคุ้มกันภัยใหญ่ ตำหนิค่าจ้างแพงเกินไป จึงมอบให้กับสำนักคุ้มกันภัยม้าบิน ฉื่อเจ็งสองสามีภรรยาคุ้มกันสินค้าร่วมกันตลอดมา เบ๊ซุนฮวยเห็นในบ้านไม่มีญาติให้ฝากฝัง ไม่วางใจในทารก จึงนำพาออกจากบ้านด้วย คาดว่าเงินเพียงเก้าพันตำลึง ระหว่างทางคงไม่มีเภทภัยใด

โอ้วฮุยกวาดมองสินค้าแวบหนึ่ง เดินเข้าห้องของเที้ยเล้งซู่ กล่าวว่า

"ยี่ม่วย ผู้คุ้มกันภัยสองสามีภรรยาคู่นี้เป็นคนรู้จักของข้าพเจ้า"

ครั้นแล้ว บอกเล่าเรื่องราวที่รู้จักพวกมันในป้อมตระกูลเซียงโดยคร่าว ๆ เที้ยเล้งซู่พอฟังจบกล่าวว่า

"ท่านคิดทำความรู้จักพวกมันหรือไม่ ?"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"รอไว้วันพรุ่งออกเดินทาง ถึงสถานที่เปลี่ยวร้าง ค่อยเข้าไปทำความรู้จัก"

"ถึงสถานที่เปลี่ยวร้าง เกรงว่าพวกมันไม่ยึดถือคนหนวดน้อยท่านเป็น

โจรปล้นชิงสินค้าก็แปลกไปแล้ว"

โอ้วฮุยยิ้มพลางกล่าวว่า

"สินค้ารายนี้ไม่คู่ควรให้โอ้วตั่วแจ่จู้ (หัวหน้าโจรใหญ่แซ่โอ้ว) ลงมือ เที้ยยี่แจ่จู้ (หัวหน้าโจรที่สองแซ่เที้ย) ท่านเห็นเป็นอย่างไร ?"

เที้ยเล้งซู่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ผู้คุ้มกันภัยไม่มีเงินทอง ฐานะยากไร้ยิ่ง เราสองพี่น้องเป็นโจรก็มีธัมมะมิสู้ไสม้าไปเบื้องหน้า กำนัลทองแก่มันหลายแท่ง"

โอ้วฮุยหัวร่อฮาฮา มันมีเจตนากำนัลทองจริง เพียงแต่ต้องนึกหาวิธีอันเหมาะสม จึงไม่เป็นการหยามเหยียดดูแคลน

ทั้งสองรับประทานอาหารค่ำ โอ้วฮุยกลับห้องเข้านอน หลับถึงกลางดึก พลันได้ยินบนหลังคาห้องบังเกิดเสียงแกร๊กเบา ๆ โอ้วฮุยแม้อยู่ในภวังค์หลับไหล ยังรู้สึกตัวในบัดดล พลิกตัวลงจากเตียง เห็นบนหลังคามีคนสองคน คนทั้งสองปรบมือเบา ๆ พากันกระโดดลงจากหลังคาดึก

โอ้วฮุยยืนอยู่ริมหน้าต่าง ครุ่นคิดขึ้น

"คนทั้งสองนี้มีความเป็นมาอย่างไร กลับขวัญกล้าบังอาจปานนี้"

ยื่นนิ้วทะลวงหน้าต่างกระดาษมองออกไป เห็นคนทั้งสองสวมเสื้อยาว ในมือไม่ถืออาวุธ หนึ่งในสองร้องดัง ๆ ว่า

"พวกเราได้รับคำสั่งเฮ้งตั่วแจ่จู้ (หัวหน้าโจรใหญ่แซ่เฮ้ง) ภูเขาโกยกงซัว คืนนี้มาสอดแนมปล้นสินค้า ที่เสาะหาคือฉื่อเปียเท้า (ผู้คุ้มกันภัยแซ่ฉื่อ) แห่งสำนักคุ้มกันภัยม้าบิน คนนอกอย่าได้ยุ่งเกี่ยว หลับนอนในห้องแต่โดยดี"

ฉื่อเจ็งและเบ๊ซุนฮวยล้วนตื่นขึ้น ได้ยินมันประกาศเช่นนี้ถึงกับแดกดื่นทั้งเดือดดาล หวนนึกถึงต่อให้เป็นมหาโจรร้ายกาจปานใด ก็ไม่รังควานถึงโรงเตี๊ยม ปฏิบัติการเย้ยกฎหมายเช่นนี้นับว่าไม่เคยพบพานมาก่อน ฉื่อเจ็งร้องตอบว่า

"ผู้แซ่ฉื่ออยู่ที่นี้ สองท่านประกาศนาม"

คนผู้นั้นหัวร่อดัง ๆ กล่าวว่า

"ท่านประคองเงินเก้าพันตำลึง ธงสำนักคุ้มกันภัยคันหนึ่งต่อตั่วเอี้ย ก็ใช้ได้แล้ว ถามนามของตั่วเอี้ยไปไย ? พวกเราพบกันที่เบื้องหน้า"

พลางปรบมือสองครา ทั้งสองลอยตัวขึ้นบนหลังคา

ฉื่อเจ็งดวัดมือขวาซัดลูกดอกเหล็กกล้าขึ้นไปสองตัว คนด้านหลังพลิกมือคว้าวูบ รับด้วยมือเดียว จากนั้นขว้างกลับลงมา เสียงดังคราหนึ่ง ประกายไฟแลบกระจาย ลูกดอกทั้งสองตัวล้วนปักตรึงกับแผ่นศิลาหินเขียวเบื้องหน้าฉื่อเจ็งหนึ่งเซียะ กำลังข้อครั้งนี้ สุดที่ฉื่อเจ็งจะทัดเทียบได้ ได้ยินคนทั้งสองส่งเสียงหัวร่อฮาฮาบนหลังคาห้อง จากนั้นเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น ควบขับขึ้นเหนือไป

ผู้รับใช้และคนพักแรมในโรงเตี๊ยมรอจนอาคันตุกะยามวิกาลทั้งสองจากไปไกล ค่อยวิพากษ์วิจารณ์ดังสับสน บ้างบอกว่ารีบไปแจ้งความกรมเมือง บ้างเกลี้ยกล่อมฉื่อเจ็งอ้อมทางเสียประเสริฐกว่า

ฉื่อเจ็งเงียบงันไม่ส่งเสียง ถอนลูกดอกทั้งสองตัวกลับเข้าห้อง เห็นบนลูกดอกไม่มีสัญลักษณ์ใด สองสามีภรรยาหารือเบา ๆ เห็นคนทั้งสองนี้มีฝีมือไม่ด่ำทรามสมควรเป็นชาวยุทธจักรเลื่องชื่อ ไฉนสนใจสินค้าเล็ก ๆ รายนี้ ?

ตามกฎของสำนักคุ้มกันภัย ขบวนสินค้าพอเคลื่อนที่ออก มีแต่รุกหน้าปราศจากการล่าถอย ไม่เช่นนั้นเท่ากับทุบป้ายยี่ห้อสำนักคุ้มกันภัยตนเอง ฉื่อเจ็งกระซากเสียงว่า

"ชาวมิจฉาชีพยิ่งมายิ่งรังแกผู้คนแล้ว เราพานเสี่ยงชีวิตสู้กับพวกมันทารกทั้งสองนี้..."

เบ๊ขุนฮวยชิงกล่าวว่า

"พวกเรากับเส้นทางมิจฉาชีพไม่มีอริบาดหมาง อย่างมากเป็นเรื่องเงินทอง ไม่หนักหนาสาหัสถึงชีวิต นำทารกไปก็ไม่เป็นไร"

แต่ส่วนลึกของหัวใจนึกสำนึกเสียใจ ที่ไม่สมควรปล่อยให้ทารกเยาว์วัยทั้งสองติดตามบิดามารดาเสี่ยงภัยในยุทธจักร

โอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่อยู่ริมหน้าต่าง เห็นเหตุการณ์ทุกประการอย่างชัดเจน [illegible]นใจก็ลอบประหลาดใจ รู้สึกระหว่างทางมีเรื่องประหลาดยากคลี่คลายมากหลาย ใจว่าหลังจากปลอมแปลงโฉมเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย สามารถรอดพ้นจาก [illegible]ติดตาม มิคาด[illegible] ก็ประสบเรื่องประหลาดของสำนักคุ้มกันภัยม้าบิน

เช้า[illegible] ขบวนสินค้าของสำนักคุ้มกัน[illegible]นออกเดินทาง โอ้วฮุยและเที้ยเล้ง[illegible]หลัง

ฉื่อเจ็งเห็นโอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่ติดตามโดยไม่ลดละ เข้าใจว่าเป็นพวกโจร ต้องเหลียวหน้าไปถลึงตาใส่ โอ้วฮุยกลับแสร้งเป็นมองไม่เห็น

เมื่อถึงยามเที่ยง โอ้วฮุยทั้งสองและสำนักคุ้มกันภัยม้าบินรับประทานเนื้อวัวหมี่น้ำในที่เดียวกัน เดินทางถึงพลบค่ำ ห่างจากบู๊เซ่งกวนประมาณสี่สิบลี้ ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น ม้าสองตัวควบขับสวนมา คนบนหลังม้าสวมชุดสีเทา พุ่งผ่านข้างรถสินค้าไป เปล่งเสียงหัวร่อดังยาวนาน ฟังจากสุ้มเสียงกลับเป็นอาคันตุกะยามวิกาลเมื่อคืนทั้งสอง

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"รอจนพวกมันไล่หลังม้า ก็จะลงมือแล้ว"

ไม่ทันขาดคำพลันได้ยินเบื้องหน้าบังเกิดเสียงฝีเท้าม้า ม้าอีกสองตัวพุ่งผ่านข้างกายไป คนบนหลังม้าท่วงท่าประเปรียว แสดงว่าเป็นชาวยุทธจักร

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ประหลาด ประหลาดแท้"

เดินทางไม่ถึงหนึ่งลี้ ปรากฏม้าอีกสองตัวควบขับสวนมา จากนั้นเป็นม้าอีกสองตัว

ฉื่อเจ็งเห็นฝ่ายตรงข้ามกำลังมหาศาลปานนี้ กลับหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ซือม่วย ซือแป๋เคยบอกว่า ค่ายใหญ่ฝ่ายมิจฉาชีพคิดปล้นชิงสินค้ารายใหญ่ ค่อยส่งคนสอดแนมหกคน วันนี้กลับส่งคนมาแปดคน ด้านหลังยังมีอีกสองคนติดตามมาโดยไม่ยอมผุดเกิด เกรงว่าสินค้าที่พวกเราคุ้มกันเที่ยวนี้ ไม่ใช่เงินเก้าพันตำลึง หากแต่เป็นเงินเก้าร้อยหมื่น เก้าพันหมื่นตำลึง"

เบ๊ซุนฮวยขบคิดไม่เข้าใจว่า ศัตรูไฉนทุ่มเทกำลังปานนี้เพื่อจัดการกับสินค้ารายย่อยเช่นนี้ ยิ่งไม่เข้าใจยิ่งวิตกกังวล กล่าวกับฉื่อเจ็งและพนักงานติดตามว่า

"รอสักครู่เห็นผิดท่า พวกเรานำทารกหลบหนีสำคัญกว่า เงินเก้าพันตำลึงเป็นจำนวนไม่มากนัก สามารถรวบรวมชดใช้ได้"

ฉื่อเจ็งกล่าวเสียงกร้าวว่า

"ซือแป๋องอาจมาชั่วชีวิต จะย่อยยับในเงื้อมมือของพวกเราเหล่าศิษย์หรือ ?"

เบ๊ซุนฮวยกล่าวอย่างหดหู่

"จะอย่างไรเห็นแก่ทารก นับแต่นี้พวกเราจะทำไร่ไถนา อาบเหงื่อด่างน้ำ

ไม่ยึดอาชีพร่ายดาบเสี่ยงชีวิตแล้ว"

เอ่ยถึงตอนนี้ ด้านหลังบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าตะลุยตะบึง พอเหลียวหน้าไปเห็นฝุ่นละอองคละคลุ้ง ม้าแปดตัวนั้นควบไล่หลังมา จากนั้นบังเกิดเสียงอื้ออึงเกาทัณฑ์สัญญาณดอกหนึ่งยิงข้ามศีรษะไป ด้านหน้าก็ปรากฏม้าแปดตัวควบตะบึงมา

ชั่วพริบตา ม้าเบื้องหนาแปดตัว ม้าด้านหลังแปดตัวรั้งบังเหียนโดยพร้อมเพรียง กระหนาบคนของสำนักคุ้มกันภัยม้าบินและโอ้วฮุยทั้งสองไว้กึ่งกลาง

ฉื่อเจ็งพลิกตัวลงจากหลังม้า ชักดาบยาวออก ประสานมือกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแซ่ฉื่อ..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ชายชราในแปดม้าเบื้องหน้าผู้หนึ่งพลันลอยตัวลงจากหลังม้าโลดละลิ่วมาเบื้องหน้า ในมือถืออาวุธลักษณะประหลาดชนิดหนึ่ง ไม่ส่งเสียงแม้สักคำเดียว ก็กระหน่ำใส่ใบหน้าฉื่อเจ็ง

โอ้วฮุยกับเที้ยเล้งซู่หยุดม้าอยู่ด้านข้าง เห็นอาวุธในมือชายชราประหลาดพิกลยิ่ง ด้านหน้าเป็นเส้นขวางคดงอดุจอสรพิษ หลังเส้นขวางมีด้านจับ สองปลายของเส้นขวางแหลมคม ลักษณะคล้ายจงอยปากนกกระเรียน โอ้วฮุยไม่รู้จักของนี้ จึงถามเที้ยเล้งซู่ว่า

"นั่นเป็นอะไร ?"

เที้ยเล้งซู่ไม่ทันตอบคำ โจรที่ด้านหลังผู้หนึ่งกล่าวว่า

"เฒ่าทารก บอกต่อเจ้า นี่เรียกว่าลุ้ยจิ้นตั่ง (กั้นหย่ออสนี)"

เที้ยเล้งซู่กล่าวเสริมขึ้น

"กั้นหยั่นอสนีไม่ใช้ร่วมกับเซียมเตี่ยงจุย (เหล็กเหลี่ยมสายฟ้า) ไม่นับเป็นอย่างไรได้"

โจรผู้นั้นงงงันวูบ ชำเลืองมองเที้ยเล้งซู่ คิดไม่ถึงเด็กน้อยซูบผอมนี้ก็รู้จักเหล็กเหลี่ยมสายฟ้า

ที่แท้ชายชรานี้เป็นซือเฮียมัน ที่โจรผู้นี้ใช้ออกเป็นเหล็กเหลี่ยมสายฟ้าซือแป้มันทั้งสองมือซ้ายใช้กั้นหยั่นอสนี มือขวาใช้เหล็กเหลี่ยมสายฟ้า หนึ่งรับหนึ่งรุก พลิกแพลงกลับกลายอย่างพิสดารยิ่ง แต่อาวุธสองชนิดนี้หนึ่งยาวหนึ่งสั้นสองมือใช้ผสานเสริม มาตรว่ามีอานุภาพใหญ่หลวง แต่ก็ฝึกยากเย็นยิ่ง มันสอง

ซือเฮียดี่ได้รับวิชาซือแป๋คนละแขนง ไม่อาจใช้อาวุธสองชนิดโดยพร้อมเพรียง มันทั้งสองอาศัยที่นอกกำแพงใหญ่ เพิ่งเข้าแผ่นดินดงง้วนไม่นาน เหล็กเหลี่ยมสายฟ้าของมันก็ซุกอยู่ในแขนเสื้อ ไม่ได้แสดงออกมา มิคาดถูกเที้ยเล้งซู่กล่าวเปิดโปง อดตื่นเต้นสงสัยมิได้

มันไหนเลยทราบ ซือแป๋ของเที้ยเล้งซู่เจ้าโอสถมือพิษบ้อเที่ยงได้ชื่อมีภูมิรอบรู้กว้างขวาง ปรกติมักบอกกล่าววิชาฝีมือสำนักต่าง ๆ ต่อศิษย์คนเล็กนี้ ดังนั้นเที้ยเล้งซู่แม้ไม่เคยเห็นกั้นหยั่นอสนี พอได้ยินชื่อก็ทราบว่ายังมีเหล็กเหลี่ยมสายฟ้าอีกด้ามหนึ่ง

เห็นชายชรานั้นใช้อาวุธครืนครั่นเลื่อนลั่น มีอานุภาพปานอสนีบาดจริง ๆ ฉื่อเจ็งแม้เพลงดาบไม่ต่ำทราม กลับถูกกั้นหยั่นอสนีห่อหุ้มไว้ ไม่อาจร่ายรำใช้ออกได้ ได้ยินเหล่าโจรทั้งหน้าหลังทั้งสิบห้าคน ท่านกล่าวคำหนึ่งเรากล่าวคำหนึ่ง ส่งเสียงแดกดันว่า

"สำนักคุ้มกันภัยม้าบินอันใด ครั้งกระโน้นจอมหมัดร้อยชนะคุ้มกันสินค้า จึงควรคู่กับคำ 'ม้าบิน' เมื่อถึงมือผู้แซ่ฉื่อ สมควรเปลี่ยนเป็นเรียกสำนักคุ้มกันภัยสุนัขคลานแล้ว"

"เด็กน้อยนี้เรียนวิชาแมวสามขา ไม่อุ้มทารกอยู่ในบ้าน กลับออกมาอับอายขายหน้า"

"กระทั่งเงินเก้าพันตำลึงยังคุ้มกันไม่ได้ เป็นที่เสื่อมเสียชื่อเสียงของจอมหมัดร้อยชนะเบ๊เล่าเปียเท้าจริง ๆ ในความเห็นของเรา มิสู้ซื้อเต้าหู้ก้อนหนึ่งพุ่งชนศีรษะตาย"

"เราเห็นว่าฮูหยินมันยังเข้มแข็งกว่ามันสิบเท่า นับว่าเป็นดอกไม้สดปักอยู่บนมูลโค บันดาลให้ผู้คนเห็นแล้วมีโทสะ"

โอ้วฮุยพอฟังต้องครุ่นคิด ฝูงโจรเหล่านี้ทราบเรื่องเกี่ยวกับฉื่อเจ็งซึ่งกระจ่างยิ่ง ไม่เพียงล่วงรู้สังกัดสำนักอาจารย์ของมัน ทั้งยังทราบมันคุ้มกันเงินมากน้อยเท่าใด น้ำคำแม้เหน็บแนมมัน แต่กับเบ๊ซุนฮวยและบิดาผู้ล่วงลับของนางกลับไม่ล่วงเกินแม้แต่น้อย ทั้งยังให้การเคารพยกย่อง โอ้วฮุยแม้ไม่รู้จักกั้นหยั่นอสนี แต่เห็นชายชรานั้นมีฝีมือทั้งแม่นยำทั้งดุดัน ต้องลอบประหลาดใจ ครุ่นคิดขึ้น

"คำนวณจากฝีมือของชายชราผู้นี้ ต้องเป็นคนมีชื่อเสียงมากทั้งนั้น ดูจาก

การกระทำของทั้งหมด ไม่ได้มาเพราะเงินเพียงเก้าพันตำลึงชัด ๆ"

เบ๊ซุนฮวยที่ด้านข้างชมดูจนร้อนรุ่ม นางทราบแต่แรกว่าสามีไม่ใช่คู่มือผู้อื่น แต่ตนเองหากเข้าไปช่วยเหลือ รังแต่ชักนำศัตรูเข้ามาเพิ่มขึ้น ไม่มีส่วนช่วยต่อเรื่องราว บุตรชายทั้งสองไม่มีคนดูแล คงต้องตกไปในเงื้อมมือฝูงโจร พลันเห็นชายชรานั้นเสือกอาวุธรูปงูไปเบื้องหน้า ควงแล้วกระชากกลับ ดาบของฉื่อเจ็งก็หลุดจากมือลอยขึ้นสู่ท้องฟ้า นางต้องอุทานดังอาออกมา

ชายชรานั้นก้าวเท้าซ้ายออก ฉื่อเจ็งรีบกระโดดหลบหลีก ดาบเล่มนั้นร่วงหล่นลงจากกลางอากาศ ในฝูงโจรปรากฏคนผู้หนึ่งยกกระบี่เขี่ยวูบ ดาบเหล็กกล้าเล่มหนึ่งถึงกับหักสะบั้นเป็นสองท่อน โจรผู้นั้นมีฝีมือว่องไว ฟาดฟันกระบี่ออก ฟันดาบหักสองท่อนที่ยังไม่ตกถึงพื้นกลับกลายเป็นสี่ท่อน อาวุธในมือมันไม่เพียงเป็นกระบี่วิเศษ ความรวดเร็วของฝีมือยิ่งบันดาลให้ผู้ชมดูตาลายพร่าพราย ดูจากสภาพการณ์ไหนเลยเป็นการขวางทางปล้นชิงสินค้า หากแต่ตั้งใจกลั่นแกล้งฉื่อเจ็ง เพียงโจรที่ถือกระบี่คนเดียวก็โค่นฉื่อเจ็งสองสามีภรรยาได้อย่างเหลือเฟือ อย่าว่าแต่พวกมันมีทั้งสิ้นสิบหกคน

ฉื่อเจ็งสองตาแดงฉาน กวัดแกว่งสองแขน ทุกกระบวนท่าล้วนเป็นเพลงหมัดเสี่ยงชีวิต แต่กั้นหยั่นอสนีของชายชรานั้นยาวสี่เชียะ ฉื่อเจ็งไหนเลยประชิดถึงตัวได้ ผ่านไปหลายกระบวนท่า ได้ยินเสียงคว้ากคราหนึ่ง ปลายแหลมของกั้นหยั่นอสนีกรีดขากางเกงของฉื่อเจ็งขาดออก โลหิตไหลหลั่งออกมา จากนั้นบังเกิดเสียงดังอีกครา ตะโพกซ้ายฉื่อเจ็งถูกกั้นหยั่นอสนีหวดใส่

ชายชรานั้นควัดเท้าเตะมันล้มลง ยกเท้าข้างหนึ่งเหยียบไว้ กล่าวว่า

"เราไม่ต้องการชีวิตท่าน เพียงทำลายประทีปทั้งคู่ของท่าน ลงโทษท่านไม่มีดวงตางอกเงย"

ฉื่อเจ็งทั้งหวาดหวั่นทั้งเดือดดาล คลั่งแค้นแน่นอก ไม่อาจกล่าววาจาใดได้ เบ๊ซุนฮวยร้องว่า

"สหายทั้งหลาย พวกท่านต้องการเงินสินค้าก็หยิบฉวยไป พวกเราไม่มีอริบาดหมางกับทุกท่าน ไยต้องเข่นฆ่าจนสิ้นซาก ?"

โจรที่ใช้กระบี่กล่าวว่า

"เบ๊โกวเนี้ย ท่านเป็นคนดี อย่าได้ยุ่งเกี่ยวมากความ"

"ยุ่งเกี่ยวมากความอันใด ? มันเป็นสามีข้าพเจ้า"

ชายชราที่ใช้กั้นหยั่นอสนีกล่าวว่า

"พวกเราเห็นว่ามันไม่คู่ควรเกินไป เป็นที่คับแค้นแก่เบ๊โกวเนี้ยผู้เลอโฉม จึงดั้นด้นมานับพันลี้เพื่อผดุงความยุติธรรม"

พลางยกกั้นหยั่นอสนี เล็งปลายแหลมของกั้นหยั่นอสนีไปยังตาขวาของฉื่อเจ็ง ปักทะลวงลง

เบ๊ซุนฮวยส่งเสียงร้องคำหนึ่ง สะอึกเข้าช่วยเหลือ เสียงหวีดคราหนึ่ง โจรผู้หนึ่งเสือกแทงทวนลงจากหลังม้า สกัดขัดขวางนางไว้ ทารกทั้งสองร้องคำ "บิดา" วิ่งไปยังข้างกายฉื่อเจ็ง

ทันใดเงาสีเทาไหววูบ ชายชรานั้นรู้สึกข้อมือชาด้าน รีบพลิกกั้นหยั่นอสนีด้านศัตรู ในมือกลับเบาหวิว ที่แท้อาวุธในมือกลับอันตรธานไป ชายชรานั้นเงยหน้าด้วยความแตกตื่นเดือดดาล เห็นเงาสีเทานั้นทะยานขึ้นบนหลังม้า กั้นหยั่นอสนีของตนเองถูกมันควงร่ายรำอยู่ในมือ ประกายสีขาววูบวาบ แผ่เป็นประกายวงกลมวงหนึ่ง

ผู้ที่โลดแล่นไปมาดุจประกายไป ลงม้าขึ้นม้าในชั่วพริบตา ช่วงชิงกั้นหยั่นอสนีของมัน กลับเป็นโอ้วฮุย

เหล่าโจรหันไปมองหน้ากันด้วยความตระหนก ถูกเรื่องราวเฉพาะหน้าสะกดจนตะลึงลาน ชั่วครู่ให้หลังทุกผู้คนค่อยตวาดดังสับสนยกดาบเสือ[illegible]ทวนเข้าหาโอ้วฮุย โอ้วฮุยร้องดัง ๆ ว่า

"เป็นสหายเส้นทางใด ? ลมแรง รังเก่า ประดูดอกไม้ [illegible] เปลี่ยนหน้าชน คนเคราครึ้มบุกเบิกถ้ำ เทพสมบัติขึ้นภูเขา"

เหล่าโจรงงงันอีกครา ที่มันกล่าว คล้ายสำนวนมิจฉาชีพ ไม่คล้ายสำนวนมิจฉาชีพ ไม่ทราบกล่าวเหลวไหลอันใด ชายชราที่ถูกช่วงชิงกั้นหยั่นอสนีกระชากเสียงว่า

"สหาย ท่านเป็นคนของเส้นทางใด เกลือกกลั้วกับปลักนี้ทำอะไร ?"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ผู้น้องประกอบการค้าที่ไม่มีต้นทุน (แผลงเป็นโจร) ติดตามเงินเก้าพันตำลึงของสำนักคุ้มกันภัยม้าบินอย่างยากเย็น มิคาดระหว่างทางปรากฏตัวก่อกวน

ดะกายออกมาสิบหกคน ทุกท่านต้องการแบ่งส่วนหนึ่ง ไยมิใช่เป็นที่เจ็บปวดใจของผู้คน ?"

ชายชรานั้นแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"สหายอย่าได้แสร้งเป็นโง่งม ประกาศนามแต่เนิ่น ๆ สำคัญกว่า"

ฉื่อเจ็งมีชีวิตรอดในห้วงคับขัน โอบกอดบุตรชายทั้งสองไว้ เบ๊ซุนฮวยยืนอยู่ข้างกายมัน เบิกตากลมกว้างมองดูโอ้วฮุย ยามกะทันหันไม่ทราบเบื้องหน้าที่แท้เกิดเรื่องใด ? นางความจริงเข้าใจว่าโอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่ก็เป็นพวกเดียวกับฝูงโจร มิคาดโอ้วฮุยกลับทุ่มเถียงกับชายชรานั้น เห็นโอ้วฮุยลูบหนวดเรียวเหนือริมฝีปาก กัดกล้องยาเส้นกล่าวว่า

"ตกลง บอกกับท่านตามความสัตย์ จอมหมัดร้อยชนะเบ๊เกี้ยดงเป็นซือตี๋ (ศิษย์ผู้น้อง) เรา เรื่องของหลานศิษย์ เราผู้เฒ่ามิอาจไม่ยุ่งเกี่ยว"

คำพูดพอกล่าว เบ๊ซุนฮวยใจหายวาบ ครุ่นคิดขึ้น

"ปรากฏซือแป๊ะ (ศิษย์ผู้พี่ของบิดา) เช่นนี้ผู้หนึ่งจากที่ใด ? เราไม่เคยได้ยินบิดาเอ่ยถึงมาก่อน มิหนำซ้ำคนผู้นี้อายุเยาว์กว่าบิดามากนัก ไหนเลยเป็นซือแป๊ะได้ ?"

เที้ยเล้งซู่ที่ด้านข้างเห็นโอ้วฮุยทำท่าขึงขัง อดหัวร่อมิได้ แลเห็นศัตรูเข้มแข็งเผชิญหน้า โอ้วฮุยยังพูดจาเล่นหัวโดยไม่นำพา อดเลื่อมใสในกำลังขวัญของมันมิได้

ชายชรานั้นเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ท่านเป็นซือเฮียของเบ๊เล่าเปียเท้า ? ดูจากอายุไม่คล้าย พวกเราก็ไม่เคยได้ยินว่าเบ๊เล่าเปียเท้ามีซือเฮียอันใด"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"สำนักเราเพียงถือลำดับเข้าสังกัดสำนัก ไม่คำนึงอายุ เบ๊เกี้ยดงเป็นชะ.ชั้นใด ยังต้องแอบอ้างเป็นซือเฮียมัน ?"

ในยุทธจักรมีค่ายสำนักมากหลาย ถือผู้เข้าสังกัดสำนักอาจารย์ก่อนเป็นผู้อาวุโส ชายชรานั้นกวาดมองเบ๊ซุนฮวยแวบหนึ่ง สังเกตดูสีหน้านางเล็กน้อย จากนั้นหันมาถามโอ้วฮุยว่า

"ยังไม่ได้เรียนถามนามสูงส่ง"

โอ้วฮุยเงยหน้ามองท้องฟ้า กล่าวว่า

"ซือดี่เราฉายาจอมหมัดร้อยชนะเบ๊เกี้ยคง (อาชาท่องนภา) เราเรียกว่าฉั่วคุ้งอู่เด็กงู้แกซั้ง (หมัดเบี้ยวมีผู้ต่อต้าน วัวไถนา)"

ฝูงโจรพอฟังล้วนหัวร่อออกมา คำพูดนี้แสดงว่าเป็นวาจาหลอกลวง ชายชรานั้นถูกโอ้วฮุยช่วงชิงอาวุธด้วยมือเปล่า จึงเอ่ยปากถามไถ่ ไม่เช่นนั้นคงลงมือแต่แรก มันความจริงมีนิสัยร้อนรุ่มวู่วามพอฟังคำ "งู้แกซั้ง" (วัวไถนา) อดคำรามด้วยโทสะมิได้ ถาโถมเข้าหาโอ้วฮุย

โอ้วฮุยรั้งม้าหลบวูบ กวัดแกว่งกั้นหยั่นอสนีคราหนึ่ง ในมือชายชรานั้นพลันเพิ่มของสิ่งหนึ่ง พอยกขึ้นดู ไม่ใช่กั้นหยั่นอสนีเป็นอะไร ? อาวุธคืนเจ้าของมันความจริงสมควรลิงโลดยินดี แต่กั้นหยั่นอสนีไม่ใช่ตนเองช่วงชิงกลับมา หำกแต่ฝ่ายตรงข้ามยัดเยียดเข้ามาในมือ กระทั่งชมดูก็ไม่ทันชมดูชัดตา ก็ได้อาวุธกลับคืนอย่างประหลาด เหล่าโจรพากันโห่ร้องชมเชยว่า

"ซู่ตั่วกอมีฝีมือยอดเยี่ยม"

เข้าใจว่ามันใช้วิชาชิงอาวุธด้วยมือเปล่า ช่วงชิงกั้นหยั่นอสนีกลับมา แต่ชายชราแซ่ซู่ทราบดีว่าไม่มีเรื่องเช่นนี้ เฉกเช่นคนใบ้อมบอระเพ็ด ไม่อาจบรรยายความขมได้ งงงันวูบจึงกล่าว

"ท่านที่นับถือสอดมือยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ ที่แท้เป็นเพราะเหตุใด ?"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"เล่าเฮีย (พี่ผู้ชรา) ลองบอกมาก่อนว่า หลานศิษย์เราทั้งสองเป็นคู่สามีภรรยาอันเหมาะสม ไยต้องให้ท่านทั้งหลายผดุงความยุติธรรม ?"

"เฮอะ ยุ่งเกี่ยวมากเรื่อง ไม่มีประโยชน์ต่อท่าน ขอน้อมเตือนต่างฝ่ายต่างไป"

โอ้วฮุยกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านกล่าวถูกที่สุด ยุ่งเกี่ยวมากเรื่องไม่มีประโยชน์ พวกเราต่างฝ่ายต่างไป เชิญเถอะ เชิญเถอะ"

ชายชราแซ่ซู่ถอยกายไปสามก้าว ตวาดว่า

"ท่านไม่ฟังคำน้อมเตือน เราจำต้องรับทราบกระบวนท่าสูงส่ง"

พลางยกกั้นหยั่นอสนีขึ้นป้องอก โอ้วฮุยกล่าวว่า

"สู้กันตัวต่อตัว มีรสชาติใด ? แต่หากแม้นคนมากไปก็สับสนวุ่นวาย

เบียงนี้เถอะ เรางู้แกซั้งคนเดียวสู้กับพวกท่านทั้งสาม"

พลางยกกล้องยาเส้นชี้มือไปยังคนใช้กระบี่ และชี้ไปยังซือดี่ของชายชราแซ่ซู่ คนใช้กระบี่รูปกายหล่อเหลาท่าทีทระนงถือดี แหงนหน้าหัวร่อกล่าวว่า

"เฆ่าทารกที่โอหังนัก"

ชายชราแซ่ซู่กลับทราบว่าโอ้วฮุยไม่ใช่ชนชั้นธรรมดา สู้กับมันตัวต่อตัวไม่มีความมั่นใจจริง ๆ โอ้วฮุยเมื่อท้าสู้มันทั้งสามก็ประเสริฐ กล่าวว่า

"เนียบซือดี่ เซียงกัวซือดี่ มันแส่หาที่ตายเองไม่อาจโทษว่าผู้อื่น เราทั้งสามเล่นกับมันโดยพร้อมเพรียง"

คนใช้กระบี่แซ่เนียบไม่ยินยอม เลิกคิ้วกระโดดลงจากหลังม้า กล่าวว่า

"ซู่ตั๋วกอ ผู้น้องจะสั่งสอนคนโอหังนี้เพียงลำพัง"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ท่านคิดสั่งสอนเราหมัดเบี้ยวมีผู้ต่อต้านงู้แกซั้งก็ได้ แต่เราสองบอกกล่าวล่วงหน้า เรางู้แกซั้งหากพ่ายแพ้ ท่านจะฆ่าจะฟันจัดการได้อย่างเต็มที่ เพียงแต่น้องเราหากเพลี่ยงพล้ำอันใด จะเป็นอย่างไร ?"

คนแซ่เนียบแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"นั่นเป็นท่านละเมอเพ้อฝัน"

โอ้วฮุยกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ไม่แน่นักว่าฟ้าดินคุ้มครอง น้องเราเป็นไรไปจะเป็นอย่างไร ?"

คนแซ่เนียบตวาดว่า

"ผู้ใดพร่ำพิไรกับท่าน ? เราหากพ่ายแพ้จะให้เฆ่าทารกท่านจัดการอย่างเต็มที่"

"ให้เราเฆ่าทารกจัดการอย่างเต็มที่ นั่นไม่กล้ารับ เพียงแต่ขอท่านทั้งหลาย อย่าได้ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องภายในของหลานศิษย์เราสองสามีภรรยา อย่าได้ผดุงความยุติธรรมไปเลย"

คนแซ่เนียบขุ่นข้องรำคาญยิ่ง ขยับกระบี่ยาวสะบัดเป็นประกายเย็นเยียบวูบหนึ่ง ตวาดว่า

"ตกลงตามนี้"

โอ้วฮุยกวาดตาไปยังเหล่าโจร กล่าวว่า

"คำพูดของน้องแซ่เนียบท่านนี้ ถือเป็นบรรทัดฐานหรือไม่ ? มันหากพ่ายแพ้ ตั่วเอี้ยทั้งหลายยังจะผดุงความยุติธรรมหรือไม่ ?"

เที้ยเล้งซู่รับฟังถึงตอนนี้ อดหัวร่อคิกออกมามิได้ โอ้วฮุยอายุยังเยาว์กลับเรียกผู้อื่นเป็น "น้องเรา" ทุกถ้อยคำ ผู้อื่นเห็นว่า "ดอกไม้สดปักบนมูลโค" จึงยกกำลังมาผดุงความยุติธรรม เรื่องนี้ความจริงน่าหัวร่อยิ่ง โอ้วฮุยกลับสอดมือเข้ามา ไม่อนุญาตผู้อื่นผดุงความยุติธรรม จึงพิสดารสุดคาดคิด

เหล่าโจรทราบว่าคนแซ่เนียบมีเพลงกระบี่ลึกล้ำ กระบี่วิเศษในมือยิ่งฟันหยกดุจฟันหยวก ลงมือต่อสู้กับเฒ่าชนบทไว้หนวดน้อยผู้นี้ ย่อมได้ชัยแน่นอน จึงกล่าว

"เจ้าหนวดน้อย หากได้ชัยครึ่งท่าหนึ่งกระบวนเพลง พวกเราทั้งหมดจะสะบัดก้นไป ไม่ผดุงความยุติธรรมแล้ว"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ที่พวกท่านกล่าวเป็นภาษาคน นับว่าตกลงตามนี้ รับกระบวนท่า"

พลางยกกล้องยาเส้นเสียบไว้ในปกเสื้อตัวเอง กระโดดลงจากหลังม้า พลันซวนเซเสียหลักแทบล้มลง

ทุกผู้คนได้ยินมันตวาดคำ "รับกระบวนท่า" จากนั้นเห็นมันยกกล้องยาเส้นขึ้น เข้าใจว่ามันคิดใช้กล้องยาเส้นต่างอาวุธ มิคาดโอ้วฮุยกลับเสียบกล้องยาเส้นไว้ในปกเสื้อ เห็นท่าร่างที่มันลงจากหลังม้าทุลักทุลีปานนี้ ในเหล่าโจรที่ชมดูอยู่ด้านข้างสิบห้าคน กลับมีอยู่สิบสองสิบสามคนหัวรอออกมา คนแซ่เนียบตวาดว่า

"ท่านใช้อาวุธใด แสดงออกมาเถอะ"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"วัวควายไถนา ใช้คันไถเถอะ ซู่ตั่วแจ่จู้ (หัวหน้าโจรใหญ่แซ่ซู่) เครื่องมือในมือท่านกลับคล้ายคันไถ ขอยืมใช้สักครา"

พลางยื่นมือออก หมายหยิบยืมกั้นหยั่นอสนีของชายชราแซ่ซู่ ชายชราแซ่ซู่กลับกริ่งเกรงต่อโอ้วฮุย ถอยกายไปสองก้าว กระซากเสียงว่า

"ไม่ยืม คาดว่าท่านคงใช้ไม่เป็น"

โอ้วฮุยแบมือขวาออก ทำท่าขอทาน กล่าวอีกว่า

"ยืมสักคราจะเป็นไร ?"

พลันยืดแขนปราดออก แตะวูบคราหนึ่ง ชายชราแซ่ซู่ยกกั้นหยั่นอสนีหมายปัดป้อง ไม่ทราบเพราะเหตุใดมือพลันเบาหวิว กั้นหยั่นอสนีตกไปในเงื้อมมือโอ้วฮุยอีกครา

ความแตกตื่นของชายชราแซ่ซู่ครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก พุ่งถอยไปหนึ่งวา กล้ามเนื้อบนใบหน้ากระตุกเข้าหากัน ควรทราบว่าวิชาฝีมือเปล่าชิงอาวุธของโอ้วฮุยนี้เป็นไม้ตายที่ปู่ทวดมันฉายาปวยเทียนฮู่ลี้ (จิ้งจอกเหินฟ้า) บัญญัติคิดค้นขึ้น จารึกอยู่ในคัมภีร์หมัดตำราดาบของตระกูลโอ้ว ครั้งกระโน้นจิ้งจอกเหินฟ้าช่วยเหลือเจ้าช่วงอ๋องลี้จื่อเซ้งก่อการใหญ่ อาศัยวิชาฝีมือนี้ไม่ทราบช่วงชิงอาวุธของนักสู้ผู้กล้ามากน้อยเท่าใด นับว่าไปมาไร้ร่องรอย ลี้ลับสุดหยั่งคาด ฉายาจิ้งจอกเหินฟ้ามีที่มาเช่นนี้เอง

คนแซ่เนียบเห็นโอ้วฮุยถืออาวุธ ก็ยกกระบี่แทงใส่กลางหลังโอ้วฮุย โอ้วฮุยพุ่งเฉียง ๆ หลบหลีก ตวัดกั้นหยั่นอสนีกลับ จากนั้นสะอึกจู่โจมจากด้านซ้าย กั้นหยั่นอสนีวกวูบแทงขวางออก

ชายชราแซ่ซู่ชมดูจนปากอ้าตาค้าง ที่แท้กระบวนท่าที่โอ้วฮุยใช้ออกกลับเป็นหกสิบสี่กระบวนท่าซงเทียนลุ้ยจิ้นตั่งฮวบ (เพลงกั้นหยั่นอสนีสะท้านฟ้า) ของสำนักอาจารย์มัน เชียงกัวซือตี่ของมัน ยิ่งคลางแคลงสงสัยกว่ามากนัก มันได้ยินโอ้วฮุยกระทั่งชื่อกั้นหยั่นอสนียังไม่รู้จัก เพลงกั้นหยั่นอสนีที่ใช้ออกกลับเป็นดุจเดียวกับชือเฮียมันไม่ผิดเพี้ยน

มันทั้งสองไหนเลยคาดคิด โอ้วฮุยมีพื้นฐานพลังฝีมือเข้มแข็ง ทั้งชาญฉลาดปราดเปรื่อง จดจำกระบวนท่าที่ชายชราแซ่ซู่ต่อสู้กับฉื่อเจ็งขึ้นในแต่แรก อย่าว่าแต่กระบวนท่าของโอ้วฮุยแม้คลับคล้าย พลังที่ใช้และเคล็ดความพลิกแพลงกลับผิดแผกไป

ยามนี้ คนแซ่เนียบไม่กล้าดูแคลนอีก ใช้กระบี่แคล่วคล่อง ลงมือด้วยความปราดเปรียว ประกายเย็นเยียบวูบวาวแวววับ มีเพลงกระบี่ไม่ใช่ชั่วจริง ๆ โอ้วฮุยทางหนึ่งปิดป้อง ทางหนึ่งครุ่นคิดขึ้น

"ผู้คนทั้งสิบหกคนนี้ดูท่าล้วนดึงมือ หากโถมเข้ามาโดยพร้อมเพรียง เรากับยี่ม่วยแม้สามารถหนีเอาตัวรอด ฉื่อเจ็งและครอบครัวทั้งสี่ชีวิตคงย่ำแย่ยิ่ง ได้แต่

โค่นคนผู้นี้พ่ายแพ้ บีบบังคับพวกมันอย่าได้ลงมือจึงประเสริฐ"

พริบตาที่เสียสมาธิครุ่นคิด คนแซ่เนียบพลันลดกระบี่วูบ เสียงดังคราหนึ่ง ปลายหนึ่งของกั้นหยั่นอสนีถูกกระบี่วิเศษฟันหักไป เหล่าโจรเห็นเช่นนั้นพากันโห่ร้องอย่างลิงโลด คนแซ่เนียบคึกคักอักโข รุกไล่เข้ามา

โอ้วฮุยเห็นกั้นหยั่นอสนีถูกฟันหักไปปลายหนึ่ง พลันฉุกใจคิด ควงกั้นหยั่นอสนีทุบเฉียง ๆ คนแซ่เนียบวกกระบี่วูบ เสียงดังคราหนึ่ง ฟันอีกปลายหนึ่งของกั้นหยั่นอสนีไป โอ้วฮุยร้องว่า

"ประเสริฐ ท่านไม่ไว้หน้าซู่ตั่วแจ่จู้ ทำลายอาวุธของมัน ออกจะไร้น้ำใจสหายไปแล้ว"

คนแซ่เนียบงงงันวูบ รู้สึกคำพูดนี้กลับมีเหตุผล พลันบังเกิดเสียงดังอีกคราโอ้วฮุยกลับหวดด้ามกั้นหยั่นอสนีลงบนคมกระบี่มัน ในมือเพียงหลงเหลือท่อนเหล็กยาวเพียงเชียะเศษ ได้ยินโอ้วฮุยร้องอีกว่า

"สามารถใช้กั้นหยั่นอสนี ไม่รู้จักใช้เหล็กเหลี่ยมสายฟ้าไม่นับเป็นอย่างไรได้"

พลางเสือกด้ามกั้นหยั่นอสนีท่อนนั้นในมือออก ใช้ต่างอาวุธเหล็กเหลี่ยม

คนแซ่เชียงกัวตอนแรกได้ยินโอ้วฮุยเอ่ยถึงเหล็กเหลี่ยมสายฟ้าต้องใจหายวาบ แต่เห็นแนวทางเหล็กเหลี่ยมของมันแทงตรงทะลวงขวาง เป็นอีกเรื่องหนึ่งค่อยคลายใจลง หัวร่อดัง ๆ กล่าวว่า

"นี่นับเป็นเหล็กเหลี่ยมสายฟ้าแนวทางใด ?"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ที่ท่านเรียนไม่ถูกต้อง ที่ข้าพเจ้าใช้จึงถูกต้อง"

พลางทิ่มแทงทะลวงติดต่อกัน ซึ่งความจริงนอกจากดาบแล้ว โอ้วฮุยไม่สามารถใช้อาวุธอื่นอีก เหล็กเหลี่ยมสายฟ้านี้เพียงแสร้งทำร้าย ที่ร้ายกาจล้วนอยู่ที่มือซ้าย เกี่ยวตบคร่ากุมต่อสู้ในระยะประชิดติดพัน

คนแซ่เนียบแม้ถือกระบี่วิเศษ กลับไม่อาจต้านทานได้ ถูกรุกไล่ถอยร่นตลอดเวลา พลันอุทานคำหนึ่ง คนทั้งสองพุ่งถอยไปด้านหลังโดยพร้อมเพรียง เห็นเบื้องหน้าโอ้วฮุยปรากฏประกายเรืองรองสะท้อนวูบวาบ กระบี่วิเศษนั้นกลับตกไปในเงื้อมมือมัน

โอ้วฮุยคุกเข่าซ้ายลง ดะปบหินใหญ่หนักยี่สิบชั่งจากข้างทางก้อนหนึ่ง

มือขวาถือกระบี่ ปลายกระบี่จ่อลงสู่พื้น มือซ้ายยกหินใหญ่ขึ้นสูง กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"กระบี่วิเศษเล่มนี้คมกล้ายิ่ง ข้าพเจ้าจะลองทุบสักหลายครา ดูว่าทุบหักหรือไม่"

ต่อให้เป็นกระบี่วิเศษคมกล้าที่สุด หากใช้หินใหญ่ทุบ ตัวกระบี่ต้องถูกทุบหักแน่นอน คนแซ่เนียบรักถนอมกระบี่วิเศษราวชีวิต พอฟังถึงกับหน้าเผือดขาว ร้องว่า

"เรายอมรับความพ่ายแพ้"

โอ้วฮุยยังกล่าวว่า

"เราเห็นกระบี่เล่มนี้ดียิ่ง ไม่แน่นักว่าจะทุบหักได้"

พลางยกหินใหญ่ทำท่าทุบใส่ตัวกระบี่ คนแซ่เนียบร้องว่า

"ท่านหากชมชอบก็หยิบฉวยไป อย่าได้ทำลายของวิเศษ"

โอ้วฮุยรู้สึกคนผู้นี้กลับเป็นนักรักอันงมงาย ยินยอมให้กระบี่ตกไปในเงื้อมมือศัตรู ไม่ต้องการให้กระบี่ถูกทำลาย ดังนั้นไม่พูดจาเล่นหัวอีก ประคองส่งกระบี่ถึงเบื้องหน้ามัน กล่าวว่า

"ผู้น้องเสียมารยาท ล่วงเกินมากหลาย"

คนแซ่เนียบรู้สึกเหนือความคาดหมายอย่างใหญ่หลวง เข้าใจว่าโอ้วฮุยต่อให้ไม่ทำลายกระบี่ก็ต้องหยิบฉวยไป มิคาดกลับคืนกระบี่ให้ ดังนั้นยื่นสองมือรับมา กล่าวว่า

"ขอบคุณ ขอบคุณ"

โอ้วฮุยทราบว่าวิกาลยาวนานฝันยุ่งเหยิง ไม่อาจเสียเวลาสืบไป พลิกตัวขึ้นบนหลังม้า ประสานมือต่อเหล่าโจร กล่าวว่า

"ได้รับการผ่อนผันละเว้น ผู้น้องขอขอบคุณ ณ ที่นี้"

จากนั้นร้องบอกต่อฉื่อเจ็งและเบ๊ซุนฮวยว่า

"ไปกันเถอะ"

ฉื่อเจ็งสองสามีภรรยาไม่ทันระงับขวัญอันแตกตื่น ขับรถสินค้ากระตุ้นม้าไป โอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่คุมขบวนรั้งท้าย ไม่เหลียวหน้ากลับมาอีก ได้ยินเหล่าโจรซุบซิบหารือกัน กลับไม่ห้อม้าติดตามมา

อีดใจเดียวคนทั้งสี่เดินทางเป็นระยะทางสิบกว่าลี้ ไม่เห็นเหล่าโจรติดตามมา ฉื่อเจ็งรั้งบังเหียนม้ากล่าวว่า

"ท่านที่นับถือยื่นมือช่วยเหลือ ข้าพเจ้าสำนึกตื้นตันยิ่ง แต่ไฉนแอบอ้างเป็นชื่อแป๊ะข้าพเจ้า ?"

โอ้วฮุยได้ยินน้ำเสียงมันแฝงแววติเตียน จึงกล่าว

"เพียงกล่าวล้อเล่นเท่านั้น น้องเราอย่าได้ตำหนิ"

ฉื่อเจ็งกล่าวว่า

"ท่านคิดหนวดสองเส้น พบพานคนก็เรียกน้อง ออกจะดูแคลนชนชาวโลกไปแล้ว"

โอ้วฮุยงงงันวูบ คิดไม่ถึงคนหยาบผู้นี้กลับดูออก เที้ยเล้งซู่กล่าวเบา ๆ

"คงเป็นภรรยามันสังเกตออก"

โอ้วฮุยผงกศีรษะเล็กน้อย เพ่งตามองเบ๊ซุนฮวย หวนนึกถึงนางดูออกว่าหนวดของตนเป็นของปลอม เพียงไม่ทราบจดจำออกหรือไม่ว่าตนเองเป็นใคร ?

พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าเร่งร้อน ม้าเร็วตัวหนึ่งห้อตะบึงมาถึง ชั่วพริบตาพุ่งผ่านขบวนรถสินค้าไป โอ้วฮุย [illegible] หนึ่ง จดจำออกว่าคนบนหลังม้าเป็นหนึ่งในสิบหกเหล่าโจร เที้ย[illegible]ซู่[illegible]ว่า

"พวกเราไปกันเถอะ อย่าได้ยุ่งเกี่ยวมากความแล้ว"

พลางหวดแส้ใส่ตะโพกม้าของโอ้วฮุย ม้าทั้งสองตัวควบขับขึ้นเหนืออย่างเร่งร้อน โอ้วฮุยเหลียวหน้ามาร้องว่า

"เบ๊โกวเนี้ย ยังจำป้อมตระกูลเซียงได้หรือไม่ ?"

เบ๊ซุนฮวยพลันหน้าแดงฉาน พึมพำว่า

"ป้อมตระกูลเซียง เราไหนเลยจำไม่ได้ ?"

นางจิตใจเลื่อนลอย ครุ่นคำนึงถึงความหลัง แต่ในห้วงสมองไม่ปรากฏเงาร่างโอ้วฮุยแม้แต่น้อยนิด ที่นางนึกถึงเป็นอีกคนหนึ่ง เป็นกงจื้อสูงศักดิ์สง่างามผู้นั้น...

โอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่ควบม้าเป็นระยะทางสามสี่ลี้ เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ตั่วกอ พวกผดุงความยุติธรรมติดตามมาอีกแล้ว"

โอ้วฮุยฟังออกแต่แรกว่าเส้นทางเมื่อขามาบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าสับสน มีม้า

ทั้งสิ้นสิบกว่าตัว จึงกล่าว

"หากต่อสู้จริง ๆ พวกเราสู้พวกมากไม่ได้ และไม่ทราบผู้คนขบวนนี้มีความเป็นมาอย่างไร"

"ในความเห็นข้าพเจ้า คนเหล่านี้ไม่แน่นักว่าเป็นโจรจริง ๆ"

โอ้วฮุยผงกศีรษะ กล่าวว่า

"เรื่องนี้มีความนัยประหลาดพิกลมากหลาย ยามกะทันหันขบคิดไม่เข้าใจ"

ยามนี้ลมตะวันตกหอบหนึ่งกรรโชกมา บนเส้นทางเมื่อขามาบังเกิดเสียงอาวุธกระทบกัน โอ้วฮุยร้องโพล่งว่า

"ถูกตามทันแล้ว"

เทียเล้งซู่กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าดูจากเจตนาคนเหล่านี้ เบ๊โกวเนี้ยนั้นประกันไม่มีอันตราย พวกมันก็ไม่ทำร้ายฉื่อเอี้ยนั้นถึงแก่ชีวิต เพียงแต่ยากรอดพ้นจากความเจ็บปวดทรมานแล้ว"

พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น พุ่งเฉียง ๆ ไปยังทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ทิศทางที่ไปกลับไม่ใช่ทางหลวง พร้อมกับแว่วเสียงร่ำร้องของสตรีดังมา

โอ้วฮุยห้อม้าขึ้นเนินเล็ก ๆ ข้างทาง เพ่งสายตามอง เห็นโจรทั้งสองด่างควบขับม้าเร็ว ในวงแขนโอบอุ้มทารกผู้หนึ่ง เบ๊ซุนฮวยวิ่งไล่ติดตาม ผมเผ้ายุ่งเหยิง คล้ายร่ำร้อง "คืนทารกเรามา คืนทารกเรามา" โจรทั้งสองชูอาวุธขึ้น พลันควบม้าแยกย้ายไปทางซ้ายขวา เบ๊ซุนฮวยต้องงงงันวูบ ทารกทั้งสองล้วนเป็นดวงใจ ไม่ทราบสมควรติดตามผู้ใดไปดี

โอ้วฮุยชมดูจนเดือดดาลเป็นการใหญ่ ร้องว่า

"ยี่ม่วย รีบมา"

แม้ทราบพวกตนสู้พวกมากไม่ได้ หากสอดมือเข้าไปนับเป็นเรื่องเสี่ยงอันตราย แต่เมื่อพบเห็นเรื่องอยุติธรรม ไม่อาจนิ่งดูดายได้ ดังนั้นกระตุ้นม้าติดตามไป จนใจที่อยู่ห่างไกล ม้าคู่ขาก็ไม่เร็วเท่าม้าของเหล่าโจร รอจนติดตามถึงข้างกายเบ๊ซุนฮวย โจรทั้งสองก็อุ้มทารกหลบหนีไปจนไร้ร่องรอย มีแต่เบ๊ซุนฮวยยืนตะลึงลานกับที่

โอ้วฮุยร้องว่า

"เบ๊โกวเนี้ยไม่ต้องร้อนรุ่ม ข้าพเจ้าจะช่วยเหลือท่านชิงทารกกลับมา"

ทั้งสิ้นสิบกว่าตัว จึงกล่าว

"หากต่อสู้จริง ๆ พวกเราสู้พวกมากไม่ได้ และไม่ทราบผู้คนขบวนนี้มีความเป็นมาอย่างไร"

"ในความเห็นข้าพเจ้า คนเหล่านี้ไม่แน่นักว่าเป็นโจรจริง ๆ"

โอ้วฮุยผงกศีรษะ กล่าวว่า

"เรื่องนี้มีความนัยประหลาดพิกลมากหลาย ยามกะทันหันขบคิดไม่เข้าใจ"

ยามนี้ลมตะวันตกหอบหนึ่งกรรโชกมา บนเส้นทางเมื่อขามาบังเกิดเสียงอาวุธกระทบกัน โอ้วฮุยร้องโพล่งว่า

"ถูกตามทันแล้ว"

เทียเล้งซู่กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าดูจากเจตนาคนเหล่านี้ เบ๊โกวเนี้ยนั้นประกันไม่มีอันตราย พวกมันก็ไม่ทำร้ายฉื่อเอี้ยนั้นถึงแก่ชีวิต เพียงแต่ยากรอดพ้นจากความเจ็บปวดทรมานแล้ว"

พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น พุ่งเฉียง ๆ ไปยังทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ทิศทางที่ไปกลับไม่ใช่ทางหลวง พร้อมกับแว่วเสียงร่ำร้องของสตรีดังมา

โอ้วฮุยห้อม้าขึ้นเนินเล็ก ๆ ข้างทาง เพ่งสายตามอง เห็นโจรทั้งสองด่างควบขับม้าเร็ว ในวงแขนโอบอุ้มทารกผู้หนึ่ง เบ๊ซุนฮวยวิ่งไล่ติดตาม ผมเผ้ายุ่งเหยิง คล้ายร่ำร้อง "คืนทารกเรามา คืนทารกเรามา" โจรทั้งสองชูอาวุธขึ้น พลันควบม้าแยกย้ายไปทางซ้ายขวา เบ๊ซุนฮวยต้องงงงันวูบ ทารกทั้งสองล้วนเป็นดวงใจ ไม่ทราบสมควรติดตามผู้ใดไปดี

โอ้วฮุยชมดูจนเดือดดาลเป็นการใหญ่ ร้องว่า

"ยี่ม่วย รีบมา"

แม้ทราบพวกตนสู้พวกมากไม่ได้ หากสอดมือเข้าไปนับเป็นเรื่องเสี่ยงอันตราย แต่เมื่อพบเห็นเรื่องอยุติธรรม ไม่อาจนิ่งดูดายได้ ดังนั้นกระตุ้นม้าติดตามไป จนใจที่อยู่ห่างไกล ม้าคู่ขาก็ไม่เร็วเท่าม้าของเหล่าโจร รอจนติดตามถึงข้างกายเบ๊ซุนฮวย โจรทั้งสองก็อุ้มทารกหลบหนีไปจนไร้ร่องรอย มีแต่เบ๊ซุนฮวยยืนตะลึงลานกับที่

โอ้วฮุยร้องว่า

"เบ๊โกวเนี้ยไม่ต้องร้อนรุ่ม ข้าพเจ้าจะช่วยเหลือท่านชิงทารกกลับมา"

ซึ่งความจริง ยามนี้ 'เบ๊โกวเนี้ย' (ดรุณีสาวแซ่เบ๊) เป็น "ฉี่อฮูหยิน" (ภรรยาผู้แซ่ฉี่อ) แต่แรก แต่ในจิตใจโอ้วฮุยยังคงยึดถือเป็น 'เบ๊โกวเนี้ย' หาได้เปลี่ยนคำเรียกหาไม่ เบ๊ซุนฮวยพอฟังดึกดักอักโข ขณะจะคุกเข่าลง โอ้วฮุยรีบกล่าวว่า

"ไม่ต้องมากมารยาท ฉี่อเฮียเล่า ?"

เบ๊ซุนฮวยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าติดตามทารก มันกลับถูกผู้คนพัวพันไว้"

เที้ยเล้งซู่กระตุ้นม้าถึงข้างกายโอ้วฮุย กล่าวว่า

"ด้านทิศเหนือก็มีศัตรู"

โอ้วฮุยกวาดตาขึ้นเหนือ เห็นฝุ่นละอองคละคลุ้ง ปรากฏม้าอีกแปดเก้าตัวห้อตะบึงมา จึงกล่าว

"ที่ศัตรูขับขี่ล้วนเป็นม้าดี พวกเราหนีได้ไม่ไกล ต้องเสาะหาสถานที่หลบซ่อนสักครา"

กวาดตามองรอบข้าง เห็นท้องทุ่งเวิ้งว้างไร้ที่ซ่อน มีแต่มุมทิศตะวันตกเฉียงเหนือมีดงไม้แถบหนึ่ง เที้ยเล้งซู่ชี้แส้ม้าไป กล่าวว่า

"ไปทางด้านนั้น"

พลางกล่าวกับเบ๊ซุนฮวยว่า

"ขึ้นม้าเถอะ"

เบ๊ซุนฮวยกล่าวว่า

"ขอขอบคุณโกวเนี้ย"

กระโดดขึ้นบนหลังม้า นั่งอยู่ด้านหลังนาง เที้ยเล้งซู่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านสายตาดียิ่ง ยามคับขันยังดูออกว่าข้าพเจ้าเป็นสตรีปลอมเป็นบุรุษ"

ทั้งสามขี่ม้าสองตัว ควบขับไปยังดงไม้แถบนั้น ควบขับไปเพียงลี้เศษก็ถูกเหล่าโจรพบเห็น ได้ยินเสียงเป่าหวีดเป็นทอด ๆ ขบวนม้าด้านทิศเหนือแปดเก้าตัว ขบวนม้าด้านทิศใต้สิบกว่าตัวโอบกระหนาบมาจากสองทิศทาง

โอ้วฮุยควบม้านำหน้า ชิงเข้าดงไม้ เห็นหลังดงไม้เป็นห้องเล็ก ๆ หกเจ็ดหลัง หวนนึกถึงหากหลบหนีต่อไปต้องถูกติดตามทัน ได้แต่หลบซ่อนภายในห้องชั่วคราว พอห้อม้าถึงหน้ากระท่อม เห็นกึ่งกลางเป็นห้องศิลาค่อนข้างใหญ่กว่า

หลังหนึ่ง สองฟากข้างล้วนเป็นกระท่อมมุงจาก โอ้วฮุยยกมือผลักประตูห้องศิลา ภายในมีสตรีชรานางหนึ่งนอนป่วยอยู่บนเตียง เห็นโอ้วฮุยบุกรุกเข้ามา แตกตื่นจนไม่อาจกล่าววาจาใดได้ เพียงอุทานออกมา

เที้ยเล้งซู่เห็นกระท่อมทุกหลังล้วนปิดประตูแนบแน่น ผนังทั้งสี่ด้านปราศจากหน้าต่าง ดูท่าไม่ใช่สถานที่อยู่อาศัย พอเตะประตูออก เห็นภายในห้องกองสุมหญ้าฟืน อีกหลังหนึ่งกลับสะสมก้อนหินจำนวนมาก ที่แท้ห้องเหล่านี้เป็นเตาเผาปูนหิน เก็บดุนหินปูนและหญ้าฟืน

เที้ยเล้งซู่ล้วงชุดไฟจุดขึ้น แหย่กับกระท่อมมุงจากสองฟากข้าง ฉุดลากเบ๊ซุนฮวยเข้าห้องศิลา ปิดประตูลงกลอนไว้ กระท่อมหลายหลังนี้ห่างจากห้องศิลาสามสี่วา หญ้าฟืนพอติดไฟ คนอยู่ในห้องศิลาแม้อบอ้าว แต่สามารถด้านศัตรูระยะเวลาหนึ่ง พร้อมกันนั้นกระท่อมข้างห้องศิลาเผาไหม้หมดสิ้นศัตรูไม่มีที่ซ่อนตัว ยากแก่การบุกจู่โจมเข้ามา

เบ๊ซุนฮวยเห็นนางอายุยังเยาว์กลับตัดสินใจอย่างรวดเร็ว พอเห็นกระท่อมก็วางเพลิง ตนเองหลังจากเข้าห้องศิลาต้องขบคิดชั่วขณะ ค่อยเข้าใจเจตนาของนาง ดังนั้นชมเชยว่า

"โกวเนี้ยชาญฉลาดนัก"

เปลวไฟพอลุกไหม้เผากระท่อม เหล่าโจรก็พากันควบม้าเข้าดงไม้ ม้าพ่วงพี พอเห็นแสงไฟไม่กล้าวิ่งเข้าใกล้ หยุดชะงักอยู่รอบบริเวณ

เบ๊ซุนฮวยเข้าสู่ห้องศิลาค่อยระงับขวัญอันแตกตื่นลง แต่พะวงถึงบุตรชายไม่ทราบเมื่อตกไปในมือโจรเป็นตายร้ายดีอย่างไร ? อดน้ำตาคลอหน่วยมิได้

นางยกแขนเสื้อขึ้นเช็ดคราบน้ำตา กล่าวกับเที้ยเล้งซู่ว่า

"ม่วยจื้อ เราท่านไม่รู้จักมักคุ้นมาก่อน ไฉนเสี่ยงอันตรายช่วยเหลือ ?"

คำถามนี้สมควรถามจริง ๆ ควรทราบว่าเหล่าโจรขบวนนี้มีฝีมือกล้าแข็งทั้งมีกำลังพวกมาก ต่อให้เป็นบิดานางจอมหมัดร้อยชนะ ก็ไม่อาจต้านทานได้ คนทั้งสองนี้ไม่ใช่ญาติไม่ใช่สหาย กลับสอดมือยุ่งเกี่ยว ไยมิใช่หาที่ตาย ? สำหรับโอ้วฮุยเรียกตัวเองเป็นหมัดเบี้ยวมีผู้ต่อต้านวัวไถนา นางย่อมทราบว่าเป็นคำหยอกเย้าเหล่าโจร พลังฝีมือบิดานางได้รับถ่ายทอดจากโจ้วแป๋ (ปู่) หามีพี่น้องร่วมสำนักไม่

เที้ยเล้งซู่ยิ้มเล็กน้อย ชี้มือไปยังเงาหลังโอ้วฮุย กล่าวว่า

"ท่านไม่รู้จักมันหรือ ? มันกลับรู้จักท่าน"

โอ้วฮุยกำลังชะโงกศีรษะมองดูที่ริมหน้าต่าง พอฟังเหลียวหน้ามายิ้มให้ จากนั้นหันกายไปยื่นมือออกรับลูกดอกตัวหนึ่ง เกาทัณฑ์ซัดด้วยมือดอกหนึ่งที่ยังมายังหน้าต่าง เหวี่ยงลงกับพื้น กล่าวว่า

"พวกเราไม่ได้พกอาวุธลับ ได้แต่หยิบยืมอาวุธของผู้อื่นแล้ว หนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า หก ทางด้านทิศได้มีศัตรูทั้งสิ้นหกคน"

หมุนตัวไปมองดูริมหน้าต่างอีกบานหนึ่ง กล่าวว่า

"หนึ่ง สอง สาม...ด้านทิศเหนือมีทั้งสิ้นเจ็ดคน น่าเสียดายที่ด้านทิศตะวันออกและตกมองไม่เห็น"

พอเหลียวหน้ามายังกึ่งกลางห้อง เห็นมุมห้องก่อเตาศิลาอันหนึ่ง พลันฉุกใจคิด ยกหม้อเหล็กบนเตาขึ้น มือขวาจับหูหม้อมือซ้ายถือฝาหม้อ พลันยื่นร่างออกนอกหน้าต่าง ชะโงกไปทางตะวันออกเล็กน้อย ชะโงกมาทางตะวันตกชั่วขณะ

เมื่อเป็นเช่นนี้ ร่างท่อนบนของมันตกเป็นเป้าอาวุธลับของศัตรู แต่หม้อเหล็กและฝาหม้อคล้ายโล่สองใบ คุ้มครองด้านซ้ายขวาไว้ ได้ยินเสียงดิงดิงดังดังดิกดิกดิกดิกดังสับสน โอ้วฮุยหดตัวเข้าหน้าต่าง หัวร่อฮาฮาออกมา

เห็นบนฝาหม้อปักตรึงด้วยอาวุธลับสี่ห้าชนิด ในหม้อเหล็กกลับซ้อนอาวุธลับไว้ห้าหกชนิด มีทั้งลูกบัวเหล็ก เกาทัณฑ์แขนเสื้อ เหล็กเหลี่ยมทรงกรวยตะปูมรณะ ปากหม้อแหว่งไปแถบหนึ่ง กลับถูกหินรูปตั๊กแตนซัดแหว่งไป

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ซ้ายขวาหน้าหลังมีทั้งสิ้นยี่สิบเอ็ดคน แต่ไม่พบเห็นฉื่อเฮียและทารกทั้งสอง คาดว่ายังมีสองคนแบ่งกำลังไปจัดการฉื่อเฮีย สองคนโอบอุ้มทารก ฝ่ายตรงข้ามมีทั้งสิ้นยี่สิบห้าคน"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ผู้คนยี่สิบห้าคนหากเป็นชนชั้นธรรมดาย่อมไม่เป็นที่น่าวิตก แต่ผู้คนขบวนนี้..."

โอ้วฮุยถามว่า

"ยี่ม่วย ท่านทราบหรือไม่ว่าคนใช้กั้นหยั่นอสนีมีความเป็นมาอย่างไร ?"

"ข้าพเจ้าได้ยินซือแป๋บอกว่า มีอาวุธนอกสารบบเช่นนี้ ฟังว่าคนใช้กั้นหยันอสนีและเหล็กเหลี่ยมสายฟ้าล้วนเป็นคนของป้อมตระกูลแป๊ะชายแดนภาคเหนือ แต่คนใช้กระบี่วิเศษนั้นเป็นคนตระกูลคิ้มณฑลจิกังชัด ๆ ตั่วกอ ท่านฟังสำเนียงพวกมันออกหรือไม่ ?"

เบ๊ซุนฮวยกล่าวเสริมขึ้น

"ใช่แล้ว บ้างเป็นสำเนียงกวางตุ้ง ยังมีสำเนียงโอ้วน้ำ โอ้วปัก และสำเนียงซานตุง ซานสี"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ในโลกไม่มีกองโจรที่รวบรวมมือดีจากทั่วสี่ทิศแปดทางมากมายปานนี้เด็ดขาด แต่กลับมาปล้นชิงเงินเพียงเก้าพันตำลึง"

เบ๊ซุนฮวยพอฟัง "เงินเพียงเก้าพันตำลึง" ต้องหน้าแดงวูบ สำนักคุ้มกันภัยม้าบินนับแต่เปิดกิจการมา ไม่เคยรับคุ้มกันสินค้าน้อยนิดเช่นนี้มาก่อนจริง ๆ นางเพ่งตามองโอ้วฮุย กล่าวว่า

"ตั่วกอท่านนี้แซ่ใด ขออภัยที่ผู้น้องตาต่ำ"

โอ้วฮุยยกมือดึงหนวดปลอมที่ติดอยู่เหนือริมฝีปากออก ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เบ๊โกวเนี้ย ท่านไม่รู้จักข้าพเจ้าแล้ว ?"

เบ๊ซุนฮวยมองดูใบหน้าคมสันที่แฝงแววไร้เดียงสาของโอ้วฮุย ดูท่ามีอายุอ่อนเยาว์ แต่นึกไม่ออกว่าเคยเห็นจากที่ใด โอ้วฮุยกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เซียงเสียวเอี้ย ขอให้ท่านไปปลดปล่อยอาฮุย อย่าได้สร้างความลำบากใจแก่มันอีก"

เบ๊ซุนฮวยงงงันวูบ อ้าปากเล็กน้อย แต่ไม่กล่าววาจา โอ้วฮุยกล่าวอีกว่า

"อาฮุยถูกท่านห้อยแขวนเป็นที่น่าเวทนา ท่านไปปลดปล่อยมันก่อน ข้าพเจ้าค่อยให้ท่านเกาะกุมอีกครู่ ดีหรือไม่ ?"

ครั้งกระโน้นโอ้วฮุยถูกเซียงป้อจิ้นจับห้อยแขวนฟาดโบยอย่างทารุณในป้อมตระกูลเซียง เบ๊ซุนฮวยไม่อาจหักใจทนดู วิงวอนขอให้ปลดปล่อย เซียงป้อจิ้นหลงรักนาง มาตรแม้นเคียดแค้นโอ้วฮุยกลับรับปากคำร้องขอ เพียงขอเกาะกุมมือนางเป็นค่าตอบแทน เบ๊ซุนฮวยก็รับปาก มาตรว่าตอนนั้น โอ้วฮุยดิ้นหลุดจากที่คุมขังแล้ว แต่ได้ยินถ้อยคำวิงวอนของเบ๊ซุนฮวยทุกถ้อยกระทงความ

ในดวงใจน้อย ๆ จึงบังเกิดความสำนึกเต็มตื้น จนบัดนี้ความสำนึกเต็มตื้นยังไม่ลดทอนลง

เพื่อตอบแทนความวิงวอนขอไมตรีของนาง ต่อให้โอ้วฮุยต้องจบชีวิตก็ยินยอม วันนี้ตกอยู่ในสถานการณ์เลวร้าย ในใจกลับปีติยินดี เนื่องเพราะคราก่อนขณะที่มันได้รับความลำบากยากเข็ญ เคยมีโกวเนี้ยนางหนึ่งออกปากวิงวอนให้กับมัน บัดนี้โกวเนี้ยนางนี้ตกอยู่ในห้วงคับขันอันตราย มันนับว่ามีโอกาสตอบแทนแล้ว

เบ๊ซุนฮวยพอฟังวาจานี้ ถึงกับหน้าแดงซ่าน ร้องว่า

"ท่านคืออาฮุย อาฮุยแห่งป้อมตระกูลเซียง"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"ท่านเป็นบุตรของโอ้วเจ่กตอโอ้วได้เฮียบ โอ้วฮุยน้องแซ่โอ้ว"

โอ้วฮุยยิ้มพลางผงกศีรษะ แต่ได้ยินนางเอ่ยถึงบิดา และหวนนึกถึงเรื่องเมื่อเยาว์วัย อดหดหู่ใจมิได้ เบ๊ซุนฮวยกล่าวว่า

"น้องแซ่โอ้ว ท่าน...ท่านต้องช่วยเหลือทารกทั้งสองของข้าพเจ้า"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ผู้น้องจะพยายามอย่างสุดความสามารถ"

เบี่ยงตัวเล็กน้อย กล่าวว่า

"นี่คือม่วยจื้อ (น้อง) ร่วมสาบานของผู้น้อง เที้ยเล้งซู่โกวเนี้ย"

เบ๊ซุนฮวยเพิ่งเรียกขาน "เที้ยโกวเนี้ย" พลันได้ยินเสียงโครมใหญ่ ประตูห้องศิลาถูกวัตถุหนักอึ้งกระแทกใส่ คราบปูนบนเพดานร่วงพร่างพรูลงมา ดีที่ประตูไม้แข็งแกร่ง กลอนประตูหยาบใหญ่ ไม่ได้ถูกกระแทกทลาย

โอ้วฮุยมองลอดช่องหน้าต่างออกไป เห็นโจรสี่คนอยู่บนหลังม้า ใช้เชือกลากลำต้นไม้ท่อนหนึ่งห้อมาแต่ไกล พอควบถึงหน้าประตูห่างประมาณหนึ่งวา คนทั้งสี่เสือกมือโดยพร้อมเพรียง ลำต้นไม้ก็กระแทกใส่ประตูดังโครม ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

"ประตูใหญ่หากถูกกระแทกทลาย เหล่าโจรฮือเข้ามา เกรงว่าต้านทานไม่ได้"

ดังนั้นกำตะปูมรณะตัวหนึ่ง เกาทัณฑ์ที่ซัดด้วยมือดอกหนึ่ง รอจนโจรทั้งสี่กระตุ้นม้าย้อนกลับมา ,จึงตวาดว่า

"เฒ่าทารกยั้งมือไว้ไมตรี ยิงม้าไม่ยิงคน"

เห็นม้าทั้งสี่ตัวควบเข้ามาในรัศมีสามสี่วา พลันตวัดมือขวา ซัดอาวุธลับทั้งสองชนิดออกดุจสายฟ้า แยกย้ายปักตรึงใส่แสกหน้าของม้าสองตัวแรก ม้าทั้งสองตัวไม่ส่งเสียงร้องแม้สักคำเดียวก็ล้มตายลง โจรบนหลังม้าทั้งสองพลิกตัวลงจากอาน ม้าที่ด้านหลังทั้งสองตัวถูกลำต้นไม้สะดุดล้มตายลง คนบนหลังม้ากระโดดปราดขึ้น ค่อยไม่ถูกทับใส่

เหล่าโจรที่ชมดูอุทานอย่างตระหนก โลดแล่นมาตรวจดู เห็นอาวุธลับทั้งสองชนิดจมลึกไปในมันสมองม้า กระทั่งหางเกาทัณฑ์ก็ไม่โผล่ออกมา พลังมือเช่นนี้น้อยครั้งจะพบพานจริง ๆ เหล่าโจรล้วนเป็นมือดี ไหนเลยไม่ทราบคนหนวดน้อยนี้ยั้งมือไว้ไมตรีจริง ๆ อาวุธลับสองชนิดนี้ขอเพียงซัดต้องศีรษะหรือทรวงอกผู้คนต่างต้องตายทั้งสิ้น เหล่าโจรงงงันวูบ ห่อปากเป่าเป็นสัญญาณ ถอยร่นลงไปสิบกว่าวา จวบจนถึงตำแหน่งที่อาวุธลับฝ่ายตรงข้ามซัดไม่ถึง ค่อยสุมหัวรวมกันซุบซิบหารือ

เมื่อครู่โอ้วฮุยซัดอาวุธลับโดยไม่คาดหมาย หากเล็งไปยังร่างคนอย่างน้อยต้องทำร้ายเหล่าโจรสามสี่คน แต่โอ้วฮุยล่วงรู้ความเป็นมาฝ่ายตรงข้าม ไม่ต้องการทำร้ายคนโดยพลการ อย่าว่าแต่บุตรของเบ๊ซุนฮวยทั้งสองตกไปในเงื้อมมือศัตรูฉื่อเจ็งร่องรอยไม่ทราบชัด ทั้งสองฝ่ายหากสามารถเลิกราโดยสันติย่อมประเสริฐ

เหล่าโจรพอล่าถอย โอ้วฮุยก็หันกายมา เห็นประตูห้องถูกกระแทกเป็นช่องใหญ่ คาดว่ากระแทกอีกสองคราก็ไม่สามารถยับยั้งศัตรูบุกจู่โจมเข้ามาแล้ว เบ๊ซุนฮวยจึงกล่าว

"น้องแซ่โอ้ว เที้ยม่วยจื้อ สมควรทำอย่างไร ?"

โอ้วฮุยขมวดคิ้วถามว่า

"ท่านไม่รู้จักโจรเหล่านี้หรือ ?"

"ไม่รู้จัก"

"หากบอกว่าเป็นศัตรูเมื่อกาลกระโน้นของบิดาท่าน น้ำคำพวกมันกลับให้ความเคารพบิดาท่าน หากมีเจตนาสร้างความลำบากใจแก่ท่านจึงคร่ากุมทารกทั้งสองของท่านไป หนึ่งนั้นท่านไม่รู้จักแม้สักคนเดียว สอง พวกมันไม่ล่วงเกินท่านแม้สักคำเดียว กับฉื่อตั่วกอ พวกมันเสียมารยาทจริง แต่หากคิดสร้างความ

ลำบากแก่ฉื่อตั่วกอ ไม่จำเป็นต้องทุ่มเทกำลังปานนี้"

เบ๊ชุนฮวยกล่าวว่า

"มิผิด ในเหล่าโจรไม่ว่าผู้ใดล้วนมีพลังฝีมือเหนือล้ำกว่าซือเฮียข้าพเจ้า ขอเพียงมีคนสองคนเสนอหน้าก็พอแล้ว"

ทั้งสองหารือทางด้านนี้ เที้ยเล้งซู่ก็ปลอบโยนสตรีชราในห้องศิลา ตั้งเตาเหล็กหุงข้าว ทั้งสามรับประทานอาหารมื้อหนึ่ง มองลอดช่องหน้าต่างออกไป เห็นเหล่าโจรว้าวุ่นไปมา ไม่ทราบทำอะไร เนื่องเพราะถูกต้นไม้บดบังไม่อาจเห็นความเคลื่อนไหว

โอ้วฮุยกับเที้ยเล้งซู่ซุบซิบหารือชั่วขณะ ล้วนยากยิ่งจะเข้าใจ เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"เรื่องนี้กับเจ้าสัวแซ่โอ้วแห่งเมืองหงีตึ้งติ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกันหรือไม่ ?"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบแม้แต่น้อย"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวว่า

"หากต้องทนอัดอั้น พวกเรามิสู้เปิดเผยโฉมหน้าแท้จริง หากแม้นเรื่องสองประการมีส่วนเกี่ยวข้องใด พวกเราจะได้ครุ่นคิดหาทางรับมือ อย่าได้ให้สามีและบุตรของเบ๊โกวเนี้ยได้รับความกระทบกระเทือน"

เที้ยเล้งซู่ผงกศีรษะ โอ้วฮุยติดหนวดเรียว ชักชวนเที้ยเล้งซู่เดินถึงข้างประตู เปิดประตูห้องออก

เหล่าโจรเห็นมีคนออกมา เกรงว่าพวกมันทะลวงฝ่าวงล้อม พากันกระตุ้นม้าสิบกว่าตัวโอบกระหนาบเข้าใกล้มา

โอ้วฮุยร้องว่า

"ท่านทั้งหลายหากมาเพราะเราผู้แซ่โอ้ว เราโอ้วฮุยกับงี่ม่วยเที้ยเล้งซู่อยู่ที่นี่ อย่าได้เกี่ยวพันถึงผู้อื่น"

พลางหักกล้องยาเส้น ดึงหนวดเรียวออก ลบล้างครๆบปลอมแปลงโฉมบนใบหน้าทิ้ง เที้ยเล้งซู่ก็ถอดหมวกน้อย ปล่อยผมยาวสยายลง เผยเห็นโฉมหน้าของดรุณี

เหล่าโจรล้วนมีสีหน้าตื่นเต้นสงสัย คิดไม่ถึงคนผู้นี้มีฝีมือสูงเยี่ยม กลับเป็น

บุรุษหนุ่มอายุไม่ถึงยี่สิบปี ยามกะทันหันท่านมองดูเรา เรามองดูท่าน ไม่อาจตกลงใจได้ พลันปรากฏคนผู้หนึ่งแหวกฝ่ากลุ่มคนออกมา มันหน้าขาวเกลี้ยงเกลา รูปกายสูงใหญ่ เป็นโจรแซ่เนียบที่ใช้กระบี่นั้น มันประสานมือต่อโอ้วฮุย กล่าวว่า

"พระคุณคืนกระบี่ของท่าน เราไม่ขอลืมเลือน เรื่องของพวกเราไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับสองท่าน ท่านทั้งสองเชิญตามสะดวก"

พลางพลิกกายลงจากหลังม้า ตบตะโพกม้าเบา ๆ ม้าตัวนั้นวิ่งเหยาะย่างถึงเบื้องหน้าโอ้วฮุย ดูท่าโจรผู้นี้กระทั่งม้าก็กำนัลให้

โอ้วฮุยประสานมือตอบ กล่าวว่า

"เบ๊โกวเนี้ยเล่า ? พวกท่านรับปากแล้วว่าจะไม่ผดุงความยุติธรรม"

คนแซ่เนียบกล่าวว่า

"ที่ว่าผดุงความยุติธรรม ไม่กล้าต่อสู้แล้ว พวกเราเพียงคิดเชื้อเชิญเบ๊โกวเนี้ยขึ้นเหนือสักครา ประกันไม่กล้าทำร้ายเบ๊โกวเนี้ยแม้สักขุมขนหนึ่ง"

โอ้วฮุยเหลียวหน้าไปร้องว่า

"เบ๊โกวเนี้ย ผู้อื่นเชิญท่านไปเป็นแขก ท่านไปหรือไม่ ?"

เบ๊ซุนฮวยเดินออกจากห้อง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากับท่านทั้งหลายไม่รู้จักมาก่อน เชื้อเชิญข้าพเจ้าไยกัน ?"

ในฝูงโจรมีคนหัวร่อพลางกล่าวว่า

"พวกเราทั้งหลายย่อมไม่รู้จักเบ๊โกวเนี้ย แต่มีคนรู้จักท่าน"

เบ๊ซุนฮวยร้องว่า

"ทารกข้าพเจ้าเล่า ? คืนทารกข้าพเจ้ามา"

คนแซ่เนียบกล่าวว่า

"บุตรชายท่านทั้งสองปลอดภัยดี พวกเราให้ความคุ้มครองอย่างสุดความสามารถ ไม่กล้ากระทบกระทั่งกงจื้อน้อยอันสูงศักดิ์แม้สักน้อยนิด"

เที้ยเล้งซู่กวาดมองโอ้วฮุยแวบหนึ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"โจรผู้นี้ยิ่งกล่าวยิ่งเกรงอกเกรงใจ ฉื่อเจ็งเพียงเป็นเปาเปียวผู้หนึ่ง บุตรชายของมันยังมีศักดิ์สูงใด ?"

เห็นเบ๊ซุนฮวยพลันหน้าแดงฉาน กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ไป รีบคืนทารกข้าพเจ้ามา"

ไม่รอให้เหล่าโจรตอบคำ ก็กลับเข้าห้องศิลา

โอ้วฮุยเห็นเบ๊ซุนฮวยมีทีท่าพิสดาร ยิ่งเพิ่มความเคลือบแคลงสงสัย กล่าวว่า

"เบ๊โกวเนี้ยกับข้าพเจ้ามีไมตรีคบหาไม่ต่ำทราม ไม่ทราบเพราะเรื่องใด ข้าพเจ้าไม่อาจนิ่งดูดายเด็ดขาด"

คนแซ่เนียบกล่าวว่า

"ท่านแม้มีฝีมือสูงเยี่ยม แต่สองหมัดยากต้านสี่ฝ่ามือ พวกเรามีทั้งสิ้นยี่สิบห้าคน รอถึงยามค่ำคืนยังมีกำลังหนุนมาถึง"

โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"จำนวนคนที่คนผู้นี้กล่าว พ้องกับที่เราคาดคำนวณไว้ นับว่าไม่ได้หลอกลวงเรา แยแสไยกันว่ากำลังหนุนของมันเป็นใคร เราไหนเลยทอดทิ้งเบ๊โกวเนี้ยไปได้ แต่ไม่อาจให้ยี่ม่วยเสียชีวิตโดยใช่เหตุ"

ดังนั้นกล่าวว่า

"ยี่ม่วย ท่านขี่ม้าตัวนี้ทะลวงออกไปก่อน ข้าพเจ้าจะดูแลเบ๊โกวเนี้ยเอง"

เที้ยเล้งซู่ทราบว่า มันห่วงพะวงนาง จึงกล่าว

"พวกเราตอนสาบานเป็นพี่น้อง ที่กล่าวเป็นคำ 'มีภัยร่วมต้าน' หรือเป็นคำ 'มีภัยหลบหนีก่อน'"

"ท่านกับเบ๊โกวเนี้ยไม่รู้จักกัน ไยต้องเสี่ยงอันตรายเพื่อนาง ? สำหรับข้าพเจ้าย่อมผิดแผกแตกต่าง"

เที้ยเล้งซู่ไม่ชำเลืองมองมันแม้สักแวบเดียว กล่าวว่า

"มิผิด ข้าพเจ้าไยต้องเสี่ยงอันตรายเพื่อนาง ? แต่เราท่านหรือไม่รู้จักกันด้วย ?"

โอ้วฮุยดิ้นดันใจยิ่ง หวนนึกถึงในชีวิตนี้ ที่ยินยอมร่วมเป็นร่วมตายกับคนมีเพ้งสี่เจ็ก มีเดี่ยปั๋วซัว วันนี้ยังเพิ่มโกวเนี้ยเยาว์วัยอีกนางหนึ่ง เที้ยเล้งซู่กล่าวอีกว่า

"หากมีชีวิต พวกเราก็มีชีวิตร่วมกัน หากตายก็ตายด้วยกัน"

คนแซ่เนียบรออีกครู่หนึ่งจึงกล่าว

"พวกเราทั้งหลายไม่กล้าทำร้ายเบ๊โกวเนี้ยแม้แต่น้อย กับทั้งสองท่านกลับไม่มีข้อกริ่งเกรง สองท่านไยต้องเสี่ยงอันตรายโดยไร้เหตุผล พวกเราจากกันใน

ลักษณะนี้เป็นอย่างไร ?"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"พวกท่านจะปลดปล่อยเบ๊โกวเนี้ยหรือไม่ ?"

คนแซ่เนียบสั่นศีรษะ ยังคงคิดเกลี้ยกล่อม ในเหล่าโจรมีคนตวาดว่า

"เด็กน้อยไม่รู้จักดีชั่ว เนียบตั่วกอไม่ต้องเปลืองคารมกับมันอีก"

"นี่เรียกว่าสวรรค์มีทางเจ้าไม่เดิน นรกไร้ประตูแส่มาเอง"

"เด็กโง่งม อาศัยเจ้าเพียงลำพัง เข้าใจว่ามีความสามารถเทียมฟ้าหรือ ?"

พลันเห็นประกายสีขาววูบขึ้น อาวุธลับชิ้นหนึ่งซัดใส่โอ้วฮุยอย่างเร่งร้อน คนแซ่เนียบชิงลอยตัวขึ้น ตะปบคว้าไว้ กลับเป็นมีดบินเล่มหนึ่ง

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"กุศลเจตนาของท่าน ผู้น้องขอรับด้วยใจ นับแต่นี้พวกเราไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ติดค้างผู้ใด"

พลางกุมมือเที้ยเล้งซู่ พลิกตัวเข้าห้องศิลา

ได้ยินด้านหลังบังเกิดเสียงลมหวีดหวือ อาวุธลับหลายชนิดซัดพุ่งมา โอ้วฮุยผลักปิดประตูโดยแรง เสียงด๊กด๊กหลายครา อาวุธลับปักตรึงใส่บานประตู

เหล่าโจรเป่าปากส่งสัญญาณ โถมถึงหน้าประตู โอ้วฮุยสะอึกถึงริมหน้าต่าง หยิบฉวยลูกดอกบนโต๊ะเล็งไปยังโจรที่โถมเข้าใกล้ที่สุด มันยังไม่ต้องการลงมือด้วยอำมหิต ดังนั้นซัดกระสวยใส่คนผู้นั้น โจรผู้นั้นร้องโอยคำหนึ่ง หัวไหล่ถูกลูกดอกซัดใส่ แต่คนผู้นี้เหี้ยมหาญดุร้ายยิ่ง กลับไม่ล่าถอย กล่าวว่า

"พี่น้องทั้งหลาย วันนี้หากกระทั่งเด็กน้อยผู้หนึ่งยังจัดการไม่ได้ พวกเรายังมีหน้ากลับไปหรือ ?"

เหล่าโจรตวาดดังสับสน โถมเข้ามาจากทั้งสี่ทิศ ได้ยินกำแพงศิลาด้านตะวันออกและตกบังเกิดเสียงกระแทกกระทั้นโดยพร้อมเพรียง แสดงว่าเหล่าโจรเห็นทั้งสองด้านนี้ไร้หน้าต่าง ไม่กลัวโอ้วฮุยซัดอาวุธลับ คิดทลายผนังเข้ามา

โอ้วฮุยซัดอาวุธลับติดต่อกัน เหล่าโจรทางทิศเหนือและใต้ล่าถอยไปด้านหลัง แต่เสียงกระแทกกระทั้นด้านตะวันออกและตกกลับดังไม่หยุดยั้ง พลันบังเกิดเสียงโครม ผนังทิศตะวันตกถูกทลายเป็นช่อง เพียงแต่เหล่าโจรทราบความร้ายกาจของโอ้วฮุยไม่กล้ามุดเข้ามาเพียงลำพัง เพียงกระแทกทำลายช่อง

แตกต่อไป หวังโถมเข้ามาโดยพร้อมเพรียง

โอ้วฮุยเห็นสถานการณ์คับขัน อาวุธลับก็ใช้หมดสิ้น ดังนั้นสอดส่ายสายตามอบรอบห้องศิลา คิดหาของหนักขว้างทำร้ายศัตรู เที้ยเล้งซู่ร้องว่า

"ตั่วกอ ของนี้วิเศษยิ่ง"

พลางก้มกายถึงข้างเตียงของสตรีคนป่วย ยื่นมือกดไปบนพื้น พอชูมือขึ้นสองมือขาวโพลนเต็มไปด้วยปูนหิน ที่แท้คนชนบทเผาปูนหินในที่นี้ ในห้องศิลาก็สะสมไม่น้อย

โอ้วฮุยร้องว่า

"วิเศษแท้"

ฉีกกระชากชายเสื้อแถบหนึ่ง ห่อปูนหินห่อใหญ่ พลันมุดออกนอกช่องแตกพริ้มตาดวัดมือขวา โปรยปูนหินทั้งห่อออกไป จากนั้นหดกลับเข้าห้องศิลา

เหล่าโจรกำลังหารือแผนบุกเข้าห้องศิลา พลันเห็นปูนหินห่อใหญ่ปลิวเวียนว่อน หมอกขาวเวิ้งว้าง โจรที่อยู่ใกล้ที่สุดสามคนถูกโปรยใส่ เจ็บปวดตาสุดทนทาน พากันส่งเสียงร้องออกมา

โอ้วฮุยลอบประทุษร้ายประสพผล พอหันกายมา เที้ยเล้งซู่ก็ส่งปูนหินให้อีกสองห่อ โอ้วฮุยรับไว้ งัดแงะหินใหญ่ออกจากเตาหินก้อนหนึ่ง ยกชูด้วยมือซ้าย พลันโผพุ่งกายขึ้น เสียงโครมคราหนึ่ง เพดานห้องถูกทลายเป็นช่องใหญ่

โอ้วฮุยพอทะยานขึ้นเป็นครั้งที่สอง ก็ทะลวงขึ้นจากเพดานห้อง ซัดปูนหินทั้งสองห่อออกในเหล่าโจร มีคนอุทานออกมาอีกครา เที้ยเล้งซู่ห่อปูนหินติดต่อกันหลายห่อ วางอยู่ในหม้อเหล็กส่งขึ้นบนเพดานห้อง โอ้วฮุยซัดซ้ายขว้างขวาเหล่าโจรทั้งร่ำร้องทั้งด่าทอ ล่าถอยไปในดงไม้ คราครั้งนี้เหล่าโจรมีคนเจ็ดแปดคนถูกทำร้ายดวงตา ยามกะทันหันไม่กล้าคุกคามเข้าใกล้ห้องศิลาอีก

ยันกันเช่นนี้หนึ่งชั่วยาม เหล่าโจรไม่กล้าบุกเข้ามา โอ้วฮุยและพวกก็ไม่กล้าทะลวงออกไป หากสูญเสียที่มั่นห้องศิลา ก็ไม่มีปัญญาต้านศัตรูได้

โอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่พูดจาหยอกล้อ ทั้งสองเผชิญภัยร่วมกันเพิ่มความสนิทสนมกว่าเดิม เบ๊ซุนฮวยกลับจิตใจไม่อยู่กับตัว เพียงก้มศีรษะครุ่นคิด ทั้งไม่มองดูศัตรู กับคำสนทนาของโอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่ก็คล้ายไม่ได้ยิน

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"พวกเราเฝ้าถึงยามค่ำคืน อาจสามารถฉกฉวยความมืดหลบหนี คืนนี้หากหนีไม่รอด ก็ต้องกระทบกระเทือนถึงชีวิตน้อย ๆ ของยี่ม่วยท่าน สำหรับชีวิตชราของเราหมัดเบี้ยวมีผู้ต่อต้านวัวไถนา...เฮอะ เฮอะ"

พลางยกมือลูบคลำริมฝีปากบน ยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากทราบแต่แรกว่าเรื่องนี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า หนวดกระจุกนี้กลับไม่อาจตัดใจทิ้งไป"

เที้ยเล้งซู่ยิ้มเล็กน้อย กล่าวเบา ๆ

"ตั่วกอ รอสักครู่หากหนีไม่รอด ท่านจะช่วยข้าพเจ้าหรือช่วยเบ๊โกวเนี้ย ?"

"ช่วยทั้งสองคน"

"ข้าพเจ้าเพียงคิดถาม หากสามารถช่วยเหลือคนผู้หนึ่ง อีกคนหนึ่งต้องตาย ท่านจะช่วยเหลือผู้ใด ?"

โอ้วฮุยขบคิดแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้าช่วยเหลือเบ๊โกวเนี้ย จากนั้นข้าพเจ้าขอตายร่วมกับท่าน"

เที้ยเล้งซู่เรียกหาเบา ๆ

"ตั่วกอ"

พลางยื่นมือออกกุมมือโอ้วฮุย โอ้วฮุยใจสั่นสะท้าน พลันได้ยินนอกห้องบังเกิดเสียงฝีเท้าดังขึ้น พอมองลอดช่องหน้าต่างออกไปถึงกับใจสั่นสะท้าน ร้องว่า

"โอย แย่แล้ว"

เห็นเหล่าโจรพากันทะยานออกจากดงไม้ ในมือถือกิ่งไม้หญ้าแห้งโยนมายังรอบห้องศิลา ดูท่าแสดงว่าตระเตรียมใช้อัคคีจู่โจม

โอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่กุมมือกันและกัน สบตาวูบหนึ่ง จากประกายตาฝ่ายตรงข้าม ทั้งสองดูออกว่าสถานการณ์ไม่มีความหวัง

เบ๊ซุนฮวยพลันหยุดยืนที่ริมหน้าต่าง ร้องว่า

"นี่ หัวหน้าพวกท่านเป็นใคร ? ข้าพเจ้ามีคำพูดกล่าวกับมัน"

ในเหล่าโจรปรากฏชายชราผอมเล็กผู้หนึ่งเดินออกมา กล่าวว่า

"เบ๊โกวเนี้ยมีวาจาใด โปรดสั่งผู้ต่ำต้อยเถอะ"

เบ๊ซุนฮวยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะออกไปสนทนากับท่าน ท่านไม่อาจเหนี่ยวรั้งข้าพเจ้าไว้"

ชายชรานั้นกล่าวว่า

"ผู้ใดขวัญกล้าบังอาจ กล้าเหนี่ยวรั้งเบ๊โกวเนี้ยไว้ ?"

เบ๊ซุนฮวยหน้าแดงวูบ กล่าวว่า

"น้องแซ่โอ้ว เที้ยม่วยจื้อ ข้าพเจ้าจะออกไปว่ากล่าวกับพวกมันหลายคำ ค่อยกลับมา"

โอ้วฮุยรีบกล่าวว่า

"ทำไม่ได้ โจรร้ายไหนเลยถือสัจจะ เบ๊โกวเนี้ยไยมิใช่พาตัวเข้าปากเสือเอง ?"

เบ๊ซุนฮวยกล่าวว่า

"หากถูกกักอยู่ที่นี้ เรื่องราวย่อมไม่มีผลลงเอย คุณธรรมของสองท่าน ชั่วชีวิตของข้าพเจ้าไม่ขอลืมเลือน"

โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"นางคิดรับภาระเรื่องราวเพียงลำพังเพื่อไม่กระทบกระเทือนถึงเราสอง นางออกไปเพียงลำพังย่อมมีเภทภัยมากกว่าวาสนา ช่วยคนไม่ช่วยถึงที่สุด ไหนเลยเป็นการกระทำของลูกผู้ชาย ?"

เห็นเบ๊ซุนฮวยยืนกรานเด็ดเดี่ยว จึงถอดกลอนประตูออก กล่าวว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้าจะไปเป็นเพื่อนท่าน"

เบ๊ซุนฮวยหน้าแดงวูบอีกครา กล่าวว่า

"ไม่ต้องแล้ว"

เที้ยเล้งซู่ขบคิดไม่เข้าใจ เบ๊ซุนฮวยไฉนหน้าแดงหลายครั้งครา ? หรือนางก็มีรักต่อโอ้วตั่วกอ ? ขบคิดถึงตอนนี้ ตนเองอดหน้าแดงมิได้ โอ้วฮุยกล่าวว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้าจะไปคร่ากุมคนผู้หนึ่งมาเป็นตัวประกัน"

เบ๊ซุนฮวยกล่าวว่า

"น้องแซ่โอ้ว ไม่ต้อง..."

ไม่ทันกล่าวจบ โอ้วฮุยมือขวาถือดาบ มือซ้ายผลักประตูห้องพุ่งโถมออกไป ทุ่มเทตัวเบาวิ่งไปด้านเฉียง เหล่าโจรส่งเสียงร้องว่า

"เด็กน้อยคิดหนีเอาชีวิตรอดแล้ว"

"ในห้องศิลายังมีคน รีบกระจายรายล้อมไป"

"ระวังเด็กน้อยนี้ดำเนินอุบาย"

ในเสียงดวาด เงาร่างโอ้วฮุยโถมไปในเหล่าโจรดุจดวันจางเบาบางสายหนึ่ง

โจรสองคนยกดาบขวางกัน โอ้วฮุยก้มศีรษะมุดลอดดาบใหญ่ทั้งสองเล่มไป มือซ้ายเกี่ยววูบ หมายคร่ากุมข้อมือคนทางซ้ายไว้ มิคาดคนผู้นั้นมีฝีมือกลอกกลิ้งยิ่ง กวาดฟาดฟันดาบออก โอ้วฮุยจำต้องยกดาบปิดป้อง

พริบตาที่เสียเวลา ปรากฏโจรอีกสามคนโถมเข้ามา แส้เหล็กกล้าสองเส้นทวนร้อยสายโซ่ด้ามหนึ่งกักโอ้วฮุยไว้กึ่งกลาง โอ้วฮุยดวาดก้อง ดวัดดาบโหมฟาดฟัน เสียงดัง ดัง ดังสามคราพอผ่านพ้น แส้สองเส้นร่วงหล่นลงบนพื้น ทวนร้อยสายโซ่หักเป็นสองท่อน สามดาบนี้ใช้พลังกล้าแกร่งสุดยอด แม้กระแทกอาวุธศัตรูทั้งสามชนิดร่วงหล่น แต่ดาบของมันก็หงิกงอไม่อาจใช้ออกอีก

เหล่าโจรเห็นโอ้วฮุยเหี้ยมหาญปานนี้ อดหลบเลี่ยงไปสองฟากข้างมิได้ ชายชราที่เป็นหัวหน้าขบวนตวาดว่า

"ให้เรารับมือนักสู้ผู้กล้าท่านนี้"

พลางสะอึกเข้ามาด้วยมือเปล่า

โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"คนผู้นี้ฝีมือหนักแน่น นับเป็นศัตรูอันเข้มแข็ง"

ดังนั้นตวัดมือซ้ายร้องว่า

"ชัดลูกดอก"

ชายชรานั้นชะงักเท้าเพ่งสมาธิ รอให้โอ้วฮุยชัดอาวุธลับมา มิคาดนี่เป็นฝีมือหลอกล่อ โอ้วฮุยพลันสะกิดเท้าซ้ายลอยตัวขึ้น ข้ามศีรษะของโจรสองคน แขนขวายื่นปราดออก ก็กระชากโจรผู้หนึ่งลงจากหลังม้า

โอ้วฮุยคร่ากุมชีพจรข้อมือโจรผู้นี้ จากนั้นพลิกตัวขึ้นบนหลังม้า บุกฝ่ากลุ่มคนออกไป ม้าตัวนั้นถูกโอ้วฮุยเตะใส่ท้องน้อย เจ็บปวดจนเตลิดไปเบื้องหน้า เหล่าโจรตวาดด่าทอ บ้างขี่ม้าบ้างวิ่งตะบึง ไล่ติดตามมา

ม้าพ่วงพีห้อไปหลายวา โอ้วฮุยได้ยินเสียงลมไล่หลัง พอก้มศีรษะมองเห็นเหล็กเหลี่ยมสองอันพุ่งผ่านศีรษะไปอย่างเร่งร้อน คนชัดอาวุธลับกลับเป็นยอดฝีมือในเชิงอาวุธลับ

โอ้วฮุยพลิกตัวบนหลังม้า เปลี่ยนเป็นขี่ม้ากลับหลัง ยกชูโจรผู้นั้นอยู่เหนือ

อก ร้องว่า

"ซัดอาวุธลับเถอะ ยิ่งมากยิ่งดี"

โจรผู้นั้นถูกคร่ากุมชีพจรข้อมือ ตลอดทั้งร่างอ่อนระทวย ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว โอ้วฮุยหัวร่อฮาฮา ดวัดเท้าเตะย้อนกลับใส่ตะโพกม้า เตะเพียงเท้าเดียวม้าตัวนั้นก็ทรุดฮวบลง ที่แท้ก่อนที่มันจะพลิกตัว ตะโพกม้าถูกเหล็กเหลี่ยมซัดใส่ทะลุท้องน้อยเข้าไปแล้ว

โอ้วฮุยกระโดดลงสู่พื้น คร่ากุมโจรผู้นั้น ล่าถอยเข้าห้องศิลาทีละก้าว เหล่าโจรกลัวมันทำร้ายพวกพ้อง กลับไม่กล้ากลุ้มรุมเข้ามา พวกมันเสียทีที่มีจำนวนยี่สิบกว่าคน กลับถูกโอ้วฮุยบัดเดี๋ยวมาบัดเดี๋ยวไปบุกทะลวงตามใจปรารถนา มิเพียงไม่อาจทำร้ายโอ้วฮุยแม้สักขุมขนหนึ่ง กลับถูกโอ้วฮุยคร่ากุมคนไปคนหนึ่ง

เหล่าโจรหันมามองหน้ากันอย่างท้อแท้ ในใจนอกจากเดือดดาลคลั่งแค้นอดนับถือเลื่อมใสมิได้ เบ๊ซุนฮวยชมเชยว่า

"ฝีมืออันยอดเยี่ยม"

เดินช้า ๆ ออกจากห้องเข้าหาเหล่าโจร กลับไม่ถืออาวุธใด ๆ

เหล่าโจรเห็นนางเดินเข้าใกล้ พากันลงจากหลังม้าเปิดเป็นทางสายหนึ่ง เบ๊ซุนฮวยเดินไปเบื้องหน้าไม่หยุดยั้ง จวบจนถึงริมดงไม้ซึ่งห่างจากห้องศิลายี่สิบกว่าวา ค่อยชะงักเท้าลง

โอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่มองผ่านหน้าต่างไป เห็นเบ๊ซุนฮวยหันหลังให้กับห้องศิลา ชายชรานั้นยืนอยู่เบื้องหน้านางกล่าววาจา เที้ยเล้งซู่จึงกล่าว

"ตั่วกอ นางไฉนไปไกลปานนี้ ? หากเกิดเหตุสุดวิสัย ไยมิใช่ช่วยเหลือไม่ทันการณ์ ?"

โอ้วฮุยส่งเสียงดังอืมม์ ทราบว่าเที้ยเล้งซู่ถามเช่นนี้ ในใจมีคำตอบแต่แรกแล้ว จริงดังคาดหมาย เที้ยเล้งซู่กล่าวต่อ

"เนื่องเพราะนางกล่าววาจากับเหล่าโจร ไม่ต้องการให้พวกเราได้ยิน"

โอ้วฮุยส่งเสียงดังอืมม์อีกครา ทราบว่าเที้ยเล้งซู่สันนิษฐานไม่ผิด แต่นั่นเป็นเพราะเหตุใด ?

ทั้งสองไม่ได้ยินคำสนทนาระหว่างเบ๊ซุนฮวยกับหัวหน้าโจร แต่ยามมอง

ผ่านหน้าต่าง สังเกตสีหน้าแต่ละคนได้อย่างเลือนราง เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ตั่วกอ ทีท่าที่หัวหน้าโจรนั้นกล่าวกับเบ๊โกวเนี้ย นับว่าเคารพนบนอบยิ่ง"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"มิผิด หัวหน้าโจรผู้นี้มีขันติธรรมยิ่ง นับเป็นศัตรูเข้มแข็งคนหนึ่ง"

"ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ใช่ขันติธรรม หากแต่คล้ายบ่าวไพร่รายงานอันใดต่อนายหญิง"

โอ้วฮุยก็ดูประการนี้ออก ในใจรู้สึกไม่ถูกต้อง แต่เรื่องนี้เป็นที่กระอักกระอ่วนยิ่ง ไม่ต้องการกล่าวจากปาก เที้ยเล้งซู่ชมดูชั่วขณะ กล่าวอีกว่า

"เบ๊โกวเนี้ยสั่นศีรษะ นางคงไม่ยอมติดตามหัวหน้าโจรนั้นไป แต่นางไฉน..."

พลันเบือนหน้ามามองดูโอ้วฮุย ในใจคล้ายได้คิด จากนั้นเหลียวหน้าไปนอกหน้าต่างอีกครา โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ท่านคิดกล่าวอะไร ? ท่านบอกว่านางไฉน...เหตุใดไม่กล่าวต่อ ?"

"ข้าพเจ้าไม่ทราบสมควรถามท่านหรือไม่ ถามออกไปกลัวท่านมีโทสะ"

"ยี่ม่วย เราท่านร่วมเป็นร่วมตายในที่นี้ ระหว่างเราท่านยังมีอันใดกล่าวไม่ได้ ?"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ตกลง เบ๊โกวเนี้ยกล่าววาจากับหัวหน้าโจรนั้น แทนที่จะมีโทสะ ไฉนกลับหน้าแดง ? นี่ยังไม่น่าประหลาด ไฉนกระทั่งท่านพลอยหน้าแดง ?"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้านึกระแวงสงสัยเรื่องหนึ่ง เพียงแต่ยังไม่มีหลักฐาน ตอนนี้ไม่สะดวกกับการบอกกล่าวตรง ๆ ยี่ม่วย ตั่วกอท่านเปิดเผยหมดจด ไม่มีใดไม่อาจบอกกล่าวกับผู้คน ท่านเชื่อถือข้าพเจ้าหรือไม่ ?"

เที้ยเล้งซู่เห็นมันมีสีหน้าจริงจัง สร้างความปลาบปลื้มปีติยิ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านหน้าแดงแทนนางแล้ว เรื่องของผู้อื่นไม่ขอยุ่งเกี่ยว ขอเพียงท่านเป็นคนดีก็ประเสริฐ"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ตอนแรกที่ข้าพเจ้ารู้จักเบ๊โกวเนี้ย ยังเป็นเด็กน้อยหลั่งน้ำมูกผู้หนึ่ง นางเห็นข้าพเจ้าน่าเวทนา จึงวิงวอนขอไมตรีแทนข้าพเจ้า..."

เอ่ยถึงตอนนี้เงยหน้าขึ้น เห็นแสงสีสนธยาแดงฉานปานอัคคี ต้องกล่าวเบา ๆ

"สมควรทำเช่นนี้หรือไม่ ข้าพเจ้าไม่ทราบ แต่ข้าพเจ้าเชื่อว่านางเป็นคนดี... นางมีมโนธรรมนัก"

ยามนั้น โจรที่ด้านหลังมันผู้นั้นพลันแค่นเสียงเบา ๆ แสดงว่าหลังจากถูกโอ้วฮุยจี้สกัดจุด บังเกิดความปวดเมื่อยสุดทนทาน โอ้วฮุยหันกายไป ยกมือตบฟาดใส่จุดเจียงมึ้งของมัน จากนั้นนวดเฟ้นจุดเทียนตี้ คลายจุดให้กับมัน กล่าวว่า

"เรื่องราวอับจนปัญญาจึงลงมือล่วงเกิน ขออย่าได้ตำหนิ ท่านมีนามสูงส่งว่ากระไร ?"

โจรผู้นั้นคิ้วดกหนาตาโต ร่างกำยำสูงใหญ่ ถลึงตาใส่โอ้วฮุย ร้องว่า

"เรามีฝีมืออ่อนด้อย ถูกท่านคร่ากุมมา จะฆ่าจะฟันก็ลงมือ กล่าวมากความไยกัน ?"

โอ้วฮุยเห็นมันแข็งกร้าว กลับเลื่อมใสมันเป็นลูกผู้ชายคนหนึ่ง จึงกล่าว

"ข้าพเจ้ากับท่านไม่เคยพบพานมา ไม่มีริบาดหมาง ไหนเลยคิดร้ายได้ ? เพียงแต่เรื่องในวันนี้ประหลาดพิกล ข้าพเจ้าขบคิดไม่เข้าใจ พี่ท่านสามารถให้ความกระจ่างหรือไม่ ?"

โจรผู้นั้นกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านเข้าใจว่าเราอวงทิงัก (นกเหยี่ยวรุ้งแซ่อวง) เป็นคนต่ำช้าหรือ ? อาศัยเล่ห์ลิ้นคารมของท่านอย่าหมายล้วงความจริงจากปากคำเราแม้สักครึ่งคำ"

เที้ยเล้งซู่แลบลิ้นออกมา กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านไม่ยอมบอกชื่อแซ่ มิใช่บอกแล้วหรือ ? ที่แท้เป็นอวงทิงักอวงเอี้ย นับถือมานานแล้ว"

อวงทิงักร้องเพ้ยตวาดว่า

"เอียเท้าขนเหลือง ท่านเข้าใจอันใด ?"

เที้ยเล้งซู่ไม่แยแสสนใจมัน กล่าวกับโอ้วฮุยว่า

"ตั่วกอ นี่เป็นคนโง่งมผู้หนึ่ง แต่มันเป็นนักบู๊ผู้อาวุโสในเอ็งเยี้ยวงังเกี้ยมึ้ง (สำนักเล็บเหยี่ยวห่านป่าเหิน) มีไมตรีคบหากับผู้น้องอยู่บ้าง จิวทิเจียว (นกกระจิบเหล็กแซ่จิว) จังทิอาว (นกนางนวลแซ่จัง) ทั้งหลายพบพานข้าพเจ้าล้วนนอบน้อมยำเกรงยิ่ง ท่านไม่ต้องสร้างความลำบากใจแก่มัน"

พลางหรี่ตาให้กับโอ้วฮุย สร้างความสงสัยใจแก่อวงทิงักยิ่ง กล่าวว่า
"ท่านรู้จักตั่วซือเฮียและยี่ซือเฮียเรา ?"
น้ำเสียงถึงกับแปรเปลี่ยนไป เทียเล้งซู่กล่าวว่า
"ไหนเลยไม่รู้จัก ในความเห็นข้าพเจ้า พลังเล็บเหยี่ยวและดาบห่านป่าเหิน ของท่านยังไม่สูงส่งสุดยอด"

อวงทิงักรับคำ ก้มศีรษะด้วยความละอาย ที่แท้สำนักเล็บเหยี่ยวห่านป่าเหิน เป็นค่ายสำนักใหญ่ฝ่ายเหนือสำนักหนึ่ง ศิษย์คนโตจิวทิเจียว ศิษย์ที่สองจังทิอาว มีชื่อในยุทธจักรมานาน เทียเล้งซู่เคยได้ยินชื่อแป้เอ่ยถึง ทราบว่าในพวกมันรุ่นนี้ ชื่อคำที่สามล้วนใช้ชื่อนก ยามนี้พอฟังอวงทิงักประกาศนาม และเห็นมันใช้ งักเล้งตอ (ดาบรูปขนนก) เป็นอาวุธ ย่อมคาดเดาถูกต้อง สำหรับพลังฝีมือ อวงทิงักไม่สูงส่งสุดยอดยิ่งไม่ต้องกล่าว มันหากมีฝีมือสูงเยี่ยม ไหนเลยถูก โอ้วฮุยคร่ากุมมา ?

แต่อวงทิงักสมองโง่ทึบ ได้ยินเทียเล้งซู่กล่าวอย่างขึงขัง กลับเชื่อถือสนิทใจ เทียเล้งซู่กล่าวว่า

"ซือกอของท่านทั้งสอง ไฉนไม่ได้ติดตามท่านมา ? ข้าพเจ้าไม่ได้เห็น พวกมัน"

ซึ่งความจริง นางหารู้จักจิวทิเจียว จังทิอาวไม่ แต่นางนึกถึงทั้งสองมี เกียรติภูมิไม่น้อย หากอยู่ในฝูงโจรต้องเป็นชนชั้นผู้นำ แต่ชายชราผอมซูบและ พวกล้วนไม่ใช้ดาบ คาดว่าจิวทิเจียวทั้งสองไม่ได้อยู่ในจำนวนนี้

คราครั้งนี้คาดเดาถูกอีกครา อวงทิงักกล่าวอีกว่า

"จิวซือกอและจังซือกอล้วนอยู่ที่นครหลวง เรื่องเล็กน้อยเช่นนี้ ไหนเลย รบกวนมันทั้งสอง ?"

เทียเล้งซู่ครุ่นคิดขึ้น

"มันทั้งสองอยู่ที่นครหลวง หรือโจรร้ายเหล่านี้มาจากนครหลวง ? เรา ลองหลอกล่อมันอีกครา"

ดังกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"อีกไม่นานการชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดินจะเริ่มแล้ว สำนักเล็บเหยี่ยว ห่านป่าเหินท่านย่อมต้องเผยโฉมในงานชุมนุม ท่านคงต้องรุดกลับนครหลวงไป

ร่วมสนุกสนานกระมัง ?"

"นี่ยังต้องถาม ? หลังจากเสร็จงาน ทั้งหมดต่างต้องกลับไป"

โอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่ล้วนงงงันวูบ ครุ่นคิดขึ้น

"งานอะไร ?"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"แจ่จู้ (หัวหน้าโจร) ทั้งหลายได้รับใบบอก ทำงานให้กับเบื้องบน นับเป็นเกียรติยศของวงศ์ตระกูล"

มิคาดการสันนิษฐานครั้งนี้พลาดผิด เที้ยเล้งซู่เข้าใจว่าพวกมันเป็นโจร ไม่ใช่ได้รับใบบอกเป็นอะไร มิคาดอ้วงทิงักเหลือกตากล่าวว่า

"ใบบอกอันใด ? ท่านเข้าใจว่าพวกเราเป็นโจรจริง ๆ ?"

เที้ยเล้งซู่ลอบร้อง "ผิดท่า" ยิ้มพลางกล่าวว่า

"พวกท่านแสร้งเป็นสหายชาวมิจฉาชีพ ทั้งหมดทราบกระจ่างแก่ใจ ไยต้องกล่าวเปิดโปง ?"

นางแม้ปกปิดอย่างแนบเนียนไร้พิรุธ แต่อวงทิงักยังบังเกิดความระแวงสงสัย เที้ยเล้งซู่ต่อให้หลอกถามอีก มันเพียงถลึงตาไม่กล่าววาจา โอ้วฮุยพลันกล่าวว่า

"ยี่ม่วย ท่านเมื่อรู้จักซือกอของอวงเฮียผู้นี้ พวกเราก็ไม่สะดวกกับการสร้างความยุ่งยากอีก อวงเฮียเชิญกลับไปเถอะ"

อวงทิงักผุดลุกขึ้นอย่างงุนงง โอ้วฮุยเปิดประตูห้องศิลาออก กล่าวว่า

"ที่ล่วงเกินอย่าได้ตำหนิ โอกาสหน้าพบกันใหม่"

อวงทิงักไม่ทราบมันดำเนินอุบายใด ไม่กล้าก้าวเท้าออก เที้ยเล้งซู่กระตุกชายเสื้อโอ้วฮุย ปรายตาบอกใบ้ตลอดเวลา โอ้วฮุยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ผู้น้องโอ้วฮุย งี่ม่วยข้าพเจ้าเที้ยเล้งซู่ ฝากความระลึกถึงจิวเฮีย จังเฮียทั้งสอง"

พลางผลักหลังอวงทิงักเบา ๆ ผลักมันออกนอกประตู อวงทิงักยังลังเลไม่ก้าวเท้าออกไป พอเหลียวหน้ามอง เห็นประตูไม้ปิดลงแล้ว ค่อยโลดแล่นเข้าดงไม้ดุจเหินบิน

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ตั่วกอ ข้าพเจ้าเพียงกล่าวเหลวไหล ผู้ใดรู้จักจิวทิโกย (ไก่เหล็กแซ่จิว) จังทิอะ (เป็ดเหล็กแซ่จัง) ของมัน ท่านไฉนเชื่อเป็นจริงเป็นจัง ปลดปล่อย

มันออกไป ?"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเห็นว่าคนเหล่านี้ไม่กล้าทำร้ายเบ๊โกวเนี้ยเด็ดขาด อีกประการอวงทิงักเป็นคนโง่งม คนเหล่านี้ไม่แน่นักว่าให้ความสำคัญแก่มัน พวกมันหากคิดเหนี่ยวรั้งเบ๊โกวเนี้ยจริง ๆ ก็ไม่พะวงถึงคนโง่งมนี้"

"ท่านคาดคิดถูกต้อง..."

ไม่ทันขาดคำ เห็นเบ๊ซุนฮวยเดินช้า ๆ กลับมา เหล่าโจรน้อมส่งถึงริมดง ไม่ล่วงล้ำเข้ามาอีก ปล่อยให้นางกลับเข้าห้องศิลาเพียงลำพัง

โอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่ใช้สายตาเป็นเชิงสอบถาม แต่ล้วนไม่เอ่ยปาก เบ๊ซุนฮวยกล่าวว่า

"พวกมันล้วนชมเชยน้องแซ่โอ้วมีฝีมือสูงเยี่ยม ทั้งมีคุณธรรมล้ำเลิศ นับเป็นวีรบุรุษเยาว์วัยท่านหนึ่ง"

โอ้วฮุยกล่าวถ่อมตนหลายคำ เห็นนางเคลิบเคลิ้มซึมเซาไม่ได้กล่าวต่อ ดังนั้นไม่สะดวกกับการซักถาม ชั่วครู่ให้หลัง เบ๊ซุนฮวยกล่าวว่า

"น้องแซ่โอ้ว เที้ยม่วยจื้อ พวกท่านไปเถอะ เรื่องของข้าพเจ้า...พวกท่านไม่อาจช่วยเหลือได้"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ท่านไม่หลุดพ้นจากห้วงอันตราย ข้าพเจ้าไหนเลยทอดทิ้งท่านไปได้ ?"

"ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ไม่มีอันตราย พวกมันไม่กล้าทำอย่างไรข้าพเจ้า"

โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"คำพูดสองประโยคนี้กลับเป็นความสัตย์ แต่นางรั้งอยู่ที่นี้เพียงเดียวดาย เราไหนเลยวางใจได้ ?"

เห็นนางบัดเดี๋ยวหน้าแดงฉาน บัดเดี๋ยวหน้าซีดขาว บางครั้งคล้ายคิดร่ำไห้ บางคราเผยอยิ้มออกมา โอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่ต้องหันไปมองหน้ากันอย่างงุนงง โอ้วฮุยกระตุกชายเสื้อเที้ยเล้งซู่ ทั้งสองเดินถึงริมหน้าต่าง กวาดตามองเบื้องนอก โอ้วฮุยกล่าวเบา ๆ

"ยี่ม่วย ท่านเห็นสมควรทำอย่างไร ?"

เที้ยเล้งซู่กล่าวเบา ๆ

"วีรบุรุษเยาว์วัยที่คุณธรรมล้ำเลิศเห็นสมควรทำอย่างไร เอียเท้าขนเหลืองก็ทำเช่นนั้น"

"ข้าพเจ้าระแวงสงสัยเรื่องหนึ่ง แต่ไม่สะดวกกับการถามนางตรง ๆ เช่นนี้ ยันกันต่อไปย่อมไม่มีข้อยุติ"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าลองคาดเดาดู ท่านบอกว่าครั้งกระโน้นมีคนแซ่เซียงผู้หนึ่งทอดไมตรีต่อนาง ใช่หรือไม่ ?"

"ใช่แล้ว ท่านชาญฉลาดยิ่ง ข้าพเจ้าระแวงสงสัยว่า คนเหล่านี้ล้วนได้รับไหว้วานจากเซียงปัอจิ้น ดังนั้นกับเบ๊โกวเนี้ยให้ความเกรงอกเกรงใจยิ่ง กับสามีของนาง กลับเย้ยเยาะหยามหยันไม่หยุดยั้ง"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ไม่แน่นักว่าเบ๊โกวเนี้ยมีรักต่อผู้แซ่เซียง"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ดังนั้นข้าพเจ้าไม่ทราบทำอย่างไร ?"

ทั้งสองเพียงขยับเขยื้อนริมฝีปากเล็กน้อย สนทนาอย่างแผ่วเบา เบ๊ซุนฮวยนั่งอยู่มุมห้องหาได้ยินไม่

เห็นแสงสีสนธยาจางเบาบาง ท้องฟ้าค่อย ๆ มืดค่ำลง ทันใด ทิศตะวันตกบังเกิดเสียงเป่าหวีดสัญญาณติดต่อกัน ปรากฏม้าหลายตัวท้อตะบึงมา

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"มีกำลังหนุนมาอีก"

โอ้วฮุยเงี่ยหูฟัง กล่าวว่า

"ไฉนมีคนผู้หนึ่งเดินด้วยเท้า ?"

จริงดังที่ว่า ไม่นานให้หลังปรากฏคนผู้หนึ่งวิ่งโลดแล่นเข้าใกล้ ม้าที่ตามหลังทั้งสี่ตัวกระจายเป็นรูปพัดไล่ล่าตามมา แต่คนบนหลังม้าคล้ายมีเจตนาหยอกเย้า ไม่ได้เร่งม้าเข้ามา ปากส่งเสียงตวาดว่า แต่ทอดระยะห่างจากคนเบื้องหน้าสองสามวาตลอดเวลา

คนเบื้องหน้าผมเผ้ายุ่งสยาย ฝีเท้าซวนเซ แสดงว่าเหน็ดเหนื่อยจนสิ้น

เรี่ยวแรง โอ้วฮุยพอเห็นโฉมหน้าคนผู้นั้นชัดตา ต้องร้องว่า

"ฉื่อตั่วกอ มาทางด้านนี้"

เห็นคนผู้นั้นกลับเป็นฉื่อเจ็ง ดังนั้นเปิดประตูห้อง เปิดประตูไม้หมายออกไปชักนำ แต่ก็ไม่ทันการณ์ ม้าทั้งสี่ตัวนั้นพลันอ้อมจากด้านข้าง สกัดขวางทางฉื่อเจ็งไว้ เหล่าโจรในดงไม้ก็โถมทะลักออกมา

โอ้วฮุยหากทะลวงออกไปเกรงว่าเหล่าโจรฉกฉวยโอกาสบุกรุกเข้าห้อง เที้ยเล้งซู่และเบ๊ซุนฮวยต้องเพลี่ยงพล้ำเสียที ได้แต่มองดูฉื่อเจ็งถูกเหล่าโจรรายล้อมไว้ โอ้วฮุยเปล่งเสียงร้องว่า

"ใช้พวกมากเอาชัย นับเป็นนักสู้ผู้กล้าใด ?"

ในชายฉกรรจ์ที่กระตุ้นม้าติดตามมาทั้งสี่ มีคนผู้หนึ่งร้องว่า

"มิผิด ข้าพเจ้ากำลังคิดสู้กันตัวต่อตัว รับทราบกระบวนสูงส่งของฉื่อตั่วเปียเท้าแห่งสำนักคุ้มกันภัยม้าบินสักครา"

โอ้วฮุยได้ยินสุ้มเสียงนี้คุ้นหูยิ่ง พอเพ่งตามอง ต้องโพล่งว่า

"เป็นเซียงป๊อจิ้น !"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ผู้แซ่เซียงมาแล้วจริง ๆ"

เห็นมันร่างสูงโปร่ง หน้าขาวเกลี้ยงเกลา เปรียบกับฉื่อเจ็งที่ใบหน้าฝีดาษยังงามสง่ากว่ามากนัก เห็นมันพลิกกายลงจากหลังม้า ท่าร่างหมดจดงดงามยิ่ง ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

"มันกับเบ๊โกวเนี้ยจึงเป็นคู่อันเหมาะสม มิน่าเล่าคนเหล่านี้จึงคิดผดุงความยุติธรรม เปรียบเปรยว่าดอกไม้สดปักบนมูลโค"

นางจะอย่างไรเป็นโกวเนี้ยเยาว์วัย อดร้องมิได้

"เบ๊เจ้เจ๊ ผู้แซ่เซียงมาแล้ว"

เบ๊ซุนฮวยส่งเสียงดังอึมม์ คล้ายไม่เข้าใจเที้ยเล้งซู่กล่าวว่ากระไร ยามนี้เหล่าโจรรายล้อมเป็นวงใหญ่ บดบังสายตาที่มองจากหน้าต่างห้องศิลาไว้ เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ตั่วกอ ที่นี้มองไม่เห็น พวกเราขึ้นไปบนหลังคาห้อง"

โอ้วฮุยรับคำ ทั้งสองทะยานขึ้นบนหลังคาห้อง เห็นฉื่อเจ็งกับเซียงป๊อจิ้น

ถลึงตาเข้าใส่ เซียงปัอจิ้นถือดาบสันหนาคมบาง ฉื่อเจ็งกลับมือเปล่า เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"เยี่ยงนี้ไม่ยุติธรรม"

โอ้วฮุยไม่ทันตอบคำ ได้ยินเซียงปัอจิ้นร้องว่า

"ฉื่อเอี้ย ผู้แซ่เซียงประมือกับท่าน ไม่จำเป็นต้องถือพวกมากเอาชัย และไม่รังแกท่านมือเปล่า ท่านใช้ดาบ ข้าพเจ้าใช้มือเปล่าเอง"

พลางเหวี่ยงดาบในมือให้กับฉื่อเจ็ง ฉื่อเจ็งยื่นมือรับไว้ หอบหายใจกล่าวว่า

"ตอนอยู่ในปัอมตระกูลเซียง ท่าทีที่ท่านแสดงต่อซือม่วยเรา เข้าใจว่าเราไม่มีดวงตาหรือ ? ท่านวันนี้ยกกำลังมาเพราะอะไร เราไม่จำเป็นต้องกล่าวมากความ เซียงปัอจิ้น ท่านหยิบฉวยดาบเถอะ"

เซียงปัอจิ้นร้องดัง ๆ ว่า

"เราจะอาศัยฝ่ามือเลือดเนื้อทั้งคู่ต่อสู้ดาบของท่าน ตั่วกอทั้งหลาย เราหากรับบาดเจ็บใต้คมดาบของมันได้แต่โทษว่าเราโอหังลำพอง ไม่ว่าผู้ใดก็อย่าได้ช่วยเหลือ"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"มันไฉนร่ำร้องเช่นนี้ ? แสดงว่าต้องการให้เบ๊โกวเนี้ยได้ยิน มันใช้มือเปล่าหาญสู้ดาบผู้อื่น ไม่เพียงคิดอวดโอ่ฝีมือต่อหน้านางในดวงใจ ทั้งยังคิดโยกคลอนจิตใจนาง"

โอ้วฮุยทอดถอนใจ เที้ยเล้งซู่กล่าวอีกว่า

"ตั่วกอ ท่านว่าเบ๊โกวเนี้ยภาวนาให้ผู้ใดได้ชัย ?"

โอ้วฮุยสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ทราบ"

"ผู้หนึ่งเป็นสามี ผู้หนึ่งเป็นคนนอก ตอนนี้กำลังเสี่ยงชีวิตเพราะนาง นางกลับหลบซ่อนอยู่ในห้องโดยไม่ไยดี ในความคาดคิดข้าพเจ้า ส่วนลึกของหัวใจเบ๊โกวเนี้ย เกรงว่าภาวนาให้เซียงเสียวเอี้ย (นายเล็กแซ่เซียง) ผู้นี้ได้ชัย"

โอ้วฮุยก็คาดคิดเช่นนี้ แต่ยังสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ทราบ"

ฉื่อเจ็งเห็นเซียงปัอจิ้นยืนกรานไม่ยอมใช้อาวุธ ดังนั้นขวางดาบกล่าวว่า

"จะอย่างไรผู้แซ่ฉื่อตกอยู่ในวงล้อม วันนี้ไม่คิดมีชีวิตสืบไปแล้ว"

สะบัดดาบฟันลงยังศีรษะเซียงปัอจิ้น เซียงปัอจิ้นความจริงมีพลังฝีมือสูงเยี่ยมกว่ามันมากนัก หลายปีมานี้ติดตามสองพี่น้องตระกูลเฮ้งซึ่งมีศักดิ์เป็นซือแป๊ะซือเจ็ก คร่ำเคร่งฝึกฝีมือ เพลงดาบแปดทิศและเพลงฝ่ามือแปดทิศยิ่งรุดหน้ากว่าเดิม

ฉื่อเจ็งหลบหนีครึ่งค่อนวัน เรี่ยวแรงเสื่อมสูญ ในมือแม้เพิ่มดาบเล่มหนึ่ง แต่ภายใต้ฝ่ามือแปดทิศที่ตบ ฟาด กระแทก คร่ากุมของเซียงปัอจิ้น ไม่กี่กระบวนท่าก็ตกเป็นรอง

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ผู้แซ่เซียงกลอกกลิ้งยิ่ง..."

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ท่านจะลงมือหรือไม่ ?"

"ข้าพเจ้ามาช่วยเหลือเบ๊โกวเนี้ย แต่ทว่า... แต่ทว่าข้าพเจ้าไม่ทราบจิตเจตนาของนางเป็นอย่างไร"

เที้ยเล้งซู่ไม่พอใจต่อเบ๊ซุนฮวยยิ่ง กล่าวว่า

"เบ๊โกวเนี้ยประกันไม่มีอันตราย ท่านช่วยเหลือด้วยไมตรีจิต นางไม่แน่นักว่าจะรับน้ำใจของท่าน พวกเรามิสู้ไปกันเถอะ"

โอ้วฮุยเห็นดาบของฉื่อเจ็งถูกพลังฝ่ามือของเซียงปัอจิ้นสะกดไว้ ฟันเปะปะไม่เป็นขบวน เป็นที่เวทนานัก ดังนั้นกล่าวว่า

"ยี่ม่วยกล่าวถูกต้อง"

มันกระโดดลงจากหลังคาตึก กลับเข้าห้องศิลา กล่าวว่า

"เบ๊โกวเนี้ย ฉื่อตั่วกอแทบทนทานไม่ได้แล้ว เกรงว่าผู้แซ่เซียงจะลงมือด้วยอำมหิต"

เบ๊ซุนฮวยเคลิบเคลิ้มซึมเซา รับคำดังอืมม์ โอ้วฮุยบังเกิดเพลิงโทสะพลุ่งขึ้นไม่กล่าวมากความ ชักชวนเที้ยเล้งซู่ว่า

"ยี่ม่วย พวกเราไปกันเถอะ"

เบ๊ซุนฮวยสะท้านตื่นจากความฝัน ถามว่า

"พวกท่านคิดไป ? ไปที่ใด ?"

โอ้วฮุยเชิดหน้ากล่าวว่า

"เบ๊โกวเนี้ย กาลก่อนท่านมีวิชาเคนให้กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าสำนึกตื้นตันตลอดมา แต่ท่านแสดงต่อฉื่อตั่วกอเช่นนี้..."

ไม่ทันกล่าวจบ พลันได้ยินเสียงแผดร้องแต่ไกล กลับเป็นสุ้มเสียงของฉื่อเจ็ง จากนั้นเซียงปัอจิ้นส่งเสียงหัวร่อดังยาวนาน ในเสียงหัวร่อเต็มไปด้วยแววภาคภูมิลำพอง เหล่าโจรก็ระเบิดเสียงโห่ร้องว่า

"ฝ่ามือแปดทิศอันยอดเยี่ยม"

เบ๊ซุนฮวยใจหายวาบ ร้องเรียกว่า

"ซือกอ"

พลางถาโถมออกไป โอ้วฮุยกล่าวอย่างเคียดแค้น

"คนรักฟาดสามีตายด้วยมือ พอดีสมมาตรปรารถนา"

เทียเล้งซู่เห็นโอ้วฮุยคลั่งแค้นสุดทนทาน ดังนั้นปลอบโยนเสียงนุ่มนวล

"เรื่องนี้ต่อให้ท่านมีความสามารถสูงเยี่ยมเทียมฟ้า ก็ไม่มีปัญญายุ่งเกี่ยวได้"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"นางหากไม่รักซือกอ ไฉนแต่งงานกับมัน ?"

"นั่นคงเป็นคำสั่งของบิดา"

โอ้วฮุยสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ไม่ บิดาของนางถูกไฟคลอกตายในป้อมตระกูลเซียงแต่แรก ต่อให้มีพันธะหมั้นหมายก็สามารถเลิกล้มได้ ยังประเสริฐกว่ามีผลบั้นปลายเช่นนี้"

พลันได้ยินในกลุ่มคน บังเกิดเสียงครวญครางของฉื่อเจ็งดังขึ้น โอ้วฮุยกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ฉื่อตั่วกอยังไม่ตาย พวกเราไปชมดู"

พลางกุมมือเทียเล้งซู่เดินออกจากห้องศิลา เบียดเสียดไปในเหล่าโจร

กล่าวไปประหลาดนัก ก่อนหน้านี้เหล่าโจรกับโอ้วฮุยหนึ่งรุกหนึ่งรับตั้งประจันหน้ากัน แต่ยามนี้เหล่าโจรเพียงจับจ้องมองเบ๊ซุนฮวย เซียงปัอจิ้นและฉื่อเจ็งทั้งสาม กับการเคลื่อนไหวของโอ้วฮุยทั้งสองหาแยแสสนใจไม่

โอ้วฮุยก้มศีรษะลงมอง เห็นทรวงอกฉื่อเจ็งแปดเปื้อนโลหิตกองโต ลมหายใจร่อแร่รวยริน แสดงว่าถูกพลังฝ่ามือเซียงปัอจิ้นกระแทกทำร้ายอวัยวะภาย

ใน ใกล้สิ้นลมปราณ เบ๊ชุนฮวยยืนตะลึงลานอยู่เบื้องหน้ามัน เงียบงันไม่ส่งเสียง โอ้วฮุยก้มกายลง กล่าวเบา ๆ ที่ริมโสตฉื่อเจ็งว่า

"ฉื่อตั่วกอ ท่านมีเรื่องสั่งเสียใดหรือไม่ ?"

ฉื่อเจ็งมองดูภรรยา มองดูเซียงป้อจิ้น ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ไม่มี"

"ข้าพเจ้าจะตามหาทารกทั้งสองของท่าน เลี้ยงดูพวกมันจนเติบใหญ่"

มันกับฉื่อเจ็งไม่มีการคบหา เพียงแต่เห็นมันประสพผลบั้นปลายเช่นนี้ บังเกิดคุณธรรมประดัง อดเสนอหน้าออกไปมิได้

ฉื่อเจ็งฝืนยิ้มอีกครา กล่าวเบา ๆ ประโยคหนึ่ง เพียงแต่สุ้มเสียงอ่อนล้าเกินไป รับฟังไม่ชัดเจน ดังนั้นทาบใบหูขวาถึงมุมปากมัน ได้ยินมันกล่าวเบา ๆ

"ก่อนที่จะแต่งงานกัน...ก็มีทารกแล้ว...ทารกไม่ใช่ของเรา..."

ลมหายใจพอระบายออก ไม่สามารถสูดเข้าอีก สิ้นใจตายในลักษณะนี้

โอ้วฮุยเข้าใจในบัดดล ครุ่นคิดขึ้น

"มิน่าเล่าเบ๊โกวเนี้ยจึงแต่งงานกับมัน หลังจากที่อัคคีเผาผลาญป้อมตระกูลเซียง ผู้แซ่เซียงไม่ทราบไปที่ใด นางกลับตั้งครรภ์ขึ้น มิอาจไม่แต่งงาน มิน่าเล่าทารกทั้งสองขาวผ่องน่ารัก รูปโฉมไม่คล้ายคลึงฉื่อตั่วกอแม้แต่น้อย"

มันยืดกายขึ้น ไม่มีคำพูดจะกล่าว ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น ปรากฏม้าอีกสองตัวควบขับเข้าใกล้ บนหลังม้าล้วนนั่งไว้ด้วยชายฉกรรจ์ผู้หนึ่ง ในวงแขนทั้งสองโอบอุ้มทารกของเบ๊ชุนฮวยไว้

เบ๊ชุนฮวยมองดูซากศพฉื่อเจ็ง เหลียวดูเซียงป้อจิ้น กล่าวว่า

"เซียงเสียวเอี้ย สามีข้าพเจ้าถูกท่านฆ่าตาย ?"

เซียงป้อจิ้นกล่าวว่า

"ดาบยังอยู่ในมือมัน ข้าพเจ้าหาได้เอาเปรียบมันไม่"

เบ๊ชุนฮวยผงกศีรษะ หยิบฉวยดาบจากมือฉื่อเจ็ง กล่าวว่า

"นี่เป็นดาบแปดทิศประจำตระกูลท่าน ตอนอยู่ในป้อมตระกูลเซียง ข้าพเจ้าเคยเห็นมา"

เซียงป้อจิ้นยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ท่านมีความทรงจำดียิ่ง ยากนักที่ท่านยังจำได้"

โอ้วฮุยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านทั้งหลายล้วนเป็นนักสู้ผู้กล้า หัวหน้านำขบวนย่อมเป็นบุคคลเลอเลิศยิ่งกว่า หรือเพียงกล่าววาจากับข้าพเจ้าก็ไม่กล้า ?"

ชายชราผอมซูบนั้นโบกมือกล่าวว่า

"คำ 'บุคคลเลอเลิศ' ไม่กล้ารับ ในความเห็นของเรา น้องเรากลับเป็นวีรบุรุษเยาว์วัย อนุชนรุ่นหลังน่าครั่นคร้าม"

ปากกล่าวชมเชยโอ้วฮุย สีหน้ายังวางท่าเขื่องโข

โอ้วฮุยประสานมือกล่าวว่า

"เจ่าเอี้ยจื้อ (นายผู้เฒ่า) ขอเชิญทางด้านนี้"

พลางเดินไปยังลานที่ว่างในดงไม้ ชายชราผอมซูบนั้นถูกเหตุการณ์ที่เบ๊ซุนฮวยปลิดปลงเซียงปัอจิ้นสร้างความตื่นตระหนก จนบัดนี้จิตใจยังไม่สงบ กริ่งเกรงโอ้วฮุยดำเนินอุบายชั่วร้ายด้วย ไม่กล้าติดตามไป แต่หากไม่ไป ออกจะแสดงความอ่อนด้อย ดังนั้นเกร็งกำลังพรักพร้อมสืบเท้าไปทีละก้าว

โอ้วฮุยประสานมือกล่าวว่า

"ผู้เยาว์แซ่โอ้วนามฮุย เล่าเอี้ยจื้อมีนามว่ากระไร ?"

ชายชราผอมซูบไม่ตอบคำ กล่าวว่า

"ท่านมีคำพูดใดจะกล่าว ?"

"ไม่มีใด ข้าพเจ้าคิดรับทราบเพลงหมัดมวยจากเล่าเอี้ยจื้อสักหลายท่า"

ชายชราผอมซูบคิดไม่ถึงโอ้วฮุยกลับกล่าวคำพูดนี้ออกมา ถึงกับหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"เด็กร้ายกาจ ท่านหลอกลวงเรามาเพื่อกล่าวคำพูดนี้หรือ ?"

โอ้วฮุยยิ้มพลางกล่าวว่า

"เล่าเอี้ยจื้ออย่าเพิ่งมีโทสะ ข้าพเจ้าคิดพนันกับท่านสักครา"

ชายชราผอมซูบแค่นเสียงดังเฮอะ หันกายหมายจากไป โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคำนวณแน่ว่าท่านไม่กล้า ต่อให้ข้าพเจ้าหยุดยืนกับที่ ท่านก็สู้ข้าพเจ้าไม่ได้"

ชายชราผอมซูบกระชากเสียงว่า

"ท่านหมายความว่ากระไร ?"

"ข้าพเจ้าปักหลักยืนหยัดกับที่ ท่านสามารถเคลื่อนไหวตามอำเภอใจ พวกเราประลองหมัดมวยเช่นนี้ ท่านว่าผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ ?"

ชายชราผอมซูบเห็นโอ้วฮุยสำแดงฝีมือดิดต่อกัน ช่วงชิงกั้นหยั่นอสนีคร่ากุมอวงทิงัก ชิงกระบี่คืนกระบี่ รับอาวุธลับซัดอาวุธลับ ทุกประการล้วนเด่นดัง หากสู้กันตัวต่อตัวยังบังเกิดจิตขลาดเขลา แต่ได้ยินโอ้วฮุยกลับคุยโอ่ว่าจะต่อสู้กับมันโดยไม่เคลื่อนไหว เรื่องเช่นนี้นับว่าไม่เคยได้ยินมาก่อน มันเป็นเจ้าสำนักหมัดโป๊ยเก๊กคุ้งเมืองไคฮง ทั้งมีนิสัยสุขุมลึกซึ้ง และมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม จึงได้เป็นผู้นำในขบวนผู้คนสามสิบกว่าคนนี้ หวนนึกถึงฝ่ายตรงข้ามลั่นปากว่าไม่เคลื่อนไหว ตนเองนับว่าอยู่ในฐานะไม่แพ้ ชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบแน่นอน ดังนั้นไม่มีโทสะ กลับปีติยินดี กล่าวว่า

"น้องเรานึกลวดลายแปลกใหม่มาทดสอบเราผู้เฒ่า เราเฒ่ากระดูกผุกร่อนจะสู้กับท่านสักครา พวกเราอนุญาตให้ใช้อาวุธลับหรือไม่ ?"

"พวกเราประมือทำความรู้จัก ใช้อาวุธอันใด ?"

ชายชราผอมซูบครุ่นคิดขึ้น

"ต่อให้เราสู้มันไม่ได้ เพียงถอยกายไปสามก้าว มันไม่อาจขยับเคลื่อนกายย่อมยืดแขนออกมาไม่ได้ อย่างมากเพียงสู้เสมอ"

ดังนั้นกล่าวว่า

"ตกลงตามนี้"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ผู้เยาว์กับเล่าเอี้ยจื้อไม่รู้จักมาก่อน ครั้งนี้ยุ่งเกี่ยวมากความเป็นที่เหลวไหลจริง ๆ ผู้เยาว์ขอเพียงพ่ายแพ้ครึ่งท่าหนึ่งกระบวนเพลง ข้าพเจ้ากับยี่ม่วยจะจากไปทันที"

ชายชราผอมซูบครุ่นคิดขึ้น

"มันหากเอาแต่คุ้มครองเบ๊โกวเนี้ยเรื่องราวย่อมไม่มีข้อยุติ หากยกกำลังโหมจู่โจมต้องทำร้ายชีวิตผู้คน หากแม้นทำร้ายเบ๊โกวเนี้ยยิ่งไม่ถูกต้อง ยังคงเลิกราโดยสันติจึงประเสริฐ"

ดังนั้นกล่าวว่า

"ใช่แล้ว เรื่องนี้ความจริงไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับผู้อื่น นับแต่นี้เบ๊โกวเนี้ย

รุ่มรวยหรูหรา สูงศักดิ์เปี่ยมวาสนา ท่านเมื่อมีไมตรีคบหากับนาง สมควรปีติยินดีแทนนาง"

โอ้วฮุยเกาศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจึงไม่เข้าใจ เล่าเอี้ยจื้อหากออมมือไว้สักครึ่งท่าหนึ่ง ระบวนเพลงผู้เยาว์ขอให้เล่าเอี้ยจื้อบ่งบอกเบื้องหลังความนัย"

ชายชราผอมซูบขบคิดแล้วกล่าว

"เช่นนี้ก็ได้"

เห็นโอ้วฮุยแยกเท้าทั้งสอง ห่างกันหนึ่งเชียะแปดนิ้ว ยืนหยัดด้วยความหนักแน่นเยือกเย็น ต้องฉุกคิดขึ้น

"ไม่แน่นักว่าจะพ่ายแพ้แก่มันจริง ๆ"

ดังนั้นกล่าวว่า

"พวกเราบอกกล่าวล่วงหน้า เราหากพ่ายแพ้ได้แต่บอกต่อท่าน แต่ท่านอย่าได้แพร่งพรายต่อบุคคลอื่น"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าต้องบอกกล่าวต่องี่ม่วยข้าพเจ้า"

ชายชราผอมซูบครุ่นคิดขึ้น

"ฟืนแห้งไฟแรงสามารถหุงข้าว เฮียม่วยบุญธรรมสามารถแต่งงาน พวกท่านเฮียม่วยบุญธรรมสนิทสนมปานใด ต่อให้รับปากไม่บอก ไหนเลยไม่บอกได้ ?"

ดังนั้นกล่าวว่า

"แต่ไม่อาจแพร่งพรายต่อบุคคลที่สามเด็ดขาด"

"ตกลงตามนี้ ข้าพเจ้าก็ไม่แน่นักว่าสามารถเอาชัยท่านผู้เฒ่า"

ชายชราผอมซูบลอยตัวขึ้น ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ล่วงเกินแล้ว"

ฟาดมือซ้ายเฉียง ๆ ออก มือขวากำหลวม ๆ ใช้ออกด้วยท่วงท่าชุยซัวเส็ก (ท่วงท่าผลักภูเขา) ในหมัดโป๊ยเก็กคุ้ง (หมัดแปดสุดยอด)"

โอ้วฮุยปาดมือวูบ รู้สึกพลังฝ่ามือของมันนี้กล้าแข็งยิ่ง จึงกล่าว

"เล่าเอี้ยจื้อมีพลังฝ่ามือกล้าแข็งนัก"

เหล่าโจรเห็นทั้งสองลงมือ พากันเร่งรุดมา เห็นทั้งสองล้วนแย้มยิ้มแจ่มใส

จึงหยุดยั้งชมดู

หมัดไท้เก๊กแบ่งเป็นเคล็ด โอบ ฟาด ลอย ปิด เตะ ถีบ กวาด แขวน แปดท่วงท่า ถือหลักแคล่วคล่องดุดัน ชายชราผอมซูบพอใช้ออก ความแคล่วคล่องของการพลิกฝ่ามือ ความพลิกแพลงของการพับข้อมือ ความลึกซึ้งของการสงวนท่าที ความรวดเร็วของการคลี่ขยาย เป็นแบบฉบับของจอมยุทธยอดฝีมืออย่างแท้จริง เห็นชายชราผอมซูบหนึ่งก้าวสามวน สามก้าวเก้าหมุน สิบสองท่วงท่าสัมพันธ์ใช้ต่อเนื่อง ลอยตัวอยู่ข้างกายโอ้วฮุย เพลงหมัดมวยยิ่งมายิ่งรวดเร็ว

โอ้วฮุยเพียงตั้งรับอย่างมั่นคง เห็นกระบวนท่าคลี่คลายกระบวนท่า ไม่ขยับเขยื้อนเคลื่อนเท้าจริง ๆ ต่อสู้ถึงขั้นคับขัน ชายชราผอมซูบรู้สึกหมัดฝ่ามือที่ใช้ออกเริ่มสะดุดขัดข้อง คล้ายถูกพลังหยุ่นเหนียว ขุมหนึ่งยับยั้งหมัดฝ่ามือมันไว้ ต้องลอบร้อง "ผิดท่า" คิดพุ่งถอยไปด้านหลัง ฝ่ายตรงข้ามเมื่อไม่อาจไล่ติดตามนับว่าไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ

มิคาดเพิ่งชักมือซ้ายกลับ มือขวาโอ้วฮุยก็คว้าจับฝ่ามือขวามันไว้ พร้อมกันนั้นมือซ้ายกำเป็นหมัด คลึงเคล้าที่ใต้ศอกขวามัน ชายชราผอมซูบใจหายวาบเกร็งกำลังดิ้นรนไม่อาจดิ้นหลุดได้ ทราบว่าแขนขวาต้องหักแน่แล้ว

โอ้วฮุยพลันคลายมือพุ่งถอยไป ฝีเท้าซวนเซคราหนึ่ง กล่าวว่า

"เล่าเอี้ยจื้อมีพลังฝ่ามือกล้าแข็ง นับถือ นับถือนัก"

ชายชราผอมซูบทราบกระจ่างแก่ใจ ฝ่ายตรงข้ามมิเพียงไม่หักแขนมัน ทั้งยังแสร้งเป็นฝีเท้าซวนเซรักษาหน้าตนเองไว้ นับเป็นบุญคุณใหญ่หลวงนัก ดังนั้นเดินเข้าไปกุมมือโอ้วฮุย กล่าวว่า

"น้องเรากล้าหาญชาญชัย พวกเราไปสนทนาทางด้านนั้น"

บทที่ ๑๓
นายทหารในนครหลวง

ทั้งสองเดินถึงส่วนลึกของดงไม้ โอ้วฮุยเห็นรอบกายไร้ผู้คน เข้าใจว่ามันจะบ่งบอกแล้ว มิคาดชายชราผอมซูบทะยานขึ้นบนต้นไม้ กวักมือต่อโอ้วฮุย โอ้วฮุยติดตามขึ้นไป นั่งบนกิ่งลำต้น ชายชราผอมซูบ กล่าวว่า

"สนทนาในที่นี้ค่อนข้างสงบเงียบ"

โอ้วฮุยรับคำ ชายชราผอมซูบยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านที่นับถือประกาศนามว่าโอ้วฮุย เป็นฮุยที่หมายถึงความสำเร็จงดงาม หรือฮุยที่แปลว่าผิดถูกกระจ่างชัด ?"

โอ้วฮุยเห็นมันมีคารมคมคาย จึงกล่าว

"เป็นคำ 'ฮุย' ที่แปลว่างดงาม"

ชายชราผอมซูบกล่าวว่า

"เราแซ่ฉิ้งนามไหนจือ ในชีวิตร่อนเร่ในยุทธจักร พานพบนักสู้ผู้กล้าไม่น้อย แต่ท่านอายุเพียงนี้ก็มีพลังการฝึกปรือระดับนี้ นับว่าไม่เคยพบพานมาก่อน"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ

"ท่านมีจิตใจการุณย์เกื้อกูล ยิ่งยากจะพบพาน น้องเรา เรานับถือเลื่อมใสท่านแล้ว"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ฉิ้งเอี้ย (นายแซ่ฉิ้ง) ผู้เยาว์มีเรื่องหนึ่งเรียนถาม"

"ท่านไม่ต้องถ่อมตนไป เราอายุมากกว่าท่านหลายขวบปีขอเรียกท่านเป็นน้องสักคำ ท่านก็เรียกเราเป็นฉิ้งตั่วกอ ท่านเมื่อยั้งมือไว้ไมตรี รักษาหน้าของเราไว้ อย่างนั้นท่านถามอะไร เรายินดีตอบทุกประการ"

โอ้วฮุยรีบกล่าวว่า

"ไม่กล้า ผู้น้องเห็นฉิ้งตั่วกอมีกระบวนท่าหนึ่งหงายร่างไปด้านหลังเล็กน้อย แสร้งเป็นท่อนบนไม่มั่นคง แขนซ้ายพาดกับแขนขวาไขว้จู่โจม เพลงหมัดพลิกแพลงกลับกลาย ผู้น้องแทบรับไว้ไม่ได้"

ฉิ้งไหนจือประลองพ่ายแพ้ ตระเตรียมบอกข้อเท็จจริงของการเดินทางครั้งนี้ออกไป เข้าใจว่าโอ้วฮุยถามถึงเรื่องนี้ มิคาดโอ้วฮุยกลับเรียนถามวิชาฝีมือของมัน ที่ฝ่ายตรงข้ามถามถึงเป็นหนึ่งในแปดท่าของเพลงหมัดโป๊ยเก็ก ดังนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"นั่น เป็นกระบวนท่าที่พอมีประโยชน์ของสำนักเรา เรียกว่าซังพะตี่มึ้ง (จู่โจมคู่พิสดาร)"

ครั้นแล้ว อธิบายเคล็ดความลึกล้ำของกระบวนท่านี้ออกไป

โอ้วฮุยชมชอบวิชาบู๊ รับฟังอย่างจดจ่อ จากนั้นเรียนถามปมปัญหาที่ไม่เข้าใจอีกหลายประการ ไม่ว่าค่ายสำนักใดในยุทธจักร เมื่อสามารถรับศิษย์ถ่ายทอดฝีมือก่อตั้งเป็นสำนัก ต้องมีฝีมืออันเด่นล้ำ หมัดโป๊ยเก็กมีชื่อเสียงตั้งแต่ต้นราชวงศ์เช็ง เพียงด้อยกว่าสำนักไท้เก็ก โป๊ยข่วย (แปดทิศ) เท่านั้น

โอ้วฮุยตอนประกระบวนท่ากับฉิ้งไหนจือ จับตาดูกระบวนท่าหมัดเพลงผามือของมัน ยามนั้นที่ถามไถ่ล้วนเป็นฝีมือสูงส่งในหมัดโป๊ยเก็ก ตอนแรกฉิ้งไหนจือกริ่งเกรงความลับของสำนักรั่วไหล เพียงอธิบายเจ็ดส่วน แต่ที่ฝ่าย

ตรงข้ามถามไถ่ล้วนเกาถูกที่คัน ทีท่าก็นอบน้อมสำรวม บันดาลให้มันอดถ่ายทอดให้จนหมดสิ้นมิได้

การสนทนาของคนทั้งสองครั้งนี้ กลับสนทนาเป็นเวลาครึ่งชั่วยาม เหล่าโจรมองดูแต่ไกล เห็นฉิ้งไหนจือกรีดวางมืออย่างยิ้มแย้ม แต่ไม่ได้ยินคำสนทนาของทั้งสอง แม้เคลือบแคลงสงสัย แต่ก็ไม่ชมดต่อไป สนทนาอีกครู่หนึ่ง ฉิ้งไหนจือกล่าวว่า

"น้องแซ่โอ้ว เพลงหมัดโป๊ยเก๊กเลอเลิศเหนือธรรมดา น่าเสียดายที่เราร่ำเรียนไม่แตกฉาน พ่ายแพ้ในเงื้อมมือท่าน"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ฉิ้งตั่วกอกล่าววาจาใด พวกเราหากสู้ต่อไปยังไม่ได้ทราบผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ ผู้น้องนับถือเลื่อมใสวิชาฝีมือของสำนักท่านยิ่ง น่าเสียดายที่วันนี้มืดค่ำแล้ว โอกาสหน้าผู้น้องไปยังนครหลวงต้องไปขอคำแนะนำเพิ่มเติม ยามนี้ขออำลา"

พลางประสานมือหมายลงจากต้นไม้ ฉิ้งไหนจือองงงันวูบ ครุ่นคิดขึ้น

"พวกเราตกลงแต่แรก เราต้องบอกข้อเท็จจริงของการเดินทางครั้งนี้ออกไป แต่มันเพียงถกวิชาบู๊กับเราก็คิดอำลา ไหนเลยมีเหตุเช่นนี้ ? ใช่แล้ว บุรุษหนุ่มนี้คิดรักษาหน้าเรา แต่เราไหนเลยไม่ถือคำพูดได้ ?"

ดังนั้นกล่าวว่า

"น้องเราช้าก่อน เราสองพี่น้องไม่ต่อยตีไม่รู้จัก เรื่องราวครั้งนี้ฉกฉวยโอกาสตอนนี้ บอกกล่าวให้กระจ่างชัด"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ผู้น้องกับเซียงป้อจิ้นเซียงตั่วกอความจริงก็รู้จัก คิดไม่ถึงเบ๊โกวเนี้ยพลันลงมือ ล้างแค้นให้กับสามี"

ครั้นแล้ว บอกเล่าเหตุการณ์ที่รู้จักเบ๊ฮุนฮวยและเซียงป้อจิ้นในป้อมตระกูลเซียงโดยละเอียด ฉิ้งไหนจือครุ่นคิดขึ้น

"วิเศษแท้ เรายังไม่บอกท่านกลับบ่งบอกก่อน ความประพฤติของบุรุษหนุ่มนี้ เป็นที่ยอมรับนับถือของผู้คนจริง ๆ"

ดังนั้นกล่าวว่า

"ยอดคนโบราณได้รับพระคุณเพียงข้าวมื้อเดียวตอบแทนด้วยพันตำลึงทอง

เบ๊โกวเนี้ยมีพระคุณวิงวอนขอไมตรีให้กับน้องแซ่โอ้ว ก็จารึกไม่ลืมเลือน นับเป็นธาตุแท้ของลูกผู้ชาย ท่านไม่เข้าใจเบ๊โกวเนี้ยไฉนปลิดชีวิตเซียงป้อจิ้น คาดว่าทารกทั้งสองเป็นของเซียงป้อจิ้นกระมัง ?"

"ข้าพเจ้าได้ยินฉื่อเจ็งก่อนตายบอกว่า ทารกทั้งสองไม่ใช่ลูกในไส้ของมัน"

ฉิ้งไหนจือตบหัวเข่าดังฉาด กล่าวว่า

"ที่แท้มันกลับไม่ใช่ตัวโง่งม"

โอ้วฮุยยามกะทันหันมึนงงสงสัยดุจถูกจับยัดเข้าหมอกควันหนาทึบ ฉิ้งไหนจือกล่าวว่า

"น้องเรา ตอนที่ท่านอยู่ในป้อมตระกูลเซียงเคยพบเห็นกงจื้อสูงศักดิ์ผู้หนึ่งหรือไม่ ?"

โอ้วฮุยพอฟัง คล้ายสะท้านตื่นจากความฝัน เนื่องเพราะกาลก่อนมันเห็นเซียงป้อจิ้นกับเบ๊ซุนฮวยกุมมือสนทนากันที่ใต้ต้นไม้ ปักใจเชื่อว่าทั้งสองผูกพันรักกัน มิหนำซ้ำเรื่องราวที่เบ๊ซุนฮวยกับกงจื้อสูงศักดิ์นั้น พอพบพานก็แรกรักบังเกิดสัมพันธ์สวาทกัน มันหาทราบเรื่องไม่ วันนั้นหลังจากที่อัคคีเผาป้อมตระกูลเซียง โอ้วฮุยเห็นเบ๊ซุนฮวยกับกงจื้อสูงศักดิ์นั้นคลอเคลียสนทนากันที่ชานเมือง หว่างคิ้วเปี่ยมแววแห่งความรัก โอ้วฮุยแม้แลเห็นแต่ไม่เข้าใจความหมาย ดังนั้นไม่ได้นึกถึงกงจื้อสูงศักดิ์นั้น ยามนี้ฉิ้งไหนจือสะกิดกล่าว ค่อยเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

"อย่างนั้น สองพี่น้องตระกูลเฮ้งแห่งสำนักแปดทิศ..."

ฉิ้งไหนจือกล่าวว่า

"มิผิด ครั้งนั้นเป็นสองพี่น้องตระกูลเฮ้งแห่งสำนักแปดทิศ ติดตามฮกกงจื้อไปยังป้อมตระกูลเซียง"

ในใจโอ้วฮุยลืมเลือนฮกกงจื้อแต่แรก แต่กับดาบแปดทิศและฝ่ามือแปดทิศของเฮ้งเกี่ยมเอ็ง เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกสองพี่น้องกลับจดจำอย่างแม่นยำ จึงกล่าว

"ฮกกงจื้อ ฮกกงจื้อ...อืมม์ ฮกกงจื้อผู้นี้ใบหน้าคมคาย กลับคลับคล้ายทารกทั้งสองนั้นอยู่บ้าง"

ฉิ้งไหนจือทอดถอนใจกล่าวว่า

"ฮกกงจื้อสูงศักดิ์เปี่ยมวาสนา กล่าวถึงอำนาจเพียงรองจากฮ่องเต้เจ้าชีวิต

กล่าวถึงความรุ่มรวย มันต้องการมากน้อยเท่าใด ฮ่องเต้เจ้าชีวิตก็ประทานให้แก่มันเท่านั้น แต่ฮกกงจื้อย่างเข้าวัยกลางคน มีเรื่องประการหนึ่งที่ยังไม่สมปรารถนา นั่นคือไร้บุตรสืบตระกูล"

โอ้วฮุยได้ยินมันบอกว่าฮกกงจื้อมีอำนาจปานนี้ ถึงกับใจสั่นสะท้าน กล่าวว่า

"ฮกกงจื้อนั้นคือฮกดังอันหรือ ?"

"ใช่แล้ว คือฮกกงจื้อฮกได้ส่วย (แม่ทัพฮก) ซึ่งเคยเป็นผู้บัญชาการธงขาวของแมนจู แม่ทัพนครหลวง เจ้าปกครองแคว้นฮุ้นหนำกุยจิว เจ้าปกครองแคว้นเสฉวน ปัจจุบันเป็นผู้พิทักษ์รัชทายาทสมุหกลาโหมขุนนางใหญ่ดูแลวังใน ได้รับอวยยศเป็นเพ้งกิมซวงได้ส่วย (แม่ทัพใหญ่ปราบแผ่นดิน)"

โอ้วฮุยเพิ่งทราบว่า ฮกกงจื้อเมื่อกาลก่อนคือแม่ทัพฮกที่จัดการชุมนุมทั้งแผ่นดิน จึงกล่าว

"ทารกทั้งสองนั้นเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของฮกกงจื้อ ? มันใช้พวกท่านมารับกลับไป ?"

"ฮกได้ส่วยตอนนี้ยังไม่ทราบว่ามีทารกสองคนนี้ แม้แต่พวกเราก็เพิ่งทราบจากเบ๊โกวเนี้ยเมื่อครู่"

โอ้วฮุยผงกศีรษะ ครุ่นคิดขึ้น

"ที่แท้เบ๊โกวเนี้ยหน้าแดงเพราะเหตุนี้เอง นางที่แพร่งพรายความจริงเพื่อทัดทานไม่ให้พวกมันทำร้ายทารก เพราะเพื่อปกป้องบุตรชาย เรื่องนี้แม้เสื่อมเสียหน้า ก็มิอาจไม่บอก"

ได้ยินฉิ้งไหนจือกล่าวว่า

"ฮกได้ส่วยเพียงใช้พวกเรามาดูสภาพความเป็นอยู่ของเบ๊โกวเนี้ย แต่พวกเราคำนวณเจตนาของเบ๊โกวเนี้ย ทางที่ประเสริฐรับเบ๊โกวเนี้ยเข้านครหลวง ยามนี้สามีของเบ๊โกวเนี้ยเสียชีวิต นางไร้หลักแหล่งพึ่งพิง ไยไม่เดินทางสู่นครหลวงไปอยู่ร่วมกับฮกได้ส่วย ? บุตรชายทั้งสองของนางพบพานบิดาผู้ให้กำเนิด นับแต่นี้เจริญรุ่งเรือง ไยมิใช่เลิศเลอกว่าคลุกคลีในสำนักคุ้มกันภัย ? น้องแซ่โอ้ว ท่านลองเกลี้ยกล่อมเบ๊โกวเนี้ยดู"

โอ้วฮุยจิตใจสับสนยุ่งเหยิง ฟังคำพูดมันกลับมีเหตุผล เพียงแต่ความนี้รู้สึกไม่ถูกต้อง แต่ที่ใดไม่ถูกต้อง ยามกะทันหันกลับบอกไม่ถูก หลังจากขบคิด

ชั่วขณะจึงกล่าว

"เซียงปัอจิ้นเล่า ? มันไฉนอยู่ร่วมกับพวกท่าน ?"

"เซียงปัอจิ้นได้รับการแนะนำจากเฮ้งเกี่ยมเอ็งสองพี่น้อง ทำงานในวังเจ้าของฮกได้ส่วย"

โอ้วฮุยหน้าเคร่งเครียดลงกล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่ามันฆ่าฉื่อเจ็งตัวกอ เป็นเจตนาของฮกได้ส่วยแล้ว ?"

ฉิ้งไหนจือรีบกล่าวว่า

"นั่นกลับไม่ใช่ ฮกได้ส่วยสูงศักดิ์ การงานล้นมือ ไหนเลยทราบเบ๊โกวเนี้ยแต่งงานกับผู้แซ่ฉื่อแล้ว ? เพียงแต่พลันนึกถึงรักเก่า ส่งคนหลายคนเดินทางลงใต้มาสืบข่าวคราว ยามนี้มีพี่น้องสองคนล่วงหน้ากลับนครหลวงไปแจ้งข่าวดีแล้ว ฮกได้ส่วยพอทราบว่าตนเองมีบุตรชายสองคน ย่อมปีติยินดียิ่ง"

เมื่อเป็นเช่นนี้ ปมปริศนาในจิตใจโอ้วฮุยล้วนคลี่คลาย รู้สึกเรื่องนี้ไม่อาจตำหนิเบ๊ชุนฮวย และไม่อาจตำหนิฮกดังอัน การที่เซียงปัอจิ้นฆ่าฉื่อเจ็งแม้ไม่สมควร แต่มันก็ชดใช้ด้วยชีวิตแล้ว ย่อมไม่มีคำพูดจะกล่าว เพียงแต่หวนนึกถึงฉื่อเจ็งสัตย์ซื่อถือมั่นชั่วชีวิต แม้ทราบว่าทารกทั้งสองไม่ใช่บุตรในไส้ยังกล้ำกลืนไม่กล่าว สุดท้ายกลับประสพผลบั้นปลายเช่นนี้ เป็นที่เศร้าสลดนัก ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ฉิ้งตั่วกอ เรื่องนี้แยกแยะกระจ่าง นับว่าผู้น้องแส่หาเรื่องมากความ"

พลางกระโดดเบา ๆ ทิ้งตัวลงสู่พื้น

ฉิ้งไหนจือเห็นมันตอนลงจากต้นไม้ ตนเองไม่รู้สึกว่าลำต้นไม้สั่นไหว กลับไม่ได้ยืมพลังบนต้นไม้ วิชาตัวเบานี้นับว่าลึกล้ำสุดหยั่งคาด ตนเองต่อให้ฝึกปรืออีกสิบปีก็ไม่อาจบรรลุถึงระดับนี้ ไม่ทราบมันอายุยังเยาว์ ไฉนฝึกปรือถึงขั้นนี้ได้ มันทั้งตื่นตระหนกทั้งท้อแท้ รอจนกระโดดลงสู่พื้น เห็นโอ้วฮุยกลับเข้าห้องศิลาแล้ว

เที้ยเล้งซูรออยู่ริมหน้าต่าง เนิ่นนานไม่เห็นโอ้วฮุยกลับมา อย่างลำบากยากเย็น รอจนโอ้วฮุยกลับมา เห็นมันหน้าตาหมองคล้ำ คล้ายลำบากใจยิ่ง ดังนั้นไม่สอบถาม เพียงสนทนาถึงเรื่องอื่น

ไม่นานให้หลัง อวงทิงักหิ้วข้าวหม้อใหญ่ เนื้อตุ๋นหม้อใหญ่ ส่งมายังห้องศิลา ยังมีสุราอีกสามขวด โอ้วฮุยรินสุราลงในชามดิดดื่ม เทียเล้งซู่ล้วงเข็มเงินออกมา คิดตรวจสอบดูว่าในสุราอาหารมีพิษหรือไม่ โอ้วฮุยกล่าวว่า

"เบ๊โกวเนี้ยอยู่ที่นี้ พวกมันไหนเลยกล้าแพร่พิษ ?"

เบ๊ซุนฮวยหน้าแดงวูบ กลับไม่เข้ามารับประทานอาหาร โอ้วฮุยก็ไม่คะยั้นคะยอ ดื่มสุราทั้งสามขวดจนหมดสิ้น รับประทานเนื้อชามหนึ่งแต่ไม่รับประทานข้าว เมามายฟุบกับโต๊ะหลับใหลไป

เช้าวันรุ่งขึ้นตื่นขึ้นมา เห็นบนหลังตัวเองคลุมเสื้อยาวตัวหนึ่ง คาดว่าเป็นเทียเล้งซู่คลี่คลุมให้กลางดึก เห็นนางยืนอยู่ริมหน้าต่าง ลมอรุณโชยพัดผมนุ่มสลวยของนางกระพือพลิ้วเล็กน้อย โอ้วฮุยมองดูเงาหลังแบบบางของนางเล็กน้อย ในใจทั้งสำนึกขอบคุณทั้งเวทนา เรียกหาว่า

"ยี่ม่วย"

เทียเล้งซู่รับคำดังอืมม์ หันกายกลับมา โอ้วฮุยเห็นนางตางัวเงียสีหน้าอิดโรย จึงกล่าว

"ท่านไม่ได้นอนคืนหนึ่งหรือ ? อ้อ ข้าพเจ้าลืมบอกต่อท่านว่า มีเบ๊โกวเนี้ยอยู่ที่นี้ พวกมันไม่กล้าทำอย่างไรพวกเรา"

เทียเล้งซู่กล่าวว่า

"เบ๊โกวเนี้ยลอบออกจากห้องกลางดึก จนบัดนี้ยังไม่กลับมา นางดอนออกไปเดินย่องฝีเท้าเกรงว่าปลุกท่านตื่นขึ้น ข้าพเจ้าก็แสร้งเป็นหลับใหล"

โอ้วฮุยใจหายวูบ หันกายกลับไป เห็นที่ซึ่งเบ๊ซุนฮวยนั่งอยู่ หลงเหลือแต่ม้านั่งว่างเปล่าตัวหนึ่ง ทั้งสองเปิดประตูห้องเดินออกไป ในดงไม้กลับเงียบงันไร้ผู้คน ทั้งคนและม้าหลายสิบตัวล่าถอยไปกลางวิกาลจนหมดสิ้น บนต้นไม้ผูกม้าสองตัว ย่อมทิ้งให้กับโอ้วฮุยและเทียเล้งซู่ทั้งสอง

เดินไปอีกหลายวา เห็นในดงไม้ก่อหลุมฝังศพสองหลุม หน้าหลุมไม่มีเครื่องหมายใด ไม่ทราบหลุมใดเป็นของฉื่อเจ็ง หลุมใดเป็นของเซียงปัอจิ้น ? โอ้วฮุยครุ่นคิดในใจ

"ฆาตรว่าหนึ่งเป็นสามี อีกหนึ่งเป็นศัตรูฆ่าสามี แต่ในจิตใจเบ๊โกวเนี้ยเกรงว่าคนทั้งสองไม่แตกต่างกันเท่าใด ล้วนเป็นบุคคลที่รักนางแต่นางไม่รัก

ล้วนเป็นผู้ประสบเคราะห์กรรมที่เสียชีวิตเพราะนาง"

นึกถึงตอนนี้อดทอดถอนใจมิได้ ครั้นแล้วถ่ายทอดบอกคำบอกเล่าของฉิ้งไหนจือต่อเที้ยเล้งซู่

เที้ยเล้งซู่พอฟังจบ พลอยทอดถอนใจ ชั่วครู่จึงกล่าว

"ที่แท้ชายชราผอมซูบเป็นเจ้าสำนักโป๊ยเก๊กฉิ้งไหนจือ มันฉายาโป๊ยปี่นาจา (นาจาแปดแขน) คนชนิดนี้เป็นสุนัขรับใช้ให้กับผู้มีอำนาจวาสนา ศักดิ์ศรีต้อยต่ำยิ่ง พวกเรานับแต่นี้ไม่ต้องสนใจมัน"

"ยี่ม่วยกล่าวถูกต้อง"

เที้ยเล้งซู่กล่าวอีกว่า

"เบ๊โกวเนี้ยนิยมชมชอบฮกกงจื้อ ต่อให้ฉื่อเจ็งมีชีวิตอยู่ รังแต่เพิ่มความคับแค้นขมขื่น มันเป็นเปาเปียวเล็ก ๆ ที่เคราะห์ร้าย ไหนเลยชิงดีชิงเด่นกับแม่ทัพใหญ่คุมกองทัพ และรั้งตำแหน่งสมุหกลาโหมได้"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"มิผิด ยังคงตายเสียหมดจดกว่า"

ดังนั้นเดินถึงหน้าหลุมฝังศพทั้งสองหลุม กราบกรานหลายครากล่าวว่า

"ฉื่อตั่วกอ เซียงกงจื้อ พวกท่านตอนมีชีวิตไม่ว่ามีบุญคุณหรือความแค้นกับข้าพเจ้า ตายแล้วเป็นอันเลิกรา เบ๊โกวเนี้ยนับแต่นี้สูงศักดิ์วาสนา พวกท่านตายแล้วมีญาณรับรู้ ก็ไม่ต้องนึกถึงนางอีก"

ทั้งสองจูงม้าเดินช้า ๆ ออกจากดงไม้ เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ตั่วกอ พวกเราจะไปที่ใด ?"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"เสาะหาโรงเตี๊ยมให้ท่านพักผ่อนครึ่งวันก่อน แล้วค่อยว่ากล่าวกัน อย่าให้ม่วยจื้อเราตรากตรำล้มป่วย"

เที้ยเล้งซู่ได้ยินมันกล่าว "ม่วยจื้อเรา" สร้างความปีติยินดียิ่ง เหลียวหน้ามายิ้มให้อย่างอ่อนหวาน

ในโรงเตี๊ยมของตัวเมืองเบื้องหน้า เที้ยเล้งซู่หลับไหลเป็นเวลาครึ่งวัน พอตื่นขึ้นมาก็หลังเที่ยงแล้ว นางออกจากโรงเตี๊ยมเพียงลำพัง บอกว่าจะไปซื้อสิ่งของ เมื่อขากลับมาในมือหอบห่อกระดาษขนาดใหญ่สองใบ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ตั๋วกอ ท่านคาดเดาว่าข้าพเจ้าซื้ออะไร ?"

โอ้วฮุยเห็นบนกระดาษพิมพ์ชื่อยี่ห้อ 'ร้านภูษาเก้าฮก' จึงกล่าว

"พวกเราจะติดหนวดปลอม เปลี่ยนเสื้อผ้าปลอมแปลงโฉมอีกหรือ ?"

เที้ยเล้งซู่แก้ห่อกระดาษออก ในห่อผ้าล้วนเป็นเสื้อผ้าใหม่เอี่ยมลออชุดหนึ่งเป็นของหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรี ชุดบุรุษสีเขียวจาง ๆ ชุดสตรีสีเหลืองอ่อนล้วนสวยงามยิ่ง

หลังอาหารค่ำ เที้ยเล้งซู่ให้โอ้วฮุยทดลองสวมดู พบว่าแขนเสื้อยาวไปสองนิ้ว ซอกแขนก็กว้างเกิน จึงล้วงกรรไกรเข็มด้ายออกมา แก้ให้กับมันที่ใต้โคมไฟ โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ยี่ม่วย ข้าพเจ้าเห็นว่าพวกเราสมควรขึ้นนครหลวงไปชมดู"

เที้ยเล้งซู่เม้มปากหัวร่อ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบแต่แรกว่าท่านคิดขึ้นนครหลวง ดังนั้นซื้อเสื้อผ้าดีกว่าเดิมสองชุด ไม่เช่นนั้นโกวเนี้ยชนบทเข้านครหลวง ไยมิใช่เป็นที่หัวร่อเยาะของผู้คน ?"

โอ้วฮุยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านครุ่นคิดรอบคอบนัก พวกเราชาวชนบททั้งสองจะเข้านครหลวงไปพบกับชนชั้นนครหลวง ดูว่าในการชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดินของฮกได้ส่วยที่แท้มีนักบู๊ผู้กล้าใด ?"

คำพูดนี้กล่าวอย่างปลอดโปร่งเฉื่อยชา แต่ในน้ำคำแฝงความอาจหาญประการหนึ่ง

เที้ยเล้งซู่มือถือเข็มและด้าย กล่าวว่า

"ท่านคาดว่าฮกได้ส่วยจัดการชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดินด้วยเจตนาใด ?"

"ย่อมมีเจตนากวาดต้อนอัจฉริยะบุคคล มันต้องการให้ผู้กล้าทั้งแผ่นดินเข้าสังกัดมัน แต่วีรบุรุษผู้กล้าที่แท้จริงไม่แน่นักว่าจะรุดไป"

เที้ยเล้งซู่ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"วีรบุรุษเยาว์วัยเช่นท่านคงไม่ไปแล้ว"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้านับเป็นผู้กล้าเส้นทางใด ? ที่ข้าพเจ้ากล่าวหมายถึงจอมยุทธเยี่ยงพุทธหน้าทองเมี้ยวนั้งหงส์"

พลันทอดถอนใจกล่าวว่า

"บิดาข้าพเจ้าหากมีชีวิต คงรุดไปยังการชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดิน ก่อกวนให้ฟ้าถล่มดินทลาย จึงสมใจผู้คนนัก"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ท่านไปก่อกวนฮกได้ส่วย มิใช่ประเสริฐหรอกหรือ ข้าพเจ้าเห็นว่ายังมีคนผู้หนึ่งต้องรุดไปแน่นอน"

"ผู้ใด ?"

เที้ยเล้งซู่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่เรียกว่าทราบดีแต่แสร้งถาม ท่านยังคงบอกกล่าวอย่างเปิดอกให้กับข้าพเจ้า"

โอ้วฮุยเข้าใจเจตนาของนางแต่แรก ดังนั้นไม่เสแสร้งสืบไป กล่าวว่า

"นางไม่แน่นักว่าจะรุดไป"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"อ้วงโกวเนี้ยเป็นศัตรูหรือสหาย ข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจกระจ่าง"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"หากแม้นศัตรูทุกผู้คนล้วนกำนัลหงส์มรกตแก่ข้าพเจ้าตัวหนึ่ง ข้าพเจ้ากลับภาวนาให้ทั่วแผ่นดินล้วนเป็นศัตรู"

พลันได้ยินสุ้มเสียงสตรีนางหนึ่ง ดังขึ้นที่นอกหน้าต่างว่า

"ดกลง เราก็กำนัลแก่ท่านตัวหนึ่ง !"

ขาดคำ เสียงฉี่คราหนึ่ง วัตถุสิ่งหนึ่งทะลวงหน้าต่างกระดาษพุ่งใส่เที้ยเล้งซู่

โอ้วฮุยคว้าบรรทัดไม้ไผ่ที่เที้ยเล้งซู่ใช้วัดเสื้อบนโต๊ะขึ้นเคาะใส่วัตถุนั้นกระแทกร่วงหล่นลงบนโต๊ะ จากนั้นโบกมือปาดวูบ เปลวเทียนดับวูบในบัดดล ได้ยินคนนอกหน้าต่างกล่าวว่า

"จุดโคมพลอดพร่ำ ชวนวาบหวามนัก"

โอ้วฮุยฟังคลับคลาว่าเป็นสุ้มเสียงอ้วงจี่อี ร้อนวูบที่ทรวงอก ถามโพล่งว่า

"เป็นอ้วงโกวเนี้ยหรือ ?"

ได้ยินเสียงฝีเท้าอย่างแผ่วเบา ชั่วพริบตาเคลื่อนห่างหายไป โอ้วฮุยตีหินเหล็กไฟจุดเทียนไขอีกครา เห็นเที้ยเล้งซู่หน้าเผือดขาว เงียบงันไม่ส่งเสียง โอ้วฮุยกล่าวว่า

"พวกเราออกไปชมดู"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ท่านไปดูเถอะ"

โอ้วฮุยส่งเสียงดังอืมม์ กลับไม่ออกไป หยิบฉวยวัตถุบนโต๊ะขึ้น เห็นกลับเป็นหินเล็ก ๆ เม็ดหนึ่ง ต้องครุ่นคิดขึ้น

"คนผู้นี้เคลื่อนไหวลี้ลับ ไม่ทราบติดตามพวกเราตั้งแต่เมื่อใด เรากลับไม่รู้สึกตัวแม้แต่น้อย"

แม้ทราบว่าเที้ยเล้งซู่ต้องขุ่นข้องใจ แต่อดผลักหน้าต่างกระโดดออกนอกหน้าต่างไปชมดูมิได้ เบื้องนอกย่อมปราศจากเงาร่างผู้คนแต่แรก

โอ้วฮุยกลับเข้าห้อง คิดชวนสนทนา เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"วิกาลไม่เช้า ตั่วกอกลับห้องไปเข้านอนเถอะ"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายังไม่ง่วง"

"ข้าพเจ้าง่วงแล้ว วันพรุ่งยังต้องออกเดินทางตั้งแต่เช้า"

โอ้วฮุยรับคำ เดินเข้าห้องพัก ค่ำคืนนี้มันพลิกตัวไปมา มักนอนไม่หลับ บัดเดี๋ยวนึกถึงอ้วงจี่อี บัดเดี๋ยวนึกถึงเที้ยเล้งซู่ บัดเดี๋ยวกลับนึกถึงเบ๊ซุนฮวย ฉื่อเจ็งและเซียงป้อจิ้น จวบจนยามสี่ค่อยเคลิ้มหลับไป

วันที่สองไม่ทันลุกจากเตียง เที้ยเล้งซู่ก็เคาะประตูเดินเข้ามา มือถือชุดใหม่ตัวนั้น กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"รีบลุกขึ้น เบื้องนอกยังมีของดีรอท่านอยู่"

วางชุดใหม่ลงบนโต๊ะ พลิ้วกายออกจากห้อง

โอ้วฮุยพลิกตัวลุกขึ้นนั่ง ทดลองคลุมลงบนร่างพบว่ามีขนาดรับรูป หวนนึกถึงเมื่อคืนก่อนกลับห้องมานางยังแก้แขนเสื้อข้างหนึ่งไม่เสร็จ ดูท่าตนเองพอจากมา นางแก้เย็บเป็นเวลานาน ดังนั้นสวมใส่เสื้อใหม่เดินออกจากห้อง ประสานมือต่อเที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ขอบคุณยี่ม่วย"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ขอบคุณอันใด ผู้อื่นยังส่งม้าพ่วงพีให้กับท่าน"

"ม้าพ่วงพีใด ?"

เดินถึงกลางลานตึก เห็นม้าพ่วงพีขาวปลอดดั่งหิมะตัวหนึ่ง กลับเป็นม้าขาวที่ครั้งกระโน้นเตี่ยปั่วซัวขี่ไปยังป้อมดระกูลเซียง ภายหลังเป็นม้าโดยสารของอ้วงจี่อี เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"เช้าวันนี้ข้าพเจ้าเพิ่งลุกขึ้น ผู้รับใช้ก็ร่ำรุ้องตะโกนก้อง บอกว่าถูกโจรเปิดประตูใหญ่กลางตึกไม่ทราบขโมยของใดไป แต่ตรวจค้นทั้งหน้าหลัง มิเพียงไม่ขาดแม้สักสิ่งเดียว ในลานตึกกลับเพิ่มม้าตัวหนึ่ง นี่เป็นของที่ผูกอยู่บนอานม้า"

พลางยื่นส่งถุงแพรเล็ก ๆ มาใบหนึ่ง บนถุงเขียนอักษรสวยงามว่า

"โอ้วเซียงกงเที้ยโกวเนี้ยเปิดพร้อมเพรียง"

โอ้วฮุยแก้ถุงแพรออก ต้องตะลึงลานวูบ ที่แท้ภายในถุงเป็นหงส์มรกตอีกตัวหนึ่ง กลับมีลักษณะเดียวกับหงส์มรกตที่กำนัลแก่ตนเอง ดังนั้นครุ่นคิด

"หรือหงส์มรกตของเรากลับหล่นหาย หาไม่ถูกนางขโมยไป ?"

ล้วงมือไปในอกเสื้อ สัมผัสถูกความอบอุ่น หงส์มรกตตัวนั้นยังอยู่ในอกเสื้อ พอล้วงออกมาดู หงส์มรกตทั้งสองตัวสลักเสลาเป็นเช่นเดียวกัน เพียงแต่ตัวหนึ่งหัวหงส์หันไปทางซ้าย ตัวหนึ่งหันไปทางขวา

ในถุงแพรยังมีกระดาษเล็ก ๆ แผ่นหนึ่ง เขียนว่า

"ม้าคืนเจ้าของเดิม หงส์กำนัลวีรสตรี"

โอ้วฮุยงงงันอีกครา ครุ่นคิดขึ้น

"ม้าตัวนี้ไม่ใช่ของเรา ไฉนบอกว่า 'ม้าคืนเจ้าของเดิม ?' หรือให้เราส่งคืนต่อเตียซากอ ?"

ดังนั้น ยื่นส่งหงส์มรกตและจดหมายต่อเที้ยเล้งซู่ กล่าวว่า

"อ้วงโกวเนี้ยก็กำนัลหงส์มรกตตัวหนึ่งแก่ท่าน"

เที้ยเล้งซู่อ่านดูข้อความบนกระดาษ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเป็นวีรสตรีอันใด หาใช่ให้แก่ข้าพเจ้าไม่"

"บนถุงมิใช่จ่าหน้า 'เที้ยโกวเนี้ย' หรอกหรือ ?" เมื่อคืนนางยังบอกว่า 'ตกลง เราก็กำนัลแก่ท่านตัวหนึ่ง'"

เที้ยเล้งซู่กล่าวอย่างเฉื่อยชา

"อย่างนั้นข้าพเจ้าจะรับไว้ อ้วงโกวเนี้ยผู้นี้เกื้อกูลปานนี้ ข้าพเจ้าไม่มี

ของใดตอบแทนจริง ๆ"

ทั้งสองขึ้นเหนือตลอดทาง ตลอดทางไม่พบเห็นสิ่งผิดปรกติวิสัย อ้วงจี่อีก็ไม่ปรากฏกายอีก แต่ในจิตใจของข้าพเจ้าและเที้ยเล้งซู่ปรากฏเงาร่างอ้วงจี่อีอยู่ตลอดเวลา ระหว่างการสนทนาริมหน้าต่าง นอกหน้าต่างคล้ายมีอ้วงจี่อีลอบรับฟัง ขณะควบม้าบนทางภูเขา หลังเขาคล้ายมีอ้วงจี่อีหลบซ่อนอยู่ ทั้งสองล้วนครุ่นคิดขึ้น

"เมื่อถึงนครหลวง ย่อมต้องพบพานนาง"

บางครั้งภาวนาพบพานนางโดยเร็ว บางครากลับมุ่งหวังพบนางยิ่งสายยิ่งประเสริฐ

เส้นทางไปยังนครหลวงความจริงยาวไกลยิ่ง ทั้งสองก็เดินทางอย่างเชื่องช้า ผลการรอนแรมเดินทางไกล ลมน้ำค้างเคี่ยวกรำ เที้ยเล้งซู่ยิ่งซูบซีดแล้ว

ในที่สุดมาถึงนครหลวงปักกิ่ง โอ้วฮุยกับเที้ยเล้งซู่ควบม้าเคียงคู่เข้าประตูโถวมึ้ง ตอนเข้าประตูเมือง โอ้วฮุยกวาดมองเที้ยเล้งซู่แวบหนึ่ง คล้ายเห็นน้ำตาหยดหนึ่งหยดหยาดลงบนพสุธา เพียงแต่นางเบือนหน้าไป ไม่สามารถเห็นสีหน้านาง

โอ้วฮุยใจสั่นสะท้าน ครุ่นคิดขึ้น

"การมานครหลวงครั้งนี้ ใช่ถูกต้องหรือไม่ ?"

ยามนี้เป็นยุคกลางของเคียงลังฮ่องเต้แห่งราชวงศ์เช็ง ทั่วทั้งแผ่นดินสันติสุข เงินคงคลังมากล้น ความสุดยอดของแผ่นดินล้วนชุมนุมที่นครหลวง

โอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่เลือกโรงเตี๊ยมของนครหลวงด้านใต้ จองห้องพักสองหลัง ยามเที่ยงรับประทานหมี่ ชักชวนกันเดินเล่นตามถนนต่าง ๆ เห็นผู้คนคราคร่ำดับดั่ง ทุกที่ทางเจริญรุ่งเรือง ทั้งสองไม่รู้จักเส้นทาง เพียงท่องไปตามอำเภอใจ เดินเล่นเกือบหนึ่งชั่วยาม โอ้วฮุยซื้อน้ำเต้าน้ำแข็งหวานหลายพวง แบ่งให้เที้ยเล้งซู่ถือไว้ในมือ เดินพลางรับประทานพลาง

พลันได้ยินข้างทางบังเกิดเสียงม้าล่อดังตัง ผู้คนร่ำร้องตะโกนก้อง มีคณะบุคคลเปิดการแสดงวิชาการต่อสู้บนลานที่ว่าง โอ้วฮุยกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ยี่ม่วย ไปชมดู"

ทั้งสองเบียดเข้าฝูงคน เห็นชายฉกรรจ์หยาบใหญ่ผู้หนึ่งถือดาบประสานมือกล่าวว่า

"ผู้น้องจะร่ายรำสี่มึ้งตอฮวบ (เพลงดาบสี่ประตู) ขอตั่วเอี้ยทั้งหลายแนะนำสั่งสอน"

เห็นมันตั้งท่าเตรียมพร้อม ตวัดดาบขึ้น คลี่ปาดเกี่ยวสับ ฟาดฟันทุบแทง ร่ายรำตั้งแต่ท่าได้พังเตี้ยงซี่ (อินทรีขยายปีก) กิมโกยต๊กลิบ (ไก่ทองยืนขาเดียว) จวบจนถึงท่าต๊กพีฮั่วซัว (ฟันภูเขาฮั้วซัว) ฮุงฮวยฮกลิ้ว (แหวกบุปผาปาดหลิว) กระบวนท่านับว่าใช้เป็นระเบียบแบบแผน แต่ฝีเท้าเบาลอย สภาวะดาบโคลงเคลง ไม่ควรคู่กับการเหลือบแล

โอ้วฮุยลอบหัวร่อ ครุ่นคิดขึ้น

"ผู้คนบอกว่าชาวนครหลวงส่วนใหญ่คุยโอ่ ชายฉกรรจ์ผู้นี้ก็เช่นกัน"

ขณะจะชักชวนเที้ยเล้งซู่จากไป ในฝูงคนพลันบังเกิดเสียงหัวร่อฮา ฮา ตวาดว่า

"เจ้าผู้นี้ใช้เพลงดาบลมสุนัขอันใด ?"

ชายฉกรรจ์ที่ร่ายรำดาบเดือดดาลเป็นการใหญ่ รั้งดาบกวาดตามอง กล่าวว่า

"นี่เป็นดาบสี่ประตูขนานแท้ หรือไม่ถูกต้อง ? กลับขอให้แนะนำสั่งสอน"

ในฝูงคนปรากฏชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งเดินออกมากล่าวว่า

"ตกลง เรามาสอนท่าน"

คนผู้นี้สวมเครื่องแบบนายทหาร ร่างสูงใหญ่ เสียงก้องกังวาน ทีท่าเหี้ยมหาญยิ่ง มันเดินไปรับดาบจากมือชายฉกรรจ์ พลันเหลือบเห็นโอ้วฮุยต้องงงงันวูบจึงร้องว่า

"โอ้วตั่วกอ ท่านก็มาถึงนครหลวง ? ฮา ฮา ท่านเป็นจอมดาบแห่งยุค โปรดแสดงฝีมือให้ผู้นี้เปิดหูเปิดตา สอนให้มันทราบว่าอันใดเป็นเพลงดาบ"

ขณะที่มันเดินออกจากฝูงคน โอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่จดจำออกแต่แรกว่า คนผู้นี้คืออวงทิงัก (นกเหยี่ยวน้ำแซ่อวง) แห่งสำนักเล็บเหยี่ยวห่านป่าเหิน ตอนที่มันล้อมกักเบ๊ซุนฮวย ปลอมตัวเป็นโจร ตอนนี้กลับเป็นนายทหารที่มียศศักดิ์ โอ้วฮุยทราบว่ามันปากไวใจตรง ไม่ใช่ชนชั้นกลิ้งกลอก ดังนั้นยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ของเล่นของผู้น้องนับเป็นอย่างไรได้ ? อวงตั่วกอ ยังคงให้ท่านสำแดงสักครา"

อวงทิงักทราบว่าพลังฝีมือตนเองเป็นรองโอ้วฮุยมากนัก มีมันอยู่ที่นี้

ไหนเลยยังมีที่ให้ตนเองอวดโอ่ ดังนั้นเหวี่ยงดาบลงบนพื้น กล่าวว่า

"มา มา มา โอ้วตั่วกอ โกวเนี้ยท่านนี้แซ่...แซ่...ใช่แล้วแซ่เที้ย พวกเราไปดื่มสักสามจอก สองท่านมาถึงนครหลวง เรามิอาจไม่เป็นเจ้ามือแล้ว"

พลางฉุดดึงมือโอ้วฮุย ฝ่าออกจากฝูงคน

ชายฉกรรจ์ที่ร่ายรำเพลงดาบไหนเลยกล้าโต้แย้งกับนายทหาร เก็บดาบขึ้นมาอย่างกระดาก รอจนทั้งสามจากไปไกล ก็ประโคมโอ่ต่อ อวงทิงักเดินพลางกล่าวพลาง

"โอ้วตั่วกอ พวกเราเรียกว่าไม่ต่อยดีไม่รู้จัก วิชาฝีมือของท่านเป็นที่เลื่อมใสของเราจริง ๆ วันพรุ่งเราจะนำท่านไปพบฮกได้ส่วย ท่านผู้เฒ่าประกันต้องใช้สอยท่านด้วยตำแหน่งสำคัญ ตอนนั้นผู้น้องยังต้องพึ่งพาท่าน..."

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"พวกเราหลังจากรับเบ๊โกวเนี้ยสามแม่ลูกมาถึงนครหลวง ตอนนี้พักอยู่ในวังฮกได้ส่วย นับว่าเสพย์สุขวาสนาไม่สิ้นสุด ฮกได้ส่วยมีทุกสรรพสิ่ง เพียงไม่มีบุตรชาย คราครั้งนี้เบ๊โกวเนี้ยไม่แน่นักว่าได้รับแต่งตั้งเป็นได้ส่วยฮูหยิน (ท่านผู้หญิงแม่ทัพใหญ่) ฮา ฮา ท่านทราบว่ามีวันนี้ คงไม่ต่อยดีกับพวกเรากระมัง ?"

มันยิ่งกล่าวยิ่งดัง ส่งเสียงหัวร่อฮาฮา ราวกับบนถนนไร้ผู้คนก็ปาน

โอ้วฮุยพอฟัง ในใจกลับไม่เป็นรสชาติ หวนนึกถึงเบ๊ซุนฮวยก่อนแต่งงานลักลอบได้เสียกับฮกดังอันอยู่ก่อน ทารกทั้งสองเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของฮกดังอันจริง ๆ ตอนนี้สามีนางเสียชีวิต นางไปอยู่ร่วมกับฮกดังอัน ไม่มีใดไม่ถูกต้อง แต่พอนึกถึงสภาพการตายของฉื่อเจ็งในดงไม้ อดสะทกสะท้อนมิได้

ขณะสนทนา ทั้งสามมาถึงหน้าเหลาสุราใหญ่แห่งหนึ่ง บนเหลาสุราแขวนป้ายยี่ห้ออักษรทอง "จู่เอ็งเล้า" (หอชุมนุมผู้กล้า) ผู้รับใช้เหลาสุราพอเห็นอวงทิงัก รีบสะอึกเข้ามาต้อนรับ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"อวงตั่งนั้ง (คำเรียกผู้มียศศักดิ์แซ่อวง) วันนี้มาแต่เช้า ดื่มที่ห้องพิเศษก่อนสักหลายจอกกระมัง ?"

อวงทิงักกล่าวว่า

"ตกลง วันนี้เราเลี้ยงสหายสองท่าน จัดสุราอาหารโอชะเป็นพิเศษ"

ผู้รับใช้รับคำ ชักนำทั้งสามเข้าห้องพิเศษ ส่งสุราอาหารมา ปรนนิบัติ

อย่างแข็งขัน แสดงว่าอวงทิงักเป็นขาประจำของที่นี่ โอ้วฮุยเห็นแขกเหรื่อในเหลาสุรา เจ็ดในสิบล้วนสวมเครื่องแบบนายทหาร ต่อให้ไม่ใช่นายทหาร ก็เป็นนักสู้ชาวยุทธจักรอันอาจหาญ ดูท่าเหลาสุรานี้ประกอบการค้ากับนักบู๊เป็นหลักใหญ่

โภชนาการของนครหลวงเลิศเลอกว่าสถานที่อื่นจริง ๆ ตอนนี้เป็นฤดูร้อน อาหารที่ส่งมาล้วนโอชะ แต่ไม่มันเลี่ยน โอ้วฮุยชมเชยไม่ขาดปาก อวงทิงักต้องการมีหน้ามีตา กลับสั่งอาหารมาเต็มโต๊ะ ทั้งสองดื่มสุราสิบกว่าจอก พลันปรากฏผู้คนขบวนหนึ่งเข้าสู่ห้องข้าง ไม่นานให้หลังก็ร่ำร้องเล่นพนันกัน คนผู้หนึ่งตวาดว่า

"เก้าแต้มคานฟ้า กินเรียบ"

โอ้วฮุยได้ยินสุ้มเสียงคุ้นหูต้องงงงันวูบ อวงทิงักยิ้มพลางกล่าวว่า

"เป็นสหายคุ้นเคย"

พลางร้องดัง ๆ ว่า

"ฉิ้งตั่วกอ ท่านคาดเดาว่าเป็นผู้ใดมาแล้ว ?"

โอ้วฮุยพลันนึกออก คนกล่าวเป็นเจ้าสำนักหมัดโป๊ยเก๊กคุ้งนามฉิ้งไหนจือ ได้ยินมันร้องข้ามผนังว่า

"ผู้ใดทราบที่ท่านนำมาเป็นสหายอุบาทว์ใด ล้วนไสหัวมาพนันสักหลายดาเถอะ"

อวงทิงักยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านด่าเราไม่เป็นไร แต่ดอแยสหาย จะให้ท่านทนทานไม่ได้"

พลางผุดลุกขึ้น ฉุดมือโอ้วฮุยชักชวนว่า

"โอ้วตั่วกอ พวกเราไปชมดู"

ทั้งสองเดินไปยังห้องข้าง พอเลิกม่านประตู ได้ยินฉิ้งไหนจือตวาดว่า

"สามแต้ม ดอกเหมยคู่ กินฟ้า จ่ายประตูบน"

พอเงยหน้าขึ้นพบเห็นโอ้วฮุย ต้องงงงันวูบ จากนั้นกล่าวอย่างลิงโลด

"เป็นท่าน คิดไม่ถึง คิดไม่ถึงจริง ๆ"

พลางผลักไพ่ผุดลุกขึ้น ดีดนิ้วใส่หน้าผากตนเอง กล่าวว่า

"สมควรตาย สมควรตาย เรากล่าวเหลวไหล ไม่ทราบโอ้วตั่วกอมาถึงมา มา มา ท่านเป็นเจ้ามือ"

โอ้วฮุยกวาดตามอง เห็นภายในห้องชุมนุมนายทหารสิบกว่าคน ล้อมโต๊ะตัวหนึ่งพนันไพ่เก้า ฉิ้งไหนจือเป็นเจ้ามือ ผู้คนสิบกว่าคนมีอยู่ครึ่งหนึ่งปลอมเป็นโจรปล้นชิงสินค้าเงินของสำนักคุ้มกันภัยม้าบิน และประมือกับคน คนแซ่ซู่ที่ใช้กั้นหยั่นอสนี คนแซ่เซียงกัวที่ใช้เหล็กเหลี่ยมสายฟ้า คนแซ่เนียบที่ใช้กระบี่ล้วนอยู่ในจำนวนนี้

ทุกผู้คนเห็นโอ้วฮุยมาอย่างกะทันหัน ในห้องที่อึกทึกวุ่นวาย พลันเงียบสงัดปราศจากสุ้มเสียง โอ้วฮุยประสานมือคารวะกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ขอบคุณท่านทั้งหลายกำนัลม้า"

ทุกผู้คนถ่อมตนหลายคำ คนแซ่เนียบกล่าวว่า

"โอ้วตั่วกอ ท่านเป็นเจ้ามือ ท่านพกเงินทองมาหรือไม่ วันนี้ผู้น้องมือขึ้นท่านนำไปใช้ก่อน"

พลางผลักเงินสามถุงถึงเบื้องหน้าโอ้วฮุย

โอ้วฮุยมีนิสัยชมชอบคบหาสหาย แม้ไม่มีความปรารถนาดีต่อคนรับราชการแต่เห็นคนเหล่านี้ให้เกียรติแก่ตน จึงกล่าว

"ยังคงให้ฉิ้งตั่วกอเป็นเจ้ามือ ผู้น้องทดลองแทงเสี่ยงโชคดู เนียบตั่วกอท่านเก็บเงินไว้ก่อน รอจนผู้น้องเล่นเสียหมดสิ้น ค่อยหยิบยืมจากท่าน"

เหลียวหน้าไปถามเที้ยเล้งซู่

"ยี่ม่วย ท่านพนันหรือไม่ ?"

เที้ยเล้งซู่เม้มปากหัวร่อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่พนัน ข้าพเจ้าจะช่วยเหลือท่านหอบเงินกลับบ้าน"

ฉิ้งไหนจือนั่งประจำตำแหน่งเจ้ามือ ล้างไพ่ทอดลูกเต๋า โอ้วฮุยกับอวงทิงักพากันแทงเงิน นายทหารทั้งหลายตอนแรกเห็นโอ้วฮุยอดกระอักกระอ่วนมิได้แต่เล่นไพ่เก้าไปหลายตา เห็นโอ้วฮุยยิ้มแย้มแจ่มใส ไม่รื้อฟื้นถึงเรื่องเก่า ทั้งหมดก็ตั้งอกตั้งใจพนัน ไม่ตะขิดตะขวงใจอีก

โอ้วฮุยมีแพ้มีชนะ ได้เสียไม่มากนัก ในใจครุ่นคิดขึ้น

"วันนี้เป็นวันเก้าค่ำเดือนแปด อีกหกวันก็เป็นสารทตงชิว (เพ็ญเดือนแปดไหว้พระจันทร์) ฮกได้ส่วยจัดการชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดินในสารทตงชิว โจรโฉดหงส์เทียนน้ำเป็นเจ้าสำนักห้าเสือ ต่อให้มันไม่มาก็สามารถสืบทราบข่าว

คราวของโจรโฉดนี้จากการชุมนุม ขบวนผู้คนเบื้องหน้านี้ล้วนเป็นบริวารของฮกได้ส่วย เราหากคบค้าสมาคมกับพวกมัน ก็สามารถเข้าร่วมการชุมนุม"

ดังนั้นไม่คำนึงผลแพ้ชนะ แทงตามใจปรารถนา ดวงมือกลับดียิ่ง ไม่นานก็ชนะสามสี่ร้อยตำลึง

พนันเป็นเวลาหนึ่งชั่วยาม ท้องฟ้ามืดค่ำลง ทั้งหมดเริ่มแทงหนักมือขึ้น พลันได้ยินเสียงรองเท้าสวบสาบ ม่านประตูถูกเลิกขึ้น คนสามคนเดินเข้ามา อวงทิงักกวาดตามอง พลันผุดลุกขึ้น เรียกอย่างนอบน้อม

"ตั่วซือกอ ยี่ซือกอ ท่านทั้งสองล้วนมาแล้ว"

ผู้คนที่ล้อมวงเล่นพนัน ก็ส่งเสียงทักทาย บ้างเรียก "จิวตั่วเอี้ย จังยี่เอี้ย" บ้างเรียก "จิวตั่วนั้ง จังตั่วนั้ง" สีหน้าล้วนเคารพนบนอบ

โอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่พอฟัง ครุ่นคิดขึ้น

"ที่แท้เป็นจิวทิเจียว (นกกระจิบแซ่เจียว) จังทิอาว (นกนางนวลแซ่จัง) แห่งสำนักเล็บเหยี่ยวห่านป่าเหิน คนทั้งสองนี้มีอำนาจไม่น้อย"

เห็นจิวทิเจียวร่างเล็กสันทัด สูงไม่ถึงห้าเชียะ อายุห้าสิบเศษ แต่ผมขาวทั่วศีรษะ จังทิอาวอายุเกือบห้าสิบ รูปร่างผอมสูง มือถือกล้องยาเส้น เสื้อผ้าห้อยโซ่ทอง เป็นลักษณะของเชื้อพระวงศ์แมนจูเรีย

โอ้วฮุยพอเห็นคนที่สาม ต้องงงงันวูบ ที่แท้มันกลับเป็นฮึงดงเซี้ยง ซึ่งเคยพบพานในป้อมตระกูลเซียง เห็นมันจอนผมหงอกขาวชราลงไม่น้อย

ฮึงดงเซี้ยงกวาดตาผ่านหน้าโอ้วฮุย เห็นเพียงเป็นคนชนบทผู้หนึ่ง ดังนั้นไม่แยแสสนใจ ควรทราบว่าครั้งกระโน้นโอ้วฮุยเพียงเป็นเด็กชายอายุสิบสามสิบสี่ปี ยามนี้ร่างสูงใหญ่ขึ้น รูปโฉมก็เปลี่ยนแปร มันไหนเลยจดจำออก ?

ฉิ้งไหนจือผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"จิวตั่วกอ จังตั่วกอ ขอแนะนำสหายท่านหนึ่ง ท่านนี้คือโอ้วตั่วกอ มีฝีมือยอดเยี่ยม ทั้งมีน้ำมิตรสูงส่ง วันนี้เพิ่งมาถึงนครหลวง ท่านทั้งสามสนิทสนมให้มากไว้"

จิวทิเจียวผงกศีรษะต่อโอ้วฮุย จังทิอาวยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"นับถือมานาน"

ทั้งสองมีฝีมือสูงเยี่ยม มีชื่อเสียงในนครหลวงมานาน ย่อมไม่เห็นบุรุษ

หนุ่มชนบทนี้อยู่ในสายตา

อวงทิงักมองดูเที้ยเล้งซู่ ในใจสงสัยใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"ท่านบอกว่ารู้จักตั่วซือกอ ยี่ซือกอเรา ไฉนไม่ส่งเสียงทักทาย ?"

มันไหนเลยคาดคิด วันนั้นเที้ยเล้งซู่กล่าวประโคมโอ่ เที้ยเล้งซู่เข้าใจความในใจมัน ยิ้มพลางหลิ่วตาให้ อวงทิงักคาดว่าความนี้มีเลศนัย ดังนั้นไม่กล้าถามมากความ

ฉิ้งไหนจือเป็นเจ้ามืออีกสองตา ก็ยกให้กับจิวทิเจียว ยามนี้จังทิอาว ฮึงตงเซี้ยง พอลงสนามก็ทุ่มแทงหนักมือกว่าเดิม โอ้วฮุยดวงมือดียิ่ง แทงคราใดถูกครานั้น ไม่ถึงครึ่งชั่วยาม ก็ชนะเกือบพันตำลึง

จิวทิเจียวผู้เป็นเจ้ามือกลับโชคร้าย เสียเงินและตั๋วแลกเงินที่พกนำมาไปเจ็ดแปดส่วน ยามนี้ทอดลูกเต๋าลง ไพ่ที่ได้สี่ใบกลับเป็นด่านสอง สาม จ่ายแก่คนเล่นทุกคน ดังนั้นผลักไพ่ออกไป กล่าวว่า

"เราไม่ได้ ยี่ตี๋ ท่านเป็นเจ้ามือ"

จังทิอาวเป็นเจ้ามือมีแพ้มีชนะ ไม่ดีและไม่ร้าย โอ้วฮุยกลับชนะอีกเจ็ดแปดร้อยตำลึง เบื้องหน้ากองสุมเงินกองใหญ่ จังทิอาวจึงกล่าว

"เล่าตี๋ชนบท เทพแห่งการพนันเสริมส่งท่าน ท่านเป็นเจ้ามือเถอะ"

โอ้วฮุยรับคำ ล้างไพ่ทอดลูกเต๋า หยิบไพ่มาชุดหนึ่ง ตาแรกเป็นแปดแต้ม ตาสองเป็นหนึ่งคู่ม้านั่ง ถึงกับกินติดต่อกันสองตา

จิวทิเจียวเสียอย่างปลอดโปร่ง จังทิอาวก็พูดจายิ้มแย้มตลอดเวลา ฮึงตงเซี้ยงกลับมีนิสัยฉุนเฉียว พึมพำด่าทอไม่ขาดปาก ภายหลังเสียจนรุ่มร้อน ทุ่มแทงเงินสองร้อยกว่าตำลึงที่หลงเหลือกับประตูล่าง พอหงายไพ่ขึ้น สามแต้มกินสามแต้ม เก้าแต้มกินเก้าแต้ม กลับเสียอีกครา พลันตบโต๊ะดังโครม ไพ่ เงินลูกเต๋าทั่วทั้งโต๊ะล้วนกระดอนขึ้น แผดด่าว่า

"ลูกเต๋าของเด็กน้อยชนบทนี้มีผีสาง ไหนเลยประจวบปานนี้ สามแต้มกินสามแต้ม เก้าแต้มกินเก้าแต้มได้ ? ต่อให้ดวงขึ้น ก็ไม่ขึ้นปานนี้"

ฉิ้งไหนจือรีบกล่าวว่า

"ฮึงตั่วกออย่าได้กล่าวเหลวไหล โอ้วตั่วกอท่านนี้เป็นสหายที่ดี"

ทุกผู้คนมองดูฮึงตงเซี้ยง เหลียวดูโอ้วฮุย ผู้ที่เคยเห็นฝีมือโอ้วฮุยมาล้วน

ครุ่นคิดขึ้น

"ฮึงตงเซี้ยงกล่าวหามันเล่นไพ่คดโกง มันประกันไม่ยอมเลิกรา ผลการต่อยดีฮึงตงเซี้ยงต้องเคราะห์ร้ายแน่นอน"

มิคาดโอ้วฮุยเพียงยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"เล่นพนันย่อมมีแพ้มีชนะ ฮึงตัวกอลองเป็นเจ้ามือดู"

ฮึงตงเซี้ยงพลันผุดลุกขึ้น ดึงกระบี่จากหว่างเอว ทุกผู้คนเข้าใจว่ามันคิดลงมือ แต่ก็ไม่ทัดทาน ควรทราบว่านายทหารทั้งหลายเล่นพนันต่อยดีเป็นเรื่องธรรมดาสามัญยิ่ง มิคาดฮึงตงเซี้ยงวางกระบี่ลงบนโต๊ะ กล่าวว่า

"กระบี่เล่มนี้อย่างน้อยมีราคาเจ็ดแปดร้อยตำลึง ขอพนันกับท่านห้าร้อยตำลึง"

กระบี่เล่มนี้ฝักกระบี่เลี่ยมทองฝังหยก วิจิตรงดงามยิ่ง เพียงดูจากฝักกระบี่ ก็มีราคาไม่ต่ำทราม

โอ้วฮุยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ดกลง สมควรพนันแปดร้อยตำลึงจึงยุติธรรม"

ฮึงตงเซี้ยงหยิบไพ่ลูกเต๋า กล่าวว่า

"เราเพียงพนันกับเด็กน้อยชนบทท่าน ผู้อื่นไม่รับแทง พวกเราตัดสินแพ้ชนะในตาเดียว"

โอ้วฮุยหยิบเงินแปดร้อยตำลึงจากกองเงินเบื้องหน้าผลักออกไป กล่าวว่า

"ท่านทอดลูกเต๋าเถอะ"

ฮึงตงเซี้ยงใช้สองมือประกบลูกเต๋าทั้งสองลูกเขย่าหลายครา เป่าลมหายใจคำหนึ่ง ทอดลงบนโต๊ะ ลูกหนึ่งออกห้า ลูกหนึ่งออกสี่ รวมเป็นเก้าแต้ม มันหยิบไพ่ก่อนสี่ใบ สายตายามกวาดมอง สีหน้าปรากฏแววลิงโลด ตวาดว่า

"เด็กน้อยชนบท ครั้งนี้ท่านคงเล่นผีสางไม่ได้อีก"

มือซ้ายพลิกวูบ เป็นเก้าแต้มชุดหนึ่ง มือขวาพลิกโครม กลับเป็นไพ่ฟ้าคู่หนึ่ง

โอ้วฮุยกลับไม่หงายไพ่ ใช้นิ้วมือลูบคลำหลังไพ่ เรียงเป็นลำดับก่อนหลังคว่ำอยู่บนโต๊ะ ฮึงตงเซี้ยงตวาดสำทับว่า

"เด็กน้อยชนบท หงายไพ่"

มันเข้าใจว่าชนะแน่นอน ยื่นแขนหมายกวาดเงินแปดร้อยตำลึงไปหน้าตัก

อวงทิงักร้องว่า

"ไม่ต้องรุ่มร้อน ดูไพ่แล้วค่อยว่ากล่าวกัน"

โอ้วฮุยยื่นนิ้วสามนิ้ว ตีไพ่สองใบหน้าเบา ๆ จากนั้นตีไพ่สองใบหลัง กวาดฝ่ามือวูบหนึ่ง รวบไพ่ทั้งสี่ใบผลักกลับไปในกองไพ่ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านชนะแล้ว"

ฮึงดงเซี้ยงภาคภูมิใจยิ่ง ขณะจะประโคมโอ่ พลันอุทานดังเอ๊ะ เหม่อมองโต๊ะอย่างตะลึงลาน

ทุกผู้คนกวาดตามองตามสายตามัน เห็นบนพื้นโต๊ะลงรักสีแดง ประทับด้วยลายเส้นของไพ่สี่ใบ สองใบแรกเป็นสามยาวคู่หนึ่ง สองใบหลังเป็นสามแต้มใบหนึ่ง หกแต้มใบหนึ่ง รวมกันกลับเป็น 'สูงสุดยอด' คู่หนึ่ง !

ไพ่ทั้งสี่ใบลายเส้นชัดเจน แต้มที่สลักเสลาบนโต๊ะล้วนนูนขึ้น แสดงว่าผลจากการตี นิ้วมือของโอ้วฮุยใช้กำลังภายในพิมพ์ลายไพ่ไว้บนโต๊ะ

ผู้คนที่ล้อมวงเล่นไพ่ล้วนเป็นผู้มีฝีมือ พอพบเห็นกำลังภายในเช่นนี้ อดโห่ร้องชมเชยโดยพร้อมเพรียงมิได้ ฮึงดงเซี้ยงหน้าแดงฉานสดใส ทั้งเงินทั้งกระบี่ผลักถึงเบื้องหน้าโอ้วฮุย ผุดลุกขึ้นหันกายไป

โอ้วฮุยหยิบฉวยกระบี่ขึ้น กล่าวว่า

"ฮึงตั๋วกอ ข้าพเจ้าไม่รู้จักใช้กระบี่ ต้องการกระบี่ของท่านไปไย ?"

พลางประคองส่งกระบี่ให้ ฮึงดงเซี้ยงกลับไม่รับกระบี่ กล่าวว่า

"ขอถามฉายานามสูงส่ง"

โอ้วฮุยไม่ทันตอบคำ อวงทิงักชิงกล่าวว่า

"สหายท่านนี้แซ่โอ้วนามฮุย"

ฮึงดงเซี้ยงพึมพำว่า

"โอ้วฮุย โอ้วฮุย ?"

พลันอุทานดังอา โพล่งว่า

"ในป้อมตระกูลเซียง..."

โอ้วฮุยยิ้มพลางกล่าวว่า

"มิผิด ข้าพเจ้ากับฮึงเอี้ย (นายแซ่ฮึง) เคยมีวาสนาพบหน้าคราหนึ่ง แต่ฮึงเอี้ยจำไม่ได้แล้ว"

ฮึงดงเซี้ยงหน้าซีดสลด รับกระบี่โยนลงบนโต๊ะกล่าวว่า

"มิน่าเล่า มิน่าเล่า"

เลิกม่านประตู ก้าวยาว ๆ ออกไป

ยามกะทันหันนายทหารภายในห้องซุบซิบวิจารณ์กัน ชมเชยโอ้วฮุยมีกำลังภายในสูงเยี่ยม และบอกว่าฮึงดงเซี้ยงพนันโง่งมงาย ไม่มีบุคลิกเกินไป

จิวทิเจียวทรงกายขึ้นช้า ๆ ชี้มือไปยังกองเงินเบื้องหน้าโอ้วฮุย กล่าวว่า

"น้องแซ่โอ้ว ท่านมีเงินทั้งสิ้นเท่าใด ?"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ประมาณสี่ห้าพันตำลึง"

จิวทิเจียวสับไพ่ ผลักเคลื่อนบนโต๊ะช้า ๆ แบ่งเป็นสี่กอง จากนั้นล้วงซองปิดผนึกจากอกเสื้อใบหนึ่งวางลงที่เบื้องหน้า กล่าวว่า

"มา เราพนันกับท่านตาหนึ่ง เราหากชนะก็ชนะเงินสี่ห้าพันตำลึงและกระบี่ของท่าน ท่านหากไพ่ดี ก็หยิบฉวยของนี้ไป"

ทุกผู้คนเห็นบนซองไม่ได้เขียนอักษรใด ไม่ทราบภายในบรรจุของใด ล้วนครุ่นคิดขึ้น

"มันชนะเงินมากมายปานนี้อย่างยากเย็น ไหนเลยยินยอมเสียแก่ท่านในตาเดียว ? และไม่ทราบในซองของท่านนี้เป็นของใด หากเพียงเป็นกระดาษขาวแผ่นหนึ่ง ไยมิใช่น่าคลั่งใจนัก ?"

มิคาดโอ้วฮุยไม่ขบคิดใคร่ครวญ ก็ผลักกองเงินเบื้องหน้าออกไป และไม่ถามในซองมันบรรจุของใด กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าพนันแล้ว"

จิวทิเจียวและจังทิอาวสบตากันวูบ ล้วนทอแววนิยมชมเชย คล้ายบอกว่าบุรุษหนุ่มนี้โอ่อ่าเปิดเผย มีบุคลิกเหนือธรรมดา จิวทิเจียวหยิบลูกเต๋าทอดลงทอดได้เจ็ดแต้ม ให้โอ้วฮุยหยิบไพ่ชุดแรก ตนเองหยิบชุดที่สาม กวาดมองอย่างเฉื่อยชาแวบหนึ่ง ก็พลิกหงายไพ่ เสียงเพียะเพียะสองครา ทิ้งไพ่ลงบนโต๊ะ

ทุกผู้คนงงงันวูบ จากนั้นระเบิดเสียงโห่ร้องชมเชย ที่แท้ไพ่ทั้งสี่ใบแบ่งเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลังสองชุดฝังสนิทกับโต๊ะ ผิวไพ่เท่ากับผิวโต๊ะ ต่อให้เชิญช่างไม้มาเจาะเป็นช่องบนโต๊ะ ฝังไพ่ลงไป ก็ไม่แน่นักว่าจะสม่ำเสมอปานนี้

แต่ไพ่ชุดนี้เป็นแต้มธรรมดา หน้าห้าหลังหก

โอ้วฮุยผุดลุกขึ้น กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"จิวตั่วเอี้ย ขออภัย ข้าพเจ้าชนะท่านแล้ว !"

สะบัดมือขวา เสียงเพียะคราหนึ่ง ทิ้งไพ่ทั้งสี่ใบลงจากกลางอากาศโดยพร้อมเพรียง ไพ่ทั้งสี่ใบกลับแบ่งเป็นสองหน้าสองหลัง ฝังอยู่บนผิวโต๊ะโดยสม่ำเสมอ

จิวทิเจียวใช้พลังเล็บเหยี่ยวของสำนักทิ้งไพ่ลง นั่นเป็นวิชากำลังภายนอกที่มันฝึกปรือเป็นเวลาหลายสิบปี มิคาดโอ้วฮุยยกไพ่ทิ้งลงจากกลางอากาศ ก็สามารถฝังไพ่กับโต๊ะ วิชาฝีมือนี้ยิ่งเลิศล้ำกว่า อย่าว่าแต่จิวทิเจียวกระแทกติดต่อกันสองครา แต่โอ้วฮุยทิ้งเพียงคราเดียว

ทุกผู้คนแตกตื่นตะลึงลาน กระทั่งโห่ร้องชมเชยยังลืมโห่ร้อง จิวทิเจียวมีสีหน้าเป็นปรกติ ผลักซองปิดผนึกถึงเบื้องหน้าโอ้วฮุย กล่าวว่า

"ท่านวันนี้ดวงมือขึ้นจริง ๆ"

ยามนี้ทุกผู้คนค่อยเห็นชัดดาว่า ไพ่ของโอ้วฮุยเป็นด้านแปดแปด ชุดหน้าแปดแต้ม ชุดหลังก็เป็นแปดแต้ม โอ้วฮุยยิ้มพลางกล่าวว่า

"เพียงหยอกล้อเล่นกัน ไหนเลยถือเป็นจริงจัง ?"

พร้อมกับผลักซองปิดผนึกคืนไป จิวทิเจียวขมวดคิ้วกล่าวว่า

"น้องแซ่โอ้ว ท่านหากไม่รับ เท่ากับทำลายกฎเกณฑ์การพนันของเราแล้ว นี่เป็นตึกหลังประตูเมืองซวงบู๊ ที่วันนี้เราเพิ่งซื้อไว้ มีเนื้อที่เพียงสี่โบ่ว (ไร่จีน) เศษเท่านั้น"

พลางดึงกระดาษสีเหลืองจากในซองปิดผนึกแผ่นหนึ่ง ที่แท้เป็นโฉนดบ้านฉบับหนึ่ง

ทุกผู้คนใจหายวาบ หวนนึกถึงการพนันครั้งนี้ยิ่งใหญ่จริง ๆ ตึกใหญ่ที่หลังประตูเมืองซวงบู๊ อย่างน้อยมีราคาหกเจ็ดพันตำลึง จิวทิเจียวผลักโฉนดบ้านถึงเบื้องหน้าโอ้วฮุย กล่าวว่า

"วันนี้เทพการพนันอยู่คู่กับท่าน ย่อมไม่มีคำพูดจะกล่าว การเล่นมิสู้เลิกราเถอะ ท่านหากผลักไสตึกหลังนี้ เท่ากับดูแคลนเราผู้แซ่จิวแล้ว"

โอ้วฮุยยิ้มพลางกล่าวว่า

"อย่างนั้นผู้น้องเคารพมิสู้ทำตามคำสั่ง รอจนจัดบ้านเรียบร้อย ค่อยเชิญตั่วกอทั้งหลายไปพนันสักครา"

ทุกผู้คนรับคำด้วยความยินดี จิวทิเจียวประสานมืออำลา ชักชวนจังทิอาวจากไป

อวงทิงักเห็นตั่วซือกอสูญเสียตึกใหญ่หลังหนึ่งไป กลับมีสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปร หัวใจมันกลับเต้นระทึกตูมตาม

ครั้นแล้ว โอ้วฮุยร่ำลาฉิ้งไหนจือ อวงทิงักและพวก ชักชวนเที้ยเล้งซู่กลับโรงเตี๊ยม

เที้ยเล้งซู่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านมีโชคร่ำรวย คิดผลักไสก็ผลักไม่พ้น ตอนอยู่เมืองหงีตึ้งติ่งได้ที่นาบ้านช่อง มิคาดวันแรกที่มาถึงนครหลวง ก็พนันชนะตึกใหญ่หลังหนึ่ง"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ผู้แซ่จิวนี้กลับโอ่อ่านัก เห็นมันผอมเล็ก รูปเค้าธรรมดา พลังเล็บเหยี่ยวกลับไม่ใช่ชั่ว คิดไม่ถึงทางราชการก็มีบุคคลเช่นนี้"

เที้ยเล้งซู่ถามว่า

"ตึกที่ท่านพนันชนะนี้คิดทำอะไร ? พักพำนักเองหรือขายทิ้งไป ?"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ไม่แน่นักว่าการพนันในวันพรุ่งกลับเล่นเสียไป หรือเทพพนันจะติดตามอยู่คู่กายตลอดเวลา ?"

เช้าวันรุ่งขึ้น ทั้งสองตื่นขึ้นมา เพิ่งรับประทานอาหารเช้าเสร็จสิ้น ผู้รับใช้นำชายกลางคนผู้หนึ่งเข้ามา กล่าวว่า

"โอ้วตั่วเอี้ย ตั่วเอี้ยท่านนี้ต้องการหาท่าน"

โอ้วฮุยเห็นคนผู้นี้สวมแว่นดำใส่ชุดยาว เสื้อผ้าใหม่เอี่ยมลออ ไว้เล็บยาวยิ่งกลับไม่รู้จักมาก่อนคนผู้นี้งอเข่าขวาเล็กน้อย คำนับต่อโอ้วฮุย กล่าวว่า

"โอ้วตั่วเอี้ย จิวตั่วนั้งสั่งให้ถามโอ้วตั่วเอี้ยว่างเมื่อใด ขอเชิญไปดูตึกที่หลังประตูเมืองซวงบู๊ ผู้ต่ำต้อยแซ่ซ้วน เป็นผู้ดูแลตึกหลังนั้น"

โอ้วฮุยบังเกิดความสงสัยอยากรู้ขึ้น กล่าวกับเที้ยเล้งซู่ว่า

"ยี่ม่วย พวกเราไปชมดู"

คนแซ่ซ้วนชักนำทั้งสองถึงหลังประตูเมืองซวงบู๊ โอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่เห็นตึกหลังนั้นประกอบด้วยประตูลงรักสีแดง ห่วงประตูทองเหลือง กำแพงหินเจี๊ยะโข่วบันไดหินเขียวสม่ำเสมอ พอเข้าประตูใหญ่ นับแต่ห้องโถงหน้า ห้องโถงหลัง ห้องโถงข้าง ตลอดจนห้องข้าง สวนดอกไม้ ล้วนตกแต่งอย่างพิถีพิถัน เครื่องเรือนเครื่องใช้ครบครัน คนแซ่ซ้วนกล่าวว่า

"โอ้วตั่วเอี้ยหากพอใจ ขอเชิญโยกย้ายมา จังตั่วนั้งสั่งโต๊ะสุราตัวหนึ่งบอกว่าคืนนี้จะเลี้ยงแสดงความยินดีต่อโอ้วตั่วเอี้ย จิวตั่วนั้ง อวงตั่วนั้งและพวกล้วนมาขอดื่มสุราจอกหนึ่ง"

โอ้วฮุยหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"พวกมันกลับครุ่นคิดรอบคอบนัก อย่างนั้นเชิญทั้งหมดเถอะ"

คนแซ่ซ้วนรับคำ น้อมกายล่าถอยออกไป เที้ยเล้งซู่รอจนมันไปไกล จึงกล่าว

"ตั่วกอ ตึกหลังนี้เกรงว่าสองหมื่นตำลึงยังซื้อไม่ได้ เรื่องนี้ไม่รวบรัดธรรมดา"

โอ้วฮุยผงกศีรษะ กล่าวว่า

"มิผิด ท่านเห็นว่าความนี้มีเลศนัยใด ?"

เที้ยเล้งซู่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคาดว่ามีคนผู้หนึ่งลอบชมชอบท่าน ดังนั้นส่งของขวัญล้ำค่าแก่ท่านซ้ำ ๆ ซ้อน ๆ ชิ้นแล้วชิ้นเล่า"

โอ้วฮุยทราบว่านางหมายถึงอ้วงจื่อ ต้องหน้าแดงวูบ สั่นศีรษะคราหนึ่ง เที้ยเล้งซู่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าล้อท่านเล่น ตั่วกอเราเปิดเผยห้าวหาญไม่เห็นบ้านช่องที่นาเหล่านี้อยู่ในสายตา คนส่งของขวัญนี้ต้องไม่ใช่ผู้รู้ใจท่าน ไม่เช่นนั้นมิสู้กำนัลหงส์มรกตให้ตัวหนึ่ง ที่ส่งของขวัญนี้หากมิใช่กลัวท่าน คงคิดเกลี้ยกล่อมท่าน ขอถามผู้ใดมือเดิบปานนี้ ?"

โอ้วฮุยกล่าวอย่างตื่นตระหนก

"เป็นฮกได้ส่วย"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ารู้สึกคลับคล้ายอยู่บ้าง มันมีบริวารมากหลาย มีผู้ใดทัดเทียมท่านได้ ? อีกประการเบ๊โกวเนี้ยเมื่อเป็นที่โปรดปรานของมัน สมควรกำนัลของขวัญแก่ท่าน

สิ่งหนึ่ง พวกมันทราบว่าท่านนิสัยสัตย์ซื่อ ไม่ยอมรับสมบัติโดยง่ายดาย ดังนั้นส่งคนกำนัลแก่ท่านในบ่อนพนัน"

"อืมม์ พวกมันมีหูตาปราดเปรียวนัก พวกเราเพิ่งมาถึงนครหลวง ก็ให้ข้าพเจ้าพนันชนะตาหนึ่ง"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"พวกเราก็ไม่ได้ปลอมแปลงโฉม ทุกประการคงกำหนดไว้แต่แรก เพียงรอพวกเรามาถึง ที่พบพานอวงทิงักเป็นเรื่องประจวบเหมาะ การพนันในหอจู่เอ็งเล้าข่าวพอแพร่สะบัดออกไป จิวทิเจียวก็ส่งโฉนดบ้านมา"

โอ้วฮุยผงกศรีษะกล่าวว่า

"ท่านคาดเดามีเหตุผล เมื่อคืนจิวทิเจียวขอเพียงตั้งใจเสียแก่ข้าพเจ้า ย่อมมีวิธีให้ข้าพเจ้าชนะดึกหลังนี้"

เที้ยเล้งซู่ถามว่า

"อย่างนั้นท่านจะจัดการอย่างไร ?"

"คืนนี้ข้าพเจ้าจะพนันกับพวกมันอีกตา หาทางเสียดึกหลังนี้ออกไป"

เที้ยเล้งซู่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ทั้งสองฝ่ายจงใจพนันเสีย การพันดูครั้งนี้คงครึกครื้นนัก"

หลังเที่ยงวันนี้ จังทิอาวใช้คนส่งโต๊ะหูฉลาม รังนกอันโอชะมาโต๊ะหนึ่ง ผู้ดูแลแซ่ชัวนนำบ่าวไพร่ตกแต่งห้องโถงใหญ่ จุดโคมไฟสว่างไสว

อวงทิงักมาถึงเป็นบุคคลแรก เดินดูตัวตึกรอบหนึ่ง ชมเชยความวิจิตรงดงามของตึกหลังนี้ไม่ขาดปากและชมเชยโอ้วฮุยเมื่อคืนดวงมือดียิ่งโอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"อวงทิงักผู้นี้นิสัยเที่ยงตรง ดูท่าไม่เข้าใจความนัยรอสักครู่เราจะเสียดึกหลังนี้แก่มัน ดูว่าซือเฮียทั้งสองของมันจะจัดการอย่างไร ?"

ไม่นานให้หลัง จิวทิเจียว จังทิอาวสองซือเฮียตี่มาถึง คนแซ่ซู่ แซ่เชียงกัวแซ่เนียบก็มาแล้ว จากนั้นฉิ้งไหนจือหัวร่อฮาฮาเดินเข้ามา กล่าวว่า

"น้องแซ่โอ้ว เรานำสหายเก่าสองคนมาให้กับท่าน ท่านคาดเดาว่าเป็นผู้ใด ?"

เห็นด้านหลังมันปรากฏผู้คนสามคนเดินเข้ามาคนสุดท้ายเป็นฮึงดงเซี้ยงที่พบพานเมื่อวาน หลังจากเกิดเรื่องเมื่อคืน มันกลับยังรุดมา นับเป็นที่เหนือความคาดหมายของโอ้วฮุย

อีกสองคนใบหน้าคลับคล้าย ล้วนเป็นชายชราทีท่าดึกดัก ดูไปคุ้นหน้ายิ่ง โอ้วฮุยงงงันวูบ จากนั้นเห็นทั้งสองขณะทิ้งเท้าลง ปลายเท้าเฉียงเข้าหาตัวเล็กน้อย เป็นลักษณะของผู้ฝึกวิชาสำนักแปดทิศถึงขั้นลึกล้ำ ดังนั้นได้คิดในบัดดล สืบเท้าไปคารวะ กล่าวว่า

"เฮ้งตั่วเอี้ย เฮ้งยี่เอี้ยสองผู้อาวุโสให้เกียรติมา เป็นที่คาดคิดไม่ถึงจริง ๆ นับแต่จากกันที่ป้อมตระกูลเซียง สองท่านดึกดักขึ้นอีกมากนัก"

ที่แท้ทั้งสองคือเฮ้งเกี่ยมเอ็ง เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกแห่งสำนักแปดทิศ

คนทั้งหมดโห่ร้องอย่างลิงโลด ในงานเลี้ยงล้วนสนทนาถึงตำนานเรื่องราวของวีรบุรุษชาวยุทธจักร ฮึงตงเซี้ยงเล่าถึงครั้งกระโน้นในป้อมตระกูลเซียง ทั้งหมดถูกกักอยู่ในห้องโถงเหล็กแทบถูกไฟคลอกตาย ดีที่โอ้วฮุยเพียบพูนด้วยปัญญาความกล้าหาญ คลี่คลายสถานการณ์ได้ ฉิ้งไหนจือ จิวทิเจียวและพวกพอฟัง ยิ่งชมเชยไม่ขาดปาก เที้ยเล้งซู่เพ่งตาสุกใส จับจ้องมองโอ้วฮุยด้วยประกายความรักหวนนึกถึงวีรกรรมเหล่านี้ โอ้วฮุยไม่เคยเอ่ยถึงมาก่อน

หลังงานเลี้ยง เห็นจันทร์สกาวลอยเด่น วันนี้เป็นวันขึ้นสิบค่ำเดือนแปด แม้ย่างเข้าฤดูใบไม้ร่วง แต่อากาศยังร้อนอบอ้าว ผู้ดูแลแซ่ซ้วนจัดผลไม้ในเก๋งดอกไม้เชิญทั้งหมดรับลมเย็นคลายร้อน โอ้วฮุยจึงกล่าว

"ท่านทั้งหลายเชิญดื่มน้ำชาถ้วยหนึ่งก่อน พวกเราค่อยพนันอีกครา"

ทุกผู้คนรับคำด้วยความยินดี ไปยังเก๋งดอกไม้ทรุดนั่งลง สนทนาไม่กี่ประโยค บนระเบียงพลันบังเกิดเสียงสับสนวุ่นวาย มีคนทุ่มเถียงกับผู้ดูแลแซ่ซ้วน จากนั้นผู้ดูแลแซ่ซ้วนร้องโอย เสียงโครมคราหนึ่ง คล้ายถูกคนเตะกลิ้งกระเด็นไปทอดหนึ่ง

เห็นชายฉกรรจ์สูงใหญ่ปานเจดีย์เหล็กผู้หนึ่งบุกรุกเข้าเก๋ง ยื่นมือตบโต๊ะเสียงเครังครังดังสดใส ถ้วยชาถาดผลไม้ร่วงหล่นลงบนพื้น มันชี้มือมายังจิวทิเจียวแผดเสียงว่า

"จิวตั่วกอ ท่านไม่ถูกต้องแล้ว ตึกหลังนี้เราขายแก่ท่านหนึ่งหมื่นสองพันตำลึง กล่าวได้ว่าครึ่งขายครึ่งกำนัล ล้วนเห็นแก่หน้าท่าน มิคาดชั่วพริบตาท่านกลับยกแก่ผู้อื่น เราผู้แซ่เด็กจึงไม่ยินยอม"

จิวทิเจียวกล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านมีเงินไม่พอใช้ก็บอกกล่าวแต่โดยดี ที่นี้เป็นบ้านของสหายที่ดี ท่านมา

อาละวาดอันใด ?"

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่นั้นขุ่นเคืองจนหน้าดำกลับกลายเป็นแดงคล้ำ ยื่นมือหมายคบโต๊ะอีกคราจิวทิเจียวยื่นมือซ้ายเกี่ยววูบ คว่ำกุมข้อมือทั้งสองของมันไว้ อย่าได้เห็นจิวทิเจียวร่างเดี้ยเล็ก คอนยืนขึ้นสูงแค่ไหล่ชายฉกรรจ์นั้น แต่มือของชายฉกรรจ์นั้นพอถูกมันคว้าจับไว้ คล้ายถูกคีมเหล็กบีบเค้น ไม่อาจดิ้นรนได้

จิวทิเจียวฉุดลากมันเดินออกจากเก๋ง กระซิบต่อมันหลายประโยค ชายฉกรรจ์นั้นยังไม่ยินยอมว่ากล่าวไม่หยุดยั้ง จิวทิเจียวบันดาลโทสะ เกร็งกำลังผลักแขนไปเบื้องหน้า ชายฉกรรจ์นั้นไม่อาจยืนหยัดมั่น เซถลาไปด้านหลังหลายก้าว ชนกับต้นเหมยต้นหนึ่ง เสียงกร๊อบคราหนึ่ง ชนกิ่งก้านหักไปสองท่อน

จิวทิเจียวตวาดว่า

"คนวู่วามแซ่เด็ก ออกไปรอที่เบื้องนอกให้กับเรา หากไม่กลัวตายก็เข้ามาพร่ำพิไร"

ชายฉกรรจ์นั้นลูบคลำกลางหลัง ก้มศีรษะล่าถอยออกไป

จังทิอาวหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"คนวู่วามนี้ทำลายอารมณ์สนุกของผู้คนตลอดมา ตั่วซือกอสมควรทุบตีมันแต่แรก"

จิวทิเจียวยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราเห็นมันยังมีจิตใจดีงาม ไม่ถือสาหาความมัน โอ้วตั่วกอ กลับเป็นที่หัวร่อเยาะของท่านแล้ว"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"กล่าวประเสริฐ มันเมื่อขายตีกหลังนี้ในราคาถูก ผู้น้องจะเพิ่มเงินแก่มันก็แล้วกัน"

จิวทิเจียวรีบกล่าวว่า

"โอ้วตั่วกอกล่าววาจาใด เรื่องนี้เราย่อมจัดการเอง กลับเป็นคนวู่วามนั้นล่วงเกินโอ้วตั่วกอโดยไร้เจตนา มันไม่ทราบโอ้วตั่วกออาจหาญปานนี้ พอกระทำเรื่องนี้ คอนนี้สำนึกเสียใจยิ่ง ผู้น้องจะเรียกมันมาคารวะสุราขอขมาโอ้วตั่วกอเห็นแก่หน้าผู้น้องและท่านทั้งหลายในที่นี้ โอ้วตั่วกออย่าได้ถือสา เป็นอย่างไร ?"

โอ้วฮุยยิ้มพลางกล่าวว่า

"คำ 'ขอขมา' อย่าได้เอ่ยถึง เมื่อเป็นสหายของจิวตั่วกอ ก็เชิญมันมาร่วมดื่มสักจอกเถอะ"

จิวทิเจียวผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"โอ้วตั่วกอเป็นวีรบุรุษเยาว์วัย พวกเราต่างตั้งใจคบหาท่านเป็นสหาย คนวู่วามนั้นกระทำผิด พวกเราทั้งหลายล้วนตำหนิมันไม่ถูกต้อง โอ้วตั่วกอมีจิตใจกว้างขวาง ขออย่าได้ถือสา"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"เรื่องเล็กน้อยไยต้องเอ่ยอ้าง จิวตั่วกอกล่าวเกรงใจไปแล้ว"

จิวทิเจียวคารวะจนจรดพื้น กล่าวว่า

"ผู้น้องขอขอบคุณล่วงหน้า"

จังทิอาวและฉิ้งไหนจือก็ผุดลุกขึ้นคารวะโดยพร้อมเพรียง กล่าวว่า

"พวกเราขอขอบคุณด้วย"

โอ้วฮุยรีบผุดลุกขึ้นคารวะตอบ จิวทิเจียวกล่าวว่า

"เราจะไปเรียกคนวู่วามนั้นมา ขอขมาต่อโอ้วตั่วกอ"

พลางหันกายเดินออกไปโอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่สบตากันวูบ ล้วนครุ่นคิดขึ้น

"คนวู่วามนั้นแม้หยาบคายไปบ้าง แต่คำขอขมาของจิวทิเจียวครั้งนี้ ออกจะจริงจังเกินไป ไม่ทราบชายฉกรรจ์สูงใหญ่นี้มีความเป็นมาอย่างไร ?"

ชั่วครู่ให้หลัง ได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้น คนสองคนเดินเข้าสวนดอกไม้ จิวทิเจียวจูงมือคนผู้หนึ่งมา หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"คนวู่วามเอยคนวู่วาม รีบคารวะสุราโอ้วตั่วกอสามจอก พวกท่านนับว่าไม่ด่อยดีไม่รู้จัก โอ้วตั่วกอรับปากอภัยท่านแล้ว มันเป็นลูกผู้ชายชาตรี เมื่อลั่นปากไม่คืนคำ"

โอ้วฮุยพลันผุดลุกขึ้น เดินอ่อกจากเก๋ง สะกิดเท้าซ้าย ชิงสกัดหนทางถอยของคนผู้นั้น กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ผู้แซ่จิว ท่านเล่นลวดลายใด ? ข้าพเจ้าหากไม่สังหารคนผู้นี้ เราโอ้วฮุยเสียทีที่เป็นลูกผู้ชายยืนหยัดท้าฟ้าดิน"

ผู้ที่เข้าสู่สวนดอกไม้คือเจ้าสำนักห้าเสือที่ทำร้ายเจ็งอาสี่ทั้งครอบครัวในเมืองฮดซัวมณฑลกวางตั้ง นามหงส์เทียนน้ำ

ยามนี้โอ้วฮุยค่อยเข้าใจกระจ่าง ที่แท้จิวทิเจียวขุดหลุมพราง ใช้คนวู่วามผู้หนึ่งมาอาละวาด จากนั้นหลอกล่อให้ตนเองให้อภัยแก่คนวู่วามผู้หนึ่ง

โอ้วฮุยหวนนึกถึงสภาพการตายของเจ็งอาสี่ทั้งครอบครัว ถึงกับเลือดลมประดัง ดวงตาคล้ายมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา จิวทิเจียวกล่าวว่า

"โอ้วตั่วกอ เราบอกต่อท่านตรง ๆ เถอะ บ้านช่องที่นาที่เมืองหงีดิ้งดิ่งล้วนเป็นคนวู่วามนี้ส่งให้ ตึกหลังนี้และเครื่องเรือนทั้งหมด ก็เป็นคนวู่วามนี้ซื้อให้ ความคิดขอขมาโทษท่านของมัน นับว่าตั้งใจยิ่ง ลูกผู้ชายยกขึ้นได้วางลงได้ ข้อบาดหมางเล็กน้อยเมื่อกาลก่อน ไยต้องจดจำใส่ใจ ? หงส์เล่าตั่ว รีบขอขมาโอ้วตั่วกอเถอะ"

โอ้วฮุย เห็นหงส์เทียนน้ำประสานมือหมายคารวะ พลันกางแขนทั้งสองกล่าวว่า

"ข้าก่อน"

กล่าวกับเที้ยเล้งซู่ว่า

"ยี่ม่วย ท่านเข้ามา"

เที้ยเล้งซู่สาวเท้าก้าวปราดถึงข้างกายมัน ยืนเคียงบ่าเคียงไหล่กัน

โอ้วฮุยกล่าวเสียงกังวาน

"ท่านทั้งหลาย ผู้แซ่โอ้วคบหาสหาย เพียงถืออัธยาศัยใจคอ จำแนกผิดถูกชัดแจ้ง พวกเราดื่มกิน เล่นพนัน เที่ยวสตรี ไม่นับเป็นอย่างไร ลูกผู้ชายพึงถือคุณธรรมนำหน้า คิดใช้เงินทองประจบผู้แซ่โอ้ว เท่ากับเห็นผู้แซ่โอ้วเป็นคนไม่มีราคาค่างวดแล้ว"

จังทิอาวยิ้มพลางกล่าวว่า

"โอ้วตั่วกอเข้าใจผิดแล้ว หงส์เล่าตั่วกำนัลของขวัญเล็กน้อย เพียงเพื่อแสดงความเคารพ ไหนเลยกล้าดูแคลนท่าน ?"

โอ้วฮุยโบกมือขวากล่าวว่า

"ผู้แซ่หงส์นี้อยู่ที่กวางตุ้ง สร้างพระเดชเสพย์สุขวาสนา เพื่อยึดครองที่ดินบ้านใกล้เรือนเคียง ถึงกับทำร้ายชราเยาว์วัยทั้งครอบครัวถึงแก่ชีวิต เราโอ้วฮุยกับตระกูลเจ็งไม่ใช่ญาติไม่ใช่สหาย แต่เมื่อยื่นมือเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ก็สาบานไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกับจอมอันธพาลผู้แซ่หงส์นี้ หากต้องล่วงเกินสหาย

ก็เป็นความจำเป็น ขอท่านทั้งหลายให้อโหสิ จิวตั่วกอ โฉนดบ้านใบนี้โปรดรับไว้"

ล้วงซองบรรจุโฉนดบ้านฉบับนั้นจากอกเสื้อ สะบัดวูบหนึ่ง ซองใบนั้นก็ลอยพลิ้วถึงเบื้องหน้าจิวทิเจียว ได้ยินโอ้วฮุยกล่าวเสียงกังวาน

"นี่เป็นใจกลางนครหลวง อยู่ใต้เบื้องยุคลบาท ผู้แซ่หงส์นี้ไม่ทราบมีสหายมากน้อยเท่าใด แต่เราโอ้วฮุยคืนนี้แม้ต้องทุ่มเทชีวิต ก็ต้องแตะต้องมัน หากเป็นสหายผู้แซ่โอ้ว ขออย่าได้ขัดขวาง หากเป็นสหายผู้แซ่หงส์ ก็บุกเข้ามาโดยพร้อมเพรียงเถอะ"

พลางยกสองมือท้าวสะเอว ยืนหยัดเตรียมรับมือ มันทราบดีว่า ในนครหลวงชุมนุมยอดฝีมือดับดั่ง หงส์เทียนน้ำเมื่อกล้าเผยโฉม ย่อมเตรียมการพรักพร้อม อย่าว่าแต่ผู้ช่วยอื่นอีก เพียงสองพี่น้องตระกูลเฮ้ง จิวทิเจียวและจังทิอาว ก็ยากยิ่งจะต่อสู้ได้ แต่ในใจมันคลั่งแค้นถึงขีดสุด ไม่นำพาความเป็นตายแต่แรกแล้ว

จิวทิเจียวหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"โอ้วตั่วกอเมื่อไม่ให้เกียรติ พวกเราทำหน้าที่ไกล่เกลี่ยไม่เป็นผล หงส์เล่าตั่วท่านก็เชิญตามสะดวก พวกเรายังคงดื่มสุราเล่นพนันเถอะ"

โอ้วฮุยพบพานหงส์เทียนน้ำอย่างยากเย็น ไหนเลยปล่อยให้มันเอาตัวรอดได้ พลันไขว้สลับสองมือ คิดโถมใส่หงส์เทียนน้ำ จิวทิเจียวขมวดคิ้วกล่าวว่า

"นี่ออกจะเกินเลยไปแล้ว"

ยื่นแขนซ้ายขวางกัน มือขวากลับพลิกเป็นฝ่ามือลับ ลอบใช้วิชาคว้าจับคิดตะปบข้อมือโอ้วฮุยไว้

โอ้วฮุยเมื่อลงมือ ก็นับผู้ช่วยหงส์เทียนน้ำเข้าไปด้วย แต่ใจครุ่นคิดขึ้น

"พวกท่านเปลือกนอกมีมารยาทต่อเรา เราจะไม่ลงมือต่อพวกท่านก่อน"

เห็นจิวทิเจียวยื่นมือตะปบมา ยิ่งไม่ดีโต้ ปล่อยให้มันคร่ากุมกระดูกข้อมือ คว้าจับชีพจรข้อมือตนเองไว้

จิวทิเจียวลิงโลดยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"ฉิ้งไหนจือ หงส์เล่าตั่วและพวกประโคมโอ้ฝีมือของเด็กน้อยนี้จนเลิศเลอเทียมฟ้า หากทราบมีเพียงนี้แต่แรก ไยต้องก้มหัวให้กับมันปานนี้"

ปากยังกล่าวว่า

"อย่าได้ลงมือ"

พลางเกร็งกำลังฉุดดึง พลันรู้สึกกระดูกข้อมือโอ้วฮุยแข็งแกร่งประดุจเหล็ก แผ่พุ่งพลังตอบโต้ปะทะกับมันอย่างหักโหม จิวทิเจียวไม่อาจยืนหยัดมั่นรีบคลายมือออก ร่างยังซวนเซ ถลาไปเบื้องหน้าสองก้าว

วิชาคว้าจับฉุดลากนี้ เป็นฝีมือที่ถนัดจัดเจนของสำนักเล็บเหยี่ยวห่านป่าเหิน โอ้วฮุยพานใช้วิชานี้โค่นตั่วซือเฮียเจ้าสำนักเล็บเหยี่ยวห่านป่าเหิน

ทั้งสองประกระบวนท่าหนึ่ง เป็นเรื่องในชั่วพริบตา หงส์เทียนน้ำพลันหันกายวิ่งออกไป โอ้วฮุยโถมปราดไป กราดฟาดออกหนึ่งฝ่ามือ หงส์เทียนน้ำวกมือกลับมาด้านทานไว้

จังทิอาวกล่าวว่า

"ดื่มสุราเล่นพนันกันดี ๆ ไยต้องผิดพ้องหมองใจ ?"

มือขวากางนิ้วทั้งห้าเป็นท่าเล็บเหยี่ยว ตะกุยใส่กลางหลังโอ้วฮุย มันคล้ายทัดทานด้วยเจตนาดี แท้ที่จริงใช้ท่าไม้ตายออก

เห็นโอ้วฮุยมุ่งมั่นจู่โจมใส่หงส์เทียนน้ำ กับการประทุษร้ายที่ด้านหลังคล้ายไม่รู้สึกตัว คนแซ่เนียบอดร้องมิได้

"โอ้วตั่วกอระวัง"

เสียงฉับคราหนึ่ง นิ้วทั้งห้าของจังทิอาวทิ้งลงบนกลางหลังโอ้วฮุย รู้สึกคล้ายตะกุยถูกเอ็นวัวที่ทั้งหยุ่นทั้งหนาชิ้นหนึ่ง กล้ามเนื้อกลางหลังโอ้วฮุยดีดกระดอนขึ้น ก็กระแทกนิ้วทั้งห้าของมันกระดอนไป

เห็นจิวทิเจียวและจังทิอาวทัดทานไม่อยู่ ฮึงดงเซี้ยงพลันพุ่งเฉียง ๆ เข้ามาไม่แสร้งเป็นห้ามปรามอีก ดวงหมัดด่อยใส่ใบหน้าโอ้วฮุย โอ้วฮุยก้มศีรษะลงมือซ้ายแตะกับกลางหลังมัน แผ่พุ่งพลังร้องเพ้ยคำหนึ่ง ร่างฮึงดงเซี้ยงก็ลอยละลิ่วไป ชนใส่กลางหลังหงส์เทียนน้ำ

โอ้วฮุยไม่ได้มุ่งหวังสามารถพุ่งชนใส่หงส์เทียนน้ำ แต่ขอเพียงหงส์เทียนน้ำถลันหลบหลีก ศีรษะฮึงดงเซี้ยงต้องชนใส่ภูเขาจำลอง คาดว่าหงส์เทียนน้ำมิอาจไม่ยื่นมือช่วยเหลือ พริบตาที่เชื่องช้า ก็หนีไม่รอดแล้ว

มิคาดหงส์เทียนน้ำเป็นจอมเฒ่าเจ้าเล่ห์ เห็นฮึงดงเซี้ยงยื่นมือช่วยตนเองแทนที่จะสนใจความเป็นตายของมัน กลับยื่นเท้าซ้ายสะกิดหัวไหล่มัน ยืมกำลังกระโดดขึ้นบนกำแพงล้อม ได้ยินเสียงโครมคราหนึ่ง ฮึงดงเซี้ยงชนกับภูเขา

จำลอง ศีรษะแตกโลหิตหลั่งไหล สิ้นสติในบัดดล

ผู้ชมดูล้วนเป็นมือดี ฝีมือของหงส์เทียนน้ำนี้ต่ำช้าเกินไป ไหนเลยดูไม่ออก ? เฮ้งเกี่ยมเอ็งสองพี่น้องความจริงคิดลงมือ เห็นหงส์เทียนน้ำเอาแต่หลบหนี กลับทำร้ายสหาย มันสองพี่น้องสบตากันวูบ สีหน้าปรากฏแววเหยียดหยาม ไม่ยอมลงมืออีก

โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"หากปล่อยให้โจรโฉดนี้หลบหนีออกนอกกำแพงล้อม ก็ต้องเปลืองมือเปลืองเท้าขึ้น อย่าว่าแต่มันมีกำลังหนุนอยู่นอกกำแพงล้อมแน่นอน"

เห็นสองเท้ามันเพิ่งหยุดยืนบนกำแพงล้อม ก็ลอยตัวกระโดดปราด ชิงสกัดขัดขวาง

หงส์เทียนน้ำเพิ่งยืนหยัดบนกำแพงล้อม เบื้องหน้าพลันเพิ่มคนผู้หนึ่ง ได้แสงจันทร์สาดส่องเห็นชัดแจ้ง กลับเป็นคู่แค้นโอ้วฮุย ความตระหนกครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก พลิกข้อมือขวา แทงมีดสั้นจากเบื้องล่างขึ้นมา ใส่ท้องน้อยโอ้วฮุยอย่างรวดเร็ว โอ้วฮุยตวัดเท้าซ้ายขึ้น ปลายเท้าเตะถูกข้อมือมัน มีดสั้นก็ปลิวกระเด็นขึ้น ตกลงที่นอกกำแพง

หงส์เทียนน้ำก็ดุดันอำมหิตยิ่ง บนกำแพงล้อมมีพื้นที่เพียงเชียะเศษ กลับใช้วิธีต่อสู้ประชิดตัว มีดสั้นพอแทงผิด หมัดซ้ายก็ต่อยตามติดออก โอ้วฮุยไม่ดีโต้ยืดอกเกร็งกำลังภายใน รับหมัดของมันอย่างหักโหม เสียงโครมคราหนึ่ง หงส์เทียนน้ำถูกหมัดตนเองกระแทกสะท้อนกลับมา เสียหลักร่วงหล่นลงจากกำแพงล้อม

โอ้วฮุยกระโดดตามติด ยกเท้าเหยียบลง หงส์เทียนน้ำกลิ้งตัวหลบหลีกถีบเท้าทั้งสองทะยานขึ้นบนกำแพงล้อมอีกครา คราครั้งนี้ โอ้วฮุยไม่อนุญาตมันยืนหยัดบนกำแพงล้อมอีก กวัดแกว่งสองแขนด้วยท่าเจ่กเฮาะซงเทียน (กระเรียนเดี่ยวโผพุ่งฟ้า) พุ่งสูงกว่าหงส์เทียนน้ำหลายเชียะ เมื่อทิ้งร่างลง พอดีขี่ลงบนหัวไหล่มัน สองเท้าหนีบลำคอมันไว้

หงส์เทียนน้ำลมหายใจขาดห้วง ทราบดีว่าไม่มีหนทางรอด ดังนั้นพริ้มตารอความตาย โอ้วฮุยร้องว่า

"โจรโฉด วันนี้จะให้ท่านชดใช้กรรมชั่ว"

ยกฝ่ามือขึ้น หมายฟาดลงบนขม่อมมัน

บทที่ ๑๔
เสื้อม่วงพลิ้วเทียนแดงเคลื่อน

ทันใด รู้สึกมีกระแสลมดังขึ้นที่ด้านหลัง คนผู้หนึ่งตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว

"ในเงื้อมมือละเว้นผู้คน"

ไม่ทันขาดคำ คมมีดบรรลุถึงต้นคอแล้ว ฝีมือครั้งนี้รวดเร็วยิ่ง โอ้วฮุยไม่ทันฟาดฝ่ามือลง รีบเบี่ยงศีรษะหลบหลีกจากมีดด้านหลัง วกแขนพลิกมือเกี่ยวใส่ข้อมือศัตรูทางด้านหลัง

คนผู้นั้นมีฝีมือปราดเปรียว พอจ้วงแทงพลาดผิดก็พลิกเพลงกระบวนท่าสะบัดมีดสั้นควับควับ แยกย้ายแทงใส่ชายโครงซ้ายขวาของโอ้วฮุย โอ้วฮุยหันกายไม่ได้ ได้แต่กระโดดขึ้นจากหัวไหล่หงส์เทียนน้ำ โถมไปเบื้องหน้า คนผู้นั้นตามติดดุจเงาตามตัว คุกคามเข้ามาโดยกระชั้นชิด

โอ้วฮุยกระซากเสียงว่า

"อ้วงโกวเนี้ย ท่านไฉนสร้างความลำบากใจแก่ข้าพเจ้าอยู่ร่ำไป ?"

พอเหลียวหน้าไป เห็นคนถือมีดสั้นสวมเสื้อสีม่วง ผิวกายขาวผุดผาด ศีรษะโพกผ้าเขียว คืออ้วงจี่อีเอง !

ได้แสงจันทร์สาดส่อง เห็นนางคล้ายยิ้มคล้ายบึ้ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าขอรับทราบวิชามือเปล่าชิงอาวุธของโอ้วตั่วกอ"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"วันข้างหน้ายังยาวนาน ไม่รีบร้อนในบัดดล"

ขณะจะโถมเข้าหาหงส์เทียนน้ำ อ้วงจี่อีพลันสะอึกเข้ามา มีดสั้นจี้ใส่ลำคอมัน กระบวนท่านี้จู่โจมในตำแหน่งที่มิอาจไม่ช่วยเหลือ โอ้วฮุยได้แต่ลดศอก ฟาดฝ่ามือเฉียง ๆ ใส่หัวไหล่นาง

ชั่วพริบตา ทั้งสองใช้ความรวดเร็วสู้ความรวดเร็ว ประมือกันสิบกว่ากระบวนท่า เห็นประกายมีดวูบวาบ เงาฝ่ามือพลิ้วพราย บันดาลให้ผู้ชมดูอกสั่นขวัญแขวน

จิวทิเจียว จังทิอาว สองพี่น้องตระกูลเฮ้งและพวก ล้วนไม่รู้จักอ้วงจี่อี เห็นนางพลันปรากฏกายช่วยเหลือหงส์เทียนน้ำในยามคับขัน ทั้งมีพลังฝีมือสูงเยี่ยมปานนี้ ล้วนบังเกิดความตื่นเต้นสงสัยยิ่ง

พลันได้ยินโอ้วฮุยตวาดคำหนึ่ง ทั้งสองพลิกตัวขึ้นบนกำแพงล้อมโดยพร้อมเพรียง จากนั้นทะยานออกนอกกำแพงล้อมโดยพร้อมเพรียง อ้วงจี่อีตวัดมีดสั้นทิ่มแทง ทุกกระบวนท่าไม่ห่างจากจุดสำคัญโอ้วฮุย ลงมือราวเสี่ยงชีวิต โอ้วฮุยไหนเลยกล้าเลินเล่อ รับศึกอย่างจริงจัง

ได้ยินหงส์เทียนน้ำเปล่งเสียงหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"น้องแซ่โอ้ว เล่ากอกอ (พี่ผู้ชรา) ขอตัวแล้ว โอกาสหน้าพบกันใหม่"

เสียงหัวร่อยิ่งมายิ่งห่างไกล ในรัตติกาลฟังดูคล้ายนกราตรีร่ำร้อง

โอ้วฮุยเดือดดาลเป็นการใหญ่ คิดไล่ติดตามไป กลับถูกอ้วงจี่อีพัวพันไว้ ไม่อาจปลีกตัวได้ ต้องตวาดด้วยโทสะ

"อ้วงโกวเนี้ย ข้าพเจ้ากับท่านไม่มีข้ออริบาดหมาง..."

ไม่ทันขาดคำ ประกายสีขาววูบขึ้น มีดสั้นจู่โจมถึงตัวแล้ว

ยอดฝีมือประกระบวนท่า ตัดสินความเป็นตายในพริบตา ไม่อาจหุนหัน

วู่วามได้ โอ้วฮุยเพียงมีฝีมือสูงล้ำกว่าอ้วงจี่อี แต่คนหนึ่งมือเปล่า คนหนึ่งมีมีด เห็นศัตรูคิดหลบหนีอีกครา พอแบ่งแยกสมาธิกลับถูกแทงใส่ไหล่ซ้าย เสียงฉี่คราหนึ่ง มีดสั้นกรีดเสื้อผ้าหัวไหล่ขาดออก ยามนี้อ้วงจี่อีเพียงลดมือขวาลง หัวไหล่โอ้วฮุยต้องรับบาดเจ็บ ถูกาดนางพลิกข้อมือ กลับตวัดมีดขึ้น โอ้วฮุยเพียงรู้สึกหัวไหล่เย็นวูบ กลับไม่ได้รับบาดเจ็บใด ต้องงงงันวูบ ครุ่นคิดขึ้น

"นางไยต้องยั้งมือไว้ไมตรี ?"

อ้วงจี่อีหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว พลิกมีดสั้นโยนให้กับมัน จากนั้นดึงแส้อ่อนจากหว่างเอว กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"โอ้วตั่วกอ พวกเราประลองอาวุธสักครา"

โอ้วฮุยยื่นมือหมายรับมีดสั้น พลันได้ยินเที้ยเล้งซู่ส่งเสียงร้องบนกำแพงล้อมว่า

"ใช้ดาบเถอะ"

พลางเหวี่ยงดาบของโอ้วฮุยลงมา ที่แท้เที้ยเล้งซู่เห็นโอ้วฮุยมือเปล่าหมัดเปลือย กริ่งเกรงพลาดท่าเสียที จึงวิ่งเข้าห้องไปหยิบฉวยอาวุธของมันมา

อ้วงจี่อีร้องว่า

"ม่วยจื้อที่นุ่มนวลเอาใจนัก"

พลันสะบัดแส้อ่อน พุ่งวาบมายังกำแพงล้อม เที้ยเล้งซู่กระโดดปราดเข้าไป อ้วงจี่อีทิ้งแส้แตะกับกำแพง ยืมกำลังลอยตัวเข้าไปดุจวิหคตัวมหึมา ได้แสงจันทร์สาดส่อง ชายเสื้อนางโชยพัดพลิ้ว ดุจดั่งเทพธิดาเหินเวหา ร่างไม่ทันสัมผัสพื้น ก็ตวัดแส้ดังหวีด จู่โจมใส่กลางหลังเที้ยเล้งซู่ ร้องว่า

"เที้ยม่วยจื้อ ลองรับข้าพเจ้าสามกระบวนท่า"

เที้ยเล้งซู่เบี่ยงตัวก้มศีรษะ หลบเลี่ยงจากแส้นี้ แต่อ้วงจี่อีพลิกแพลงกระบวนท่ารวดเร็ว แส้อ่อนวกซ้ายวนขวา ถึงกับห่อหุ้มเที้ยเล้งซู่อยู่ในเงาแส้

โอ้วฮุยทราบว่าเที้ยเล้งซู่ไม่ใช่คู่มือของนาง ดอนนี้หากไล่ล่าฆ่าหงส์เทียนน้ำ เกรงว่าอ้วงจี่อีจะลงมือด้วยอำมหิต มาดรว่าต้องสูญเสียโอกาสเหมาะ ก็ได้แต่เลิกรา โลดละลิ่วเข้าสวนดอกไม้ เสือกดาบพลางร้องว่า

"ท่านคิดทดสอบก็ทดสอบ"

อ้วงจี่อีกล่าวว่า

"ตั่วกอที่นุ่มนวลเอาใจนัก"

พลางวกแส้อ่อน ม้วนใส่ปลายดาบโอ้วฮุย

คนทั้งสองต่างใช้อาวุธที่ถนัดมือ พอประมือกัน สภาพย่อมผิดแผกจากเมื่อครู่ ที่โอ้วฮุยใช้เป็นเพลงดาบตระกูลโอ้ว ในความอ่อนแฝงความแข็ง ในความแข็งแฝงความอ่อน ยามรวดเร็วคล้ายสายฟ้าคะนองฝน ยามหนักแน่นเช่นขุนเขาบรรพต เพลงแส้ของอ้วงจี่อีก็แคล่วคล่องครอบคลุมไพศาล เป็นบุคลิกภาพของมือดี ชั่วพริบตา ทั้งสองหักหาญกันสามสิบกว่ากระบวนท่า นับว่าแส้อ่อนสะบัดดุจงูอันปราดเปรียว ดาบฟาดฟันดังพยัคฆ์เผ่นโผน

ฉิ้งไหนจือ จิวทิเจียว สองพี่น้องตระกูลเฮ้ง และพวกชมดูจนตื่นเต้นตระหนกยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"คนทั้งสองนี้อายุยังเยาว์ กลับมีพลังฝีมือถึงระดับนี้"

ซึ่งความจริง การประลองอาวุธของทั้งสองตอนนี้ ล้วนใช้พลังฝีมือเพียงหกเจ็ดส่วน โอ้วฮุยเห็นอ้วงจี่อีพอถึงคราดับขัน กลับละเว้นท่าไม้ตาย ใต้ดาบของตนก็อ่อนข้อให้หลายส่วน ทางหนึ่งต่อสู้ ทางหนึ่งครุ่นคิด

"นางปฏิบัติต่อเราเช่นนี้ ที่แท้มีจิตเจตนาใด ?"

เมื่อครู่จิวทิเจียว จังทิอาว ฮึงตงเซี้ยงทั้งสามลงมือจัดการโอ้วฮุย ล้วนไม่อาจมีเปรียบ เหล่านายทหารทราบว่า หากสู้กันตัวต่อตัวไม่ใช่คู่มือของมัน เห็นอ้วงจี่อีพัวพันโอ้วฮุยไว้ นับเป็นโอกาสลงมืออันประเสริฐ

ทุกผู้คนสบตากันวูบ แสร้งเป็นจับตาชมดูการต่อสู้ แต่กระจายอยู่รอบกายทั้งสอง คุกคามเข้าใกล้ช้า ๆ คิดผนึกกำลังจู่โจมโอ้วฮุย

ยอดฝีมือวิชาบู๊ยามลงมือ ต่างสอดส่ายสายตามองสี่ทิศเงี่ยหูฟังแปดทาง ท่าทีของจิวทิเจียวและพวกโอ้วฮุยย่อมเห็นกับตา อดร้อนรุ่มมิได้ ครุ่นคิดขึ้น

"คนเหล่านี้หากกลุ้มรุมเข้ามา เราเอาตัวรอดไม่ยากนัก แต่ไม่อาจปลีกตัวไปดูแลยี่ม่วยได้แล้ว"

สายตายามกวาดมอง เห็นเที้ยเล้งซู่ยืนอยู่ด้านข้าง กลับมีสีหน้าเป็นปรกติ ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

"ดูท่าได้แต่โค่นอ้วงโกวเนี้ยล่าถอยก่อน ค่อยจัดการกับผู้อื่น"

ขบคิดถึงตอนนี้ ฟาดฟันควับ ควับ ควับ ติดต่อกันสามดาบ ล้วนเป็นกระบวนท่ากราดเกรี้ยวในเพลงดาบตระกูลโอ้ว อ้วงจี่อีหลบหนึ่งด้านสอง ชมเชย

"เพลงดาบที่ดี"

พลันวกแส้ยาวกลับ กลับไม่ด้านทานเพลงดาบที่แทงใส่หว่างเอวตนเอง ใช้ท่าหงส์ฮ้วงซาเตี้ยมเท้า (หงสาสามผงกหัว) จี้ใส่ใบหน้าจิวทิเจียว จังทิอาว ฉิ้งไหนจือทั้งสามคราหนึ่ง กระบวนท่านี้ใช้ออกอย่างกะทันหัน ทั้งสามรีบพุ่งถอยไปด้านหลัง จังทิอาวชักช้าไปก้าวหนึ่ง ปลายแส้เฉียดผ่านหน้าผาก ลากเป็นริ้วรอยโลหิตสายหนึ่ง

ยามนั้น ปลายดาบของโอ้วฮุยก็ห่างจากหว่างเอวนางเพียงเซียะเศษ เห็นนางพลันใช้แส้ขับไล่ศัตรูให้กับตน ดังนั้นตรึงแขนขวา ดาบยาวหยุดค้างไว้ในห้วงคับขันจวนเจียน การสะกดอาวุธหยุดนิ่งอยู่กลางอากาศ ยังยากเย็นกว่าทำร้ายศัตรูมากนัก อ้วงจี่อีชะม้ายมองโอ้วฮุย กล่าวว่า

"ท่านไฉนไม่แทง ?"

พลันได้ยินจังทิอาวร้องว่า

"กอกอม่วยม่วยที่นุ่มนวลเอาใจนัก"

อ้วงจี่อีหน้าเครียดลง รั้งแส้กลับมาคาดเอว กล่าวกับโอ้วฮุยว่า

"โอ้วตั่วกอ ท่านแนะนำวีรบุรุษผู้กล้าเหล่านี้ต่อข้าพเจ้าสักครา"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ตกลง ท่านนี้คือเจ้าสำนักหมัดโป๊ยเก๊กฉิ้งไหนจือฉิ้งตั่วเอี้ย ท่านนี้คือเจ้าสำนักเล็บเหยี่ยวห่านป่าเหินจิวทิเจียวจิวตั่วเอี้ย"

จากนั้นแนะนำเฮ้งเกี่ยมเอ็ง เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกสองพี่น้อง จังทิอาว อวงทิงัก และพวกให้รู้จัก

ยามนี้เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกช่วยเหลือฮึงตงเซี้ยงฟื้นคืนสติมา ได้ยินฮึงตงเซี้ยงแผดด่าหงส์เทียนน้ำไม่ขาดปาก บอกว่า "คนด่ำช้าไร้ยางอายเช่นนี้ เราไม่เลิกรากับมันเด็ดขาด" สุดท้ายโอ้วฮุยแนะนำว่า

"ท่านนี้คืออ้วงโกวเนี้ย"

พลันฉุกใจคิด กล่าวอีกว่า

"อ้วงโกวเนี้ย เป็นเจ้าสำนักรวมของสำนักองคุลีมาล สำนักกระบี่แปดเซียน สำนักแส้เก้ามังกรตระกูลเอ็กรวมสามสำนัก"

ทุกผู้คนพอฟัง ล้วนบังเกิดความตื่นตระหนก แม้คาดว่าโอ้วฮุยไม่กล่าว

โป้ปด แต่สีหน้าต่างปรากฏแววไม่เชื่อถือ อ้วงจี่อียิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านยังกล่าวไม่กระจ่างชัด สำนักดาบคุนลุ้น สำนักกระบี่เทียนขี่ (พลังฟ้า) สำนักหมัดนาจาทั้งสามสำนัก ก็เชิญข้าพเจ้าเป็นเจ้าสำนักด้วย"

โอ้วฮุยส่งเสียงดังอ้อกล่าวว่า

"ที่แท้โกวเนี้ยดำรงตำแหน่งเจ้าสำนักอีกสามสำนัก ขอแสดงความยินดีด้วย"

อ้วงจี่อีกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ขอบคุณ ข้าพเจ้าขึ้นสู่นครหลวงครั้งนี้ ความจริงคิดเป็นเจ้าสำนักรวมของสิบสำนัก แต่บ้อแซจื้อแห่งสำนักบู๊ตึง ข้าพเจ้าสู้มันไม่ได้ ได้ตี๋เซี่ยงซือแห่งวัดเสียวลิ้มยี่ ข้าพเจ้าไม่กล้าดอแย ประจวบกับที่นี้มีเจ้าสำนักสามท่านอยู่ที่นี้นี่ ซู่เล่าซือ (ครูมีฝีมือแซ่ซู่) เจ้าสำนักลุ้ยเตี๋ยงมึ้ง (สำนักวิชชุอสนี) มัวเล่าฮูจื้อของท่านมาถึงนครหลวงหรือไม่ ?"

คนแซ่ซู่ที่ใช้กั้นหยั่นอสนีแซ่ซู่นามซง พอฟังนางถามถึงซือแป๋ จึงกล่าว

"ซือแป๋เราไม่เคยเข้าสู่แผ่นดินตงง้วน มีเรื่องใดล้วนมอบให้ศิษย์ทั้งหลายกระทำ"

"ประเสริฐ ท่านเป็นตั่วซือเฮีย นับเป็นเจ้าสำนักครึ่งหนึ่ง คืนนี้ข้าพเจ้าจะช่วงชิงตำแหน่งเจ้าสำนักครึ่ง เจ้าสำนักรวมของสิบสำนักเป็นไม่สำเร็จ เก้าสำนักครึ่งก็พอใช้ได้แล้ว"

คำพูดพอกล่าว จิวทิเจียวและพวกล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป ฉิ้งไหนจือหัวร่อ ฮา ฮา กล่าวว่า

"เจ้าสำนักองคุลีมาล บ้วนเฮาะเซียบ้วนตั่วกอกับเรา มีไมตรีคบหาหลายสิบปี ไม่ทราบไฉนถ่ายทอดตำแหน่งเจ้าสำนักแก่โกวเนี้ย ?"

อ้วงจี่อีกล่าวว่า

"บ้วนตั่วเอี้ยตายแล้ว ซือตี๋มันเล้าเฮาะจินสู้ข้าพเจ้าไม่ได้ ศิษย์ทั้งสามยิ่งเป็นเศษสวะ พวกเราประลองหมัดมวยกัน ตำแหน่งเจ้าสำนักนี้ไม่ยกก็ต้องยกให้ฉิ้งเล่าซือ ข้าพเจ้าจะรับทราบเพลงหมัดโป๊ยเก๊กของท่านก่อน ค่อยประกระบวนท่ากับจิวเล่าซือ เฮ้งเล่าซือ ซู่เล่าซือทั้งสาม ข้าพเจ้าเป็นเจ้าสำนักรวมของเก้าสำนักครึ่ง จะได้ไปเผยโฉมในการชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดิน"

คำพูดเหล่านี้กลับไม่เห็นจิวทิเจียว ฉิ้งไหนจือ และพวกทั้งสามอยู่ในสายตา

นางออกปากท้าทายเช่นนี้ จิวทิเจียว เฮ้งเกี่ยมเอ็งและพวกล้วนเป็นยอดฝีมือเลื่องชื่อ ต่อให้ต้องดับดิ้นสิ้นชีวิต ก็ไม่อาจล่าถอยด้วยจิตขลาดเขลาเด็ดขาด จิวทิเจียวกล่าวว่า

"โกวเนี้ยยินยอมแนะนำสั่งสอน สำนักเราทั้งหมดรู้สึกเป็นเกียรติยิ่ง เพียงแต่ซือเฮียตี่ทั้งหลายล้วนโง่เขลา เพียงฝึกวิชาฝีมือสำนักเล็บเหยี่ยวห่านป่าเหินที่ซือแป๋ผู้ล่วงลับตกทอดมา หารู้จักวิชาฝีมือสำนักอื่นไม่"

อ้วงจี่อียิ้มพลางกล่าวว่า

"ย่อมแน่นอน ข้าพเจ้าหากไม่ใช้วิชาฝีมือสำนักเล็บเหยี่ยวห่านป่าเหิน ไหนเลยเป็นเจ้าสำนักเล็บเหยี่ยวห่านป่าเหินได้ ?"

จิวทิเจียวและจังทิอาวล้วนขุ่นแค้นจนหน้าเหลืองคล้ำ สองซือเฮียตี่สบตากันวูบ ล้วนครุ่นคิดขึ้น

"ต่อให้เป็นยอดฝีมือกล้าแข็งกว่านี้ ก็ไม่กล้าดูแคลนสำนักเล็บเหยี่ยวห่านป่าเหิน ท่านอาศัยอิทธิพลของผู้ใด มาอาละวาดที่นครหลวง ?"

พวกมันรับของขวัญล้ำค่าของหงส์เทียนน้ำ เสนอหน้าไกล่เกลี่ยให้กับมัน ไม่สามารถกระทำสำเร็จเพียงขุ่นข้องใจ แต่โกวเนี้ยผู้นี้กลับกล้าช่วงชิงตำแหน่งเจ้าสำนัก ไหนเลยไม่จัดการได้ ?

ฉิ้งไหนจือทราบว่าคืนนี้มิอาจไม่ลงมือ เมื่อครู่เห็นวิชาฝีมือของอ้วงจี่อีคู่คี่กับโอ้วฮุย ตนเองกลับเคยพ่ายแพ้ในเงื้อมมือโอ้วฮุย ดังนั้นคิดให้นางต่อสู้กับจิวทิเจียวทั้งหลายก่อน จนเสื่อมสูญสิ้นเรี่ยวแรง ตนเองค่อยฉกฉวยเอาเปรียบ จึงกล่าว

"จิวเล่าซือ เฮ้งเล่าซือมีพลังฝีมือสูงเยี่ยมกว่าผู้น้องมากนัก ผู้น้องหลบซ่อนอยู่ด้านหลังเถอะ"

อ้วงจี่อียิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านไม่บอกข้าพเจ้าก็ทราบ พลังฝีมือของท่านสู้พวกมันไม่ได้ ข้าพเจ้าจะจัดการผู้อ่อนแอก่อนเพื่อออมกำลังไว้ต่อสู้กับผู้เข้มแข็ง เบื้องนอกพื้นหญ้าลื่น พวกเราประกระบวนท่าภายในเก๋ง มาเถอะ"

ขยับกายวูบเข้าเก๋ง สองเท้ายืนชิดกัน ลดไหล่ย่อเอว ประกบนิ้วทั้งห้าใจกลางฝ่ามือหงายขึ้น รองอยู่เหนือท้องน้อย เป็นท่วงท่าเริ่มต้นในหมัดโป๊ยเก๊ก

นามไฮวัดังพ่องัวย (โอบจันทร์กับอก)

ฉิ้งไหนจือใจหายวาบ ครุ่นคิดขึ้น

"วิชาฝีมือสำนักเรา แพร่หลายไม่กว้างขวางนัก แต่กระบวนท่าโอบจันทร์กับอกนี้ ไหล่ซ้ายต่ำไหล่ขวาสูง มือซ้ายเฉียงมือขวาตรง นับเป็นยอดวิชาของสำนักเรา นางเรียนจากที่ใด ?"

ชำเลืองมองโอ้วฮุยแวบหนึ่ง ครุ่นคิดสืบต่อ

"วันนั้นเราประมือกับมัน ไม่ได้ใช้ท่าเริ่มต้น ภายหลังวิจารณ์เพลงดาบของสำนักกับมัน ก็ไม่ได้เอ่ยถึงกระบวนท่านี้ ย่อมไม่ใช่มันถ่ายทอดแก่สตรีนางนี้"

ในใจเคลือบแคลงสงสัย แต่ไม่แสดงออกทางสีหน้า กล่าวว่า

"อย่างนั้นให้เราเคลื่อนย้ายโต๊ะเก้าอี้ก่อน จะได้ไม่ขัดมือขวางเท้า"

อ้วงจี่อีกล่าวว่า

"ฉิ้งเล่าซือกล่าวผิดแล้ว เพลงหมัดสำนักเราประกอบด้วยพลิกฝ่ามือ พับข้อมือ สงวนท่าที คลี่ขยาย แบ่งเป็นเคล็ด โอบ ฟาด ลอย ปิด เตะ ถีบ กวาดแขวน แปดท่วงท่า ถือหลักโลดแล่นแคล่วคล่อง หากดำหนิโต๊ะเก้าอี้ขัดมือขวางเท้า ขณะต่อสู้เสี่ยงชีวิตกับศัตรู หรือจะเรียกศัตรูขนย้ายโต๊ะเก้าอี้ก่อน ?"

คำพูดเหล่านี้ คล้ายเจ้าสำนักสั่งสอนศิษย์ผู้เยาว์ แต่กลับบ่งบอกเคล็ดวิชาของหมัดโป๊ยเก๊กโดยไม่ผิดพลาด

ฉิ้งไหนจือหน้าแดงวูบ ไม่กล่าวว่ากระไร ก้มเอวกระโดดเข้าเก๋ง มือซ้ายผลักกระแทกออกด้วยท่าซุยซัวเส็ก (ท่วงท่าผลักภูเขา) อ้วงจี่อีสั่นศีรษะกล่าวว่า

"กระบวนท่านี้ไม่ดี"

นางไม่ปิดป้อง เพียงก้าวไปทางซ้ายหนึ่งก้าว เบื้องหน้าฉิ้งไหนจือปรากฏโต๊ะกางกั้นไว้ ฝ่ามือนี้ไม่อาจผลักถึงร่างนาง

ฉิ้งไหนจือก็พลิกแพลงกระบวนท่ารวดเร็ว ใช้ท่าทิวโป่วฮ้วงมิ่นทุ้ย (สืบเท้าพลิกทุบ) เอี้ยวจื้อฮวงชิง (นกเหยี่ยวรุ้งพลิกตัว) พีคั่วเจี้ย (ฝ่ามือฟาดแขวน) ติดต่อกันสามกระบวนท่า อ้วงจี่อียกเท้าขวาเล็กน้อย แขนซ้ายพาดบนแขนขวาไขว้จู่โจม พลิกเป็นหมัดตรง จากนั้นต่อยเป็นหมัดลับ กลับเป็นท่าที่สี่สิบสี่ในเพลงหมัดโป๊ยเก๊กนามซังพะคี้มึ้ง (จู่โจมคู่พิสดาร)

นี่ความจริงเป็นกระบวนท่าอันภาคภูมิของฉิ้งไหนจือ แต่อ้วงจี่อีใช้รวดเร็ว

ยิ่ง ฉิ้งไหนจือไม่ทันระวัง รีบพุ่งเฉียง ๆ หลบเลี่ยง เสียงโครมเมื่อชนถูกโต๊ะถ้วยชาบนโต๊ะพลิกคว่ำลงสามใบ อ้วงจี่อียิ้มพลางกล่าวว่า

"ระวัง"

เอี้ยวซ้ายเอี้ยวขวา หนึ่งก้าวสามวน สามก้าวเก้าวน ใช้กระบวนท่าในหมัดโป๊ยเก๊กออกดุจห่าฝน ฉิ้งไหนจือปิดป้องต้านรับ เห็นกระบวนท่าที่นางใช้ออกแม้เป็นเพลงหมัดของสำนัก แต่บัดเดี๋ยวเร็วบัดเดี๋ยวช้า บัดเดี๋ยวเฉียงซ้ายเฉียงขวาผิดแผกจากวิชาฝีมือของสำนัก

อ้วงจี่อีกล่าวว่า

"ท่านไฉนเอาแต่ปิดป้องโดยไม่ตีโต้ ที่ท่านใช้เป็นเพลงหมัดโป๊ยเก๊ก หาใช่เพลงหมัดถูกต่อยไม่"

ฉิ้งไหนจือส่งเสียงด่าคำหนึ่ง ใช้ออกด้วยท่าแซเล้งซุกจุ้ย (มังกรเขียวพ้นน้ำ) หมัดซ้ายงองุ้ม หมัดขวาต่อยออกดังหวีด อ้วงจี่อีตอบโต้ด้วยท่าซอชิ่วจึ่งคุ้ง (กักมือขมวดหมัด) พลันพลิกมือคว้าจับข้อมือขวามัน บิดไขว้กับกลางหลังพร้อมกับนั้นมือซ้ายยื่นปราดออก สี่นิ้วอยู่หน้านิ้วหัวแม่มืออยู่หลัง คร่ากุมจุดโกยเจ็งของมัน เสือกวูบไปเบื้องหน้า กดร่างมันลงบนโต๊ะ ปากพอดีจ่อกับถ้วยชาดวาดว่า

"ดื่มน้ำชา"

วิชาฮุงกึงซ่อกุ๊กซิ่ว (มือแยกเอ็นบิดกระดูก) นี้ เป็นวิชาพื้นเพของทุกค่ายสำนัก เพียงแต่ลงมือรวดเร็ว นิ้วมือฉิ้งไหนจือขณะกระทบถูกข้อมือของนางตลอดทั้งร่างก็ถูกสยบไว้ ถึงกับทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล แผดด่าว่า

"นางแพศยา"

อ้วงจี่อีแผ่พุ่งพลังเย็น เสียงกร๊อบคราหนึ่งกระดูกไหล่ขวาของฉิ้งไหนจือก็หลุดจากข้อ นางคลายมือออก ทรุดนั่งลงบนเก้าอี้กลมยิ้มอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ตำแหน่งเจ้าสำนักนี้ ท่านจะยกให้หรือไม่ ?"

ฉิ้งไหนจือเจ็บปวดจนเหงื่อยะเยียบผุดพรายทั่วหน้าผาก ไม่กล่าวว่ากระไร สาวเท้าปราดออกจากเก๋ง เฮ้งเกี่ยมเอ็งสืบเท้าไป มือซ้ายดันแขนขวามัน มือขวาจับต้นคอมัน ผลักแล้วส่งวูบ ดันกระดูกไหล่คืนสู่ข้อเดิม เหลียวหน้ามากล่าวว่า

"หมัดโป๊ยเก๊กของอ้วงโกวเนี้ยสูงเยี่ยมจริง ๆ เราจะรับทราบฝ่ามือแปดทิศ

ของท่านดู"

พลางสาวเท้าเข้าเก๋ง

อ้วงจี่อีเห็นมันมีฝีเท้าหนักแน่น ทราบว่าคนผู้นี้เป็นศัตรูเข้มแข็งผู้หนึ่ง ผู้ที่ฝึกปรือฝ่ามือแปดทิศวนร่าง ความจริงมีฝีเท้าแผ่วพลิ้ว ยามเดินเหินเท้าคล้ายไม่สัมผัสพื้น แต่เฮ้งเกี่ยมเอ็งฝีเท้าหนักหน่วง ฝุ่นละอองคละคลุ้ง แสดงว่าบรรลุถึงขั้น "จากหนักหาเบา จากเบาคืนสู่หนัก" มีพลังการฝึกปรือหลายสิบปี สุดที่คนเองจะเห็นหลังได้

โอ้วฮุยสาวเท้าเข้าเก๋ง หยิบถ้วยชาจิบคำหนึ่ง กล่าวเบา ๆ

"คนผู้นี้ร้ายกาจยิ่ง ไม่อาจประมาทศัตรู"

อ้วงจี่อีหรุบเปลือกตาลง กล่าวเบา ๆ

"ข้าพเจ้าทำลายเรื่องใหญ่ของท่านหลายครั้ง ท่านไม่ตำหนิข้าพเจ้าหรือ ?"

คำถามนี้ถามจนโอ้วฮุยไม่อาจตอบได้ บอกว่าไม่ตำหนินาง ช่วยเหลือหงส์เทียนน้ำจากเงื้อมมือตนสามครั้งสามครา หากบอกว่าตำหนิ ภายใต้ประกายตาคล้ายมีรักคล้ายไร้รักของนาง ไหนเลยตำหนิได้ ?

อ้วงจี่อีเห็นโอ้วฮุยเดินเข้าเก๋งตักเตือนนางระวัง สร้างความปลาบปลื้มประโลมใจยิ่ง นางความจริงกริ่งเกรงสู้ยอดฝีมือสำนักแปดทิศผู้นี้ไม่ได้ ยามนี้คึกคักอักโข กำลังขวัญเพิ่มพูน กล่าวเบา ๆ

"ท่านวางใจ"

สะกิดปลายเท้า กระโดดขึ้นบนเก้าอี้กลมตัวหนึ่ง กล่าวว่า

"เฮ้งเล่าซือ หลักวิชาของสำนักแปดทิศ ถือหลักตำแหน่งทิศเดี้ยง คุน ซุ่ง คำ จิ้น ต้วย ลี้ กึ่ง พวกเราก็ประกระบวนท่าบนเก้าอี้เหล่านี้"

เฮ้งเกี่ยมเอ็งรับคำ ก้าวขึ้นเก้าอี้กลมช้า ๆ สองมือวกเป็นวง ฝ่ามือหนึ่งนำหน้า ฝ่ามือหนึ่งอยู่หลัง

โอ้วฮุยกวาดมองอ้วงจี่อีแวบหนึ่ง ล่าถอยออกจากเก๋ง

อ้วงจี่อีกล่าวว่า

"ฟังว่าในสำนักแปดทิศ สองพี่น้องตระกูลเฮ้งมีชื่อร่วมกัน รอสักครู่เฮ้งเล่าซือพ่ายแพ้ น้องท่านยังจะลงมือหรือไม่ ?"

เฮ้งเกี่ยมเอ็งนิสัยหนักแน่น พอฟังยังอดบันดาลโทสะมิได้ ฟังจากปากคำ

นาง คล้ายยังไม่ลงมือตนเองก็พ่ายแพ้แน่นอน มันความจริงไม่ช่างเจรจา ยามเดือดดาลยิ่งไม่อาจตอบได้ เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกกระซากเสียงว่า

"เอียเท้ากล่าวเหลวไหล ขอเพียงเจ้ารับมือตั่วกอเราได้ร้อยกระบวนท่า นับแต่นี้เราสองพี่น้องจะไม่ใช้ฝ่ามือแปดทิศอีก"

ควรทราบว่า สองพี่น้องตระกูลเฮ้งมีชื่อเลื่องลือ นักบู๊ธรรมดาไม่อาจรับมือพวกมันสิบสองกระบวนท่า เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกพอเอ่ยปากก็กำหนดร้อยกระบวนท่า กลับไม่ได้ดูแคลนนาง อ้วงจี่อีชำเลืองดูมัน กล่าวเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าหลังจากโค่นพี่ท่านพ่ายแพ้ นับเป็นเจ้าสำนักแปดทิศหรือไม่ ? ท่านยังจะต่อสู้หรือไม่ ?"

เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกกล่าวว่า

"เจ้าประโคมโอ่อันใด รอจนเอาชัยกอกอเราแล้วค่อยว่ากล่าวกัน"

"ข้าพเจ้าจึงคิดถามให้กระจ่างชัด"

เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกไม่ทันตอบคำ เฮ้งเกี่ยมเอ็งชิงถามว่า

"ซือแป๋เจ้าเป็นใคร ?"

อ้วงจี่อีกล่าวว่า

"ท่านถามสังกัดสำนักอาจารย์ข้าพเจ้าไยกัน ?"

นางกลอกตากลมโตตลบหนึ่ง ก็เข้าใจด้วยปัญญาไว กล่าวว่า

"เฮ้งเล่าซือบันดาลโทสะ คิดลงมือด้วยอำมหิต ดังนั้นถามไถ่ซือแป๋ข้าพเจ้าก่อน ซือแป๋ข้าพเจ้ามีชื่อกระเดื่องดังไป บอกออกมาเกรงว่าจะข่มขวัญท่าน ข้าพเจ้าจะไม่บกซือแป๋ออกมา ท่านใช้ไม้ตายของสำนักแปดทิศอย่างเต็มที่"

คำพูดนี้เปิดเผยความในใจของเฮ้งเกี่ยมเอ็ง มันเห็นอ้วงจี่อีต่อสู้กับโอ้วฮุยก่อน จากนั้นสยบฉิ้งไหนจือ มีพลังฝีมือไม่ต่ำทราม ต้องมีความเป็นมาใหญ่หลวง หากทำร้ายนางบาดเจ็บสาหัส กริ่งเกรงซือแป๋นางรังควานมันในภายหลัง พอฟังนางกล่าวเช่นนี้จึงกล่าว

"ท่านทั้งหลายในที่นี้โปรดเป็นพยาน"

ฟาดฝ่ามือออกดังหวีด พลังฝ่ามือไม่ทันใช้ออก ร่างก็เคลื่อนไหวตามฝ่ามือ เหยียบทิศคุนมุ่งทิศลี้เคลื่อนย้ายเปลี่ยนตำแหน่ง อย่าได้เห็นมันร่างอ้วนใหญ่ พอใช้ตัวเบาสำนักแปดทิศ กลับแผ่วพลิ้วราวนางแอ่นโฉบคลื่น

อ้วงจี่อีกรีดวางมือสลายพลัง จากทิศกึ่งไล่ทิศจิ้น นอกจากใช้ฝ่ามือแปดทิศ ใต้เท้าก็เหยียบย่ำตามตำแหน่งแปดทิศ เฮ้งเกี่ยมเอ็งกราดฟาดหลายฝ่ามือ ล้วนถูกนางคลี่คลายสลาย

ทั้งสองวนรอบโต๊ะกลม วิ่งตะบึงบนเก้าอี้หินสิบสองตัว คล้ายเด็กเล่นไล่จับ แต่ยิ่งวิ่งวนยิ่งรวดเร็ว ชายเสื้อกระพือพลิ้วดังพึงพับ ยามนั้นเฮ้งเกี่ยมเอ็งครุ่นคิดขึ้น

"เอียเท้านี้ไหวพริบปราดเปรียว หลอกล่อเราขึ้นบนเก้าอี้หิน ประฝ่ามือข้ามโต๊ะกับนาง พลังฝ่ามือนางความจริงสู้เราไม่ได้ แต่เมื่อกั้นกลางด้วยโต๊ะกลมตัวหนึ่ง ก็ไม่กลัวพลังฝ่ามือแกร่งกร้าวของเรา"

จากนั้นครุ่นคิดสืบต่อ

"เอียเท้านางนี้มีวิชาฝีมือสลับซับซ้อน กลับใช้ฝ่ามือแปดทิศของสำนักเราได้อย่างสมจริงสมจัง เราไยต้องใช้เพลงฝ่ามือธรรมดาพัวพันกับนาง ?"

พลันกู่ร้องดังยาวนาน สลับเท้าสับสน ใช้ฝ่ามือโยกเฉียง กลับร่ายรำไม้ตายประจำตระกูลของเฮ้งยุ่ยเอี้ยงผู้เป็นบิดา นามโป๊ยดิ่งโป๊ยข่วยเจี้ย (ฝ่ามือแปดทิศแปดพยุหะ) ออกมา

เพลงฝ่ามือชุดนี้ เฮ้งยุ่ยเอี้ยงเพียงถ่ายทอดแก่บุตรชายทั้งสอง กระทั่งศิษย์นอกแซ่เช่นเซียงเกี่ยมเม้ง ล้วนไม่ถ่ายทอดให้ ในฝ่ามือแปดทิศแฝงด่ายกลแปดพยุหะ สี่ตรงสี่พิสดาร สี่เปิดสี่ปิด พลิกแพลงกลับกลายซับซ้อน มาตรว่าอยู่ในเก๋งพักร้อนเล็ก ๆ หลังหนึ่ง แต่ก็แฝงหลักด่ายกลเตรียมทำศึก

ฝ่ามือแปดทิศแปดพยุหะนี้ อย่าว่าแต่อ้วงจี่อีไม่เคยร่ำเรียน กระทั่งได้ยินก็ไม่เคยได้ยินมา เนื่องเพราะเป็นไม้ตายเร้นลับของเฮ้งยุ่ยเอี้ยง ด้วยภูมิรอบรู้ของซือแป๊นาง ยังไม่อาจทราบได้ อ้วงจี่อีด้านรับหลายฝ่ามือ ถึงกับตาลายพร่าพราย ลอบคร่ำครวญในใจ โอ้วฮุยที่คุมเชิงอยู่นอกเก๋งก็ทราบว่าผิดท่า เพียงแต่อ้วงจี่อีลั่นปากช่วงชิงตำแหน่งเจ้าสำนักแปดทิศ ตนเองไม่อาจสอดมือช่วยเหลือได้ พลันเห็นอ้วงจี่อียกเท้าซ้าย กระโดดขึ้นบนพื้นโต๊ะ กล่าวว่า

"บนเก้าอี้เคลื่อนไหวไม่เต็มที่ พวกเราต่อสู้บนโต๊ะ เฮ้งเล่าซือ ห้ามไม่ให้เหยียบถ้วยชาถาดผลไม้แตกเสียหาย"

เฮ้งเกี่ยมเอ็งไม่กล่าวกระไร ติดตามขึ้นบนพื้นโต๊ะ ยามนี้ระยะห่างทั้งสองเคลื่อนใกล้เข้า อ้วงจี่อีไม่อาจพลิกแพลงฉาบฉวย หมัดฝ่ามือที่ฝ่ายตรงข้ามกราด

ฟาดมา ต้องปิดป้องต้านรับตรง ๆ แต่ได้เท้ากลับมีเปรียบ ที่แท้บนโต๊ะวางถ้วยชาสิบสองใบ ถาดผลไม้สี่ใบ ล้วนวางกระจัดกระจาย เฮ้งเกี่ยมเอ็งบนพื้นโต๊ะกริ่งเกรงเหยียบถ้วยถาดแตกเสียหาย ถูกเอียเท้านางนี้หัวร่อเยาะ ดังนั้นพยายามไม่เคลื่อนย้ายฝีเท้า เอาแต่เร่งเร้าพลังฝ่ามือ คาดว่าไม่ต้องอาศัยท่าเท้าเพลงฝ่ามือเพียงกำลังภายในอันกล้าแข็ง ก็สามารถทำลายนาง

ได้ยินพลังฝ่ามือหวีดหวือ ดอกไม้ข้างเก๋งล้วนถูกพลังฝ่ามือกระแทกกระเทือนจนกลีบบุปผาร่วงพร่างพรู

อ้วงจี่อีเมื่อกระโดดขึ้นบนพื้นโต๊ะ ก็ใคร่ครวญผลได้ผลเสียแต่แรก เห็นฝ่ามือฝ่ายตรงข้ามโหมจู่โจมดุจลมคลุ้มฝนคลั่ง ดังนั้นเพียงพลิ้วกายไม่หยุดยั้งไม่หักล้างฝ่ามือกับมัน ทราบว่าขอเพียงถูกพลังฝ่ามือฝ่ายตรงข้ามดูดรั้งไว้ ก็ไม่อาจดิ้นหลุดได้ เห็นเฮ้งเกี่ยมเอ็งยกมือขวาหลอกล่อ มือซ้ายวาดเฉียง ขณะจะฟาดมือขวาออก นางพลันตวัดเท้าซ้าย เขี่ยถ้วยชาใบหนึ่งลอยเข้าหามัน

เฮ้งเกี่ยมเอ็งใจหายวาบ ถลันหลบหลีก อ้วงจี่อีคำนวณตำแหน่งหลบหลีกของมันอยู่ก่อน ตวัดสองเท้าติดต่อกัน เขี่ยถ้วยชาเจ็ดแปดใบลอยเข้าหา เฮ้งเกี่ยมเอ็งหลบหลีกได้สามใบ ไม่อาจรอดจากใบที่สี่ที่ห้า เสียงเพียะเพียะสองครา ซัดต้องหัวไหล่มัน มันสะบัดฝ่ามือฟาดใบที่เจ็ดที่แปดออกน้ำชาใบชาในถ้วยชาใบที่เก้าที่สิบกระแทกถูกทรวงอกมัน

เฮ้งเกี่ยมเอ็ง เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกพากันคำรามด้วยโทสะ อวงทิงัก ซู่ซง ฮึงตงเซี้ยงและพวก อดอุทานอย่างแตกตื่นมิได้ เห็นถ้วยชาสองใบสุดท้ายพุ่งตรงใส่ดวงตาเฮ้งเกี่ยมเอ็ง มันเดือดดาลถึงขีดสุด ฟาดฝ่ามือออกอย่างดุดัน อ้วงจี่อีที่เตะถ้วยชารบกวนศัตรู เพื่อรอคอยฝ่ามือนี้ของมัน ไหนเลยปล่อยให้โอกาสดีงามเช่นนี้หลุดลอยไป ? ดังนั้นขยับร่างอ้อนแอ้นวูบหนึ่ง ยื่นมือคว้าจับข้อมือขวาของมัน มือซ้ายคร่ากุมจุดเด็กดี้ที่ข้อพับแขนของมัน บิดแล้วผลักวูบ เสียงกร๊อบคราหนึ่ง กระดูกแขนของเฮ้งเกี่ยมเอ็งก็หลุดจากข้อ !

ฝีมือนี้ ยังคงเป็นวิชาแยกเอ็นบิดกระดูกธรรมดา ไม่ใช่กระบวนท่าลึกล้ำอันใด เพียงแต่มันลงมือรวดเร็วดุจสายฟ้า เฮ้งเกี่ยมเอ็งกลับไม่มีปัญญาหลบรอดได้ ได้รับความอัปยศไปชั่วชีวิต

เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกปรบมือทั้งสอง ลอยตัวโถมใส่ด้านหลังอ้วงจี่อี โอ้วฮุยผลัก

ฝ่ามือออก กระแทกมันถอยไปสามก้าว กล่าวว่า

"เฮ้งเฮียช้าก่อน ตกลงกันแล้วว่าสู้กันตัวต่อตัว"

เฮ้งเกี่ยมเอ็งหน้าเผือดขาว แข็งทื่ออยู่บนโต๊ะ อ้วงจี่อีครุ่นคิดขึ้น

"หากปลดปล่อยมันโดยง่ายดาย มันสองพี่น้องรวมหัวกันกู้ชื่อ เราจึงสู้พวกมันไม่ได้"

ดังนั้นไม่ยั้งมือไว้ไมตรี ฉกฉวยโอกาสที่เฮ้งเกี่ยมเอ็งไม่สามารถต่อสู้ขัดขืน บิดกระดูกแขนซ้ายมันหลุดจากข้ออีกข้างหนึ่ง จ่อนิ้วกับจุดไท้เอี้ยงของมัน ตวาดว่า

"ตำแหน่งเจ้าสำนักแปดทิศของท่านจะยกให้หรือไม่ ?"

เฮ้งเกี่ยมเอ็งพริ้มตารอความตาย หาตอบคำไม่ เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกตวาดว่า

"รีบปล่อยพี่ชายเรา ท่านคิดเป็นเจ้าสำนักก็เป็นเถอะ"

อ้วงจี่อีค่อยยิ้มเล็กน้อย กระโดดลงจากโต๊ะ เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกแบกพี่ชายขึ้น สาวเท้าก้าวปราดออกไปโดยไม่เหลียวหน้ากลับมาอีก

จิวทิเจียวกล่าวว่า

"โกวเนี้ยชิงตำแหน่งเจ้าสำนักติดต่อกันสองสำนัก นับว่าชาญฉลาดจริง ๆ ไม่ทราบมีแผนอุบายใดใช้กับเราผู้แซ่เจียวอีก ?"

คำพูดนี้หมายความว่า นางเพียงดำเนินแผนอุบายเอาชัย ไม่นับเป็นความสามารถแท้จริง อ้วงจี่อีกล่าวว่า

"กับสำนักเล็บเหยี่ยวห่านป่าเหินท่าน ยังต้องใช้ปัญญาอุบายใด ? ท่านสามซือเฮียดี่บุกเข้ามาโดยพร้อมเพรียง หรือจิวเล่าซือประกระบวนท่ากับข้าพเจ้าแต่ผู้เดียว ?"

จิวทิเจียวยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"คำพูดของอ้วงโกวเนี้ยนี้ นับว่ามองคนจากร่องประตู ดูนักบู๊ในนครหลวงจนบี้แบนแล้ว ผู้แซ่จิวต่อสู้ตั้งแต่อายุสิบสามปี ล้วนสู้ตัวต่อตัวตลอดมา"

อ้วงจี่อีส่งเสียงดังอืมม์ กล่าวว่า

"อย่างนั้นก่อนอายุสิบสามปี ท่านไม่ใช่นักสู้ผู้กล้า ชมชอบใช้สองรุมหนึ่ง"

"เฮอะ เราเริ่มฝึกฝีมือตั้งแต่อายุสิบสามปี"

อ้วงจี่อีกล่าวว่า

"หากเป็นนักสู้ผู้กล้า ก็เป็นนักสู้ผู้กล้ามาแต่กำเนิด บ้างต่อให้มีฝีมือสูง

กว่านี้ ยังคงเป็นเศษสวะ จิวเล่าซือ ข้าพเจ้าหาได้หมายถึงท่านไม่"

ไม่ทราบเพราะเหตุใด นางยังบังเกิดความเลื่อมใสเฮ้งเกี่ยมเอ็ง เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยก สองพี่น้องอยู่สามส่วน พอเห็นทีท่าอันยโสเขื่องโขของจิวทิเจียว กลับชิงชังรังเกียจอย่างบอกไม่ถูก จิวทิเจียวไหนเลยเคยถูกผู้คนหยามอัปยศเช่นนี้ ถึงกับบันดาลโทสะ แค่นเสียงดังเฮอะ อวงทิงักพลันร้องว่า

"เอียเท้ากล่าววาจากับตั่วซือกอเรา ต้องเกรงอกเกรงใจกว่านี้"

อ้วงจี่อีทราบว่ามันเป็นคนโง่งม หาแยแสสนใจไม่ กล่าวกับจิวทิเจียวว่า

"มอบออกมา วางลงบนโต๊ะ"

จิวทิเจียวกล่าวอย่างงุนงง

"ท่านว่าอะไร ?"

"ป้ายตังเอ็งทิงังไป๊ (ป้ายเหยี่ยวทองเหลืองห่านป่าเหล็ก)"

พอฟังคำ "ป้ายทองเหลืองห่านป่าเหล็ก" ต่อให้จิวทิเจียวมีขันติข่มกลั้นกว่านี้ ก็ไม่อาจระงับท่าทีได้ ร้องดัง ๆ ว่า

"เรื่องในสำนักเรา ท่านกลับทราบไม่น้อยจริง ๆ"

ปลดถุงแพรจากสายรัดเอวใบหนึ่ง วางลงบนโต๊ะ ตวาดว่า

"ป้ายเหยี่ยวทองเหลืองห่านป่าเหล็กอยู่ที่นี้ วันนี้ท่านปลิดชีวิตเราผู้แซ่เจียวก่อน ค่อยหยิบฉวยป้ายนี้"

อ้วงจี่อีกล่าวว่า

"มอบออกมาชมดู ผู้ใดทราบเป็นของจริงหรือเท็จ"

จิวทิเจียวสองมือสั่นสะท้านเล็กน้อย แก้ถุงแพรล้วงป้ายทองกว้างสองนิ้วยาวสี่นิ้วออกมาใบหนึ่ง บนป้ายเลี่ยมรูปเหยี่ยวทองเหลืองกางเล็บตัวหนึ่ง และห่านป่าเหล็กบินเฉียงตัวหนึ่ง เป็นป้ายประจำเจ้าสำนักของเล็บเหยี่ยวห่านป่าเหินจริง ๆ ศิษย์ในสำนักเห็นป้ายนี้เฉกเช่นเจ้าสำนัก

ที่แท้สำนักเล็บเหยี่ยวห่านป่าเหินเป็นค่ายสำนักใหญ่ในปลายราชวงศ์เหม็ง เจ้าสำนักทั้งหลายรุ่นล้วนมีฝีมือเด่นล้ำ ดรากฏโดยเข้มงวด แต่เมื่อตกทอดถึงมือจิวทิเจียว จังทิอาวทั้งหลาย ศิษย์ทั้งหลายยินยอมรับใช้เชื้อพระวงศ์แมนจูเรียดิดนิสัยฟุ้งเฟ้อในนครหลวง พลังฝีมือสู้ปรมาจารย์ที่แล้วมามิได้

อ้วงจี่อีกล่าวว่า

"ดูไปคล้ายของจริง แต่ก็ไม่แน่นัก"

ที่แท้เมื่อครู่นางหักหาญกับเฮ้งเกี่ยมเอ็ง แม้กลับกลายจากแพ้พ่ายเป็นพิชิตชัยโดยโชคช่วย แต่ก็เสื่อมสูญกำลังภายในมากหลาย ยามนี้จงใจกล่าวเหลวไหลหนึ่งเพื่อกระตุ้นโทสะคู่มือ สองคิดฟื้นฟูเรี่ยวแรง จิวทิเจียวมีภูมิรอบรู้กว้างขวางไหนเลยไม่เข้าใจความในใจของนาง ? ดังนั้นไม่กล่าวมากความ สองมือยกแล้วกดวูบ พลันกระโดดขึ้นหลังคาเก๋ง กล่าวว่า

"พวกเรายิ่งต่อสู้ยิ่งอยู่สูง เราขอรับทราบกระบวนท่าสูงส่งของท่านบนหลังคาเก๋ง"

ควรทราบว่าสำนักมันนามเล็บเหยี่ยวห่านป่าเหิน หนึ่งนั้นแตกฉานวิชาคว้าจับเล็บเหยี่ยว สอง แตกฉานวิชาตัวเบาห่านป่าเหิน มันกระโดดขึ้นบนหลังคาเก๋งเพื่อใช้ตัวเบาหาญหักกับฝ่ายตรงข้าม บีบบังคับนางไม่ให้ใช้เล่ห์อุบายพลิกแพลง ทั้งยังป้องกันไม่ให้โอ้วฮุยช่วยเหลือคราดับขัน

ในจิตใจของจิวทิเจียว อ้วงจี่อีแม้มีฝีมือสูงเยี่ยม จะอย่างไรเป็นสตรี ศัตรูเข้มแข็งที่แท้จริงคือโอ้วฮุย หาทราบไม่ว่า วิชาตัวเบาและคว้าจับ ก็เป็นไม้ตายที่อ้วงจี่อีถนัดจัดเจน มันหากเคยเห็นตัวเบาที่นางใช้ประลองเพลงแส้กับเอ็กกิกบนเสากระโดงเรือ ก็ไม่กระโดดขึ้นบนหลังคาเก๋งแล้ว

โอ้วฮุยเห็นท่วงท่ากระโดดของมันแม้คล่องแคล่วว่องไว แต่ไม่อาจเปรียบกับอ้วงจี่อีได้ ดังนั้นคลายใจลง เหลียวหน้าไปยังอ้วงจี่อี ทั้งสองสบตายิ้มให้แก่กัน อ้วงจี่อีก็ไม่อวดโอ่ กระโดดขึ้นบนหลังคาเก๋งตามท่วงท่าธรรมดา กล่าวว่า

"รับกระบวนท่า"

นิ้วทั้งสิบกางงองุ้มเป็นเล็บเหยี่ยว เบี่ยงตัวโถมจู่โจมออก

วิชากรงเล็บแบ่งเป็นเล็บมังกร เล็บเสือ เล็บเหยี่ยวสามชนิด เล็บมังกรประกบนิ้วทั้งสี่ เหยียดนิ้วหัวแม่มือออก เล็บเสือแยกนิ้วทั้งห้าออก กระดูกนิ้วที่สองที่สามงอเข้าใจกลางฝ่ามือ เล็บเหยี่ยวประกบนิ้วทั้งสี่ กางนิ้วหัวแม่มือ กระดูกนิ้วที่สองที่สามงอเข้าใจกลางฝ่ามือ กรงเล็บทั้งสามชนิดต่างมีปมเด่นของตัว นับกรงเล็บมังกรลึกล้ำที่สุด

จิวทิเจียวเห็นที่นางใช้ออก เป็นแนววิชาของสำนักจริง ๆ ต้องครุ่นคิดขึ้น

"ท่านหากใช้วิชาฝีมือประหลาดพิกล เรายังมีข้อกริ่งเกรง หากใช้วิชา

ฝีมือเล็บเหยี่ยวห่านป่าเหินจริง ๆ นับว่าแส่หาที่ตายแล้ว"

ดังนั้นงอนิ้วทั้งสิบเป็นเล็บเหยี่ยว พลิกมือตะกุยเกี่ยวใส่

ทุกผู้คนแหงนหน้าชมดู เห็นทั้งสองกระโดดโลดแล่น พอประชิดใกล้ก็ใช้วิชาคว้าจับ หักล้างหลายกระบวนท่า จากนั้นผละจากกัน การต่อสู้สี่รอบในคืนนี้นับรอบนี้น่าดูที่สุด แต่ก็หวาดเสียวอันตรายที่สุด ภายใต้แสงจันทร์สาดส่อง คนทั้งสองคล้ายวิหคมหึมา พลิกพลิ้วประมือจู่โจม

ทันใด คนทั้งสองสะอึกเข้าประชิดใกล้ เสียงกร๊อบกร๊อบหลายครา อ้วงจี่อีตวาดคำหนึ่ง จิวทิเจียวส่งเสียงร้องก้อง ร่วงหล่นลงจากหลังคาเก๋ง ทั้งสองมีฝีมือรวดเร็วเกินไป จิวทิเจียวร่วงหล่นลงมาอย่างไร ในผู้ชมดูทั้งหมด มีแต่โอ้วฮุยและจังทิอาวเห็นชัดดา

ระหว่างการต่อสู้ จิวทิเจียวใช้ท่าไม้ตายสี่งังน้ำปวย (สี่ห่านป่าบินสู่ใต้) ใช้ท่าเท้าสัมพันธ์เตะใส่ฝ่ายตรงข้ามสี่เท้า พอเตะถึงเท้าที่สอง ถูกอ้วงจี่อีสะอึกเข้าหา ใช้มือแยกเอ็นบิดกระดูก สลายกระดูกข้อต่อบนเท้าซ้าย กระบวนท่าของมันนี้ สองเท้าดวัดขึ้นลง ไม่อาจยั้งสภาวะแต่กลางคัน เท้าซ้ายแม้รับบาดเจ็บ เท้าขวายังเตะออก อ้วงจี่อีเล็งเป้าหมายเหยียบใส่หัวเข่ามันเท้าหนึ่ง เท้าขวารับบาดเจ็บสาหัสยิ่งกว่า

ผู้อื่นเห็นมันพอร่วงฟาดลง หลังไหล่ตกถึงพื้น จากนั้นลุกไม่ขึ้นอีก เก๋งพักร้อนไม่สูงเท่าใด ด้วยตัวเบาของจิวทิเจียว ต่อให้พลาดท่าพลัดตกลงมา ก็ไม่ถึงกับลุกไม่ขึ้น หรือรับบาดเจ็บสาหัสถึงตายแล้ว ? อวงทิงักเคารพรักตั่วซือเฮียตลอดเวลา ดังนั้นร้องว่า

"ซือกอ"

พลางวิ่งไปเบื้องหน้า ก้มกายประคองจิวทิเจียวขึ้น แต่กระดูกสองเท้าจิวทิเจียวหลุดจากข้อต่อ ไหนเลยยืนหยัดได้ ? อวงทิงักพอประคองมันขึ้น ก็ปล่อยมือออก จิวทิเจียวส่งเสียงครางคราหนึ่ง ทรุดฮวบลงอีกครา

จังทิอาวกล่าวเบา ๆ

"หน้าโง่"

สะอึกไปประคองมันขึ้น ในสำนักเล็บเหยี่ยวห่านป่าเหิน จังทิอาวนับเป็นยอดฝีมือ เพียงแต่ไม่รู้จักวิชานวดเฟ้นต่อกระดูก ดังนั้นโอบอุ้มจิวทิเจียวหมายจากไป

จิวทิเจียวตวาดว่า

"หยิบฉวยป้ายเหยี่ยวห่านป่า"

จังทิอาวค่อยได้คิด สะอึกเข้าเก๋งพักร้อน ยื่นมือหยิบฉวยป้ายทองบนโต๊ะกลม พลันรู้สึกมีกระแสลมที่เบื้องบนศีรษะ พลังฝ่ามือกดครอบคลุมมาถึง

จังทิอาวมือขวาโอบอุ้มซือเฮีย มือซ้ายไม่ทันหยิบฉวยป้าย ได้แต่ดวัดฝ่ามือขึ้นด้านรับ มิคาดการปิดป้องครั้งนี้ กลับปิดป้องถูกอากาศธาตุ เบื้องหน้าสายตาปรากฏเงาดำไหววูบ คนผู้หนึ่งม้วนตีลังกาลงจากหลังคาเก๋ง ตะปบช่วงชิงป้ายทองบนโต๊ะไป ตวาดว่า

"สู้แพ้คิดคดโกงหรือ ?"

นางคืออ้วงจี่อีเอง

จังทิอาวทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล โอบอุ้มจิวทิเจียวค้างไว้ ไม่ทราบสมควรเสี่ยงชีวิตกับอ้วงจี่อี หรือไปเชิญคนมาช่วยเหลือตั่วซือเฮียก่อน แล้วค่อยว่ากล่าวกัน

โอ้วฮุยสืบเท้าไปหนึ่งก้าว กล่าวว่า

"จิวเฮียสองเท้าหลุดจากข้อ หากไม่รักษาในบัดดล เกรงว่ากระทบกระเทือนถึงกระดูกเส้นเอ็น"

ไม่รอให้จิวทิเจียว จังทิอาวทั้งสองดอบดำยื่นมือยึดเท้าซ้ายของจิวทิเจียวผลักแล้วส่งวูบ เสียงกร๊อบเมื่อเชื่อมต่อเข้าสู่สภาพเดิม จากนั้นเชื่อมต่อกระดูกเท้าขวาอีกข้างหนึ่ง นวดเฟ้นจุดที่หว่างเอวมันหลายครา จิวทิเจียวค่อยทุเลาจากอาการเจ็บปวด

โอ้วฮุยแบมือต่ออ้วงจี่อี กล่าวว่า

"ป้ายเหยี่ยวทองเหลืองห่านป่าเหล็กนี้ ไม่มีใดน่าเล่น ท่านคืนแก่จิวตั่วกอเถอะ"

อ้วงจี่อีพอฟังมันกล่าวคำ "ไม่มีใดน่าเล่น" ก็แย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน วางป้ายทองลงบนใจกลางฝ่ามือมัน โอ้วฮุยประคองป้ายทอง ส่งถึงเบื้องหน้าจิวทิเจียว จิวทิเจียวยื่นมือหยิบฉวยไป กล่าวว่า

"คุณความดีของท่านทั้งสอง ตราบใดที่ผู้แซ่จิวยังมีลมหายใจ ต้องมีวันทดแทน"

พลางกวาดมองอ้วงจี่อีและโอ้วฮุยแวบหนึ่ง เกาะไหล่จังทิอาวหันกายไป สายตาที่มองอ้วงจี่อีเต็มไปด้วยแววอาฆาตแค้น สายตาที่มองดูโอ้วฮุยกลับทอ

แววสำนึกขอบคุณ

อ้วงจี่อีไม่นำพา แบะปากเล็กน้อย เลิกคิ้วเรียวงาม กล่าวกับซู่ซงที่ใช้กั้นหยั่นอสนีว่า

"ซู่ตั่วเอี้ย ท่านเจ้าสำนักครึ่งหนึ่ง พวกเรายังประลองฝีมือหรือไม่ ?"

ตอนนี้ซู่ซงต่อให้โง่เขลากว่านี้ ก็สมควรมีความสำนึกตัว อาศัยวิชาฝีมือของตนเอง ประกันไม่ใช่คู่มือของนาง ดังนั้นประสานมือกล่าวว่า

"สำนักอสนีสายฟ้าเรา อยู่ในความรับผิดชอบของซือแป๋เรา เราไหนเลยกล้าตั้งตัวเป็นเจ้าสำนัก ? โกวเนี้ยหากคิดแนะนำสั่งสอน ขอเชิญไปยังนอกกำแพงใหญ่ภาคเหนือ ซือแป๋เราย่อมยินดียิ่ง"

คำพูดเหล่านี้ไม่อ่อนน้อมไม่แข็งกระด้าง กลับผลักภาระไปยังซือแป๋ อ้วงจี่อีหัวร่อเฮอะเฮอะ กล่าวว่า

"ยังมีท่านใดคิดแนะนำสั่งสอน ?"

ยึงตงเซี้ยงและพวกประสานมือโดยพร้อมเพรียงกล่าวว่า

"โอ้วตั่วเอี้ย ลาก่อน"

หันกายเดินออกไป ต่างพกความสงสัยเต็มอกไม่ทราบดรุณียอดฝีมือนางนี้ที่แท้มีความเป็นมาอย่างไร ?

โอ้วฮุยส่งถึงประตูใหญ่ด้วยตนเอง เมื่อกลับถึงสวนดอกไม้ พลันได้ยินเสียงอสนีบาตฟาดทลาย พอเงยหน้าขึ้น เห็นเมฆดำทั่วท้องฟ้า กลืนจันทร์กระจ่างไปแต่แรก

อ้วงจี่อีกล่าวว่า

"นับว่าฟ้ามีเมฆฝนสุดหยั่งคาด คนมีโชคเคราะห์ทุกเช้าค่ำ คิดไม่ถึงโอ้วตั่วกอท่องเที่ยวประกอบวีรกรรม พอถึงนครหลวงกลับเป็นเศรษฐีร่ำรวยขึ้นมา"

นางพอเอ่ยถึงเรื่องนี้ โอ้วฮุยอดบันดาลโทสะมิได้ กล่าวว่า

"อ้วงโกวเนี้ย ตึกหลังนี้เป็นสมบัติของคนโฉดแซ่หงส์ ข้าพเจ้าหากรั้งอยู่ที่นี้ชั่วครู่ชั่วยาม รังแต่เป็นที่มัวหมอง ขออำลา"

เหลียวหน้าไปยังเที้ยเล้งซู่ กล่าวว่า

"ยี่ม่วย พวกเราไป"

อ้วงจี่อีกล่าวว่า

"ดึกดื่นค่อนคืนนี้ พวกท่านจะไปที่ใด ? ท่านไม่เห็นฟ้าเปลี่ยนสี ฝนใกล้เทกระหน่ำหรือ ?"

เพิ่งกล่าวจบ ฝนเม็ดโตเท่าถั่วเหลืองก็โปรยปรายลงมา โอ้วฮุยกระซากเสียงว่า

"ต่อให้ตากน้ำค้างกลางถนน ก็ประเสริฐกว่าหลบฝนอยู่ใต้ชายคาดึกของโจรโฉด"

พลางสะบัดหน้าออกไป โดยไม่เหลียวกลับมาอีก เที้ยเล้งซู่ก็ติดตามไป พลันได้ยินอ้วงจี่อีกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

"เจ้าคนโฉดหงส์เทียนน้ำ ความจริงสมควรตายอย่างเหลือเฟือ ข้าพเจ้าปรารถนาใคร่ฟันมันสักหลายดาบกับมือ"

โอ้วฮุยหยุดยั้งลง เหลียวหน้ามากระซากเสียงว่า

"ยามนี้ท่านยังกล่าวประชดประชันอีก ?"

อ้วงจี่อีกล่าวว่า

"ความอาฆาตแค้นที่ข้าพเจ้ามีต่อหงส์เทียนน้ำยังลึกล้ำกว่าท่านร้อยเท่าพันทวี"

หยุดเล็กน้อยจึงขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน กล่าวว่า

"ท่านเพียงแค้นมันไม่กี่เดือน ข้าพเจ้ากลับแค้นมันชั่วชีวิต"

เอ่ยถึงตอนท้าย สุ้มเสียงกลับสั่นเครือเล็กน้อย

โอ้วฮุยได้ยินนางกล่าวอย่างจริงจัง ไม่คล้ายเป็นการเสแสร้ง สร้างความสงสัยใจยิ่ง ถามว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้าฆ่ามันหลายครั้ง ท่านไฉนช่วยเหลือสามครั้งสี่ครา ?"

"เป็นสามครั้ง ประกันไม่มีครั้งที่สี่"

"มิผิด เป็นสามครั้ง นั่นเป็นเพราะเหตุใด ?"

ขณะสนทนา ฝนเริ่มเทกระหน่ำลงมา สาดซัดเสื้อผ้าทั้งสามจนชุ่มโชก อ้วงจี่อีกล่าวว่า

"หรือท่านต้องการให้ข้าพเจ้าอธิบายกลางสายฝน ? ต่อให้ท่านไม่กลัวฝน ยี่ม่วยท่านรูปกายแบบบาง หรือไม่กลัวด้วย ?"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ดกลง ยี่ม่วย พวกเราเข้าไปสนทนา"

ทั้งสามเดินเข้าห้องหนังสือ เด็กรับใช้จุดเทียนไขส่งน้ำชาอาหารว่างมา จากนั้นล่าถอยไป

ห้องหนังสือนี้ตกแต่งอย่างพิถีพิถัน ผนังด้านขวาเป็นแคร่หนังสือ เรียงรายเต็มไปด้วยตำรับตำรา ด้านซ้ายเป็นหน้าต่างยาวขึงม่านแพร เผยเห็นไผ่ขจีรำไร กลิ่นหอมของอบเชยโชยเลือนราง บนผนังด้านหน้าแขวนภาพสตรีของตังคี้เชียง ภาพพู่กันชุดหนึ่งเป็นลายมือของจกกีซัว เขียนโคลงของแป๊ะลักเทียนสองประโยคว่า

"เทียนแดงเคลื่อนใบท้อปลิวลิ่ว เสื้อม่วงพลิ้วกิ่งทับทิมกราย"

โอ้วฮุย ครุ่นคิดใคร่ครวญถึงข้อความประหลาดพิกลของอ้วงจี่อี ไหนเลยมีกะใจชมภาพอ่านอักษร อย่าว่าแต่มันเรียนหนังสือน้อยยิ่ง แม้ดูก็ไม่เข้าใจ เที้ยเล้งซู่กลับท่องในใจอยู่สองเที่ยว กวาดมองเทียนแดงบนโต๊ะแวบหนึ่ง เหลียวมองเสื้อสีม่วงที่อ้วงจี่อีสวมใส่ ครุ่นคิดขึ้น

"ข้อความบนภาพพู่กันสองประโยคนี้ กลับคล้ายจัดเข้ากับบรรยากาศตอนนี้ แต่เราสอดแทรกอยู่หว่างกลาง นับเป็นอะไรได้ ?"

ทั้งสามนิ่งเงียบงัน ต่างมีความในใจ ได้ยินเสียงฝนนอกหน้าต่างสาดซัดดอกบัวใบไผ่ บังเกิดเป็นเสียงดัง น้ำตาเทียนไหลหลั่งลงช้า ๆ เที้ยเล้งซู่หยิบตะเกียบเงินเล็ก ๆ ข้างเชิงเทียนคีบตกแต่งไส้เทียน ภายในห้องล้วนสงบสงัด

โอ้วฮุยร่อนเร่ในยุทธจักรตั้งแต่เล็ก หญิงงามสองนางอยู่เป็นเพื่อน นั่งสำรวมอยู่ในห้องหนังสือเช่นนี้ นับเป็นครั้งแรกในชีวิต

ผ่านไปเนิ่นนาน อ้วงจี่อีมองดูสายฝนนอกหน้าต่าง กล่าวช้า ๆ

"เมื่อสิบเก้าปีก่อน ในคืนฝนตกเช่นนี้ ที่เมืองฮุดซัวมณฑลกวางตุ้ง สตรีสาวนางหนึ่งโอบอุ้มทารกหญิงนางหนึ่ง วิ่งฝ่าสายฝนบนท้องถนน

นางไม่ทราบไปที่ใดดี เนื่องเพราะนางถูกคุกคามจนอับจนหนทาง ญาติคนสนิทของนางล้วนถูกคนทำร้ายเสียชีวิต นางเองก็ได้รับความอับอายอัปยศสุดทนทาน หากมิใช่บุตรีน้อยในอ้อมอก นางคงกระโดดแม่น้ำฆ่าตัวตายแต่แรกแล้ว

สตรีนางนี้แซ่อ้วงนามงิ่นโกว (สตรีเงิน) เป็นชื่อธรรมดายิ่ง เนื่องเพราะความจริงเป็นโกวเนี้ยชนบท มีรูปโฉมงดงามยิ่ง มาดรว่าค่อนข้างคล้ำ แต่คิ้วเรียวดากลม บุรุษหนุ่มในเมืองฮุดซัวขนานฉายานางเป็นเฮ็กโบวตัว (โบตั๋นดำ)

ครอบครัวของนางเป็นครอบครัวประมง ทุกเช้านางจะหาบปลาหาบหนึ่งส่งไปยังร้านประมงในเมืองฮุดซัว

มีอยู่วันหนึ่ง เจ้าสัวใหญ่แห่งเมืองฮุดซัวหงส์เทียนน้ำจัดโต๊ะเลี้ยงแขก งื่นโกวแบกปลาหาบหนึ่งส่งไปยังตึกตระกูลหงส์ นี่จึงเรียกว่าฟ้ามีเมฆฝนสุดหยั่งคาด คนมีโชคเคราะห์ทุกเช้าค่ำอย่างแท้จริง โกวเนี้ยที่ผุดผาดปานดอกไม้สดผู้นี้ กลับเป็นที่หมายตาของหงส์เทียนน้ำ

หงส์เทียนน้ำมีภรรยานางบำเรออยู่มากหลาย แต่ยังไม่สมใจ บังคับขืนใจนาง งื่นโกวยามตระหนกลนลาน เงินค่าปลาก็ไม่ได้เก็บ หลบหนีกลับบ้านไป มิคาดบาปรักเพียงครั้งเดียวนี้ นางกลับตั้งครรภ์ขึ้น บิดานางพอถามไถ่สาเหตุก็รุดไปถกเหตุผลที่ตึกตระกูลหงส์

หงส์เทียนน้ำกลับอาละวาด สั่งคนทุบตีมัน บอกว่ามันปรักปรำให้ร้าย บิดาของงื่นโกวพกความคลั่งแค้นกลับบ้านมา นับแต่นั้นล้มป่วยลง หลายเดือนต่อมาก็เสียชีวิต อาลุงของงื่นโกวกล่าวหานางทำร้ายบิดาตนเอง ไม่อนุญาตนางไว้ทุกข์ และไม่อนุญาตนางดำนับศพ ทั้งยังคิดบรรจุนางลงในเข่งสุกรแช่อยู่ในแม่น้ำจมน้ำตาย

งื่นโกวหลบหนีทั้งในยามราตรี มาถึงเมืองฮุดซัว กล้ำกลืนอยู่หลายเดือน กำเนิดทารกหญิงนางหนึ่ง สองแม่ลูกเพื่อยังชีพได้แต่ขอทานภายในเมือง ชาวเมืองที่เวทนานางจึงเจือจานเงินข้าวสารให้ ยามลับหลังอดวิพากษ์วิจารณ์หงส์เทียนน้ำมิได้ เพียงแต่มันมีอิทธิพลยิ่งใหญ่ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้ากล่าวหามันตรง ๆ

ในร้านประมงภายในเมือง มีพนักงานผู้หนึ่งสนิทสนมกับงื่นโกว ในใจลอบหลงรักนาง ดังนั้นไหว้วานคนไปบอกต่องื่นโกว คิดตกแต่งนางเป็นภรรยา ทั้งจะยึดถือบุตรีของนางเป็นบุตรของตน งื่นโกวย่อมปีติยินดี ทั้งสองจึงแต่งงานอยู่กิน มิคาดมีคนคิดประจบหงส์เทียนน้ำ ไปเรียนบอกต่อมัน

หงส์เทียนน้ำเดือดดาลเป็นการใหญ่ กล่าวว่า 'คนในร้านประมงใดบังอาจปานนี้ กระทั่งสตรีที่เคยเป็นของเรา มันก็กล้าแตะต้อง ?' ครั้นแล้วส่งศิษย์สิบกว่าคนไปยังบ้านของพนักงานร้านประมงนั้น ขับไล่แขกที่กำลังดื่มสุรามงคลไป ทุบโต๊ะเก้าอี้เตาเตียงพังทลาย ทั้งยังขับพนักงานร้านประมงนั้นออกจากเมืองฮุดซัว ไม่ให้มันกลับมาอีก"

เสียงโครมคราหนึ่ง โอ้วฮุยตบโต๊ะโดยแรง ตวาดว่า

"จอมโฉดนี้ก่อกรรมชั่วช้าจริง ๆ"

อ้วงจี่อีไม่เหลือบมองมัน เหม่อมองนอกหน้าต่างด้วยน้ำตาคลอหน่วย จมอยู่ในตำนานเรื่องราวที่ตนเองบอกเล่า ถอนใจเบา ๆ กล่าวว่า

"งิ้นโกวเปลื้องชุดเจ้าสาว โอบอุ้มบุตรีติดตามออกจากเมืองฮุดซัว ค่ำคืนนี้ฝนตกหนักสาดซัดสองแม่ลูกจนเปียกชุ่มโชก นางวิ่งซวนเซในสายฝนเป็นระยะทางสิบกว่าลี้ พลันเห็นบนทางหลวงมีคนผู้หนึ่งนอนฟุบอยู่ เข้าใจว่าเป็นคนเมามาย จึงประคองมันขึ้นมา

มิคาดพอก้มศีรษะลง เห็นคนผู้นี้โลหิตโทรมหน้าเสียชีวิตแต่แรก กลับเป็นพนักงานร้านประมงที่เพิ่งกราบไหว้ฟ้าดินกับนาง ที่แท้หงส์เทียนน้ำสั่งคนรออยู่นอกเมือง ลงมือทำร้ายมันถึงตาย

งิ้นโกวคับแค้นใจแสนสาหัส ไม่คิดมีชีวิตสืบไปจริง ๆ นางใช้มือขุดหลุมแห่งหนึ่งกลบฝังสามี ตอนนั้นคิดกระโดดแม่น้ำจริง ๆ แต่ทารกหญิงในอ้อมอกร่ำไห้จนน่าเวทนา หากนำนางกระโดดแม่น้ำด้วยกัน ไหนเลยหักใจทำร้ายบุตรีในสายเลือด หากสลัดทอดทิ้งนาง ทิ้งทารกเช่นนี้อยู่ในสายฝน ก็เป็นหนทางตายสายเดียว ในที่สุดนางขบกรามกรอดโอบอุ้มบุตรีมุ่งหน้าไป ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องเลี้ยงดูบุตรีจนเติบใหญ่"

เที้ยเล้งซู่รับฟังถึงตอนนี้ น้ำตาไหลหลั่งลงมา เห็นอ้วงจี่อีกล้ำกลืนคำพูดไว้ จึงถามว่า

"อ้วงเจ้เจ๊ ภายหลังเป็นอย่างไร ?"

อ้วงจี่อีล้วงผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตาที่หางตา ยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ท่านเรียกข้าพเจ้าเป็นเจ้เจ๊ สมควรมอบยาขจัดแก่ข้าพเจ้าแล้ว"

ใบหน้าซีดขาวของเที้ยเล้งซู่พลันแดงวูบ กล่าวเบา ๆ

"ที่แท้ท่านทราบแต่แรกแล้ว"

พลางรินน้ำชาถ้วยหนึ่ง ดีดผงสีเหลืองอ่อนจากเล็บนิ้วเล็กน้อยลงในน้ำชา อ้วงจี่อีกล่าวว่า

"ม่วยจื้อมีจิตใจดีงาม ตระเตรียมยาขจัดในเล็บนิ้วแต่แรก คิดให้ข้าพเจ้า

รับประทานลงไปโดยไม่รู้สึกตัว"

พลางยกถ้วยชาดื่มรวดเดียวหมดสิ้น เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ที่ท่านถูกทำร้าย ไม่ใช่ยาพิษมรณะอันใด เพียงแต่ล้มป่วยคราหนึ่ง นอนระทวยเป็นเวลาหลายเดือน ขณะที่โอ้วตั่วกอล่าสังหารหงส์เทียนน้ำ ท่านไม่สามารถลงมือช่วยเหลืออีก"

อ้วงจี่อียิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบแต่แรกว่าเสียทีท่าน เพียงนึกไม่ออกว่าท่านแพร่พิษอย่างไร หลังจากเข้าห้องหลังนี้ ข้าพเจ้าไม่ได้ดื่มน้ำชาสักคำ รับประทานอาหารว่างแม้แต่น้อย"

โอ้วฮุยลอบตื่นตระหนก ครุ่นคิดขึ้น

"ที่แท้อ้วงโกวเนี้ยแม้ระมัดระวังตัว ในที่สุดยังเสียทีแก่ยี่ม่วย"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ท่านกับโอ้วตั่วกอต่อสู้กันที่นอกกำแพง ข้าพเจ้าโยนดาบแก่ตั่วกอ บนคมดาบฉาบผงพิษเบาบาง แส้อ่อนของท่านกระทบถูก ในมือท่านก็กระทบถูก รอสักครู่ต้องใช้น้ำชะรำล้างดาบและแส้อ่อน"

อ้วงจี่อีและโอ้วฮุยสบตากันวูบ ล้วนครุ่นคิดขึ้น

"การแพร่พิษเช่นนี้ บันดาลให้ผู้คนไม่อาจระวังป้องกันจริง ๆ"

เที้ยเล้งซู่ผุดลุกขึ้น ย่อกายคารวะ กล่าวว่า

"อ้วงเจ้เจ๊ ผู้น้องขอขมาต่อท่าน ผู้น้องไม่ทราบเรื่องนี้มีความหลังสลับซับซ้อน"

อ้วงจี่อีผุดลุกขึ้นคารวะตอบ กล่าวว่า

"ไม่ต้องเกรงใจ ได้รับการยั้งมือไว้ไมตรีจากท่าน ดังนั้นไม่ได้แพร่ยาพิษมรณะ"

ทั้งสองแย้มยิ้มแก่กัน แยกย้ายทรุดนั่งลง

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่าหงส์เทียนน้ำเป็น...เป็น..."

อ้วงจี่อีกล่าวว่า

"มิผิด งื่นโกวเป็นมารดาข้าพเจ้า หงส์เทียนน้ำเป็นบิดาผู้ให้กำเนิดข้าพเจ้า มันแม้ทำร้ายเราสองแม่ลูกสาหัสปานนี้ แต่ซือแป้ข้าพเจ้าบอกว่า 'คนไร้บิดา

มารดา ไหนเลยมีเรือนร่างนี้ ?' ขณะที่ข้าพเจ้ากราบอำลาซือแป๋เข้าสู่แผ่นดินตงง้วน ซือแป๋ข้าพเจ้าสั่งไว้ 'บิดาเจ้าก่อกรรมทำชั่ว ในชีวิตต้องประสบเคราะห์กรรม เจ้าสามารถช่วยชีวิตมันสามครั้งเพื่อตอบแทนน้ำใจพ่อลูก นับแต่นี้เจ้าเป็นเจ้า มันเป็นมัน ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกัน'

"โอ้วตั่วกอ ตอนอยู่ในศาลปักตี่เบี่ยเมืองฮุดซัว ข้าพเจ้าช่วยชีวิตมันครั้งหนึ่ง ค่ำคืนที่อยู่ในศาลเซียงฮุยเบี่ย ช่วยชีวิตมันครั้งหนึ่ง คืนนี้ช่วยชีวิตมันอีกครั้งหนึ่ง ครั้งหน้าหากตกเข้ามาในเงื้อมมือข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะฆ่ามันก่อน ล้างแค้นชำระอัปยศให้กับมารดา"

ขณะกล่าว สีหน้ากราดเกรี้ยว ดวงตาเต็มไปด้วยแววอาฆาตแค้น

เที้ยเล้งซู่ถามว่า

"มารดาท่านสิ้นบุญแล้วหรือไม่ ?"

อ้วงจี่อีกล่าวว่า

"มารดาข้าพเจ้าหลังจากหลบหนีออกจากเมืองฮุดซัว ตลอดรายทางขอทานขึ้นเหนือ เพียงคิดไปจากเมืองฮุดซัว ยิ่งไกลยิ่งประเสริฐ ไม่ขอพบหน้าหงส์เทียนน้ำ ไม่ขอได้ยินชื่อมันอีก ร่อนเร่เป็นเวลาหลายเดือน ภายหลังถึงเมืองน่ำเซียงมณฑลกังไซ สมัครเข้าเป็นสตรีรับใช้ในตึกตระกูลทึงแห่งหนึ่ง..."

โอ้วฮุยส่งเสียงดังอ้อกล่าวว่า

"ตระกูลทึงเมืองน่ำเซียงมณฑลกังไซ ไม่ทราบมีส่วนเกี่ยวข้องใดกับกังนิ้มหุบฉิกฮู่ (ฝนชโลมเจ็ดแคว้น--แผลงเป็นเมตตาธรรม) ทึงได้เฮียบหรือไม่ ?"

อ้วงจี่อีพอฟังคำ "ฝนชโลมเจ็ดแคว้นทึงได้เฮียบ" มุมปากสั่นกระตุกเล็กน้อย กล่าวว่า

"มารดาข้าพเจ้าตายในตึกของทึง...ทึงได้เฮียบ วันที่สามที่มารดาข้าพเจ้าเสียชีวิต ซือแป๋ข้าพเจ้าก็รับข้าพเจ้าเป็นศิษย์ นำกลับไปยังมณฑลชิงเกียง ผ่านไปสิบแปดปีค่อยกลับมายังตงง้วน"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ไม่ทราบซือแป๋ท่านมีฉายานามใด ? อ้วงโกวเนี้ยแตกฉานวิชาฝีมือทุกค่ายสำนัก ซือแป๋ท่านต้องเป็นยอดคนแห่งยุค ต่อให้เมี้ยวได้เฮียบที่ฉายาพิชิตทั่วแผ่นดินไร้ผู้ต่อต้าน ก็ไม่แน่นักว่ามีความสามารถเช่นนี้"

อ้วงจี่อีกล่าวว่า

ก่อนที่จะได้รับอนุญาตจากซือแป๋ ขออภัยที่ไม่อาจเรียนบอกฉายาของท่านผู้เฒ่า อีกประการชื่อของข้าพเจ้าก็ไม่ใช่ชื่อจริง อีกไม่นานโอ้วตั่วกอและเที้ยวม่วยจื้อจะทราบเอง สำหรับเมี้ยวได้เฮียบ พวกเราอยู่ที่ซิงเกียงก็ได้ยินชื่อมัน บ้อติ้งเต้าเจี้ยงในสมาคมบุปผาแดงไม่ยอมรับนับถือ คิดเข้าตงง้วนมาประมือกับมัน แต่เดี่ยวปั่วซัวเตี่ยซาเจ็ก (อาที่สามแซ่เตี่ย)..."

นางพอเอ่ยถึงคำ "เตี่ยซาเจ็ก" ก็เม้มปากหัวร่อต่อโอ้วฮุย เป็นความหมาย 'ถูกท่านกำไรอีกแล้ว' กล่าวสืบต่อ

"เตี่ยปั่วซัวทราบสาเหตุความนัย บอกว่าเมี้ยวได้เฮียบใช้ฉายานี้เพื่อล้างแค้นให้กับบิดา จงใจกระตุ้นยอดฝีมือแคว้นเลี่ยวตังผู้หนึ่งไปเสาะหามัน ภายหลังยุทธจักรร่ำลือว่ามันล้างแค้นสำเร็จแล้ว เคยประกาศว่าไม่กล้าใช้ฉายานี้ มันบอกว่า 'พิชิตทั่วแผ่นดิน ไร้ผู้ต่อต้านอันใด ฉายานี้ใช้ไม่ได้ พลังฝีมือของโอ้วเจ่กตอยังสูงเยี่ยมกว่าเรามากนัก'"

โอ้วฮุยใจสั่นสะท้านกล่าวว่า

"เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวเช่นนี้จริง ๆ?"

"ข้าพเจ้าย่อมไม่ได้ยินกับหู เป็นเตี่ย...เตี่ยปั่วซัวบ่งบอก บ้อติ้งเต้าเจี้ยงพอฟังก็คิดประลองกับโอ้วเจ่กตอ จนใจที่โอ้วได้เฮียบผู้นี้อยู่ที่ใด ครากอนเตี่ยปั่วซัวมายังตงง้วนพบพานท่าน เมื่อกลับถึงซิงเกียงก็ชมเชยท่านองอาจกล้าหาญ ผู้น้องเข้าแผ่นดินตงง้วนครั้งนี้ บุ้นสี่ซิ้ม (ภรรยาของอาที่สี่แซ่บุ้น) ก็ให้ข้าพเจ้าขี่ม้าขาวของนางมา บอกว่าหากพบพาน 'วีรบุรุษเยาว์วัยแซ่โอ้ว' นั้น ให้ข้าพเจ้ากำนัลม้าตัวนี้แก่มัน"

โอ้วฮุยกล่าวอย่างสงสัยใจ

"บุ้นสี่ซิ้มผู้นี้เป็นใคร นางกับข้าพเจ้าไม่รู้จักกันมาก่อน ไฉนกำนัลของล้ำค่าเช่นนี้แก่ข้าพเจ้า ?"

"เอ่ยถึงบุ้นสี่ซิ้ม ครั้งกระโน้นมีชื่อเลื่องลือในยุทธจักร นางเป็นภรรยาของพุงลุ้ยชิ่ว (หัตถ์ฟ้าลั่น) บุ้นเทียนไล้บุ้นสี่เจ็ก ฉายาอวงเอียตอ (ดาบนกเป็ดน้ำ) ลกเปีย นางได้ยินเตี่ยปั่วซัวบอกเล่าเรื่องที่ท่านทำลายห้องโถงเหล็กของป้อมตระกูลเซียง และฟังว่าท่านชมชอบม้าขาวยิ่ง ก็ตัดพ้อมันว่า 'ซากอ เมื่อมี

บุคคลเช่นนี้ ท่านไยไม่กำนัลม้าตัวนี้แก่มัน ? หรือเตี่ยซาเอี้ยท่านคบหาวีรบุรุษเยาว์วัย เราบุ้นสี่เนี้ยจื้อคบหาไม่ได้ ?'"

โอ้วฮุยพอฟัง ค่อยเข้าใจว่าวันก่อนอ้วงจี่อีทิ้งจดหมายในโรงเตี๊ยม เขียนข้อความ 'ม้าคืนเจ้าของเดิม' ที่แท้เป็นเพราะเหตุนี้ ในใจบังเกิดความปรารถนาดีต่อลกเปีย ครุ่นคิดขึ้น

"ม้าวิเศษเช่นนี้ แม้หมื่นตำลึงทองยังยากซื้อหา บุ้นสี่เนี้ยจื้อกับเรากางกั้นเป็นหมื่นลี้ เพียงอาศัยคำชมเชยข้างเดียวก็ตัดใจกำนัลให้ ไมตรีอันสูงส่งเช่นนี้ เราโอ้วฮุยนับว่าไม่อาจตอบแทนจริง ๆ"

จากนั้นกล่าวว่า

"เตี่ยซากอคงสบายดี ที่นี้หลังจากเสร็จเรื่อง ข้าพเจ้าคิดเดินทางสู่ชิงเกียงหนึ่งนั้นเยี่ยมเยือนเตี่ยซากอ สองไปกราบพบผู้กล้าหาญทุกท่าน"

อ้วงจี่อีกล่าวว่า

"นั่นกลับไม่ต้อง พวกมันล้วนมาแล้ว"

โอ้วฮุยพอฟังลิงโลดยิ่ง ดบโต๊ะผุดลุกขึ้น ดันที่หัวใจยากจะเกา เที้ยเล้งซู่ล่วงรู้ความในใจมัน กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไปนำสุราให้กับท่าน"

ออกจากห้องไปสั่งเด็กรับใช้ ส่งสุรามาเจ็ดแปดขวด

โอ้วฮุยดื่มติดต่อกันสองขวด หวนนึกถึงอีกไม่นานสามารถพบพานผู้กล้าหาญทั้งหลาย บังเกิดความหาญฮึกขึ้น ถามว่า

"เตี่ยซากอและพวกจะมาเมื่อใด ?"

อ้วงจี่อีกล่าวอย่างจริงจัง

"อีกสี่วันจะเป็นเทศกาลตงชิว (เพ็ญเดือนแปด--ไหว้พระจันทร์) นั่นเป็นวันชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดิน การชุมนุมครั้งนี้จัดโดยฮกดังอัน มันเป็นสมุหกลาโหมขุนนางใหญ่ดูแลวังใน คุมกำลังทหารทั้งแผ่นดิน ปกครองเชื้อพระวงศ์สูงศักดิ์ ไฉนคบค้าสมาคมกับชาวยุทธจักร ?"

"ข้าพเจ้าก็ใคร่ครวญถึงเรื่องนี้ตลอดเวลา คาดว่ามันคิดกวาดต้อนนักสู้ผู้กล้าทั้งแผ่นดินรับใช้ให้กับราชวงศ์เช็ง ดุจเดียวกับที่ฮ่องเต้ดำเนินการสอบนักศึกษาชิงตำแหน่งจอหงวน"

อ้วงจี่อีกล่าวว่า

"มิผิด ฮกดังอันจัดการชุมนุมครั้งนี้ ย่อมคิดอาศัยชื่อเสียงลาภยศล่อหลอกนักสู้ผู้กล้าทั้งแผ่นดิน แต่มันมีความเคียดแค้นประการหนึ่ง คนภายนอกหาทราบได้ ฮกดังอันเคยถูกเตี่ยปั๋วซัว บุ้นสี่เจ็ก บ้อติ้งเต้าเจี้ยงและพวกจับตัวไป เรื่องนี้ท่านทราบหรือไม่ ?"

โอ้วฮุยทั้งแตกตื่นทั้งยินดี ยืดคอดื่มสุราชามใหญ่ กล่าวว่า

"สมใจ สมใจนัก ข้าพเจ้ากลับไม่เคยได้ยินมา บ้อติ้งเต้าเจี้ยง บุ้นสี่เอี้ยและพวกหาญกล้าปานนี้ นับเป็นที่เลื่อมใสของผู้คนจริง ๆ"

อ้วงจี่อีเม้มปากหัวร่อกล่าวว่า

"ยอดคนโบราณนำตำราแกล้มสุรา ท่านกลับถือเรื่องราวของวีรบุรุษผู้กล้าเป็นเครื่องแกล้มสุรา หากเอ่ยถึงเรื่องราวของบุ้นสี่เจ็กและพวก เป็นต้องให้ท่านดื่มพันจอก เมามายในสามวัน"

โอ้วฮุยรินสุราจอกหนึ่ง กล่าวว่า

"อย่างนั้นโปรดบอกมา"

"เรื่องนี้กล่าวไปยืดยาวยิ่ง ยามกะทันหันกล่าวไม่จบสิ้น ได้แต่บอกโดยรวบรัด บุ้นสี่เจ็กและพวกทราบว่า ฮกดังอันเป็นที่โปรดปรานของกษัตริย์เตี่ยงลัง ดังนั้นจับตัวมันไป เพื่อเป็นข้อต่อรองให้กษัตริย์เตี่ยงลังปฏิสังขรณ์วัดเสียวลิ้มยี่ มณฑลฮกเกี้ยนใหม่ และรับปากว่าไม่ทำร้ายคนของสมาคมบุปผาแดง ค่อยปล่อยตัวมันออกมา"

โอ้วฮุยตบขาอ่อนฉาดใหญ่ กล่าวว่า

"ฮกดังอันย่อมถือเป็นความอัปยศยิ่งใหญ่ มันเรียกชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดิน เพื่อพิสูจน์ฝีมือกับบุ้นสี่เอี้ยและพวกอีกดรากระมัง ?"

"ใช่แล้ว เรื่องนี้ท่านคาดเดาถูกกว่าครึ่ง ฮกดังอันคำนวณแน่ว่า ระหว่างฤดูใบไม้ร่วงถึงฤดูหนาว บุ้นสี่เจ็กจะขึ้นนครหลวงมา ดังนั้นจัดการชุมนุมยอดฝีมือทุกมณฑลก่อน มันหลังจากได้รับความเจ็บปวดเมื่อสิบปีก่อน ค่อยทราบว่ามันแม้มีกำลังทหารมากหลาย ยังไม่อาจสู้ผู้กล้าชาวยุทธจักรได้"

โอ้วฮุยปรบมือกล่าวว่า

"ท่านชิงตำแหน่งเจ้าสำนักเก้าสำนักครึ่ง ที่แท้เพื่อตัดกำลังมันก่อน"

อ้วงจี่อีกล่าวว่า

"ซือแป๋ข้าพเจ้ากับบุ้นสี่เจ็กและพวกมีไมตรีคบหาอย่างลึกล้ำ แต่ผู้น้องกลับเข้าแผ่นดินดงง้วนด้วยเรื่องส่วนตัว ข้าพเจ้าไปยังเมืองฮุดซัวมณฑลกวางตุ้งก่อนเพื่อดูว่าหงส์เทียนน้ำเป็นคนเยี่ยงไร การณ์กลับประจวบเหมาะ ไม่เพียงช่วยชีวิตมัน ทั้งยังสืบทราบข่าวการชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดิน

"ข้าพเจ้ามีเรื่องต้องสะสางไม่อาจกลับซิงเกียงไปส่งข่าว ดังนั้นไม่กลัวโอ้วตั่วกอหัวร่อเยาะ ตลอดรายทางที่ขึ้นเหนือได้ก่อกวนถึงนครหลวง เพื่อให้ฮกตังอันทราบว่า การชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดินอะไรนั่น ไม่แน่นักว่าจะประสพผลอันใด"

โอ้วฮุยฉุกคิดขึ้น

"คาดว่าเตี่ยซากอประโคมโอ่เราเกินไป โกวเนี้ยนางนี้ไม่ยินยอมพร้อมใจตลอดรายทางจึงพยายามทดสอบเรา"

ดังนั้นกล่าวว่า

"ยังมี จะได้ให้เตี่ยปั๋วซัวและพวกทราบว่าบุรุษหนุ่มแซ่โอ้วนั้นไม่แน่นักว่าจะมีความสามารถอันใด"

อ้วงจี่อีหัวร่อคิกคัก กล่าวว่า

"พวกเราจากกวางตุ้งประลองถึงนครหลวง ข้าพเจ้าไม่อาจมีเปรียบท่านได้ โอ้วตั่วกอ ภายหน้าข้าพเจ้าพบพานเตี่ยปั๋วซัว ท่านคาดว่าข้าพเจ้าจะกล่าวกระไรกับมัน ?"

"ข้าพเจ้าไม่ทราบ"

อ้วงจี่อีกล่าวอย่างจริงจัง

"ข้าพเจ้าจะบอกว่า 'เตี่ยซาเจ็ก น้องร่วมสาบานท่านร้ายกาจสมดำร่ำลือเป็นนักสู้ผู้กล้าคนหนึ่งจริง ๆ'"

โอ้วฮุยคิดไม่ถึงว่า โกวเนี้ยที่ตั้งประจัญกับตนตลอดมา กลับกล่าวชมเชยตนเองขึ้นมา อดหน้าแดงฉานมิได้ ในใจกลับปลาบปลื้มดื่มด่ำ

จากกวางตุ้งถึงนครหลวง บนเส้นทางนับพันลี้ ในห้วงสมองมันไม่มีวันใดไม่ปรากฏเงาร่างของอ้วงจี่อี เพียงแต่ทุกครั้งที่นึกถึงโกวเนี้ยที่ทั้งผุดผาดสะคราญทั้งกลิ้งกลอกพิกลผู้นี้ ในความปีติยินดีเจ็ดส่วน แฝงความคลางแคลงสองส่วน

และขุ่นข้องหนึ่งส่วน คืนนี้ผลจากการสนทนา คลี่คลายข้อกินแหนงแคลงใจไปสิ้น ที่แท้ความนี้มีเลศนัยปานนี้ ไหนเลยไม่บันดาลให้โอ้วฮุยที่มึนเมาด้วยฤทธิ์สุรา สามส่วน ถึงกับเคลิบเคลิ้มใจอีกสามส่วน ?

ยามนี้เสียงฝนนอกหน้าต่างเบาบางลง เทียนไขก็ลามละลายใกล้หมดสิ้น โอ้วฮุยดื่มสุราอีกชามใหญ่ กล่าวว่า

"อ้วงโกวเนี้ย ท่านบอกว่ามีเรื่องต้องสะสาง ไม่ทราบต้องการใช้ข้าพเจ้าหรือไม่ ?"

อ้วงจี่อีสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ขอบคุณโอ้วตั่วกอ ข้าพเจ้าคาดว่าไม่ต้องขอความช่วยเหลือจากท่าน"

นางเห็นโอ้วฮุยสีหน้าผิดหวังเล็กน้อย จึงกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าหากสะสางไม่ได้ ย่อมต้องขอความช่วยเหลือจากท่านกับเที้ยม่วยจื้อ โอ้วตั่วกอ อีกสี่วันจะถึงกำหนดการชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดิน เราทั้งสามจะไปยังงานชุมนุม ก่อกวนมันให้ปั่นป่วนวุ่นวาย เล่นเรื่อง 'สามอัจฉริยะอาละวาดนครหลวง' ท่านว่าดีหรือไม่ ?"

โอ้วฮุยบังเกิดความฮึกหาญเปี่ยมล้น ร้องว่า

"วิเศษแท้ หากไม่ถล่มการชุมนุมเจ้าสำนักครั้งนี้ เตี่ยซากอ บุ้นสี่เอี้ย บุ้นสี่ไหนไน่และพวก คบหาเราเด็กน้อยนี้จะมีประโยชน์ใด"

เที้ยเล้งซู่รับฟังอยู่ด้านข้าง เงียบงันไม่ส่งเสียงตลอดเวลา ยามนี้สอดคำขึ้น

"สองอัจฉริยะอาละวาดนครหลวงก็พอแล้ว ไยต้องฉุดลากข้าพเจ้าที่ใช้การไม่ได้เข้าไปด้วย ?"

อ้วงจี่อีโอบไหล่แบบบางของนาง กล่าวว่า

"เที้ยม่วยจื้ออย่าได้กล่าวเช่นนี้ ท่านมีความสามารถเหนือล้ำกว่าข้าพเจ้าสิบเท่า ข้าพเจ้าเพียงคิดประจบท่านไม่กล้าล่วงเกินท่าน"

เที้ยเล้งซู่ล้วงหงส์มรกตตัวนั้นจากอกเสื้อ กล่าวว่า

"อ้วงเจ้เจ๊ ท่านกับตั่วกอข้าพเจ้าเมื่อปรับความเข้าใจ หงส์มรกตตัวนี้ยังคงให้ท่านถือไว้ ไม่เช่นนั้นหงส์ทั้งสองตัวล้วนให้แก่ตั่วกอข้าพเจ้า"

อ้วงจี่อีงงงันวูบ กล่าวเบา ๆ

"ไม่เช่นนั้นหงส์ทั้งสองตัวล้วนให้แก่ตั่วกอข้าพเจ้า"

เที้ยเล้งซู่กล่าววาจานี้ ความจริงไม่มีเจตนาอื่น รู้สึกรูปโฉมพลังฝีมืออ้วงจี่อีล้วนจัดอยู่อันดับหนึ่ง ตลอดรายทางฟังจากปากคำโอ้วฮุย บังเกิดความรักลุ่มหลงนาง เพียงแต่เห็นนางช่วยเหลือหงส์เทียนน้ำหลายคราเป็นที่ขุ่นข้องแคลงใจ บัดนี้ไม่เพียงปรับความเข้าใจ มิหนำซ้ำทั้งสองฝ่ายกล่าวไปมีความสัมพันธ์กัน ไหนเลยยังมีอุปสรรคใด ? ได้ยินอ้วงจี่อีย้ำคำพูดของนางอีกเที่ยวหนึ่ง กลับคล้ายดั่งคำพูดของนาง แฝงความหมาย 'สตรีสองนางร่วมสามีเดียวกัน' อดหน้าแดงระเรื่อมิได้ รีบกล่าวว่า

"ไม่ ข้าพเจ้าไม่ได้หมายความเช่นนี้"

อ้วงจี่อีย้อนถามว่า

"ไม่ได้หมายความอะไร"

เที้ยเล้งซู่ไหนเลยอธิบายได้ สร้างความกระดากจนแทบหลั่งน้ำตา อ้วงจี่อีกล่าวว่า

"เที้ยม่วยจื้อ ท่านไยไม่ฉาบยาพิษมรณะไว้บนดาบเล่มนั้น ?"

เที้ยเล้งซู่กล่าวด้วยน้ำตาคลอหน่วยว่า

"ข้าพเจ้าแม้เป็นศิษย์ของเจ้าโอสถมือพิษ แต่ในชีวิตไม่เคยฆ่าคนมาก่อน หรือจะทำร้ายท่านตามอำเภอใจ ? อย่าว่าแต่...อย่าว่าแต่ท่านเป็นนางในดวงใจของมัน ตลอดทั้งวันที่มันเฝ้าครุ่นคิดคำนึงคือท่าน ข้าพเจ้าไหนเลยทำร้ายท่านได้ ?"

เอ่ยถึงตอนนี้ ในที่สุดน้ำตาทะลักจากเบ้า

อ้วงจี่อีงงงันวูบ ผุดลุกขึ้นกวาดมองโอ้วฮุยแวบหนึ่ง เห็นสีหน้ามันกระอัก-กระอ่วนยิ่ง

เที้ยเล้งซู่พลันเปิดเผยความในใจของมัน นับเป็นที่เหนือความคาดหมายโอ้วฮุยอย่างใหญ่หลวง อดทุลักทุลีมิได้ แต่ในดวงตากลับเต็มไปด้วยความรักอันนุ่มนวล อ้วงจี่อีใช้ฟันบนขบริมฝีปากล่าง กล่าวเสียงนุ่มนวลกับเที้ยเล้งซู่ว่า

"ท่านวางใจ ย่อมไม่อาจมอบหงส์ทั้งสองตัวแก่มัน"

พลันดวัดมือผุดผ่อง เสียงพึบเมื่อโบกดับเปลวเทียน ลอยตัวทะลวงหน้าต่างออกไป ทะยานข้ามหลังคาดึกจากไป

โอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่ล้วนใจหายวาบ วิ่งถึงริมหน้าต่าง เห็นฝนราดรีเพิ่งขาดเม็ด ประกายสีเงินลูบไล้พสุธา ไม่เห็นเงาร่างของอ้วงจี่อีแต่แรกแล้ว

ในใจคนทั้งสอง ล้วนครุ่นคิดใคร่ครวญถึงคำพูดก่อนจากไปของนาง
"ท่านวางใจ ย่อมไม่อาจมอบหงส์ทั้งสองตัวแก่มัน"

บทที่ ๑๕
ภัยในวังเจ้า

ทั้งสองยืนเคียงบ่าเคียงไหล่ในความมืด เงียบงันอยู่เนิ่นนาน บนหน้าต่างพลันบังเกิดเสียงแกร๊กคราหนึ่ง โอ้วฮุยยินดียิ่ง เข้าใจว่าอ้วงจี่อีไปแล้วย้อนกลับมา อดร้องมิได้

"ท่าน...ท่านกลับมาแล้ว

ได้ยินบนหลังคาดึก บังเกิดสุ้มเสียงบุรุษเสียงหนึ่งดังว่า

"โอ้วตั่วเอี้ย เชิญท่านออกมาสนทนา"

ฟังจากสุ้มเสียง กลับเป็นนายทหารแซ่เนียบที่เคยปลอมเป็นโจรต่อสู้กับโอ้วฮุย รักกระบี่ยิ่งกว่าชีวิตนั้น โอ้วฮุยจึงกล่าว

"ที่นี้นอกจากยี่ม่วยข้าพเจ้า ไม่มีบุคคลอื่นอีก เนียบเฮียเชิญเข้ามาดื่มสุราสักจอก"

นายทหารแซ่เนียบผู้นี้นามอ๊วก ดราก่อนโอ้วฮุยไม่ทำลายกระบี่วิเศษของมัน เป็นที่สำนึกตื้นตันของมันตลอดมา ขณะที่อ้วงจี่อีต่อสู้กับฉิ้งไหนจือเฮ้งเกี่ยมเอง จิวทิเจียว มันเห็นโอ้วฮุยมีเจตนาปกป้องอ้วงจี่อี จึงเงียบงันไม่ส่งเสียง ยามนี้ได้ยินโอ้วฮุยกล่าวเช่นนี้ ก็กระโดดลงจากหลังคาตึก กล่าวว่า

"โอ้วตั่วกอ สหายเก่าของท่านผู้หนึ่ง สั่งผู้น้องมาเชิญโอ้วตั่วกอไปสนทนาสักครา"

โอ้วฮุยกล่าวอย่างสงสัยใจ

"สหายเก่าของข้าพเจ้า ? นั่นเป็นผู้ใด ?"

เนียบอ๊วกกล่าวว่า

"ผู้น้องได้รับคำสั่งไม่ให้แพร่งพราย ยังหวังให้อโหสิ โอ้วตั่วกอพอพบหน้าย่อมทราบเอง"

โอ้วฮุยกวาดตามายังเที้ยเล้งซู่ กล่าวว่า

"ยี่ม่วย ท่านรออยู่ที่นี้ ข้าพเจ้าจะกลับมาก่อนฟ้าสาง"

เที้ยเล้งซู่หันกายไป หยิบฉวยดาบของมันมา กล่าวว่า

"พกอาวุธหรือไม่ ?"

โอ้วฮุยเห็นเนียบอ๊วกไม่ได้สะพายกระบี่ที่หว่างเอว จึงกล่าว

"เมื่อเป็นสหายเก่าเรียกหา ก็ไม่ต้องพกนำแล้ว"

ครั้นแล้วทั้งสองออกทางประตูใหญ่ หน้าประตูจอดไว้ด้วยรถม้า ใช้ม้าสองตัวลากเทียมคันหนึ่ง ตัวรถลงรักสีทองคลุมแพร วิจิตรงดงามยิ่ง โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"หรือเป็นลวดลายของหงส์เทียนน้ำอีก ? ครั้งนี้หากถูกเราพบพาน มาดรว่ามือเปล่า ก็ขอฟาดมันดายคามือ"

ทั้งสองขึ้นรถนั่งเรียบร้อย คนรถตวัดแส้ ม้าพ่วงพีทั้งสองก็ลากรถจากแหล่ง เสียงเกือกม้ากระทบพื้นหินเขียวบนถนนใหญ่ในนครหลวง บังเกิดเสียงติ๊กติ๊ก ยามวิกาลถนัดชัดแจ้งเป็นพิเศษ

ในนครหลวงเมื่อถึงยามวิกาล ความจริงไม่อนุญาตให้ควบม้าแล่นรถ แต่ทหารยามที่ลาดตระเวนตรวจตรา พอเห็นโคมสีแดงที่หน้ารถม้า ล้วนเบี่ยงตัวมายังข้างถนน ปล่อยให้รถม้าผ่านไป เดินทางประมาณครึ่งชั่วยาม รถม้าจอด

ที่หน้ากำแพงสีขาวชั้นหนึ่ง เนียบอ๊วกกระโดดลงจากรถก่อน ชักนำโอ้วฮุยเข้าทางประตูน้อย เดินตามทางดอกไม้ปูหินละเอียด เข้าสู่อุทยานดอกไม้หลังหนึ่ง

อุทยานหลังนี้กว้างใหญ่ไพศาล พฤกษชาติรกครึ้ม หอเก๋ง สระน้ำ ภูเขาจำลอง ระเบียงคดเดี้ยว ทัศนาไม่หมดสิ้น ในหอเก๋งล้วนจุดโคมคลุมแพร โอ้วฮุยลอบสงสัยใจ ครุ่นคิดขึ้น

"หงส์เทียนน้ำยิ่งใหญ่จริง ๆ สวนหลังนี้หากไม่ใช้เงินหนึ่งร้อยสองร้อยหมื่นตำลึง อย่าหมายซื้อได้ เงินชั่วร้ายของมันมีไม่น้อยจริง ๆ"

แต่แล้วครุ่นคิดสืบต่อ

"เกรงว่าไม่แน่นักว่าเป็นจอมโหดแซ่หงส์ ต่อให้มันกล้าแข็งกว่านี้ เพียงเป็นอันธพาลใหญ่ที่กวางตุ้งผู้หนึ่ง ไหนเลยใช้สอยนายทหารบ้านเมืองเช่นเนียบอ๊วกได้ ?"

ขณะครุ่นคิด เนียบอ๊วกชักนำมันอ้อมภูเขาจำลองลูกหนึ่ง ข้ามสะพานไม้แห่งหนึ่ง เข้าสู่เก๋งกลางน้ำหลังหนึ่ง ภายในเก๋งจุดเทียนไขแดงสองเล่ม บนโต๊ะจัดวางถ้วยชาอาหารว่าง เนียบอ๊วกกล่าวว่า

"สหายท่านจะมาในบัดดล ผู้น้องรออยู่นอกประตู"

พลางหันกายออกไป

โอ้วฮุยมองดูการตกแต่งภายในหอ เห็นวิจิตรงดงาม เต็มไปด้วยความหรูหรารุ่มรวย ดึกที่นอกประตูเมืองซวงบู๊นับว่างดงามแล้ว แต่เปรียบกับหอน้อยนี้ ถึงกับแตกต่างจนลิบลับ บนผนังตะวันตกแขวนภาพใบหนึ่ง คัดลอกบทความวิจารณ์กระบี่ของจึงจื้อ (จอมปราชญ์สมัยเลียดก๊ก) ผู้ที่ลงนามตอนท้ายกลับเป็นเซ้งชิงอ้วง (เชื้อพระวงศ์เซ้ง) ผู้เป็นราชบุตรของเคี่ยงลังฮ่องเต้

โอ้วฮุยนั่งอยู่ครู่หนึ่ง รู้สึกจืดชืดยิ่ง ดังนั้นอ่านดูตั้งแต่ต้น ดีที่สำนวนเรียบง่ายยังพอเข้าใจได้ เห็นเขียนไว้ว่า

"กาลกระโน้น เจ้าเตี่ยบุ้นอ๋องโปรดปรานกระบี่ อุปการะมือกระบี่สามพันกว่าคน ทำการประลองยุทธทั้งกลางวันกลางคืน บาดเจ็บล้มตายร้อยกว่าคน..."

โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"ฮกไต้ส่วย (แม่ทัพฮก) จัดการซุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดิน ไม่ทราบเลียนเยี่ยงเตี่ยบุ้นอ๋องนี้หรือไม่ ?"

รอจนอ่านถึงตอน"...กระบี่ของขุนนาง สิบก้าวสังหารคนหนึ่ง ท่องทะยานเป็นพันลี้ อวดโอ่ว่าไร้ผู้ต่อต้าน จึงจี้อว่าไว้ กระบี่แสดงล่อหลอก ใช้ยามเป็นประโยชน์ เคลื่อนไหวในภายหลัง ชิงบรรลุถึงก่อน..." ต้องครุ่นคิดขึ้น

"ที่ว่า 'สิบก้าวสังหารคนหนึ่ง ท่องทะยานเป็นพันลี้' ออกจะคุยโอ่ไป สำหรับคำ 'แสดงหลอกล่อใช้เป็นประโยชน์ เคลื่อนไหวภายหลังบรรลุถึงก่อน'กลับเป็นแก่นแท้ของวิชาบู๊ ไม่เพียงเพลงกระบี่ เพลงดาบเพลงหมัดก็เช่นเดียวกัน"

พลันได้ยินเสียงฝีเท้าแผ่วเบาดังขึ้นที่เบื้องหลัง กลิ่นหอมรวยรินโชยกระทบจมูก พอหันกายไป เห็นสตรีสาวสะคราญโฉมสวมเสื้อแพรสีเขียวอ่อนนางหนึ่งยืนหยัดอย่างยิ้มแย้ม กลับเป็นเบ๊ชุนฮวย

โอ้วฮุยเข้าใจในบัดดล ครุ่นคิดขึ้น

"ที่แท้ที่นี้เป็นวังของฮกดังอัน เราไฉนไม่ได้ฉุกคิดขึ้น ?"

เห็นเบ๊ชุนฮวยเดินเข้ามาย่อกายคารวะ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"น้องแซ่โอ้ว คิดไม่ถึงพวกเราพบกันในนครหลวง เชิญนั่ง เชิญนั่ง"

พลางประคองน้ำชามาด้วยตนเอง หยิบฉวยอาหารว่างจากในกล่องหลายสิ่งวางลงที่เบื้องหน้ามัน กล่าวอีกว่า

"ข้าพเจ้าฟังว่าน้องแซ่โอ้วมาถึงนครหลวง รู้สึกคิดถึงยิ่ง ร้อนรุ่มต้องการพบท่าน เพื่อขอบคุณท่านที่ปกป้องคุ้มครอง"

โอ้วฮุยเห็นจอนผมนางเสียบดอกไม้กำมะหยี่สีขาวดอกหนึ่ง นับเป็นการไว้ทุกข์ให้กับฉือเจ็ง แต่แต่งกายหรูหรา สีหน้าอิ่มเอมยินดี ไหนเลยเป็นทีท่าของหญิงม่ายสูญเสียสามี ดังนั้นกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"ซึ่งความจริงล้วนเป็นผู้น้องมากเรื่อง หากทราบแต่แรกว่าฮกได้ส่วยส่งคนมารับตั่วฉือตั่วซ้อ (คำยกย่องภรรยาผู้แซ่ฉือ) ก็ไม่ต้องรับความตระหนกในห้องศิลาแล้ว"

เบ๊ชุนฮวยได้ยินมันเรียก "ฉือตั่วซ้อ" ต้องหน้าแดงวูบ กล่าวว่า

"ไม่ว่าอย่างไร น้องแซ่โอ้วถือคุณธรรมธัมมะ ข้าพเจ้าสำนึกตื้นตันยิ่ง หนีมา (แม่นม)หนีมา นำกงจื้อออกมา"

ในประตูทิศตะวันออกบังเกิดเสียงขานรับ สตรีรับใช้สองนางจูงเด็กชายสองคนเดินเข้ามา เด็กชายทั้งสองเรียกเบ๊ชุนฮวยว่า

"มา (มารดา)"

พลางแอบอิงอยู่ข้างกายนาง เด็กชายทั้งสองมีใบหน้าพิมพ์เดียวกัน ความจริงน่ารักน่าชัง พอสวมอาภรณ์เพรพรรณ ประดับมุกมณี ยิ่งเน้นเห็นถึงความสูงสง่า

เบ๊ซุนฮวยกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"พวกเจ้ายังจำโอ้วเจ็กเจ่ก (อาแซ่โอ้ว) ได้หรือไม่ ? โอ้วเจ็กเจ่กช่วยเหลือพวกเราตลอดทาง รีบคำนับต่อโอ้วเจ็กเจ่ก"

เด็กชายทั้งสองเข้ามาหมอบกราบกรานเรียกหาว่า

"โอ้วเจ็กเจ่ก"

โอ้วฮุยยื่นมือประคองพวกมันขึ้น ครุ่นคิดในใจ

"วันนี้พวกเจ้ายังเรียกเราเป็นเจ็กเจ่กอีกไม่นานพวกเจ้าจะเป็นเชื้อพระวงศ์อันเกริกเกียรติ ไหนเลยยังจดจำเรานักบู๊หยาบกร้านได้"

เบ๊ซุนฮวยกล่าวว่า

"น้องแซ่โอ้ว ข้าพเจ้ามีข้อขอร้องประการหนึ่งไม่ทราบท่านสามารถรับปากหรือไม่ ?"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ตั่วซ้อ วันที่อยู่ในป้อมตระกูลเซียง ผู้น้องถูกเซียงป้อจิ้นจับแขวนฟาดโบย ได้รับการช่วยเหลือจากท่าน พระคุณนี้ผู้น้องจารึกไม่ลืมเลือน วันก่อนผู้น้องช่วยเหลือท่านด้านทานโจรร้ายในห้องศิลา แม้เป็นการยุ่งเกี่ยวมากความเป็นที่หัวร่อเยาะของผู้คน แต่ในจิตใจผู้น้องนับว่าตอบแทนบุญคุณของท่านแล้ว วันนี้หากทราบว่าท่านเรียกหา ผู้น้องจะไม่รุดมา นับแต่นี้ผู้น้องเหลื่อมล้ำต่ำสูงไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกันแล้ว"

คำพูดประดานี้ แสดงว่าไม่พอใจต่อนางอยู่บ้าง เบ๊ซุนฮวยทอดถอนใจกล่าวว่า

"น้องแซ่โอ้ว ข้าพเจ้าแม้ไม่ดี แต่ไม่ใช่คนมักใหญ่ใฝ่สูง ที่ว่าบังเกิดรักแรกพบ นับเป็นบาปรักแต่ปางก่อน..."

นางยิ่งกล่าวสุ้มเสียงยิ่งแผ่วเบา ก้มศีรษะลงช้า ๆ โอ้วฮุยได้ยินนางกล่าวคำ "บังเกิดรักแรกพบ"สะกิดความในใจของตนเอง ความไม่พอใจต่อนางถึงกับลดทอนลง กล่าว

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าทำอะไร ? ซึ่งความจริงฮกได้ส่วยยังมีเรื่องใดทำไม่ได้ ท่านไยต้องขอร้องข้าพเจ้า ?"

"ข้าพเจ้าขอร้องท่านเพื่อเด็กทั้งสองนี้ ขอให้ท่านรับพวกมันเป็นศิษย์ถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่พวกมัน"

โอ้วฮุยหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"กงจื้อทั้งสองสูงศักดิ์เปี่ยมวาสนา ไยต้องเรียนวิชาฝีมืออันใด ?"

เบ๊ซุนฮวยกล่าวว่า

"เพื่อสุขภาพพลานามัย จะอย่างไรเป็นเรื่องดี"

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันได้ยินนอกหอบังเกิดสุ้มเสียงบุรุษเสียงหนึ่งดังว่า

"ซุนม่วย ตอนนี้ยังไม่นอนหรือ ?"

เบ๊ซุนฮวยหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย ชี้มือไปยังฉากกั้นห้องข้างประตู โอ้วฮุยจึงหลบวูบไปหลังฉากกั้นห้อง ได้ยินเสียงรองเท้าหนังสวบสาบ คนผู้หนึ่งเดินเข้ามา เบ๊ซุนฮวยกล่าวว่า

"ท่านเองไฉนยังไม่นอน ? ไม่ไปเป็นเพื่อนฮูหยิน (ท่านผู้หญิง) มาที่นี้ทำอะไร ?"

คนผู้นั้นกุมมือนางไว้ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ฮ่องเต้รับสั่งเราไปหารือเรื่องการทหาร จนบัดนี้ค่อยถวายบังคมลา ท่านตำหนิเราคืนนี้มาสายไปหรือ ?"

โอ้วฮุยพอฟัง ทราบว่าเป็นฮกดังอัน หวนนึกถึงตนเองหลบซ่อนอยู่ที่นี้เป็นที่กระอักกระอ่วนนัก คำพร่ำพลอดของทั้งสองย่อมเข้าหูตน แต่มิอาจไม่ฟังได้ อย่าว่าแต่ดูจากสภาพการณ์ ฮกดังอันคล้ายลักลอบมาพบเบ๊ซุนฮวย หากถูกมันพบเห็น ล้วนไม่เหมาะสมต่อเบ๊ซุนและตนเอง ดังนั้นตรวจดูสภาพรอบข้าง คิดปลีกตัวไปพลันได้ยินเบ๊ซุนฮวยกล่าวว่า

"ดังกอ ข้าพเจ้าขอแนะนำคนผู้หนึ่งต่อท่าน คนผู้นี้ท่านก็เคยพบมา แต่คงลืมเลือนแต่แรกแล้ว"

จากนั้นส่งเสียงดังกว่าเดิม ร้องเรียกว่า

"น้องแซ่โอ้ว ท่านออกมาพบฮกได้ส่วย"

โอ้วฮุยได้แต่หมุนตัวออกมา ประสานมือคารวะต่อฮกดังอัน ฮกดังอัน

คิดไม่ถึงหลังฉากกั้นห้องกลับซุกซ่อนด้วยบุรุษผู้หนึ่ง ถึงกับใจหายวาบ กล่าวว่า

"นี่...นี่..."

เบ๊ชุนฮวยยิ้มพลางกล่าวว่า

"น้องผู้นี้แซ่โอ้วนามฮุย มันแม้เยาว์วัย แต่มีฝีมือสูงเยี่ยม นักบู๊ในสังกัดท่านไม่มีผู้ใดทัดเทียมมันได้ ครั้งนั้น ตอนที่ท่านส่งคนไปรับข้าพเจ้ามายังนครหลวง น้องผู้นี้ช่วยเหลือข้าพเจ้าไม่น้อย ข้าพเจ้าจึงเชิญมันมา ท่านจะตอบแทนมันอย่างไรดี ?"

ฮกดังอันหน้าแปรเปลี่ยนไป จวบจนนางกล่าวจบค่อยระงับเป็นปรกติ ส่งเสียงดังอึมม์ กล่าวว่า

"นั่นสมควรตอบแทน นั่นสมควรตอบแทน"

โบกมือต่อโอ้วฮุย กล่าวว่า

"เจ้าออกไปก่อนเถอะ อีกหลายวันเราค่อยเบิกตัวเจ้าเข้าพบ"

น้ำเสียงไม่พอใจอยู่บ้าง หากมิใช่เห็นแก่หน้าเบ๊ชุนฮวย คงตวาดดำหนิ มันบุกรุกวังโดยพลการ พบหน้าไม่คุกเข่าคารวะแล้ว

เบ๊ชุนฮวยกล่าวว่า

"น้องแซ่โอ้ว..."

โอ้วฮุยบังเกิดโทสะอัดอก หันกายเดินออกไป ครุ่นคิดขึ้น

"อยู่ดี ๆ ดึกดื่นค่อนคืน กลับมารับการหยามหยันเช่นนี้"

เนียบอ๊วกรออยู่นอกประตูหอ แลบลิ้นกล่าวเบา ๆ

"เมื่อครู่ฮกได้ส่วยเข้าไป ท่านเห็นหรือไม่ ?" ท่านเห็นหรือไม่ ?"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"เบ๊โกวเนี้ยแนะนำต่อข้าพเจ้าแล้ว ให้ฮกได้ส่วยตอบแทนข้าพเจ้าอันใด"

เนียบอ๊วกกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ขอเพียงเบ๊โกวเนี้ยออกปากคำหนึ่ง ฮกได้ส่วยไหนเลยไม่เกื้อกูลเป็นพิเศษ ? ภายหน้าผู้น้องดิดสอยห้อยตามโอ้วตั่วกอ นับว่าประเสริฐแท้"

มันเลื่อมใสในพลังฝีมือ และความประพฤติของโอ้วฮุย คำพูดเหล่านี้กลับกล่าวจากใจจริง

ครั้นแล้ว ทั้งสองออกไปตามเส้นทางเดิม มาถึงข้างสระบัวแห่งหนึ่ง

ใกล้ถึงประตูใหญ่แล้ว พลันได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้น ผู้คนหลายคนเร่งฝีเท้าติดตามมา ร้องเรียกว่า

"โอ้วตั่วเอี้ยโปรดชะงักเท้า"

โอ้วฮุยชะงักเท้าอย่างงุนงง เห็นเป็นนายทหารสี่คน คนนำหน้าถือกล่องแพรใบหนึ่ง กล่าวว่า

"เบ๊โกวเนี้ยมีของขวัญหลายสิ่งกำนัลแก่โอ้วตั่วเอี้ย ขอท่านโปรดรับไว้"

โอ้วฮุยกำลังขุ่นเคืองใจ จึงกล่าว

"ข้าพเจ้าไร้ความดีความชอบ ไม่กล้ารับไว้"

นายทหารนั้นกล่าวว่า

"เบ๊โกวเนี้ยมอบด้วยน้ำใจ โอ้วตั่วกอไม่ต้องเกรงใจ"

"โปรดบอกต่อเบ๊โกวเนี้ยว่า น้ำใจไมตรีของนาง ผู้น้องขอรับด้วยใจ"

พลางหันกายไป นายทหารนั้นเร่งฝีเท้ามา กล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"โอ้วตั่วเอี้ย ท่านหากไม่ยอมรับเบ๊โกวเนี้ยคงต้องตำหนิผู้ต่ำต้อย เนียบตั่วกอท่าน...ท่านโปรดเกลี้ยกล่อมโอ้วตั่วเอี้ย เราได้รับคำสั่งมาจริง ๆ"

โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"ดูท่านฝีเท้าคล่องแคล่ว ท่าร่างหนักแน่นนับเป็นมือดีผู้หนึ่ง ไยต้องลุ่มหลงชื่อเสียงลาภยศ เป็นข้าทาสรับใช้ของผู้อื่น ?"

เนียบอ๊วกรับกล่องแพรมา รู้สึกกล่องหนักอึ้งยิ่ง คาดว่าของขวัญที่บรรจุอยู่ ต้องเป็นของล้ำค่า นายทหารนั้นยิ้มประจบกล่าวว่า

"โอ้วตั่วกอโปรดเปิดออกดู เพียงรับไว้สิ่งหนึ่งผู้ต่ำต้อยก็สำนึกในพระคุณ"

เนียบอ๊วกกล่าวว่า

"โอ้วตั่วกอ น้องผู้นี้กล่าวเป็นความสัตย์ หากแม้นเบ๊โกวเนี้ยกล่าวตำหนิอนาคตของน้องผู้นี้เท่ากับดับวูบลง ท่านเพียงรับไว้สิ่งหนึ่ง มันจะได้มีคำว่ากล่าว"

โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"เห็นแก่หน้าท่าน เราจะรับไว้สิ่งหนึ่ง นำไปเจือจานคนยากไร้ก็ได้"

ดังนั้นยื่นมือเปิดกล่องแพรออก เห็นภายในกล่องใช้แพรแดงผืนหนึ่งห่อหุ้มของสี่เหลี่ยมสิ่งหนึ่ง ชายทั้งสี่มุมของผ้าแพรรวบเข้าหากัน ขมวดเป็นเงื่อนปมสองปม

โอ้วฮุยขมวดคิ้วกล่าวว่า
"นี่เป็นอะไร ?"
นายทหารนั้นกล่าวว่า
"ผู้ต่ำต้อยไม่ทราบ"
โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น
"ของขวัญนี้ไม่ทราบเป็นทั้งชิ้นหรือไม่ ?"
พลางยื่นมือแก้เงื่อนแพรออก

เพิ่งแก้ได้เงื่อนหนึ่ง ทันใด ฝากล่องดีดวูบ เสียงเพียะเมื่อฝากล่องพลันปิดลง หนีบสองมือมันไว้อย่างแน่นหนา พริบตานั้นรู้สึกปวดแปลบจับจิต กระดูกข้อมือแทบหักไป

ที่แท้กล่องใบนี้กลับหลอมจากเหล็กกล้า ภายในซุกซ่อนขดลวดที่ประณีตยิ่ง กล้าแข็งยิ่ง นอกกล่องหุ้มห่อแพรพรรณ ดังนั้นดูไม่ออก ฝากล่องพอปิดลง ยิ่งบีบยิ่งรัดแน่น โอ้วฮุยรีบเกร็งลมปราณมายังสองมือเพื่อต่อต้าน หากมันกำลังภายในอ่อนด้อย เกรงว่าข้อมือทั้งสองหักไปแล้ว มาตรแม้นเป็นเช่นนั้นยังไม่กล้าผ่อนคลายลมปราณแม้แต่น้อย

นายทหารทั้งสี่เห็นโอ้วฮุยหลงกล พากันชักมีดสั้นออก แบ่งเป็นสองหน้าสองหลัง จ่อกับทรวงอกกลางหลังของมัน เนียบอ๊วกแดกดื่นจนตะลึงลาน รีบกล่าวว่า

"ทำ...ทำอะไร ?"
นายทหารที่นำขบวนกล่าวว่า
"ฮกได้ส่วยมีคำสั่ง ให้จับกุมคนร้ายโอ้วฮุย !"
เนียบอ๊วกกล่าวว่า
"โอ้วตั่วเอี้ยเป็นแขกที่เบ๊โกวเนี้ยเชิญมา ไหนเลยทำเช่นนี้ได้ ?"
นายทหารนั้นแค่นหัวร่อ กล่าวว่า
"เนียบตั่วกอ ท่านไปถามฮกได้ส่วยเถอะ พวกเราที่รับคำสั่ง ไหนเลยทราบมากกว่านี้ได้ ?"
เนียบอ๊วกงงงันวูบจึงกล่าว
"โอ้วตั่วกอวางใจ ความนี้ต้องมีการเข้าใจผิด เราจะไปเรียนต่อเบ๊โกวเนี้ย นางต้องหาทางช่วยเหลือท่าน"

นายทหารนั้นตวาดว่า

"หยุดไว้ ฮกได้ส่วยมีคำสั่งลับ ไม่อาจแพร่งพรายให้เบ๊โกวเนี้ยล่วงรู้เด็ดขาด ท่านมีศีรษะกี่หัว ?"

เนียบอ๊วกปรากฏเหงื่อเม็ดโป้งผุดทั่วใบหน้า ครุ่นคิดขึ้น

"กล่องใบนี้เป็นเราส่งให้กับโอ้วตั่วกอเอง เราไยมิใช่กลับกลายเป็นคนต่ำช้าที่ฉ้อฉล ? แต่ฮกได้ส่วยเมื่อมีคำสั่งลับ เราไหนเลยขัดคำสั่งได้ ?"

นายทหารนั้นเสือกมีดสั้นไปเบื้องหน้าเบา ๆ ปลายมีดสะกิดเสื้อผ้าโอ้วฮุยขาดออก แทงถูกผิวเนื้อ ตวาดว่า

"ไปกันเถอะ"

กล่องเหล็กกล้าใบนี้จัดสร้างโดยนักประดิษฐ์ชาวตะวันตก บรรจุด้วยขดลวด แพรพรรณข้างกล่องพอขาดออก ก็เผยเห็นคมอาวุธคมกริบ ที่แท้สองข้างของฝากล่อง กลับเป็นมีดแหลมคมสองเล่ม เนียบอ๊วกเห็นข้อมือโอ้วฮุยปรากฏโลหิตหลั่งไหล แทบทำร้ายถึงกระดูกเส้นเอ็น ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

"ต่อให้โอ้วตั่วกอมีความผิดร้ายแรง ก็ไม่อาจจัดการด้วยฝีมือต่ำช้าสามานย์เช่นนี้"

มันเคารพเลื่อมใสต่อโอ้วฮุยตลอดมา ยามนี้เห็นสภาพสยดสยองเช่นนี้ และละอายที่เภทภัยสืบเนื่องจากตนเอง พลันยื่นมือคว้าจับกล่องเหล็ก สอดนิ้วไปในร่องกล่อง ออกกำลังงัดขึ้น ฝากล่องก็เปิดอ้าออก สองมือโอ้วฮุยเป็นอิสระในบัดดล

ยามนั้นนายทหารที่นำขบวนเสือกแทงมีดสั้นออก เนียบอ๊วกความจริงมีพลังฝีมือสูงล้ำกว่าคนผู้นี้ เพียงแต่สองมือติดอยู่ในกล่องเหล็ก กลับไม่มีปัญญาหลบเลี่ยง แผดร้องโหยหวนคำหนึ่ง ถูกมีดสั้นแทงใส่ทรวงอก เสียชีวิตทันที

พริบตาดุจประกายไฟ โอ้วฮุยระบายลมหายใจคำหนึ่ง ทรวงอกกลางหลังยุบเข้าไปหลายนิ้ว จากนั้นโผพุ่งกายขึ้น มีดสั้นสามเล่มกรีดวูบออก สองเล่มแทงถูกอากาศธาตุ อีกเล่มหนึ่งกรีดขาขวามันเป็นบาดแผลโลหิตสายหนึ่ง โอ้วฮุยดวัดสองเท้าโดยพร้อมเพรียง ยามนี้ชีวิตแขวนอยู่บนเส้นด้าย ไหนเลยไว้ไมตรีได้อีก ปลายเท้าขวาเตะไปเบื้องหน้า สันเท้าซ้ายกระแทกไปด้านหลัง คนยามลอยอยู่กลางอากาศก็เตะนายทหารสองคนตายคาเท้า

นายทหารที่สังหารเนียบอ๊วกไม่รอให้โอ้วฮุยตกถึงพื้น เสือกมีดสั้นด้วย

ท่าเก็งคอเฮี่ยงโต้ว (เก็งคอเสนอภาพ) แทงใส่ท้องน้อยโอ้วฮุย ท่วงท่านี้แฝงพลังลมร้ายกาจรุนแรงยิ่ง โอ้วฮุยดวัดเท้าซ้ายจากด้านหลัง เสียงทึบคราหนึ่งเมื่อถีบใส่ทรวงอกมัน นายทหารนั้นพลัดตกลงในสระบัวดังดูม กระดูกซี่โครงหักสะบั้นไปสิบกว่าซี่ เห็นแน่ชัดว่าไม่อาจมีชีวิตรอดได้

นายทหารอีกผู้หนึ่งเห็นผิดท่า ร้องโอยคำหนึ่ง หันกายหมายหลบหนี โอ้วฮุยกระโดดปราดไป คว้าคอมันขึ้น ยกมือหมายฟาดลงยังขม่อมมัน ภายใต้แสงจันทร์สาดส่อง เห็นดวงตามันทอแววิงวอน ต้องใจอ่อนลง ครุ่นคิดขึ้น

"มันกับเราไม่มีอริความแค้น เพียงแต่ได้รับคำสั่งฮกดังอัน ไยต้องปลิดชีวิตมัน ?"

ดังนั้นฉุดลากมันถึงหลังภูเขาจำลอง ดวาดถามเบา ๆ

"ฮกดังอันไฉนคิดจับกุมข้าพเจ้า ?"

นายทหารนั้นกล่าวว่า

"ไม่...ไม่ทราบจริง ๆ"

โอ้วฮุยถามอีกว่า

"ตอนนี้มันอยู่ที่ใด ?"

"ฮกได้ส่วย...ฮกได้ส่วยออกจากหอของเบ๊โกวเนี้ยกำชับต่อพวกเรา จากนั้นก็...ก็กลับเข้าไป"

โอ้วฮุยยื่นมือจี้สกัดจุดใบ้ของมัน กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะละเว้นชีวิตท่าน วันพรุ่งมีคนถามถึง ให้ท่านบอกว่าคนแซ่เนียบก็ถูกข้าพเจ้าฆ่าทิ้ง ท่านหากแพร่งพรายข่าวคราว มีความเคลื่อนไหวผิดปรกติใด ข้าพเจ้าจะเข่นฆ่าสังหารครอบครัวท่านให้หมดสิ้น"

นายทหารนั้นไม่อาจตอบคำ เพียงผงกศีรษะรับ โอ้วฮุยโอบอุ้มซากศพของเนียบอ๊วกซุกซ่อนในภูเขาจำลอง คุกเข่ากราบกรานสี่ครา เตะซากศพที่หลงเหลือสองซากไว้ในพงหญ้า จากนั้นฉีกชายเสื้อห่อหุ้มปากแผลที่ข้อมือทั้งสอง รอยแผลมืดที่เท้าแม้ไม่สาหัสแต่แผลยาวยิ่ง อดบังเกิดเพลิงโทสะลุกฮือโหมมิได้ เก็บมีดสั้นเล่มหนึ่ง มุ่งหน้าไปยังหอกลางน้ำ

โอ้วฮุยทราบว่าในวังฮกดังอันมีองครักษ์คับคั่ง ไม่กล้าเลินเล่อแม้แต่น้อย ซ่อนตัวที่หลังต้นไม้ใหญ่ ภูเขาจำลอง พุ่มไม้ดอก เห็นชัดตาว่าเบื้องหน้าไร้ผู้คน

ค่อยถลันวูบไปเบื้องหน้า ขณะจะบรรลุถึงเชิงสะพานใกล้หอกลางน้ำ เห็นโคมสองดวงนำหน้า องครักษ์แปดคนชักนำฮกดังอันเดินผ่านมา

ดีที่ในอุทยานดอกไม้เต็มไปด้วยสิ่งตกแต่งก่อสร้าง มีที่ซ่อนตัวหลายหลาก โอ้วฮุยหดกายวูบซ่อนตัวอยู่หลังหน่อหินต้นหนึ่ง ได้ยินฮกดังอันกล่าวว่า

"เจ้าไปสอบปากคำคนร้ายแซ่โอ้วนั้น ถามว่ามันกับเบ๊โกวเนี้ยรู้จักกันอย่างไร มีความสัมพันธ์ใด ดึกดื่นค่อนคืนมายังวังเราด้วยสาเหตุใด เรื่องนี้ห้ามไม่ให้แพร่งพรายแม้แต่น้อย หลังจากสอบสวนเสร็จสิ้นรีบรุดมารายงาน สำหรับคนร้ายแซ่โอ้วฉกฉวยโอกาสคืนนี้ฆ่ามัน นับแต่นี้อย่าได้เอ่ยถึงเรื่องนี้อีก"

ด้านหลังมันมีคนผู้หนึ่งรับคำว่า

"ผู้ต่ำต้อยเข้าใจ"

ฮกดังอันกล่าวอีกว่า

"หากแม้นเบ๊โกวเนี้ยถามถึง ก็บอกว่าเรากำนัลเงินแก่มันสามพันตำลึง ส่งมันกลับบ้านไปแล้ว"

"ทราบแล้ว"

โอ้วฮุยยิ่งฟังยิ่งเดือดดาล ครุ่นคิดขึ้น

"ที่แท้ฮกดังอันเพียงระแวงสงสัยว่าเรากับเบ๊โกวเนี้ยมีความสัมพันธ์ส่วนตัวอันใด กลับลงมือด้วยอำมหิต ในที่สุดทำร้ายเนียบอ๊วกถึงแก่ชีวิต"

ยามนี้โอ้วฮุยหากกระโดดปราดไป สามารถปลิดชีวิตฮกดังอันได้มืดสั้นในบัดดล แต่มันแม้เดือดดาลกลับไม่หุนหันวู่วาม หวนนึกถึงมันเพิ่งมาถึงนครหลวงทุกประการไม่กระจ่างชัด ฮกดังอันคุมกำลังทหารของแผ่นดิน มีศักดิ์ศรีเกริกไกร โอ้วฮุยไม่กล้าลงมือโดยพลการ ดังนั้นหมอบซุ่มอยู่หลังหน่อหิน รอให้ฮกดังอันและพวกจากไป

ผู้ที่ได้รับมอบหมายให้สอบปากคำโอ้วฮุยร้องเพลงคลอเบา ๆ เดินเดร็ดเดร่มา โอ้วฮุยยืดร่างยื่นแขนปราดออก จี้ใส่ชายโครงมันคราหนึ่ง คนผู้นั้นไม่ทันเห็นชัดตาว่าศัตรูเป็นใคร ก็อ่อนระทวยล้มฟุบลง โอ้วฮุยจี้สกัดจุดที่ข้อพับเข่ามันอีกสองแห่ง จากนั้นเร่งฝีเท้าติดตามฮกดังอันไป ได้ยินมันกล่าวแต่ไกลว่า

"ดึกดื่นค่อนคืนเช่นนี้ เล่าไท้ไถ่ (สดรีชราสูงศักดิ์) เรียกเราด้วยเรื่องใด เป็นผู้ใดอยู่ร่วมกับท่านผู้เฒ่า ?"

บริวารผู้หนึ่งกล่าวว่า

"กงจู้ (ราชธิดา) วันนี้เข้าวังหลวง หลังจากกลับมา ก็อยู่ร่วมกับเล่าไท้ไถ่ตลอดเวลา"

ฮกดังอันส่งเสียงดังอืมม์ ไม่กล่าวกระไรอีก โอ้วฮุยติดตามมันผ่านตึกอ้อมระเบียง เห็นมันเข้าสู่ห้องหับที่ปลูกสนเขียวล้อมรอบหลังหนึ่ง เหล่าผู้ติดตามเฝ้าอยู่นอกห้อง โอ้วฮุยอ้อมถึงหลังห้อง มุดผ่านพุ่มไม้ เห็นหน้าต่างด้านทิศเหนือปรากฏแสงโคมไฟสาดลอดออกมา

โอ้วฮุยเร้นกายถึงใต้หน้าต่าง เห็นหน้าต่างขึงแพรเบาบางสีเขียว ดังนั้นฉุกใจคิด หักกิ่งสนโดยไร้เสียงท่อนหนึ่ง ป้องอยู่เบื้องหน้า จากนั้นมองผ่านแพรหน้าต่างเข้าไป เห็นกึ่งกลางห้องนั่งไว้ด้วยสตรีสูงศักดิ์อายุสามสิบเศษสองนาง ด้านใดนั่งไว้ด้วยสตรีชราอายุหกสิบเศษนางหนึ่ง เบื้องซ้ายของสตรีชรา นั่งไว้ด้วยสตรีอีกสองนาง ทั้งห้าล้วนสวมใส่แพรพรรณล้ำค่าประดับมุกมณีแพรวพราย

ฮกดังอันคุกเข่าคำนับสตรีสูงศักดิ์ที่กึ่งกลางทั้งสองก่อน ค่อยคำนับต่อสตรีชรา เรียกคำ "มารดา" สตรีอีกสองนางเห็นมันเดินเข้ามา ก็ผุดลุกขึ้นแต่แรก

ที่แท้บิดาของฮกดังอันนามโป่วเห็ง เป็นน้องชายของราชินีเผ่าเฮี้ยงของกษัตริย์เคี่ยงลัง ภรรยาของโป่วเห็งเป็นหญิงงามอันเลื่องชื่อแห่งแมนจูเรีย ตอนเข้าวังเป็นที่ต้องพระทัยของเคี่ยงลังฮ่องเต้ บังเกิดสัมพันธ์สวาทอย่างลับ ๆ บุตรที่กำเนิดออกมาคือฮกดังอัน

โป่งเห็งเนื่องเพราะมีความสัมพันธ์ทางพี่สาว ภรรยา บุตรชายถึงสามชั้นจึงเป็นที่โปรดปรานของเคี่ยงลังฮ่องเต้ ดำรงตำแหน่งอัครเสนาบดียี่สิบสามปี ตอนนี้ถึงแก่อสัญกรรมแล้ว

โป่วเห็งมีบุตรทั้งสิ้นสี่คน บุตรคนโตฮกเล้งอันได้รับอวยยศเป็นฮู่เบ๊ (ราชบุตรเขย) ตอล้อ เคยคุมทัพสู่ซิงเกียง มีความดีความชอบได้เลื่อนเป็นรองผู้บัญชาการธงขาวของแมนจูเรีย ปัจจุบันเสียชีวิตแล้ว บุตรคนรองฮกลังอันได้รับอวยยศเป็นฮู่เบ๊ฮั้วเสีก เคยเป็นสมุหกลาโหมและสมุหแรงงาน มีศักดิ์เป็นเจ้าพระยา

บุตรที่สามคือฮกดังอัน กอกอมันทั้งสองล้วนเป็นฮู่เบ๊ มันเป็นที่โปรดปรานของเคี่ยงลังฮ่องเต้ที่สุด กลับไม่ได้แต่งงานกับกงจู้ ผู้ไม่ทราบความนัยรู้สึก

ประหลาดใจ ซึ่งความจริงมันเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของเคี่ยงลังฮ่องเต้ ไหนเลยเป็นราชบุตรเขยของกษัตริย์ได้ ? ยามนี้มันดำรงตำแหน่งสมุหกลาโหมขุนนางใหญ่ดูแลวังใน และผู้พิทักษ์รัชทายาท

บุตรที่สี่ฮกเซี่ยงอัน ดำรงตำแหน่งสมุหมหาดไทย ภายหลังมีศักดิ์เป็นพระยา นับเป็นตระกูลที่สูงศักดิ์วาสนา ไม่มีผู้ใดเทียบเทียมได้

สตรีสูงศักดิ์ที่นั่งอยู่กึ่งกลางห้อง เป็นกงจู้ซ่อซ้อ (พี่สะใภ้) ของฮกดังอันทั้งสอง ยี่ซ้อกงจู้ฮั้วเกียช่างจำนรรจา รู้ใจผู้คน เป็นราชธิดาองค์ที่สี่ของเคี่ยงลังฮ่องเต้ เป็นที่โปรดปรานที่สุด มักรับสั่งให้เข้าเฝ้าเป็นเนืองนิจ นางกับฮกดังอันแม้ความจริงเป็นเฮียม่วย โดยศักดิ์ศรีเป็นเจ้ากับไพร่ฟ้าข้าแผ่นดิน ดังนั้นฮกดังอันพบพานนาง ยังต้องคำนับคารวะ

สตรีอีกสองนาง หนึ่งเป็นภรรยาของฮกดังอัน นามไฮ้ลั้งสี หนึ่งเป็นภรรยาของฮกเซี่ยงอัน

ฮกดังอันทรุดนั่งลงยังเก้าอี้ด้านทิศตะวันตก กล่าวว่า

"ดึกดื่นปานนี้ กงจู้ทั้งสองและมารดาไฉนยังไม่พักผ่อน ?"

เล่าฮูหยินกล่าวว่า

"กงจู้ทั้งสองฟังว่าเจ้ามีบุตรชาย สร้างความยินดียิ่ง ต้องการชมดู"

ฮกดังอันกวาดมองนางไฮ้ลั้งสีแวบหนึ่ง ยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"สตรีนั้นเป็นชาวฮั่น ยังไม่ได้เรียนมารยาทธรรมเนียม ดังนั้นไม่กล้าให้นางมากราบพบกงจู้และมารดา"

กงจู้ฮั้วเกียยิ้มพลางกล่าวว่า

"ที่ดังเล่าซา (ดังอันดับสาม) ต้องตา ไหนเลยต่ำทรามได้ ? พวกเราก็ไม่ต้องการดูสตรีนางนั้น ท่านรีบใช้คนนำทารกทั้งสองมาชมดู แป้อ๋อง (ราชบิดา) ทรงตรัสว่า อีกหลายวันจะทรงโปรดให้ซ้อจื้อนำทารกเข้าเฝ้าด้วย"

ฮกดังอันลอบภาคภูมิใจ หวนนึกถึงทารกทั้งสองหมดจดคมคาย หากฮ่องเต้ได้ทอดพระเนตรคงต้องโสมนัส ดังนั้นสั่งหญิงรับใช้ออกไปเรียกผู้ติดตามอุ้มกงจื้อน้อยทั้งสองมาพบพาน กงจู้ฮั้วเกียกล่าวอีกว่า

"วันนี้เราเข้าเฝ้า บ้อโหว (ราชมารดา) ทรงตรัสว่า ดังเล่าซากระทำลับ ๆ ล่อ ๆ กำเนิดบุตรที่เบื้องนอก หลายปียังไม่เสาะหากลับมา ปิดบังทั้งหมดไว้

ระวังแป้อ๋องจะทรงถลกหนังท่าน"

ฮกดังอันยิ้มพลางกล่าวว่า

"เรื่องของทารก จวบจนเมื่อเดือนก่อนเราเพิ่งทราบ"

สนทนาชั่วครู่ แม่นมสองนางอุ้มเด็กฝาแฝดทั้งสองเข้ามา ฮกดังอันสั่งสองพี่น้องคำนับต่อกงจู้ เล่าไท้ไถ่ ไท้ไถ่ ซิ่มซิ้ม เด็กทั้งสองเชื่อฟังวาจายิ่งแม้ดางัวเงีย แต่ยังคงคำนับตามคำสั่ง ทุกผู้คนเห็นเด็กคู่นี้มีใบหน้าพิมพ์เดียวกันหน้ากลมคมคายไม่ผิดเพี้ยน กงจู้ฮั้วเกียปรบมือ กล่าวว่า

"ดังเล่าซา ทารกคู่นี้เป็นพิมพ์เดียวกับท่าน ต่อให้ท่านผลักไสไม่ยอมรับก็ผลักไสไม่พ้น"

นางไฮ้ลั้งสีความจริงไม่พอใจต่อเรื่องนี้ แต่เห็นเด็กฝาแฝดคู่นี้น่ารักจริง ๆ อดโอบกอดจุมพิดมิได้ เล่าฮูหยินและกงจู้ทั้งหลายต่างมีของขวัญแรกพบหน้าแม่นมทั้งสองประคองเด็ก คำนับขอบคุณไม่หยุดยั้ง

กงจู้ทั้งสองและพวกสนทนากันเล็กน้อยพากันล่าถอยออกไป เล่าฮูหยินและฮกดังอันนำเด็กฝาแฝดส่งกงจู้ออกจากห้อง กลับมาแยกย้ายทรุดนั่งลง

เล่าฮูหยินเรียกหญิงรับใช้ด้านหลังมา สั่งว่า

"เจ้าไปบอกต่อเบ๊โกวเนี้ยนั้นว่า เล่าไท้ไถ่ชมชอบทารกคู่นี้ยิ่ง คืนนี้รั้งพวกมันไว้นอนกับเล่าไท้ไถ่ ให้เบ๊โกวเนี้ยไม่ต้องรอมันสองพี่น้องแล้ว"

หญิงรับใช้นั้นรับคำ เล่าฮูหยินดึงลิ้นชักโต๊ะ หยิบฉวยป้านทองคำฝังเต็มไปด้วยเพชรพลอยออกมาใบหนึ่ง วางลงบนโต๊ะ กล่าวว่า

"นำน้ำโสมป้านนี้ไปกำนัลแก่เบ๊โกวเนี้ย บอกว่าเล้าไท้ไถ่จะดูแลบุตรของนางโดยดี ให้นางวางใจ"

ฮกดังอันกำลังถือป้านน้ำชาใบหนึ่ง พอฟังพลันหน้าแปรเปลี่ยนไป สองมือสั่นสะท้าน น้ำกระเซ็นออกมา ราดรดลงบนเสื้อผ้า ถือถ้วยชาค้างไว้ เนิ่นนานไม่กล่าววาจา

เห็นหญิงรับใช้นั้นประคองป้านทองวางลงในกล่องถือลงรักสีทองใบหนึ่งสาวเท้าออกไป

ยามนี้เด็กทั้งสองง่วงเหงา ร้องว่า

"มามา (มารดา) หามามา"

เล่าฮูหยินกล่าวว่า

"เด็กที่ดี อย่าได้ร่ำร้อง อยู่กับไหนไน่โดยดี ไหนไน่จะให้ขนมรับประทาน"

เด็กทั้งสองร่ำไห้ร้องว่า

"ไม่ต้องการขนม ไม่ต้องการไหนไน่ ต้องการมามา"

เล่าฮูหยินหน้าเคร่งเครียดลง โบกมือสั่งแม่นมจูงเด็กไป จากนั้นปรายตาบอกใบ้ เหล่าหญิงรับใช้ก็ล่าถอยไปจนหมดสิ้น ภายในห้องเพียงหลงเหลือฮกดังอันสองแม่ลูก

ผ่านไปครู่หนึ่ง สองแม่ลูกไม่ได้สนทนาแม้สักครึ่งคำ เล่าฮูหยินเพ่งดามองบุตรชาย ฮกดังอันกลับมองไปยังทิศทางอื่น ไม่กล้าสบสายตากับมารดาเนิ่นนานให้หลัง ฮกดังอันจึงทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

"มารดา ท่านไฉนไม่ยอมรับนาง ?"

เล่าฮูหยินกล่าวว่า

"นี่ยังต้องถาม สตรีนางนี้เป็นชาวฮั่น ต้องมีความคิดเป็นอื่น อย่าว่าแต่ถือกำเนิดจากสำนักคุ้มกันภัย ดวงดาบร่ายทวนเป็นเนืองนิจ ในวังเรามีกงจู้สองนาง ไหนเลยให้คนเช่นนี้อาศัยได้ ? เมื่อสิบปีก่อน ฮ่องเต้ได้รับความตระหนกพระทัยก็สืบเนื่องจากหญิงงามต่างเผ่า (ในที่นี้หมายถึงชาวฮั่นกับชาวแมนจูเรีย) หรือเจ้าลืมแล้ว ?"

ฮกดังอันกล่าวว่า

"คำพูดของมารดาย่อมไม่ผิด ดอนแรกบุตรก็ไม่คิดรับนางเข้าวัง เพียงส่งคนไปดู กำนัลเงินแก่นางจำนวนหนึ่ง มิคาดนางกลับกำเนิดบุตรชายสองคน นี่เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของบุตร ย่อมผิดแผกไปแล้ว"

เล่าฮูหยินผงกศีรษะกล่าวว่า

"เจ้าอายุเกือบสี่สิบยังไม่มีคนสืบเชื้อสาย มีทารกสองคนนี้ย่อมประเสริฐยิ่ง พวกเราจะเลี้ยงดูทารกทั้งสองจนเติบใหญ่ ภายหน้าพวกมันได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์ เสพย์สุขวาสนาไปชั่วชีวิต มารดาของพวกมันก็วางใจได้แล้ว"

ฮกดังอันขบคิดชั่วขณะ จึงกล่าวเบา ๆ

"เจตนาของบุตร คิดส่งสตรีนั้นไปยังชายแดนไกลโพ้น นับแต่นี้อย่าได้พบหน้าอีก คิดไม่ถึงมารดา..."

เล่าฮูหยินหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"เสียทีที่เจ้าเป็นขุนนางสูงศักดิ์ กระทั่งผลดีผลร้ายของการนี้ก็จำแนกไม่ออก บุตรในสายเลือดของนางอยู่ในวังเรา นางไหนเลยไม่มารังควาน ? สตรีชาวยุทธจักรเช่นนี้หากตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว ไม่ว่าเรื่องใดล้วนกระทำได้"

ฮกดังอันผงกศีรษะ เล่าฮูหยินกล่าวว่า

"เจ้าใช้คนบรรจุฝังนางอย่างสมเกียรติ นับเป็นการแสดงน้ำใจแล้ว"

ฮกดังอันผงกศีรษะรับคำ

โอ้วฮุยที่นอกหน้าต่างยิ่งฟังยิ่งตื่นตระหนก ตอนแรกยังไม่เข้าใจความหมายในคำพูดสองแม่ลูก รอจนได้ยินคำ "กลบฝังนางอย่างสมเกียรติ" สร้างความตระหนกอย่างใหญ่หลวง ครุ่นคิดขึ้น

"ที่แท้คนทั้งสองชั่วร้ายปานนี้ วางอุบายช่วงชิงทารก ทั้งยังคิดกำจัดฆ่าเบ๊โกวเนี้ย เรื่องนี้รีบร้อนดับขัน ไม่อาจเนิ่นช้าแม้ชั่วครู่ชั่วยาม ฉกฉวยโอกาสที่ทั้งสองยังไม่ดำเนินแผนร้าย ต้องรีบรุดไปบอกต่อเบ๊โกวเนี้ย ช่วยเหลือนางออกจากวังทั้งยามราตรี"

ดังนั้นล่าถอยออกไปอย่างเงียบงัน อาศัยเส้นทางเดิมกลับหอกลางน้ำ ดีที่วิกาลสงัดผู้คนสงบ ในอุทยานไม่มีคนเดินเหิน องครักษ์ที่ถูกฆ่าตายจี้สยบไว้ก็ยังไม่ถูกพบเห็น

โอ้วฮุยร้อนรุ่มใจยิ่ง เดินอย่างรีบร้อน ในใจกลับรีรอลังเล ครุ่นคิดขึ้น

"เบ๊โกวเนี้ยบังเกิดรักแรกพบต่อฮกดังอัน ทั้งสองพบพานหลังพลัดพรากจมอยู่ในทะเลรัก ไหนเลยยินยอมเชื่อฟังคำพูดเรา หลบหนีออกจากวังไป ? สมควรกล่าวให้นางเชื่อถืออย่างไรดี ?"

ไม่ทันตกลงใจ มาถึงหน้าหอกลางน้ำ เห็นหน้าประตูเพิ่มองครักษ์สี่คน ต้องลอบแค่นเสียงครุ่นคิดขึ้น

"พวกมันวางกำลังอยู่ก่อน ป้องกันนางหลบหนี"

ดังนั้นอ้อมถึงหลังหอ กระโดดลอยตัวเบา ๆ ทะยานข้ามสระน้ำนอกหอ เห็นโคมไฟภายในห้องยังไม่ดับ พอทาบสายตากับรอยร่องมองเข้าไป ถึงกับแตกตื่นจนตะลึงลาน

เห็นเบ๊ซุนฮวยล้มนอนกับพื้น กุมท้องครวญครางไม่ขาดปาก เรือนผมยุ่งเหยิง ใบหน้าซีดขาวไร้สีเลือด หญิงรับใช้และบ่าวสตรีที่ปรนนิบัตินางกลับไม่อยู่ข้างกายแม้สักคนเดียว

โอ้วฮุยพอเห็นสภาพเช่นนี้ ค่อยได้คิดขึ้น

"ผิดท่าแล้ว ในที่สุดยังมาสายก้าวหนึ่ง"

รีบผลักหน้าต่างเข้าไป พอก้มกายลงมา เห็นนางหอบหายใจเร่งร้อน ใบหน้าเขียวคล้ำ ดวงตาแดงฉาน คล้ายปรากฏโลหิตหยดหยาดออกมา

เบ๊ซุนฮวยเห็นโอ้วฮุยมาถึง กล่าวกระท่อนกระแท่นว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า... น้องแซ่โอ้ว...ท่าน..."

เอ่ยถึงคำ "ท่าน" ไม่มีเรี่ยวแรงกล่าวต่อ

โอ้วฮุยกล่าวที่ข้างหูนางว่า

"เมื่อครู่ท่านรับประทานของใด ?"

เบ๊ซุนฮวยกวาดตาไปยังป้านทองคำฝังเต็มไปด้วยเพชรพลอยบนโต๊ะน้ำชาใบหนึ่ง แต่ไม่อาจตอบคำ โอ้วฮุยจดจำป้านทองคำใบนี้ออก เป็นมารดาของฮกดังอันบรรจุน้ำโสม สั่งหญิงรับใช้ส่งให้นางดื่ม ต้องครุ่นคิดขึ้น

"สตรีชรานี้มีจิตใจชั่วร้ายนัก นางคิดทำร้ายเบ๊โกวเนี้ย แต่รั้งทารกทั้งสองไว้ ดังนั้นเรียกตัวทารกไปก่อนค่อยส่งน้ำโสมมา ไม่เช่นนั้นเบ๊โกวเนี้ยได้รับน้ำโสม เห็นเป็นยาบำรุง ต้องให้บุตรชายดื่มสักหลายคำ"

จากนั้นครุ่นคิดสืบต่อ

"ฮกดังอันพอเห็นน้ำโสมส่งออกไป สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป น้ำชากระเซ็นลงบนเสื้อผ้า แสดงว่าตอนนั้นมันทราบว่าในน้ำโสมผสมพิษ กลับไม่หาทางยับยั้ง หลังจากนั้นก็ไม่มาช่วยเหลือ มันแม้ไม่ได้แพร่พิษกับมือ แต่ก็ไม่ผิดแผกจากการแพร่พิษด้วยตนเอง"

ดังนั้นพึมพำว่า

"จิตใจที่ชั่วร้ายนัก"

เบ๊ซุนฮวยกล่าวอย่างยากเย็น

"ท่าน...รีบไปรายงาน...ฮกได้ส่วย เชิญแพทย์...เชิญแพทย์มาตรวจดู..."

โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"ให้ฮกได้ส่วยเชิญแพทย์มา มีแต่กรอกยาพิษแก่ท่านมากกว่านี้ ตอนนี้มีแต่ให้ยี่ม่วยหาทางเยียวยารักษา"

ดังนั้นแกะแพรดลุมเก้าอี้ ห่อหุ้มป้านทองคำที่บรรจุน้ำโสม ยัดไว้ในอกเสื้อเงี่ยหูฟังนอกหอปราศจากความเคลื่อนไหว จึงโอบอุ้มเบ๊ซุนฮวยขึ้น กระโดดออกนอกหน้าต่างไปอย่างแผ่วเบา

เบ๊ซุนฮวยใจหายวาบ ร้องว่า

"โอ้ว..."

โอ้วฮุยรีบปิดปากนางไว้ กล่าวเบา ๆ

"อย่าได้ส่งเสียง ข้าพเจ้าจะนำท่านไปหาแพทย์"

"ทารกของข้าพเจ้า..."

โอ้วฮุยไม่ทันอธิบาย โอบอุ้มนางทะยานข้ามสระบัว ขณะจะหาทางโลดแล่นออกไป พลันได้ยินที่ด้านหลังบังเกิดเสียงชายเสื้อปะทะลม คนสองคนวิ่งดะบึงมาดวาดว่า

"ผู้ใด ?"

โอ้วฮุยวิ่งดะบึงไปเบื้องหน้า คนทั้งสองก็เกร็งลมปราณไล่ติดตามมา โอ้วฮุยวิ่งอย่างรวดเร็ว พลันชะงักเท้าลง คนทั้งสองคิดไม่ถึงโอ้วฮุยพลันชะงักเท้าจึงโถมถึงเบื้องหน้ามัน

โอ้วฮุยโผพุ่งขึ้นกลางอากาศ ตวัดสองเท้าโดยพร้อมเพรียง ปลายเท้าทั้งสองแยกย้ายเดะใส่จุดซิ้งดิ้งที่กลางหลังทั้งสอง ทั้งสองไม่ทันแค่นเสียงครวญครางแม้สักคำเดียวก็ล้มฟุบลง ดูจากการแต่งกาย คนทั้งสองกลับเป็นองครักษ์ที่เฝ้าอยู่นอกเก๋งกลางน้ำ

โอ้วฮุยหวนนึกถึงเมื่อเป็นเช่นนี้ ก็เปิดเผยร่องรอย ไม่คำนึงถึงการปกปิดร่องรอยอีก ถาโถมไปยังนอกประตูวัง ได้ยินภายในวังบังเกิดเสียงร้องเป็นทอด ๆ องครักษ์ทั้งหลายร้องดัง ๆ ว่า

"มีคนร้าย มีคนร้าย"

โอ้วฮุยเมื่อขามาจับดาดูระหว่างทาง จดจำเส้นทางได้ ดังนั้นยังคงวิ่งตามทางน้อยโรยกรวดสู่ประตูน้อย พลิกข้ามกำแพงวังออกไป รถม้าคันนั้นยังจอดรออยู่นอกประตู โอ้วฮุยวางเบ๊ซุนฮวยลงในรถ ตวาดว่า

"กลับไป"

คนรถนั้นได้ยินเสียงวุ่นวายภายในวัง เห็นโอ้วฮุยมีสีหน้าผิดปรกติ ขณะจะถามให้กระจ่างชัด โอ้วฮุยก็สะบัดฝ่ามือ กระแทกมันลงจากที่นั่ง

ยามนั้นในวังปรากฏองครักษ์สี่ห้าคนติดตามมาถึง โอ้วฮุยกระดุกบังเหียนขับรถจากไป องครักษ์ทั้งหลายติดตามเป็นระยะทางสิบกว่าวาไม่อาจติดตามทันพากันร้องว่า

"ขึ้นม้า ขึ้นม้า"

โอ้วฮุยเร่งม้าเทียมรถห้อตะบึง ควบขับเป็นระยะทางลี้เศษ ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าเร่งร้อน ม้ายี่สิบกว่าตัวทยอยไล่ติดตามมา ม้าไล่ล่าล้วนเป็นม้าดี ยิ่งติดตามยิ่งกระชั้นใกล้เข้ามา โอ้วฮุยลอบร้อนรุ่ม ครุ่นคิดขึ้น

"นี่เป็นนครหลวง ผิดแผกจากสถานที่อื่น หากเกิดเรื่องวุ่นวาย จะปรากฏทหารลาดตระเวนออกล้อมจับ ต่อให้เราเอาตัวรอดได้ แต่เบ๊โกวเนี้ยจะได้รับการช่วยเหลืออย่างไร ?"

ในม่านราตรี เห็นผู้ติดตามล้วนถือคบไฟ เบ๊ซุนฮวยภายในรถตอนแรกยังส่งเสียงครวญคราง ยามนี้กลับปราศจากสุ้มเสียง โอ้วฮุยบังเกิดความห่วงใยกังวล ถามว่า

"เบ๊โกวเนี้ย ปวดท้องทุเลาลงหรือไม่ ?"

ถามติดต่อกันหลายครั้ง เบ๊ซุนฮวยหาได้ตอบคำไม่ พอเหลียวหน้ามองเห็นคบไฟลุกช่วงโชติ ทหารไล่ล่าเคลื่อนใกล้เข้ามาอีก พลันได้ยินเสียงควับมีคนซัดอาวุธลับดอกหนึ่งใส่กลางหลังมัน โอ้วฮุยยื่นมือซ้ายรับไว้ ตวัดมือซัดกลับไป ได้ยินคนผู้หนึ่งร้องโอยคำหนึ่ง ร่วงหล่นลงจากหลังม้า

คราศรั้งนี้กลับเตือนสติโอ้วฮุย ทางที่ประเสริฐซัดอาวุธลับขับไล่ทหารไล่ล่า แต่ข้างกายไม่ได้พกอาวุธลับ ทหารวังฮกฮู้ที่ไล่ติดตามมาได้รับบทเรียนก็ไม่ซัดอาวุธลับออกอีก โอ้วฮุยร้อนรุ่มใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"จากนั้นกลับนอกประตูเมืองซวงบู๊ ยังเป็นเส้นทางยาวไกลดึกดื่นค่อนคืนผู้คนร่ำร้องตะโกนก้องเช่นนี้ ไหนเลยไม่สร้างความแตกตื่นแก่ทหารรักษาการณ์ ?" เช่นนี้ ไหนเลยไม่สร้างความแตกตื่นแก่ทหารรักษาการณ์ ?"

ยามรุ่มร้อนบังเกิดไหวพริบ พลันหวนนึกถึงป้านทองคำในอกเสื้อ ดังนั้น

ใช้พลังบีบเค้นโดยกางกั้นด้วยผ้าแพรชั้นหนึ่ง เพชรพลอยที่ฝังอยู่บนป้านทองคำถึงกับร่วงหลุดลงมาแปดเก้าเม็ด โอ้วฮุยถือเพชรพลอยไว้ในมือ ภายใต้แสงคบไฟสาดส่อง เห็นเป้าถนัดชัดเจน พลันดวัดมือขวา ซัดเพชรพลอยออกทีละเม็ด

เพชรพลอยแปดเม็ดซัดต้องทหารองครักษ์ห้าคน เพชรพลอยแม้มีขนาดเล็กแต่โอ้วฮุยมีกำลังข้อกล้าแข็งยิ่ง เมื่อซัดต้องหน้าตา กลับสร้างความเจ็บปวดยิ่ง เมื่อเป็นเช่นนี้เหล่าองครักษ์ไม่กล้าคุกคามเข้าใกล้เกินไป

โอ้วฮุยระบายลมจากปากยาว ๆ ยื่นมือไปภายในรถ รออยู่ที่ริมจมูกเบ๊ซุนฮวย ดีที่ยังมีลมหายใจ ได้ยินนางครางเบา ๆ คราหนึ่ง ใบหน้ากลับเย็นเฉียบ เห็นห่างจากที่พักไม่ไกล ดังนั้นโอ้วฮุยลงแส้เร่งเร้า พอควบขับถึงทางแยกสายหนึ่ง ที่พักอยู่ทางตะวันออก โอ้วฮุยกลับขับรถสู่ตะวันตก

พอเลี้ยวโค้งคราหนึ่ง โอ้วฮุยก็หันกายโอบอุ้มเบ๊ซุนฮวยขึ้น หวดแส้ใส่ม้าเทียมรถหลายครั้งครา ร่างพลันโผพุ่งขึ้นจากรถ หมอบฟุบบนหลังคาห้องหลังหนึ่ง เห็นรถม้าแล่นสู่ตะวันตก เหล่าองครักษ์ล้วนติดตามไป

โอ้วฮุยรอจนทุกผู้คนไปไกล ค่อยหวนกลับที่พัก เพิ่งทะยานข้ามกำแพงล้อมเข้าไป ได้ยินเที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ตั่วกอ ท่านกลับมาแล้ว มีคนติดตามท่านหรือ ?"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"เบ๊โกวเนี้ยถูกพิษร้ายแรง รีบตรวจดูนาง"

พลางโอบอุ้มเบ๊ซุนฮวย ถลันเข้าห้องโถงก่อน เที้ยเล้งซู่จุดเทียนไขขึ้น เห็นใบหน้าเบ๊ซุนฮวยเป็นสีเทาทะมึน ไร้สีเลือดแม้แต่น้อย จึงถามว่า

"ถูกพิษอันใด ?"

โอ้วฮุยล้วงป้านทองจากอกเสื้อ กล่าวว่า

"เป็นพิษที่ผสมในน้ำโสม นี่เป็นป้านที่บรรจุน้ำโสม"

เที้ยเล้งซู่เปิดฝาป้านสูดดมหลายครา กล่าวว่า

"ร้ายกาจนัก เป็นเฮาะเด้งอั้ง (หงอนกระเรียนแดง)"

โอ้วฮุยถามว่า

"รักษาได้หรือไม่ ?"

เที้ยเล้งซู่ไม่ตอบคำ แตะชีพจรหัวใจของเบ๊ซุนฮวย กล่าวว่า

"หากมิใช่ตระกูลรุ่มรวยสูงศักดิ์ ไม่มีป้านทองล้ำค่าเช่นนี้"

โอ้วฮุยกล่าวอย่างเคียดแค้น

"มิผิด คนแพร่พิษเป็นฮูหยินอัครเสนาบดี และมารดาของสมุหกลาโหม"

"อ้อ บนเส้นทางของพวกเรากลับปรากฏบุคคลสูงศักดิ์ปานนี้"

โอ้วฮุยเห็นนางมีสีหน้าเป็นปรกติ คล้ายกับเบ๊ซุนฮวยแม้ถูกพิษลำลึก ยังมีหนทางช่วยเหลือ ค่อยคลายใจลง พลันได้ยินเที้ยเล้งซู่อุทานดังอาเบา ๆ โอ้วฮุยรีบถามว่า

"เป็นไรหรือ ?"

"ในน้ำโสมนอกจากหงอนกระเรียนแดงแล้ว ยังมีฮวนบักปิ (ตะพาบไม้ฮวน)"

โอ้วฮุยไม่กล้าถาม "ยังมีทางรักษาหรือไม่ ?" กลับถามว่า

"จะรักษาอย่างไร ?"

เที้ยเล้งซู่ขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"พิษสองชนิดกระหนาบจู่โจม เมื่อเป็นเช่นนี้ต้องเปลืองมือเท้ามากหลาย"

หันกายกลับเข้าห้อง ล้วงยาเม็ดสีขาวสองเม็ดจากในหีบยา ให้เบ๊ซุนฮวยรับประทานลงไป กล่าวว่า

"ต้องเสาะหาห้องลับเงียบสงบ ใช้เข็มทองกรุยจุดของนางสิบสามแห่ง ถ่ายยาขจัดผ่านจุดเข้าสู่ร่าง หากลงมือในบัดดลต้องมีหนทางรอด เพียงแต่ในสิบสองชั่วยามไม่อาจเคลื่อนย้ายร่างนาง"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"องครักษ์ของฮกดังอันจะสืบเสาะมาในบัดดล ไม่อาจฝังเข็มในที่นี้ พวกเราต้องไปยังชนบท เสาะหาสถานที่เปลี่ยวร้างแห่งหนึ่ง"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"อย่างนั้นต้องรีบเดินทาง ยาเม็ดทั้งสองเม็ดนั้นเพียงสามารถยืดชีวิตนางหนึ่งชั่วยาม"

ทอดถอนใจแล้วกล่าวต่อ

"ฮูหยินอัครเสนาบดีผู้นี้แม้มีจิตใจชั่วร้าย ฝีมือใช้พิษกลับต่ำทรามยิ่ง พิษสองชนิดนี้ใช้รวมกัน ทั้งเจือปนในน้ำโสม พิษจึงกำเริบช้าลง หากใช้เพียงสิ่งหนึ่ง เบ๊โกวเนี้ยไหนเลยมีชีวิตถึงตอนนี้ ?"

โอ้วฮุยเก็บข้าวของอย่างรีบเร่ง กล่าวว่า

"ทอดตาทั้งแผ่นดิน ยังมีผู้ใดเหนือล้ำกว่าโกวเนี้ยเจ้าโอสถของพวกเรา"

เที้ยเล้งซู่ยิ้มเล็กน้อย ขณะจะตอบคำ พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้ามาแต่ไกล ห้อมาถึงนอกตึก โอ้วฮุยชักดาบออก กล่าวว่า

"ไม่แน่นักว่าต้องเข่นฆ่าสักครา"

ในใจลอบร้อนรุ่ม ครุ่นคิดขึ้น

"ศัตรูคงยิ่งฆ่าฟันยิ่งมากมาย ยามคับขันเราได้แต่พะวงถึงยี่ม่วย ไม่อาจช่วยเหลือเบ๊โกวเนี้ยได้"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ในนครหลวงเกรงว่าไม่อาจลงมือ ตั่วกอ ท่านสุมซ้อนโต๊ะเก้าอี้ ต่อเป็นหอสูงหลังหนึ่ง"

โอ้วฮุยไม่เข้าใจเจตนาของนาง แต่หวนนึกถึงนางเจ้าปัญญา ยามนี้สถานการณ์คับขัน ไม่ทันถามโดยละเอียด ดังนั้นปฏิบัติตาม สุมซ้อนโต๊ะเก้าอี้ขึ้น เที้ยเล้งซู่ชี้มือไปยังต้นไม้ใหญ่นอกหน้าต่าง กล่าวว่า

"ท่านนำเบ๊โกวเนี้ยขึ้นบนต้นไม้"

โอ้วฮุยสอดดาบคืนฝัก โอบอุ้มเบ๊ชุนฮวยขึ้น เดินถึงริมหน้าต่าง ลอยตัวกระโดดขึ้นบนลำต้นไม้ ซุกซ่อนเบ๊ชุนฮวยอยู่ท่ามกลางกิ่งใบ

ได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้น องครักษ์หลายคนทะยานข้ามกำแพงตึกเข้ามา สืบเท้าเข้าใกล้ช้า ๆ จากนั้นได้ยินผู้ดูแลแซ่ซ้วนออกไปสอบถาม องครักษ์ทั้งหลายพากันตวาดใส่

เที้ยเล้งซู่เป่าลมหายใจดับเทียน ล้วงเทียนไขอีกเล่มหนึ่งจุดขึ้นปักกับเชิงเทียน ปิดหน้าต่างลง ค่อยเปิดประตูออกไป เก็บหินบนพื้นก้อนหนึ่งทะยานขึ้นบนลำต้นไม้ นั่งอยู่ข้างกายโอ้วฮุย โอ้วฮุยกล่าวเบา ๆ

"มีทั้งสิ้นสิบเจ็ดคน"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ฤทธิ์ยาเพียงพอแล้ว"

ได้ยินองครักษ์ทั้งหลายตรวจค้นตามที่ต่าง ๆ ฟังจากสุ้มเสียง หนึ่งในจำนวนนั้นเป็นอึงตงเซี้ยง เหล่าองครักษ์กริ่งเกรงฝีมือโอ้วฮุย และเข้าใจว่า

อ้วงจี่อียังอยู่ภายในดึก ไม่กล้าวิ่งเพ่นพ่าน และไม่กล้าเคลื่อนไหวเพียงลำพัง รวมกลุ่มเป็นบ้างสามบ้างห้าตรวจค้นเข้ามา

เที้ยเล้งซู่ส่งก้อนหินแก่โอ้วฮุย กล่าวเบา ๆ

"ซัดโต๊ะเก้าอี้ล้มลง"

โอ้วฮุยฉุกใจคิด ยิ้มพลางกล่าวว่า

"แผนอันประเสริฐ"

ซักก้อนหินเข้าไป กระแทกใส่โต๊ะตัวกึ่งกลางหอสูงที่ซ้อนจากโต๊ะเก้าอี้ พลันล้มครืนลง บังเกิดเสียงโครมครามสนั่นหวั่นไหว องครักษ์ทั้งหลายร้องว่า

"อยู่ที่นี้ อยู่ที่นี้"

ทั้งหมดถือดีในพวกมาก ชิงกันโถมเข้าห้องโถง เห็นโต๊ะเก้าอี้ล้มระเนระนาด คล้ายมีผู้คนต่อสู้ในที่นี้อย่างดุเดือด แต่ไม่เห็นเงาร่างผู้คนแม้สักครึ่งคน

ทุกผู้คนขณะสงสัยใจ พลันรู้สึกศีรษะมึนงง ตาพร่าพราย ไม่อาจยืนหยัดมั่น ล้มลงโดยพร้อมเพรียง โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ดอกไฮ้ทั้งเจ็ดเกสรเปล่งประสิทธิภาพพิสดารอีกครา"

เที้ยเล้งซู่เดินเข้าห้องโถง เป่าดับเทียนไข ซุกเก็บเทียนไขไว้ในอกเสื้อ กวักมือกล่าวกับโอ้วฮุยว่า

"รีบไปเถอะ"

โอ้วฮุยแบกเบ๊ซุนฮวยขึ้น ทะยานข้ามกำแพงออกไป พอเลี้ยวออกจากตรอกสายหนึ่งต้องลอบคร่ำครวญในใจ เห็นถนนเบื้องหน้าจุดโคมดบไฟสว่างไสวดุจกลางวัน ทหารกองหนึ่งกำลังลาดตระเวนตรวจตรา โอ้วฮุยรีบวกลงสู่ได้เดินไม่ถึงครึ่งลี้ พบเห็นทหารอีกกองหนึ่งดาหน้ามา ต้องครุ่นคิดขึ้น

"เรื่องที่วังฮกได้ส่วยปรากฏศัตรูบุกรุก คงแพร่สะบัดไปทั่วนครหลวง ยามนี้ทุกที่ทางตรวจค้นอย่างเข้มงวด คิดปะปนไปยังสถานที่เปลี่ยวร้างชานเมือง เกรงว่าไม่ง่ายนัก"

ได้ยินด้านหลังบังเกิดเสียงคนสับสน ปรากฏทหารอีกกองหนึ่งลาดตระเวนมา โอ้วฮุยเห็นศัตรูอยู่ทั้งหน้าหลัง ไม่มีหนทางถอยได้ จึงวาดมือทำท่าต่อเที้ยเล้งซู่ กระโดดข้ามกำแพง พลิกตัวเข้าสู่ตึกข้างเคียงหลังหนึ่ง เที้ยเล้งซู่ก็กระโดดติดตามเข้าไป

ที่ซึ่งทิ้งร่างลงนุ่มนิ่มยิ่ง กลับเป็นลานหญ้าแถบหนึ่ง เบื้องหน้าจุดโคมไฟสว่างไสว ศีรษะคนสลอนดา ทั้งสองล้วนใจหายวาบครุ่นคิดขึ้น

"คิดไม่ถึงที่นี้ก็มีทหารบ้านเมือง"

ได้ยินนอกกำแพงบังเกิดเสียงฝีเท้าดังสับสน ทหารทั้งสองกองสมทบกันดูท่าไม่สามารถกระโดดข้ามกำแพงกลับออกไป เห็นซ้ายมือมีภูเขาจำลองลูกหนึ่งหน้าภูเขาจำลองปลูกไม้ดอกบดบัง โอ้วฮุยแบกเบ๊ซุนฮวยสะอึกปราดไป หลบซ่อนอยู่หลังภูเขาจำลอง

ทันใด หลังภูเขาจำลองปรากฏคนผู้หนึ่งยืดกายขึ้น ประกายสีขาววูบขึ้นแวบ มีดสั้นเล่มหนึ่งจ้วงแทงใส่ทรวงอก

โอ้วฮุยคิดไม่ถึงหลังภูเขาจำลองกลับมีศัตรูซุ่มซ่อน ลอบทำร้ายโดยปราศจากสุ้มเสียงผิดปรกติ ยามฉุกละหุกได้แต่สลัดเบ๊ซุนฮวยลงจากกลางหลังยื่นมือซ้ายดันใส่ได้ศอกศัตรู มือขวาต่อยหมัดออก

คนผู้นี้กลับมีฝีมือสูงเยี่ยม หมุนศอกหลบเลี่ยง มีดสั้นแทงขวาง มือซ้ายใช้วิชาคว้าจับ เกี่ยวใส่ข้อมือโอ้วฮุย คลี่คลายสลายหมัดนี้ ที่น่าประหลาดคือคนผู้นี้ใช้ผ้าเหลืองคลุมหน้าปกปิดโฉมหน้าแท้จริง สงบปากคำตลอดเวลา

โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"ท่านไม่ส่งเสียง นับว่าประเสริฐแท้"

ได้ยินทหารชุมนุมอยู่นอกกำแพง คนผู้นี้ขอเพียงส่งเสียงร้องคำหนึ่งก็ย่ำแย่แล้ว ทั้งสองต่อสู้ประชิดใกล้ ต่างใช้ท่าไม้ตาย โอ้วฮุยเห็นมันใช้ออกด้วยแนวทางเชี่ยงคุ้ง (หมัดยาว) กระบวนท่าทั้งดุดันทั้งรุนแรง พลังฝีมือกลับไม่เป็นรองฉิ้งไหนจือและจิวทิเจียว อย่าว่าแต่ในมือมีอาวุธ ยิ่งชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ

ต่อสู้ถึงท่าที่เก้า โอ้วฮุยค่อยสะอึกเข้าอ้อมอกมัน ประกบนิ้วจี้ใส่จุดดิ่วบ๊วยของมัน คนผู้นี้เหี้ยมหาญยิ่ง แม้ถูกจี้สกัดจุดยังดวัดเท้าเตะใส่ โอ้วฮุยจี้นิ้วใส่จุดตงโตวที่ข้อเท้ามันอีกครา มันค่อยร่วงฟาดลง ไม่อาจขยับเคลื่อนไหวได้

เที้ยเล้งซู่กระทบไหล่โอ้วฮุย ชี้มือไปยังที่ซึ่งจุดโคมไฟ

"คล้ายกำลังแสดงงิ้ว"

โอ้วฮุยเงยหน้าขึ้น เห็นบนลานที่ว่างก่อเวทีขนาดใหญ่แห่งหนึ่ง ใต้เวทีนั่งเต็มไปด้วยผู้คน จุดโคมไฟสว่างไสว งิ้วบนเวทียังไม่แสดง

ตอนนั้นเป็นยุครุ่งโรจน์ของเคียงลังฮ่องเต้ ครอบครัวของขุนนางในนครหลวงมีงานเลี้ยงเฉลิมฉลองใด มักจัดการแสดงงิ้วติดต่อกันหลายวัน แสดงกันโต้รุ่งหาใช่เรื่องประหลาดไม่ โอ้วฮุยระบายลมหายใจจากปากคำหนึ่ง ดึงผ้าเหลืองคลุมหน้าคนผู้นี้ออก เห็นมันเค้าหน้าเหี้ยมหาญ อายุสี่สิบเศษ จึงกล่าวเบา ๆ

"คนผู้นี้คงคิดฉกฉวยโอกาสที่ผู้อื่นจัดงานมงคลลอบเข้ามาลักขโมยสิ่งของ ดังนั้นไม่กล้าส่งเสียง"

เที้ยเล้งซู่ผงกศีรษะ กล่าวเบา ๆ

"เกรงว่าไม่ใช่โจรเล็กโจรน้อย"

โอ้วฮุยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ในนครหลวง กระทั่งโจรเล็กโจรน้อยก็ร้ายกาจปานนี้"

ในใจกลับครุ่นคิดขึ้น

"ดูจากฝีมือคนผู้นี้ต้องไม่ใช่โจรลักเล็กขโมยน้อยธรรมดา หากมิใช่ตั้งใจประกอบคดีใหญ่ ก็คิดมาฆ่าคนล้างแค้น นับเป็นคราเคราะห์ของมัน ถูกเราคร่ากุมโดยไม่ตั้งใจ"

เที้ยเล้งซู่กล่าวเบา ๆ

"พวกเรามิสู้เสาะหาห้องเก็บฟืนหรือหอร้างในบ้านใหญ่นี้แห่งหนึ่ง หลบซ่อนสักสิบสองชั่วยาม"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็เห็นว่าได้แต่ทำเช่นนี้ เบื้องนอกตรวจค้นเข้มงวดปานนี้ จะออกไปอย่างไร ?"

ยามนั้น ม่านเวทีเลิกวูบ คนผู้หนึ่งเดินออกมา มันสวมชุดยาวเนื้อแพรสีน้ำตาลธรรมดา ไม่ได้เขียนคิ้วทาหน้า หยุดยืนบนเวที ประสานมือคารวะกล่าวเสียงกังวาน

"ซือเจ็กซือแป๊ะ ซือเฮียดี่ทั้งหลายเชิญเถอะ"

โอ้วฮุยได้ยินสุ้มเสียงมันก้องกังวาน ดูจากท่าทีมันคล้ายไม่ได้เล่นงิ้ว ได้ยินมันกล่าวอีกว่า

"ยามนี้ฟ้าใกล้รุ่งสาง ชั่วพริบตาผ่านไปอีกวันหนึ่ง อีกสามวันจะถึงกำหนดการชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดิน แต่จนบัดนี้ฮั้วคุ้งมึ้ง (สำนักหมัดเรืองโรจน์) แห่ง

ไซงัก (บรรพตประจิมประเทศจีนแบ่งภูเขาใหญ่เป็นห้าลูก บรรพตประจิมหมายถึงฮั้วซัว) พวกเรายังไม่คัดเลือกเจ้าสำนัก เรื่องนี้ไม่อาจลากถ่วงต่อไป สมควรจัดการอย่างไร ขอให้ผู้อาวุโสของสาขาปลีกย่อยต่าง ๆ แสดงความเห็นสักครา"

ในกลุ่มคนได้เวที ปรากฏชายชราสวมชุดยาวผู้หนึ่งผุดลุกขึ้น กระแอมหลายครั้งกล่าวว่า

"หมัดเรืองโรจน์สี่สิบแปด ฝีมือสำเร็จท่องสุดขอบฟ้า สามร้อยปีมานี้สำนักหมัดเรืองโรจน์เราแบ่งเป็นสาขาโง่ย (ฝีมือ) เซ้ง (สำเร็จ) เกี้ย (ท่อง) เทียน (ฟ้า) ไง้ (สุดขอบ) ห้าสาขา ไม่มีเจ้าสำนักรวมตลอดมา มาตรว่าสาขาทั้งห้าล้วนเจริญรุ่งเรือง แต่ซือเฮียตี่ทั้งหลายต่างมีอคติแบ่งแยกเป็นฝักใฝ่ สำนักเรามีพวกมากวิชาฝีมือที่ตกทอดมาก็ไม่ต่ำทราม แต่ไฉนมีชื่อเสียงสู้สำนักเสียวลิ้ม บู๊ตึง ไท้เก๊กทั้งหลายไม่ได้ ล้วนสืบเนื่องจากพวกเราแบ่งแยกเป็นห้าสำนัก ลดทอนกำลังลง"

ชายชรานี้กล่าวด้วยสำเนียงเซียมไซ เอ่ยถึงตอนนี้ทอดถอนใจยาว กล่าวอีกว่า

"หากมิใช่ฮกได้ส่วยจัดการชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดิน สำนักหมัดเรืองโรจน์ไม่ทราบรอถึงเดือนปีใดจึงมีเจ้าสำนักกัน วันนี้เล่าฮูก็ขอกล่าวคำหนึ่ง พวกเราคัดเลือกเจ้าสำนัก ไม่เพียงต้องสร้างชื่อสำนักหมัดเรืองโรจน์ในงานชุมนุม ทั้งยังให้มันปรับปรุงสำนักเรา นับแต่นี้ห้าสาขาคืนสู่รากเหง้า ทั้งหมดร่วมแรงร่วมใจเสริมอานุภาพสำนักหมัดเรืองโรจน์ให้ลือลั่นในยุทธจักรสักครา"

ผู้คนได้เวทีโห่ร้องโดยพร้อมเพรียง ทั้งยังมีคนปรบมือ โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"ที่แท้สำนักหมัดเรืองโรจน์บรรพตประจิมจัดการชุมนุมในที่นี้"

มันสอดส่ายสายตา คิดค้นหาสถานที่เร้นลับ แต่ทุกที่ทางอยู่ภายใต้แสงโคมไฟ ภายในสวนชุมนุมด้วยผู้คนสองร้อยกว่าคน ขอเพียงปรากฏออกไปต้องถูกพบเห็นแน่นอน จึงกล่าวเบา ๆ

"เพียงหวังพวกมันรีบคัดเลือกเจ้าสำนัก สำนักหมัดเรืองโรจน์บรรพตประจิมก็ดี สำนักหมัดโชติช่วงบรรพตบูรพาก็ดี สลายตัวยิ่งเร็วยิ่งดี"

ได้ยินคนบนเวทีกล่าวว่า

"คำพูดของฉั่วซือแป๊ะล้ำค่าดั่งเพชรทอง ผู้เยาว์ในฐานะผู้อาวุโสในสาขาฝีมือ ขอกล่าวแทนซือเฮียตี่ทั้งหมดในสาขา รอสักครู่คัดเลือกเจ้าสำนักได้ สาขา

ฝีมือเราจะยอมรับคำสั่งเจ้าสำนักทุกประการ"

ใต้เวทีมีคนผู้หนึ่งร้องคำ "ประเสริฐ" หางเสียงลากจนยาวเหยียด แสดงว่ามีเจตนาเหน็บแนม

คนบนเวทียิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"สาขาอื่นเห็นเป็นอย่างไร ?"

ใต้เวทีมีผู้คนทยอยผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"พวกเราสาขาสำเร็จ ไม่กล้าฝืนคำสั่งเจ้าสำนัก"

"ท่านผู้เฒ่าสั่งอย่างไร พวกเราสาขาท่องต้องปฏิบัติตาม"

"สาขาฟ้าล้วนทำตามคำสั่ง โดยไม่กล้าขัดขืน"

"สาขาสุดขอบเป็นสำนักสุดท้อง กอกอทั้งหลายตกลงอย่างไร ผู้น้องไม่กล้ามีคำที่สอง"

คนบนเวทีกล่าวว่า

"ประเสริฐ ทุกสาขารวมใจเป็นหนึ่งเดียว นับว่าประเสริฐแท้ ตอนนี้หัวหน้าสาขาทั้งหลายล้วนมาถึง มีแต่กีซือแป๊ะแห่งสาขาฟ้าไม่มา ท่านผู้เฒ่าส่งจดหมายมาว่า มันส่งบุตรชายมายังกำหนดนัด แต่จนบัดนี้ก็ซือเฮียยังไม่มาถึง ซือเฮียท่านนี้เคลื่อนไหวลี้ลับตลอดมา ไม่แน่นักว่ามาถึงแต่แรก เพียงไม่ทราบหลบซ่อนอยู่ที่ใด..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ทุกผู้คนพากันหัวร่อออกมา โอ้วฮุยพลันโน้มหน้าถึงข้างหูคนผู้นั้น กล่าวเบา ๆ

"ท่านแซ่กี ใช่หรือไม่ ?"

คนผู้นั้นผงกศีรษะ ดวงตาเปี่ยมแววมึนงงสงสัย ไม่ทราบหนึ่งบุรุษสองสตรีนี้มีความเป็นมาอย่างไร ? ได้ยินคนบนเวทีกล่าวว่า

"กีซือเฮียไม่มา พวกเรารอมันเป็นเวลาหนึ่งวันครึ่งคืนไม่อาจรอต่อไปได้แล้ว ตอนนี้ขอเชิญซือเจ็กซือแป๊ะทั้งหลายเสนอแนะ เจ้าสำนักเราจะคัดเลือกอย่างไร ?"

ทุกผู้คนรอเป็นเวลาหนึ่งคืน เพื่อต้องการชมดูการคัดเลือกเจ้าสำนัก พอฟังล้วนลิงโลดยินดียิ่ง พากันร้องว่า

"อาศัยฝีมือเข้าชิงชัย"

"ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ยอมรับนับถือผู้ใด ไม่อาศัยหมัดเท้าอาวุธ จะอาศัยอะไร ?"

"ใช้หมัดเท้าจริงแท้ ต่อยจนผู้คนยอมรับนับถือ ย่อมเป็นเจ้าสำนักแล้ว"

ชายชราแซ่ฉั่วนั้นผุดลุกขึ้น กระแอมคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ซึ่งความจริง เจ้าสำนักถือคุณวุฒิไม่ถือพละกำลัง แต่ครั้งนี้ผิดแผกไป การชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดินต้องสำแดงฝีมือลือลั่น สำนักหมัดเรืองโรจน์เรา หากคัดเลือกชายชราโสโครกผู้หนึ่งไป ไม่ทราบทุกผู้คนจะชมเชยหรือไม่ว่า 'ประเสริฐ เฒ่าโสโครกของสำนักหมัดเรืองโรจน์สูงด้วยคุณวุฒิและวัยวุฒิ แก่ชราไม่ตาย'"

ทุกผู้คนล้วนหัวร่อฮาฮา เที้ยเล้งซู่ก็อดเม้มปากหัวร่อมิได้ ครุ่นคิดขึ้น

"เฒ่าโสโครกนี้กลับรู้จักกล่าวล้อเล่น"

ชายชราแซ่ฉั่วกล่าวว่า

"หมัดเรืองโรจน์สี่สิบแปด ฝีมือสำเร็จท่องสุดขอบฟ้า แต่หลายร้อยปีมานี้ ไม่มีผู้ใดสามารถแตกฉานเพลงหมัดมวยอาวุธทั้งสี่สิบแปดแนวทาง วันนี้ผู้ใดมีฝีมือสูงเยี่ยมที่สุด ผู้นั้นจะเป็นเจ้าสำนักเรา"

ทุกผู้คนเพิ่งโห่ร้องคำหนึ่ง ประตูหลังพลันถูกทุบระรัวอย่างเร่งร้อน ทุกผู้คนงงงันวูบ มีคนกล่าวว่า

"เป็นกีซือเฮียมาแล้ว"

มีคนไปเปิดประตู เห็นโคมคบไฟสาดโชติช่วง ทหารกองหนึ่งบุกฮือเข้ามา โอ้วฮุยมือขวาแตะด้ามกระบี่ มือซ้ายกุมมือเที้ยเล้งซู่ ทั้งสองสบตายิ้มให้แก่กัน แม้อยู่ในห้วงอันตราย ทั้งสองกลับมีกระแสจิตผูกพันกว่าเดิม

แต่พริบตาที่สบตากัน เที้ยเล้งซู่กลับก้มศีรษะลงอย่างสะทกสะท้าน ที่แท้นางพลันนึกถึงอ้วงจี่อีขึ้นมา

"เรากับตั่วกอตายร่วมกันในที่นี้ ไม่ทราบอ้วงโกวเนี้ยจะเป็นอย่างไร ?"

นางทราบว่าในใจโอ้วฮุยก็นึกถึงอ้วงจี่อีเช่นกัน

"เรากับยี่ม่วยตายร่วมกันในที่นี้ ไม่ทราบอ้วงโกวเนี้ยจะเป็นอย่างไร ?"

นายทหารที่นำขบวนเดินไปในกลุ่มคน สอบถามหลายคำ ฟังว่าสำนักหมัดเรืองโรจน์กำลังคัดเลือกเจ้าสำนักในที่นี้ ท่าทีเปลี่ยนเป็นเกรงอกเกรงใจกว่าเดิม แต่ยังยกโคมส่งดูใบหน้าทุกผู้คน และตรวจตราสวนดอกไม้เที่ยวหนึ่ง

โอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่หดตัวไปในภูเขาจำลอง เห็นโคมดวงนั้นส่องใกล้เข้ามาทุกขณะ ต้องครุ่นคิดขึ้น

"ไม่ทราบโชคของนายทหารท่านนี้เป็นอย่างไร หากแม้นมันส่องโคมเข้ามาในภูเขาจำลอง ได้แต่ให้มันรับประทานดาบแล้ว"

พลันได้ยินคนบนเวทีกล่าวว่า

"ทุกผู้คนล้วนได้ยินแล้ว ผู้ใดฝีมือสูงเยี่ยมที่สุดผู้นั้นจะเป็นเจ้าสำนัก ขอเชิญซือเจ็กซือแป๊ะ ซือเฮียเจ้ม่วยทั้งหลายขึ้นเวทีสำแดงยอดวิชา"

เพิ่งกล่าวจบ ทุกผู้คนตากระจ่างวูบ ปรากฏสตรีสาวสวมเสื้อสีชมพูนางหนึ่งกระโดดขึ้นบนเวที กล่าวว่า

"ศิษย์สาขาท่องกอฮุ้น ขอคำแนะนำจากซือแป๊ะซือเฮียทั้งหลาย"

ทุกผู้คนเห็นนางสำแดงตัวเบางดงาม กอปรกับเสื้อผ้าพัดพลิ้ว รูปโฉมหมดจดงดงาม อดโห่ร้องชมเชยมิได้ นายทหารนั้นชมดูจนตะลึงลาน ไหนเลยคิดค้นหาศัตรูอีก ? ได้เวทีปรากฏบุรุษหนุ่มผู้หนึ่งกระโดดปราดขึ้นไป กล่าวว่า

"ศิษย์สาขาฝีมือเตียฮกเล้ง ขอกอซือเจ้แนะนำสั่งสอน"

กอฮุ้นกล่าวว่า

"เตียซือเฮียไม่ต้องเกรงใจ"

งอเท้าขวาเล็กน้อย สืบเท้าซ้ายไปเบื้องหน้า มือขวาตั้งขวาง มือซ้ายกางงองุ้ม เป็นกระบวนท่าที่หนึ่งของเพลงหมัดเรืองโรจน์นามฉุกซี่ตัวโฮ้วไซงักตึ่ง (พยัคฆ์สืบเท้าบรรพตประจิม) เตียฮกเล้งยกเข่าแสดงฝ่ามือ ตอบสนองด้วยท่าเซียงเอี้ยเต็งกีคาดักหุย (แพะเหยียบกิ่งยกเท้าข้างหนึ่ง)

พริบตานั้น ทั้งสองร่ายรำเพลงหมัดของสำนักเข้าหาญหัก ยี่สิบกว่ากระบวนท่าให้หลัง กอฮุ้นใช้ท่าฮ้วยเท้าม่องง้วยหงเตี้ยงฉี่ (เหลียวหน้ามองจันทร์หงส์กางปีก) สืบเท้าดวัดฝ่ามือ กระแทกเตียฮกเล้งลงจากเวที นายทหารนั้นโห่ร้องชมเชยว่า

"ยอดเยี่ยม ยอดเยี่ยมนัก"

เห็นได้เวทีปรากฏชายฉกรรจ์อีกผู้หนึ่งทะยานขึ้นไป กล่าวเกรงอกเกรงใจหลายคำ ก็ประมือกับกอฮุ้น ครั้งนี้เป็นกอฮุ้นพลาดท่า ถูกชายฉกรรจ์นั้นผลักตีลังกาลงไป นายทหารนั้นกล่าวว่า

"น่าเสียดาย น่าเสียดาย"

มันไม่มีกะใจชมดูอีก นำทหารทั้งหมดออกจากประตูตรวจคันต่อไป

เทียเลังซู่เห็นกองทหารจากไป ค่อยระบายลมหายใจอย่างโล่งอก เห็นบนเวทีคนหนึ่งขึ้นไป คนหนึ่งลงมา ต่อสู้โดยไม่หยุดยั้ง ไม่ทราบวุ่นวายถึงเวลาใดจึงคัดเลือกเจ้าสำนักได้ ? เหลียวดูโอ้วฮุย เห็นมันจับตาดูการต่อสู้ของผู้คนบนเวทีทั้งสองอย่างจดจ่อ เทียเลังซู่ครุ่นคิดขึ้น

"คนทั้งสองนี้แม้ต่อสู้อย่างดุดัน แต่ฝีมือไม่เห็นสูงส่งเท่าใด ตั่วกอไฉนชมดูจดจ่อปานนี้ ?"

ดังนั้นกล่าวเบา ๆ

"ตั่วกอ ผ่านไปครึ่งชั่วยามแล้ว ต้องรีบครุ่นคิดหาวิธี หากไม่ฝังเข็มเยียวยาจะเสียเวลาแล้ว"

โอ้วฮุยรับคำดังอึมม์ ยังคงเพ่งมองบนเวทีโดยไม่กะพริบ ไม่นานให้หลังคนผู้หนึ่งพ่ายแพ้ลงจากเวที อีกผู้หนึ่งขึ้นไปประลองกับคนชนะ

นี่แม้เป็นการประลองของศิษย์ร่วมสำนัก แต่คู่ต่อสู้ทั้งสองเป็นศิษย์ของสาขาที่แตกต่างกันสองแห่ง ผลแพ้ชนะเกี่ยวพันถึงชื่อเสียงเกียรติยศของสาขาฝ่ายตน ทุกผู้คนล้วนทุ่มเทอย่างสุดกำลัง

ยามนี้ยอดฝีมือในสาขายังไม่ขึ้นเวที คนเบื้องหน้าเหล่านี้ก็ไม่คิดเป็นเจ้าสำนักจริง ๆ เพียงแต่สาขาทั้งห้าชิงดีชิงเด่นตลอดมา ดังนั้นฉกฉวยโอกาสนี้ต่อยตีกันสักครา กลับต่อยหมัดเตะเท้าเป็นการใหญ่

เทียเลังซู่เห็นโอ้วฮุยคล้ายชมดูจนตะลึงลาน ต้องครุ่นคิดขึ้น

"ตั่วกอชมชอบวิชาบู๊ พอเห็นผู้อื่นประลองฝีมือ ก็ลืมเลือนทุกเรื่องราว"

ยื่นมือผลักหลังมัน กล่าวเบา ๆ

"ตอนนี้สถานการณ์คับขัน พวกเราบุกฝ่าออกไปแล้วค่อยว่ากล่าว คนเหล่านี้ล้วนเป็นนักบู๊ชาวยุทธจักรถือคุณธรรมบู๊ลิ้ม ไม่แน่นักว่าจะรายงานต่อกรมเมือง"

โอ้วฮุยสั่นศีรษะกล่าวเบา ๆ

"เรื่องอื่นยังพอทำเนา เรื่องของฮกได้ส่วย พวกมันไหนเลยกล้าไม่รายงาน ? นี่นับเป็นโอกาสประกอบความดีความชอบอันประเสริฐ"

"ไม่เช่นนั้น พวกเราก็เสี่ยงอันตรายรักษาให้กับเบ๊โกวเนี้ยในที่นี้ เพียงแต่รอถึงยามกลางวัน พวกเราอยู่ที่นี้ ต้องถูกพบเห็นแน่นอน"

เอ่ยถึงตอนนี้ สุ้มเสียงร้อนรุ่มยิ่ง ปรกตินางสงบเยือกเย็น ยามนี้หากมิใช่คับขันจริง ๆ ประกันไม่เร่งรัดปานนี้

โอ้วฮุยส่งเสียงดังอืมม์ ยังคงเพ่งมองการประลองของผู้คนบนเวทีทั้งสอง เที้ยเล้งซู่ถอนใจเบา ๆ กล่าวว่า

"รอสักครู่ช่วยเหลือเบ๊โกวเนี้ยไม่ได้ อย่าได้ตำหนิข้าพเจ้า"

โอ้วฮุยพลันกล่าวว่า

"ดกลง แม้ชมดูไม่ครบถ้วน ก็ได้แต่เสี่ยงอันตรายทดลองสักครา"

เที้ยเล้งซู่งงงันวูบ ถามว่า

"ว่ากระไร ?"

"ข้าพเจ้าจะไปช่วงชิงตำแหน่งเจ้าสำนักหมัดเรืองโรจน์ ขอฟ้าดินคุ้มครอง หากสำเร็จได้ พวกมันจะรับฟังคำสั่งข้าพเจ้า"

เที้ยเล้งซู่ลิงโลดยิ่ง โยกคลอนแขนโอ้วฮุย กล่าวว่า

"ดั่วกอ คนเหล่านี้ไหนเลยเป็นคู่มือของท่าน ? ต้องสำเร็จแน่นอน"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"เพียงแต่จนใจที่ข้าพเจ้าต้องใช้เพลงหมัดของพวกมัน ยามฉุกละหุกไหนเลยจำได้ครบถ้วน ? หากจัดการกับมือชั้นธรรมดายังพอทำเนา รอสักครู่ยอดฝีมือขึ้นเวที เพลงหมัดหลายท่านี้ต้องใช้ไม่ได้ พวกมันหากทราบว่าข้าพเจ้าไม่ใช่ศิษย์ในสำนัก ต่อให้ได้ชัยก็ไม่ยอมสนับสนุนข้าพเจ้าเป็นเจ้าสำนัก"

เอ่ยถึงตอนนี้ อดนึกถึงอ้วงจี่อีอีกดรามิได้ นางคล้ายเรียนรู้วิชาฝีมือทุกค่ายสำนัก หากแม้นนางอยู่ที่นี้ ให้นางเสนอหน้า ต้องมีความเชื่อมั่นกว่าตนเองมากนัก ซึ่งความจริงหากมิใช่ในใจมันครุ่นคำนึงถึงอ้วงจี่อี ไหนเลยคิดช่วงชิงตำแหน่งเจ้าสำนักหมัดเรืองโรจน์ ?

ได้ยินเสียงโอยคำหนึ่ง คนผู้หนึ่งร่วงหล่นลงจากเวที ใต้เวทีมีคนด่าว่า

"มารดามันเถอะ ลงมือรุนแรงปานนี้"

อีกคนหนึ่งตอบโต้ว่า

"เมื่อลงมือ ไหนเลยคำนึงถึงความหนักเบา ท่านมีความสามารถก็ขึ้นไป

ทวงถาม"

คนผู้นั้นกระซากเสียงว่า

"ตกลง เราลองประลองฝีมือ"

อีกผู้หนึ่งเอาแต่แดกดันว่า

"เราไม่ใช่คู่มือของเจ้าสำนักรอบรรจุสิบแปดรุ่นท่าน ไม่กล้าประมือกับท่านผู้เฒ่า"

โอ้วฮุยผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"หากเมื่อถึงเวลา ข้าพเจ้าไม่สามารถช่วงชิงตำแหน่งเจ้าสำนัก ท่านก็ฝังเข็มจ่ายยาให้กับเบ๊โกวเนี้ยในที่นี้ พวกเราเคลื่อนไหวพลางครุ่นคิดพลาง"

หยิบฉวยผ้าเหลืองคลุมหน้าของคนแซ่กี คลุมลงบนใบหน้าตนเอง

เที้ยเล้งซู่ยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ผู้อื่นเป็นเจ้าสำนักเก้าสำนักครึ่ง หรือท่านเป็นไม่ได้แม้สักสำนักเดียว ?"

นางพอกล่าวออกไปก็ลอบสำนึกเสียใจ ครุ่นคิดขึ้น

"เราไฉนจึงนึกถึงแต่อ้วงโกวเนี้ย และเตือนสติตั่วกอตลอดเวลา ให้มันนึกถึงไม่คลาย ?"

เห็นโอ้วฮุยเดินเชิดหน้าออกจากภูเขาจำลอง นางมองดูเงาหลังมัน ครุ่นคิดสืบต่อ

"ต่อให้เราไม่เตือนสติมัน หรือมันจะลืมเลือนแม้ชั่วครู่ชั่วคราว ?"

เห็นมันก้าวยาว ๆ ไปยังเวที ในใจทั้งดื่มด่ำทั้งหดหู่

โอ้วฮุยเพิ่งเดินถึงริมเวที เห็นคนผู้หนึ่งชิงกระโดดขึ้นไปก่อน กลับเป็นชายฉกรรจ์ที่ทุ่มเถียงกับผู้คนเมื่อครู่ ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

"รอจนทั้งสองนี้พิสูจน์ผลแพ้ชนะ ไม่ทราบเสียเวลาอีกมากน้อยเท่าใด เสียเวลาอีกครู่หนึ่ง เบ๊โกวเนี้ยจะเพิ่มอันตรายอีกส่วนหนึ่ง"

ดังนั้นกระโดดตามติด ตะปบคว้ากลางหลังชายฉกรรจ์นั้นที่กลางอากาศ กล่าวว่า

"ชือเฮียช้าไว้ ให้ข้าพเจ้าก่อน"

ท่าตะปบของโอ้วฮุยครั้งนี้ ใช้วิชาคว้าจับประจำตระกูล นิ้วหัวแม่มือ

กดใส่จุดกึงซก ซึ่งอยู่ใต้กระดูกสันหลังท่อนที่เก้าของชายฉกรรจ์นั้น นิ้วก้อยกดใส่จุดซิ้งเต๋าใต้กระดูกสันหลังท่อนที่ห้าของมัน ชายฉกรรจ์นี้แม้ร่างหยาบใหญ่ ไหนเลยขยับเคลื่อนไหวได้

โอ้วฮุยหยิบยืมท่วงท่ากระโดดปราด หยุดยืนบนเวที สะบัดมือวูบ เหวี่ยงชายฉกรรจ์นั้นลงไป พอดีให้มันนั่งอยู่บนเก้าอี้ว่างตัวหนึ่งอย่างมั่นคง มันสำแดงยอดวิชาอย่างกะทันหัน ผู้คนใต้เวทีล้วนตื่นเต้นสงสัยยิ่ง มีอยู่กว่าครึ่งถึงกับผุดลุกขึ้น เห็นใบหน้ามันคลุมผ้าเหลืองผืนหนึ่ง ไม่อาจเห็นโฉมหน้าชัดดา ไม่ทราบชราหรือเยาว์วัย เพียงแต่กลางหลังลากเปียใหญ่ดำขลับเส้นหนึ่ง แสดงว่าอายุไม่มากนัก อายุเพียงนี้มีพลังฝีมือเช่นนี้ นับเป็นที่ตื่นเต้นสงสัยของผู้คนจริง ๆ

โอ้วฮุยประสานมือต่อคนบนเวที กล่าวว่า

"ศิษย์สาขาฟ้าเที้ยเล้งโอ้ว ขอซือเฮียแนะนำสั่งสอน"

เที้ยเล้งซู่ที่หลังภูเขาจำลองได้ยินชัดเจน พอฟังมันเรียกตัวเองเป็น "เที้ยเล้งโอ้ว" อดยิ้มเล็กน้อยมิได้ จากนั้นบังเกิดความหดหู่ใจ ครุ่นคิดขึ้น

"หากแม้นมันเป็นกอกอร่วมสายเลือดของเราจริง ๆ กลับทอนความกลัดกลุ้มไม่น้อย"

คนบนเวทีเห็นท่วงท่าของโอ้วฮุย ในใจนึกขลาดเขลาอยู่ก่อน คารวะดอบอย่างนอบน้อม กล่าวว่า

"ผู้น้องฝีมืออ่อนด้อย ขอเที้ยซือเฮียยั้งมือไว้ไมตรี"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"กล่าวประเสริฐ"

ครั้นแล้วไม่เกรงอกเกรงใจ งอเท้าขวาเล็กน้อย สืบเท้าซ้ายไปเบื้องหน้า มือขวาตั้งขวาง มือซ้ายกางงองุ้ม เป็นกระบวนท่าแรกของเพลงหมัดเรืองโรจน์นามฉุกซี่ตัวโฮ้วไซงักตึ่ง (พยัคฆ์สืบเท้าบรรพตประจิม) คนผู้นั้นหมุนตัวยกเข่ายื่นมือ สนองด้วยท่าแป๊ะอ้วงเทาท้อไป่เทียนตึ้ง (ค่างขาวขโมยผลท้อเทิดฟ้า) กระบวนท่านี้รับมากกว่ารุก มีเจตนาป้องกันตัว

โอ้วฮุยสืบเท้าฟาดฝ่ามือ ใช้ออกด้วยท่าโง้วอ้วงซี่เกี่ยมพีเง็กเหีย (โง้วอ๋องลองกระบี่ฟันอิฐหยก) คนผู้นั้นยังไม่กล้าต้านปะทะ ใช้ออกด้วยท่าเทียกซิงท่อโป่วเจ็กลิ่วอิง (ถอนตัวถอยเท้าฟันสายเดียว) โอ้วฮุยไม่ต้องการพัวพันกับมัน

มากความ ดังนั้นใช้ออกด้วยท่าเซี้ยชิงลั้งมึ้งฉะทิฉั่ว (เบี่ยงตัวขวางประตูเสียบกลอนเหล็ก) โยกตัวงอเท้าพุ่งหมัด มือซ้ายเปลี่ยนเป็นหมัด กระแทกออกตรง ๆ หมัดขวาพุ่งตามติดออก คนผู้นั้นเห็นโอ้วฮุยมีสภาวะหมัดดุดัน ได้แต่ยกมือปิดป้อง โอ้วฮุยรั้งพลังไม่ปล่อยออก ผลักมันลงจากเวทีไป

ได้ยินได้เวทีบังเกิดเสียงคำรามก้อง ชายฉกรรจ์ที่ถูกโอ้วฮุยเหวี่ยงลงไปตอนแรก กระโดดปราดขึ้นอีกครา ตวาดว่า

"มารดาท่านเถอะ ท่านนับเป็นตัวอะไร..."

โอ้วฮุยสืบเท้าไปหนึ่งก้าว ใช้ออกด้วยท่ากิมพังเด้งฉี่เท้งตังจ๋ำ (อินทรีทองกางปีกยืนกลางลาน) สองแขนกางขวางออก ชายฉกรรจ์นั้นกลับไม่มีปัญญายืนหยัดบนเวที ถูกกำลังแขนโอ้วฮุยดุกตามร่วงหล่นลงไปอีกครา ครั้งนี้โอ้วฮุยขุ่นเคืองมันกล่าวก้าวร้าวจึงใช้พลังสามส่วน ได้ยินเสียงกร๊อบ ชายฉกรรจ์นั้นทับเก้าอี้หน้าเวทีหักไปสองตัว

โอ้วฮุยหลังจากโค่นผู้คนสองคนพ่ายแพ้ติดต่อกัน ผู้คนได้เวทีพากันซุบซิบหารือกัน สอบถามศิษย์สาขาฟ้าว่า คนผู้นี้เป็นศิษย์ของผู้ใด แต่ศิษย์สาขาฟ้าหามีผู้ใดล่วงรู้ไม่ ผู้อาวุโสสาขาฝีมือผู้หนึ่งกล่าวว่า

"คนผู้นี้ไม่จัดเจนวิชาฝีมือสำนักเรา แสดงว่าสังกัดสำนักโดยมีฝีมืออยู่ก่อน คาดว่าเป็นศิษย์ที่กีเล่าซา (อันดับสามแซ่กี) เพิ่งรับไว้"

ชายชราสาขาสำเร็จผู้หนึ่งกล่าวว่า

"อย่างนั้นกีเล่าซากระทำไม่ถูกต้องแล้ว มันส่งศิษย์ที่มีฝีมืออยู่ก่อนมาช่วงชิงตำแหน่งเจ้าสำนักเรา มิใช่ลดฝีมือสำนักเราลง ?"

ที่แท้ 'กีเล่าซา' ที่ว่า เป็นหัวหน้าสาขาฟ้า นับว่ามีพลังฝีมืออันดับหนึ่งในสำนักหมัดเรืองโรจน์ เพียงแต่เมื่อสิบปีก่อนสองเท้าเป็นอัมพาต ตอนนี้แม้เดินเหินไม่สะดวกแต่ยังมีอำนาจเกริกไกร ซือเฮียตี่ร่วมสำนักล้วนกริ่งเกรงต่อมันสามส่วน

ทุกผู้คนเห็น 'เที้ยเล้งโอ้วแห่งสาขาฟ้า' ผู้นี้มีฝีมือสูงเยี่ยม บุตรของกีเล่าซานามกีเฮียวฮงกลับไม่ปรากฏโฉม ล้วนเข้าใจว่าเที้ยเล้งโอ้วผู้นี้เป็นศิษย์ของกีเล่าซา หาทราบไม่ว่ากีเฮียวฮงถูกโอ้วฮุยจี้สกัดจุดนอนอยู่หลังภูเขาจำลองไม่อาจเคลื่อนไหว

กีเล่าซามีพลังฝีมือกล้าแข็ง นิสัยยโสโอหัง ไม่เห็นศิษย์ร่วมสำนักอยู่ใน

สายตา หลังจากที่สองเท้าเป็นอัมพาตก็ปิดประตูไม่รับแขก ถ่ายทอดฝีมือแก่บุตรชายจนหมดสิ้น ครั้งนี้สาขาสำนักหมัดเรืองโรจน์ทั้งห้านัดชุมนุมที่นครหลวงอาศัยวิชาฝีมือกำหนดตัวเจ้าสำนัก กีเฮียวฮงหมายมั่นต่อตำแหน่งเจ้าสำนักนี้ พลังฝีมือมันเทียบเท่าบิดามันเก้าส่วน แต่นิสัยไม่โอ่อ่าเปิดเผยเท่าบิดา หลบซ่อนตัวอยู่หลังภูเขาจำลอง คิดสังเกตความตื้นลึกหนาบางของผู้คนทั้งหมด ค่อยออกไปจู่โจมเผด็จศึก มิคาดเกิดเหตุไม่คาดคิด ถูกโอ้วฮุยสยบไว้ ยังเข้าใจว่าเป็นอุบายของสาขาอื่น ซุ่มซ่อนยอดฝีมือจัดการมัน

พริบตานั้น ในใจเดือดดาลถึงขีดสุด เพียงหวังสามารถขึ้นเวทีไปหาญหักกับโอ้วฮุย ได้ยินโอ้วฮุยบนเวทีโค่นมือดีสาขาต่าง ๆ ลงมาทีละคน ดูท่าไม่มีผู้ใดสามารถสยบมัน ดังนั้นเร่งโคจรพลังทะลวงจุด คิดเป็นอิสระโดยเร็ว แต่วิชาจี้สกัดจุดของโอ้วฮุยเป็นยอดวิชาประจำตระกูล ผิดแผกจากที่กีเฮียวฮงร่ำเรียนมา มันหากสงบจิตใจโคจรพลังยังไม่อาจคลายจุดเอง อย่าว่าแต่ร้อนรุ่มเดือดดาลบุกทะลวงวุ่นวายเช่นนี้ พอฝืนใจโคจรพลัง กำลังภายในก็เตลิดออกนอกเส้นทาง พลันสิ้นสติไป

ควรทราบว่ากีเล่าซาฝึกฝีมือกล้าแข็งดุดันเกินไป กอปรกับคิดรุดหน้าโดยวู่วาม ในที่สุดโคจรพลังผิดแนวทางไฟธาตุแตก เป็นเหตุให้สองเท้าเป็นอัมพาต ยามนี้กีเฮียวฮงซ้ำรอยของบิดา ถึงกับมีอันตรายยิ่งกว่า

เที้ยเล้งซู่จับตาดูการประหมัดของโอ้วฮุยบนเวที เห็นทุกกระบวนท่าของมันเป็นเพลงหมัดเรืองโรจน์ที่เพิ่งร่ำเรียนจริง ๆ ต้องครุ่นคิด

"ตั๋วกอคล้ายมีพรสวรรค์ฝึกฝีมือโดยเฉพาะ เพลงหมัดเรืองโรจน์มีกระบวนท่าซับซ้อน มันชมดูผู้คนประกระบวนท่าอยู่ชั่วขณะ ก็เรียนรู้ได้"

ยามนั้น พลันได้ยินคนแซ่กีข้างกายแค่นเสียงเบา ๆ สุ้มเสียงผิดปรกติอยู่บ้าง เที้ยเล้งซู่เหลียวหน้ามอง เห็นมันพริ้มตาแนบแน่น ลิ้นแลบออกนอกปาก ถูกฟันขบจนโลหิตหลั่งไหล ตลอดทั้งร่างสั่นระริกคล้ายป่วยเป็นไข้จับสั่นก็ปาน

เที้ยเล้งซู่ทราบว่า มันรีบร้อนชักนำพลังทะลวงจุด เป็นเหตุให้กำลังภายในโคจรผิดแนวทาง ตอนนี้หากไม่รักษา สถานหนักต้องสติเลอะเลือน คลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน สถานเบาแขนขาพิการ สูญเสียพลังฝีมือ ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

"พวกเรากับมันไม่มีอริบาดหมาง ไยต้องทำร้ายคนผู้หนึ่งเพื่อช่วยเหลือ

คนหนึ่ง ?"

ดังนั้นล้วงเข็มทองออกมา แทงใส่จุดเดียมจั้วเทียนทุก ดี้มึ้ง ได้ฮ้วยบนชีพจรเย็นอิมยุ่ยของมันสี่แห่ง ชั่วครู่ให้หลัง กีเฮียวฮงฟื้นคืนสติช้า ๆ เห็นเที้ยเล้งซู่กำลังรักษาพยาบาลมัน จึงกล่าวเบา ๆ

"ขอบคุณโกวเนี้ย"

เที้ยเล้งซู่ยกมือทำท่า ให้มันอย่าได้ส่งเสียง ได้ยินโอ้วฮุยบนเวทีกล่าวเสียงกังวาน

"ตำแหน่งเจ้าสำนักต้องคัดเลือกโดยเร็ว ต่อสู้กันเช่นนี้เมื่อใดจึงยุติ ? ซือเจ็ก ซือแป๊ะ ซือเฮียซือตี่ทั้งหลายที่ยินยอมแนะนำสั่งสอน ขอเชิญขึ้นเวทีคราเดียวสามสี่คน ศิษย์หากพ่ายแพ้จะไม่ขอดัดพ้อตำหนิ"

ทุกผู้คนพอฟัง ล้วนรู้สึกเด็กน้อยนี้โอหังนัก ความจริงที่ไม่กล้าขึ้นเวทีคนเดียว ยามนี้พากันผนึกกำลังขึ้นเวทีต่อสู้กัน

ซึ่งความจริง กระบวนท่าที่โอ้วฮุยเพิ่งเรียนรู้มีจำกัด หากสู้ต่อไปต้องเผยพิรุธ หากกลุ้มรุมตะลุมบอนสามารถพลิกแพลงฉาบฉวย ยามชุลมุนผู้อื่นยากดูออก การช่วยเหลือเบ๊ชุนฮวยไม่อาจเนิ่นช้าต่อไป ต้องเผด็จศึกโดยเร็ว โอ้วฮุยเร่งเร้าพลังฝีมือ ชั่วพริบตากระแทกผู้คนอีกหลายคนลงจากเวที

ในศิษย์สาขาสำนักหมัดเรืองโรจน์ทั้งห้า ศิษย์สาขาฟ้าเข้าใจว่าโอ้วฮุยได้รับคำสั่งหัวหน้าสาขามา ดังนั้นไม่มีผู้ใดขึ้นเวที มือดีของสาขาอีกสี่สาขากลับพ่ายแพ้ในเงื้อมมือโอ้วฮุยจนหมดสิ้น สำหรับผู้อาวุโสยอดฝีมือของสาขาทั้งสี่สำนึกตัวว่าไม่มีความมั่นใจได้ชัย ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ยอมขึ้นไปท้าสู้ ภายหลังสาขาฝีมือ สำเร็จ ท่องทั้งสามสาขา ส่งมือดีที่แตกฉานเพลงหมัดที่สุดคนหนึ่ง ผนึกกำลังขึ้นเวที เพียงสับกว่ากระบวนท่า ล้วนพ่ายแพ้ลงมา

เมื่อเป็นเช่นนี้ ยอดฝีมือผู้อาวุโส ศิษย์เยาว์วัยในสาขาทั้งสี่หันไปมองหน้ากัน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าทะยานขึ้นเวทีอีก เห็นชายชราแซ่ฉั่งนั้นผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"เที้ยซือเฮีย ท่านมีฝีมือสูงเยี่ยม เป็นที่เลื่อมใสของผู้คนจริง ๆ แต่เล่าฮิวสังเกตกระบวนท่าของท่าน คล้ายใช่คล้ายไม่เชิง กล่าวได้ว่าสภาพคลับคลายแต่วิญญาณไม่คล้าย นี่...นี่นับเป็นที่น่าสงสัยใจจริง ๆ"

โอ้วฮุยใจสั่นสะท้าน ครุ่นคิดขึ้น

"ชายชรานี้มีสายตาร้ายกาจนัก เพลงหมัดของเราแม้เป็นหมัดเรืองโรจน์ แต่กำลังภายในที่กระแทกผู้คนลงจากเวที เหวี่ยงคนลงสู่พื้น หามีส่วนเกี่ยวข้องกับหมัดเรืองโรจน์ของพวกมันไม่"

ควรทราบว่าเพลงหมัดเรืองโรจน์เป็นวิชากำลังภายนอกอันเลื่องลือ ความลึกล้ำพิสดารในวิชา โอ้วฮุยที่ชมดูผู้คนไม่กี่คนประกระบวนท่า ไหนเลยเข้าใจแตกฉานได้ ? อย่าว่าแต่ที่มันเห็นไม่ใช่ยอดฝีมือของสำนัก ย่อมเรียนรู้เพียงสภาพภายนอก ไม่อาจร่ำเรียนถึงแก่นแท้ ยามนี้สถานการณ์คุกคามบังคับ โอ้วฮุยได้แต่กล่าวว่า

"หมัดเรืองโรจน์สี่สิบแปด ฝีมือสำเร็จท่องสุดขอบฟ้า หากมิใช่ทุกผู้คนแตกต่างแบ่งเป็นสาขา เคล็ดวิชาหมัดที่สาขาฟ้าเราเรียนรู้ อาจผิดแผกจากผู้อื่นบ้างก็ได้"

มันหวนนึกถึงหากได้รับการสนับสนุนจากสาขาฟ้าจะไม่อยู่โดดเดี่ยว ศิษย์สาขาฟ้าได้ยินน้ำคำมันยกย่องสาขาตน รู้สึกปลอดโปร่งใจยิ่ง มีคนที่ได้เวทีร้องสนับสนุน ชายชราแซ่ฉั่วสันศีรษะกล่าวว่า

"เที้ยซือเฮีย ท่านเป็นศิษย์ของกีเล่าซา สังกัดสำนักโดยมีฝีมืออยู่ก่อน ใช่หรือไม่ ? หากแม้นเล่าฮิวดูไม่ผิด วิชาฝีมือของท่าน เก้าในสิบไม่ใช่ของสำนักเรา"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ฉั่วซือแป๊ะ ศิษย์ไม่เห็นด้วยกับคำพูดของท่านนี้ สำนักเราหากคิดชิงดีชิงเด่นกับเหล่าสำนักเสียวลิ้ม บู๊ตึง ไท้เก๊กทั้งหลาย สมควรศึกษากรุยทาง ค้นหาเส้นทางใหม่แก่สำนักหมัดเรืองโรจน์ ฉั่วซือแป๊ะหากเห็นว่าศิษย์ใช้การไม่ได้ ขอเชิญขึ้นเวทีมาสั่งสอนสักกระบวนท่าหนึ่ง"

ชายชราแซ่ฉั่วลังเลเล็กน้อย กล่าวว่า

"สำนักเรามีอัจฉริยะบุรุษเช่นเล่าตี๋ ความจริงเป็นเกียรติของทั้งหมด เล่าฮิวมีแต่ปีติยินดี ไหนเลยมีคำพูดจะกล่าว ? เพียงแต่เล่าฮิวมีปมปัญหา มิอาจไม่บอกเยี่ยงนี้เถอะ เที้ยเล่าตี๋โปรดร่ายรำเพลงหมัดเรืองโรจน์บนเวทีเที่ยวหนึ่ง ขอเพียงเล่าตี๋ชำชองวิชาฝีมือของสำนักเราจริง ๆ เล่าฮิวจะสนับสนุนท่านเป็นเจ้าสำนักเป็นบุคคลแรก"

จริงดังที่ว่า ขิงแก่เผ็ดร้อนกว่า โอ้วฮุยประมือกับผู้คน ยังสามารถอาศัย

หมัดเรืองโรจน์ที่คล้ายใช่คล้ายมิใช่ แสดงฝีมือตนเอง แต่หากให้ร่ายรำเพลงหมัดออกมา ยามยกมือเตะเท้าจะจำแนกจริงเท็จในบัดดล อย่าว่าแต่เพลงหมัดที่มันขโมยเรียนมา เป็นกระบวนท่าเล็ก ๆ น้อย ๆ หาครบชุดไม่ ไหนเลยร่ายรำเพลงหมัดตั้งแต่ต้นจนจบชุดได้ ? โอ้วฮุยแม้มีไหวพริบปราดเปรียว พอฟังกลับนิ่งอึ้งไป ขณะจะปฏิเสธบอกปัด พลันได้ยินหลังภูเขาจำลองมีคนผู้หนึ่งร้องว่า

"ฉั่วซือแป๊ะ ท่านไฉนสร้างความลำบากใจแก่สาขาฟ้าเรา ? เที้ยซือเฮียท่านนี้เป็นศิษย์ของบิดาเรา เข้าสังกัดสำนักเป็นเวลาสิบสองปี หรือไม่สามารถใช้เพลงหมัดเรืองโรจน์ด้วย ?"

เห็นคนผู้หนึ่งสาวเท้าถึงหน้าเวที กลับเป็นกีเฮียวฮงแห่งสาขาฟ้า !

ตอนนี้เรื่องภายในสาขาฟ้า เป็นกีเฮียวฮงติดต่อจัดการแทนบิดา นับเป็นหัวหน้าสาขาโดยปริยาย ดังนั้นไม่มีผู้ใดไม่รู้จัก กีเฮียวฮงกระโดดขึ้นบนเวทีประสานมือกล่าวว่า

"บิดาเราปิดประตูเร้นกาย ถ่ายทอดฝีมือแก่เที้ยซือเฮียผู้นี้จนหมดสิ้นสิบสองปีมานี้ ที่รอคอยคืนวันนี้ เที้ยซือเฮียผู้นี้มีฝีมือเหนือล้ำกว่าเราสิบเท่าท่านทั้งหลายล้วนประจักษ์กับตา ยังมีคำพูดใดจะกล่าว ?"

ทุกผู้คนพอฟังล้วนไม่เคลือบแคลงสงสัยอีก ทั้งหมดทราบว่ากีเล่าซามีนิสัยประหลาดพิกล อาจบางทีลอบฝึกอบรมศิษย์ผู้หนึ่ง รอจนฝึกฝีมือสำเร็จพลันแสดงต่อหน้าทั้งหมด นับว่าพ้องกับนิสัยใจคอของมัน อีกประการกีเฮียวฮงนิสัยแข็งกร้าวดุดันตลอดมา กระทั่งมันยังยอมรับนับถือโอ้วฮุย ไหนเลยแปลกปลอมได้

ชายชราแซ่ฉั่วยังคิดถามอีก กีเฮียวฮงกล่าวเสียงกังวาน

"ฉั่วซือแปะ เมื่อคิดทดสอบฝีมือของสาขาฟ้าเรา ศิษย์จะร่ายรำแทนเที้ยซือกอเที่ยวหนึ่ง ขอฉั่วซือแป๊ะแนะนำสั่งสอน"

ไม่รอให้ชายชราแซ่ฉั่วตอบคำ ยืนชิดเท้าทั้งสองใช้ออกด้วยท่าเฮียวแชดึงเท้าเจียกเจ้าคุ้ง (ดาวอรุณเยือนเริ่มร่ายหมัด) ตามติดด้วยท่าฉุกซี่ตัวโฮ้วไซงักดึง (พยัคฆ์สืบเท้าบรรพตประจิม) กิมพังเตี้ยงฉี้เท้งดังจ๋ำ (อินทรีทองกางปีกยืนกลางลาน) อุ้ยท้อเฮี่ยงผอต่อเฮงเท้า (องคุลีมาลยืนกอดอก) ปาปีลั้งมึ้งฮ้วยทิฉั่ว (ยื่นแขนขวางประตูสอดกลอนเหล็ก) ข่วยกุ้ยเงี่ยงเต้าเลี้ยวเล็กลั้ง (จอมภูตแหงนดูดวงดาว) ใช้ออกทีละกระบวนท่า

เห็นท่อนบนของมันใช้หมัด ฝ่ามือ ตะกุย ตะปบพลิกแพลง ใช้ท่วงท่าพุ่งผลัก โค่น ฟัน ฟาด เขี่ย ดัน ปิด ยัน ส่าย ทะลวงสิบสองท่วงท่า ท่อนล่างสืบเท้าย่างเท้า ฟุบเท้า ลอยเท้า แยกเท้า ห้าประการ พลิกแพลงเป็นเดินเท้า ถอยเท้า ก้าวเท้า ขโมยเท้า เหยียดเท้า จู่โจมเท้า กระโดดเท้ารวมเจ็ดท่าเท้า ยามหนักแน่นคล้ายคชสารยืนพยัคฆ์หมอบ ยามคล่องแคล่วคล้ายเหยี่ยวโฉบกระต่ายเผ่นโผน

คนได้เวทีล้วนเป็นศิษย์ในสำนัก ล้วนเรียนรู้เพลงหมัดชุดนี้ เห็นกีเฮียวฮงมีพลังฝีมือกล้าแข็งปานนี้ต่างนิยมชมเชย กระทั่งผู้อาวุโสสาขาต่าง ๆ ก็ผงกศีรษะไม่หยุดยั้ง เห็นกีเฮียวฮงร่ายรำถึงท่าหงส์ฮ้วงซ้องออฮ้วยซิงจ้วง (หงสาคืนรังหมุนตัวกลับ) คาเด็งเกาเทียนซงทิคุ้ง (เท้าเหยียบเก้าฟ้าพุ่งหมัดเหล็ก) เอ็งฮังพะโฮ้วซิวเจียวซี่ (นักบู๊ปราบเสือรั้งท่วงท่า) สุดท้ายเป็นท่าคุ้งป๋าเท้งโจ้ยโหงวแกที (หมัดจบชุดฟ้ารุ่งเรืองรอง) ทุกกระบวนท่าเคร่งขรึม รัดกุม เป็นเพลงหมัดอันยอดเยี่ยมจริง ๆ กีเฮียวฮงพอรั้งสองมือกลับ ได้เวทีบังเกิดเสียงโห่ร้องชมเชยแทบถล่มทลาย

นับแต่กีเฮียวฮงขึ้นเวที โอ้วฮุยก็ประหลาดใจ ไม่ทราบเที้ยเล้งซู่ใช้วิธีใดบีบบังคับมันมาคลายสถานการณ์ให้กับตน รอจนเห็นมันร่ายรำเพลงหมัดชุดนี้ก็ชมเชยในใจ

"เพลงหมัดเรืองโรจน์ยอดเยี่ยมจริง ๆ คนผู้นี้ขอเพียงมีกำลังภายในหนุนเสริม จะเป็นยอดฝีมือแห่งยุค"

แต่เห็นมันพอร่ายรำเพลงหมัดเสร็จสิ้น ถึงกับหายใจหนักหน่วง ตลอดทั้งร่างสั่นระริกเล็กน้อย คล้ายยังไม่ทุเลาจากไข้หนัก หาไม่ก็รับบาดเจ็บสาหัสก็ปาน คนได้เวทียังไม่พบเห็น โอ้วฮุยยืนอยู่ด้านหลังมัน กลับเห็นถนัดชัดเจนจากนั้นเห็นมันหลั่งเหงื่อโทรมกาย ไม่ใช่ลักษณะของผู้มีฝีมือ ต้องเพิ่มความประหลาดใจกว่าเดิม

กีเฮียวฮงระงับสติแล้วกล่าว

"ยังมีซือเจ็กซือแป๊ะ ซือเฮียซือตี่ท่านใด ยินยอมประลองฝีมือกับเที้ยซือกอขอเชิญขึ้นเวที"

มันถามติดต่อกันสามครั้ง หามีคนขานตอบไม่ ศิษย์สาขาฟ้าพลันร้องดัง ๆ ว่า

"ขอแสดงความยินดีเที้ยซือกอ เป็นเจ้าสำนักหมัดเรืองโรจน์แห่งบรรพต

ประจิม"

ทุกผู้คนโห่ร้องตาม ตำแหน่งเจ้าสำนักหมัดเรืองโรจน์ของโอ้วฮุย นับว่าเป็นที่แน่นอนแล้ว กีเฮียวฮงประสานมือต่อโอ้วฮุย กล่าวว่า

"ขอแสดงความยินดี"

โอ้วฮุยประสานมือคารวะตอบ เห็นดวงตามันเปี่ยมแววอาฆาตแค้น แต่มันห่วงใยอาการของเบ๊ซุนฮวย ดังนั้นไม่มีกะใจสนใจ กล่าวว่า

"กีซือตี่ ท่านรีบจัดหาห้องหลังหนึ่ง นำซือม่วยพวกเราทั้งสองไปพักผ่อน"

กีเฮียวฮงผงกศีรษะ กระโดดลงจากเวที แต่สองเท้าพอสัมผัสพื้น พลันซวนเซเสียหลักแทบล้มลง

โอ้วฮุยเดินถึงริมเวที กล่าวว่า

"ท่านทั้งหลายลำบากคืนหนึ่ง ขอเชิญกลับไปพักผ่อน คืนวันพรุ่งพวกเราค่อยหารือแผนการ ต้องสร้างชื่อสำนักหมัดเรืองโรจน์ให้ลือลั่นในการชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดินสักครา"

คำพูดเหล่านี้กลับไม่ใช่คำเลื่อนลอย ในใจบังเกิดความสำนึกขอบคุณสำนักหมัดเรืองโรจน์จริง ๆ ภายใต้การล้อมจับของทหารบ้านเมือง หากมิใช่บังเอิญข้ามกำแพงตึกเข้ามาพบเห็นพวกมันกำลังคัดเลือกเจ้าสำนัก เกรงว่าเบ๊ซุนฮวยพิษกำเริบเสียชีวิตนอนตายอยู่กลางถนน หากมีโอกาสสร้างชื่อเสียงให้กับสำนักหมัดเรืองโรจน์ มันก็ยินยอมรับใช้

ทุกผู้คนพอฟัง พากันผุดลุกขึ้น ปากล้วนวิพากษ์วิจารณ์วิชาฝีมือของโอ้วฮุย บ้างถึงกับบอกว่า กีเล่าซาเล็งการณ์ไกล ปล่อยฝีมือเลื่องลือ บ้างชมเชยกีเฮียวฮงร่ายรำเพลงหมัดได้ยอดเยี่ยม ศิษย์สาขาฟ้าล้วนภาคภูมิลำพองเป็นพิเศษ

มีผู้อาวุโสหลายคน ติดเข้ามาสนทนากับโอ้วฮุย โอ้วฮุยกลับประสานมือติดตามกีเฮียวฮงสู่ตึกใน เที้ยเล้งซู่ประคองเบ๊ซุนฮวยปะปนอยู่ในกลุ่มคนติดตามเข้าไป

ตึกใหญ่หลังนี้เป็นของคนในสำนักหมัดเรืองโรจน์ที่รับราชการคนหนึ่ง โอ้วฮุยเมื่อเป็นเจ้าสำนัก เจ้าของตึกย่อมต้อนรับขับสู้เป็นพิเศษ

โอ้วฮุยใช้ผ้าเหลืองคลุมหน้าตลอดเวลา จวบจนเข้าสู่ห้องชั้นในพร้อมกับเที้ยเล้งซู่ เบ๊ซุนฮวยและกีเฮียวฮงทั้งสาม ค่อยปลดผ้าเหลืองลงมา กล่าวว่า

"กีตั่วกอ ขอบคุณท่านมากแล้ว ตำแหน่งเจ้าสำนักนี้ จะยกให้กับท่านแน่นอน"

กีเฮียวฮงแค่นเสียงดังเฮอะ หาตอบคำไม่ โอ้วฮุยเหลียวดูเบ๊ซุนฮวย เห็นแววสีดำกระจายทั่วใบหน้านาง ไม่ได้สติแต่แรก ลมหายใจระบายออกมากกว่าสูบเข้า หลงเหลือลมหายใจรวยริน

เที้ยเล้งซู่โอบอุ้มเบ๊ซุนฮวยนอนราบลงบนเตียง ล้วงเข็มทองปักใส่จุดเส้นของนางสิบสามแห่งโดยกางกั้นด้วยเสื้อผ้า ปลายเข็มทองทุกเล่มล้วนคาดสำลีรอบหนึ่ง นางลงมืออย่างรวดเร็ว แต่หาสับสนวุ่นวายไม่ โอ้วฮุยเห็นนางมีสีหน้าสงบราบเรียบ ค่อยคลายใจลงกว่าครึ่ง

ประมาณชั่วน้ำเดือด ปลายเข็มทองปรากฏโลหิตดำไหลออกมาช้า ๆ ซึมซาบกับสำลี ที่แท้เข็มทองในกลวง ใช้สำหรับถอนพิษจากร่าง เที้ยเล้งซู่ระบายลมจากปาก ยิ้มพลางเทยาเม็ดสีเขียวมรกตเม็ดหนึ่งจากขวดยา ยื่นส่งต่อกีเฮียวฮง กล่าวว่า

"กีตั่วกอ ท่านไปพักผ่อนยังห้องของท่านเองเถอะ ยาเม็ดนี้รับประทานติดต่อกันสิบเม็ด พิษภายในกายท่านจะขจัดหมดสิ้น"

กีเฮียวฮงรับยาเม็ดไป ไม่กล่าวแม้สักคำเดียว เดินออกจากห้อง โอ้วฮุยเพิ่งทราบว่า ที่แท้เที้ยเล้งซู่ใช้ฝีมือประจำตัว บีบบังคับกีเฮียวฮงมิอาจไม่ทำตามคำสั่ง ต้องยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"โกวเนี้ยเจ้าโอสถลงมือสัมฤทธิ์ผลทุกครา ท่านใช้พิษสร้างบุญกุศลเกรงว่าซือแป๋ท่านยังสู้ไม่ได้"

เที้ยเล้งซู่ยิ้มเล็กน้อยไม่ตอบคำ ซึ่งความจริงครั้งนี้นางกลับไม่ได้ใช้พิษขู่เข็ญ หากแต่ปักเข็มกรุยจุดให้กับกีเฮียวฮง คลี่คลายอันตรายไฟธาตุแตกก่อนค่อยใช้ยาต่อมัน ยานี้พอกระทบร่างจะคันชาสุดทนทาน แต่ไม่เป็นอันตรายต่อร่างกาย ที่ว่ารับประทานยาขจัดติดต่อกันสิบเม็ด เพียงเป็นยาห้ามเลือดสมานแผล กีเฮียวฮงไม่ได้รับบาดแผลภายนอก รับประทานเท่ากับไม่ได้รับประทาน แต่กีเฮียวฮงไหนเลยทราบ ได้ยินนางบอกว่าพิษร้ายกาจยิ่ง ย่อมไม่กล้าไม่รับฟังคำสั่ง ต่อให้เคลือบแคลงสงสัย ก็ไม่กล้าใช้ชีวิตตนเองเป็นเครื่องทดลอง

เที้ยเล้งซู่รำพึงในใจ

"เราเคยสาบานต่อซือแป๋ว่า ในชีวิตจะไม่ใช้พิษทำร้ายคนไร้ความผิดสัก

คนเดียว เพื่อให้ผู้คนทราบว่าเจ้าโอสถมีอพิษแม้มีฝีมือโหดเหี้ยม แต่ไม่กระทำเรื่องเลวร้ายแม้แต่น้อย"

นางหยิบฉวยแหนบอันหนึ่ง เปลี่ยนสำลีที่แปดเปื้อนเลือดพิษ กล่าวเบา ๆ

"ตั๋วกอ ท่านเหน็ดเหนื่อยคืนหนึ่ง ยังคงพักผ่อนบนตั่งนี้สักครู่ ข้าพเจ้าจะดูแลเบ๊โกวเนี้ยเอง"

โอ้วฮุยก็รู้สึกเหน็ดเหนื่อยจริง ๆ ดังนั้นเอนกายลงบนตั่ง เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ท่านอาจารย์เจ้าสำนัก มีเรื่องหนึ่งพึงระวัง ในสิบสองชั่วยามนี้ไม่อาจให้ผู้คนเข้ามารบกวนเบ๊โกวเนี้ย และไม่อนุญาตนางเอ่ยปากกล่าววาจา ไม่เช่นนั้นกำลังภายในของนางโคจรผิดแนวทาง พิษไม่อาจขจัดหมดสิ้น ขอเพียงตั่งค้างอยู่เล็กน้อย ความพยายามทั้งมวลจะล้มเหลวโดยสิ้นเชิง"

โอ้วฮุยยิ้มพลางกล่าวว่า

"เจ้าสำนักหมัดเรืองโรจน์เที้ยเล้งโอ้วน้อมรับคำสั่งเจ้าสำนักเทพเจ้าเที้ยเล้งซู่ทุกประการล้วนปฏิบัติตาม โดยไม่กล้าขัดขืน"

เที้ยเล้งซู่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าสามารถเป็นเทพเจ้าของท่านหรือ ? อย่างนั้น..."

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันกล้ำกลืนคำพูดไว้ ก้มกายตรวจดูอาการของเบ๊ซุนฮวยชั่วครู่ให้หลัง นางเหลียวหน้ามอง เห็นโอ้วฮุยยังไม่หลับตาลง เหม่อมองนอกหน้าต่างอย่างซึมเซา กล่าวว่า

"ท่านคิดอะไร ?"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคิดว่า วันพรุ่งพวกมันเห็นโฉมหน้าแท้จริงข้าพเจ้า พบว่าอายุไม่ถูกต้อง ไม่ทราบกล่าวว่ากระไร ดีที่เพียงผ่านไปสิบสองชั่วยาม พวกเราจะสะบัดก้นจากไป มาตรว่าเสียใจต่อพวกมัน แต่ยามอับจนปัญญา ได้แต่... ได้แต่..."

เที้ยเล้งซู่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ได้แต่เป็นสุนัขกระโจนกำแพงแล้ว"

"ใช่แล้ว ตอนกระโจนกำแพงเข้ามา คิดไม่ถึงจะพบพานเรื่องพิสดารเช่นนี้"

เที้ยเล้งซู่เพ่งมองโอ้วฮุยชั่วขณะ จึงกล่าว

"ตกลง ทำเช่นนี้เถอะ"

โอ้วฮุยกล่าวอย่างสงสัยใจ

"เช่นนี้อะไร ?"

"ระหว่างทาง พวกเราปลอมเป็นคนหนวดน้อย ครั้งนี้จะตกแต่งท่านเป็นคนเคราครึ้ม ย้อมสีให้กับหนวดเคราของท่าน ประกันว่าท่านมีอายุมากขึ้นอีกยี่สิบปี ท่านเป็นซือเฮียของกีเฮียวฮง สมควรมีอายุสี่สิบเศษ"

โอ้วฮุยปรบมือกล่าวอย่างลิงโลด

"ข้าพเจ้ากำลังวิตกว่า เมื่อเกิดเรื่องกับฮกดังอันก็ไม่สามารถเข้าร่วมการชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดิน ท่านหากสามารถติดหนวดเคราให้กับข้าพเจ้าชุดหนึ่ง เราเที้ยเล้งโอ้วจะเข้าร่วมการชุมนุมในฐานะเจ้าสำนักหมัดเรืองโรจน์อย่างสง่าผ่าเผย"

เที้ยเล้งซู่ทอดถอนใจ กล่าวว่า

"การชุมนุมเจ้าสำนักไม่ต้องไปแล้ว สามารถดบตาผ่านวันพรุ่ง ช่วยให้เบ๊โกวเนี้ยปลอดภัยไร้เรื่องราวก็ใช้ได้แล้ว ไม่จำเป็นต้องไปเสี่ยงอันตรายในการชุมนุม"

โอ้วฮุยบังเกิดความฮึกหาญเปี่ยมล้น กล่าวว่า

"ยี่ม่วย ข้าพเจ้าเพียงถามท่าน หนวดเคราชุดนี้สามารถทำได้แนบเนียนหรือไม่ ?"

เที้ยเล้งซู่ยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"คิดตกแต่งเป็นคนชรา ติดหนวดเคราชุดหนึ่งมีอันใดยากเย็น ? ที่ยากลำบากอยู่ที่การวางตัว สีหน้า การพูดจา ต้องเป็นคนชรา ต่อให้เป็นผู้กล้าหาญเฒ่าที่มีฝีมือเลอเลิศ ก็ผิดแผกจากบุรุษหนุ่มฉกรรจ์"

"เราตั่วกอจะพยายามอย่างสุดความสามารถ เพียบตบตาชั่วครู่ชั่วยามก็ใช้ได้แล้ว"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ตกลง พวกเราทดลองดูสักครา ครั้งนี้ข้าพเจ้าจะปลอมเป็นสตรีชราติดตามท่านไปชมดูความสนุกสนานของการชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดิน"

โอ้วฮุยหัวเราะฮาฮา กล่าวด้วยความกระตือรือร้นคึกคัก

"ยี่ม่วย เราสองเฮียม่วยอายุปูนนี้ เฉกเช่นไม้ไกลฝั่ง มิอาจไม่เข้าร่วมความสนุกสนานครั้งนี้"

เที้ยเล้งซู่ดวาดเบา ๆ

"กล่าวเบากว่านี้"

เห็นเบ๊ซุนฮวยบนเตียงขยับตัวคราหนึ่ง ดีที่ไม่ได้ถูกปลุกตื่นขึ้น โอ้วฮุยแลบลิ้นออกมา งอนิ้วชี้ดีดใส่หน้าผากตนเองเบา ๆ กล่าวว่า

"สมควรตาย"

เที้ยเล้งซู่ล้วงห่อเข็มและด้าย หยิบกรรไกรเล็ก ๆ ตัดผมที่จอนหูตนเองออกมาหลายปอย จากนั้นนำตัวยาออกจากหีบยา ผสมกับน้ำสะอาดในถ้วยชาคนให้ทั่วกัน แช่ผมอยู่ในน้ำยา กล่าวว่า

"ท่านพักผ่อนสักครู่ รอจนผมอ่อนเปลี่ยนเป็นหนวดแข็ง ข้าพเจ้าค่อยปลุกท่าน"

โอ้วฮุยจึงพริ้มตาลง ในใจบังเกิดความชื่นชมยินดีต่อไหวพริบปัญญาของยี่ม่วยผู้นี้อย่างบอกไม่ถูก ในภวังค์ความฝัน บัดเดี๋ยวเห็นเบ๊ซุนฮวยถูกพิษเสียชีวิตสภาพสยดสยองน่าสะพรึงกลัว บัดเดี๋ยวตนเองจับกุมฮกดังอันดวาดดำหนิมันโหดเหี้ยมอำมหิต บัดเดี๋ยวฝันเห็นตนเองถูกองครักษ์ทั้งหลายจับกุมไว้ ดิ้นรนอย่างไม่คิดชีวิต ยังไม่อาจดิ้นหลุดได้ พลันได้ยินสุ้มเสียงนุ่มนวลเสียงหนึ่งดังขึ้นที่ข้างหูว่า

"ตั๋วกอ ท่านฝันอะไร ?"

โอ้วฮุยกระโดดปราดขึ้น ขยี้ดาระงับสติเล็กน้อย กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าดูแลเบ๊โกวเนี้ยเอง สมควรให้ท่านหลับสักครู่แล้ว"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าติดหนวดเคราให้กับท่านก่อน ค่อยวางใจได้"

ใช้แป้งเปียกทาเส้นผม ที่ตัดออกมาจนแข็งตัว จากนั้นใช้กาวติดหนวดเคราที่ใต้คางและสองข้างแก้มมัน

ฝีมือครั้งนี้ต้องใช้ความละเอียดประณีต ใช้เวลาเกือบหนึ่งชั่วยาม เห็นอาทิตย์อุทัยลอยขึ้นถึงระดับหน้าต่าง ค่อยติดหนวดเคราเสร็จสิ้น

โอ้วฮุยหยิบกระจกส่องดู ต้องหัวร่อออกมา เห็นบนใบหน้าตนเองไว้หนวดเคารกครึ้มอยู่สองข้างแก้ม เคราชี้ชันปานเส้นหนวด ไม่เพียงเปลี่ยนโฉมหน้า

โดยสิ้นเชิง ทั้งยังเพิ่มความเหี้ยมหาญเป็นทวีคูณ สร้างความปีติยินดียิ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ยี่ม่วย ทีท่าของข้าพเจ้านี้หล่อเหลายิ่ง ภายหน้าข้าพเจ้าจะไว้หนวดเคราจริง ๆ"

เทียเล้งซู่คิดกล่าว "เกรงว่านางในดวงใจของท่านไม่รับปาก" แต่คำพูดมาถึงมุมปาก ในที่สุดกล้ำกลืนไว้

นางวุ่นวายคืนหนึ่ง ยามนี้เหน็ดเหนื่อยทั้งกายและใจ เห็นเบ๊ซุนฮวยหลับอย่างสงบ ดังนั้นไม่อาจทนทานต่อไป ฟุบหน้ากับโต๊ะม่อยหลับไป

สิบปีให้หลัง โอ้วฮุยรำลึกถึงเหตุการณ์วันนี้ ไว้หนวดเครารกครึ้มทั่วใบหน้าจริง ๆ ย่อมเป็นที่คาดคิดไม่ถึงของเทียเล้งซู่

โอ้วฮุยหยิบฉวยผ้าห่มเบาบางผืนหนึ่งห่อหุ้มร่างเทียเล้งซู่ โอบอุ้มนางนอนลงบนตั่งเบา ๆ ดึงผ้าห่มคลุมให้กับนาง ค่อยใช้ผ้าเหลืองคลุมหน้า เดินถึงหน้าห้องของกีเฮียวฮง ร้องเรียกว่า

"กีเฮีย อยู่ในห้องหรือไม่ ?"

กีเฮียวฮงแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"เป็นท่านใด ? มีเรื่องใด ?"

โอ้วฮุยผลักประตูเข้าไป กีเฮียวฮงพอเห็นป็นมัน ต้องอุทานเบา ๆ กระโดดปราดขึ้นจากเก้าอี้ โอ้วฮุยจึงกล่าวว่า

"กีเฮีย ข้าพเจ้ามาขออภัยต่อท่าน"

กีเฮียวฮงเงียบงันไม่ตอบคำ ประกายตาแสดงแววไม่เป็นมิตร โอ้วฮุยกล่าวว่า

"มีเรื่องประการหนึ่ง ข้าพเจ้าต้องบอกกล่าวกับกีเฮียให้กระจ่างชัด ผู้น้องไม่มีเจตนาเป็นเจ้าสำนักของสำนักท่าน เพียงแต่เหตุการณ์ประจวบเหมาะผู้น้องก็อับจนปัญญา จึงทำลายเรื่องสำคัญของกีเฮีย"

ครั้นแล้ว บอกเล่าเรื่องที่เบ๊ซุนฮวยถูกพิษ พวกตนถูกทหารบ้านเมืองล้อมจับ กระโดดเข้ากำแพงมาหลบซ่อน ขึ้นเวทีเพื่อช่วยคนให้ทราบ เพียงปกปิดเรื่องที่เบ๊ซุนฮวยถูกผู้ใดทำร้าย และส่วนที่เกี่ยวข้องกับฮกดังอันไว้

กีเฮียวฮงรับฟังอย่างสงบ สีหน้าค่อยผ่อนคลาย รอจนโอ้วฮุยกล่าวจบ

เพียงส่งเสียงดังอืมม์ หากกล่าววาจาไม่โอ้วฮุยกล่าวอีกว่า

"ลูกผู้ชายมีคำพูดหนักแน่นดุจขุนเขา หากภายในสิบวันข้าพเจ้าไม่ยกตำแหน่งเจ้าสำนักแก่ท่าน ขอให้ข้าพเจ้าตายได้คมหอกคมดาบ พันปีให้หลังยังถูกชาวยุทธจักรประณามสาปแช่ง"

ชาวยุทธจักรตายได้คมหอกคมดาบเป็นเรื่องธรรมดาสามัญ แต่หากเป็นที่หยามประณามของผู้กล้าทั้งแผ่นดิน นับเป็นเรื่องอับอายอัปยศยิ่ง กีเฮียวฮงได้ยินมันสาบานด้วยถ้อยคำสาหัส จึงกล่าว

"ตำแหน่งเจ้าสำนักนี้เราไม่ต้องการให้ท่านยกให้ เราทราบว่าท่านมีฝีมือเหนือล้ำกว่าเราสิบเท่า แต่ท่านไม่ใช่คนของสำนักเราจริง ๆกลับดำรงตำแหน่งเจ้าสำนัก ย่อมไม่เป็นที่ยอมรับนับถือของผู้คน"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ใช่แล้ว รอจนผ่านพ้นการชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดิน ข้าพเจ้าจะเปิดเผยข้อเท็จจริง ขอขมาต่อผู้อาวุโสสำนักท่าน จากนั้นให้พวกท่านประลองฝีมือกำหนดตัวเจ้าสำนักใหม่ ดีหรือไม่ ?"

กีเฮียวฮงครุ่นคิดขึ้น

"ในสำนักเราไม่มีผู้ใดเอาชัยเราได้ หากช่วงชิงกันเองย่อมมีเกียรติกว่ามันยกตำแหน่งให้มากนัก"

ดังนั้นผงกศีรษะ กล่าวว่า

"เยี่ยงนี้ก็ได้ แต่เที้ยตั่วกอ..."

โอ้วฮุยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแซ่โอ้ว ยี่ม่วยข้าพเจ้าจึงแซ่เที้ย"

พลางปลดผ้าเหลืองคลุมหน้าลงมา

กีเฮียวฮงเห็นมันไว้หนวดเคราครึ้ม เค้าหน้าเหี้ยมหาญยิ่ง ต้องลอบทอดถอนชมเชย กล่าวว่า

"โอ้วตั่วกอ ผู้อาวุโสสำนักเราหลายคนพูดยากยิ่ง ภายหน้าท่านเปิดเผยข้อเท็จจริง เกรงว่าจะเกิดมรสุมเรื่องราว ท่านแม้มีฝีมือสูงเยี่ยม แต่นักบู๊สู้พวกมากไม่ได้ สำนักหมัดเรืองโรจน์เราหากเกิดเรื่องของสำนักจะพัวพันโดยไม่เลิกรา"

"ข้าพเจ้าก็นึกถึงปัญหานี้ ในการชุมนุมเจ้าสำนักวันมะรืน ข้าพเจ้าจะ

พยายามสร้างชื่อเสียงให้กับสำนักหมัดเรืองโรจน์ สร้างความดีความชอบไถ่ถอนความผิด คาดว่าได้รับการอโหสิจากผู้อาวุโสทั้งหลาย"

กีเฮียวผงกศีรษะ ทอดถอนใจกล่าวว่า

"น่าเสียดายที่เราถูกพิษร้ายแรง ไม่กล้าใช้เรี่ยวแรง ไม่เช่นนั้นสามารถร่ายรำเพลงหมัดของสำนักเราให้โอ้วฮุยชมดูสักหลายชุด โอ้วฮุยจดจำใส่ใจเมื่อเกิดเรื่องจะไม่เผยพิรุธ"

โอ้วฮุยหัวร่อฮาฮา ผุดลุกขึ้นประสานมือคารวะต่อกีเฮียวฮง กล่าวว่า

"กีเฮีย ข้าพเจ้าขอขมาต่อท่านแทนยี่ม่วยแล้ว"

กีเฮียวฮงคารวะตอบ ในใจครุ่นคิดขึ้น

"เราถูกนางแพร่พิษ มีอันใดน่าหัวร่อ ?"

เมื่อครุ่นคิด สีหน้าปรากฏแววขุ่นข้องขึ้น โอ้วฮุยถามว่า

"กีเฮีย ยี่ม่วยเราแพร่พิษต่อท่าน ปากแผลอยู่ที่ใด ?"

กีเฮียวฮงม้วนแขนเสื้อข้างซ้ายขึ้น เห็นบนต้นแขนมีรอยบวมโตเท่าไข่ไก่ กล้ามเนื้อเป็นสีดำ ปากแผลโตเท่านิ้วก้อย มีเลือดดำไหลซึมออกมา คล้ายถูกพิษร้ายแรงจริง ๆ โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"ยี่ม่วยใช้ยาแยบยลจริง ๆ ไม่ทราบใช้ตัวยาใดจัดการมันจนมีสภาพเช่นนี้ เราหากมีปากแผลเช่นนี้แห่งหนึ่ง ย่อมกินไม่ได้นอนไม่หลับด้วย"

ดังนั้นถามว่า

กีเฮียรู้สึกเป็นอย่างไร ?"

"กล้ามเนื้อนี้ชาด้านไร้ความรู้สึก"

โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"ที่แท้ยี่ม่วยใช้ยาชาอย่างแรง"

ยื่นมือจับแขนมัน จ่อปากกับแผลมัน ดูดเลือดดำออกมา กีเฮียวตื่นตระหนกยิ่ง ร้องว่า

"ทำไม่ได้ ท่านไม่ต้องการชีวิตหรือ ?"

เพียงแต่มันถูกสองมือโอ้วฮุยยึดจับไว้ ไม่อาจขยับเคลื่อนไหวได้ สร้างความตื่นเต้นสงสัยยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"พิษร้ายเช่นนี้ ถูกทำร้ายที่แขนยังสาหัสปานนี้ มันดูดเข้าปาก ไยมิใช่

ต้องตายทันที เรากับมันมิใช่ญาติมิใช่สหาย มันไยต้องสละชีวิตช่วยเหลือ ?"

โอ้วฮุยดูดหลายคำ บ้วนเลือดดำลงบนพื้น กล่าวว่า

"กีเฮียไม่ต้องแตกตื่น ยาพิษนี้เป็นของปลอม"

กีเฮียวไม่เข้าใจความหมาย ถามว่า

"ว่ากระไร ?"

"ยี่ม่วยข้าพเจ้ากับท่านไม่รู้จักมักคุ้น ไหนเลยแพร่พิษทำร้ายท่าน นางเพียงล้อท่านเล่น ใช้ยาชาต่อท่านเล็กน้อย ท่านดูข้าพเจ้าอมไว้ในปาก สมควรวางใจแล้วกระมัง ?"

กีเฮียวฮงแม้รับประทานยาขจัดที่เทียเล้งซู่ ว่ายให้ ในใจเผ้าหวั่นวิตก ไม่ทราบยาขจัดนี้ได้ผลหรือไม่ ต่อให้ขจัดพิษหมดสิ้นไม่ทราบเพาะภายหลังหรือไม่ ยามนี้ได้ยินโอ้วฮุยกล่าวเช่นนี้ ถึงกับทั้งแตกตื่นทั้งลิงโลด กล่าวว่า

"โอ้วเฮีย ท่าน...ท่านบอกกับเราตรง ๆ หรือไม่กลัวเราไม่ยอมรับฟังคำบงการของท่าน ?"

"ลูกผู้ชายคบหาด้วยใจจริง ข้าพเจ้าเห็นกีเฮียมีธาตุแท้คุณธรรม ไยต้องสร้างความกังวลใจแก่ท่านอีกหลายวัน ?"

กีเฮียวฮงปิติยินดียิ่ง ตบโต๊ะกล่าวว่า

"ประเสริฐ เราคบหาท่านเป็นสหาย ต่อให้ท่านล่วงเกินฮ่องเต้เจ้าชีวิตประกอบความผิดร้ายแรงผู้น้องก็ขอช่วยเหลือท่าน ไม่ขมวดคิ้วนิ่วหนาแม้แต่น้อย"

"ขอบคุณน้ำใจของกีเฮีย คนที่ข้าพเจ้าล่วงเกินแม้ไม่ใช่ฮ่องเต้เจ้าชีวิต แต่ก็มีอิทธิพลอำนาจยิ่ง กีเฮีย เมื่อคืนข้าพเจ้าเห็นท่านร่ายรำเพลงหมัดเรืองโรจน์มือยู่กระบวนท่าหนึ่งหมุนตัวยกเข่าทะลวงฝ่ามือ หลังจากเร่งเท้า จู่โจมเท้า ท่านกระโดด เท้านั้นไฉนเปลี่ยนทิศทางอากาศ ?"

กระบวนท่าที่โอ้วฮุยถามถึง เรียกว่าเอี้ยเบ๊ฮ้วยเฮียจั่งโต้ยเกี้ย (ม้าป่าคืนถิ่นตะกุยเท้า) อากัปกิริยาซับซ้อนยิ่ง กีเฮียวฮงพอฟังครุ่นคิดขึ้น

"สายตาที่ร้ายกาจนัก เมื่อคืนเราร่ายรำเพลงหมัดเรืองโรจน์อย่างตั้งอกตั้งใจ มีแต่ท่าม้าป่าคืนถิ่นตะกุยเท้านี้ ตอนกระโดดลอยตัวพลันนึกถึงพิษบนต้นแขน สมาธิแตกซ่านเล็กน้อย หากประมือกับมัน เป็นต้องถูกมันเกาะกุมจุดอ่อนนี้แน่นอน"

ดังนั้นกล่าวว่า

"โอ้วเฮียสายตาแหลมคมจริง ๆ ผู้น้องเลื่อมใสยิ่ง กระบวนท่านั้นร่ายรำไม่ถูกต้องจริง"

ครั้นแล้วร่ายรำใหม่อีกเที่ยวหนึ่ง โอ้วฮุยผงกศีรษะ กล่าวว่า

"'นี่จึงถูกต้อง ไม่เช่นนั้นหากใช้ตามท่วงท่าของกีเฮียเมื่อคืน เกรงว่าศัตรูสามารถฉกฉวยจู่โจมเข้ามา"

กีเฮียวฮงเมื่อทราบว่าไม่ถูกพิษ ถึงกับคึกคักอักโข ดังนั้นร่ายรำเพลงหมัดเรืองโรจน์ทั้งสิบสองแนวทางตั้งแต่ต้นจนจบ

โอ้วฮุยร่ำเรียนตาม ยามกะทันหันแม้ไม่สามารถจดจำหมดสิ้น แต่ก็เข้าใจถึงแก่นแท้ของเพลงหมัดทุกแนวทาง กล่าวว่า

"เพลงหมัดสำนักท่านลึกล้ำไพศาล หากศึกษาต่อไป มีอานุภาพไม่สิ้นสุดจริง ๆ"

กีเฮียวฮงได้ยินมันชมเชยวิชาฝีมือของสำนักสร้างความยินดียิ่ง กล่าวว่า

"ใช่แล้ว สำนักเรามีคำพูดสืบทอดมาสองประโยค 'หมัดเรืองโรจน์สี่สิบแปด ฝีมือสำเร็จท่องสุดขอบฟ้า' วิชาฝีมือสี่สิบแปดแนวทาง แบ่งเป็นหมัดพื้นฐานสี่สิบแปดแนวทาง หมัดพิชิตศึกสิบสองแนวทาง ยังมีวิชาอาวุธฝ่ามือสิบแปดแนวทาง ศิษย์สำนักเราอย่าว่าแต่ฝีมือสำเร็จ เพียงร่ำเรียนฝีมือสี่สิบแปดแนวทางจนหมดสิ้น ก็มีน้อยกว่าน้อย"

ทั้งสองสนทนาถึงวิชาการต่อสู้ กลับถูกคอยิ่ง ทดลองฝึกซ้อมกระบวนท่าโดยไม่รู้สึกตัวเป็นเวลาเที่ยงแล้ว เจ้าของตึกใช้บ่าวทาสมาเชิญโอ้วฮุยไปรับประทานอาหารหลายครั้ง แต่เห็นทั้งสองฝึกซ้อมอย่างคร่ำเคร่ง ได้แต่ยืนอยู่ด้านข้างไม่กล้าเอ่ยปาก รอจนกีเฮียวฮงใช้ท่าเท้าลมหวน ลอยตัวเตะขวางออก นอกประตูพลันบังเกิดเสียงโห่ร้องชมเชยว่า

"กระบวนท่าฮวงก้วงเพ็กและเจี่ยเกาเทียน (ลมม้วนอสนีสู่เก้าฟ้า) อันประเสริฐ"

โอ้วฮุยเพ่งตามอง เห็นเป็นชายชราแซ่ฉั่วนั้น จึงสืบเท้าไปประสานมือทักทาย

บทที่ ๑๖
ถ้ำเสือวังมังกร

ชายชราแซ่ฉั่วผู้นี้มีนามอุ้ย สูงด้วยวัยวุฒิและคุณวุฒิ มันเห็นโอ้วฮุย หลังจากปลดผ้าเหลืองคลุมหน้า ที่แท้มีหนวดเคราร่กครึ้มเช่นนี้ ต้องสำรวจมองมันโดยละเอียด ประสานมือกล่าวว่า

"เรียนเจ้าสำนัก ฮกได้ส่วยมีหนังสือมาถึง"

โอ้วฮุยใจหายวูบ ครุ่นคิดขึ้น

"ในที่สุดเรื่องนี้ไม่สามารถปิดบังได้ ลองดูว่ามันจะกล่าวว่าอย่างไร ?"

ดังนั้นระงับสีหน้าเป็นปรกติ เพียงรับคำดังอืมม์ ได้ยินฉั่วอุ้ยกล่าวว่า

"หนังสือฉบับนี้ส่งถึงเรา สอบถามสำนักเราคัดเลือกเจ้าสำนักได้แล้วหรือไม่ พร้อมกับแนบเทียบเชิญสี่ฉบับ เชิญเจ้าสำนักนำศิษย์สามคนเข้าร่วมการชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดิน ในเทศกาลดงชิว (เพ็ญเดือนแปด--ไหว้พระจันทร์)..."

โอ้วฮุยฟังถึงตอนนี้ ค่อยระบายลมหายใจอย่างโล่งอก ครุ่นคิดขึ้น

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ กลับขู่ขวัญเราจนตื่นตระหนก อื่น ๆ ยังพอทำเนา เพียงแต่ในหนึ่งวันหนึ่งคืนนี้ ไม่อาจเคลื่อนย้ายเบ๊โกวเนี้ย ฮกดังอันหากส่งหนังสือสั่งให้จับกุมคน เบ๊โกวเนี้ยต้องจบชีวิตในเงื้อมมือมันแล้ว"

มันเกรงว่าฮกดังอันเล่นลวดลาย ยังคงรับหนังสือฉบับนั้นมา อ่านดูโดยละเอียด กล่าวว่า

"ฉั่วซือแป๊ะ กีซือดี๋ ขอเชิญพวกท่านทั้งสองเป็นเพื่อนบวกกับซือม่วยข้าพเจ้า พวกเราทั้งสี่รุดไปเข้าร่วมการชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดิน"

ฉั่วอุ้ยและกีเฮียวฮงลิงโลดยิ่ง พากันกล่าวขอบคุณ ยามนั้น บ่าวทาสเข้ามารายงานว่า

"เชิญเที้ยเอี้ย กีเอี้ย ฉั่วเอี้ยทั้งสามไปรับอาหาร"

โอ้วฮุยผงกศีรษะ ขณะจะไปปลุกเที้ยเล้งซู่ พลันได้ยินนางส่งเสียงร้องจากภายในห้องว่า

"ดั่วกอ เชิญเข้ามา"

โอ้วฮุยกล่าวกับกีเฮียวฮงทั้งสองว่า

"สองท่านเชิญก่อน ข้าพเจ้าจะตามหลังไป"

ฟังจากเสียงร้องเรียกของนางแสดงว่าร้อนรุ่มใจยิ่ง ดังนั้นสาวเท้าก้าวปราดไป พอเลิกม่านประตูห้อง ได้ยินเบ๊ชุนฮวยร้องเบา ๆ

"เด็กของเราเล่า ? เรียกมันสองพี่น้องมา...ข้าพเจ้าต้องการเห็นเด็ก... มันสองพี่น้องเล่า ?"

เที้ยเล้งซู่ขมวดคิ้วแนบแน่น กล่าวเบา ๆ

"นางต้องการเห็นทารก เรื่องนี้ผิดทำแล้ว"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ทารกทั้งสองอยู่ในเงื้อมมือสตรีชราจิตใจอำมหิตนัก พวกเราต้องหาทางช่วยเหลือออกมา"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"เบ๊โกวเนี้ยรุ่มร้อนใจยิ่ง ต้องการเห็นทารกในบัดดล เมื่อไม่เห็นทารกก็ร่ำไห้เรียกหา นี่จะเป็นผลกระทบกระเทือนต่ออาการของนาง"

โอ้วฮุยกล่าวอย่างครุ่นคิด

"ข้าพเจ้าจะไปเกลี้ยกล่อมดู"

"นางสติเลอะเลือน เกลี้ยกล่อมไม่สำเร็จหรอก นอกจากอุ้มทารกมาในบัดดล ไม่เช่นนั้นนางตรมตรอมใจ นอกจากไม่อาจถ่ายเลือดพิษหมดสิ้น ฤทธิ์ยาก็ไม่สามารถกระจายถึงหัวใจ"

โอ้วฮุยวนเวียนอยู่รอบห้อง ยามกะทันหันอับจนปัญญา กล่าวว่า

"ต่อให้เสี่ยงอันตรายกลับเข้าวังฮกได้ส่วยไปชิงตัวทารก อย่างเร็วก็ต้องรอถึงคืนนี้"

เที้ยเล้งซู่สะท้านเฮือก กล่าวว่า

"กลับเข้าวังฮกได้ส่วย มิใช่ไปหาที่ตายหรือ ?"

โอ้วฮุยฝืนยิ้ม มันไหนเลยไม่ทราบเมื่อคืนหลังจากก่อเรื่องสะท้านฟ้าสะเทือนดินเช่นนี้ วันนี้ในวังฮกดังอันต้องเพิ่มการระวังป้องกัน คิดล่วงล้ำเข้าไปก้าวหนึ่งก็ลำบากยากเย็น ไหนเลยชิงตัวทารกทั้งสองออกมาได้ ? หากแม้นมียอดฝีมือหลายสิบคนลงมือโดยพร้อมเพรียง อาจสามารถสัมฤทธิ์ผล เพียงอาศัยมันลำพังคนเดียว บวกกับเที้ยเล้งซู่ อย่างมากเพิ่มกีเฮียวฮง หรือคนทั้งสามมีความสามารถเลิศฟ้าจบดินจริง ๆ?

ผ่านไปเนิ่นนาน ได้ยินเบ๊ซุนฮวยร้องเรียกไม่หยุดยั้ง

"เด็กเอย เจ้ารีบมา มารดาไม่สบาย พวกเจ้าไปที่ใดแล้ว ?"

โอ้วฮุยขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ยี่ม่วย ท่านเห็นสมควรทำอย่างไร ?"

เที้ยเล้งซู่สั่นศีรษะกล่าวว่า

"นางเฝ้าห่วงพะวง เรียกหาไม่ขาดปากเช่นนี้ ไม่ถึงสามวันต้องถูกพิษจู่โจมหัวใจ พวกเราได้แต่พยายามอย่างสุดความสามารถ หากรักษาไม่ได้จริง ๆ ก็เป็นลิขิตของฟ้า"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ไปรับประทานอาหารก่อน ค่อยมาหารือใหม่"

หลังอาหาร เที้ยเล้งซู่ให้ยาแก่เบ๊ซุนฮวยอีกครั้ง เบ๊ซุนฮวยกลับพร่ำเพ้อ

ถึงฮกดังอันขึ้นมา

"ดังกอ ดังกอ ท่านไฉนไม่ไยดีข้าพเจ้า ? ท่านอุ้มบุตรของพวกเรามา ข้าพเจ้าจะหอมมันสองพี่น้อง"

โอ้วฮุยรับฟังจนทั้งร้อนรุ่มทั้งเดือดดาล เทียเล้งซู่กระดุกแขนเสื้อมัน เดินถึงห้องด้านนอก กล่าวอย่างจริงจัง

"ตั๋วกอ คำพูดที่ข้าพเจ้ากล่าวกับท่าน เคยกลับคำหรือไม่ ?"

โอ้วฮุยครุ่นคิดอย่างสงสัยใจ

"ไฉนถามคำพูดเช่นนี้ ?"

มันสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ไม่มี"

"ประเสริฐ ข้าพเจ้ามีคำพูดประโยคหนึ่ง ท่านฟังให้ดี ท่านหากกลับเข้าวังฮกดังอันไปชิงตัวบุตรของเบ๊โกวเนี้ย ขอให้ท่านเชิญแพทย์อื่นมาขจัดพิษของนาง ข้าพเจ้าจะกลับภาคใต้ในบัดดล"

โอ้วฮุยงงงันวูบ ไม่ทันกล่าววาจา เทียเล้งซู่ก็หมุนตัวเข้าห้องไป

โอ้วฮุยทราบว่า นางกล่าวเช่นนี้เพราะพะวงถึงมัน คำนวณแน่ว่ามันต้องเสี่ยงอันตรายกลับเข้าวังเจ้า พฤติการณ์นี้นอกจากตายเปล่าไม่มีประโยชน์ใด โอ้วฮุยเองก็ได้คิด แต่เรื่องนี้สะกิดคุณธรรมประจำใจของมันขึ้น หวนนึกถึงกาลก่อนถูกจับฟาดโบยในป้อมตระกูลเซียง เบ๊ซุนฮวยเป็นคนวิงวอนขอไมตรี รับบุญคุณไม่ตอบแทน ถือเป็นลูกผู้ชายใด ?

มันความจริงตกลงใจทดสอบเสี่ยงดู แต่เทียเล้งซู่พลันกล่าวเช่นนี้ หากแม้นตนเองเสี่ยงตายช่วยเด็กทั้งสองออกมา เทียเล้งซู่กลับผละจากไปด้วยโทสะ ก็เลวร้ายมากแล้ว

ยามกะทันหันรีรอลังเล เดินทอดน่องไปยังท้องถนนโดยไม่รู้สึกตัว มาถึงละแวกวังฮกดังอัน เห็นทุกระยะห้าก้าวสิบก้าว ปรากฏองครักษ์สองคนรักษาการณ์ ทุกผู้คนถืออาวุธ เฝ้ารักษาอย่างเข้มงวด อย่าว่าแต่บุกเข้าวัง ขอเพียงเดินเข้าใกล้ องครักษ์ก็คิดเข้ามาสอบถาม

โอ้วฮุยไม่กล้าอยู่นานไป ในใจอึดอัดกลัดกลุ้ม ลดเลี้ยวถนนสองสาย เห็นเหลาสุราแห่งหนึ่งก็ขึ้นเหลาไปดื่มกินเพียงลำพัง เพิ่งดื่มสุราสองจอก พลันได้ยิน

ห้องข้างมีคนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"อวงตั่วกอ วันนี้พวกเราดื่มแต่เพียงนี้ รอสักครู่ต้องเข้าเวร หากดื่มจนใบหน้าเป็นจ้ำสุราเกรงว่าไม่ดี"

อีกผู้หนึ่งหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ดีกลง พวกเราดื่มอีกสามจอก จากนั้นรับประทานข้าว"

โอ้วฮุยพอฟังสุ้มเสียงคนผู้นี้ จดจำออกว่าเป็นอวงทิงัก ผู้เป็นชื่อดี่ของจิวทิเจียวและจังทิอาว ต้องครุ่นคิดขึ้น

"เรื่องในโลกประจวบเหมาะจริง ๆ กลับพบพานมันในที่นี้อีก"

แต่แล้วฉุกคิด นี่ไม่น่าประหลาด พวกมันบอกว่ารอสักครู่จะเข้าเวร ย่อมไปเปลี่ยนเวรรักษาการณ์ที่วังฮกดังอัน นี่เป็นเหลาสุราที่พิถีพิถันที่สุด อยู่ใกล้กับวังเจ้าที่สุด พวกมันก่อนเข้าเวรมาดื่มก่อนสามจอก เป็นเรื่องธรรมดายิ่ง หากแม้นคนเยี่ยงอวงทิงักก่อนเข้าเวรไม่มาดื่มให้ปลอดโปร่ง จึงเป็นเรื่องประหลาด ได้ยินคนแรกนั้นกล่าวว่า

"อวงตั่วกอ ท่านบอกว่ารู้จักโอ้วฮุย มันที่แท้เป็นคนเยี่ยงไร ?"

โอ้วฮุยได้ยินมันเอ่ยถึงชื่อตนเอง ต้องใจหายวูบ เงี่ยหูฟังอย่างจดจ่อกว่าเดิม ได้ยินอวงทิงักทอดถอนใจ กล่าวว่า

"เอ่ยถึงโอ้วฮุยผู้นี้ มันอายุยังเยาว์แต่มีฝีมือสูงเยี่ยม มิหนำซ้ำชมชอบคบหาสหาย นับเป็นลูกผู้ชายอันเข้มแข็ง น่าเสียดายที่ตั้งตัวเป็นศัตรูกับได้ส่วย เมื่อคืนถึงกับบุกรุกวังไปลอบทำร้ายได้ส่วย ช่างไม่ทราบจะกล่าวเริ่มจากที่ใด ?"

คนผู้นั้นหัวร่อพลางกล่าวว่า

"อวงตั่วกอ ท่านแม้รู้จักโอ้วฮุย จนใจที่ไม่มีโชคได้เลื่อนยศ ไม่เช่นนั้นพวกเราดื่มสุราเสร็จ ลงจากเหลาไปหามัน เราสองพี่น้องคร่ากุมมันไว้ ไยมิใช่เป็นความดีความชอบประการหนึ่ง"

"ฮา ฮา ท่านกลับกล่าวอย่างปลอดโปร่งง่ายดาย อาศัยเดียเก้าท่าน ต่อให้มีอีกยี่สิบคน ก็ไม่แน่นักว่าสามารถคร่ากุมมัน"

เดียเก้าพอฟัง บันดาลโทสะขึ้นมา กล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านเล่า ? ต้องมีอวงทิงักกี่คน จึงคร่ากุมมันได้ ?"

"เรายิ่งใช้ไม่ได้ ต่อให้เศษสวะเช่นเราสี่สิบคนก็ไม่มีประโยชน์"

เตียเก้าแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"หรือมันมีสามหัวหกแขน จึงร้ายกาจปานนี้ ?"

โอ้วฮุยได้ยินมันทั้งสองพูดจาไม่ลงรอย พลันฉุกใจคิด เห็นโอกาสกำลังจะผ่านเลย ดังนั้นไม่ครุ่นคิดต่อไป เลิกม่านประตูก้าวเข้าห้องข้าง กล่าวว่า

"อวงตั่วกอ ที่แท้ท่านดื่มสุราในที่นี้ อ้อ ท่านนี้คือเตียตั่วกอ ผู้รับใช้ ย้ายโต๊ะของเรามาที่นี้"

อวงทิงักและเตียเก้าพอเห็นโอ้วฮุย ล้วนงงงันวูบ ครุ่นคิดขึ้น

"ท่านเป็นใคร ? พวกเราหารู้จักไม่"

อวงทิงักแม้รู้สึกสุ้มเสียงมันคุ้นหูอยู่บ้าง แต่เห็นมันไว้หนวดเคราครึ้มไหนเลยฉุกคิดถึงโอ้วฮุย ? โอ้วฮุยกล่าวอีกว่า

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าเห็นจิวทิเจียวจิวตั่วกอ จังทิอาวจังยี่กอดื่มสุราที่เหลาจู่เอ็งเล้า ยังเอ่ยถึงอวงตั่วกอท่าน"

อวงทิงักรับคำอย่างคลุมเครือ เค้นสมองครุ่นคิดว่าคนผู้นี้เป็นใคร ฟังจากปากคำมัน ล้วนรู้จักจิวซือกอและจังซือกอ สมควรไม่ใช่คนนอก ยามกะทันหันไฉนนึกไม่ออก ? ผู้รับใช้จัดที่นั่งใหม่ โอ้วฮุยกล่าวว่า

"วันนี้ผู้น้องเป็นเจ้ามือ ไม่ได้ดื่มสุรากับอวงตั่วกอ เตียตั่วกอเป็นเวลานานแล้ว"

ล้วงเงินสิบตำลึงโยนให้กับผู้รับใช้ สั่งว่า

"มีสุราอาหารเลิศรส ล้วนยกมาทั้งสิ้น"

ผู้รับใช้เห็นมันมือเติบปานนี้ ถึงกับนอบน้อมยำเกรงยิ่ง ร้องสั่งเป็นการใหญ่ ไม่นานให้หลัง สุราอาหารทยอยส่งมา โอ้วฮุยยิ้มแย้มแจ่มใส สนทนาถึงฉิ้งไหนจือ ฮึงตงเซี้ยง เฮ้งเกี่ยมเอ็ง เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยกและพวก บัดเดี๋ยวเอ่ยถึงแนววิชาฝีมือ บัดเดี๋ยวบอกเรื่องเล่นพนัน คล้ายกับทุกผู้คนล้วนเป็นสหายสนิทของมัน

อวงทิงักอัดอั้นใจยิ่ง ผู้อื่นสนิทสนมปานนี้ หากถามชื่อแซ่มันนับเป็นที่เสียมารยาท แต่คนผู้นี้ที่แท้เป็นใคร ต่อให้ขบคิดจนสมองแตกก็นึกไม่ออก

เตียเก้าเข้าใจว่าโอ้วฮุยเป็นสหายเก่าของอวงทิงัก เห็นมันจับจ่ายมือเติบทั้งแสดงว่ามีความเป็นมาไม่น้อย ก็ยินดีที่ได้รับประทานเปล่ามื้อหนึ่ง ดื่มสุราครู่หนึ่ง อาหารล้วนส่งมาหมดสิ้น อวงทิงักไม่อาจสะกดกลั้นสืบไป กล่าวว่า

"ตั่วกอท่านนี้ขออภัยที่เราเสียมารยาท เรายิ่งเมายิ่งเลอะเลือนแล้ว"

พลางยกมือเคาะหน้าผากตนเอง กล่าวอีกว่า

"ยามกะทันหันเรากลับนึกชื่อของเล่ากอท่านไม่ออก นับว่าสมควรตายจริง ๆ"

โอ้วฮุยยิ้มพลางกล่าวว่า

"อวงตั่วกอเป็นคนสูงศักดิ์ลืมง่ายจริง ๆ เมื่อคืนท่านมิใช่รับประทานอาหารที่บ้านเราหรอกหรือ ? น่าเสียดายที่ไม่ทันเล่นไพ่เก้า จิวตั่วกอก็ประมือกับผู้อื่นเป็นที่ผิดพ้องหมองใจกัน"

อวงทิงักงงงันวูบ กล่าวว่า

"ท่าน...ท่าน..."

โอ้วฮุยกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ผู้น้องคือโอ้วฮุย"

คำพูดพอกล่าว อวงทิงักและเตียเก้าผุดลุกขึ้นโดยพร้อมเพรียง แตกตื่นจนไม่อาจกล่าววาจาได้ โอ้วฮุยยิ้มพลางกล่าวว่า

"เป็นไร ผู้น้องติดหนวดเครา อวงตั่วกอก็จดจำไม่ออกแล้ว ?"

อวงทิงักกล่าวเบา ๆ

"สงบสุ้มเสียงไว้ โอ้วตั่วกอ ทั่วทั้งเมืองตามหาท่านอยู่ทุกแห่งหน ท่านไฉนขวัญกล้าปานนี้ กลับมาดื่มสุราในที่นี้ ?"

"กลัวอันใด ? กระทั่งอวงตั่วกอยังจดจำข้าพเจ้าไม่ออก ผู้อื่นไหนเลยจดจำออก ?"

อวงทิงักกล่าวว่า

"ท่านไม่อาจอยู่ในนครหลวงต่อไปแล้ว รีบออกจากเมืองเถอะ มีค่าเดินทางหรือไม่ ?"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ขอบคุณในน้ำใจอวงตั่วกอ ผู้น้องมีเงินเพียงพอ"

ในใจครุ่นคิดขึ้น

"คนผู้นี้นิสัยหยาบกร้าน กลับเป็นคนมีน้ำใจ"

เตียเก้ากลับหน้าแปรเปลี่ยนไป ก้มศีรษะไม่กล่าววาจา อวงทิงักกล่าวอีกว่า

"วันนี้ประตูเมืองทุกแห่งตรวจสอบอย่างเข้มงวด ท่านดอนออกจากเมืองอย่าได้เผยพิรุธ ยังคงให้เรากับเตียตั่วกอส่งท่านออกไปประเสริฐกว่า เที้ยโกวเนี้ย

นั้นเล่า ?"

โอ้วฮุยสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายังไม่ออกจากนครหลวง ข้าพเจ้ายังมีบัญชีรายหนึ่งคิดสะสางกับฮกได้ส่วย"

เตียเก้าฟังถึงตอนนี้ สีหน้ายิ่งผิดปรกติกว่าเดิม อวงทิงักกล่าวว่า

"โอ้วตั่วกอ ฝีมือเราสู้ท่านไม่ได้ แต่มีคำพูดประโยคหนึ่งคิดน้อมเตือน ฮกได้ส่วยมีอำนาจยิ่งใหญ่ ต่อให้ท่านมีความแค้นกับมันจริง ๆ ไหนเลยสู้มันได้ ? เรารับเงินเดือนของมัน ทำงานให้กับมัน ไม่อาจปกป้องท่านอย่างเต็มที่ วันนี้จะเสี่ยงอันตรายส่งท่านออกจากเมือง ท่านรีบไปเถอะ"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ไม่ได้ อวงตั่วกอ ท่านทราบหรือไม่ว่าข้าพเจ้าไฉนล่วงเกินฮกได้ส่วย ?"

"เราไม่ทราบ กำลังคิดถามท่าน"

โอ้วฮุยจึงบอกเล่าเหตุการณ์ที่ฮกดังอันรู้จักเบ๊ซุนฮวยในป้อมตระกูลเซียง นางกำเนิดทารกออกมาสองคน ตลอดจนเรื่องที่เบ๊ซุนฮวยถูกพิษให้ทราบ จากนั้นบอกเล่าเรื่องที่ตนเองยื่นมือช่วยเหลือ เบ๊ซุนฮวยครุ่นคำนึงถึงบุตรชาย ตนเองแม้ต้องเสี่ยงอันตราย ก็ต้องช่วยเหลือเด็กทั้งสองออกมามอบต่อนาง อวงทิงักยิ่งฟังยิ่งเดือดดาล ตบโต๊ะกล่าวว่า

"ที่แท้คนผู้นี้มีจิตใจอำมหิตเช่นนี้ โอ้วตั่วกอ ท่านเป็นวีรบุรุษหาญกล้าเป็นที่เลื่อมใสของผู้คน แต่ในวังฮกได้ส่วยวางมาตรการป้องกันอย่างเข้มงวด ไม่ทราบมียอดฝีมือเฝ้ารักษามากน้อยเท่าใด อย่าหมายช่วยเหลือเด็กทั้งสอง ได้แต่รอให้เรื่องนี้ผ่อนคลายค่อยนึกหาหนทาง"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากลับมีวิธีหนึ่ง พวกเราหยิบยืมเครื่องแบบของเตียตั่วกอ ให้ข้าพเจ้าปลอมเป็นองครักษ์ พอถึงยามวิกาลให้ท่านนำพาเข้าวังไป"

เตียเก้าหน้าแปรเปลี่ยนไป พลันผุดลุกขึ้น เลื่อนมือแตะด้ามดาบ โอ้วฮุยมือซ้ายถือจอกสุรา ดื่มสุราคำหนึ่ง มือขวายื่นตะเกียบออกคีบกับ พลันตวัดมือซ้าย สุราครึ่งจอกสาดใส่ดวงตาเตียเก้า เตียเก้าอุทานดังอา ยกมือขยี้ตา โอ้วฮุยยื่นตะเกียบออก ทิ่มใส่จุดซิ้งซั้งและตงเท้งที่ทรวงอกมันสองแห่ง เตียเก้า

พลันอ่อยระทวย ล้มลงบนเก้าอี้

ผู้รับใช้ได้ยินสุ้มเสียงผิดปรกติ รีบรุดมาตรวจดู โอ้วฮุยกล่าวว่า

"นายท่านนี้ดื่มจนเมามาย ต้องหาโรงเตี๊ยมพักผ่อน"

ผู้รับใช้กล่าวว่า

"ถัดไปอีกห้าคูหา เป็นโรงเตี๊ยมอันเอี้ยง ผู้ต่ำต้อยประคองนายท่านนี้ไปเถอะ"

โอ้วฮุยผงกศีรษะ กำนัลเงินแก่มันห้าเหรียญ ผู้รับใช้ยินดียิ่ง ประคองเตียเก้าไปยังโรงเตี๊ยมนั้น โอ้วฮุยเปิดห้องพักหลังหนึ่ง ใส่กลอนประตู จี้สะกัดจุดบนร่างเตียเก้าอีกสามแห่ง ให้มันภายในสิบสองชั่วยามไม่อาจเคลื่อนไหวได้

อวงทิงักใจเต้นระทึกดูมตาม เห็นโอ้วฮุยประกอบวีรกรรมถือคุณธรรม กระทำการด้วยความเปิดเผยชัดเจน เป็นที่เลื่อมใสยิ่ง แต่ที่กระทำเป็นเรื่องเสี่ยงอันตรายปานนี้ สร้างความไม่สบายใจยิ่ง

โอ้วฮุยเปลื้องเสื้อผ้าบนร่างออก สวมให้กับเตียเก้า ตนเองกลับสวมเครื่องแบบนายทหารของมัน ดีที่ทั้งสองล้วนมีรูปร่างปานกลาง กลับสวมใส่อย่างรับรูป อวงทิงักกล่าวว่า

"เราเข้าเวรยามชิง (สิบหกนาฬิกา) อีกสักครู่จะถึงเวลาแล้ว"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ท่านลาป่วยให้กับเตียเก้า บอกว่ามันล้มป่วยไม่สามารถเข้าเวร ข้าพเจ้ารอท่านอยู่ที่นี้ เมื่อถึงวิกาลยามสอง (สี่ทุ่ม) ท่านค่อยมารับข้าพเจ้า"

อวงทิงักตะลึงลานชั่วขณะ หวนนึกถึงขอเพียงรับปากคำหนึ่ง ชั่วชีวิตนี้จะเปลี่ยนแปรไป หากคิดเป็นลูกผู้ชายอันเข้มแข็ง ชื่อเสียงลาภยศทั้งมวลล้วนหลุดลอย แต่หากตั้งอกตั้งใจทำงานให้กับฮกได้ส่วย ออกจะไม่จำแนกความผิดถูก ดังนั้นไม่สบายใจยิ่ง โอ้วฮุยเห็นมันลังเล จึงกล่าว

"อวงตั่วกอ เรื่องนี้ไม่สามารถตัดสินใจในบัดดล ท่านไม่ต้องตอบคำพูดข้าพเจ้าทันที"

อวงทิงักผงกศีรษะ เดินออกจากโรงเตี๊ยมไป

โอ้วฮุยล้มตัวลงบนเตียง ข่มจิตใจหลับใหล มันทราบว่านี่เป็นการเดิมพันครั้งยิ่งใหญ่ เค้าพนันที่ลงไปกลับเป็นชีวิตตนเอง เมื่อถึงยามสอง อวงทิงักอาจลอบมานำพาตนเองปะปนเข้าวังฮกดังอัน แต่เมื่อเป็นเช่นนี้ อวงทิงักต้องตายเสีย

เก้าส่วน มันกับตนเองไม่มีไมตรีคบหาใด กับเบ๊ซุนฮวยยิ่งไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกัน เพื่อบุคคลที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องสองคน ถึงกับเสี่ยงภัยด้วยชีวิต ด้วยนิสัยของอวงทิงัก มันยินยอมกระทำหรือ ? อวงทิงัก เชื่อฟังคำสั่งของจิวทิเจียวตั้งแต่เล็ก บูชาตั่วซือเฮียผู้นี้ราวเทพเจ้า อย่าว่าแต่รับราชการในสังกัดฮกดังอันหลายปี คำ *"ชื่อเสียงลาภยศ"* หาใช่เรื่องเล็กน้อยไม่

หากเป็นลูกผู้ชายที่มีอัธยาศัยต้องกันผู้หนึ่ง โอ้วฮุยประกันไม่ระแวงสงสัย แต่อวงทิงักกลับเป็นนายทหารฝีมือธรรมดาเลอะ ๆ เลือน ๆ ผู้หนึ่ง หากแม้นมันตกลงใจเลื่อนยศร่ำรวย อย่างนั้นไม่ถึงยามสอง ทั้งหน้าหลังของโรงเตี๊ยมนี้จะโอบล้อมด้วยมือดีนับร้อย ตนเองต่อให้หาญสู้ ยังคงต้องตาย ความนี้ไม่มีหนทางผ่อนปรนได้ อวงทิงักมิอาจไม่ช่วยเหลือทั้งสองฝ่าย เรื่องนี้มันหากไม่ร้องเรียนภายหน้าเตียเก้าจะฟ้องร้องมันหรือไม่ ?

โอ้วฮุยถือไพ่ชุดหนึ่ง ตอนนี้ยังไม่หงายขึ้น หากแพ้ก็แพ้ด้วยชีวิต ไพ่ชุดนี้ดีหรือเลว ล้วนขึ้นอยู่กับความคิดชั่ววูบของอวงทิงัก โอ้วฮุยทราบว่าอวงทิงักไม่ใช่คนเลว แต่ให้มันเสี่ยงอันตรายเกินไป ขอร้องต่อมันมากเกินไป ตนเองกลับไม่มีผลประโยชน์ตอบแทนมันแม้แต่น้อย...

บุคคลเช่นอวงทิงัก ทั้งดีได้และร้ายได้ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถหยั่งคาดทุ่มชีวิตตนเองแทงกับตัวมัน ความจริงเป็นเรื่องเสี่ยงอันตราย แต่นอกจากนี้ไม่มีหนทางอื่นอีก ในวังฮกดังอันป้องกันแข็งขันปานนี้ หากไม่มีคนชักนำช่วยเหลือ ไม่มีทางปะปนเข้าไป

โอ้วฮุยหัวถึงหมอนก็หลับไป ครั้งนี้กระทั่งฝันยังไม่ได้ฝัน ไม่ได้ครุ่นคิดการเดิมพันครั้งนี้จะบังเกิดผลอย่างไร ไพ่ยังไม่หงายขึ้น ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบเป็นไพ่ใด คาดเดาวุ่นวายจะมีประโยชน์ใด ?

โอ้วฮุยหลับเป็นเวลาหนึ่งชั่วยาม ยามเคลิบเคลิ้มได้ยินในห้องโถงโรงเตี๊ยมมีผู้คนกล่าวด้วยเสียงอันดัง ดังนั้นตื่นขึ้นมาผุดลุกขึ้นนั่ง ได้ยินคนผู้นั้นกล่าวว่า

"มิผิด เราต้องการหาคนที่ห้องลำดับเฮี้ยง มันดื่มเมามายหรือ ? มีราชการถึงมัน เจ้านำเราไป"

โอ้วฮุยพอฟัง ไม่ใช่เสียงของอวงทิงัก ต้องใจหายวูบ ครุ่นคิดขึ้น

"ในที่สุดการเดิมพันครั้งนี้แพ้แล้ว"

หยิบฉวยดาบขึ้น ผลักหน้าต่างเบา ๆ กวาดมองออกไป เห็นทุกที่ทางมืดทะมึน ปราศจากความเคลื่อนไหว ดังนั้นพลิกตัวขึ้นบนหลังคา หมอบซุ่มบนแผ่นกระเบื้องเงี่ยหูฟัง

อวงทิงักพอจากไป โอ้วฮุยทราบว่ามันมีหนทางเดินสองสาย หากถือคุณธรรมธัมมะ ยามนี้จะเดินทางมาเพียงลำพัง ชักนำตนเองลอบเข้าวังเจ้า หากต้องการความดีความชอบ ต้องชักนำนักบู๊ในวังเจ้ามาล้อมจับ มันเมื่อไม่มาเรื่องราวก็เลวร้ายแล้ว

แต่รอบโรงเตี๊ยมกลับไม่มีผู้คนซุ่มซ่อน นับเป็นที่เหนือความคาดหมายโอ้วฮุย ควรทราบว่านักบู๊ที่มาล้อมจับ เมื่อไม่มาก็แล้วกันไป เมื่อมาต้องมีกำลังพวกมาก หากเป็นยอดฝีมือ ยังสามารถซุ่มซ่อนไม่ให้ตนเองพบเห็น ขอเพียงมีคนมาก ก็ต้องได้ยินเสียงลมหายใจ เห็นศัตรูไม่มีพวกมากค่อยคลายใจลงเห็นนอกหน้าต่างปรากฏเปลวเทียนวูบวาบ ผู้รับใช้ถือเชิงเทียนมาถึงหน้าประตูห้อง กล่าวว่า

"นายท่าน ที่นี้มีนายท่านหนึ่งต้องการพบท่านผู้เฒ่า"

โอ้วฮุยพลิกตัวข้ามหน้าต่าง ทิ้งตัวลงในห้องพักโดยปราศจากสุ้มเสียงผิดปรกติ กล่าวว่า

"เชิญเข้ามา"

ผู้รับใช้ผลักเปิดประตูห้อง วางเชิงเทียนลงบนโต๊ะ ยิ้มประจบ กล่าวว่า

"นายท่านนั้นสร่างเมาแล้วหรือไม่ ? หากยังไม่ฟื้น ต้องการให้ปรุงยาน้ำถอนพิษสุราหรือไม่ ?"

โอ้วฮุยตอบว่า

"ไม่ต้อง"

พลางเพ่งตามององครักษ์ที่อยู่ด้านหลังผู้รับใช้นั้น เห็นมันมีอายุสี่สิบเศษใบหน้าสีเทาทึบ ไม่มีใดผิดปรกติ โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"ชนชั้นที่ร้ายกาจนัก เข้าห้องเราเพียงลำพัง กลับไม่แสดงท่าทีหวาดหวั่นพรั่นพรึง หรือท่านมีความสามารถเหนือธรรมดา ไม่เห็นเราโอ้วฮุยอยู่ในสายตา ?"

ได้ยินทหารองครักษ์นั้นกล่าวว่า

"ท่านนี้เป็นเตียตั่วกอหรือ พวกเราไม่เคยพบหน้ามาก่อน ผู้น้องแซ่ยิ่ม เรียกว่ายิ่มทงบู๊ สังกัดกรมทหารซ้าย"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นยิ่มตั่วกอ ยินดีที่ได้พบ ทั้งหมดมีคนมาก ปรกติน้อยครั้งจะสนทสนมกับยิ่มตั่วกอ"

ยิ่มทงบู๊กล่าวว่า

"ใช่แล้ว เบื้องบนมีราชการเรื่องหนึ่งตกมา สั่งผู้น้องส่งให้กับเตียตั่วกอ"

พลางดึงหนังสือราชการออกมาฉบับหนึ่ง โอ้วฮุยรับมาดู เห็นบนมุมซ้ายของหนังสือราชการประทับอักษรสีแดง "สำนักกลาโหม" จ่าหน้าซองว่า

"ด่วนมาก ถึงเตียเก้าแห่งหน่วยลาดตระเวนกรมทหารขวา นำส่งไปยังโรงเตี๊ยมอันเอี้ยง"

โอ้วฮุยคราก่อนหลงกลในวังเจ้า สองมือถูกกล่องเหล็กกล้างับใส่ ยึดถือเป็นบทเรียน ดังนั้นไม่ฉีกหนังสือราชการในบัดดล ขยำซองจดหมายดูก่อน พบว่าไม่มีสิ่งผิดปรกติใด หวนนึกถึงเมี้ยวนั้งหงส์ฉีกจดหมาย ถูกพิษทำร้ายดวงตา ดังนั้นลดหนังสือราชการลงถึงหน้าท้อง ค่อยฉีกซองออก ดึงกระดาษขาวออกมาแผ่นหนึ่ง อาศัยเปลวเทียนเพ่งดู ถึงกับทั้งตื่นเต้นทั้งสงสัย ที่แท้บนกระดาษไม่มีข้อความแม้สักคำเดียว แต่วาดภาพลายเส้นหยาบภาพหนึ่ง เป็นรูปปีศาจผูกคอตายตนหนึ่ง กำลังยกมือทำท่า เกลี้ยกล่อมคนผู้หนึ่งผูกคอตาย

ยุคสมัยนั้นเชื่อกันว่า คนเมื่อผูกคอตาย ตายแล้วกลับกลายเป็นปีศาจ ต้องเกลี้ยกล่อมอีกคนหนึ่งตายตามกลับกลายเป็นปีศาจ ตนเองค่อยได้จุติใหม่ ผู้ตายภายหลังเรียกว่าปีศาจตายแทน คำกล่าวนี้แม้เหลวไหล แต่ยุคสมัยนั้นทุกผู้คนล้วนทราบดี โอ้วฮุยสงบจิตใจครุ่นคิด พลันฉุกใจคิด ถามว่า

"ยิ่มตั่วกอวันนี้เข้าเวรที่ฮกได้ส่วยกระมัง ?"

ยิ่มทงบู๊กล่าวว่า

"ใช่แล้ว ผู้น้องจะไปในบัดดล"

พลางหันกายหมายจากไป โอ้วฮุยเรียกรั้งว่า

"ช้าก่อน ขอถามงานราชการนี้ เป็นผู้ใดใช้ยิ่มตั่วกอส่งมา ?"

"เป็นลิ้มซำเจี่ยง (เสนาธิการแซ่ลิ้ม) ใช้ผู้น้องส่งมา"

จนบัดนี้โอ้วฮุยเข้าใจกระจ่าง ที่แท้อวงทิงักเองไม่สามารถตกลงใจ ยังคงไปหารือกับจิวทิเจียว จิวทิเจียวเห็นแก่พระคุณต่อกระดูกเท้าคืนป้ายสำนักของโอ้วฮุย จึงนึกอุบายนี้ มันไม่ให้อวงทิงักเสี่ยงอันตราย กลับจัดหาปีศาจตายแทนมาคนหนึ่ง ให้คนผู้นี้ชักนำโอ้วฮุยเข้าวัง ไม่ว่าสำเร็จหรือล้มเหลวไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกมันซือเฮียตี๋ ดังนั้นบนจดหมายมิเพียงไม่กำกับนาม ทั้งไม่เขียนหนังสือแม้สักตัวเดียว เพื่อป้องกันเรื่องราวรั่วไหล กระทบกระเทือนถึงมัน

จิวทิเจียวสอดหนังสือราชการฉบับนี้อยู่ในเอกสารของเสนาธิการลิ้มแห่งกรมทหารซ้าย เปลี่ยนมือกันหลายต่อ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบหนังสือราชการนี้มาจากที่ใด เสนาธิการลิ้มพอเห็นเป็นหนังสือราชการของสำนักกลาโหม ก็ไม่กล้าชักช้า ใช้คนส่งมาในบัดดล จิวทิเจียวทราบแต่แรกว่า คืนนี้กรมทหารซ้ายเฝ้าเวรในวังฮกได้ส่วย เสนาธิการลิ้มไม่ว่าใช้ผู้ใดส่งจดหมายมา โอ้วฮุยล้วนสามารถติดตามมันเข้าวัง

ความนัยอันสลับซับซ้อนนี้ โอ้วฮุยแม้ไม่ทราบหมดสิ้น แต่ก็คาดเดาได้แปดเก้าส่วน ต้องลอบหัวร่อในความกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ของจิวทิเจียว ผู้ที่คลุกคลีในนครหลวงหลายสิบปี กระทำการผิดแผกจากผู้อื่นจริง ๆ กับการช่วยเหลือของมันก็ลอบสำนึกขอบคุณ ดังนั้นกล่าวว่า

"เบื้องบนมีคำสั่ง ให้ผู้น้องติดตามยิ่มตั่วกอเข้าวังไปรักษาการณ์"

จากนั้นกล่าวอีกว่า

"มารดามันเถอะ วันนี้ความจริงข้าพเจ้าได้ลาพัก ดึกดื่นค่อนคืนยังเรียกผู้คนไปอีก"

ยิ่มทงบู๊ยิ้มพลางกล่าวว่า

"วังฮกได้ส่วยปรากฏศัตรูบุกรุก ทั้งหมดไม่ว่าผู้ใดต้องลำบากตรากตรำกว่าเดิม ดีที่หลังจากเสร็จงานครั้งนี้ ค่าตอบแทนต้องไม่น้อยจริง ๆ"

โอ้วฮุยยิ้มพลางกล่าวว่า

"เมื่อตอนเบิกเงิน ข้าพเจ้าขอเป็นเจ้ามือ เราสองพี่น้องไปหาความสุขที่เหลาจู่เอ็งเล้าสักครา ยิ่มตั่วกอ ท่านชอบสุรา ชอบพนัน หรือชอบสตรี ?"

"ฮาฮา สุรา นารี พนัน เงินทอง ผู้น้องนิยมชมชอบทุกประการ"

โอ้วฮุยตบไหล่มัน เป็นทีท่าสนิทสนม กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เราสองถูกอัธยาศัยใจคอ นับว่าแค้นที่พบพานสายจริง ๆ ผู้รับใช้ รีบนำสุรามา"

ยิ่มทงบู๊กล่าวอย่างลังเล

"คืนนี้ต้องเข้าเวร หากแม้นชำเจี่ยงทราบว่าพวกเราดื่มสุรา เกรงว่าไม่เหมาะสม"

โอ้วฮุยกล่าวเบา ๆ

"ดื่มเพียงสามจอก ชำเจี่ยงทราบปีศาจอันใด ?"

ขณะกล่าว ผู้รับใช้นำสุรามา ยามวิกาลไม่มีกับแกล้มใด เพียงหั่นเนื้อเค็มมาจานหนึ่ง โอ้วฮุยชักชวนยิ่มทงบู๊ดื่มสามจอก ทิ้งเงินหนึ่งตำลึงลงบนโต๊ะ กล่าวว่า

"ที่เหลือกำนัลแก่เจ้า"

ผู้รับใช้ยินดียิ่ง ขณะจะขอบคุณ ยิ่มทงบู๊ชิงเงินไป ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เตียตั่วกอออกจะมือเดิบไปแล้ว พวกเราทำงานที่วังฮกได้ส่วย ดื่มสุราไม่กี่จอก ยังต้องจ่ายเงินหรือ ? ไปกันเถอะ ใกล้ถึงเวลาแล้ว"

มือซ้ายฉุดลากโอ้วฮุยออกไป มือขวายัดเงินไว้ในอกเสื้อ

ผู้รับใช้เห็นเช่นนี้ กล้าเดือดดาลไม่กล้าส่งเสียง ควรทราบว่าองครักษ์ในวังฮกคังอันถืออำนาจบาดรใหญ่จนเคยชิน ชมดูงิ้ว รับประทานเปล่าเป็นนิจสิน บางครั้งถึงกับหยิบฉวยสิ่งของในร้านรวงไป ราษฎรตาดำ ๆ ไหนเลยกล้าขึ้นเสียง ?

โอ้วฮุยยิ้มเล็กน้อย คนผู้นี้ละโมบเงินชอบสุรา กลับจัดการได้ง่ายดาย ดังนั้นจูงมือมันเดินออกจากโรงเตี๊ยม ขณะจะออกจากประตูโรงเตี๊ยม พลันได้ยินบนหลังคาห้องบังเกิดเสียงแกร๊บเบา ๆ สุ้มเสียงแม้แผ่วเบา แต่พอกระทบโสตโอ้วฮุยทราบว่ามีสิ่งผิดปรกติ กล่าวเบา ๆ

"ยิ่มตั่วกอ ข้าพเจ้าลืมของสิ่งหนึ่งไว้ ท่านรอสักครู่"

หันกายกลับเข้าห้องพักตนเอง ในความมืดเห็นเงาร่างผอมชูบสายหนึ่งทะลวงหน้าต่างออกไป ท่าร่างรวดเร็วยิ่ง คลับคล้ายเป็นจิวทิเจียว ต้องครุ่นคิดอย่างสงสัยใจ

"มันมายังห้องพักเราทำอะไร ?"

ขบคิดแล้วเลิกม่านมุ้ง ยื่นมือรอที่ริมจมูกเตียเก้า พบว่าไม่มีลมหายใจ กลับถูกจิวทิเจียวจี้จุดชีวิตดกดาย

โอ้วฮุยใจหายวาบ ครุ่นคิดขึ้น

"คนผู้นี้คิดอ่านรอบคอบ ลงมืออำมหิตจริง ๆ หากไม่กำจัด เตียเก้าต้องแพร่งพรายความลับของมันสองพี่น้อง คิดไม่ถึงขาหน้าเราเพิ่งก้าวออกจากห้อง ขาหลังมันก็ยื่นเข้ามาลงมือ ไม่เนิ่นช้าแม้แต่น้อย"

เมื่อเป็นเช่นนี้ โอ้วฮุยกลับวางใจ ทราบว่าจิวทิเจียวจริงใจต่อตนเอง ไม่ถึงกับล่อลวงตนเองเข้าวังเจ้า จากนั้นสั่งคนโอบล้อม ในใจครุ่นคิด พลิกร่างเตียเก้าจัดมันหันหน้าหาด้านใน ดึงผ้าห่มคลุมไว้ หันกายออกจากห้อง กล่าวว่า

"ยิ่มตั่วกอ รบกวนท่านรอคอย พวกเราออกจากห้องเถอะ"

ยิ่มทงบู๊ กล่าวว่า

"พี่น้องกันเอง เกรงใจอันใด ?"

ทั้งสองเดินเคียงบ่าเคียงไหล่ เร่งรุดไปยังวังฮกคังอัน

เห็นหน้าประตูวังเจ้ายืนไว้ด้วยองครักษ์ยี่สิบกว่าคน จัดเวรยามรักษาการณ์ผิดแผกจากที่แล้วมาจริง ๆ โอ้วฮุยติดตามยิ่มทงบู๊เดินถึงหน้าประตู นายกองผู้หนึ่งตวาดเบา ๆ

"อานุภาพสะท้าน..."

ยิ่มทงบู๊กล่าวเสริมขึ้น

"สี่ทะเล"

นายกองนั้นผงกศีรษะกล่าวว่า

"วันนี้ทั้งหมดแข็งขันให้มากไว้"

ยิ่มทงบู๊กล่าวว่า

"นี่ยังผิดพลาดได้หรือ ?"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ท่านนายกอง ท่านว่าคืนนี้มีคนร้ายบุกรุกเข้าวังอีกหรือไม่ ?"

นายกองนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"นอกจากมันรับประทานดีหมีหัวใจเสือมา"

โอ้วฮุยหัวร่อฮาฮา เดินเข้าประตูใหญ่ เมื่อถึงประตูกลาง ปรากฏองครักษ์กองเล็ก ๆ อีกกองหนึ่งเฝ้ารักษา นายกองผู้หนึ่งตวาดเบา ๆ

"อานุภาพสะท้าน..."

ยิ่มทงบู๊ตอบว่า

"จบพสุธา"

นายกองนั้นกล่าวว่า

"ยิ่มทงบู๊ คนผู้นี้แปลกหน้ายิ่ง เป็นผู้ใด ?"

ยิ่มทงบู๊กล่าวว่า

"เป็นเตียตั่วกอแห่งกรมทหารขวา ท่านไม่เคยเห็นมาหรือ ?"

นายกองนั้นส่งเสียงดังอืมม์ กล่าวว่า

"หนวดเคราน้ำไว้ได้องอาจนัก"

ทั้งสองลดเลี้ยวซ้าย ผ่านประตูข้างสองบานมาถึงอุทยานดอกไม้ หน้าประตูอุทยานมีองครักษ์อีกกองเล็ก ๆ รหัสกลับเปลี่ยนเป็น "อานุภาพสะท้าน..เป็นพันปี"

โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"เราหากไม่ติดตามยิ่มทงบู๊เข้ามา ต่อให้ผ่านประตูใหญ่ก็ไม่อาจผ่านประตูที่สอง ต่อให้เราสืบทราบรหัส 'อานุภาพสะท้านสี่ทะเล' ก็คิดไม่ถึงรหัสของประตูทุกแห่งล้วนมีการเปลี่ยนแปลง"

เมื่อผ่านเข้าอุทยานดอกไม้ โอ้วฮุยรู้จักเส้นทาง กริ่งเกรงวิกาลยาวนานฝันยุ่งเหยิง มิสู้ลงมือแต่เนิ่น ๆ ให้เบ๊ซุนฮวยสงบจิตใจลง จากนั้นครุ่นคิดขึ้น

"ยี่ม่วยเห็นเราจนบัดนี้ไม่กลับไป คงคำนวณแน่ว่าเราเข้าสู่วังเจ้า ต้องวิตกกังวล"

ดังนั้นเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น เดินไปยังที่พักของมารดาฮกดังอัน สร้างความสงสัยใจแก่ยิ่มทงบู๊ยิ่ง ถามว่า

"เตียตั่วกอ ท่านไปที่ใด ?"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"เบื้องบนส่งข้าพเจ้ามาคุ้มครองไท้ฮูหยิน (ท่านผู้หญิงสูงอายุ) บอกว่าไม่อาจให้ไท้ฮูหยินได้รับความตระหนกอันใด ท่านไม่ทราบหรือ ?"

"ที่แท้เป็นเช่นนี้"

ยามนั้น ปรากฏองครักษ์สองคนลาดตระเวนผ่านมา คนทางซ้ายตวาดว่า

"ประกาศนาม"

ยิ่มทงบู๊กล่าวว่า

"ยิ่มทงบู๊แห่งกรมทหารซ้าย"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"เตียเก้าแห่งกรมทหารขวา"

คนผู้นั้นอุทานดังอา เลื่อนมือแตะด้ามดาบ ตวาดว่า

"อะไร ท่านเป็นใคร ?"

โอ้วฮุยใจสั่นสะท้าน คาดว่าคนผู้นี้รู้จักกับเตียเก้า ความจริงต้องถูกเปิดโปง ดังนั้นกระซิบที่ข้างหูมันว่า

"ข้าพเจ้าคือโอ้วฮุย !"

คนผู้นั้นแตกตื่นจนตะลึงลาน ยามกะทันหันไม่ทันเคลื่อนไหว โอ้วฮุยประกบนิ้วจี้สกัดจุดของมัน มือซ้ายกระทุ้งศอกตามสภาวะ กระแทกใส่จุดองครักษ์อีกผู้หนึ่ง ยิ่มทงบู๊แตกตื่นตะลึงลาน กล่าวว่า

"ท่าน...ท่าน...ทำอะไร ?"

โอ้วฮุยกล่าวเสียงเย็นชา

"ลูกผู้ชายเดินไม่เปลี่ยนแซ่ นั่งไม่เปลี่ยนชื่อ ข้าพเจ้าแซ่โอ้วนามฮุย"

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งโยนองครักษ์ที่ถูกจี้สกัดจุดทั้งสองไปในพุ่มไม้ดอก

ยิ่มทงบู๊สูดลมหายใจคำหนึ่ง ชักดาบจากหว่างเอว โอ้วฮุยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ทุกผู้คนล้วนเห็นว่าเป็นท่านชักนำข้าพเจ้าเข้าวัง ท่านร่ำร้องไปมีประโยชน์อันใด ? ยังคงอย่าได้ส่งเสียง"

ยิ่มทงบู๊ทั้งแตกตื่นทั้งหวาดกลัว ไหนเลยกล่าววาจาได้ โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ท่านต้องการมีชีวิต ก็ตามข้าพเจ้ามา"

ยิ่มทงบู๊ตอนนี้สับสนว้าวุ่น ได้แต่ติดตามหลังมัน หวนนึกถึงโอ้วฮุยพลันยื่นมือกระทุ้งศอก ก็สยบองครักษ์ที่มีฝีมือเหนือล้ำกว่าตนเองทั้งสอง หากลงมือต่อมันรังแต่ตายเปล่า เพียงภาวนามันอย่าได้ก่อกวนเรื่องราวกระทบกระเทือนถึงตนเอง แต่โอ้วฮุยเมื่อเข้าวัง ไหนเลยไม่ก่อเรื่องได้ ? ยิ่มทงบู๊คาดคิดเช่นนี้เพียงปลอบโยนตนเองเท่านั้น

โอ้วฮุยสาวเท้าก้าวปราดถึงหน้าห้องของฮูหยินอัครเสนาบดี เห็นองครักษ์เจ็ดแปดคนยืนอยู่หน้าประตู หากบุกฝ่าอย่างหักโหม ไม่แน่นักว่าสามารถฝ่าด่านนี้โดยเร็ว ขบคิดแล้วอ้อมถึงข้างห้อง ส่งเสียงตวาดว่า

"ยิ่มทงบู๊ ท่านทำอะไร ? บุกรุกห้องของไท้ฮูหยิน คิดก่อการร้ายหรือ ?" เสียงดวาดครั้งนี้ ยิ่งก่อกวนยิ่มทงบู๊จับต้นชนปลายไม่ถูก ตะกุกตะกักว่า "เรา...เรา..."

โอ้วฮุยดวาดว่า

"รีบชะงักเท้า ท่านคิดร้ายหรือ ?"

องครักษ์ทั้งหลายได้ยินมันดวาดว่า ล้วนใจหายวาบ วิ่งตะบึงเข้ามา โอ้วฮุยทาบฝ่ามือกับกลางหลังยิ่มทงบู๊ แผ่พุ่งพลังฝ่ามือออก ร่างสูงใหญ่ของยิ่มทงบู๊ก็ลอยออกไป เสียงโครมเมื่อชนใส่กรอบหน้าต่าง เศษไม้ปลิวเวียนว่อน โอ้วฮุยร้องว่า

"จับตัวมัน รีบจับตัวมัน"

องครักษ์ฮือโหมโถมเข้ามา หมายจับกุมยิ่มทงบู๊ โอ้วฮุยร้องว่า

"อย่าได้สร้างความตระหนกแก่ไท้ฮูหยิน โจรทรยศนี้ขวัญกล้าบังอาจไม่น้อย"

ทางหนึ่งร่ำร้อง ทางหนึ่งโถมเข้าห้อง เห็นไท้ฮูหยินสองมือจับเด็กชายข้างละคน ถามโพล่งว่า

"เรื่องอันใด ?"

เด็กทั้งสองยังร้องไห้ ร้องว่า

"เราหามามา (มารดา) เราหามามา"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"มีศัตรูบุกรุก ผู้ต่ำต้อยคุ้มครองไท้ฮูหยินและกงจื้อทั้งสองออกไป"

ไท้ฮูหยินคร่ำโลกยิ่ง หลังความตื่นตระหนกพลันบังเกิดความระแวงสงสัย ดวาดถามว่า

"เจ้าเป็นใคร ? ศัตรูอยู่ที่ใด ?"

โอ้วฮุยไม่กล้าเสียเวลาเนิ่นนาน ทั้งแค้นนางโหดเหี้ยมอำมหิต แพร่พิษทำร้ายเบ๊ชุนฮวย ดังนั้นสืบเท้าไปหนึ่งก้าว ดวัดมือตบใส่

ไท้ฮูหยินนี้มีศักดิ์เป็นฮูหยินอัครเสนาบดี บุตรชายทั้งสามล้วนมีตำแหน่งสูงส่ง สะใภ้สองนางเป็นกงจู้สูงศักดิ์ นับแต่ถือกำเนิดมาไหนเลยเคยถูกตบตีเช่นนี้ ? โอ้วฮุยแม้แค้นเคืองต่อความอำมหิตของนาง แต่เห็นแก่นางเป็นสตรีชรา ไม่ทำร้ายนางถึงแก่ชีวิต มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น ยังตบจนแก้มขวานางบวมขึ้น โลหิตกลบปาก ฟันหลุดออกมาสองซี่ ยามแตกตื่นเดือดดาล ถึงกับแทบสิ้นสติไป

โอ้วฮุยก้มกายลง กล่าวกับเด็กทั้งสองว่า

"เรานำพวกเจ้าทั้งสองไปหามามา มามาคิดถึงพวกเจ้าทั้งสองยิ่ง"

เด็กทั้งสองถึงกับหัวร่อร่า ยื่นแขนน้อย ๆ ทั้งสี่ออก ให้โอ้วฮุยอุ้มไปหามารดา โอ้วฮุยยื่นแขนซ้ายออก อุ้มเด็กทั้งสองด้วยแขนเดียว ยามนั้นพลันปรากฏองครักษ์สองคนวิ่งเข้าห้องโถงมา โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"หากไม่ยืมตัวไท้ฮูหยิน ยากที่จะเอาตัวรอดได้"

ยื่นมือขวาตะปบคว้าปกเสื้อไท้ฮูหยิน ดวาดว่า

"ไท้ฮูหยินอยู่ในกำมือเรา พวกท่านบุกเข้ามาทั้งหมดล้วนตายด้วยกัน"

พลางสาวเท้าบุกฝ่าออกไป

ยามนี้องครักษ์หลายคนคร่ากุมยิ่มทงบู๊ไว้ เห็นโอ้วฮุยมือหนึ่งโอบอุ้มเด็กสองคน มือหนึ่งฉุดลากไท้ฮูหยินวิ่งออกไป องครักษ์ทั้งหลายขว้างมุสิกเกรงภาชนะเสียหาย ไหนเลยกล้าเข้ามาลงมือ ? ได้แต่เป่าหวีดสัญญาณ ติดตามอยู่ด้านหลังโอ้วฮุยสี่ห้าก้าว ดาบกระบี่ในมือห่างจากกลางหลังโอ้วฮุยไม่กี่เชียะ แต่ไม่กล้าเสือกส่งออกไป

โอ้วฮุยก็ลอบคร่ำครวญในใจ เห็นองครักษ์ในอุทยานชุมนุมอยู่ทั่วสี่ทิศแปดทาง ตนเองนำพาหนึ่งชราสองทารก ฉุด ๆ ลาก ๆ เช่นนี้ ไหนเลยออกจากประตูวังได้ ? ศัตรูแม้กริ่งเกรง แต่ขอเพียงมีคนกล้าบุกเข้ามา ตนเองย่อมไม่อาจฟาดไท้ฮูหยินตายจริง ๆ ยามอับจนปัญญาได้แต่วิ่งปราดไปเบื้องหน้า เมื่อเป็นเช่นนี้ ทั้งสองฝ่ายกลับกลายเป็นประจันหน้ากัน องครักษ์ทั้งหลายแม้ไม่กล้าเข้ามาลงมือ โอ้วฮุยก็ไม่สามารถออกจากห้วงอันตราย เวลาพอนานเข้า องครักษ์ยิ่มชุมนุมยิ่งมาก สถานการณ์ก็ยิ่งอันตราย

ได้ยินเสียงร้องถ่ายทอดคำสั่ง เสียงขานรับดังจากรอบข้าง โอ้วฮุยมือหนึ่งอุ้มทารก มือหนึ่งฉุดลากไท้ฮูหยิน เดินไม่รวดเร็วเท่าใด เพียงบุกฝ่าไปในเงามืด พลันเห็นด้านซ้ายปรากฏแสงไฟแลบแปลบ มีคนร้องว่า

"คนร้ายลอบทำร้ายกงจู้ คิดเผากงจู้ตาย คิดเผากงจู้ตายแล้ว"

โอ้วฮุยงงงันวูบ ฟังจากเสียงร้องกลับเป็นจิวทิเจียว เห็นควันดำเปลวไฟพวยพุ่งขึ้นจากห้องหับด้านซ้าย ฮั้วเกียกงจู้เป็นราชธิดาของเคี่ยงล้งฮ่องเต้ หากได้รับอันตรายใด องครักษ์ทั่วทั้งวังฮกคังอันล้วนมีความผิดฉกรรจ์ ได้ยินจิวทิเจียว

ร้องอีกว่า

"ทั้งหมดรีบไปดับไฟ อย่าให้กงจู้ได้รับอันตราย เราช่วยเหลือไท้ฮูหยินเอง"

จิวทิเจียวพอมีอำนาจในบริวารของฮกดังอัน องครักษ์ทั้งหลายก็อยู่ในภวังค์แตกตื่นลนลาน ได้ยินเสียงร้องมันทรงอำนาจ ดังนั้นฮือกันไปยังที่พักของกงจู้

โอ้วฮุยทราบว่า นี่เป็นอุบายพรากเสือออกจากถ้ำของมัน ช่วยให้ตนเองเอาตัวรอด สร้างความสำนึกขอบคุณยิ่ง เห็นจิวทิเจียววิ่งตะบึงมา ฟันดาบลงยังศีรษะ โอ้วฮุยถลันหลบไปด้านข้าง ตวาดว่า

"ฝีมืออันร้ายกาจ"

พลางผลักไท้ฮูหยินเข้าหามัน จิวทิเจียวประคองไท้ฮูหยิน แบกไว้บนหลัง โอ้วฮุยอุ้มเด็กข้างละคน พลันเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น ได้ยินจิวทิเจียวเกร็งลมปราณร้องอีกว่า

"คนร้ายมาไม่น้อย ทั้งหมดเฝ้าที่มั่นเดิม คุ้มครองได้ส่วยและกงจู้ทั้งสอง อย่าได้หลงกลพรากเสือออกจากถ้ำของคนร้าย"

เหล่าองครักษ์พอฟังคำ "พรากเสือออกจากถ้ำ" ล้วนใจสั่นสะท้าน ไม่กล้าออกติดตามอีก

โอ้วฮุยเร่งรุดไปยังประตูหลังของอุทยาน พลิกข้ามกำแพงออกไป กลับคร่ำครวญในใจ เห็นทิศตะวันออกและตก ล้วนยืนเต็มไปด้วยองครักษ์ จนดำทะมึนเป็นแผ่นผืน

โอ้วฮุยโอบอุ้มเด็กทั้งสองพุ่งผ่านถนนที่ว่างแถวใหญ่ ชิงเข้าตรอกสายหนึ่ง ทหารองครักษ์ทั้งหลายโห่ร้องว่า

"จับคนร้าย จับคนร้าย"

จากนั้นไล่ติดตามมา

โอ้วฮุยวิ่งถึงสุดตรอก เลี้ยวเข้าสู่ถนนขวางสายหนึ่ง เห็นเบื้องหน้าปรากฏรถล่อคันหนึ่งจอดอยู่กลางถนน โอ้วฮุยกระโดดขึ้นรถ ร้องว่า

"รีบขับไป จะกำนัลเงินแก่เจ้าอย่างงาม"

บนที่นั่งคนขับ นั่งเคียงบ่าเคียงไหล่ด้วยคนสองคน ชายฉกรรจ์ผอมซูบทางขวาผู้หนึ่งกระตุกบังเหียนหวดแส้ดังเพียะ ล่อก็ลากรถแล่นออกไป

โอ้วฮุยค่อยสงบจิตใจลง รู้สึกมีกลิ่นเหม็นคละคลุ้งพลุ่งกระทบจมูก พอเพ่งตามอง เห็นบนรถบรรทุกเต็มไปด้วยถังอุจจาระ ที่แท้เป็นรถอุจจาระที่รับ

ตักอุจจาระให้กับผู้คนตามบ้านช่องคันหนึ่ง ต้องครุ่นคิดขึ้น

"มิน่าเล่าดึกดื่นค่อนคืน กลับมีรถลากอยู่ที่นี้คันหนึ่ง"

พอเหลียวหน้ามอง เห็นเหล่าองครักษ์โห่ร้องตะโกนก้อง ไล่ติดตามมา โอ้วฮุยขบคิดแล้วยกถังอุจจาระใบหนึ่งทุ่มไปยังด้านหลัง แรงทุ่มครั้งนี้รุนแรงยิ่ง องครักษ์ที่วิ่งนำหน้าสองคน ถูกถังอุจจาระกระแทกล้มลง อุจจาระซุ่มโชกร่าง ยามกะทันหันกลับตะกายไม่ขึ้น องครักษ์ที่หลงเหลือพอเห็นเช่นนั้นพากันชะงักเท้า คนเหล่านี้ล้วนเป็นนักบู๊อันเหี้ยมหาญ ต่อให้เป็นดงดาบภูเขากระบี่ก็ไม่เป็นที่พรั่นพรึง แต่ถังอุจจาระทุ่มลงยังศีรษะ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าลิ้มรสดู

ล่อเทียมรถวิ่งไปเบื้องหน้าโดยไม่หยุดยั้ง แต่ไม่นานให้หลัง ด้านหลังบังเกิดเสียงคนสับสน เหล่าองครักษ์ติดตามมาอีกครา ควรทราบว่าฮกดังอันดำรงตำแหน่งสมุหกลาโหม กุมกำลังทหารของแผ่นดิน องครักษ์ในวังล้วนไม่ใช่ชนชั้นธรรมดา ถูกโอ้วฮุยอาละวาดติดต่อกันสองคืนก่อกวนจนแทบถล่มทลาย ยังมีหน้าไว้ที่ใด ? ดังนั้นพอเห็นรถอุจจาระวิ่งไปไกล ถังอุจจาระขว้างไม่ถึง ทุกผู้คนก็เหยียบย่ำน้ำอุจจาระที่เจิ่งนองทั่วถนน ติดตามมาโดยไม่ลดละ

โอ้วฮุยขุ่นข้องใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"เราหากกลับไปในลักษณะนี้ ไยมิใช่เปิดเผยสถานที่อยู่เอง ? เบ๊โกวเนี้ยยังไม่พ้นจากขีดอันตราย ไหนเลยชักนำภูดร้ายไปได้ ? แต่หากไม่กลับที่พักจะหลบซ่อนยังที่ใด ?"

ขณะครุ่นคิด เหล่าองครักษ์คุกคามใกล้เข้ามาอีก เพียงแต่กลัวถังอุจจาระไม่กล้าเข้าใกล้เกินไป ทุกผู้คนครุ่นคิดขึ้น

"พวกเราจะติดตามแต่ไกลเช่นนี้ หรือในนครหลวง เจ้ายังสามารถติดปีกโบยบินไป ?"

ชั่วพริบตา รถล่อแล่นถึงปากทางสองแพร่งสายหนึ่ง เห็นใจกลางถนนจัดไว้ด้วยรถอุจจาระอีกคันหนึ่ง รถที่โอ้วฮุยโดยสารพอแล่นเข้าเทียบใกล้ คนรถที่ขับล่อพลันกวักมือต่อโอ้วฮุย ตวาดว่า

"ข้ามไป"

ลอยตัวกระโดดปราด นั่งบนรถอุจจาระอีกคันหนึ่ง

โอ้วฮุยโอบอุ้มเด็กทั้งสอง กระโดดติดตามไป ชายฉกรรจ์บนรถคันแรก

อีกผู้หนึ่งรับบังเหียน ควบขับไปยังทางแยกทิศตะวันตกโดยไม่หยุดยั้งชะงัก รถล่อที่โอ้วฮุยโดยสารกลับมุ่งสู่ทิศตะวันออก รอจนเหล่าองครักษ์ติดตามถึง เห็นรถอุจจาระลักษณะเดียวกันสองคน คันหนึ่งมุ่งสู่ตะวันออก คันหนึ่งมุ่งสู่ตะวันตก ไม่ทราบคนร้ายอยู่ในรถคันใด ทุกผู้คนหารือกันเล็กน้อย จากนั้นแบ่งกำลังเป็นสองสาย แยกย้ายไล่ติดตาม

โอ้วฮุยพอฟังเสียงดวาดของชายฉกรรจ์ผอมซูบนั้น ดูจากท่าร่างกระโดดปราด ก็ทราบว่าเป็นเที้ยเล้งซู่รุดมาประสานงาน ต้องกล่าวอย่างลิงโลด

"ยี่ม่วย ที่แท้เป็นท่าน"

เที้ยเล้งซู่แค่นเสียงดังเฮอะ หาตอบคำไม่ โอ้วฮุยถามว่า

"เบ๊โกวเนี้ยเป็นอย่างไร ? อาการไม่เลวลงกระมัง ?"

โอ้วฮุยทราบว่านางมีโทสะ จึงกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ยี่ม่วย ข้าพเจ้าไม่ฟังคำพูดท่าน นับเป็นความผิดของข้าพเจ้า ขอท่านให้อภัยสักครั้ง"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าบอกแล้วว่าไม่รักษาแก่นาง ก็ไม่รักษา หรือที่ข้าพเจ้ากล่าวไม่ใช่คนกล่าว ?"

ขณะกล่าว มาถึงทางแยกอีกสายหนึ่ง เห็นใจกลางถนนยังคงจอดไว้ด้วยรถอุจจาระคันหนึ่ง ครั้งนี้เที้ยเล้งซู่ไม่เปลี่ยนรถ เพียงแต่เป่าสัญญาณคราหนึ่ง ยกมือทำท่า รถอุจจาระสองคันแยกกันเป็นเหนือและใต้ แล่นตะบึงโดยพร้อมเพรียง

เหล่าองครักษ์พอติดตามถึง ต้องหันไปมองหน้ากัน ร่ำร้อง "ประหลาดประหลาด" ได้แต่แบ่งกำลังอีกครึ่งหนึ่งติดตามขึ้นเหนือ อีกครึ่งหนึ่งลงสู่ใต้

ถนนในนครหลวงคล้ายกระดานหมากรุก ทุกสายขึ้นเหนือลงใต้ มุ่งตะวันออกสู่ตะวันตก ดังนั้นเดินทางระยะทางหนึ่ง ก็ปรากฏทางแยกสายหนึ่ง ทางแยกทุกแห่งล้วนมีรถล่อคันหนึ่งจอดอยู่

เที้ยเล้งซู่เห็นเหล่าองครักษ์ติดตามเข้าใกล้ ก็ไม่เปลี่ยนรถโดยสาร เพื่อไม่ให้ระหว่างกระโดดโลดแล่นถูกพวกมันพบเห็น หากอยู่ห่างไกล ก็ชักชวนโอ้วฮุยโอบอุ้มเด็กทั้งสองเปลี่ยนแปลงรถคันหนึ่ง เพื่อให้ล่อตัวใหม่แล่นเร็วกว่าเดิม

เมื่อเป็นเช่นนี้ พอถึงทางแยกสายหนึ่ง จำนวนองครักษ์ก็ลดน้อยลงครึ่งหนึ่ง

พอถึงดอนท้าป หลงเหลือร่อยหรอเพียงห้าหกคนติดตามอยู่ด้านหลัง คนห้าหกคนนี้วิ่งจนหอบหายใจถี่เร็ว ฝีเท้าก็เชื่องช้าลงมากนัก

โอ้วฮุยกล่าวอีกว่า

"ยี่ม่วย อุบายของท่านนี้แยบยลยิ่ง หากมิใช่ว่าจ้างรถอุจจาระรับดักอุจจาระยามวิกาล รถใหญ่ธรรมดาจอดอยู่กลางถนน ถูกทหารรักษาความสงบพบเห็น ต้องระแวงสงสัยแน่นอน"

เที้ยเล้งซู่แค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"ระแวงสงสัยจะเป็นไร ? จะอย่างไรท่านไม่รักถนอมตนเอง ต่อให้ตายในเงื้อมมือทหารก็สมควร"

โอ้วฮุยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าตายก็สมควร เพียงสร้างความเศร้าเสียใจแก่โกวเนี้ย เป็นที่เสียใจยิ่ง"

เที้ยเล้งซู่แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านไม่เชื่อฟังวาจา ตนเองหาที่ตาย จึงไม่มีคนเศร้าเสียใจเพราะท่าน นอกจากเป็นอ้วงโกวเนี้ยที่มากรักมากน้ำใจผู้นั้น... นางไฉนไม่มาช่วยเหลือท่านอีกแรงหนึ่ง"

"นางไม่ทราบว่าข้าพเจ้าโง่งมปานนี้ กลับบุกเข้าวังฮกได้ส่วย ในโลกมีแต่โกวเนี้ยนางหนึ่งทราบว่าข้าพเจ้าเหลวไหลวู่วามปานนี้ และมีแต่นางจึงสามารถช่วยชีวิตข้าพเจ้ายามคับขัน"

คำพูดเหล่านี้สร้างความปลอดโปร่งใจของเที้ยเล้งซู่ยิ่ง แค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

"ครั้งกระโน้นที่ช่วยชีวิตท่านคือเบ๊โกวเนี้ย ดังนั้นท่านจึงครุ่นคำนึงถึงคิดตอบแทนบุญคุณของนาง"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ในจิตใจข้าพเจ้า เบ๊โกวเนี้ยไหนเลยเปรียบกับยี่ม่วยข้าพเจ้าได้ ?"

เที้ยเล้งซู่ยิ้มในความมืด กล่าวว่า

"ท่านวิงวอนข้าพเจ้ารักษาเบ๊โกวเนี้ย คำพูดระรื่นหูใดล้วนกล่าวได้ รอจนไม่วิงวอนผู้อื่น ก็ถือคำพูดข้าพเจ้าเป็นเช่นลมพัดผ่านข้างหู"

"ข้าพเจ้าหากกล่าวเท็จ ขอให้ข้าพเจ้าตายอย่างอนาถ"

"จริงเป็นจริง เท็จเป็นเท็จ ผู้ใดให้ท่านสาบาน ?"

คำพูดของนางนี้ น้ำเสียงผ่อนคลายลงไม่น้อย แสดงว่าโทสะในอกสลายคลายกว่าครึ่ง

เมื่อถึงทางแยกอีกสายหนึ่ง เห็นองครักษ์ที่ติดตามอยู่ด้านหลังเหลือเพียงสองคน โอ้วฮุยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ยี่ม่วย ท่านรั้งบังเหียน ข้าพเจ้าแสดงปาหี่ให้ท่านชมดู"

เที้ยเล้งซู่ดึงมือซ้าย ล่อเทียมรถพลันหยุดยั้งลง องครักษ์ที่ติดตามหลังทั้งสองวิ่งมาหลายก้าว ก็ห่างจากรถล่อไม่ไกล โอ้วฮุยยกถังอุจจาระเปล่าใบหนึ่งขึ้น ขว้างออกไปโดยแรง เสียงทึบดราหนึ่ง พอดีสวมลงบนศีรษะขององครักษ์ผู้หนึ่ง องครักษ์อีกผู้หนึ่งใจหายวาบ อุทานดังอา หมุนตัววิ่งหลบหนีไป

เที้ยเล้งซู่พอเห็นสภาพอันขบขัน อดหัวร่อคิกออกมามิได้ พร้อมกับเสียงหัวร่อนี้ ในที่สุดโทสะเต็มอกสลายเป็นอากาศธาตุ

โอ้วฮุยและนางนั่งเคียงบ่าเคียงไหล่บนรถ รับบังเหียนม้าไป ยามนี้ห่างจากที่พักเมื่อคืนไม่ไกล ด้านหลังก็ไม่มีองครักษ์ติดตามมาอีก ทั้งสองควบขับอีกระยะหนึ่งก็ลงจากรถ ส่งรถให้กับคนรถเดิม กำนัลเงินแก่มันอีกหนึ่งตำลึง สั่งให้มันกลับไป ทั้งสองอุ้มเด็กคนหนึ่ง เดินด้วยเท้ากลับไป ข้ามกำแพงตึกเข้าสู่ที่พักโดยไม่มีผู้รู้เห็น หาทราบไม่ว่าทั้งสองเพิ่งกลับจากการอาละวาดวังฮกได้ส่วย

เบ๊ซุนฮวยพอเห็นเด็กทั้งสอง ถึงกับดึกดักอักโข โอบกอดไว้แนบแน่น น้ำตาไหลหลั่งดุจไข่มุกหลุดจากสาย เด็กทั้งสองก็ปีติยินดียิ่ง ร้องเรียก "มามา"

เที้ยเล้งซู่พอเห็นสภาพเช่นนี้ ดวงตาต้องเปียกชุ่มเล็กน้อย กล่าวเบา ๆ

"ตั๋วกอ ข้าพเจ้าไม่ตำหนิท่านแล้ว พวกเราความจริงสมควรชิงตัวเด็กกลับมา ให้พวกมันแม่ลูกได้อยู่ร่วมกัน"

โอ้วฮุยกล่าวอย่างเสียใจ

"ข้าพเจ้าไม่ได้ทำตามคำสั่งของท่าน เป็นที่เสียใจยิ่ง"

เที้ยเล้งซู่ยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"วันแรกที่พวกเราพบหน้ากัน ท่านก็ไม่ได้ทำตามคำสั่งข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเรียกท่านอย่าได้ห่างจากข้าพเจ้า เรียกท่านอย่าได้ลงมือ ท่านเชื่อฟังวาจาหรือ ?"

เบ๊ซุนฮวยพอเห็นบุตรรัก ก็คลายใจลง อาการทุเลาโดยเร็ว บวกกับเที้ยเล้งซู่ฝังเข็มให้ยาอย่างตั้งใจ พิษภายในกายค่อย ๆ เสื่อมคลาย เพียงแต่นางถามไฉนมาถึงที่นี้ ไฉนไม่เห็นฮกตังอัน ? โอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่กลับไม่บ่งบอกตรง ๆ เด็กทั้งสองยังเยาว์วัยไม่สามารถบอกได้

บทที่ ๑๗
การชุมนุมเจ้าสำนัก

ชั่วพริบตาผ่านไปหลายวัน ในที่สุดถึงเทศกาลตงชิว

หลังเที่ยงวันนี้ โอ้วฮุยนำเที้ยเล้งซู่ ฉั่วอุ้ย กีเฮียวฮงทั้งสามไปยังวังเจ้าฮกดังอัน เข้าร่วมการชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดิน

ครั้งนี้โอ้วฮุยปลอมแปลงโฉมผิดแผกจากวันก่อนที่หนวดเคราครึ้มมันดัดเคราสั้นลง และใช้ยาย้อมเป็นสีเหลือง ผิวหน้าก็ถูทาเป็นสีเหลืองจาง ๆ คล้ายป่วยเป็นโรคอึ้งต้า (ดีซ่าน) สวมใส่แพรพรรณแพรวพราว ถือกล้องยานัดถุ์มรกต สวมวงแหวนหยก ถือพัดจีบเดินทอง แต่งกายอย่างหรูหราฟุ่มเฟือย เที้ยเล้งซู่กลับปลอมเป็นสตรีกลางคนนางหนึ่ง ค้อมเอวงอหลัง ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยเหี่ยวย่น มีผู้ใดดูออกว่า นางเป็นโกวเนี้ยใหญ่อายุสิบเจ็ดสิบแปดปีนางหนึ่ง ?

โอ้วฮุยบอกต่อฉั่วอุ้ยว่า ได้รับคำสั่งซือแป๋ ห้ามไม่ให้เปิดเผยโฉมหน้า

แท้จริงในการชุมนุมเจ้าสำนัก ฉั่วอุ้ยก็ไม่กล้าถามมากความ เมื่อถึงประตูวังฮกดังอัน เห็นองครักษ์สลายตัวหมดสิ้น มีแต่พนักงานต้อนรับแปดคนยืนรับแขกอยู่หน้าประตู โอ้วฮุยยื่นส่งหนังสือให้ พนักงานต้อนรับน้อมเชิญเข้าไปอย่างนอบน้อม จัดให้มันทั้งสี่นั่งโต๊ะทางทิศตะวันออกตัวหนึ่ง

ผู้ที่ร่วมโต๊ะยังมีอีกสี่คน เมื่อสอบถามดู ที่แท้เป็นคนของเก้าคุ้งได้เสี่ยมึ้ง (สำนักเห้งเจียหมัดวานร) เที้ยเล้งซู่เห็นชายชราเจ้าสำนักหัวสูงปากแหลม แก้มแดงแขนยาว มีท่าทีคล้ายวานรสามส่วน ต้องลอบหัวร่อในใจ

ยามนี้แขกเหรื่อมาถึงกว่าครึ่ง เบื้องนอกยังมีคนทยอยเข้ามา พนักงานต้อนรับในห้องโถงล้วนเป็นนายทหารสังกัดฮกดังอัน บ้างถึงกับเป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่ หากออกจากวังเจ้า ผู้ใดไม่ใช่นายทัพอันกระเดื่องเกียรติ เมื่ออยู่ในวังแม่ทัพใหญ่ กลับไม่สูงศักดิ์กว่าบ่าวไพร่เท่าใด

โอ้วฮุยกวาดตามอง เห็นจิวทิเจียวและอวงทิงักเดียงบ่าเดียงไหล่เดินเข้ามาทั้งสองกระหยิ่มยิ้มย่อง ชุดเครื่องแบบหมวกประดับล้วนเปลี่ยนใหม่ แสดงว่าได้เลื่อนยศ จิวทิเจียวและอวงทิงักพอผ่านหน้าโอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่ย่อมจดจำพวกมันไม่ออก ได้ยินนายทหารอีกสองคนกล่าวกับจิวทิเจียวทั้งสองอย่างยิ้มแย้ม

"ขอแสดงความยินดีต่อจิวตั่วกอ อวงตั่วกอ ความดีความชอบในคืนนั้นไม่เบาจริง ๆ"

อวงทิงักลิงโลดจนแยกเขี้ยวหัวร่อ กล่าวว่า

"นั่นเพียงเป็นเหตุบังเอิญ นับเป็นความสามารถอันใด ?"

นายทหารอีกผู้หนึ่งเดินเข้ามา กล่าวเสริมขึ้น

"หนึ่งเป็นจังเปีย (ผู้รักษาเมือง) ในนาม หนึ่งเป็นรองนายทัพ ผู้มียศศักดิ์ในสังกัดฮกได้ส่วย นับท่านทั้งสองเลื่อนตำแหน่งเร็วที่สุด"

จิวทิเจียวยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"เพ้งตั่วกอล้อเล่นแล้ว เราสองพี่น้องไร้ความชอบรับปูนบำเหน็จ ไหนเลยเปรียบกับความดีความชอบที่ได้จากสมรภูมิของเพ้งตั่วกอ ?"

นายทหารนั้นกล่าวอย่างจริงจัง

"จิวตั่วกอหาญช่วยฮูหยินอัครเสนาบดี อวงตั่วกอคุ้มครองกงจู้ด้วยสามารถฮ่องเต้ทรงแต่งตั้งตำแหน่งด้วยพระองค์เอง ผู้น้องไหนเลยเทียบเปรียบได้ ?"

เห็นจิวทิเจียว อวงทิงักทั้งสองไปถึงที่ใด เหล่านายทหารล้วนแสดงความยินดี กล่าวคำเยินยอสักหลายคำ เจ้าสำนักทั้งหลายพอฟัง บ้างถามด้วยความสงสัยอยากรู้ ว่าทั้งสองประกอบความดีความชอบใด เหล่านายทหารก็ต่อเติมเสริมแต่ง ประโคมโหมเป็นการใหญ่

โอ้วฮุยอยู่ห่างไกล เพียงได้ยินโดยคร่าว ๆ ที่แท้คืนนั้นโอ้วฮุยบุกวังเจ้ายามวิกาล ชิงตัวทารกทั้งสองไป จิวทิเจียวเล็งเห็นการณ์ไกล ไม่เพียงขจัดปัดเบาเภทภัยครั้งนี้ มิหนำซ้ำเนื่องเพราะทราบข่าวล่วงหน้า กลับแสร้งข่มขวัญชิงตัวฮูหยินอัครเสนาบดีจากมือโอ้วฮุย และให้อวงทิงักไปคุ้มครองกงจู้ก่อน

ความดีความชอบนี้สำเร็จขึ้นโดยง่ายดาย แต่ฮูหยินอัครเสนาบดีมีความสัมพันธ์ลับกับเคี่ยงลังฮ่องเต้ และกงจู้ราชธิดาของฮ่องเต้ เคี่ยงลังฮ่องเต้ย่อมทรงเห็นมีความสำคัญกว่าการทำศึกประสบภัย ดังนั้นทรงเบิกตัวเข้าเฝ้ายังตำหนักทอง เลื่อนยศมันทั้งสองหลายขั้น ฮูหยินอัครเสนาบดี กงจู้ฮั้วเกียและฮกดังอัน ก็ประทานอัญมณีจินดาให้ไม่น้อย ดังนั้นเพียงค่ำคืนเดียว จิวทิเจียวและอวงทิงักล้วนกลับกลายเป็นบุคคลพิเศษ ทุกผู้คนล้วนบอกว่าคนร้ายหลายร้อยคนบุกวังฮกได้ส่วยยามวิกาล หากมิใช่จิวทิเจียวทั้งสองหาญสู้ ฮูหยินอัครเสนาบดีและกงจู้เกรงว่ายากรักษาชีวิต องครักษ์ทั้งหลายเพื่อปกปิดความไร้สมรรถนะของตนเอง จึงรายงานจำนวนคนร้ายมากมายก่ายกอง กลับคล้ายดั่งองครักษ์ทั้งหลายใช้คนน้อยสู้พวกมัน ด้านทานอย่างไม่คิดชีวิต จึงรักษาความปลอดภัยให้กับฮกดังอันได้

ฮกดังอันแม้สูญเสียบุตรชายสองคน สร้างความขุ่นเคืองยิ่ง แต่หวนนึกถึงเมื่อสิบปีก่อน ตนเองตกไปในเงื้อมมือสมาคมบุปผาแดง คืนนี้โชคดีไม่ได้รับอันตรายใด คนร้ายล้วนถูกขับไล่ล่าถอย กลับปูนบำเหน็จองครักษ์เป็นการใหญ่ วงราชการความจริงเป็นเช่นนี้ ปิดบนไม่ปิดล่าง สมใจทั้งสองฝ่าย

โอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่สบตากัน ล้วนลอบหัวร่อ พวกตนทั้งสองต่อให้มีปัญญาแบบบล ก็คิดไม่ถึงจิวทิเจียวจะเดินหมากเช่นนี้ อยู่ดี ๆ ได้ร่ำรวยเลื่อนยศ โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"คนผู้นี้มีอุบายลึกซึ้ง ฝีมืออำมหิต ภายหน้าต้องเจริญรุ่งเรือง ประสบความก้าวหน้าในวงราชการ"

ในที่สุดโต๊ะหลายสิบโต๊ะค่อย ๆ นั่งเต็ม โอ้วฮุยลอบนับดู มีทั้งสิ้นหกสิบสองโต๊ะ หากนั่งโต๊ะละแปดคนแบ่งเป็นสองสำนัก อย่างนั้นที่มาร่วมการชุมนุม มีทั้งสิ้นหนึ่งร้อยยี่สิบสี่เจ้าสำนัก ต้องครุ่นคิดขึ้น

"ในแผ่นดินกลับมีค่ายสำนักมากมายปานนี้ ที่ปฏิเสธไม่เข้าร่วมการชุมนุมเกรงว่ามีไม่น้อย"

จากนั้นเห็นบางโต๊ะนั่งเพียงสี่คน บางโต๊ะไม่มีแม้สักคนเดียว อดประหวัดนึกถึงอ้วงจี่อีมิได้ ครุ่นคิดสืบต่อ

"ไม่ทราบวันนี้นางจะมาหรือไม่ ?"

เที้ยเล้งซู่เห็นโอ้วฮุยนิ่งครุ่นคิด ดวงตาทอแววนุ่มนวล คาดเดาออกว่ามันกำลังนึกถึงอ้วงจี่อี ต้องหดหู่ใจเล็กน้อย พลันเห็นกล้ามเนื้อข้างแก้มมันสั่นกระตุก สองตาเปี่ยมประกายเคียดแค้น นางพอกวาดมองตามสายตามัน เห็นโต๊ะที่สี่ทางทิศตะวันตกนั่งไว้ด้วยชายชราร่างสูงใหญ่ผู้หนึ่ง มือกำลูกกลมเหล็กสองลูกหมุนกลิ้งสะท้อนประกายแวววาว กลับเป็นเจ้าสำนักห้าเสือหงส์เทียนน้ำ

เที้ยเล้งซู่รีบกระดุกแขนเสื้อมัน โอ้วฮุยพลันได้คิด เหลียวหน้ากลับมาครุ่นคิดขึ้น

"ท่านเมื่อมายังที่นี้ ในที่สุดต้องไม่อาจหนีรอดจากเงื้อมมือเรา เฮอะ โจรร้ายหงส์เทียนน้ำ ท่านเข้าใจว่าเราหลังจากอาละวาดวังเจ้า ไม่กล้ามายังการชุมนุมเจ้าสำนัก มิคาดเราพานมาแล้ว"

เมื่อถึงเวลาเที่ยง ผู้คนตามโต๊ะต่าง ๆ ล้วนนั่งเรียบร้อย โอ้วฮุยกวาดตามองเห็นกึ่งกลางห้องโถงแขวนฉากแพรผืนหนึ่ง ปักอักษรสีทอง "ประลองยุทธคบสหายชุมนุมนักสู้ผู้กล้า" ใต้ฉากแพรตั้งโต๊ะสี่ตัว ทุกโต๊ะจัดเก้าอี้ปูหนังเสือเพียงตัวเดียว แต่ยังไม่มีคนนั่งประจำโต๊ะ

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"นางยังไม่มา"

โอ้วฮุยทราบว่าที่นางกล่าวคืออ้วงจี่อี แต่ยังถามว่า

"ผู้ใดยังไม่มา ?""

เที้ยเล้งซู่ไม่ตอบคำ เพียงพึมพำว่า

"นางเมื่อเป็นเจ้าสำนักรวมของเก้าสำนักครึ่ง ย่อมมิอาจไม่มา"

ชั่วครู่ให้หลังเห็นนายทหารยศสูงผู้หนึ่งผุดลุกขึ้น กล่าวเสียงกังวาน
"เชิญสี่เจ้าสำนักใหญ่นั่งประจำโต๊ะ"
เหล่าองครักษ์ถ่ายทอดเสียงไปตลอดทาง
"เชิญสี่เจ้าสำนักใหญ่นั่งประจำโต๊ะ"
"เชิญสี่เจ้าสำนักใหญ่นั่งประจำโต๊ะ"
เหล่าผู้กล้าในห้องโถงใหญ่สงสัยใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"ที่เข้าร่วมการชุมนุม นอกจากศิษย์ผู้ติดตามพนักงานต้อนรับฝ่ายเจ้าภาพแล้ว ทุกผู้คนล้วนเป็นเจ้าสำนัก ไฉนยังแบ่งเป็นสี่ใหญ่สี่เล็กอะไรนั่น ?"

ยามนี้ในห้องโถงเงียบสงัดงัน เห็นนายทหารสองนายชักนำผู้คนสี่คนเดินเข้าห้องโถง จวบจนถึงข้างเก้าอี้ปูหนังเสือได้ม่านแพร เชิญคนทั้งสี่แยกย้ายนั่งประจำโต๊ะ

เหลียวดูคนทั้งสี่ เห็นคนนำหน้าเป็นหลวงจีนชราคิ้วขาว มือถือไม้เท้าพระธรรม เค้าหน้าเมตตาการุณย์ ดูท่าไม่มีอายุร้อยพรรษาก็ต้องมีเก้าสิบพรรษา คนที่สองเป็นนักพรตอายุเจ็ดสิบเศษ ใบหน้าดำมะเมื่อม สองตาคล้ายลืมคล้ายหลับ สารรูปซอมซ่อยิ่ง

หนึ่งหลวงจีนหนึ่งพรตนี้ มีโฉมหน้าแตกต่างกันดุจฟ้ากับดิน หลวงจีนชราเคร่งขรึมทรงอำนาจ มองปราดเดียวก็ทราบเป็นบรรพชิตสูงส่ง นักพรตนั้นกลับคล้ายพรตที่เขียนยันต์หลอกลวงคน ขอบริจาคทรัพย์ตามบ้านช่อง ไม่ทราบไฉนเป็นหนึ่งใน "สี่เจ้าสำนักใหญ่ ?"

คนที่สามเป็นชายชราท่วงท่าดึกดักเข้มแข็ง มีอายุหกสิบเศษ สองตาเป็นประกายวาววับ ขมับทั้งสองนูนสูง แสดงว่ามีกำลังภายในลึกล้ำ พอเข้าสู่ห้องโถงก็ประสานมืออย่างยิ้มแย้ม ผงกศีรษะกับผู้นี้ ทักทายกับผู้นั้น

ในเจ้าสำนักร้อยกว่าคน ดูท่ามีแปดเก้าสิบคนรู้จักมัน นับว่ามีการคบหาทั่วแผ่นดินจริง ๆ ทุกผู้คนหากมิใช่เรียก "ทึงตั่วเอี้ย" ก็เรียก "ทึงได้เฮียบ" มีแต่ผู้อาวุโสหลายคนค่อยเรียกมันเป็น "กำนิ้มเฮีย" ดังนั้นโอ้วอุยครุ่นคิดขึ้น

"คนผู้นี้คงเป็นกำนิ้มหุยฉิกแซ่ (ฝนชโลมเจ็ดมณฑล--แผลงเป็นเมตตาธรรม) ทึงไผ่ทึงได้เฮียบแล้ว มารดาของอ้วงโกวเนี้ยเคยได้รับการอุปการะจากมัน คนผู้นี้มีชื่อเลื่องลือ เมตตาธรรมเหนือธรรมดา คิดไม่ถึงวันนี้ก็รับการเชื้อเชิญ

จากฮกดังอัน"

แต่เห็นมันไม่นั่งโต๊ะ พอเดินผ่านโต๊ะหนึ่งก็ทักทายกับคนรู้จักหลายประโยค จับมือถือแขนอย่างสนิทสนม พอถึงโต๊ะของโอ้วฮุย ก็ฉุดดึงเจ้าสำนักเห้งเจีย หมัดวานร กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"วานรเฒ่า ท่านก็มาแล้ว ? เฮอะ เฮอะ ไฉนไม่จัดผลท้อ (อาหารโปรดของเห้งเจีย) ไว้บนโต๊ะถาดหนึ่ง ?"

เจ้าสำนักนั้นกลับเคารพยำเกรงต่อมันยิ่ง กล่าวว่า

"ทึงได้เฮียบ ไม่ได้พบท่านผู้เฒ่าเจ็ดปีแล้ว วันเวลาที่ผ่านมาไม่ได้ไปน้อมคำนับท่านผู้เฒ่า ช่างสมควรลงโทษจริง ๆ ท่านผู้เฒ่ายิ่งมายิ่งมีสุขภาพแข็งแรง นับว่าหายากยิ่ง"

ทึงไผ่ยื่นมือตบไหล่มัน ยิ้มพลางถามว่า

"ลูกวานรหลานวานรในถ้ำจุ้ยเนี้ยมดั่งภูเขาฮวยก้วยซัว (สถานจำศีลภาวนาของเห้งเจีย) ของท่าน ล้วนปลอดภัยดีกระมัง ?"

"ด้วยบารมีทึงได้เฮียบคุ้มครอง ทั้งหมดล้วนสบายดี"

ทึงไผ่หัวร่อฮาฮา หันไปกล่าวกับกีเฮียวฮงว่า

"กีเล่าซาไม่มาหรือ ?"

กีเฮียวฮงน้อมกายคำนับ กล่าวว่า

"บิดาเราไม่มา ท่านผู้เฒ่านึกถึงทึงได้เฮียบเสมอ มักบอกว่าหลังจากรับประทานยิ้งเซียมเอี้ยงยังอี้ (ยาเม็ดโสมบำรุงโฉม) ที่ทึงได้เฮียบประทานให้ มีอารมณ์แจ่มใสมากนัก"

ทึงไผ่กล่าวว่า

"เจ้าพักที่ตึกของฮุ้นซีนึ้ง(องครักษ์แซ่ฮุ้น)หรือ ? วันพรุ่งเราจะส่งให้กับเจ้าอีก"

กีเฮียวฮงน้อมเอวกล่าวขอบคุณ ทึงไผ่ผงกศีรษะต่อโอ้วฮุย เที้ยเล้งซู่และฉัวอุ้ยทั้งสามเดินไปยังโต๊ะอื่น เจ้าสำนักเห้งเจียหมัดวานรกล่าวว่า

"ทึงได้เฮียบฉายาฝนชโลมเจ็ดมณฑล ซึ่งความจริงไหนเลยเพียงเจ็ดมณฑลเท่านั้น เมื่อปีก่อนเราคุ้มกันสินค้าแพรพรรณมูลค่าสิบแปดหมื่นตำลึง สูญหายบนเส้นทางกำเลี้ยง ทั้งครอบครัวร้อนรุ่มจนคิดผูกคอตาย หากมิใช่ทึงได้เฮียบทะยานออกมา ใช้ฝีมือทั้งอ่อนทั้งแข็ง จิ้วจั้วซาโฮ้ว (สามเสือแคว้นจิ้วจั้ว) ไหนเลย

ยินยอมคืนสินค้าที่ปล้นชิงให้ ?"

จากนั้นบอกเล่าเรื่องครั้งกระโน้น จนน้ำลายกระเซ็นซ่าน ที่แท้มันได้รับพระคุณยิ่งใหญ่จากทึงไผ่ พอมีโอกาสก็เผยแพร่คุณความดีของทึงไผ่เป็นการใหญ่ ทึงไผ่ผู้นี้พอเข้าสู่ห้องโถงใหญ่ เฉกเช่น 'แม่ทัพใหญ่เยื้องกราย' สายตาทุกผู้คนล้วนจับจ้องมองมัน สามคนที่เหลือใน 'สี่เจ้าสำนักใหญ่' ล้วนหม่นหมองไร้ประกาย

คนที่สี่แต่งกายเยี่ยงนายทหาร ดูจากหมวกดำแหน่งที่สวมใส่ ในห้องโถงมีนายทหารยศสูงกว่ามันอีก แต่มันฝีเท้าหนักแน่น ท่วงท่าทรงอำนาจ เป็นบุคลิกของปรมาจารย์สำนักหนึ่ง เห็นมันอายุห้าสิบเศษ หน้าสี่เหลี่ยมใบหูใหญ่ สองคิ้วชี้ชัน นั่งโต๊ะที่สี่อย่างเงียบงัน ตระหง่านง้ำปานขุนเขา กับสรรพเสียงรอบกายคล้ายไม่ได้ยินได้เห็น โอ้วฮุยต้องครุ่นคิดขึ้น

"นี่ก็เป็นบุคคลเหนือธรรมดาผู้หนึ่ง"

ตอนแรกที่มันมายังการชุมนุมเจ้าสำนัก บังเกิดความฮึกหาญเต็มอก ไม่เห็นผู้ใดอยู่ในสายตา รอจนเห็นสี่เจ้าสำนักนี้ ถึงกับบังเกิดจิตระย่นย่อ ครุ่นคิดขึ้น

"ไม่ว่าผู้หนึ่งผู้ใดในทึงไผ่เฮียบและนายทหารนี้ เราไม่แน่นักว่าจะต้านทานได้ หลวงจีนและนักพรตนั้นยังถูกจัดอยู่หน้ามันทั้งสอง ย่อมมิใช่ชนชั้นธรรมดา วันนี้ไม่อาจเปิดเผยศักดิ์ศรีแท้จริงเด็ดขาด ไม่เช่นนั้นเพียงหลวงจีน นักพรต วีรบุรุษนายทหารทั้งสี่นี้เข้ามาโดยพร้อมเพรียง ก็สามารถสยบเรา"

ชั่วครู่ให้หลัง ทึงไผ่ค่อยทักทายกับทุกผู้คนเสร็จสิ้น กลับมาที่นั่งตนเอง ปรากฏผู้เยาว์รุ่นหลังอีกมากหลาย พากันเข้ามาน้อมคำนับมัน

ทึงไผ่มีฐานะร่ำรวย ถือคุณธรรม ชืดชาทรัพย์สิน ศิษย์ที่ติดตามหลังมันพกซองแดงจำนวนมาก ผู้เยาว์รุ่นหลังพอคำนับต่อมัน ก็กำนัลให้สี่ตำลึงเป็นของขวัญพบหน้า วุ่นวายอีกครู่ใหญ่ค่อยสงบลง ได้ยินนายทหารผู้หนึ่งตวาดสั่งว่า

"รินสุรา"

บ่าวไพร่ที่ถือป้านสุราอยู่ตามโต๊ะต่าง ๆ รินสุราให้กับทุกผู้คน นายทหารนั้นชูจอกขึ้น กล่าวเสียงกังวาน

"เจ้าสำนักผู้อาวุโสทุกท่านดั้นด้นเดินทางมายังนครหลวง ฮกได้ส่วยยินดีต้อนรับ ตอนนี้ผู้น้องคารวะท่านทั้งหลายก่อนจอกหนึ่ง รอสักครู่ฮกได้ส่วยมาคารวะสุราท่านทั้งหลายด้วยตนเอง"

พลางยกจอกดื่มสุราหมดสิ้น ทุกผู้คนก็ดื่มตาม นายทหารนั้นกล่าวอีกว่า

"ที่มาในวันนี้ล้วนเป็นนักสู้ผู้กล้าในยุทธจักร นับแต่โบราณกาลมา ไม่เคยมีการชุมนุมยิ่งใหญ่ปานนี้ ที่ยกได้ส่วยปลาบปลื้มปีติที่สุดคือ กลับเชิญสี่เจ้าสำนักใหญ่ให้เกียรติมาโดยพร้อมเพรียง ตอนนี้ขอแนะนำต่อท่านทั้งหลาย"

มันชี้มือไปยังหลวงจีนชราคิ้วขาว กล่าวว่า

"ท่านนี้คือเจ้าอาวาสวัดเสียวลิ้มยี่ภูเขาซงซัวได้ตี่เซียงซือ พันปีมานี้สำนักเสียวลิ้มนับเป็นต้นกำเนิดของวิชาบู๊ทั้งแผ่นดิน การชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดินในวันนี้ ย่อมสมควรน้อมเชิญได้ตี่เซียงซือนั่งโต๊ะแรก"

เหล่าผู้กล้าปรบมือโดยพร้อมเพรียง สำนักเสียวลิ้มแตกแยกสาขาออกไปจำนวนมาก ค่ายสำนักในการชุมนุมวันนี้ หนึ่งในสามสืบต้นตอจากเสียวลิ้ม ทุกผู้คนเห็นนายทหารนั้นให้การยกย่องบรรพชิตเสียวลิ้มยี่ล้วนปีติยินดียิ่ง

นายทหารนั้น ชี้มือไปยังนักพรตที่โต๊ะที่สอง กล่าวว่า

"นอกจากสำนักเสียวลิ้ม ต้องนับสำนักบู๊ตึง ท่านนี้เป็นเจ้าอารามไท้ฮั้วเก็งภูเขาบู๊ตึงซัวบ้อแซจื้อเต้าเจี้ยง"

สำนักบู๊ตึงมีชื่อเสียงเกริกไกร เป็นต้นกำเนิดของวิชาหมัดกระบี่กำลังภายใน เหล่าผู้กล้าเห็นนักพรตนี้ท่าทีซีดเซียว มีรูปโฉมธรรมดา ล้วนลอบประหลาดใจ ผู้อาวุโสที่มีภูมิรอบรู้กว้างขวางล้วนครุ่นคิด

"หลังจากที่เจ้าสำนักบู๊ตึงเบ๊เง็กถึงแก่อสัญกรรม ยอดฝีมือบู๊ตึงฮ้วยพ่วงกัว (ตุลาการอัคคี) เตียเจียวเต้งก็เสียชีวิตที่ซิงเกียงเมื่อสิบปีก่อน ไม่เคยได้ยินว่าสำนักบู๊ตึงแต่งตั้งผู้ใดเป็นเจ้าสำนัก ชื่อเจ้าอารามไท้ฮั้วเก็งบ้อแซจื้อ ก็ไม่เคยได้ยินมา"

คนที่สามทึงไผ่ทึงได้เฮียบ มีชื่อกระเดื่องดัง ไม่จำเป็นต้องให้มันแนะนำ แต่นายทหารนั้นยังกล่าวว่า

"ฝนซโลมเจ็ดมณฑลทึงได้เฮียบท่านนี้ เป็นเจ้าสำนักซาใช้เกี่ยม (กระบี่ใดรปัญญา) ทึงได้เฮียบมีชื่อสะท้านแผ่นดิน เมตตาธรรมครอบคลุมไพศาล ไม่มีผู้ใดไม่ทราบ ไม่ต้องให้ผู้น้องเปลืองคารมมากความแล้ว"

ทุกผู้คนส่งเสียงสนับสนุนโดยพร้อมเพรียง สภาพเช่นนี้แม้แตกต่างจากตอนแนะนำบ้อแซจื้อ ต่อให้เจ้าอาวาสเสียวลิ้มยี่ได้ตี่เซียงซือก็สู้ไม่ได้ ยามนั้นโอ้วฮุยได้ยินชายชราที่โต๊ะข้างเคียงผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ในยุทธจักร บ้างเป็นสำนักหนุนส่งคน บ้างเป็นคนหนุนส่งสำนัก เต้าเจี้ยงแซอะไรนั่นเพียงเพราะเป็นเจ้าอารามไท้ฮั้วเก็งภูเขาบู๊ตึง จึงนับเป็นหนึ่งในสี่เจ้าสำนักใหญ่ ไม่แน่นักว่ามีความสามารถแท้จริงใด สำหรับสำนักกระบี่ไตรปัญญาหากมิใช่ปรากฏยอดคนเช่นทึงได้เฮียบ จะได้ตำแหน่งใดในยุทธจักร ?"

ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งกล่าวเสริมขึ้น

"ซือเจ็กกล่าวถูกต้อง"

โอ้วฮุยพอฟัง ก็ลอบผงกศีรษะ

ทั้งหมดวุ่นวายอยู่ครู่หนึ่ง สายตาล้วนจ้องจับไปยังนายทหารที่นั่งประจำโต๊ะที่สี่ นายทหารที่ขานชื่อแนะนำกล่าวว่า

"ท่านผู้นี้เป็นผู้กล้าหาญของแมนจูเรียเรา เรียกว่าไฮ้ลั้งเปียกไฮ้ตั่วนั้งเป็นผู้ช่วยหัวหน้ากรมทหารกล้า ดำรงตำแหน่งเจ้าสำนักเฮ็กเล้งมึ้ง (สำนักมังกรดำ) แคว้นเลี่ยวตัง"

ตำแหน่งทหารของไฮ้ลั้งเปียกต่ำกว่ามัน ขณะที่นายทหารนั้นกล่าวแนะนำตัวไฮ้ลั้งเปียกต้องผุดลุกขึ้นยืนสำรวม ชายชราที่ข้างโต๊ะโอ้วฮุยซุบซิบกับคนโต๊ะเดียวกันว่า

"คนผู้นี้ยกย่องค่ายสำนักตนเองไปแล้ว เฮอะ เฮอะ สำนักมังกรดำแห่งเลี่ยวตังไร้ชื่อเสียงเรียงนามในยุทธจักร ไหนเลยอยู่ในสี่สำนักใหญ่ได้ ? เพียงแต่สี่สำนักใหญ่ หากเป็นชาวฮั่นทั้งสิ้นไม่ได้สอดแทรกชาวแมนจูคนหนึ่ง เป็นที่เสื่อมเสียหน้าของฮกได้ส่วย ไฮ้ตั่วนั้งผู้นี้อย่างมากมีกำลังป่าเถื่อนอยู่หลายร้อยชั่งไหนเลยเปรียบกับยอดฝีมือค่ายสำนักตงง้วนได้ ?"

ชายฉกรรจ์นั้นกล่าวว่า

"ซือเจ็กกล่าวถูกต้อง"

ครั้งนี้โอ้วฮุยกลับไม่เห็นพ้องด้วย ครุ่นคิดขึ้น

"ท่านอย่าได้ดูแคลนนักบู๊ชาวแมนจูผู้นี้ คนผู้นี้ง่ำประกายมิดชิด ทีทาสุขุมหนักแน่น เกรงว่าเข้มแข็งกว่าเฒ่าโสโครกท่านมากนัก"

สี่เจ้าสำนักทยอยผุดลุกขึ้น คารวะสุราต่อเหล่าผู้กล้า กล่าววาจาถ่อมตนคนละหลายคำ ได้ดีเชี่ยงซือมีบุคลิกภาพสูงส่ง เป็นแบบฉบับของผู้นำ ทึงไผ่มากอารมณ์ขัน กล่าวเพียงเจ็ดแปดประโยคก็ก่อกวนทั้งหมดหัวร่อครืนสามครั้ง

บ้อแชจื้อและไฮ้ลั้งเปียกล้วนไม่ช่างเจรจา บ้อแชจื้อกล่าวสำเนียงพื้นเมืองโอ้วปัก สุ้มเสียงแหลมเล็ก มีผู้คนกว่าครึ่งไม่เข้าใจมันกล่าวว่ากระไร

โอ้วฮุยลอบสงสัยใจ ครุ่นคิดขึ้น

"เต้าเจี้ยงผู้นี้สุ้มเสียงอ่อนล้า ไฉนเป็นเจ้าสำนักบู๊ตึง ? คาดว่ามันแม้มีฝีมือต่ำต้อย แต่สูงด้วยวัยวุฒิและคุณวุฒิ ทั้งมีมนุษยสัมพันธ์ จึงได้รับการสนับสนุนจากศิษย์ทั้งหมด"

ครั้นแล้ว คนครัวส่งอาหารมา ฮกไต้ส่วยเลี้ยงแขก ย่อมผิดแผกจากธรรมดา เพียงสุราจอหงวนอั้งยี่สิบปี ก็เป็นสุราเลิศรสที่ยากยิ่งจะลิ้มได้

โอ้วฮุยสุราถึงคว่ำจอก อึดใจเดียวดื่มยี่สิบกว่าจอก เที้ยเล้งซู่เห็นมันนิยมสุราปานนี้ เพียงเม้มปากหัวร่อ บางครั้งเหลียวมองหงส์เทียนน้ำแวบหนึ่ง เกรงว่ามันหลบหนีจนไร้ร่องรอย รับประทานอาหารเจ็ดแปดอย่าง พลันได้ยินเหล่าทหารร้องเสียงกระหึ่มว่า

"ฮกไต้ส่วยมาถึง"

ได้ยินเสียงร้องขานหลายครา นายทหารในห้องโถงทั้งหมดพากันลุกจากโต๊ะยืนสำรวม พริบตานั้น ทุกผู้คนคล้ายกลับกลายเป็นรูปปั้นศิลา ไม่ขยับเคลื่อนไหวแม้แต่น้อย

เจ้าสำนักทุกค่ายสำนักล้วนเป็นชาวยุทธจักร ไม่เคยเห็นวินัยทหารเข้มงวดปานนี้ ล้วนใจหายวาบ ผุดลุกขึ้นประปราย ได้ยินเสียงรองเท้าหนังสวบสาบ คนหลายคนเดินเข้าห้องโถง นายทหารทั้งหมดกล่าวโดยพร้อมเพรียง

"น้อมพบได้ส่วย (แม่ทัพ)"

พลางคุกเข่าลงข้างหนึ่ง ฮกดังอันโบกมือกล่าวว่า

"ไม่ต้อง ลุกขึ้น"

นายทหารทั้งหมดกล่าวขอบคุณได้ส่วย พากันผุดลุกขึ้น โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"ฮกดังอันปกครองทหารโดยเข้มงวด ไม่ใช่ชนชั้นธรรมดา มันออกศึกหลายครา ล้วนประสบชัยอย่างงดงาม"

เห็นมันน่าระรื่นแจ่มใส สีหน้าปีติยินดียิ่ง ต้องครุ่นคิดสืบต่อ

"คนผู้นี้ไม่มีหัวใจ บุตรทั้งสองถูกชิงตัวไป กลับไม่นำพาปรารมภ์"

ฮกดังอันสั่งคนรินสุราจอกหนึ่ง กล่าวว่า

"นักบู๊ทั้งหลายที่มายังนครหลวง เราขอรับขวัญทุกท่าน เชิญดื่ม"

พลางชูจอกดื่มหมดสิ้น เหล่าผู้กล้าก็คว่ำจอกโดยพร้อมเพรียง ครั้งนี้โอ้วฮุยเพียงยกจอกสุราแตะกับริมฝีปาก หาได้ดื่มสุราไม่ มันเคียดแค้นต่อความอำมหิตของฮกดังอัน แม้ทราบมารดาแพร่พิษต่อเบ๊ชุนฮวย กลับไม่ช่วยเหลือ ดังนั้นไม่ยอมคว่ำจอกกับฮกดังอัน

ฮกดังอันกล่าวว่า

"การชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดินของพวกเราครั้งนี้ ฮ่องเต้ก็ทรงทราบแล้ว เมื่อครู่พระองค์ทรงเบิกตัวเราเข้าเฝ้า พระราชทานถ้วยยี่สิบสี่ใบ ทรงบัญชาเราพระราชทานแก่เจ้าสำนักทั้งยี่สิบสี่ท่าน"

พลางโบกมือวูบ ปรากฏผู้คนประคองกล่องแพรมาสามใบ ปูแพรต่วนลงบนโต๊ะ หยิบฉวยถ้วยออกจากกล่อง

เห็นที่บรรจุในกล่องใบแรกเป็นถ้วยหยกแปดใบ ในกล่องใบที่สองเป็นถ้วยทองแปดใบ ที่หยิบฉวยออกจากกล่องใบที่สามเป็นถ้วยเงินแปดใบ เรียงเป็นสามแถววางอยู่บนโต๊ะ ประกายหยกนวลใย ทองคำเหลืองอร่าม เปลวเงินยวงสกาวสุกใส บนถ้วยสลักเด็มไปด้วยลวดลาย มองแต่ไกลรู้สึกประณีตงดงามยิ่ง ศิลปกรรมของนายช่างวังหลวง นับว่าเหนือธรรมดาจริง ๆ

ฮกดังอันกล่าวว่า

"ที่สลักบนจอกหยกเป็นรูปมังกรขนด เรียกว่าถ้วยมังกรหยก ถือว่ามีค่าที่สุด ที่สลักบนจอกทองเป็นรูปหงส์บิน เรียกว่าถ้วยหงส์ทอง ที่สลักบนจอกเงินเป็นรูปปลาโลดละลิ่ว เรียกว่าถ้วยปลาเงิน"

ทุกผู้คนมองดูถ้วยพระราชทานทั้งยี่สิบสี่ใบ ล้วนครุ่นคิด

"เจ้าสำนักที่เข้าร่วมการชุมนุมมีทั้งสิ้นร้อยกว่าคน ถ้วยพระราชทานมีเพียงยี่สิบสี่ใบ จะพระราชทานแก่ผู้ใด ? หรือใช้วิธีจับฉลาก ? อีกประการถ้วยมังกรหยกมีค่ากว่าถ้วยปลาเงินมากนัก จะให้ผู้ใดได้ถ้วยหยก ผู้ใดได้ถ้วยเงิน ?"

เห็นฮกดังอันหยิบฉวยถ้วยมังกรหยกสี่ใบ ส่งไปยังโต๊ะของสี่เจ้าสำนักใหญ่ คนละใบด้วยตนเอง กล่าวว่า

"เจ้าสำนักทั้งสี่เป็นผู้นำบู๊ลิ้ม ทุกผู้คนรับถ้วยมังกรหยกใบหนึ่ง"

ได้ตี่เซี่ยงซือและพวกทั้งสี่ พากันน้อมกายกล่าวขอบคุณ ฮกดังอันกล่าวอีกว่า

"ที่นี้ยังเหลือถ้วยพระราชทานยี่สิบใบ เราต้องให้ท่านทั้งหลายสำแดงยอดวิชา สี่ท่านที่มีฝีมือกล้าแข็งที่สุด ได้ถ้วยหยกสี่ใบ รวมกับสำนักเสียวลิ้มบู๊ตึง กระบี่ไดรปัญญา มังกรดำเป็นเง็กเล้งโป๊ยมึ้ง (แปดสำนักมังกรหยก) ถือเป็นสำนักใหญ่ชั้นที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน เจ้าสำนักรองลงไปอีกแปดท่านได้ถ้วยทองนับเป็นกิมหงส์โป๊ยมึ้ง (แปดสำนักหงส์ทอง) รองลงไปอีกแปดท่านได้ถ้วยเงินนับเป็นงิ้นลี้โป๊ยมึ้ง (แปดสำนักปลาเงิน) นับแต่นี้ทุกค่ายสำนักจัดอันดับชั้น ในยุทธจักรจะลดทอนกรณีพิพาทมากหลาย สำหรับได้ตี่เซี่ยงซือ บ้อแชจื้อเต้าเจี้ยงทึงได้เฮียบ ผู้ช่วยไฮ้ ทั้งสี่เป็นกรรมการตัดสิน ความสูงต่ำของฝีมือ ท่านทั้งหลายมีข้อเสนอเป็นอื่นหรือไม่ ?"

เจ้าสำนักที่มีประสบการณ์กว้างขว้างล้วนครุ่นคิดขึ้น

"นี่ไหนเลยเป็นการลดทอนกรณีพิพาท ? ทุกค่ายสำนักพอจัดอันดับชั้นในยุทธจักรจะเกิดเภทภัยไม่สิ้นสุด ท่านช่วงเราชิงถ้วยพระราชทานทั้งยี่สิบสี่ใบนับแต่นี้ชาวยุทธจักรต่อสู้ชิงดีชิงเด่นประหัตประหารกันเอง ก่อเกิดเป็นเงาดาบประกายโลหิต ไม่มีวันสงบสุขได้อีก"

แต่ฮกได้ส่วยเมื่อกล่าวเช่นนี้ มีผู้ใดกล้าเห็นเป็นอื่น ? ย่อมมีคนส่งเสียงสนับสนุน โห่ร้องชมเชย ฮกดังอันกล่าวอีกว่า

"ที่ได้รับถ้วยพระราชทานทั้งยี่สิบสี่ใบ ย่อมต้องรักษาดูแลให้ดี หากถูกค่ายสำนักอื่นชิงไป ขโมยไป อย่างนั้นแปดสำนักมังกรหยก แปดสำนักหงส์ทองแปดสำนักปลาเงิน ก็ผิดแผกจากที่กำหนดในวันนี้แล้ว"

คำพูดนี้กล่าวชัดแจ้งกว่าเดิม แต่ยังมีนักบู๊หัวร่อคล้อยตามไม่น้อย

โอ้วฮยพอฟังวาจาฮกดังอัน หวนนึกถึงคำกล่าวของอ้วงจี่อี เกี่ยวกับจิตเจตนาที่มันจัดการชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดิน ต้องครุ่นคิดขึ้น

"ตอนแรกเรายังเข้าใจว่า ฮกดังอันเพียงคิดเกลี้ยกล่อมนักสู้ผู้กล้าทั้งแผ่นดินรับไว้เป็นพวก มิคาดจิตเจตนาของมันชั่วร้ายอำมหิตกว่ามากนัก มันมีเจตนาจุดชนวนพิพาทระหว่างค่ายสำนักในยุทธจักรขึ้น ให้ผู้ฝึกวิชาบู๊ประหัตประหารกันเองเพราะชื่อเสียงจอมปลอม ไม่มีกำลังไปล้มล้างราชวงศ์เช็งอีก"

ขบคิดถึงตอนนี้ เห็นเที้ยเล้งซู่ยื่นนิ้วชี้จุ่มน้ำชาเขียนคำ "ยี่" (สอง) บนโต๊ะ

จากนั้นเขียนคำ "ท้อ" (ผลท้อ) หลังจากเขียนเสร็จก็ลบทิ้ง

โอ้วฮุยผงกศีรษะ มันเคยได้ยินผู้คนเล่านิทานเรื่องสองผลท้อฆ่าสามนักสู้มา ครุ่นคิดขึ้น

"เมื่อสมัยโบราณ อันเอ็ง (บุคคลสมัยเลียดก๊ก) ดำเนินอุบายสองผลท้อสังหารสามนักสู้ เพียงใช้ผลท้อสองผล ก็กระตุ้นให้นักสู้อันเหี้ยมหาญสามคนฆ่าฟันกันเองจนตาย วันนี้ฮกดังอันคิดเลียนเยี่ยงอันเอ็ง เพียงแต่มันวางแผนการใหญ่กว่ามากนัก คิดใช้ถ้วยยี่สิบสี่ใบทำร้ายจอมยุทธทั้งแผ่นดิน"

มันกวาดตามองรอบข้าง เห็นนักบู๊หนุ่มฉกรรจ์ล้วนกระดือรือร้นคึกคักรุ่มร้อนใคร่แสดงฝีมือ แต่มีเจ้าสำนักวัยกลางคนและวัยชราไม่น้อยแสดงท่าทีไม่เห็นด้วย คาดว่าคงฉุกคิดว่า การชิงถ้วยเป็นชนวนเภทภัยไม่น้อย

ยามนั้น ทุกผู้คนในห้องโถงวิพากษ์วิจารณ์ดังสับสน ยากยิ่งจะแยกแยะได้ ได้ยินโต๊ะข้างเคียงมีคนกล่าวว่า

"เฮ้งเล่าเอี้ยจือ สำนักซิ้งคุ้งมึ้ง (หมัดเทพยดา) ของท่านมีฝีมือเลอเลิศ น้อยคนที่ด้านดิด ต้องชิงถ้วยมังกรหยกได้แน่นอน"

ชายชราแซ่เฮ้งนั้นถ่อมตนว่า

"ถ้วยมังกรหยกไม่กล้าคิดหวัง หากสามารถครอบครองถ้วยหงส์ทองกลับบ้านไปใบหนึ่ง ก็มีคำว่ากล่าวกับเด็กทั้งหลายได้แล้ว"

มีคนผู้หนึ่งแค่นหัวร่อเบา ๆ กล่าวว่า

"เกรงว่ากระทั่งถ้วยปลาเงินยังกระทบไม่ถูก ก็ตกรอบไป"

ชายชราแซ่เฮ้งถลึงตาใส่ คนกล่าวเหน็บแนมกลับไม่แยแสสนใจ พลันได้ยินนายทหารข้างกายฮกดังอันปรบมือสามครา กล่าวว่า

"ท่านทั้งหลายเงียบสักครู่ ฮกได้ส่วยยังมีคำพูดจะกล่าว"

สรรพเสียงในห้องโถงค่อย ๆ สงบลง ฮกดังอันกล่าวว่า

"ท่านทั้งหลายดื่มอีกหลายจอก รอจนอิ่มหนำสำราญค่อยแสดงยอดวิชาสำหรับวิธีการประลอง โปรดฟังอันที้ก๊ก (จเรทหารแซ่อัน) กล่าวสักครา"

อันที้ก๊กที่ยืนอยู่ข้างกายมันเอวหยาบใหญ่ เค้าหน้าองอาจ กล่าวเสริมว่า

"ท่านทั้งหลายเชิญดื่มกินอย่างเต็มที่ รอจนงานเลี้ยงเลิกรา ผู้น้องค่อยอธิบายต่อท่านทั้งหลาย เชิญ เชิญ ผู้น้องขอคารวะท่านทั้งหลายจอกหนึ่ง"

พลางรินสุราลงในจอกใหญ่ ดื่มรวดเดียวหมดสิ้น เหล่าผู้กล้าล้วนเป็นผู้นิยมสุรา แต่ยามนี้หวนนึกถึงหลังอาหารจะมีการต่อสู้ ส่วนใหญ่ไม่กล้าดื่มมาก เพียงยกจอกแตะกับมุมปาก ก็วางจอกสุราลง

โต๊ะสุราอาหารโอชะยิ่ง แต่ทุกผู้คนมีเรื่องห่วงพะวง ไม่มีกะใจลิ้มรสอาหาร เพียงแต่หวนนึกถึง รอสักครู่ต้องลงมือ มิอาจไม่รับประทานอิ่มหนำ ดังนั้นนักบู๊เก้าในสิบไม่เมามาย แต่รับประทานจนอิ่มหนำ

รอจนงานเลี้ยงเลิกรา อันที้ติกปรบมือสามครา บ่าวไพร่ในวังเจ้าจัดตั้งเก้าอี้นวมที่กลางห้องโถงแปดตัว ส่วนห้องโถงด้านตะวันออก และห้องโถงด้านตะวันตกจัดตั้งเก้าอี้นวมอีกฟากละแปดตัว เก้าอี้นวมที่กึ่งกลางห้องโถงปูเบาะแพรสีแดงปักลายทอง เก้าอี้บนห้องโถงตะวันออกปูเบาะแพรสีเขียว เก้าอี้บนห้องโถงตะวันตกปูเบาะแพรสีขาว จากนั้น องครักษ์สามคนประคองถ้วยมังกรหยก ถ้วยหงส์ทอง ถ้วยปลาเงินแยกย้ายจัดวางบนโต๊ะเตี้ยที่กึ่งกลางห้องโถง และห้องโถงตะวันออกตะวันตก

อันที้ติกเห็นจัดการเสร็จสิ้น จึงกล่าวเสียงกังวาน

"พวกเราวันนี้ประลองยุทธดบหาสหาย ขอให้จี้ถึงก็หยุดยั้ง ไม่ว่าผู้ใดไม่มีความแค้นกับผู้ใด ทางที่ประเสริฐอย่าได้ทำร้ายคนหลั่งโลหิต แต่ระหว่างการประลอง ดาบกระบี่ไร้นัยน์ตา ยากประกันว่าไม่มีการพลั้งมือ ฮกได้ส่วยสั่งไว้ที่รับบาดเจ็บสถานเบาจ่ายค่ายาห้าสิบตำลึง ที่บาดเจ็บสาหัสจ่ายสามร้อยตำลึง ที่เพลี่ยงพล้ำเสียชีวิต จ่ายค่าทำขวัญแก่ครอบครัวห้าร้อยตำลึง ผู้ที่พลั้งมือทำร้ายคนไม่ต้องรับผิดชอบ"

ทุกผู้คนพอฟังล้วนใจหายวูบ ครุ่นคิดขึ้น

"นี่มิใช่ให้พวกเราเสี่ยงชีวิตหรือ ?"

อันที้ติกหยุดเล็กน้อย กล่าวอีกว่า

"ตอนนี้การประลองเริ่มขึ้น เชิญสี่เจ้าสำนักใหญ่นั่งประจำที่"

องครักษ์สี่คนเดินถึงเบื้องหน้าได้ตี่เซี่ยงซือ บ้อแซจื้อ ทึงไผ่ ไฮ้ลั้งเปียก ชักนำทั้งสี่ถึงเก้าอี้นวมกึ่งกลางห้องโถงนั่งลง เก้าอี้แปดตัวมีคนนั่งสี่คน สองฟากข้างล้วนเว้นที่ว่างข้างละสองตัว

อันที้ติกยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ตอนนี้ขอเชิญเจ้าสำนักทุกค่ายสำนักแสดงยอดวิชาต่อหน้าฮกได้ส่วย ท่านใดมั่นใจว่าสามารถได้ถ้วยปลาเงิน เชิญนั่งที่ห้องโถงตะวันตก มั่นใจว่าได้ถ้วยหงส์ทอง เชิญนั่งที่ห้องโถงตะวันออก หากเชื่อมั่นว่ามีฝีมือเลอเลิศ สามารถนั่งเคียงคู่กับสี่เจ้าสำนักใหญ่ เชิญนั่งที่กึ่งกลางห้องโถง หลังจากที่เจ้าสำนักทั้งยี่สิบท่านนั่งประจำที่ เจ้าสำนักใดไม่ยินยอม สามารถท้าสู้กับที่นั่งอยู่ ผู้แพ้ต้องถอนตัว ผู้ชนะได้นั่งที่ จวบจนไม่มีผู้ใดออกมาท้าสู้ ท่านทั้งหลายเห็นวิธีนี้เหมาะสมหรือไม่ ?"

ทุกผู้คนครุ่นคิดขึ้น

"นี่มิใช่จัดเวทีลุยไถขึ้นยี่สิบแห่งหรือ ?"

แม้รู้สึกระหว่างตะลุมบอนหมู่ ต้องมีผู้รับบาดเจ็บล้มตายมากหลาย แต่ผู้เข้มแข็งประสบชัย กลับยุติธรรมสมเหตุผล นักบู๊ส่วนใหญ่ร้องสนับสนุน หามีคนร้องคัดค้านไม่

ยามนี้ ฮกดังอันนั่งบนเก้าอี้ใหญ่ทางซ้ายสุดตัวหนึ่ง สองฟากข้างยืนไว้ด้วยองครักษ์ยอดฝีมือสิบหกคน จิวทิเจียวและเฮ้งเกี่ยมเอ็งล้วนอยู่ในจำนวนนั้น คุ้มครองป้องกันอย่างแข็งขัน เกรงว่าในนักบู๊มีคนร้ายปะปนอยู่

เที้ยเล้งซู่ยื่นศอกกระทบแขนโอ้วฮุยเบา ๆ บุ้ยปากไปด้านข้าง โอ้วฮุยกวาดมองตามสายตาของนาง เห็นมุมห้องยืนเรียงรายด้วยองครักษ์ถืออาวุธครบมือ ดูท่ามาตรการป้องกันในวังฮกดังอันวันนี้ น่ากลัวยังแข็งขันกว่าในวังหลวง รอบวังย่อมกระจายเต็มไปด้วยทหารกล้าเช่นกัน โอ้วฮุยต้องครุ่นคิดขึ้น

"วันนี้สามารถเสาะพบร่องรอยโจรร้ายหงส์เทียนน้ำ นับว่าสมมาดปรารถนา ไม่ว่าอย่างไรไม่อาจเปิดเผยร่องรอย ไม่เช่นนั้นเกรงว่าชีวิตยากรักษา รอสักครู่หากสามารถชิงถ้วยปลาเงินให้กับสำนักหมัดเรืองโรจน์ใบหนึ่ง นับเป็นการตอบแทนกีเฮียแล้ว เพียงแต่เราบิ่งลงมือสายยิ่งดี จะได้ไม่เป็นที่สะดุดตา"

ในใจมันครุ่นคิดเช่นนี้ ผู้อื่นก็มีความคิดดุจเดียวกัน เพียงแต่ที่โอ้วฮุยเกรงกลัวคือ ทุกผู้คนเห็นคราบปลอมแปลงของมัน นักบู๊ที่หลงเหลือกลับภาวนาให้ผู้อื่นต่อสู้จนสิ้นเรี่ยวแรง ตนเองลงมือเป็นคนสุดท้ายจะได้ตักตวงผลประโยชน์

ดังนั้นอันทีต๊กกล่าว "เชิญท่านทั้งหลายนั่งประจำที่" อยู่หลายเที่ยว เก้าอี้ยี่สิบตัวนั้นกลับว่างเปล่า ไม่มีคนนั่งแม้สักตัวเดียว อันทีต๊กฝืนหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านทั้งหลายไฉนเกรงใจปานนี้ ? หรือคิดรอจนผู้อื่นเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าค่อยหากำไร ? นี่หาใช่คุณสมบัติของจอมยุทธไม่"

คำพูดเหล่านี้คล้ายล้อเล่น แท้ที่จริงเปิดโปงความในใจทุกผู้คน กล่าวเป็นเชิงกระตุ้น

จริงดังคาดหมาย มันเพิ่งกล่าวจบ ในกลุ่มคนปรากฏผู้คนสองคนเดินออกมาโดยพร้อมเพรียง นั่งลงบนเก้าอี้กึ่งกลางห้องโถงสองตัว

ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งร่างสูงใหญ่ปานเจดีย์เหล็ก ไม่กล่าวว่ากระไร แต่นั่งจนเก้าอี้นวมไม้จันทน์ม่วงลั่นเอี๊ยดอ๊าด อีกผู้หนึ่งร่างสันทัด ไว้เคราสีเหลืองกระจุกหนึ่ง กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"พี่ท่าน เราทั้งสองถือว่าโยนอิฐชักนำหยก ท่ามกลางยอดฝีมือมากมายปานนี้ หรือยังประคองถ้วยมังกรหยกสองใบกลับบ้านได้ ? ท่านอย่าได้นั่งจนเก้าอี้หัก ต้องรักษาให้ผู้อื่นนั่งด้วย"

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่แค่นเสียงดังเฮอะ ใบหน้าปั้นยากยิ่ง แสดงว่าไม่เห็นด้วยกับการล้อเล่นของมัน นายทหารผู้หนึ่งเดินเข้ามา ชี้มือไปยังชายฉกรรจ์นั้น กล่าวว่า

"ท่านนี้เป็นเจ้าสำนักหมัดยี่นึ้งคุ้ง (หมัดยี่นึ้ง ยี่นึ้งเป็นตัวละครในเทพนิยายห้องสิน มีตาสามตา) อึ้งฮีจักอึ้งเล่าซือ"

ชี้มือไปยังคนเคราเหลือง กล่าวต่อ

"ท่านนี้เป็นเจ้าสำนักหมัดอี้แช (อี้แชเป็นหนึ่งในเหล่าผู้ยิ่งใหญ่แห่งเขาเหลียงซาน) อาวเอี้ยงกงเจ่งอาวเอี้ยงเล่าซือ"

โอ้วฮุยได้ยินชายชราที่โต๊ะข้างนั้นกล่าวเบา ๆ

"วิเศษแท้ กระทั่งโชยลี้ตักเกี้ยเฮียบ (ผู้กล้าโดดเดี่ยวท่องพันลี้) อาวเอี้ยงกงเจ่งกลับคิดชิงถ้วยมังกรหยกด้วย"

โอ้วฮุยสะท้านใจเล็กน้อย ที่แท้อาวเอี้ยงกงเจ่งตั้งฉายาตนเองเป็นผู้กล้าโดดเดี่ยวท่องพันลี้ แท้ที่จริงเป็นมหาโจร โอ้วฮุยก็เคยได้ยินชื่อมัน

คนทั้งสองพอนั่งลง ปรากฏนักพรตคนหนึ่งติดตามไปนั่งลง นั่นเป็นเจ้าสำนักคุนลุ้นตอ (ดาบคุนลุ้น) ไซเส้งเต้าหยิน เห็นมันยิ้มแย้มแจ่มใส ไม่ได้พกอาวุธ คล้ายมีแผนเป็นมั่นเหมาะ สร้างความประหลาดใจแก่ทุกผู้คนยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"นักพรตนี้เป็นเจ้าสำนักดาบคุนลุ้น ไฉนไม่พกดาบ ?"

ทุกผู้คนล้วนเบิกตาดูเก้าอี้ว่างที่หลงเหลืออีกตัวเดียว ไม่ทราบยังมีผู้ใดเสนอหน้าออกมา อันที้ติกกล่าวว่า

"ยังมีถ้วยหยกใบหนึ่ง ไม่มีผู้ใดต้องการหรือ ?"

ได้ยินในกลุ่มคนมีคนผู้หนึ่งร้องว่า

"ตกลง ให้เราปีศาจสุราบรรจุสุราดื่มเถอะ"

ชายฉกรรจ์ผอมสูงผู้หนึ่งโซซัดโซเซออกมา มือหนึ่งถือป้านสุรา มือหนึ่งถือ:ถ้สุรา พอเดินถึงกลางห้องโถงพลันหมุนคว้างสองรอบ ล้มหงายไปด้านหลัง พอดีร่วงลงบนเก้าอี้ว่างตัวนั้น

ในห้องโถงมีคนสายตาคมกล้าไม่น้อย ร้องว่า

"กระบวนท่าเดียกั้วยเล่า (หนึ่งในแปดเซียน) ขี่ลา กลับหัวร่วงฟาดบนสะพานสูงอันยอดเยี่ยม"

ที่แท้คนผู้นี้เป็นเจ้าสำนักจุ่ยโป๊ยเซียน (แปดเซียนเมามาย) โซยปวยกือสือ (บัณฑิตพันจอก) บุ้นจุ่ยอง เห็นมันเสื้อผ้าซอมซ่อ กลิ่นสุราคละคลุ้ง มีทีท่าลึกล้ำสุดหยั่งคาด

อันที้ติกกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก มีเล่าซือท่านใดมั่นใจว่าสามารถเอาชัยผู้หนึ่งผู้ใดในท่านทั้งสี่นี้ เชิญออกมาท้าสู้ ไม่เช่นนั้นสำนักหมัดยี่นึ้ง หมัดอี้แซ ดาบคุนลุ้น แปดเซียนเมามาย จะบรรจุอยู่ในแปดสำนักมังกรหยกแล้ว"

เห็นด้านทิศตะวันออกปรากฏคนผู้หนึ่งสะอึกออกมา ร้องว่า

"ผู้ด่าด้อยจิวลัง ขอสู้ผู้กล้าโดดเดี่ยวท่องพันลี้อาวเอี้ยงเล่าซือ"

คนผู้นี้มีกล้ามเนื้อบึกบึน ร่างเตี้ยล่ำสัน คล้ายวัวดอนตัวหนึ่ง โอ้วฮุยไม่รู้จักชาวยุทธจักรทั่วไป ล้วนพึ่งคำบอกเล่าของชายชรานั้น ดีที่ชายชรานั้นมีภูมิรอบรู้กว้างขวาง ชมชอบอวดภูมิตนเอง ได้ยินมันกล่าวว่า

"จิวเล่าซือท่านนี้เป็นเจ้าสำนักกิมกังคุ้ง (หมัดวชิระ) และเป็นหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเฮงลังเปียเก๊ก เมืองไต้ตั้ง ฟังว่าอาวเอี้ยงกงเจ่งเคยปล้นชิงสินค้าของมัน คนทั้งสองมือริบาดหมาง จิวเล่าซือที่ลงสนาม ไม่แน่นักว่ามีเจตนาอยู่ที่ถ้วยมังกรหยก"

โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"ในยุทธจักรมีบุญคุณความแค้นพัวพัน สมมุติเช่นเรา เที่ยวนี้ล้วนมาเพราะจอมโฉดหงส์เทียนน้ำ ระหว่างสำนักต่าง ๆ เกรงว่ามีบ้างสะสมความแค้นกันหลายร้อยปี หรือจะสูญสิ้นในวันนี้ ?"

นึกถึงตอนนี้ อดกวาดมองหงส์เทียนน้ำแวบหนึ่งมิได้ เห็นมันหมุนกลิ้งลูกกลมเหล็กทั้งสองลูก กลับปราศจากสุ้มเสียง สีหน้าสงบเยือกเย็นยิ่ง

โอ้วฮุยอาละวาดในวังฮกดังอันสองคืน นครหลวงกำลังตรวจค้นเป็นการใหญ่ หงส์เทียนน้ำคาดว่าโอ้วฮุยคงออกจากเมืองแต่แรก ไหนเลยคาดคิดมันขวัญเหล็กกล้าหาญ ปะปนเข้ามาในการชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดินอีก ?

จิวลังพอท้าสู้ อาวเอี้ยงกงเจ่งก็ลุกจากที่นั่ง กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"จิวจงเปียเท้า ระหว่างนี้มีการค้ารุ่งเรืองกระมัง ?"

เมื่อปีก่อนจิวลังคุ้มกันสินค้าเงินแปดหมื่นตำลึงถูกมันปล้นชิงไป ในที่สุดไม่อาจทวงกลับคืน ต้องชดใช้จนหมดตัว ทรัพย์สินที่สะสมไว้เป็นเวลาหลายสิบปีหมดสิ้นในพริบตา ไหนเลยไม่แค้นจนจับจิต ? ดังนั้นไม่กล่าวมากความ จู่โจมออกด้วยท่าซังพีซังซง (ฟาดคู่กระแทกคู่)

อาวเอี้ยงกงเจ่งตอบโต้ด้วยกระบวนท่าในเพลงหมัดอี้แซนามทุกเฮียจ้วงซิง (เปลื้องรองเท้าหมุนตัว) ทั้งสองฝ่ายพลันเปิดฉากต่อสู้กันขึ้น จิวลังฝึกวิชาคงกระพัน กับกระบวนท่าของศัตรูหาหลบหลีกไม่ หัวไหล่ ทรวงอก ถูกต่อยใส่สามหมัดซ้อน ๆ กลับไม่แค่นเสียงแม้สักคำเดียว พลันต่อยหมัดดังหวีด ใช้ออกด้วยกระบวนท่าในหมัดวชิระนามเง่งฮวงพะ (ฟาดด้านลม)

อาวเอี้ยงกงเจ่งยิ้มพลางถลันหลบ ตวัดเท้าเตะใส่ขามัน จิวลังกลิ้งตัวหลบหลีก จากนั้นผุดลุกขึ้น ทั้งสองหักล้างกันสี่ห้าสิบกระบวนท่า จิวลังถูกเตะต่อยสิบกว่าหมัดเท้า พลันถูกต่อยที่จมูกอีกหมัดหนึ่ง เลือดกำเดาไหลออกมา โลหิตชโลมปกเสื้อจนแดงฉาน

อาวเอี้ยงกงเจ่งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"จิวเล่าซือ เราเพียงชิงเงินสินค้าของท่าน ไม่ได้ชิงภรรยาของท่าน หามีความแค้นลึกล้ำใด ยังคงแล้วกันไปเถอะ"

จิวลังไม่กล่าวกระไร โถมเข้าจู่โจม อาวเอี้ยงกงเจ่งถือดีมีตัวเบาแคล่วคล่องเบี่ยงตัวหลบหลีก ปากพูดจายั่วยุ หมายกระตุ้นโทสะฝ่ายตรงข้าม

ระหว่างการต่อสู้ จิวลังถูกเตะใส่ท้องน้อยอีกเท้าหนึ่ง มันใช้มือซ้ายกุมท้องน้อย สีหน้าเปี่ยมแววเจ็บปวด พลันสืบเท้าใช้ออกด้วยท่ากิมเกาคั่วเง็ก (ตะขอทองห้อยแขวน) มือขวากระแทกใส่ทรวงอกศัตรูอย่างถนัดถนี่ ได้ยินเสียงกรอบอาวเอี้ยงกงเจ่งกระดูกซี่โครงหักสะบั้นไปหลายซี่ ส่ายโงนเงน กระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง

อาวเอี้ยงกงเจ่งทราบว่าจิวลังแค้นมันจับจิต พอได้ชัยท่าหนึ่ง ต้องลงมือตามติดด้วยอำมหิต ยามนี้มันไม่มีเรี่ยวแรงต่อต้าน ดังนั้นข่มความเจ็บปวดล่าถอยไป ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ท่านชนะแล้ว..."

จิวลังขณะจะซ้ำเติม ทึงไผ่กล่าวว่า

"จิวเล่าซือ เมื่อพิสูจน์ผลแพ้ชนะ ไม่อาจลงมืออีก ท่านนั่งลงเถอะ"

จิวลังเห็นทึงไผ่ว่ากล่าว ไม่กล้าขัดขืน ประสานมือกล่าวว่า

"ผู้ต่ำต้อยไม่กล้าช่วงชิงถ้วยมังกรหยก"

จากนั้นถอนตัวกลับที่นั่งเดิม

เหล่าผู้กล้าล้วนดูแคลนอาวเกี้ยงกงเจ่ง เห็นจิวลังกัดฟันเอาชัย พากันเข้ามาปลอบโยนถามไถ่ ทางด้านอาวเอี้ยงกงเจ่งมีสีหน้าละอาย แต่ไม่กล้าออกจากวัง มันสำนึกตัวว่ามีคู่แค้นมากหลาย ยามนี้รับบาดเจ็บบอบช้ำ ขอเพียงออกจากวังเจ้าต้องมีคนติดตามมาลงมือ ได้แต่ล้วงยารักษาบอบช้ำรับประทานกับสุรา นั่งแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว

โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"จิวลังผู้นี้ดูเผิน ๆ สัตย์ซื่อโง่งม แท้ที่จริงชาญฉลาด ด้วยพลังฝีมือของมันไม่มีทางได้ถ้วยมังกรหยก พอได้ชัยก็ล่าถอย หมัดวชิระแม้ไม่สามารถจัดอยู่ในแปดสำนักมังกรหยก แต่ในยุทธจักรไม่มีผู้ใดกล้าดูแคลนอีก"

ได้ยินทึงไผ่กล่าวว่า

"จิวเล่าซือเมื่อไม่มีจุดมุ่งหมายอยู่ที่ถ้วยมังกรหยก เป็นผู้ใดต้องการนั่งเก้าอี้ตัวนี้ ?"

เก้าอี้ตัวนี้ได้โดยไม่ต้องต่อสู้ กลับประหยัดเรี่ยวแรง มีคนหมายตาแต่แรก เห็นชายฉกรรจ์สองคนถลันออกซ้ายขวา ชิงกันวิ่งปราดไป มิคาดทั้งสองล้วนมี

สภาวะเร่งร้อน พอวิ่งถึงหน้าเก้าอี้ หัวไหล่ทั้งสองปะทะชนกัน พากันเซถอยไปสองก้าว ได้ยินเสียงหวีด คนผู้หนึ่งมุดออกจากกลุ่มคน ขยับสองแขน ลอยตัวดุจวิหคใหญ่ละลิ่วลงบนเก้าอี้อย่างสวยงาม มันเคลื่อนไหาที่หลังถึงก่อน ชิงล้ำหน้าชายฉกรรจ์ทั้งสอง วิชาตัวเบานี้หมดจดงดงามยิ่ง ในกลุ่มคนพลันบังเกิดเสียงโห่ร้องชมเชยขึ้น

ชายฉกรรจ์ที่ปะทะกันเองทั้งสอง พากันร้อง :

"เป็นท่าน"

พลางจู่โจมใส่มันราวกับนัดแนะกันไว้ คนผู้นั้นนั่งเก้าอี้โดยไม่ลุกขึ้น ตวัดเท้าซ้ายเตะชายฉกรรจ์ทางซ้ายตีลังกาไปท่อดหนึ่ง ยืดมือขวาคว้าคอเสื้อชายฉกรรจ์ทางขวาสลัดเหวี่ยงมันปลิวกระเด็นไป

อันที้ติกไม่รู้จักคนผู้นี้ สืบเท้าไปสองก้าว ถามว่า

"ท่านที่นับถือมีนามสูงส่งว่ากระไร ? เป็นเจ้าสำนักค่ายสำนักใด ?"

คนผู้นั้นไม่ทันตอบคำ ชายฉกรรจ์ที่ถูกเหวี่ยงล้มลงทั้งสองก็ตะกายลุกขึ้น คนหนึ่งร่ำร้อง คนหนึ่งแผดเสียงด่าทอ ควงหมัดต่อยใส่บันอีกครา ฟังจากเสียงร่ำร้องของทั้งสอง คล้ายกับถูกคนผู้นี้กลั่นแกล้งก่อกวนตลอดทาง ได้รับความเจ็บปวดจากมันอยู่ก่อน

คนผู้นั้นยืมกำลังชักนำกำลัง มือซ้ายผลักใส่กลางหลังชายฉกรรจ์ทางซ้าย เท้าขวางอพับขึ้น เตะใส่กันชายฉกรรจ์ทางขวาฉาดหนึ่ง ทั้งสองก็ถลาไปเบื้องหน้าโดยไม่อาจรั้งยั้ง ดีที่ทั้งสองพลิกแพลงสภาวะรวดเร็ว ไม่รอให้ศีรษะปะทะชนกัน มือทั้งสี่ก็ยื่นออกยึดจับไว้ เพียงแต่สภาวะเร่งร้อนเกินไป ในที่สุดสะดุดล้มลงโดยพร้อมเพรียง

ชายฉกรรจ์ทางซ้ายร้องว่า

"ฉี่เล่ายี่ (อันดับสองแซ่ฉี่) หนี้บัญชีระหว่างพวกเราวันหน้าค่อยสะสาง วันนี้เคียงบ่าเคียงไหล่จัดการกับเดียรัจฉานนี้ก่อน แล้วค่อยว่ากล่าว"

ชายฉกรรจ์ทางขวากล่าวว่า

"มิผิด"

กระโดดปราดขึ้น ดึงมีดสั้นจากหว่างเอวเล่มหนึ่ง

โอ้วฮุยได้ยินชายชราที่โต๊ะข้างพึมพำว่า

"ฮวงกังฮู้ (นกเป็ดน้ำพลิกธาร) แห่งอะเฮ้งมึ้ง (สำนักรูปเป็ด) พอเสียชีวิต ศิษย์รับช่วงทั้งสองออก จะใช้การไม่ได้ไปแล้ว"

โอ้วฮุยเห็นชายฉกรรจ์ทั้งสองมีท่าร่างประหลาดพิกล ต้องบังเกิดความสงสัยอยากรู้ เดินเข้าไปประสานมือกล่าวว่า

"ขอถามผู้อาวุโส สองท่านนี้สังกัดสำนักรูปเป็ดหรือ ?"

ชายชรานั้นยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ท่านที่นับถือแปลกหน้ายิ่ง ขอเรียนถามนามสูงส่ง"

โอ้วฮุยไม่ทันตอบคำ ฉั่วอุ้ยก็ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"เราขอแนะนำต่อท่านทั้งสอง ท่านนี้เป็นเจ้าสำนักคนใหม่ของสำนักเรา นามเที้ยเล้งโอ้ว ท่านนี้เป็นเจ้าสำนักโซยแท้คุ้ง (หมัดธาตุแท้) ก๊วยเง็กติ้ง"

ก๊วยเง็กติ้งรู้จักฉั่วอุ้ย ทราบว่าสำนักหมัดเรืองโรจน์มีผู้มีฝีมือดับดั่ง เป็นสำนักใหญ่ฝ่ายเหนือสำนักหนึ่ง รีบผุดลุกขึ้นกล่าวกับโอ้วฮุยว่า

"เที้ยเล่าซือ โต๊ะเรามีเพียงเสี่คน ต้องการนั่งทางนี้หรือไม่ ?"

โอ้วฮุยรับคำ ขอตัวต่อชายชราหน้าวานรแห่งสำนักเห้งเจีย ชักชวนเที้ยเล้งซู่ กีเฮียวฮง ฉั่วอุ้ยทั้งสาม โยกย้ายถ้วยตะเกียบไปยังโต๊ะของก๊วยเง็กติ้ง

หมัดธาตุแท้มีประวัติศาสตร์ยาวนาน ก่อตั้งเมื่อสมัยถัง แต่อาจารย์รุ่นต่าง ๆ ซุกง่ำกระบวนท่าไว้พันปีมานี้ ไม่ปรากฏยอดอัจฉริยะใด ดังนั้นพอถึงราชวงศ์เจ็ง จึงเสื่อมโทรมลง ก๊วยเง็กติ้งสำนึกตัวว่าไม่สามารถชิงชัยกับเจ้าสำนักอื่น เพียงดื่มสุราชมการต่อสู้อยู่ด้านข้าง ยามนี้ได้ยินโอ้วฮุยถามถึง จึงกล่าว

"หมัดรูปเป็ดท่วงท่าไม่น่าดู แต่ท่อนล่างมั่นคง วิชาทางน้ำยอดเยี่ยมเป็นพิเศษ เมื่อตอนนกเป็ดน้ำพลิกธารมีชีวิต นับว่าครองความยิ่งใหญ่แถบแม่น้ำฮ้อเท่า นกเป็ดน้ำพลิกธารพอเสียชีวิต ศิษย์ที่รับช่วงทั้งสอง คนถือมีดสั้นเรียกว่าฉี่แป๊ะทิ้ว คนถือเหล็กเหลี่ยมเจาะเกราะเรียกว่าตั้งเกาปอ ทั้งสองชิงเป็นเจ้าสำนักมาสิบปี ครั้งนี้ยกได้ส่วยจัดการชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดิน สองซือเฮียดี๋กลับบากหน้ามาด้วยกัน"

เห็นฉี่แป๊ะทิ้ว และตั้งเกาปอแยกย้ายถืออาวุธสั้นเล่มหนึ่ง รุกเข้าหาทางซ้ายขวา คนนั่งบนเก้าอี้ยังไม่ลุกขึ้น ด า

"บัดซบ ตอนอยู่ที่เมืองลั้งจิว เราบอกต่อพวกเจ้าอย่างไร ? เรียกพวกเจ้า

อย่าได้ขึ้นนครหลวง พวกเจ้าพานขึ้นมา"

คนผู้นี้ศีรษะแหลมหน้าเล็ก ถือกล้องยาเส้นเล็ก ๆ อันหนึ่ง สูบอึกอึกหลายคำ เหนือริมฝีปากไว้หนวดมุสิกสีเหลืองสองแฉก มีอายุห้าสิบเศษ

อันที้ถูกถามชื่อแซ่สำนักมัน มันล้วนไม่ตอบ ดูจากโอ้วยุยถามก๊วยเง็กตึ้งว่า

"ก๊วยเล่าซือ ผู้อาวุโสท่านนี้เป็นใคร ?"

ก๊วยเง็กตึ้งขมวดคิ้วกล่าวว่า

"นี่...นี่..."

ที่แท้มันก็ไม่รู้จัก ดังนั้นอดมีสีหน้ากระดากมิได้ ได้ยินชายชราสูบกล้องยาเส้นแผดด่าว่า

"ตัวสารเลว หากมิใช่เห็นแก่หน้านกเป็ดน้ำพลิกธารพี่ผู้ล่วงลับของเรา เราจึงไม่สนใจเรื่องของพวกเจ้า นกเป็ดน้ำพลิกธารยิ่งใหญ่มาชั่วชีวิต ผู้เป็นศิษย์กลับฝักใฝ่ชื่อเสียงลาภยศ มาเกลือกกลั้วกับปลักนี้ พวกเจ้าที่แท้จะกลับไปหรือไม่ ?"

ตั้งเกาปอทะลวงเหล็กเหลี่ยมเข้าใส่ ตวาดว่า

"ซือแป๋เราไหนเลยมีสหายโสโครกเช่นท่าน ? เราสังกัดสำนักอาจารย์เจ็ดแปดปี ไม่เคยเห็นเฒ่าโสโครกท่านมาก่อน"

ชายชรานั้นกระชากเสียงว่า

"นกเป็ดน้ำพลิกธารเป็นสหายที่เล่นก่อทราย จับตัวหนอนกับเราเมื่อวัยเด็ก ทารกเจ้าทราบอะไร ?"

พลันยื่นมือซ้ายออก เสียงฉาดเมื่อตบหน้ามันคราหนึ่ง

ยามนี้ฉี่แป๊ะทิ้วจู่โจมถึงเบื้องขวามัน ชายชรานั้นยกเท้าขึ้น พอดีถีบใส่ใบหน้าฉี่แป๊ะทิ้ว กล่าวว่า

"ซือแป๋เจ้าตายแล้ว เราจะสั่งสอนแทนมัน"

เหล่าผู้กล้าในห้องโถง เห็นทั้งสามต่อสู้อย่างตลกขบขัน ล้วนหัวร่อออกมา แต่ฉี่แป๊ะทิ้วและตั้งเกาปอเป็นคนโง่งม ผู้อื่นดูออกว่ามันไม่ใช่คู่มือชายชรา มันสองกลับยังสู้พัวพันไม่เลิกรา ชายชรานั้นกล่าวว่า

"ฮกได้ส่วยเรียกพวกเจ้ามา หรือมีเจตนาดี ? มันคิดยุแหย่พวกเจ้าฆ่าฟันกันเอง เพราะถ้วยที่ไม่พอดื่มสุราไม่สามารถบรรจุปัสสาวะหลายใบนี้ ให้

ทั้งหมดหักหาญผลาญชีวิตกัน"

คำพูดเหล่านี้บอกว่าสั่งสอนฉี่แป๊ะทิ้วทั้งสอง แต่สุ้มเสียงก้องกังวาน ทุกผู้คนในห้องโถงล้วนได้ยิน โอ้วฮุยต้องลอบผงกศีรษะ ครุ่นคิดขึ้น

"ผู้อาวุโสท่านนี้กลับมีความคิดอ่านและกำลังขวัญ กลับกล่าวคำพูดเหล่านี้ออกมา"

จริงดังคาดหมาย อันที้ติ๊กพอฟังคำพูดนี้ ไม่อาจสะกดกลั้นใจได้ ตวาดว่า

"ท่านที่แท้เป็นใคร กลับกล่าวเหลวไหลในที่นี้ ?"

ชายชรานั้นแยกเขี้ยวหัวร่อกล่าวว่า

"เราสั่งสอนผู้เยาว์ของเราสองคน เกี่ยวข้องใดกับท่าน ?"

ยื่นกล้องยาเส้นออก เสียงดิงดิงสองครา กระแทกมีดสั้นและเหล็กเหลี่ยมเจาะเกราะในมือฉี่แป๊ะทิ้วทั้งสองร่วงหล่นลง เสียบกล้องยาเส้นกับสายรัดเอว มือขวาบิดใบหูซ้ายของฉี่แป๊ะทิ้ว มือซ้ายบิดใบหูขวาของตั้งเกาปอ ปลีกตัวออกไป

กล่าวไปประหลาดนัก ฉี่แป๊ะทิ้วทั้งสองกลับเรียบ ๆ ร้อย ๆ ไม่ส่งเสียงเพียงแบะปากหลับตา ข่มความเจ็บปวด ทีท่าน่าหัวร่อยิ่ง ที่แท้ชายชรายื่นนิ้วชี้นิ้วหัวแม่มือบิดใบหู นิ้วอีกสามนิ้วแยกย้ายกดใส่จุดเคี้ยงโก่ย ฮวงฮู้ที่ศีรษะด้านหลังของทั้งสอง สะกดพวกมันมือเท้าอ่อนระทวย ไม่สามารถต่อสู้ขัดขืนได้

อันที้ติ๊กแผดด่าว่า

"ลูกเต่าบัดซบ มาอาละวาดถึงวังเจ้า นับว่ารำคาญในการมีชีวิตต่อไปแล้ว..."

พลันบังเกิดเสียงปึก ในกลุ่มคนซัดลูกชิ้นลูกหนึ่งออก พอดีส่งเข้าปากมัน

อันที้ติ๊กใจหายวาบ กลืนลงท้องไป ถึงกับปากอ้าตาค้าง มาดรแม้นในปากลิ้มได้กลิ่นเนื้อ แต่ไม่เห็นชัดตาว่าที่แท้กลืนของประหลาดใดลงท้อง และไม่ทราบมีพิษหรือไม่ ย่อมยิ่งไม่ทราบลูกชิ้นนี้เป็นผู้ใดซัดมา

ทึงไผ่หันหลังให้กับอันที้ติ๊ก ไม่เห็นมันกลืนลูกชิ้นลงไป จึงกล่าว

"ในยุทธจักรเต็มไปด้วยยอดคนซ่อนกาย ผู้อาวุโสท่านนี้ถือสันโดษ ไม่ยอมคบค้ากับพวกเราสามัญชน ยังคงแล้วกันเถอะ ที่นี้มีเก้าอี้ว่างตัวหนึ่ง มีท่านใดต้องการนั่ง ?"

ในกลุ่มคนปรากฏคนผู้หนึ่งร้องว่า

"เราเอง"

ทุกผู้คนเพียงได้ยินเสียง ไม่เห็นผู้คน ชั่วครู่ให้หลังค่อยเห็นคนผู้หนึ่งมุดออกจากกลุ่มคน คนผู้นี้สูงเพียงสามเชียะเจ็ดนิ้ว หนวดเครารกครึ้ม สารรูปดุร้ายยิ่ง นักบู๊อายุเยาว์ในห้องโถงเห็นมันต่ำเตี้ยพิกล อดหัวร่อมิได้ คนเตี้ยนั้นหันควับไปถลึงตาใส่ ประกายตาแวววาวทรงอำนาจ ทุกผู้คนย่อมไม่กล้าหัวร่อแล้ว

คนเตี้ยนั้นเดินถึงเบื้องหน้าเจ้าสำนักหมัดยี่นึ้งอึ้งฮีจัก สำรวจมองมันตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า อึ้งฮีจักนั่งบนเก้าอี้ คล้ายเจดีย์เหล็กหลังหนึ่ง ยังสูงกว่าคนเตี้ยที่ยืนอยู่ครึ่งศีรษะ คนเตี้ยนั้นมองดูมันตั้งแต่บนลงล่าง จากล่างขึ้นหาบนกลับไม่กล่าววาจา อึ้งฮีจักกล่าวว่า

"ดูอะไร ? ต้องการประลองกับเราหรือ ?"

คนเตี้ยนั้นแค่นเสียงดังเฮอะ อ้อมถึงหลังเก้าอี้สำรวจมองต้นคอมัน อึ้งฮีจักกริ่งเกรงมันลอบประทุษร้ายทางเบื้องหลัง จึงหันหน้าไป คนเตี้ยนั้นกลับอ้อมมาถึงด้านหลังมัน เอียงศีรษะถลึงมองมันดังเดิม

นายทหารที่ขานชื่อกล่าวว่า

"เล่าชื่อท่านนี้เป็นเจ้าสำนักตี่ตึ้งคุ้ง (หมัดพสุธา) จงฮั้ง"

อึ้งฮีจักถูกมันมองดูจนขนลุกเกรียว พลันผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"จงเล่าชื่อ เราขอรับทราบเพลงหมัดพสุธาของท่าน"

มิคาดจงฮั้งโคลงศีรษะโตเท่าผลแตงไปทางซ้ายและโคลงไปทางขวาเพียงมองดูมันถ่ายเดียว อึ้งฮีจักตวาดว่า

"ท่านดูอะไร ?"

จงฮั้งค่อยกล่าวว่า

"เมื่อครู่ตอนดื่มสุรา ท่านไฉนมองดูเราแวบหนึ่ง จากนั้นหัวร่อออกมา ท่านหัวร่อเราร่างเตี้ยเล็ก ใช่หรือไม่ ?"

อึ้งฮีจักยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านร่างเตี้ยเล็ก เกี่ยวข้องใดกับเรา ?"

จงฮั้งเดือดดาลเป็นการใหญ่ ตวาดว่า

"ท่านยังคิดเอาเปรียบเรา ?"

"เราเอาเปรียบท่านที่ใด ?"

"ท่านบอกว่าเราร่างเตี้ยเล็ก เกี่ยวข้องใดกับท่าน ? เฮอะ เฮอะ เราร่าง

ต่ำเตี้ย เพียงเกี่ยวข้องกับบิดาเรา ท่านมิใช่คิดสวมรอยเป็นบิดาเราหรือ ?"

คำพูดพอกล่าว ในห้องโถงบังเกิดเสียงหัวร่อครืนใหญ่ เทียเล้งซู่ถึงกับฟุบร่างกับโต๊ะ หัวร่อจนตัวงอ โอ้วฮุยกลับเกรงว่าพอหัวร่อดัง ๆ หนวดเคราที่ติดไว้จะร่วงหลุดลงมา ได้แต่กล้ำกลืนไว้

อิ้งฮีจักยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไม่กล้า บุตรชายเราหล่อเหลากว่าจงเล่าซือมากนัก"

จงฮังไม่กล่าวว่ากระไร ต่อยหมัดใส่ท้องมันดังหวีด อิ้งฮีจักแม้มีร่างสูงใหญ่ อากัปกิริยากลับปราดเปรียวยิ่ง พลันกระโดดปราดมาด้านข้าง ได้ยินเสียงกร๊อบหมัดของจงฮังต่อยจนเก้าอี้ไม้จันทน์ม่วงตัวหนึ่งแหลกสลาย พละกำลังนี้นับว่ามหาศาลน่าตระหนก

จงฮังต่อยพลาดผิด พลันหงายร่างไปด้านหลัง ตวัดเท้าเตะใส่อิ้งฮีจัก อิ้งฮีจักหดเท้าซ้ายขึ้น จากนั้นตอบโต้ด้วยท่าเท้าต้อจื้อคา (กระทืบเท้า) จงฮังกลิ้งตัวตามพื้น ใช้ออกด้วยวิชาหมัดพสุธา จู่โจมทั้งมือเท้า ใส่น่อง หัวเข่า ข้อเท้าของฝ่ายตรงข้าม

อิ้งฮีจักแตกฉานหมัดยี่นึ้ง ปมเด่นอยู่ที่หมัดฝ่ามือ หาใช่ท่าเท้าไม่ ได้แต่กระโดดหลบหลีก ไม่นานข้อพับเท้าถูกเตะใส่หลายเท้า ทั้งปวดทั้งเมื่อย จงฮังพอบิดเท้าทั้งสอง อิ้งฮีจักก็สะดุดล้มลง

จงฮังถาโถมเข้าใส่ มิคาดอิ้งฮีจักพอล้มลงกลับมีโอกาสสำแดงฝีมือ ต่อยหมัดใส่หัวไหล่ฝ่ายตรงข้าม กระแทกจงฮังปลิวไปวาเศษ จงฮังกลิ้งตัวคราหนึ่ง จู่โจมมาอีกครา อิ้งฮีจักคุกเข่ากับพื้น ซ้ายฝ่ามือขวาหมัด กระแทกออกโดยพร้อมเพรียง จงฮังก็กลิ้งเฉียง ๆ หลบเลี่ยง

ทั้งสองปักหลักกับพื้น ได้ยินเสียงโครมโครมไม่ขาดหู ร่างถูกทำร้ายไม่หยุดยั้ง ดีที่ทั้งสองล้วนมีผิวหนังหนา ทนหมัดทนเท้าได้ ยามกะทันหันไม่จำแนกผลแพ้ชนะ เมื่อต่อสู้เช่นนี้ จงฮังก็ไม่อาจชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบได้

ทันใด อิ้งฮีจักแสร้งเผยพิรุธ หลอกล่อจงฮังกลิ้งตัวมา ยินยอมถูกต่อยใส่ทรวงอกหมัดหนึ่ง พลันยื่นสองมือออก บีบคอมันไว้ พลิกตัวทับมันอยู่ใต้ร่าง

จงฮังยกมือกระแทกใส่ชายโครงอิ้งฮีจัก แต่อิ้งฮีจักบีบรัดสองมือ จงฮังถึงกับหน้าม่วงคล้ำ หมัดที่ต่อยออก เริ่มอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง เหล่าผู้กล้าเห็นทั้งสอง

ต่อยตีราวอันธพาลร้านถิ่น ไหนเลยมีศักดิ์ศรีเจ้าสำนัก ล้วนสั่นศีรษะหัวร่อออกมา

เห็นจงฮังร่อแร่เจียนตาย พลันปรากฏชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งกระโดดออกมา ควงหมัดต่อยใส่กลางหลังอึ้งฮีจัก อันที้ตึกเห็นเช่นนั้นตวาดห้ามว่า

"ล่าถอยไป ห้ามไม่ให้สองรุมหนึ่ง"

แต่หมัดของคนผู้นั้นต่อยใส่กลางหลังอึ้งฮีจักแล้ว อึ้งฮีจักยามเจ็บปวดต้องคลายมือออก จงฮังฉกฉวยโอกาสพลิกตัวกระโดดปราดขึ้น ในกลุ่มคนปรากฏอีกคนหนึ่งทะยานออกมา ต่อยหมัดใส่ชายฉกรรจ์นั้น ที่แท้คนทั้งสองนี้ หนึ่งเป็นศิษย์คนโตของจงฮัง หนึ่งเป็นบุตรชายของอึ้งฮีจัก พากันออกมาช่วยเหลือ ในห้องโถงแปรเปลี่ยนเป็นตะลุมบอนกันสองคู่

ผู้ชมดูโห่ร้องหนุนเนื่อง ปรบมือสนับสนุน การประลองของชนชั้นเจ้าสำนักกลับแปรเปลี่ยนเป็นคล้ายเล่นปาหี่ ปราศจากความเคร่งขรึมสำรวมอีก

อันที้ตึกตวาดว่า

"นี่เป็นรูปแบบใด ? ทั้งสี่ล้วนล่าถอยให้กับเรา"

แต่จงฮังทั้งสี่ต่อยตีจนลืมตัว ล้วนไม่ได้ยินคำพูดของมัน เจ้าสำนักมังกรดำไฮ้ลั้งเปียกผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"พวกท่านไม่ได้ยินคำพูดของที้ตึกดั่วนั่ง (ท่านจเรทหาร) หรือ ?"

ยื่นมือปราดออก คว้าใส่ทรวงอกบุตรชายอึ้งฮีจัก สะบัดมือเหวี่ยงออกไป จากนั้นวกมือกลับ ตะปบคว้าศิษย์ของจงฮัง เหวี่ยงไปยังกลางลานแจ้งอีกผู้หนึ่ง

ทุกผู้คนงงงันวูบ เห็นไฮ้ลั้งเปียกยื่นสองมือออกแยกย้ายคว้าจับจงฮังและอึ้งฮีจักไว้ สะบัดเหวี่ยงไปโดยพร้อมเพรียง คนทั้งสี่ร่วงฟาดทับถมซ้อนกัน ยามศีรษะมึนงงยังทุบตีเป็นพัลวัน จวบจนองครักษ์หลายคนวิ่งไปแยกออก ต่อยเลิกรามือ

ไฮ้ลั้งเปียกพอสำแดงฝีมือ เหล่าผู้กล้าล้วนตื่นตระหนก ครุ่นคิดขึ้น

"คนผู้นี้จัดอยู่หนึ่งในสี่เจ้าสำนักใหญ่ มีฝีมือสูงเยี่ยมจริง ๆ เพียงตะปบปราดสะบัดวูบ ก็สะบัดเหวี่ยงจงฮังทั้งสองออกไปราวเศษสวะ"

ควรทราบว่าจงฮังและอึ้งฮีจักแม้ต่อยตีอย่างชุลมุน แต่ทั้งสองต่างมีฝีมือแท้จริง หาใช่ชนชั้นธรรมดาไม่ ไฮ้ลั้งเปียกพอเหวี่ยงคนทั้งสี่ออกไป ก็กลับคืนสู่ที่นั่งเดิม บ่าวไพร่ในห้องโถงเคลื่อนย้ายเก้าอี้หักไป เปลี่ยนเก้าอี้นวมมา

อีกตัวหนึ่ง

เจ้าสำนักดาบคุนลุ้นไซเล้งเต้าหยิน ความจริงนั่งอย่างยิ้มแย้ม รอจนเห็นไฮ้ลั้งเปียกแสดงฝีมือนี้ รู้สึกยากที่จะนั่งเคียงคู่ จัดอยู่หนึ่งในแปดเจ้าสำนักมังกรหยก อดรู้สึกกระดากมิได้ เจ้าสำนักแปดเซียนเมามาย ฉายาบัณฑิตพันจอกบุ้นจุ่ยองที่นั่งอยู่ด้านข้าง กลับยังรินเองดื่มเอง คล้ายไม่ได้ยินได้เห็นเรื่องเฉพาะหน้าก็ปาน

อันที้ตักกล่าวว่า

"ฮกได้ส่วยเชิญท่านทั้งหลายมาประลองฝีมือ ขออย่าได้ด่อยดีวุ่นวายเช่นเมื่อครู่อีก ที่นี้ยังมีที่นั่งสองที่ นักสู้ผู้กล้าท่านใดคิดนั่ง ?"

จงฮังส่งเสียงดวาดที่เชิงระเบียงว่า

"ท่านกล่าวเช่นนี้ เท่ากับด่าเราไม่ใช่นักสู้ผู้กล้าแล้ว ? หรือเราเป็นหมีหมา ?"

พลางกระโดดออกจากใต้ระเบียง โลดแล่นเข้าหาอันที้ตัก พลันชวนเซถลากลิ้งดีลังกาไปทอดหนึ่ง ที่แท้องครักษ์ผู้หนึ่งยื่นเท้าออกขัดขามันล้มลง จงฮังเดือดดาลเป็นการใหญ่ หันกายไปหาคนลอบทำร้าย องครักษ์นั้นกลับหลบซ่อนตัวไว้

ยามนี้ ทุกผู้คนล้วนจับจ้องมองเก้าอี้นวมที่ว่างไว้สองตัว ไม่มีผู้ใดแยแสสนใจจงฮังอีก ที่แท้บนเก้าอี้ว่างตัวหนึ่ง นั่งไว้ด้วยหลวงจีนครองจีวรสีขาวนวลรูปหนึ่ง นายทหารที่ขานชื่อบอกว่าเป็นฮาเซียะได้ซือแห่งมองโกล บนเก้าอี้ว่างอีกตัวหนึ่งกลับนั่งเบียดเสียดด้วยผู้คนอีกสองคน

คนทั้งสองนี้มีรูปโฉมคลับคล้าย คิ้วหรุบต่ำ ตาไก่ชน ลูกตาทั้งคู่ล้วนอยู่ใกล้กับดั้งจมูก มีอายุสี่สิบเศษ อาภรณ์การแต่งกายไม่ผิดแผกแม้แต่น้อย แสดงว่าเป็นพี่น้องฝาแฝดคู่หนึ่ง

นายทหารที่ขานชื่อกล่าวว่า

"สองท่านนี้เป็นเจ้าสำนักซังจื้อมึ้ง (สำนักคู่แฝด) แห่งกุยจิว เหง่ยปุกได้ เหง่ยปุกเซี่ยวสองผู้กล้าตระกูลเหง่ย"

ทุกผู้คนพอฟังชื่อของมันสอง ล้วนลอบหัวร่อ เหลียวดูเค้าหน้ารูปร่างทั้งสอง นับว่าไม่มีข้อแตกต่างแม้แต่น้อย ไม่ทราบเหง่ยปุกได้ (ไม่ใหญ่) เป็นกอกอหรือเหง่ยปุกเซี่ยว (ไม่เล็ก) เป็นกอกอ ? ทั้งหมดจับกลุ่มวิพากษ์วิจารณ์ บ้างถึงกับพนันกัน บ้างบอกว่าเหง่ยปุกได้เป็นพี่ บ้างบอกว่าเหง่ยปุกเซี่ยวเป็นพี่

แต่ที่แท้ผู้ใดเป็นเหง่ยปุกได้ ผู้ใดเป็นเหง่ยปุกเซี่ยว ไม่ว่าผู้ใดก็จำแนกไม่ออก

สองพี่น้องซุกมือไว้ในแขนเสื้อ สีหน้าเซื่องซึมเซา สายตาทั้งสี่เพ่งไปเบื้องหน้า ทั้งสองล้วนไม่ซูบผอม กลับนั่งเคียงคู่บนเก้าอี้ตัวหนึ่ง กลับไม่เบียดเสียดกัน คาดว่านั่งเช่นนี้ตั้งแต่เล็กจนคุ้นเคย

ทันใด ทุกผู้คนตากระจ่างวูบ เห็นสตรีนางหนึ่งเดินออกจากในกลุ่มคน สตรีนางนี้สวมเสื้อสีเหลืองอ่อน ใส่กระโปรงสีเขียวสด อายุยี่สิบเอ็ดยี่สิบสองปี ผิวกายขาวผุดผ่อง มีเสน่ห์น่านิยม นายทหารที่ขานชื่อประกาศว่า

"เจ้าสำนักโหงวโอ้วมึ้ง (สำนักห้าบึง) เมืองหงส์เอี้ยงซึงปวยฮังโกวเนี้ย"

เหล่านักบู๊วัยฉกรรจ์พลันพบเห็นโกวเนี้ยสะคราญโฉมนางหนึ่งแสดงคนล้วนคึกคักอักโข ก๊วยเง็กดึ้งก็อธิบายว่า

"ศิษย์สำนักห้าบึงยึดอาชีพแสดงละครเร่ในยุทธจักรสืบทอดกันมาทุกรุ่น เจ้าสำนักต้องเป็นสตรี เพียงแต่ซึงโกวเนี้ยนางนี้อายุเยาว์ปานนี้ เกรงว่าไม่มีวิชาฝีมือแท้จริง"

เห็นซึงปวยฮังเดินถึงเบื้องหน้าสองพี่น้องแซ่เหง่ย ยกสองมือท้าวสะเอว ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ขอถามเหง่ยเอี้ยทั้งสอง ท่านใดเป็นเล่าตั่ว (พี่ใหญ่) ?"

คนทั้งสองสั่นศีรษะ หาตอบคำไม่ ซึงปวยฮังยิ้มพลางกล่าวว่า

"ต่อให้เป็นพี่น้องฝาแฝด ก็ต้องมีคนเกิดก่อนเกิดหลัง เป็นเล่าตั่วเล่ายี่"

สองพี่น้องแซ่เหง่ยยังคงสั่นศีรษะ ซึงปวยฮังกล่าวว่า

"เอ๊ะ นี่นับว่าประหลาดมากแล้ว"

ชี้มือไปยังคนทางซ้าย กล่าวว่า

"ท่านเป็นเล่าตั่ว ?"

คนผู้นั้นสั่นศีรษะ ซึงปวยฮังจึงชี้มือไปทางคนทางขวา กล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านเป็นเล่าตั่วแล้ว ?"

คนผู้นั้นก็สั่นศีรษะ ซึงปวยฮังขมวดคิ้วกล่าวว่า

"พวกเราชาวยุทธจักรถือสาการกล่าวโป้ปด ท่านทั้งสองเป็นพี่น้องฝาแฝดกระมัง ?"

สองพี่น้องตระกูลเหง่ยสั่นศีรษะโดยพร้อมเพรียง การสั่นศีรษะหลายครานี้

สร้างความปั่นป่วนแก่ภายในห้องโถง คนทั้งสองหน้าคลับคล้ายปานนี้ ไหนเลยไม่ใช่พี่น้องฝาแฝดได้ ?

ซึงปวยฮังแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"พวกท่านหากมิใช่พี่น้องฝาแฝด ต่อให้ตัดศีรษะข้าพเจ้าก็ไม่ยอมเชื่ออย่างนั้นผู้ใดเป็นเหง่ยปุกได้ ?"

คนทางซ้ายกล่าวว่า

"เราคือเหง่ยปุกได้"

"ประเสริฐ เป็นท่านเกิดก่อน หรือเป็นมันกำเนิดก่อน ?"

เหง่ยปุกได้ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"โกวเนี้ยพัวพันไม่เลิกรา ท่านมิใช่คิดผูกสัมพันธ์กับเราพี่น้อง ถามเช่นนี้ทำอะไร ?"

ซึงปวยฮังท่องเที่ยวยุทธจักรจนเคยชิน กับคำลวนลามของมันนี้หาถือสาไม่ ปรบมือกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"วิเศษแท้ ท่านเองสารภาพว่าเป็นพี่น้องแล้ว"

เหง่ยปุกได้กล่าวว่า

"พวกเราเป็นพี่น้อง แต่ไม่ใช่พี่น้องฝาแฝด"

"พวกท่านเป็นพี่น้องฝาแฝดมีอันใดไม่ดี ? ไฉนไม่ยอมรับ ?"

เหง่ยปุกเซี่ยวพลันกล่าวว่า

"ท่านต้องการทราบสาเหตุความนัย บอกต่อท่านก็ได้ แต่เราพี่น้องมีกฎข้อหนึ่ง หลังจากทราบความลับของต้นกำเนิดพวกเรา ต้องรับเราสองพี่น้องสามฝ่ามือ หากสำนึกตัวว่ารับไม่ได้ ก็โขกศีรษะต่อเราสองพี่น้องสามครั้ง"

ซึงปวยฮังเกิดความสงสัยอยากรู้ ครุ่นคิดขึ้น

"พวกมันคิดฟาดเราสามฝ่ามือ ไม่แน่นักว่าจะฟาดถูก เราลองฟังความลับของพวกมันก่อน แล้วว่ากล่าวกัน"

ดังนั้นผงกศีรษะกล่าวว่า

"ดกลง พวกท่านบอกเถอะ"

สองพี่น้องแซ่เหง่ยพลันผุดลุกขึ้น ทั้งสองพอลุกขึ้นยืน กลับไม่แบ่งลำดับก่อนหลัง คล้ายคน ๆ เดียวกันก็ปาน

ซึงปวยฮังกล่าวอย่างภาคภูมิ

"นี่ยังไม่ใช่พี่น้องฝาแฝด ? ต่อให้หลอกลวงผีสางก็ไม่ยอมเชื่อ"

เห็นคนทั้งสองยื่นมือออกจากในแขนเสื้อ เบื้องหน้าสายตาปรากฏประกายสีทองวูบวาบหลายครา ที่แท้บนนิ้วทั้งสิบของทั้งสองล้วนสวมปลอกทองทั้งแหลมทั้งยาวไว้ สองพี่น้องแซ่เหง่ยขยับกายวูบ ยื่นนิ้วมือออกตะกุยใส่ซึงปวยฮังโดยพร้อมเพรียง

ซึงปวยฮังใจหายวาบ รีบพุ่งถอยไปตวาดว่า

"ทำอะไร ?"

เหง่ยปุกได้ยืนอยู่มุมทิศตะวันตกเฉียงใต้ เหง่ยปุกเซี่ยวยืนอยู่มุมทิศตะวันออกเฉียงเหนือ คนทั้งสองยื่นมือออก นิ้วมือบวกกับปลอกทองแหลมคม มีความยาวเจ็ดแปดนิ้ว พลันล้อมซึงปวยฮังไว้กึ่งกลาง อันที้ติกรีบกล่าวว่า

"ตามกฎในวันนี้ ได้แต่สู่กันตัวต่อตัว ไม่อนุญาตให้ใช้พวกมากเอาชัย"

ลูกตาที่ชิดติดกับจมูกของเหง่ยปุกเซี่ยวพลันกลิ้งกลอกไปทางซ้ายขวาค้อนอันที้ติกแวบหนึ่ง กล่าวเสียงเย็นชา

"อันตั๋วนั้ง ท่านทราบหรือไม่ว่าเราพี่น้องเป็นค่ายสำนักใด ?"

อันที้ติกกล่าวว่า

"สองท่านเป็นสำนักคู่แฝดแห่งกุยจิวกระมัง ?"

ลูกตาของเหง่ยปุกได้พลันกลิ้งกลอกแยกจากกัน กล่าวว่า

"สำนักคู่แฝดเรามีกฎสืบทอดกันมา ศิษย์ที่รับมิใช่เฮียดี๋ฝาแฝด ก็เป็นเจ้ม่วยฝาแฝด ต่อสู้กับผู้คน ไม่เคยสู้ตัวต่อตัวมาก่อน"

อันที้ติกไม่ทันตอบคำ ซึงปวยฮังชิงกล่าวว่า

"เมื่อครู่พวกท่านบอกว่ามิใช่พี่น้องฝาแฝดหรอกหรือ ตอนนี้สารภาพออกมาแล้ว"

เหง่ยปุกเซี่ยวกล่าวว่า

"พวกเราไม่ใช่พี่น้องฝาแฝด"

ทุกผู้คนได้ยินมันทั้งสองกล่าวกลับ ๆ กลอก ๆ ล้วนรู้สึกตัวประหลาดคู่นี้โง่งมงายอยู่บ้าง ซึงปวยฮังหัวร่อคิกคัก กล่าวว่า

"ไม่พร่ำพิไรกับพวกท่านแล้ว จะอย่างไรข้าพเจ้าก็ไม่ต้องการถ้วยมังกรหยกนี้"

ขณะจะล่าถอยไป เหง่ยปุกเซี่ยวยื่นมือขวางกันไว้ กล่าวว่า

"ท่านถามชาติกำเนิดพวกเราแล้ว ตกลงรับพวกเราสามฝ่ามือ หรือโขกศีรษะต่อเราพี่น้องสามครั้ง ?"

ซึงปวยฮังขมวดคิ้วเรียวงาม กล่าวว่า

"พวกท่านบอกกล่าวไม่ชัดแจ้ง ทั้งบอกว่าเป็นพี่น้อง และบอกว่ามิใช่พี่น้องฝาแฝด ผู้กล้าทั้งแผ่นดินล้วนอยู่ที่นี้ ขอให้ทั้งหมดถกเหตุผลดู"

เหง่ยปุกได้กล่าวว่า

"ตกลง ท่านต้องการฟัง ก็จะบอกต่อท่าน"

เหง่ยปุกเซี่ยวกล่าวว่า

"เราพี่น้องมีมารดาเดียวกัน"

"มารดากำเนิดทั้งสิ้นสามคน"

"เราพี่น้องเป็นสองคนในครรภ์แฝดสาม"

"ดังนั้นบอกว่าเป็นพี่น้อง แต่มิใช่พี่น้องฝาแฝด"

"ตัวกอกอ (พี่คนโต) พอออกจากครรภ์มารดาก็เสียชีวิต"

"เราพี่น้องออกมาพร้อมกัน ไม่แบ่งลำดับก่อนหลัง"

"หัวทั้งสองติดกับไหล่ ร่างแนบชิดติดกัน"

"นายแพทย์ท่านหนึ่งสำแดงยอดวิชา ผ่าเราพี่น้องแยกจากกัน"

"ดังนั้นเราพี่น้องจำแนกไม่ออกว่าผู้ใดเป็นกอกอ ผู้ใดเป็นตี่ตี่"

"เราเมื่อปุกได้ (ไม่ใหญ่) มันก็ปุกเซี่ยว (ไม่เล็ก)"

มันทั้งสองท่านกล่าวคำหนึ่ง เรากล่าวคำหนึ่ง กล่าวติดต่อกันในอึดใจเดียว สำเนียงเสียงกล่าวละม้ายเหมือน หากมีคนฟังที่ห้องข้าง จะเข้าใจว่ากล่าวจากปากคน ๆ เดียว ทุกผู้คนในห้องโถงรับฟังจนทั้งตื่นเต้นทั้งขบขัน ซึงปวยฮังยิ้มพลางกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ เรื่องแปลกพิสดารเยี่ยงนี้ ข้าพเจ้าเพิ่งได้ยินเป็นครั้งแรก"

เหง่ยปุกเซี่ยวกล่าวว่า

"ท่านจะโขกศีรษะหรือไม่ ?"

"ศีรษะนั้นไม่โขก ท่านคิดลงมือก็ลงมือ ข้าพเจ้าหาได้รับปากว่าจะไม่ตีโต้"

เหง่ยปุกได้ เหง่ยปุกเซี่ยวสองพี่น้องไม่ส่งเสียงชักชวน ทันใดประกาย

สีทองวูบขึ้น นิ้วมือที่สวมปลอกทองแหลมคมทั้งยี่สิบข้าง ตะกุยใส่อย่างรวดเร็ว

ซึงปวยฮังมีท่าร่างแคล่วคล่อง ถลันหลบจากเล็บมือยาวเหยียดทั้งยี่สิบข้าง สองพี่น้องแซ่เหง่ยพอออกจากครรภ์มารดา ไม่เคยแยกจากกันแม้ชั่วครู่ชั่วยาม วิชาฝีมือที่ร่ำเรียนก็เป็นวิชาผนึกจู่โจม คนสองคนไม่แตกต่างจากคน ๆ เดียว คล้ายมนุษย์สี่มือสี่ขายี่สิบนิ้วก็ปาน ลงมืออย่างประสานสอดคล้อง เหง่ยปุกได้พอยื่นมือซ้ายออก เหง่ยปุกเซี่ยวก็โอบมือขวาเข้ามา

ซึงปวยฮังแม้มีท่าร่างกลิ้งกลอก แต่ในสิบกว่ากระบวนท่า ไม่อาจตีโต้แม้สักท่าเดียว เห็นสถานการณ์คับขัน ขอเพียงเลินเล่อสักเล็กน้อย ต้องรับบาดเจ็บได้เล็บมือมันสองพี่น้อง

ในเหล่าผู้กล้าที่ชมดูอยู่ มีคนจำนวนมากอดร้องมิได้

"สองคนกลุ้มรุมคนเดียว นับเป็นผู้กล้าหรือเป็นหมีหมา ?"

"บุรุษสองคนจัดการโกวเนี้ยเยาว์วัยนางหนึ่ง ช่างไร้ยางอายจริง ๆ"

"โกวเนี้ยเยาว์วัยมือเปล่า บนนิ้วของท่านทั้งสองกลับสวมอาวุธ"

"น้องเรา ท่านไปช่วยเหลืออีกแรงหนึ่ง ไม่แน่นักว่าโกวเนี้ยใหญ่จะชื่นชมชิดเชยกับท่าน ฮา ฮา"

ในสรรพเสียงวุ่นวาย เหง่ยปุกได้และเหง่ยปุกเซี่ยวพลันอุทานดังเอ๊ะโดยพร้อมเพรียง พุ่งเคียงบ่าเคียงไหล่ไปทางซ้าย เพ่งตามองฮกดังอัน สีหน้าปรากฏแววตื่นเต้นยินดี

ทุกผู้คนกวาดมองตามสายตามันทั้งสอง เห็นฮกดังอันนั่งบนเก้าอี้อย่างยิ้มแย้ม มือจูงเด็กข้างละคน กล่าวเบา ๆ กับเด็กทั้งสอง เด็กทั้งสองล้วนงดงามน่ารัก ใบหน้าเป็นพิมพ์เดียวกัน แสดงว่าเป็นพี่น้องฝาแฝดเช่นกัน แต่เปรียบกับเหง่ยปุกได้และเหง่ยปุกเซี่ยว สองสวยงามสองขี้ริ้ว ตัดกันอย่างรุนแรง

โอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่ล้วนสะท้านใจอย่างรุนแรง ที่แท้ทั้งสองเป็นบุตรของเบ๊ชุนฮวย ไม่ทราบถูกฮกดังอันช่วงชิงกลับมาได้อย่างไร ? จากนั้นโอ้วฮุยทั้งสองครุ่นคิดขึ้น

"เด็กเมื่อถูกพวกมันช่วงชิงกลับมา อย่างนั้นร่องรอยของพวกเราก็ถูกพวกมันพบเห็นแต่แรกแล้ว"

เที้ยเล้งซู่ปรายตาบอกใบ้ต่อโอ้วฮุย เป็นความหมายให้ปลีกตัวหลบหนี

แต่เนิ่น ๆ โอ้วฮุยผงกศีรษะ ในใจครุ่นคิด

"ฝ่ายตรงข้ามหากพบเห็นร่องรอยพวกเรา ย่อมเตรียมการแต่เนิ่น ๆ ยามนี้เกรงว่าหนีไม่รอด ได้แต่พลิกแพลงตามสถานการณ์"

เหง่ยปุกได้และเหง่ยปุกเซี่ยวสำรวจมองเด็กทั้งสอง คล้ายซึมเซาคล้ายงมงาย ซึ่งปวยฮังยิ้มพลางกล่าวว่า

"เด็กทั้งสองประเสริฐยิ่ง พวกท่านคิดรับพวกมันเป็นศิษย์หรือ ?"

คำพูดนี้พอดีสะกิดความในใจของสองพี่น้องแซ่เหง่ย ควรทราบว่าในยุทธจักร ศิษย์แม้เลือกอาจารย์ อาจารย์ก็เลือกศิษย์ คิดเสาะหาอาจารย์เลิศล้ำท่านหนึ่ง แม้ไม่ง่ายดาย คิดรับศิษย์ปราดเปรื่องขันแข็งก็ต้องมีบุญวาสนา วิชาฝีมือของสำนักคู่แฝด ต้องฝึกพร้อมกันใช้พร้อมกันสองคน ดังนั้นถือพี่น้องฝาแฝดมีคุณสมบัติประเสริฐสุด ยามนี้สองพี่น้องแซ่เหง่ยพอเห็นบุตรฝาแฝดของฮกดังอันนับว่ามีภูมิปฏิภาณโครงกระดูกเลิศล้ำ ถึงกับคันที่หัวใจยากจะเกา

ฮกดังอันยิ้มพลางกล่าวว่า

"พวกมันก็เป็นพี่น้องฝาแฝด พวกท่านคาดเดาดู ในคนทั้งสอง ผู้ใดเป็นกอกอ ?"

ที่แท้ฮกดังอันหลังจากชิงเด็กทั้งสองกลับมา ในใจปีติยินดียิ่ง พอเห็นรูปลักษณะของสองพี่น้องแซ่เหง่ย ดังนั้นเรียกเด็กออกมา

ทันใด สองพี่น้องแซ่เหง่ยตวาดก้อง พลันแยกย้ายเป็นซ้ายขวา ตะกุยใส่ใบหน้าฮกดังอัน ฮกดังอันใจหายวาบ ไม่ทันคิดหลบหลีก องครักษ์ข้างกายทั้งสองก็โถมเข้าต้านรับ

มิคาดสองพี่น้องแซ่เหง่ยมีท่าร่างประหลาดพิกล พอวิ่งถึงกลางคัน เหง่ยปุกได้ที่อยู่ทางซ้ายพลันอ้อมไปทางขวา เหง่ยปุกเซี่ยวที่อยู่ทางขวาพลันอ้อมไปทางซ้าย สลับสับเปลี่ยนตำแหน่ง สลัดทอดทิ้งองครักษ์ทั้งสองอยู่ด้านหลัง

มันทั้งสองที่โถมจู่โจมฮกดังอัน เพียงเป็นท่าหลอกล่อ คนหนึ่งยื่นเท้าซ้าย คนหนึ่งยื่นเท้าขวา ตวัดเท้าโดยพร้อมเพรียง เสียงโครมเมื่อเตะใส่ขาเก้าอี้ของฮกดังอัน เก้าอี้ล้มหงายไปด้านหลัง ร่างฮกดังอันก็กลิ้งกระเด็นไป

เหล่าองครักษ์ตวาดอย่างแตกตื่น บ้างชิงเข้าสกัด บ้างวิ่งตะบึงมาปกป้องอยู่เบื้องหน้าฮกดังอัน บ้างยื่นมือประคอง สองพี่น้องแซ่เหง่ยกลับแยกย้ายรวบร่างเด็กทั้งสองหนีบไว้ซอกแขน หันกายกระโดดปราดออกไป

ในห้องโถงใหญ่พลันปั่นป่วนวุ่นวาย ได้ยินเสียงโครมครามโอดโอยหลายครา องครักษ์ที่สะอึกเข้าขัดขวางสี่คน ถูกสองพี่น้องแซ่เหง่ยเตะล้มลง เห็นแน่ชัดว่ามันทั้งสองหนีบร่างเด็กทั้งคู่ถึงหน้าห้องโถง พลันปรากฏเงาคนไหววูบ คนสองคนสะอึกตามติดไปถึง ยื่นมือจู่โจมใส่กลางหลังสองพี่น้องแซ่เหง่ย กลับเป็นไฮ้ลั้งเปียกและทึงไผ่

แต่กระบวนท่าที่ทั้งสองใช้ออกกลับผิดแผกแตกต่าง ไฮ้ลั้งเปียกยื่นมือตะปบใส่ต้นคอเหง่ยปุกเซี่ยว ทั้งรวดเร็วทั้งแม่นยำ ทึงไผ่กลับฟาดฝ่ามือมี้เจี้ย (ฝ่ามือสำลี) ใส่ชายโครงด้านหลังเหง่ยปุกได้ กระบวนท่าทั้งสองนี้ทั้งแกร่งกร้าวทั้งอ่อนหยุ่น แต่ล้วนร้ายกาจยิ่ง จู่โจมใส่ตำแหน่งที่ศัตรูมิอาจไม่ปกป้อง

สองพี่น้องแซ่เหง่ยได้ยินเสียงลมเร่งร้อนที่ด้านหลัง รีบวกฝ่ามือกลับไปปิดป้อง เสียงฉาดฉาดสองครา เหง่ยปุกเซี่ยวส่ายร่างโงนเงน เหง่ยปุกได้ฝีเท้าซวนเซ กระอักโลหิตจากปากคำหนึ่ง ทั้งสองล้วนปล่อยเด็กในมือลง

พริบตาที่เชื่องช้า เฮ้งเกี่ยมเอ็งและจิวทิเจียวสะอึกถึงโดยพร้อมเพรียงโอบอุ้มเด็กขึ้น เฮ้งเกี่ยมเอ็งทั้งสองมีพลังฝีมือสูงล้ำกว่าสองพี่น้องแซ่เหง่ย เมื่อได้ตัวเด็กทั้งสอง สองพี่น้องแซ่เหง่ยก็ไม่มีปัญญาช่วงชิงไปอีก

ฮกดังอันค่อยระงับขวัญอันแตกตื่น ตวาดว่า

"กำเริบเสิบสานนัก จับตัวไว้"

ไฮ้ลั้งเปียกและทึงไผ่สืบเท้าไปสองก้าว หนึ่งใช้วิชาคิมน่าซิ่ว (มือคว้าจับ) หนึ่งใช้วิชาซอกุกฮวก (สกัดกระดูก) แยกย้ายคร่ากุมสองพี่น้องแซ่เหง่ยไว้

สองพี่น้องแซ่เหง่ย หลังจากประมือกับพวกมัน ล้วนรับบอบช้ำภายใน ยามนี้ไม่มีปัญญาต่อสู้ขัดขืน ไฮ้ลั้งเปียกทั้งสองพอคร่ากุมสองพี่น้องแซ่เหง่ย ขณะจะหันกายพลันเห็นเงาคนไหววูบ ผู้คนสองคนพลิ้วลงจากชายคาห้อง

ในห้องโถงจุดเทียนไขสว่างไสวดุจกลางวัน แต่ทุกผู้คนพอเห็นคนทั้งสองนี้ ล้วนรู้สึกกลางหลังเย็นวะวาบ คล้ายพบเห็นผีสางกลางสุสานยามวิกาลก็ปาน

คนทั้งสองนี้ร่างผอมยิ่งสูงยิ่ง สองคิ้วหรุบเฉียง ๆ ลง แก้มทั้งซูบทั้งยาว คล้ายปีศาจคร่าขวัญกวักวิญญาณที่โจษจันร่ำลือกัน มิหนำซ้ำทั้งสองมีใบหน้าพิมพ์เดียวกัน กลับเป็นพี่น้องฝาแฝดอีกคู่หนึ่ง

คนทั้งสองมีท่าร่างรวดเร็วดุจสายฟ้า หนึ่งฟาดฝ่ามือใส่ไฮ้ลั้งเปียก หนึ่ง

กระแทกใส่ทึงไผ่ ไฮ้ลั้งเปียกทั้งสองพากันสะบัดฝ่ามือเข้าต้านรับ ได้ยินเสียงปงปงเบา ๆ กระดูกทั่วร่างไฮ้ลั้งเปียกลั่นเกรียวกราว ทึงไผ่กลับส่ายโงนเงนหลายครา

เหล่าผู้กล้าเพิ่งงงงันวูบ เจ้าสำนักแปดเซียนเมามายบุ้นจุ่ยองที่นั่งบนเก้าอี้นวมพลันกระโดดปราดขึ้น ร้องอย่างแตกตื่น

"เฮ็กบ้อเซี้ย (ปีศาจดำ) แป๊ะบ้อเซี้ย (ปีศาจขาว) !"

คนผอมทั้งสองพอปะทะฝ่ามือกับไฮ้ลั้งเปียกทั้งสอง พากันเพ่งดาดุจสายฟ้าจ้องจับบนใบหน้าบุ้นจุ่ยอง คนทางซ้ายกล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านก่อกรรมทำเข็ญ วันนี้ยังคิดหนีเอาชีวิตรอดหรือ ?"

พลันผลักพลังฝ่ามือออก กระแทกไฮ้ลั้งเปียกและทึงไผ่ถอยไปคนละหนึ่งก้าว แยกย้ายชิงตัวสองพี่น้องแซ่เหง่ยขึ้น คนทางขวากล่าวว่า

"คนทั้งสองนี้ไม่มีความเกี่ยวพันกับเราทั้งสอง เห็นแก่ทั้งหมดเป็นพี่น้องฝาแฝด จะช่วยชีวิตพวกมัน"

คนทางซ้ายประสานมือคารวะโดยรอบ กล่าวเสียงกังวาน

"เซี้ยฮักจี่ เซี้ยแป๊ะจี่ สองพี่น้องแห่งสมาคมบุปผาแดงฝากความระลึกถึงผู้กล้าทั้งแผ่นดิน"

ไฮ้ลั้งเปียกและทึงไผ่ พอประมือกับคนทั้งสองล้วนรู้สึกเลือดลมทรวงอกพลุ่งพล่าน ต้องลอบดื่นตระหนก พอโคจรพลังเล็กน้อยขณะจะโถมเข้าต่อสู้อีก พลันได้ยินชื่อ "เซี้ยฮักจี่ เซี้ยแป๊ะจี่" ต้องอุทานดังเอ๊ะ ชะงักเท้าลง

เซี้ยฮักจี่ เซี้ยแป๊ะจี่ผงกศีรษะคราหนึ่ง คว้าร่างสองพี่น้องแซ่เหง่ยทะยานขึ้นชายคาห้อง ได้ยินเสียเฮอะฮะโอดโอยดังตลอดทาง ในที่สุดห่างหายไป ย่อมเป็นองครักษ์ที่เฝ้าบนหลังคาห้องถูกมันทั้งสองขับไล่ล่าถอย หรือกระแทกร่วงหล่นลงจากหลังคาห้อง

ไฮ้ลั้งเปียกและทึงไผ่ล้วนรู้สึกฝ่ามือแสบชา พอยกขึ้นดูอดอุทานเบา ๆ มิได้ที่แท้ฝ่ามือทั้งสองล้วนแปรเปลี่ยนเป็นม่วงคล้ำ ค่อยฉุกคิดว่านี่เป็นผลจากเฮ็กซัวเจี้ย (ฝ่ามือทรายดำ) ที่สร้างชื่อให้กับปีศาจดำ ปีศาจขาวสองพี่น้องแซ่เซี้ย

ฮกดังอันจัดการชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดินครั้งนี้ มีจิตเจตนาหนึ่งคิดจัดการกับสมาคมบุปผาแดง มิคาดปีศาจขาวไป ๆ มา ๆ โดยไร้ผู้ขัดขวาง สร้างความ

ขุ่นเคืองยิ่ง

โอ้วฮุยเห็นเหตุการณ์อย่างชัดเจน พอฟังคำ "สมาคมบุปผาแดง" ถึงกับใจเต้นระทึกตูมตาม รอจนเห็นปีศาจดำปีศาจขาวประกาศความเป็นมา บอกไปเป็นไป ไม่เห็นนักบู๊ทั่วทั้งห้องอยู่ในสายตา ยิ่งนิยมเลื่อมใส เพียงครุ่นคิดขึ้น

"นี่จึงเป็นวีรบุรุษผู้กล้าหาญ"

ซึงปวยฮังชมดูความสนุกสนานอยู่ด้านข้าง เห็นบุ้นจุ่ยองยืนแข็งทื่อ สองตาเบิ่งค้าง ตื่นตระหนกถึงปานนี้ อดผลักแขนมันเบา ๆ มิได้ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"นั่งลงเถอะ ปีศาจทั้งคู่ไปแล้ว"

มิคาดนางพอผลัก บุ้นจุ่ยองก็ล้มลงตามแรงมือ ไม่สามารถลุกขึ้นอีก

ซึงปวยฮังใจหายวาบ พอก้มกายดูเห็นมันหน้าเขียวคล้ำ ที่แท้ขวัญฝ่อตายไป รีบร้องว่า

"ตายแล้ว คนผู้นี้ขวัญฝ่อตายแล้ว"

ในห้องโถงบังเกิดความปั่นป่วนวุ่นวาย ก่อนหน้านี้บุ้นจุ่ยองรินเองดื่มเองบนเก้าอี้นวม ไม่เห็นผู้ใดอยู่ในสายตา คิดไม่ถึงปีศาจดำปีศาจขาวพอมาถึงกล่าวเพียงคำเดียว ก็ขู่ขวัญมันจนฝ่อตายทั้งเป็น

ก๊วยเง็กตึ้งทอดถอนใจกล่าวว่า

"สมควรตาย สมควรตาย"

โอ้วฮุยถามว่า

"ผู้อาวุโสแซ่ก๊วย ผู้แซ่บุ้นนี้ประพฤติไม่ดีงามหรือ ?"

ก๊วยเง็กตึ้งสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ไหนเลยเพียงประพฤติไม่ดีงาม ถึงกับปล้นฆ่าข่มขืนย่ำยี ฉ้อฉลหลอกลวงก่อกรรมทำเข็ญนานา คาดว่าเคยถูกปีศาจดำปีศาจขาวคร่ากุมไว้ ไม่แน่นักว่าเคยสาบานอันใด สองปีศาจดำขาวพอมาถึง มันก็ตระหนกจนขวัญฝ่อตาย"

โอ้วฮุยผงกศีรษะกล่าวว่า

"ผู้ใดก่อกรรม ไม่อาจมีชีวิตยืนยาว"

ขณะสนทนา ปรากฏชายชราหว่างเอวเสียบกล้องยาเส้นดำมะเมื่อมผู้หนึ่งเดินออกจากกลุ่มคน มาถึงข้างซากศพบุ้นจุ่ยอง ร่ำไห้รำพันว่า

"บุ้นยี่ตี่ (น้องที่สองแซ่บุ้น) คิดไม่ถึงวันนี้ท่านจบชีวิตในเงื้อมมือชนชั้นมุสิก"

โอ้วฮุยได้ยินมันด่าสองปีศาจดำขาวเป็นชนชั้นมุสิก ต้องบันดาลโทสะ กล่าวเบา ๆ

"ผู้อาวุโสแซ่ก๊วย เฒ่าผู้นี้เป็นใคร ?"

ก๊วยเง็กตึ้งกล่าวว่า

"นี่เป็นเจ้าสำนักเฮี้ยงจี้มึ้ง (ดรรชนีพิสดาร) เมืองไคฮง เรียกว่าเซียงกัวทิเซ็ง ขนานฉายาตนเองเป็นฮุงเฮี้ยชั่วยิ้น (ผู้สำราญควันรุ้ง) มันกับบุ้นจุ่ยองขนานรวมเป็นฮุงจิ้วน่อเซียง (สองเซียนควันสุรา)"

"เฮอะ ปีศาจควันเช่นนี้ ก็ขนานฉายาเป็น 'เซียน' ด้วย ?"

เซียงกัวทิเซ็งโอบอุ้มซากศพบุ้นจุ่ยอง ร่ำไห้โดยไร้น้ำตาหลายเสียง จากนั้นผุดลุกขึ้น ถลึงมองซึงปวยฮัง กระชากเสียงว่า

"ท่านไฉนลงไม้ลงมือ ผลักบุ้นยี่กอเราตายไป ?"

ซึงปวยฮังรู้สึกเหนือความคาดหมาย กล่าวว่า

"มันขวัญฝ่อตายชัด ๆ ไฉนถูกข้าพเจ้าผลักตาย ?"

เซียงกัวทิเซ็งหัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า

"คนดี ๆ ไหนเลยขวัญฝ่อตายได้ ? ต้องเป็นท่านใช้ฝีมือชั่วร้ายทำร้ายบุ้นยี่ดี่เรา"

ที่แท้มันเห็นบุ้นจุ่ยองขวัญฝ่อตาย หากแพร่สะบัดออกไป สำนักแปดเซียนเมามายอย่าหมายดำรงอยู่ในยุทธจักร ดังนั้นยืนกรานว่าเป็นซึงปวยฮังลอบประทุษร้าย ควรทราบว่าชาวยุทธจักรถูกคนทำร้ายเสียชีวิตนับเป็นเรื่องธรรมดา ไม่กระทบกระเทือนถึงชื่อเสียง ซึงปวยฮังอายุยังเยาว์ ไม่เข้าใจเจตนาป้ายผิดของฝ่ายตรงข้าม จึงทุ่มเถียงว่า

"ข้าพเจ้าไม่รู้จักมักคุ้น ไยต้องทำร้ายมัน ? มันขวัญฝ่อตายเองชัด ๆ"

เซียงกัวทิเซ็งดึงกล้องยาเส้นจากหว่างเอว บรรจุยาเส้นเข้าไป ตีหินเหล็กไฟจุดขึ้น สูบติดต่อกันสองคำ พลันพ่นควันสีขาวใส่หน้านาง กล่าวว่า

"นางแพศยาเป็นฆาตกรฆ่าคนชัด ๆ ยังคิดบ่ายเบี่ยงอีก ?"

ซึงปวยฮังถลันหลบควันยา แต่ยังสูดเข้าไปเล็กน้อย รู้สึกศีรษะมึนงง ได้ยินมันออกปากด่าคน จึงด่าสวนว่า

"ปีศาจเฒ่าเลอะเลือน ท่านว่าข้าพเจ้าฆ่า ข้าพเจ้าพลอยฆ่าท่านด้วยจะเป็นไร ?"

ฝ่ามือซ้ายฟาดหลอกล่อ เท้าขวาเตะใส่หว่างเอวมัน

หลวงจีนฮาเซียะแห่งมองโกลที่นั่งบนเก้าอี้นวมพลันร้องว่า

"เฒ่าชรา ท่านอย่าได้ปรักปรำคนดี เราเห็นกับตาว่าภูตร้ายทั้งสองนั้นพอมาถึง บุ้นเอี้ยผู้นี้ก็ขวัญฝ่อตายแล้ว..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ในห้องโถงตะวันตกพลันปรากฏนักศึกษาเยาว์วัยผู้หนึ่งเดินออกมา สาวเท้าตรงเข้าหาหลวงจีนฮาเซียะ

คนผู้นี้อายุยี่สิบห้ายี่สิบหกปี รูปกายผอมเล็ก มือขวาโบกพัดจีบ แต่งกายงามสง่า เดินถึงเบื้องหน้าหลวงจีนฮาเซียะ กล่าวว่า

"หลวงจีนใหญ่ ท่านกล่าวผิดประโยคหนึ่ง สมควรต้องแก้ไข"

หลวงจีนฮาเซียะถลึงตา กล่าวว่า

"คำพูดใดกล่าวผิด ?"

นักศึกษานั้นกล่าวว่า

"สองท่านนั้นไม่ใช่ 'ภูตร้าย' หากแต่เป็นซวงไซซังเฮียบ (สองวีรบุรุษซวงไซ) สองพี่น้องแซ่ซัว แม้มีรูปลักษณะประหลาดพิสดารแต่ฝีมือสูงส่ง ประกอบวีรกรรมถือธัมมะ เป็นที่เลื่อมใสของชาวยุทธจักร"

มันทั้งสองหนึ่งถลึงตาร่ำร้อง หนึ่งอธิบายอย่างสุภาพเรียบร้อย ด้านเซียงกัวทิเซ็งกับซึงปวยฮังกลับต่อสู้กัน

เมื่อครู่ซึงปวยฮังถูกสองพี่น้องแซ่เหง่ยรุกไล่เป็นพัลวัน ยามนี้ต่อสู้กับเซียงกัวทิเซ็งตัวต่อตัว กลับไม่เพลี่ยงพล้ำเป็นรอง เซียงกัวทิเซ็งดูเผิน ๆ มือเปล่าแท้ที่จริงใช้กล้องยาเส้นหลอมจากเหล็กกล้า ใช้จี้สกัดจุดโดยเฉพาะ พร้อมกันนั้นวิชาฝีมือของสำนักดรรชนีพิสดารมุ่งสกัดจุดผู้คน เห็นมันสูดยาพ่นควันไม่หยุดยั้ง กล้องยาเส้นค่อย ๆ กลับกลายจากสีดำเป็นแดง ที่แท้ในกล้องยาเส้นของมันอัดถ่านไฟจำนวนมาก ค่อย ๆ เผากล้องยาเส้นเหล็กจนแดง

ซึงปวยฮังรู้สึกถูกลวกมือใบหน้าร้อนผ่าว สายรัดเอวชายกระโปรงถูกเถ้ายาเผาไหม้เกรียม ยามแตกตื่นลนลาน มือเท้าเชื่องช้าลงวูบ เซียงกัวทิเซ็งพลันพ่นควันขาวดำหนึ่งใส่ใบหน้านาง ซึงปวยฮังรู้สึกศีรษะมึนงง ฟ้าหมุนดวงดินโคลงเคลง ส่ายโงนเงนล้มฟุบลงกับพื้น ที่แท้ในยาเส้นที่เซียงกัวทิเซ็งใช้สูบผสมยาสลบอย่างรุนแรง มันหนึ่งนั้นสูบเป็นนิจสิน สองในจมูกปากมียาขจัด

ดนเองจึงไม่เป็นอันตราย

นักศึกษานั้นยืนอยู่ด้านข้าง กล่าวกับหลวงจีนฮาเชียะไม่สนใจสภาพการต่อสู้ ทันใด นาสิกสูดได้กลิ่นหอมประหลาด กลับเป็นยาสลบที่ชาวมิจฉาชีพใช้กัน สายตายามกวาดมอง เห็นเซียงกัวทิเซ็งใช้กล้องยาเส้นจี้ใส่จุดหัวเข่าของซึงปวยฮั้ง เสียงฉี่ดราหนึ่ง กลิ่นเหม็นไหม้คละคลุ้ง กระโปรงของนางถูกเผาเป็นรูหนึ่ง

ซึงปวยฮั้งรับบาดเจ็บ ส่งเสียงร้องคำหนึ่ง เซียงกัวทิเซ็งควงกล้องยาเส้นจี้ใส่หว่างเอวนางเป็นคำรบสอง นักศึกษานั้นต้องตวาดด้วยโทสะ

"หยุดมือ !"

ก้มเอวถอดรองเท้าของหลวงจีนฮาเชียะทั้งคู่ออกมา หันกายคีบใส่กล้องยาเส้นที่เผาไฟจนแดงของเซียงกัวทิเซ็ง อากัปกิริยาเหล่านี้รวดเร็วดุจสายฟ้า หลวงจีนฮาเชียะงงงันวูบจึงร้องว่า

"ท่าน...ท่านถอดรองเท้าเราทำอะไร ?"

ในเสียงร้อง นักศึกษานั้นใช้ส้นรองเท้าทั้งสองข้างคีบกล้องยาเส้นที่เผาไฟจนแดงไว้แล้ว สะบัดแล้วบิดวูบ อ้อมถึงด้านหลังเซียงกัวทิเซ็ง เสียงฉี่ฉี่หลายครา แขนเสื้อเซียงกัวทิเซ็งถูกเผาไหม้เกรียม แขนขวามันได้รับความเจ็บปวด ได้แต่คลายมือจากการถือกล้องยาเส้น

นักศึกษานั้นสะบัดมือ ขว้างรองเท้าและกล้องยาเส้นออกไป ก้มกายลงตรวจดูซึงปวยฮั้ง เห็นนางพริ้มตาแนบแน่น สิ้นสติสมประดี ได้ยินเสียงเพียะเพียะสองครา รองเท้าทั้งคู่ของหลวงจีนฮาเชียะร่วงหล่นลงบนโต๊ะสุราจนน้ำแกงกระเซ็นซ่าน กล้องยาเส้นกลับพุ่งเข้าหาก๊วยเง็กดึ้งอย่างรวดเร็ว

ก๊วยเง็กดึ้งร้องโอยคราหนึ่ง คิดหมายหลบหลีก เพียงแต่กล้องยาเส้นซัดพุ่งรวดเร็วเกินไป ยามกะทันหันหลบไม่ทัน เห็นกล้องยาเส้นที่เผาจนแดงฉานขณะจะพุ่งใส่ใบหน้ามัน โอ้วฮุยพลันคว้าตะเกียบคู่หนึ่ง แผ่พุ่งพลังใส่ปลายตะเกียบ คีบกล้องยาเส้นที่กลางอากาศ อากัปกิริยาเหล่านี้พลิกแพลงกลับกลายสุดหยั่งคาด เหล่าผู้กล้าในห้องโถงงงงันวูบ ค่อยโห่ร้องชมเชยโดยพร้อมเพรียง

นักศึกษานั้นผงกศีรษะยิ้มให้กับโอ้วฮุย ขอบคุณมันที่ช่วยเหลือ หลีกเลี่ยงจากการทำร้ายคนโดยไร้เจตนา จากนั้นหันหน้ากลับมามองดูซึงปวยฮั้ง ไม่ทราบจะแก้ไขพยาบาลอย่างไร ดังนั้นตวาดใส่เซียงกัวทิเซ็งว่า

"ที่นี้ประลองฝีมือ ท่านไฉนใช้ยาสลบ ? รีบมอบยาขจัดมา"

เซียงกัวทิเซ็งถูกมันช่วงชิงกล้องยาเส้นไป ทราบว่านักศึกษาผู้นี้มีฝีมือว่องไว มันปราศจากอาวุธ ไม่กล้าหาญหักด้วย เพียงกล่าวอย่างเยือกเย็น

"ผู้ใดใช้ยาสลบ เอียเท้านางนี้ขาดความหนักแน่น วิ่งอยู่หลายรอบก็สิ้นสติ จะโทษว่าผู้ใดได้ ?"

พลันเห็นสตรีกลางคนหลังงองุ้มนางหนึ่ง ถือจอกสุราเดินออกจากโต๊ะของห้องโถงตะวันตก อมสุราคำหนึ่ง พ่นใส่ใบหน้าซึงปวยฮัง นักศึกษานั้นถามว่า

"นี่...นี่เป็นยาขจัดหรือ ?"

สตรีนั้นไม่ตอบคำ พ่นสุราอีกคำหนึ่ง พ่นถึงคำที่สาม ซึงปวยฮังก็ลืมตาฟื้นคืนสติมา

ซึงปวยฮังยกมือขยี้ตาเล็กน้อย ก็ลำดับเหตุการณ์ได้ พลันกระโดดปราดขึ้น ฟาดฝ่ามือซ้ายใส่ทรวงอกเซียงกัวทิเซ็ง ตวาดว่า

"ท่านพ่นควันพิษทำร้ายคน"

เซียงกัวทิเซ็งถลันหลบหลีก ถลึงมองสตรีกลางคนนั้นคราหนึ่ง ในใจทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ครุ่นคิดขึ้น

"คนผู้นี้ไฉนขจัดยาสลบประจำสำนักของเราได้ ?"

ซึงปวยฮังผงกศีรษะต่อนักศึกษานั้น กล่าวว่า

"ขอบคุณเซียงกงช่วยเหลือ"

นักศึกษานั้นชี้มือไปยังสตรีนั้น กล่าวว่า

"เป็นนึ่งเฮียบ (ผู้กล้าหาญหญิง) ท่านนี้ช่วยเหลือท่านฟื้นขึ้น"

สตรีนั้นกล่าวเสียงเย็นชา

"เราไม่สามารถช่วยคน"

หันกายไปรับตะเกียบในมือโอ้วฮุย คีบกล้องยาเส้นนั้นส่งไปในมือเซียงกัวทิเซ็ง กล่าวเสียงแหบแห้ง

"ครั้งนี้ถือให้มันไว้"

เมื่อเป็นเช่นนี้ นักศึกษานั้น ซึงปวยฮังและเซียงกัวทิเซ็งล้วนมึนงงสงสัย ไม่ทราบสตรีนี้มีความเป็นมาอย่างไร นางแก้ไขพยาบาลซึงปวยฮังฟื้นคืนสติ กลับส่งกล้องยาเส้นคืนแก่เซียงกัวทิเซ็ง หรือเป็นคนช่วยเหลือทุกฝ่ายโดยไม่

จำแนกผิดถูก ? เห็นนางผมขาวดอกเลา ใบหน้าเหลืองซีด รูปกายอ่อนแอร่วงโรย ไม่คล้ายรู้จักวิชาฝีมือ ยามนั้นสตรีนั้นหันกายไป กลับโต๊ะที่นั่งดังเดิม

สตรีนางนี้เป็นเทียเล้งซู่ปลอมแปลงขึ้น ควรทราบว่าหากมิใช่ศิษย์ของเจ้าโอสถมือพิษ ก็ไม่สามารถขจัดยาสลบประจำสำนักของเซียงกัวทิเซ็งในบัดดล

หลวงจีนฮาเซียะร่ำร้องไม่ขาดปากว่า

"คืนรองเท้าเรามา คืนรองเท้าเรามา"

พลางยื่นมือบิดใส่กลางหลังนักศึกษานั้น นักศึกษานั้นเบี่ยงตัวหลบเลี่ยง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"หลวงจีนใหญ่ รองเท้าถูกเผาไหม้แล้ว"

หลวงจีนฮาเซียะไม่ได้สวมรองเท้า มีสภาพทุลักทุลียิ่ง วิ่งถึงหน้าโต๊ะสุรา เก็บกลับมา เห็นรองเท้าทั้งคู่แปดเปื้อนคราบน้ำมัน ไหนเลยสวมได้อีก ? แต่ไม่สวมก็ไม่ได้ ได้แต่คล้องลงบนเท้า เหลียวหน้าคิดจัดการกับนักศึกษานั้น กลับไม่พบเห็นมันแม้แต่เงา

เห็นเซียงกัวทิเซ็ง และซึงปวยฮังต่อสู้กันอีกครา หลวงจีนฮาเซียะหมุนตัวหลายรอบ ไม่พบเห็นนักศึกษานั้น ได้แต่กลับมาทรุดนั่งบนเก้าอี้นวม พึมพำว่า

"โจรอุบาทว์ วันนี้เคราะห์ร้ายจริง ๆ พบพานภูตร้ายคู่หนึ่ง ยังเผชิญปีศาจบัณฑิตอีกตนหนึ่ง"

พลันได้ยินทุกผู้คนหัวร่อฮาฮา หลวงจีนฮาเซียะถลึงตาใส่ พบว่าสายตาทุกผู้คนล้วนจ้องจับมาที่ตน หลวงจีนฮาเซียะลูบคลำใบหน้า ก้มศีรษะมองดูเสื้อผ้าบนร่าง นอกจากรองเท้าเปื้อนคราบน้ำมันทั้งคู่ ไม่มีสิ่งผิดปรกติใด ดังนั้นกระซากเสียงว่า

"หัวร่ออะไร ? มีอันใดน่าหัวร่อ ?"

ทุกผู้คนกลับหัวร่อดังกว่าเดิม หลวงจีนฮาเซียะครุ่นคิดขึ้น

"เจ้าลาเด่า พวกเจ้าหัวร่อของพวกเจ้า บิดาจึงไม่สนใจ"

ดังนั้นนั่งบนเก้าอี้อย่างขึงขัง เข้าใจว่าตนเองไม่สนใจไยดี ทุกผู้คนย่อมเลิกหัวร่อไปเอง มิคาดเสียงหัวร่อในห้องโถงยิ่งมายิ่งดัง ซึงปวยฮังแม้อยู่ในระหว่างการต่อสู้กับเซียงกัวทิเซ็ง ยังเหลียวหน้ามา อดเม้มปากหัวร่อมิได้

หลวงจีนฮาเซียะเหลียวซ้ายแลขวา ไม่ทราบทั้งหมดหัวร่ออะไร ทีท่าน่า

ขบขันกว่าเดิม ในที่สุดซึงปวยฮังอดกล่าวมิได้ว่า

"หลวงจีนใหญ่ ด้านหลังท่านเป็นอะไร ?"

หลวงจีนฮาเซียะผละจากเก้าอี้ พอเหลียวหน้าไปเห็นนักศึกษานั้นนั่งแน่วนิ่งบนพนักเก้าอี้ของมัน กรีดมือวาดเท้าแสดงละครใบ้ ยั่วเย้าทุกผู้คนหัวร่อ ยามนั้นเพิ่งทราบว่า มันนั่งอยู่บนพนักเก้าอี้ตัวเองตลอดเวลา ต้องตวาดด้วยโทสะ

"ปีศาจบัณฑิต ท่านกลั่นแกล้งเราไยกัน ?"

นักศึกษานั้นยักไหล่ ทำมือเป็นความหมาย "ข้าพเจ้าไม่ได้กลั่นแกล้งท่าน" หลวงจีนฮาเซียะตวาดถามว่า

"อย่างนั้นท่านนั่งอยู่ที่นี้ทำอะไร ?"

นักศึกษานั้นชี้มือไปยังถ้วยมังกรหยกบนโต๊ะเตี้ยทั้งแปดใบ ทำมือหยิบฉวยซุกไว้ในอกเสื้อ เป็นความหมาย "ข้าพเจ้าต้องการถ้วยมังกรหยกนี้"

หลวงจีนฮาเซียะกล่าวอีกว่า

"ท่านคิดช่วงชิงถ้วยพระราชทาน ?"

นักศึกษานั้นผงกศีรษะ หลวงจีนฮาเซียะกล่าวว่า

"ที่นี้ยังมีเก้าอี้ว่าง ท่านไฉนไม่นั่ง ?"

นักศึกษานั้นชี้มือไปยังเหล่าผู้กล้าในห้องโถง มือซ้ายกวัดแกว่ง มือขวาทำเป็นหมัด ทำท่าต่อยใส่ศีรษะตนเอง จากนั้นห่อไหล่กุมศีรษะ ทำท่าหวาดกลัว ในเสียงหัวร่อครืนใหญ่ของทุกผู้คน หลวงจีนฮาเซียะกล่าวว่า

"ท่านกลัวผู้คนทุบตีไม่กล้านั่ง ไฉนนั่งบนพนักเก้าอี้ของเรา ?"

นักศึกษานั้นเตะเท้าใส่อากาศธาตุ ปรบมือทั้งสอง ลื่นไถลร่างนั่งลงบนเก้าอี้ เป็นความหมาย "ข้าพเจ้าเตะท่านไปในเท้าเดียว ยึดครองเก้าอี้ของท่าน"

มันพอลื่นตัวลงมา รอบข้างพลันบังเกิดเสียงหัวร่อครืนใหญ่

ฮกดังอันและอันที้ตึกเห็นการประลองครั้งนี้ก่อกวนจนตลกขบขัน ผิดแผกจากเจตนาเดิม ล้วนไม่พอใจยิ่ง แต่ก็รู้สึกนักศึกษานี้กลิ้งกลอกพิกล หลวงจีนฮาเซียะพาลสัดย์ซื่อโง่ทึบ ยามนี้ เด็กฝาแฝดทั้งคู่ถูกเฮ้งเกี่ยมเอ็ง เฮ้งเกี่ยมเกี๊ยก สองพี่น้องคุ้มครองกลับตึกหลังแล้ว หากยังอยู่ในห้องโถง เด็กทั้งสองคงต้องปรบมือหัวร่อร่าแน่นอน

เที้ยเล้งซู่กล่าวเบา ๆ กับโอ้วฮุยว่า

"คนผู้นี้มีตัวเบาปราดเปรียวยิ่ง"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ใช่แล้ว มันมีท่าร่างแคล่วคล่องอย่างที่ในชีวิตข้าพเจ้าไม่เคยพบพานมาก่อน"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"มันคล้ายมีเจตนามาก่อกวน"

โอ้วฮุยผงกศีรษะช้า ๆ ไม่กล่าวกระไรอีก ยามนี้ นักศึกษานั้นล้วงพัดจีบจากอกเสื้อด้ามหนึ่ง ชี้ไปยังหลวงจีนฮาเชียะ กล่าวว่า

"หลวงจีนฮาเชียะ ท่านไม่อาจเสียมารยาทต่อข้าพเจ้า ในพัดนี้ซุกซ่อนบรรพบุรุษของท่าน"

หลวงจีนฮาเชียะเอียงหน้ามองดูพัดจีบ ไม่เห็นมีสภาพผิดปรกติใด ต้องสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"ไม่เชื่อคำพูดผีสางของท่าน"

นักศึกษานั้นพลันคลี่พัดจีบแสดงต่อหลวงจีนฮาเชียะ กล่าวอย่างขึงขัง

"ท่านไม่เชื่อ ? อย่างนั้นชมดูให้ชัดดา"

ทุกผู้คนพอเห็นพัดจีบของมัน ล้วนหัวร่อจนงอหงาย ที่แท้บนกระดาษพัดสีขาววาดรูปเต่าใหญ่ตัวหนึ่ง เต่านี้หงายท้องชี้ฟ้า ยืดคอยาวเหยียด พยายามพลิกตัวกลับ แต่พานพลิกไม่สำเร็จ ท่าทีน่าขบขันยิ่ง

โอ้วฮุยกลั้นหัวร่อ กวาดมองเที้ยเล้งซู่แวบหนึ่ง ทั้งสองไม่เคลือบแคลงสงสัยอีก นักศึกษานี้มีเจตนาก่อกวนจริง ๆ อดเลื่อมใสมันมิได้

ควรทราบว่าในถ้ำเสือวังมังกร อยู่เบื้องหน้าผู้กล้าทั้งแผ่นดินเช่นนี้ คิดก่อกวนวุ่นวายต้องมีกำลังขวัญเหนือธรรมดา จึงกระทำได้

หลวงจีนฮาเชียะเดือดดาลเป็นการใหญ่ คำรามว่า

"เจ้าด่าเราเป็นเต่า (คำด่าอันเจ็บแสบของจีน) บัณฑิตโสโครกรำคาญในการมีชีวิตต่อไปจริง ๆ"

นักศึกษานั้นกล่าวอย่างขึงขัง

"เป็นเต่ามีอันใดไม่ดี เต่ากระเรียนมีอายุยืนยาว ข้าพเจ้าหมายความว่าท่านมีอายุยืนยาวร้อยปี"

"เพ้ย เต่าเป็นคำด่าคน ภรรยาคบชู้ สามีถือเป็นเต่า"

นักศึกษานั้นรีบกล่าวว่า

"เสียดารวะ เสียดารวะ ที่แท้หลวงจีนใหญ่ยังตกแต่งภรรยา ไม่ทราบตกแต่งกี่คน ?"

หลวงจีนฮาเชียะคำรามด้วยโทสะ ยื่นมือตะปบใส่กลางหลังนักศึกษานั้น ครั้งนี้นักศึกษานั้นกลับไม่สามารถหลบรอดได้ ถูกยกร่างขึ้น ทุ่มใส่พื้นอย่างหนักหน่วง

ที่แท้หลวงจีนฮาเชียะเป็นยอดฝีมือทุ่มเหวี่ยงของมองโกล วิชาทุ่มเหวี่ยงของมองโกลแบ่งเป็นเจ้าสำนัก คว้าจับใหญ่ คว้าจับกลาง คว้าจับเล็ก หลวงจีนฮาเชียะเป็นเจ้าสำนักคว้าจับกลาง มีกำลังเอวและเท้ากล้าแข็ง ตะปบทรวงอกกลางหลังผู้คน ใช้ร้อยครั้งสัมฤทธิ์ผลร้อยครา

นักศึกษานั้นถูกทุ่มเหวี่ยง เห็นแน่ชัดว่ากลางหลังฟาดพื้นแล้ว พอสัมผัสพื้น กลับเป็นสองเท้าถึงก่อน เท้ามันคล้ายดิดดั้งขดลวด พอถึงพื้นก็ดีดกระดอนขึ้น กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านทุ่มข้าพเจ้าไม่ล้ม"

หลวงจีนฮาเชียะกล่าวว่า

"ทดลองดูอีก"

นักศึกษานั้นรับคำ สาวเท้าเข้าใกล้ พลันยื่นมือออกบิดทรวงอกหลวงจีนฮาเชียะ ทุกผู้คนประหลาดใจยิ่ง หลวงจีนฮาเชียะร่างกำยำสูงใหญ่ นักศึกษานั้นร่างผอมเล็ก อย่าว่าแต่หลวงจีนฮาเชียะจัดเจนวิชาทุ่มเหวี่ยง นักศึกษานั้นต่อสู้กับมัน ไฉนใช้จุดอ่อนของตน จู่โจมจุดเด่นของศัตรู ?

หลวงจีนฮาเชียะก็ยื่นมือคว้าใส่หัวไหล่นักศึกษา ยกเท้าเตะกวาด นักศึกษานั้นถลาไปเบื้องหน้า โอบคอหยาบใหญ่ของหลวงจีนฮาเชียะ ปลายเท้าทั้งสองเตะใส่หัวเข่าหลวงจีนฮาเชียะโดยพร้อมเพรียง หลวงจีนฮาเชียะเข่าอ่อนระทวยคุกลง แต่มันพ่ายแพ้ยังไม่ลนลาน ยื่นมือตะปบกลางหลังนักศึกษานั้น บิดกระชากมาทับอยู่ใต้ร่าง นักศึกษานั้นร้องโอดโอย ชะโงกศีรษะออกจากซอกรักแร้หลวงจีนฮาเชียะ แลบลิ้นแสยะหน้าล้อเลียน

ยามนี้ โอ้วฮุย ทึงไผ่ ไฮ้ลั้งเปียก เหล่ายอดฝีมือดูออกว่า นักศึกษานี้แตกฉานวิชาจี้สกัดจุด หลวงจีนฮาเชียะประกันไม่ใช่คู่มือของมัน มิหนำซ้ำ

คุ้นเคยกับวิชาทุ่มเหวี่ยง มาตรว่ากำลังแขนสู้ฮาเชียะไม่ได้ แต่มือเท้าประเปรียว พอถึงยามคับขันสามารถดิ้นหลุดออกไป ที่ไม่โค่นหลวงจีนฮาเชียะล้มลง แสดงว่าคิดหยอกเย้าเล่น สร้างความเสื่อมเสียหน้าแก่ฮกดังอันและสี่เจ้าสำนักใหญ่

อีกด้านหนึ่ง ซึงปวยฮังใช้ทิเน้ยกง (วิชาบัวเหล็ก) ปลายเท้าห่อหุ้มเหล็กแหลม ตวัดเท้าเตะใส่เชียงกัวทิเซ็ง เชียงกัวทิเซ็งมีชื่อเสียงในยุทธจักรมานาน ต่อสู้กับโกวเนี้ยเยาว์วัยเกือบร้อยกระบวนท่าไม่สามารถเอาชัย ต้องร้อนรุ่มใจขึ้นมา ตกลงใช้ฝีมือเก่าอีกครา หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"เตะถีบวุ่นวายมีประโยชน์ใด ?"

แสร้งเป็นไม่นำพา ยกกล้องยาเส้นสูบยาคราหนึ่ง

ซึงปวยฮังเห็นมันสูบยา ก็ระมัดระวัง รีบชิงเป็นอยู่เหนือลม ป้องกันมันพ่นควันใส่ เชียงกัวทิเซ็งสูบยาหลายคำ หักล้างอีกหลายกระบวนท่า สองตาค่อย ๆ เบิกโปน ตาทอประกายดุร้ายคล้ายสุนัขบ้า พลันร้องโฮ้งโฮ้ง กระโจนใส่ซึงปวยฮัง ซึงปวยฮังเห็นเช่นนั้น ในใจนึกหวาดกลัว ถลันหลบมาด้านข้าง เชียงกัวทิเซ็งถาโถมโดยไม่หยุดยั้ง ร้องโฮ้งคำหนึ่ง กลับโถมใส่ฮกดังอัน

องครักษ์ที่อยู่ใกล้กับฮกดังอันที่สุดเป็นจังทิอาวแห่งสำนักเล็บเหยี่ยวห่านป่าเหิน พลันเห็นเชียงกัวทิเซ็งก่อความวุ่นวาย รีบสะอึกเข้าหา เกี่ยวข้อมือมัน สลัดเหวี่ยงออกไป เชียงกิวทิเซ็งซวนเซถลา สองตาเบิกค้าง โถมไปยังโต๊ะทิศตะวันออก ตะกุยต่อยตีวุ่นวาย กลับเสียสติแล้ว

โอ้วฮุยซำเลืองมองเที้ยเล้งซู่ เห็นนางคล้ายยิ้มไม่เชิงยิ้ม ค่อยเข้าใจจิตเจตนาที่นางส่งกล้องยาเส้นคืนแก่เชียงกัวทิเซ็ง ที่แท้พริบตานั้น นางบรรจุยาสลบอันร้ายกาจอีกชนิดหนึ่งลงในกล้องยาเส้น ไช้หอกนั้นสนองคืนผู้ใช้ ให้เชียงกัวทิเซ็งที่ใช้ยาสลบทำร้ายคน สูบยาสลบในกล้องยาเส้นตนเองเข้าไป ยาสลบนี้พอแทรกซึมเข้าสมอง ถึงกับทำลายสติสัมปชัญญะฟั่นเฟือน ยาขจัดที่มันอมอยู่ในปากอยู่ก่อน หามีประโยชน์ไม่

มือดีที่โต๊ะทิศตะวันออกเห็นมันโถมถึง ย่อมลงมือขับไล่ เชียงกัวทิเซ็งเกลือกกลิ้งร่างตามพื้นดินรอบหนึ่ง พลันโอบขาโต๊ะข้างหนึ่ง อ้าปากขบกัดเป็นพัลวัน ทุกผู้คนพอเห็นสภาพเช่นนี้ล้วนลอบตื่นตระหนก ไม่ว่าผู้ใดก็หัวร่อไม่ออก ไม่ทราบมันไฉนเป็นเช่นนี้

ยามกะทันหันทุกผู้คนเงียบงันไม่ส่งเสียง มีแต่หลวงจีนฮาเชียะด่า "เดียรัจฉานน้อย บัณฑิตโจร" ไม่ขาดปาก นักศึกษานั้นกล่าวว่า

"ท่านอย่าได้ด่าแล้ว"

หลวงจีนฮาเชียะกระชากเสียงว่า

"เราด่าท่านจะเป็นไร ? บัณฑิตโจร"

นักศึกษานั้นกล่าวว่า

"ท่านคงไม่กล้าด่าฮกได้ส่วย (แม่ทัพฮก) ท่านหากเก่งกล้าสามารถ ก็ด่าแม่ทัพโจรสักคำ"

หลวงจีนฮาเชียะยามเดือดดาล ร้องด่าโดยไม่ขบคิด

"แม่ทัพโจร"

คำพูดพอกล่าว ค่อยทราบว่าผิดท่า แต่ไม่อาจกลับคำได้ ต้องกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"เรา...เราไม่ได้ด่ามัน เป็น...เป็นด่าท่าน"

นักศึกษานั้นหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นแม่ทัพ ท่านด่าข้าพเจ้าเป็นแม่ทัพโจรไยกัน ?"

หลวงจีนฮาเชียะหลงกล กริ่งเกรงฮกดังอันดำหนิ ร้อนรุ่มจนเอ็นเขียวบนหน้าผากขึ้นโปนใบหน้าแดงฉาน โถมเข้ามาทั้งตัว นักศึกษานั้นฉกฉวยโอกาสที่หลวงจีนฮาเชียะสมาธิว้าวุ่น เบี่ยงตัวหลบเลี่ยง คว้าจับแขนขวา ยืมกำลังเสือกส่ง ร่างสูงใหญ่ของหลวงจีนฮาเชียะพลันลอยละลิ่วออกไป

เซียงกัวทิเซ็งกำลังโอบขาโต๊ะกัดวุ่นวาย หลวงจีนฮาเชียะพอร่วงฟาดลงกลับทับลงบนหลังมัน เซียงกัวทิเซ็งร้องโฮ้งโฮ้ง โอบรัดหลวงจีนฮาเชียะไว้ อ้าปากกัดลงบนศีรษะล้านเลี่ยน หลวงจีนฮาเชียะยามเจ็บปวด ขยับแขนหมายสลัดฝ่ายตรงข้ามออกไป

มิคาด คนผู้หนึ่งหลังจากที่สติสัมปชัญญะเลอะเลือน กลับบังเกิดกำลังมหาศาล หลวงจีนฮาเชียะความจริงมีกำลังแขนกล้าแข็งกว่ามันมากนัก ยามนี้กลับไม่อาจสลัดหลุดจากอ้อมแขนมัน ถูกขบกัดจนโลหิตโทรมหน้า เจ็บปวดร่ำร้องวุ่นวาย

นักศึกษานั้นหัวร่อฮาฮา ร้องว่า

"วิเศษ วิเศษแท้"

มันทางหนึ่งปรบมือ ทางหนึ่งล่าถอยไปยังโต๊ะเตี้ยที่จัดวางถ้วยมังกรหยกทั้งแปดใบช้า ๆ พลันโบกสะบัดแขนเสื้อ ตะปบถ้วยมังกรหยกขึ้นสองใบ กล่าวกับซึ่งปวยฮังว่า

"ได้ถ้วยพระราชทานแล้ว ไปกันเถอะ"

ซึ่งปวยฮังงงงันวูบ นางกับนักศึกษานี้ความจริงไม่รู้จักมักคุ้น แต่เห็นมันให้ความสนิทสนมต่อตนเองตลอดมา ต้องผงกศีรษะอย่างลืมตัว ติดตามมันโลดแล่นออกไป องครักษ์ที่ข้างกายฮกดังอันหกเจ็ดคนร้องว่า

"จับไส้ศึก จับไส้ศึก"

"จับตัวไว้"

"จับโจรที่ขโมยถ้วยพระราชทาน"

พลางไล่ติดตามมาโดยพร้อมเพรียง

เหล่าผู้กล้าเห็นบุรุษหนุ่มนักศึกษานี้ บังอาจกล้าหยิบฉวยถ้วยหมายจากไปล้วนตื่นตระหนกยิ่ง มีคนร้องตามเหล่าองครักษ์ว่า

"วางถ้วยหยกลง"

"ผู้ใดบังอาจเหลวไหลปานนี้ ?"

"เป็นตัวบัดซบของค่ายสำนักใด ?"

เมื่อครู่เซี้ยฮักจี่ เซี้ยแป๊ะจี่สองพี่น้องโถมเข้าทางหลังคาห้อง ช่วยเหลือสองพี่น้องแซ่เหง่ยแห่งสำนักคู่แฝดออกไป องครักษ์ในวังฮกดังอันก็เพิ่มกำลังคนที่หน้าประตู ยามนี้ได้ยินในห้องโถงบังเกิดเสียงดวาดว่า องครักษ์ที่หน้าประตูก็อุดประตูไว้ อันที๊ตกออกคำสั่งคำเดียว องครักษ์หลายสิบคนก็รายล้อมนักศึกษานั้น และซึ่งปวยฮังไว้ทั้งหน้าหลังอย่างแน่นหนา

นักศึกษานั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"ผู้ใดกล้าเข้ามา ข้าพเจ้าจะขว้างถ้วยหยกทิ้ง ดูว่ามันแตกสลายหรือไม่ ?"

เหล่าองครักษ์กลับไม่กล้าบุกเข้าหาโดยพลการ เกรงว่ามันก่อการเหลวไหลโดยไม่คิดชีวิต ขว้างทำลายถ้วยหยกพระราชทาน ทุกผู้คนถืออาวุธ รายล้อมคนทั้งสองไว้อย่างแน่นหนา ซึ่งปวยฮังรับเชิญมายังการชุมนุมเจ้าสำนัก เพียงเพื่อชมดูความสนุกสนาน พลันก่อกวนเภทภัยขึ้น สร้างความแตกตื่นจนหน้า

ซีดขาว หัวใจเต้นระทึกตูมตาม

โอ้วฮุยกับเที้ยเล้งซู่สบตาแวบหนึ่ง เที้ยเล้งซู่สั่นศีรษะช้า ๆ ทั้งสองแม้บังเกิดความปรารถนาดีต่อนักศึกษานั้น แต่ยามนี้เห็นมันตกอยู่ในวงล้อมแน่นหนา หากลงมือช่วยเหลือ รังแต่ตกตายสองชีวิต ไม่มีส่วนช่วยต่อเรื่องราว

นัเ ศึกษานั้นชูถ้วยหยกขึ้นสูง กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ซึงโกวเนี้ย พวกเราเปลี่ยนความตั้งใจแล้ว ท่านหากขว้างถ้วยหยกลงบนพื้น ไม่แน่นักว่าไม่ทันถึงพื้นมีคนมือไวเท้าไวชิงรับไป มิสู้ทำเช่นนี้ ท่านฟังข้าพเจ้านับหนึ่งถึงสาม จากนั้นบีบแหลกสลายกับมือ"

ซึงปวยฮังผงกศีรษะอย่างลืมตัว ในใจกลับตำหนิตนเอง ทั้งที่ไม่รู้จักมักคุ้นกับมัน ไฉนเชื่อฟังมันทุกประการ ?

ไฮ้ลั้งเปียกเดินเข้ามา ความจริงคิดยื่นมือรับถ้วยหยกขณะที่มันขว้างออก พอฟังมันกล่าวเช่นนี้ ต้องชะงักเท้าลง ทึงไผ่หัวร่อฮาฮา เดินถึงเบื้องหน้านักศึกษานั้น กล่าวว่า

"น้องเราแซ่ใด วันนี้เผยโฉมต่อหน้าผู้กล้าทั้งแผ่นดิน นับว่าสะท้านทั่วยุทธจักร ไยไม่ทิ้งนามไว้ ?"

นักศึกษานั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหนึ่งนั้นไม่หวังชื่อ สองไม่หวังลาภยศ เพียงรู้สึกถ้วยหยกนี้น่าเล่นยิ่ง คิดนำกลับบ้านไปเล่น เล่นจนเบื่อหน่าย จะส่งคืนให้"

ทึงไผ่กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"น้องเรามีฝีมือพิเศษพิสดาร เล่ากอกอตั้งใจดูอยู่ครึ่งค่อนวัน กลับดูสังกัดสำนักอาจารย์ไม่ออก ชื่อแป้ท่านเป็นท่านใด ? บุรุษหนุ่มชมชอบล้อเล่น ไม่นับเป็นอย่างไรได้ ฮกได้ส่วยคงไม่ถือสา ยังคงกลับเข้าโต๊ะไปดื่มต่อเถอะ"

พลางเบือนหน้าไปยังเหล่าองครักษ์ กล่าวว่า

"ทั้งหมดถอยห่างไป น้องผู้นี้เป็นสหายที่ดี มันเพียงล้อเล่น ไยต้องระดมกำลังเช่นนี้ ?"

เหล่าองครักษ์ได้ยินมันกล่าวเช่นนี้ ล้วนล่าถอยไปสองก้าว นักศึกษานั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"ผู้แซ่ทึง ข้าพเจ้าจึงไม่หลงกลของพยัคฆ์หน้ายิ้มท่าน ท่านเข้ามาอีกก้าว

หนึ่ง ข้าพเจ้าจะบีบถ้วยหยกแหลกสลาย ท่านหากกล้ารับผิดชอบจริง ๆ ก็ให้ข้าพเจ้าหยิบยืมถ้วยหยกกลับบ้านไปเล่นสักสามวัน สามวันให้หลังย่อมส่งคืนให้"

ทุกผู้คนครุ่นคิดขึ้น

"ท่านหยิบฉวยถ้วยหยก พอออกจากประตูใหญ่จะเสาะหาท่านจากที่ใด ? ที่ว่าสามวันให้หลังส่งคืนให้อะไรนั่น ผู้ใดยินยอมเชื่อท่าน ?"

มิคาดทึงไผ่หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"นั่นจะเป็นไรไป ? น้องเรา ถ้วยหยกในมือท่านยังไม่มีเจ้าของ เ[illegible]กอกอ กลับได้รับความกรุณาจากฮกได้ส่วยกำนัลให้ก่อนถ้วยหนึ่ง เยี่ยงนี้เถอะ เราหยิบยืมถ้วยของเราเองแก่ท่าน ท่านเล่นจนเบื่อหน่ายเมื่อใด ค่อยส่งจดหมายมา เราจะไปรับกลับคืน"

พลางเดินถึงหน้าโต๊ะเตี้ยที่วางถ้วยหยก หยิบฉวยแพรด่วนที่ปูบนโต๊ะผืนหนึ่ง คลุมลงบนมือซ้ายก่อน จากนั้นหยิบฉวยถ้วยมังกรหยกวางลงบนแพรด่วน เดินถึงเบื้องหน้านักศึกษานั้น ถามว่า

"ท่านรับไปเถอะ"

คราครั้งนี้เหนือความคาดหมายทุกผู้คน เข้าใจว่า มันกล่าวอย่างหมดจดแท้ที่จริงคิดฉกฉวยโอกาสชิงถ้วยหยกในมือนักศึกษา มิคาดมันกลับส่งถ้วยหยกเบหนึ่งให้จริง ๆ นักศึกษานั้นก็รู้สึกประหลาดใจ กล่าวว่า

"ท่านฉายาฝนชโลมเจ็ดมณฑล นับว่าใจกว้างจริง ๆ ถ้วยหยกสองใบนี้มีลักษณะเดียวกัน ไม่ต้องสับเปลี่ยนแล้ว ถ้วยหยกของซึงโกวเนี้ย นับว่าขอยืมจากไฮ้ตั่วนั้ง ทึงได้เฮียบ รบกวนท่านค้ำประกันด้วย ไฮ้ตั่วนั้ง สามวันให้หลังซึงโกวเนี้ยหากไม่คืนถ้วยหยกให้ ขอท่านทวงถามจากทึงได้เฮียบ"

ทึงไผ่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ดกลง ผู้แซ่ทึงขอรับผิดชอบทั้งมวล ซึงโกวเนี้ย ท่านคงไม่สร้างความลำบากใจแก่เรากระมัง ?"

พลางสืบเท้าเข้าใกล้ซึงปวยฮังหนึ่งก้าว ซึงปวยฮังตะกุกตะกักว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า..."

เหลียวมองนักศึกษานั้น ไม่ทราบตอบอย่างไรดี

ทึงไผ่พลันขยับศอกขวา กระทุ้งใส่ข้อมือขวาของนาง ซึงปวยฮังอุทาน

ดังอา ถ้วยหยกหลุดจากมือลอยขึ้นไป

ยามนั้นทึงไผ่ใช้มือขวาหยิบฉวยถ้วยหยกบนแพรขึ้น มือซ้ายโบกสะบัดแพรด่วนออก ห่อหุ้มร่างท่อนบนของนักศึกษาไว้ นิ้วชี้ข้างขวากระดิกเคลื่อนไหว จี้สกัดจุดฮุ้นมึ้ง เด็กตี้ ฮะก๊กของมัน โดยกางกั้นด้วยแพรพรรณชั้นหนึ่ง จากนั้นยื่นมือรับถ้วยหยกที่ร่วงหล่นลงจากกลางอากาศ ตวัดเท้าเตะซึงปวยฮังล้มลง ปลายเท้าสะกิดใส่ข้อพับเข่าของนางตามสภาวะ

จุดฮุ้นมึ้งอยู่บนหัวไหล่ จุดเด็กตี้อยู่ที่ข้อศอก จุดฮะก๊กอยู่ระหว่างนิ้วหัวแม่มือกับนิ้วชี้ จุดทั้งสามพอถูกจี้สกัด นักศึกษานั้นก็อ่อนระทวยตั้งแต่หัวไหล่ถึงนิ้วหัวแม่มือ แขนทั้งข้างไร้เรี่ยวแรง ไม่สามารถบีบทำลายถ้วยหยกแล้ว ความเคลื่อนไหวเหล่านี้ติดต่อตามกัน คล้ายเล่นปาหี่ ทุกผู้คนไม่ทันเห็นชัดตา ทึงไผ่ก็สยบทั้งสองล้มลง ประคองถ้วยมังกรหยกทั้งสามใบวางลงบนโต๊ะเตี้ย จวบจนมันนั่งลงบนเก้าอี้นวมดังเดิม ทุกผู้คนค่อยระเบิดเสียงโห่ร้องชมเชย

ก๊วยเง็กตึ้งลูบเคราทอดถอนใจ ชมเชยว่า

"คิดโค่นคนทั้งสองล้มลง นับว่าไม่ง่ายนัก ที่ยากยิ่งกว่าคือ ในมือทั้งสามล้วนถือถ้วยหยกใบหนึ่ง หากคำนวณผิดพลาดสักเล็กน้อย ถ้วยหยกของผู้หนึ่งผู้ใดล้วนได้รับความเสียหาย อย่างนั้นก็เป็นปฏิบัติการที่ไม่สมบูรณ์พร้อม ที่ยากยิ่งกว่านี้คือกำลังขวัญกล้า เที้ยเล่าตี้ ท่านว่าใช่หรือไม่ ?"

โอ้วฮุยผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ยอดเยี่ยม ยอดเยี่ยมนัก"

มันเห็นเหตุการณ์ดุจสายฟ้าคะนองฝนเมื่อครู่ ต้องบังเกิดความฮึกหาญประดัง ครุ่นคิดขึ้น

"ผู้แซ่ทึงนี้มีฝีมือเหนือธรรมดาจริง ๆ หากมีโอกาส สมควรประลองกับมันดู"

จากนั้นครุ่นคิดสืบต่อ

"นักศึกษานี้และซึงโกวเนี้ยเพลี่ยงพล้ำถูกคร่ากุม ต่อให้รักษาชีวิตไว้ได้ ก็ต้องเผชิญการเคี่ยวกรำ สมควรหาทางช่วยเหลือจึงถูกต้อง"

ยามนี้ เหล่าองครักษ์นำเชือกออกมา พันธนาการนักศึกษานั้นกับซึงปวยฮังผลักไสถึงเบื้องหน้าฮกดังอัน ฮกดังอันโบกมือกล่าวว่า

"ควบคุมตัวไว้ด้านข้าง ค่อย ๆ สอบปากคำ อย่าได้ขัดความสนุกสนานของ

ผู้กล้าทั้งหลาย อันที้ต๊ก ท่านให้ทั้งหมดประลองต่อไปเถอะ"

อันที้ต๊กรับคำ ถ่ายทอดคำสั่งให้เหล่าผู้กล้าประลองฝีมือต่อไป โอ้วฮุย เห็นคนเหล่านี้ต่อสู้ไปมา ไม่มีความสามารถเด่นล้ำ หวนนึกถึงบุตรของเบ๊ซุนฮวย ทั้งสอง ไม่ทราบถูกชิงตัวกลับมาอย่างไร ? เบ๊ซุนฮวยไม่ทราบได้รับอันตราย ใดหรือไม่ ? ดังนั้นไม่มีกะใจชมการชิงชังของทั้งหมด

ประลองผ่านไปสิบกว่าคน พลันได้ยินองครักษ์นอกประตูร้องดัง ๆ ว่า "มีพระบรมราชโองการ !"

บทที่ ๑๘
ดาบวิเศษเข็มเงิน

เหล่าผู้กล้า พอฟังล้วนงงงันวูบ คนในวังฮกคังอันกลับถือเป็นเรื่องธรรมดา ทราบว่าบางครั้งฮ่องเต้ทรงมีพระบรมราชโองการยามดึกดื่นค่อนคืน ดังนั้นไม่เป็นที่น่าประหลาด จัดตั้งโต๊ะบูชารับพระบรมราชโองการ

ฮกคังอันผุดลุกขึ้น คุกเข่ารับพระบรมราชโองการที่ใต้ชายคาห้อง นับแต่อันทีดึกลงมา ทุกผู้คนพากันคุกเข่าลง โอ้วฮยเห็นสภาพเช่นนี้ ได้แต่คุกเข่าตามในใจกลับลอบก่นด่า

ได้ยินเสียงรองเท้าหนังสวบสาบ ผู้คนห้าคนเดินเข้าลานตึกมา ผู้นำหน้าเป็นขันทีชราผู้หนึ่ง ฮกคังอันจดจำออกว่า มันเป็นขันทีดำหนักเคี่ยงเซ็งเก็ง นามเล้าจืออื้อ ด้านหลังตามติดด้วยราชองครักษ์สี่คน เล้าจืออื้อเดินถึงหน้าประตูห้องโถงแต่ไม่เข้าห้องโถง หยุดยั้งที่หน้าประตู คลี่พระบรมราชโองการออกท่องอ่านว่า

"สมุหกลาโหมฮกดังอัน รับพระบรมราชโองการ ให้คุมตัวโจรชายหญิงที่เมื่อครู่คร่ากุมได้ทั้งสองเข้าวังหลวงในบัดดล"

ฮกดังอันตะลึงลานกับที่ครุ่นคิดขึ้น

"ฮ่องเต้ทรงทราบข่าวรวดเร็วนัก พระองค์ต้องการตัวโจรทั้งสองนี้ไปไย ?"

พอเงยหน้าขึ้น เห็นเล้าจืออื้อยักคิ้วหลิ่วตา ท่าทีประหลาดพิกลยิ่ง พร้อมกันนั้นนึกถึงปรกติขันทีถ่ายทอดพระบรมราชโองการ ต้องหยุดยืนที่กึ่งกลางห้องโถง หันหน้าหาภายนอก ท่องอ่านสู่ทิศใต้ ครั้งนี้กลับหันหน้าหาภายใน เล้าจืออื้อผู้นี้เป็นขันทีเก่าแก่ในวังหลวง ย่อมไม่กระทำผิดกฎ ความนี้ต้องมีสาเหตุเคลือบแฝง ดังนั้นฮกดังอันผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"เล้ากงกง (คำเรียกขันทีแซ่เล้า) เชิญนั่งลงดื่มน้ำชา ชมดูนักสู้ผู้กล้าในที่นี้สำแดงฝีมือ"

เล้าจืออื้อกล่าวคำ "ประเสริฐ" แต่แล้วขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ขอบคุณฮกได้ส่วย น้ำชาไม่ดื่มแล้ว พระองค์ทรงรอคำตอบอยู่"

ฮกดังอันพอเห็นสภาพเช่นนี้ ก็เข้าใจในบัดดล ทราบว่ามันรับการข่มขู่จากราชองครักษ์ด้านหลัง แสร้งถ่ายทอดพระบรมราชโองการ ราชองครักษ์ทั้งสี่นี้หากมิใช่คนทรยศ ก็เป็นผู้อื่นปลอมแปลงขึ้น ดังนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ตั่วกอที่มากับท่านทั้งหลายคนเป็นใคร ? ไฉนแปลกหน้ายิ่ง ?"

เล้าจืออื้อฝืนยิ้มกล่าวว่า

"นี่...นั่น...พวกมันเพิ่งมาจากมณฑลอื่น"

ฮกดังอันทราบชัดกว่าเดิม ควรทราบว่าราชองครักษ์อยู่ข้างพระวรกายฮ่องเต้ทั้งกลางวันกลางคืน หากมิใช่เครือญาติ ก็เป็นบุตรหลานของขุนนางที่มีความดีความชอบ นักบู๊มณฑลอื่นไหนเลยรับตำแหน่งได้ ? ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

"ได้แต่กันคนทั้งสี่นี้ออกไป จึงคลายการข่มขู่ให้กับขันทีเล้าได้"

ดังนั้นกล่าวว่า

"อย่างนั้นซื่อ๊วยตั่วกอ (พี่ราชองครักษ์) ทั้งสี่ คุมตัวโจรร้ายไปเถอะ"

พลางชี้มือไปยังนักศึกษานั้นกับซึงปวยฮังที่ถูกคุมตัวอยู่ด้านข้าง ในราชองครักษ์ทั้งสี่ มีคนผู้หนึ่งเดินมา หมายจูงนักศึกษานั้นไป ฮกดังอันพลันกล่าวว่า

"ช้าก่อน ซีอ๊วยตั่วกอท่านนี้แซ่ใด ?"

หากเป็นปรกติ ฮกดังอันให้ความเกรงอกเกรงใจต่อราชองครักษ์ เรียกเป็น "ซีอ๊วยตั่วกอ" แต่ราชองครักษ์ตำแหน่งด้อยต่ำกว่ามันมากนัก ราชองครักษ์นี้กลับวางท่าเขื่องโข เพียงกล่าวว่า

"เราแซ่เตีย"

ฮกดังอันถามว่า

"เตียตั่วกออยู่ในวังหลวงนานเท่าใด ? ไฉนไม่เคยเห็นมา ?"

ราชองครักษ์นั้นยังไม่ตอบคำ ราชองครักษ์ร่างอ้วนฉุที่ด้านหลังเล้าจืออื้อผู้หนึ่ง พลันดวัดมือขวา ประกายสีเงินวูบขึ้น ซัดอาวุธลับรูปกระสวยออกตัวหนึ่ง พุ่งใส่โต๊ะเตี้ยที่จัดวางถ้วยมังกรหยก อาวุธลับนี้ซัดพุ่งอย่างเร่งร้อน เห็นแน่ชัดว่าถ้วยหยกทั้งแปดใบต้องถูกซัดแหลกสลาย เหล่าองครักษ์พากันดวาดก้อง ที่จัดเจนในการซัดอาวุธลับพากันลงมือ เห็นเกาทัณฑ์แขนเสื้อ ลูกบัวเหล็กโคกกระสุนเหล็ก อาวุธลับเจ็ดแปดชนิดซัดใส่กระสวยเงินอันนั้น

ราชองครักษ์อ้วนฉุนั้นดวัดสองมือ ก็ซัดอาวุธลับเจ็ดแปดชนิดออกโดยพร้อมเพรียง ได้ยินเสียงดิงดิงดังดังไม่ขาดหู อาวุธลับของเหล่าองครักษ์ล้วนถูกกระแทกร่วงหล่น

กระสวยเงินตัวนั้นพุ่งถึงหน้าโต๊ะเตี้ย เกี่ยวถ้วยมังกรหยกไว้ใบหนึ่ง กล่าวไปน่าประหลาดนัก กระสวยนี้กลับลดเลี้ยวกลางอากาศ พอเกี่ยวถ้วยมังกรหยกไว้ก็บินเฉียง ๆ กลับไปในมือราชองครักษ์นั้น ทุกผู้คนเห็นสภาพพิสดารเช่นนี้ล้วนตะลึงลานกับที่ โอ้วฮุยพอเห็นยอดวิชาซัดอาวุธลับของราชองครักษ์อ้วนนั้นอดร้องมิได้

"เตียซากอ (พี่ที่สามแซ่เตีย) !"

ที่แท้ราชองครักษ์อ้วนนั้น เป็นยูไลพันกรเตียปั่วซัวปลอมแปลงขึ้น ราชองครักษ์ที่คิดช่วยเหลือนักศึกษานั้น เป็นยอดฝีมือสมาคมบุปผาแดง ฉายากุ้ยเกี่ยมโช้ว (ภูดพบกำสรวล) เจี๊ยะซังเอ็ง คนเหล่านี้ประสานงานอยู่นอกวังฮกดังอัน เห็นนักศึกษานั้นเพลี่ยงพล้ำถูกคร่ากุม ประจวบกับขันทีเล้าจืออื้อผ่านนอกประตูวังจึงคร่ากุมไว้ ปลอมพระราชโองการหมายช่วยคน

แต่ผู้กล้าหาญชาวยุทธจักร จะอย่างไรไม่เข้าใจกฎของวังหลวงและวง

ราชการ พอเข้าวังฮกดังอันก็เผยพิรุธ เตี่ยปั่วซัวเห็นสีหน้าและน้ำเสียงของฮกดังอันแสดงว่ามันระแวงสงสัย ไม่รอให้มันออกคำสั่งคร่าภูมคน ก็ชิงลงมือก่อน ดังนั้นซัดกระสวยเงินนางแอ่นบินตัวหนึ่ง ชิงถ้วยหยกมาใบหนึ่ง กระสวยเงินนางแอ่นบินเป็นอาวุธลับที่มันคิดค้นขึ้น ออกแบบกระสวยเป็นรูปโค้ง หลังจากซัดออกสามารถบินย้อนกลับมา

เตี่ยปั่วซัวพอช่วงชิงถ้วยหยก พลันได้ยินผู้คนร้องเรียก "เตี่ยซากอ" เสียงร้องเรียกนี้เปี่ยมน้ำใจไมตรีคล้ายพบพานญาติสนิทก็ปาน พอกวาดตาไปยังต้นเสียงกลับไม่พบเห็นคนรู้จัก ควรทราบว่าโอ้วฮุยกับมันจากกันนานปี รูปกายวงหน้าล้วนเปลี่ยนแปร อย่าว่าแต่โอ้วฮุยปลอมแปลงโฉมเปลี่ยนเครื่องแต่งกายต่อให้ไม่ได้ปลอมแปลง พอแรกพบไม่แน่นักว่าจะจดจำออก

ขณะตกอยู่ในถ้ำเสือวังมังกร เมื่อกวาดมองไม่พบเห็นผู้รู้จัก ก็ไม่มีเวลามองดูซ้ำสองอีก เตี่ยปั่วซัวตวัดสองแขน ได้ยินเสียงฉี่ฉี่ไม่ขาดหู พอดังครั้งหนึ่งก็ปรากฏเทียนแดงเล่มหนึ่งถูกอาวุธลับซัดดับไป พริบตานั้นในห้องโถงใหญ่มืดมิดสนิท

ได้ยินเตี่ยปั่วซัวร้องดัง ๆ ว่า

"ฮกดังอันรับอาวุธลับ !"

จากนั้นมีคนสองคนแผดร้องออกมา แสดงว่าถูกอาวุธลับของมันซัดใส่ ได้ยินเสียงอาวุธปะทะกันโครมคราม ที่แท้ปรากฏองครักษ์สองคนสะอึกเข้าสกัดภูดพบกำสรวลเจี๊ยะซังเอ็งไว้

เตี่ยปั่วซัวร้องว่า

"ไปกันเถอะ อย่าได้สู้พัวพัน"

มันทราบว่าตกอยู่ในห้วงอันตราย ในห้องโถงมียอดฝีมือดับดั่ง พอจู่โจมล้มเหลวก็ล่าถอย เรื่องการช่วยคนได้แต่รอไว้โอกาสหน้า ตอนนี้ฉกฉวยความมืด ยามชุลมุนยังสามารถเอาตัวรอด หากโอกาสผ่านเลย กระทั่งตนเองก็ต้องตกอยู่ในวงล้อม

ภูดพบกำสรวลเจี๊ยะซังเอ็งก็ตระหนักถึงข้อนี้ แต่ตอนนี้มันถูกพัวพันไว้ จากนั้นปรากฏศัตรูอีกสองคนจู่โจมเข้ามา อย่าว่าแต่ช่วยคน กระทั่งตนเองก็หนีไม่รอด

ขณะที่นักศึกษานั้นถูกคร่ากุม โอ้วฮุยก็คิดลงมือช่วยเหลือ เพียงแต่ในห้องโถงเต็มไปด้วยศัตรูเข้มแข็ง เพียงสี่เจ้าสำนักใหญ่ ตนเองก็ไม่มีความมั่นใจเอาชัย พอเห็นเตี่ยปั๋วซัวซัดอาวุธลับดับไฟ ก็ไม่ลังเลอีกต่อไป กระโดดปราดถึงข้างกายนักศึกษานั้น

โอ้วฮุยเห็นทึงไผ่ลงมือจี้จุดอย่างชัดเจน ที่จี้เป็นจุดฮุ้นมึ้ง เด็กตี้ ฮะก๊ก สามแห่ง ยามนี้กัมกายลง ดบใส่จุดเทียนจงที่หัวไหล่ด้านหลังของนักศึกษานั้น คลายจุดฮุนมึ้งให้กับมัน ขณะจะคลายจุดต่อไป พลันปรากฏพลังฝ่ามือขุมหนึ่งจู่โจมลงยังศีรษะ โอ้วฮุยพลิกฝ่ามือซ้าย ตีโต้ไปหนึ่งฝ่ามือ เสียงฉาดเบา ๆ ฝ่ามือทั้งสองปะทะกัน โอ้วฮุยสะท้านคราหนึ่ง ถอยกายไปครึ่งก้าว ต้องครุ่นคิดอย่างแตกตื่น

"คนผู้นี้ไฉนมีพลังฝ่ามือกล้าแข็งนัก ?"

ได้แต่ต้านทานอย่างสุดกำลัง รู้สึกกำลังภายในฝ่ายตรงข้ามทะลักหนุนเนื่องมาไม่ขาดตอน ต้องลอบคร่ำครวญในใจ

"เมื่อประลองพลังฝ่ามือจะไม่ปรากฏผลแพ้ชนะในบัดดล รอสักครู่เทียนไขจุดขึ้นใหม่ เราก็ยากที่จะถอนตัวได้แล้ว"

ความคิดวูบวาบดุจสายฟ้า พลันได้ยินนักศึกษานั้นกล่าวเบา ๆ

"ขอบคุณที่ช่วยเหลือ"

กล่าวจบ กลับกระโดดปราดขึ้น มันพอลุกขึ้น โอ้วฮุยพลันฉุกใจคิด

"เราเพียงคลายจุดฮุ้นมึ้งของมัน จุดเด็กตี้ฮะก๊กอีกสองแห่งของมัน ที่แท้เป็นคนที่ประฝ่ามือกับเราตบคลาย อย่างนั้นคนผู้นี้ไม่ใช่ศัตรู หากแต่เป็นสหาย"

มันฉุกคิดถึงข้อนี้ ฝ่ายตรงข้ามก็ได้คิดขึ้น

"เราเพียงคลายจุดเด็กตี้ ฮะก๊กของมันสองแห่ง จุดฮุ้นมึ้งยังไม่ตบคลาย ที่แท้เป็นคนประมือกับเราคลี่คลาย อย่างนั้นคนผู้นี้เป็นสหายมิใช่ศัตรู"

ทั้งสองครุ่นคิดตรงกัน ดังนั้นสลายพลังฝ่ามือโดยพร้อมเพรียง

นักศึกษานั้นตะปบซึงปวยฮังที่นอนอยู่ข้างกายขึ้น วิ่งตะบึงออกไป ร้องว่า

"ฮกดังอันถูกเราฆ่าทิ้งแล้ว นักบู๊สำนักเสียวลิ้มจู่โจมทิศตะวันออก นักบู๊สำนักบู๊ตึงจู่โจมตะวันตก ทั้งหมดฆ่า"

ในความมืดได้ยินเสียงปะทะอาวุธดังสับสน ในห้องโถงชุลมุนวุ่นวาย จิตใจ

ทุกผู้คนก็สับสนว้าวุ่น เหล่าองครักษ์พอฟังว่าฮกดังอันถูกทำร้าย ล้วนแตกตื่นจนหลั่งเหงื่อยะเยียบโทรมกาย จากนั้นได้ยิน "นักบู๊สำนักเสียวลิ้มจู่โจมทิศตะวันออก นักบู๊สำนักบู๊ตึงจู่โจมตะวันตก" หรือค่ายสำนักทั้งสองทรยศจริง ๆ ?"

พลันได้ยินจิวทิเจียวร้องว่า

"ฮกได้ส่วยปลอดภัยไร้อันตราย อย่าได้หลงกลโจรร้าย"

รอจนเหล่าองครักษ์จุดเทียนไขขึ้น เตี่ยปั๋วซัว ภูตพบกำสรวลเจี๊ยะซังเอ็ง นักศึกษานั้นและซึงปวยฮั้ง ล้วนหลบหนีจนไร้ร่องรอย เห็นฮกดังอันนั่งแน่วนิ่งบนเก้าอี้ ทึงไผ่และไฮ้ลั้งเปียกบดบังอยู่เบื้องหน้า ทั้งซ้ายขวาหน้าหลังห้อมล้อมด้วยองครักษ์หกสิบกว่าคน ภายใต้การคุ้มกันอย่างแข็งขันเช่นนี้ ต่อให้เป็นยอดฝีมือนับร้อยพันบุกจู่โจมโดยพร้อมเพรียง ยามกะทันหันก็ไม่อาจทำร้ายมันแม้สักขุมขนหนึ่ง อย่าว่าแต่คนร้ายเพียงสองสามคน แต่เนื่องเพราะองครักษ์ในสังกัดมันเพียงคิดคุ้มครองฮกดังอัน เตี่ยปั๋วซัว นักศึกษานั้นและพวกจึงสามารถฉกฉวยความมืดหลบหนี ไม่เช่นนั้นต่อให้พวกมันมีพลังฝีมือกล้าแข็งกว่านี้ ก็ไม่อาจล่าถอยโดยง่ายดายปานนี้

ในห้องโถงค่อยสงบลง จากนั้นเห็นเจ้าสำนักเสียวลิ้มได้ตี่เซี่ยงซือ และเจ้าสำนักบู๊ตึงบ้อแซจื้อล้วนนั่งอยู่บนเก้าอี้ ค่อยทราบว่าเสียงร้องของนักศึกษานั้น เพียงคิดรบกวนจิตใจผู้คน

ฮกดังอันกล่าวว่า

"โจรร้ายกล่าวเหลวไหล เซี่ยงซือและเต้าเจี้ยงอย่าได้ถือสา"

อันที้ตึกเดินถึงเบื้องหน้าฮกดังอัน น้อมคำนับกล่าวว่า

"บริวารไร้ความสามารถ ปล่อยให้โจรร้ายหลบหนี ขอได้ส่วยกำหนดโทษ"

ฮกดังอันโบกมือ กล่าวว่า

"นี่ล้วนเป็นเพราะเรา หาใช่พวกเจ้าไร้ความสามารถไม่ ทั้งหมดคิดปกป้องเรา จึงไม่แยแสสนใจโจรร้าย"

มันรู้สึกพึงพอใจยิ่ง เห็นเหล่าองครักษ์ล้วนรักษาหน้าที่ ถือมันมีความสำคัญที่สุด ปกป้องอย่างสุดความสามารถ ดังนั้นกล่าวสืบต่อ

"โจรน้อยไม่กี่คนมาก่อกวน นับเป็นอย่างไรได้ ? สูญเสียถ้วยมังกรหยกใบหนึ่ง จะขอดูว่าเจ้าสำนักใดช่วงชิงกลับมาได้ และคร่ากุมโจรปล้นถ้วยนี้

ถ้วยมังกรหยกนี้จะเป็นของมัน นี่เป็นการประลองปัญญาและประลองกำลัง เปรียบกับการประลองฝีมือถ่ายเดียวในที่นี้ มิใช่มีความหมายกว่าหรือ ?"

เหล่าผู้กล้าส่งเสียงโห่ร้อง ล้วนชมเชยฮกได้ส่วยวางแผนแยบยล โอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่สบตากันวูบ อดเลื่อมใสต่อไหวพริบของฮกดังอันมิได้ กลับกลบเกลื่อนความอับอายของการสูญเสียถ้วยหยก มิหนำซ้ำเพาะชนวนเภทภัยให้กับสมาคมบุปผาแดงรายหนึ่ง

ในยุทธจักรย่อมมีผู้คนไม่น้อยต้องการชื่อเสียง จะเพียรพยายามช่วงชิงถ้วยมังกรหยกกลับมา ไม่ว่ากระทำสำเร็จหรือไม่ ล้วนเพาะศัตรูเข้มแข็งให้กับสมาคมบุปผาแดงไม่น้อย

ฮกดังอันสั่งว่า

"ยกเก้าอี้ไปตัวหนึ่ง"

เนื่องเพราะถ้วยมังกรหยกถูกปล้นชิงไปใบหนึ่ง เก้าอี้นวมต้องยกออกตัวหนึ่ง ปรากฏองครักษ์ผู้หนึ่งสะอึกกายไป ยกเก้าอี้ที่ไม่มีคนนั่งออกตัวหนึ่ง ใจกลางห้องโถงเพียงหลงเหลือเก้าอี้ว่างสามตัว

ยามนี้ทุกผู้คนเพิ่งพบว่า เจ้าสำนักดาบคุนลุ้นไซมึ้งเต้าหยินไม่ทราบลุกจากเก้าอี้ตั้งแต่เมื่อใด คาดว่ามันเห็นทุกค่ายสำนักฝีมือสูงล้ำกว่าตนเองมากนัก หากต้องถูกขับจากที่นั่ง มิสู้ถอนตัวจากที่นั่งเอง

โอ้วฮุยบังเกิดความคิดพลุ่งพล่านสับสน นึกถึงปมปัญหามากหลาย

"บุตรฝาแฝดของฮกดังอัน ถูกชิงตัวกลับมาได้อย่างไร ? เราปลอมเป็นเจ้าสำนักหมัดเรืองโรจน์ ใช่ถูกพบเห็นหรือไม่ ? ฝ่ายตรงข้ามรั้งรอไม่เปิดโปง ใช่ลอบขุดหลุมพรางอันร้ายกาจใดหรือไม่ ? เมื่อสักครู่เราคลายจุดให้กับนักศึกษานั้น ประมือกับผู้คนในความมืด คนผู้นี้มีกำลังภายในกล้าแข็ง ลงมือช่วยเหลือนักศึกษานั้นเช่นกัน ย่อมเป็นหนึ่งในเหล่าผู้กล้าในห้องโถง เพียงไม่ทราบเป็นใคร ?"

มันทราบดีว่า อยู่ที่นี้อีกครู่หนึ่งจะเพิ่มอันตรายส่วนหนึ่ง แต่หนึ่งนั้นในใจมีปมปัญหามากหลายไม่คลี่คลาย สองแลเห็นหงส์เทียนน้ำอยู่ข้างกาย ไหนเลยปล่อยให้มันหนีรอดได้ ? สามต้องการดูว่าถ้วยมังกรหยกที่หลงเหลืออีกสามใบตกเป็นของเจ้าสำนักใด แต่สาเหตุที่แท้จริง กลับสืบเนื่องจากมันคาดคะเนว่าอ้วงจี่อีต้องรุดมา นางเมื่อจะรุดมา มันก็ไม่ไปเด็ดขาด ต่อให้มีอันตรายเทียมฟ้า

ก็ไม่อาจขู่ขวัญมันไปได้

ยามนั้น ฮกคังอันสั่งให้ประลองต่อไป ปรากฏผู้คนสองคู่หักหาญกันที่กลางห้องโถง คนทั้งสี่ล้วนใช้อาวุธ

โอ้วฮุยเพ่งดามอง เห็นคนทั้งสี่มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมกว่าที่เคยลงมือมากนัก ไม่นานให้หลังปรากฏคนใช้กระบองสามท่อนผู้หนึ่งพ่ายแพ้ คนใช้ค้อนดาวดกอีกผู้หนึ่งสะอึกเข้าแทนที่

นายทหารที่ขานชื่อ บอกว่าเป็นลิ้วแซกั้วง้วย (ดาวดกขับจันทร์) ทังไฮวัเต๋าแห่งเมืองไท้ง้วน โอ้วฮุยหวนนึกถึงเมื่อหลายวันก่อน เคยประมือกับสามพี่น้องตระกูลเจ็ง ได้ยินพวกมันเอ่ยถึงชื่อดาวดกขับจันทร์ทังเล่าซือ ทังไฮวัเต๋ามีเพลงค้อนคู่กล้าแข็งยิ่ง เพียบสิบกว่ากระบวนท่า ก็โค่นคู่ต่อสู้พ่ายแพ้ จากนั้นมีคนอีกสองคนเข้าไป ล้วนไม่ใช่คู่มือของมัน

ยอดฝีมือชิงชัย ควงดาบใช้อาวุธ ตัดสินความเป็นตายในบัดดล เปรียบกับการประหมัดเท้ายังอันตรายกว่ามากนัก ผลจากการต่อสู้ ปรากฏเจ้าสำนักสามคนเสียชีวิต เจ็ดคนรับบาดเจ็บสาหัส นับว่าฮกคังอันมีอำนาจข่มขวัญ ศิษย์ของผู้บาดเจ็บล้มตายไม่กล้าอาละวาด แต่การไล่ล่าล้างแค้นของชาวยุทธจักรได้ฝังเมล็ดพืชพันธุ์ในวันนี้แล้ว

ในรัชกาลซุ่นตี่ ตังฮี เอี่ยงเจี่ยฮ่องเต้แห่งราชวงศ์เช็ง ในยุทธจักรมีชาวฮั่นคิดก่อการล้มล้างราชวงศ์เช็ง ร้อยกว่าปีที่ผ่านมาไม่สามารถปราบปรามราบคาบได้ จวบจนถึงยุคกลางของเคี่ยงลังฮ่องเต้ ชาวยุทธจักรฆ่าฟันกันเองไม่คำนึงถึงการล้มล้างราชวงศ์เช็งอีก มาตรว่ามีสาเหตุหลายประการ แต่การชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดินครั้งนี้ นับเป็นสาเหตุสำคัญประการหนึ่ง

ดาวดกขับจันทร์ทังไฮวัเต๋าอาศัยค้อนดาวดกคู่หนึ่ง โค่นเจ้าสำนักห้าท่านพ่ายแพ้ภายในครึ่งชั่วยาม เจ้าสำนักที่หลงเหลือครั่นคร้ามต่ออานุภาพค้อนคู่ของมัน ยามกะทันหันไม่มีผู้ใดเข้าไปท้าสู้อีก

ยามนั้นปรากฏนายทหารผู้หนึ่งสาวเท้าก้าวปราดเข้าห้องโถง รายงานที่เบื้องหน้าฮกคังอันเบา ๆ หลายประโยค ฮกคังอันผงกศีรษะ นายทหารนั้นเดินถึงหน้าห้องโถง ร้องดัง ๆ ว่า

"ฮกได้ส่วย ขอเชิญเจ้าสำนักมังกรฟ้าฝ่ายเหนือฉั้งเล่าซือเข้าพบ"
นายทหารที่นอกห้องโถงขานต่อไปว่า
"ฮกได้ส่วย ขอเชิญเจ้าสำนักมังกรฟ้าฝ่ายเหนือฉั้งเล่าซือเข้าพบ"
โอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่สบตากันวูบ ล้วนสะท้านใจเล็กน้อย ครุ่นคิดขึ้น
"มันก็มาแล้ว"

ไม่นานให้หลัง เห็นฉั้งกุยลัง (คืนกสิกร) สวมชุดยาว ยิ้มพลางเดินช้า ๆ เข้ามา ด้านหลังตามติดด้วยคนสูง ๆ ต่ำ ๆ แปดคน มันเดินถึงเบื้องหน้าฮกดังอัน ก็น้อมกายคำนับ

ฮกดังอันน้อมกายเล็กน้อย ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ฉั้งเล่าซือสบาย เชิญนั่ง"

เหล่าผู้กล้าพอเห็นเช่นนั้น ล้วนครุ่นคิดขึ้น

"สำนักมังกรฟ้าเลื่องลือสะท้านแผ่นดิน ร้อยกว่าปีมานี้ตระกูลโอ้ว เมี้ยว ฮ่วม ฉั้งมีชื่อเสียงร่วมกัน ผู้แซ่ฉั้งนี้มีบุคลิกไม่ต่ำทราม ฮกได้ส่วยให้การต้อนรับขับสู้มัน ผิดแผกจากเจ้าสำนักอื่น ไม่ทราบมีวิชาฝีมือน่าตระหนกจริงหรือไม่ ?"

ทุกค่ายสำนักจำกัดให้เข้าชุมนุมสี่คน มันกลับนำผู้ติดตามแปดคน มิหนำซ้ำเดินทางมาสาย แสดงว่าผิดแผกจากค่ายสำนักอื่น

ฉั้งกุยลังผงกศีรษะต่อเจ้าสำนักเสียวลิ้ม บู๊ตึง ดูท่าต่างไม่คุ้นเคยนัก แต่สนิทสนมกับฝนชโลมเจ็ดมณฑลทึงไผ่ยิ่ง ทึงไผ่ตบไหล่มัน กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เฮี้ยงตี่ (น้องผู้เปรื่องปราด) ผู้เป็นกอกอคิดถึงท่านตลอดเวลา คิดว่าท่านไฉนยังไม่มา ? ท่านหากมาสาย ไม่ได้ถ้วยมังกรหยกใบหนึ่ง ผู้เป็นกอกอไหนเลยประคองใบของเรากลับบ้านได้ ? หากแม้นสำนักมังกรฟ้าท่านไม่ได้ถ้วยหยก วันใดท่านนึกสนุกขึ้นมา ไปท้าประลองกับผู้เป็นกอกอ เรานอกจากประคองมอบให้ ยังมีคำพูดใดจะกล่าว ?"

ครั้นแล้ว บอกเล่าเรื่องฮกดังอันให้ทุกค่ายสำนักประลองฝีมือเพื่อรับถ้วยพระราชทานให้ทราบ

ฉั้งกุยลังยิ้มพลางกล่าวว่า

"ผู้น้องไหนเลยกล้าเปรียบกับตั่วกอ ? สำนักมังกรฟ้าเราหากได้รับความกรุณาจากฮกได้ส่วย ได้รับการเกื้อกูลจากตั่วกอ ไม่เป็นที่อับอายขายหน้า

ก็ปีติยินดีมากแล้ว"

คนทั้งสองหัวร่อดัง ๆ โดยพร้อมเพรียง มันแม้กล่าวถ่อมตน แต่ท่าทีคล้ายยึดถือถ้วยมังกรหยกเป็นของในกระเป๋าก็ปาน โอ้วฮุยต้องครุ่นคิดขึ้น

"ผู้แซ่ฉั้งนี้เคยประมือกับเรา แม้มีฝีมือสูงเยี่ยมกว่าคนที่แล้วมา แต่ไม่แน่นักว่าจะทัดเทียมทึงไผ่และไฮ้ลั้งเปียกได้ มันหากบอกว่าต้องได้ถ้วยมังกรหยกแน่นอน ออกจะดูแคลนผู้กล้าทั้งแผ่นดินไปแล้ว"

หวนนึกถึงมันวางอุบายต่ำช้า ทำร้ายเมี้ยวนั้งหงส์ตาบอด ต้องตกลงใจเป็นมั่นเหมาะ

"มันหากไม่ได้ถ้วยมังกรหยกก็แล้วกันไป หากโชคดีช่วงชิงได้ จะให้มันอับอายขายหน้าต่อหน้าผู้กล้าทั้งแผ่นดินให้จงได้"

มันเคยประมือกับฉั้งกุยลังในบ้านเมี้ยวนั้งหงส์ อาศัยเพลงดาบตระกูลโอ้วทำร้ายฉั้งกุยลังกระอักโลหิต ทั้งที่ตอนนั้นยังไม่ได้รับการชี้แนะจากเมี้ยวนั้งหงส์ไม่รู้ซึ้งถึงแก่นแท้ของเพลงดาบตระกูลโอ้ว ตอนนี้หากเพียงถกถึงเพลงดาบในแผ่นดินแทบไม่มีผู้ใดเอาชัยมันได้

ขณะที่ฉั้งกุยลังเข้ามา การประลองในห้องโถงหยุดยั้งลงชั่วขณะ ยามนี้บังเกิดเสียงปะทะอาวุธดังอึกครา ฉั้งกุยลังนั่งบนเก้าอี้ มือถือจอกสุรา ชมการต่อสู้อย่างปลอดโปร่ง เห็นมีคนได้ชัย มีคนพ่ายแพ้ มันเพียงแย้มยิ้มโดยไม่นำพา

ทุกผู้คนล้วนดูออกว่า สีหน้ามันแสร้งเป็นยอดคนเหนือธรรมดา ไม่ลดตัวลงแก่งแย่งชิงดีกับผู้คน แท้ที่จริงคิดนิ่งเฉยแทนตรากตรำ รอถึงตอนสุดท้ายค่อยลงมือ ฉกฉวยโอกาสที่ผู้อื่นเหน็ดเหนื่อยสิ้นเรี่ยวแรง ค่อยจู่โจมอย่างสุดกำลัง

ดาวตกขับจันทร์ทังไฮวัเต๋านั่งบนเก้าอี้นวม รออยู่เนิ่นนานไม่เห็นมีคนท้าสู้พลันกระโดดปราดขึ้น เดินถึงเบื้องหน้าฉั้งกุยลัง กล่าวว่า

"ฉั้งเล่าซือ ผู้แซ่ทังขอรับทราบกระบวนท่าสูงส่งของท่าน"

ทุกผู้คนล้วนงงงันวูบ นับแต่ประลองมา ผู้ได้ชัยนั่งบนเก้าอี้ ให้ผู้คนเข้าไปท้าประลอง มิคาดทังไฮวัเต๋ากลับลุกจากที่นั่งเป็นฝ่ายท้าสู้กับฉั้งกุยลัง ฉั้งกุยลังยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไม่ต้องรีบร้อนไป"

ยังคงถือจอกสุราไว้ ทังไฮวัเต๋ากล่าวว่า

"จะอย่างไรช้าเร็วต้องต่อสู้ ฉกฉวยโอกาสที่ตอนนี้ยังมีเรี่ยวแรง ขอรับทราบฝีมือของฉั้งเล่าซือดู ไม่ต้องให้ท่านอดออมกำลัง ฉกฉวยโอกาสเอาเปรียบในตอนท้าย"

มันปากไวใจตรง คิดอย่างไรก็กล่าวเช่นนั้น เหล่าผู้กล้าที่ไม่พอใจในท่าทีเขื่องโขของฉั้งกุยลั้ง พากันโห่ร้องชมเชย

ฉั้งกุยลั้งหัวร่อฮาฮา กล่าวกับทึงไผ่ว่า

"ตั่วกอ ผู้น้องจะแสดงความทุเรศแล้ว"

ทึงไผ่กล่าวว่า

"ขออวยพรให้น้องเราสำเร็จสมความปรารถนา"

ทั้งไฮวั่เต๋าเหลียวหน้าไปถลึงมองทึงไผ่ กล่าวว่า

"ทึงเล่าซือ ฮกได้ส่วยจัดท่านเป็นหนึ่งในสี่เจ้าสำนักใหญ่ เชิญท่านเป็นสักขีพยาน ท่านผู้เป็น 'สักขี' ออกจะไม่ถูกต้องแล้ว"

ทึงไผ่ถูกมันก้าวร้าวต่อหน้า รู้สึกกระดากกระเดื่องเล็กน้อย ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"เรามีที่ใดไม่ถูกต้อง ขอทั้งเล่าซือชี้แนะ"

"เรากับฉั้งเล่าซือยังไม่ประลอง ท่านก็ลำเอียงก่อน บอกว่า 'ขออวยพรให้น้องเราสำเร็จสมความปรารถนา' ผู้กล้าทั้งแผ่นดินล้วนอยู่ที่นี้ ทุกผู้คนล้วนได้ยิน"

ทึงไผ่เดือดดาลเป็นการใหญ่ ยี่สิบสามสิบปีนี้ ทุกผู้คนพอพบเห็นมัน ล้วนเรียกทึงไต้เฮียบนั่น ทึงไต้เฮียบนี่ ไม่มีผู้ใดกล้าก้าวร้าวมันเช่นนี้ อย่าว่าแต่ตำหนิต่อหน้าชุมนุมชน แต่มันมีความคิดอ่านลึกซึ้ง ยังคงยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราก็อวยพรให้ทั้งเล่าซือพิชิตชงชัย"

ทั้งไฮวั่เต๋างงงันวูบ หวนนึกถึงสองคนประลองฝีมือ ไหนเลยคนหนึ่งสำเร็จสมความปรารถนา คนหนึ่งพิชิตชงชัยได้ แต่มันเมื่อกล่าวเช่นนี้ ก็ไม่มีปัญญาทุ่มเถียงได้ ร้องดัง ๆ ว่า

"ทึงเล่าซือ ขออวยพรให้ท่านสำเร็จสมความปรารถนา พิชิตชงชัยด้วย"

เหล่าผู้กล้าพอฟัง พากันหัวร่อครืนออกมา

ฉั้งกุยลั้งปรายตาบอกใบ้ต่อทึงไผ่ เป็นความหมาย "ตั่วกอวางใจ ผู้น้องจะสั่งสอนเจ้าคนก้าวร้าวไร้มารยาทนี้เอง" ครั้นแล้วเดินช้า ๆ ถึงกึ่งกลางห้องโถง

กล่าวว่า

"ทังเล่าซือเชิญเถอะ"

ทังไฮวัเต๋าเห็นมันไม่เปลื้องชุดยาว ในมือก็ปราศจากอาวุธ ยิ่งเดือดดาลกว่าเดิม กล่าวว่า

"ฉั้งเล่าซือคิดรับค้อนดาวตกทั้งคู่ของเราด้วยมือเปล่าหรือ ?"

ฉั้งกุยลังจัดเจนในการใช้อุบายความคิด ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ทังเล่าซือมีชื่อเสียงเกริกไกร ชาวยุทธจักรผู้ใดไม่รู้จักไม้ตายดาวตกขับจันทร์ ต่อให้เราใช้อาวุธ ไม่แน่นักว่าจะเป็นคู่มือของทังเล่าซือ"

พลางกวักมือขวา ศิษย์คนโตของมันเซาฮุ้นคี้ก็ประคองกระบี่เล่มหนึ่งส่งมา ฉั้งกุยลังรับกระบี่มาถือไว้ ผายมือซ้ายกล่าวว่า

"เชิญเถอะ"

ทังไฮวัเต๋าเห็นมันไม่ชักกระบี่จากฝัก หวนนึกถึงมันเมื่อถืออาวุธกับมือคิดชักกระบี่เมื่อใดเป็นเรื่องของมัน ดังนั้นยื่นนิ้วแตะใจกลางสายโซ่ ค้อนดาวตกทั้งคู่ล้วนตั้งขึ้น ประกายค้อนพุ่งวาบ ค้อนข้างขวาแหวกจู่โจมออกไป

เห็นค้อนนี้พุ่งถึงทรวงอกฉั้งกุยลังครึ่งเชียะ พลันชะงักค้างไว้ ค้อนข้างขวาไล่ตามหลังอย่างรวดเร็ว กระแทกใส่ท้องน้อยฉั้งกุยลัง ที่แท้ค้อนหน้าจู่โจมหลอกล่อ ค้อนหลังจึงลงมืออย่างสุดกำลัง พอลงมือก็ใช้ออกด้วยไม้ตายดาวตกขับจันทร์

ฉั้งกุยลังใจหายวูบ ถอยเฉียง ๆ ไปหนึ่งก้าว จี้กระบี่ออกแทงทั้งฝักกระบี่ ทังไฮวัเต๋าเดือดดาลเป็นการใหญ่ ครุ่นคิดขึ้น

"ท่านไม่ถอดฝักกระบี่ แสดงว่าดูแคลนเรา"

ดังนั้นเพิ่มกำลังข้อ ร่ายรำค้อนคู่เป็นประกายสีดำกลุ่มหนึ่ง ค้อนคู่ของมันหนึ่งเร็วหนึ่งช้า หนึ่งล่อหลอกหนึ่งจริงจัง ที่เร็วไม่แน่นักว่าเร็วจริง ที่ช้าไม่แน่นักว่าช้าจริง ทั้งหลอกล่อทั้งจริงจัง พลิกแพลงสุดหยั่งคาด

ฉั้งกุยลังไม่ชักกระบี่จากฝัก แต่ทุกกระบวนท่าล้วนเป็นเพลงกระบี่มังกรฟ้า ผ่านไปสามสิบกว่ากระบวนท่า ค่อยคำนวณแนวทางค้อนของฝ่ายตรงข้ามได้ พลันยื่นกระบี่จี้ใส่จุดเด็กจั้วที่เข่าซ้ายของทังไฮวัเต๋า กระบวนท่านี้ไม่ใช่เพลงกระบี่ กระบี่พร้อมฝักกลับกลายเป็นใช้ด่างพู่กัน ทังไฮวัเต๋าใจหายวาบ ถอยปราดไปสองก้าว

ฉั้งกุยลังขวางกระบี่ทุบใส่ขาอ่อนมัน คราครั้งนี้กลับใช้ฝักกระบี่ด่างพลั่วเหล็ก ทังไฮวัเต๋าประหวั่นลนลาน ตวัดค้อนข้างซ้ายขึ้น มือซ้ายผลักใส่สายโซ่ค้อนเหล็กกระทุ้งใส่หว่างคิ้วฉั้งกุยลัง กลับยินยอมเสี่ยงกับการถูกฝักกระบี่หวดใส่ขาอ่อน ต้องกระแทกค้อนเหล็กใส่มัน

ฉั้งกุยลังรู้สึกเหนือความคาดหมาย ยามฉุกละหุกวกกระบี่กลับ แตะใส่สายโซ่บนค้อนมัน คราครั้งนี้เปลี่ยนจากรุกเป็นรับ พลันตกเป็นเบี้ยล่าง ทังไฮวัเต๋าสาวค้อนดาวตก สายโซ่ม้วนกระบี่ยาวไว้ กระชากเข้าหาตัว จากนั้นกระแทกค้อนข้างขวาออก

เห็นอาวุธฉั้งกุยลังถูกสะกด หากคิดหนีเอาชีวิตรอดต้องคลายมือทิ้งกระบี่ ได้ยินเสียงควับ ประกายสีเงินวูบขึ้น กระบี่กลับหลุดจากฝัก ปลายกระบี่สั่นพลิ้วแทงถูกข้อมือขวาของทังไฮวัเต๋า ที่แท้ทังไฮวัเต๋าใช้สายโซ่ม้วนกระบี่ยาวไว้ พอกระชากดึง กระบี่พอดีหลุดจากฝัก ฉั้งกุยลังจึงฉกฉวยโอกาสสะบัดกระบี่ทำร้ายศัตรู จากนั้นสืบเท้าไปสองก้าว ขยับนิ้วชี้ข้างซ้าย จี้สกัดจุดสำคัญที่ทรวงอกมันสามแห่ง

ทังไฮวัเต๋าตลอดทั้งร่างอ่อนระทวย ค้อนดาวตกทั้งคู่ร่วงหล่นลงบนพื้น ฉั้งกุยลังสอดกระบี่คืนฝัก กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ได้รับการออมมือแล้ว"

จากนั้นทรุดนั่งลงบนเก้าอี้นวมที่ทังไฮวัเต๋านั่งอยู่ก่อน

มันแม้ได้ชัย แต่เหล่าผู้กล้าในห้องโถงล้วนรู้สึกการต่อสู้ครั้งนี้ได้ชัยด้วยโชคช่วย ถึงกับใช้เล่ห์กล ไม่ได้อาศัยวิชาฝีมือแท้จริงเผด็จศึก ดังนั้นนอกจากทึงไผ่และพวกไม่กี่คนที่ร้องชมเชย ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ให่ร้องชมเชย

ทังไฮวัเต๋าหลังจากถูกจี้สกัดจุด ก็ยืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว ทำท่าสะบัดค้อนจู่โจมคน เลิกคิ้วถลึงตาเป็นที่น่าหัวร่อ ฉั้งกุยลังกลับไม่คลายจุดแก่มัน นั่งสนทนากับทึงไผ่อย่างยิ้มแย้ม ปล่อยให้ทังไฮวัเต๋าแสดงความทุเรศ

ชายฉกรรจ์ที่โต๊ะตะวันตกผู้หนึ่งพลันผุดลุกขึ้น ลากกระบองเหล็กทั้งหยาบทั้งยาวด้ามหนึ่งเดินออกมา ถึงเบื้องหน้าฉั้งกุยลังตวาดว่า

"ผู้แซ่ฉั้ง ท่านคลายจุดแก่ผู้อื่น ปล่อยให้มันยืนแข็งทื่ออยู่ที่นี้ทำอะไร ?"

ฉั้งกุยลังยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านที่นับถือเป็นใคร ?"

ชายฉกรรจ์นั้นกล่าวว่า

"เราเรียกว่าลี้เท้งป่า ท่านได้ยินหรือไม่ ?"

มันพอประกาศชื่อแซ่ สุ้มเสียงดังปานฟ้าร้อง สะท้านแก้วหูผู้คนลั่นอื้ออึง ที่แท้ลี้เท้งป่าเป็นศิษย์คนโตของเจ้าสำนักโง้วไท้ ก่อตั้งสำนักคุ้มกันภัยที่เมืองเอี่ยงอัน มณฑลเซียมไซ อาศัยเพลงกระบองโหงวนึ้งสร้างชื่อเลื่องลือ สำนักคุ้มกันภัยโหงวนึ้งก็พอมีชื่อเสียงที่เจ็ดมณฑลภาคเหนือ คิดไม่ถึงผู้เป็นเจ้าสำนักกลับเป็นคนวู่วามปานนี้

ฉั้งกุยลังย่อมเคยได้ยินชื่อลี้เท้งป่าสำนักโง้วไท้ แต่แสร้งเป็นตื่นเต้นสงสัย สั่นศีรษะกล่าวว่า

"ไม่เคยได้ยินมา ท่านเป็นคนของค่ายสำนักใด ?"

"สำนักโง้วไท้ ท่านเคยได้ยินหรือไม่ ?"

ฉั้งกุยลังยังคงสั่นศีรษะ สีหน้าแสดงว่าทั้งเสียใจ ทั้งตระหนกลนลาน กล่าวว่า

"เป็นโง้วไท้ (ห้า) ? ไม่ใช่ฉิกไท้ (เจ็ด) โป๊ยไท้ (แปด) หรือ ?"

"เป็นสำนักโง้วไท้ ทั้งหมดต่างเป็นส่วนหนึ่งของยุทธจักร ท่านรีบคลายจุดให้กับทั้งเล่าซือ"

ฉั้งกุยลังถามว่า

"ท่านเป็นสหายกับทั้งเล่าซือหรือ ?"

"ไม่ใช่ เรากับมันไม่รู้จักมักคุ้น แต่ท่านก่อกวนคนเช่นนี้ ออกจะเกินเลยไป"

ฉั้งกุยลังขมวดคิ้วกล่าวว่า

"เราเพียงรู้จักจี้สกัดจุด ครั้งกระโน้นซือแป๋ไม่ได้สอนให้เราคลายจุด"

"เราไม่เชื่อ"

"เยี่ยงนี้เถอะ ท่านเตะใส่ข้อพับเท้ามันคราหนึ่ง จะคลายจุดให้กับมัน"

ลี้เท้งป่าถามว่า

"เป็นความจริง ?"

"กาลก่อนซือแป๋สอนเราเช่นนี้ แต่เราไม่เคยทดลองมาก่อน"

ลี้เท้งป่ายกเท้าขวาเตะใส่ข้อพับเข่าทั้งไฮวั้เต๋า ทั้งไฮวั้เต๋าก็ล้มครืนลงตามแรงเท้า กลิ้งตัวไปตามพื้นดินหลายทอด ท่วงท่ามือเท้าไม่เปลี่ยนแปร เพียง

แต่เปลี่ยนจากท่วงท่ายืนตรงเป็นนอนขวาง ที่แท้ลี้เท้งป่าหลงกล คิดช่วยคนกลับเตะคนล้มลง

ฮกดังอันหัวร่อฮาฮา เหล่านายทหารพากันหัวร่อตาม เหล่าผู้กล้าความจริงมีคนคิดตวาดตำหนิ แต่พอเห็นฮกดังอันหัวร่อ ล้วนไม่กล้าส่งเสียง

เสียงหัวร่อไม่ทันขาดหาย พลันได้ยินเสียงหวีดหวีดสามครั้ง จอกสุราสามใบบินขึ้นกลางอากาศ ทุกผู้คนเงยหน้าโดยพร้อมเพรียง เห็นจอกทั้งสามใบปะทะชนกันเอง บังเกิดเสียงโครมครามสองครา ชนกันเองจนแหลกสลาย ทุกผู้คนกวาดมองตามเศษแก้วของจอกสุราที่ตกลงสู่พื้น เห็นทังไฮวัเต๋าผุดลุกขึ้นมือถือจอกสุราใบหนึ่ง กล่าวว่า

"เป็นผู้กล้าหาญท่านใดลอบช่วยเหลือ ทังไฮวัเต๋าไม่ขอลืมเลือนชั่วชีวิต"

พลางยัดจอกสุราไว้ในอกเสื้อ ถลึงมองฉั้งกุยลังอย่างดุดัน วิ่งตะบึงออกจากห้องโถง

ที่แท้มีคนซัดจอกขึ้นกลางอากาศปะทะกันเองเพื่อดึงดูดสายตาทุกผู้คน ขณะที่ทุกผู้คนมองดูจอกสุราที่กลางอากาศทั้งสามใบ มันก็ซัดจอกสุราอีกใบหนึ่งออก กระแทกใส่จุดกึงซกที่กลางหลังทังไฮวัเต๋า คลายจุดให้กับมัน ฝีมือนี้สามารถตบตายอดฝีมือจำนวนมาก นับเป็นฝีมือสูงเยี่ยมยิ่ง แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบเป็นการลงมือของผู้ใด

ทึงไผ่หยิบฉวยจอกสุราสองใบ รินสุราจนเต็มปริ่ม เดินถึงหน้าโต๊ะของโอ้วฮุย กล่าวว่า

"พี่ท่านนี้แปลกหน้ายิ่ง ขอเรียนถามนามสูงส่ง วิชาซัดจอกคลายจุดของท่าน เป็นที่เลื่อมใสของเรายิ่ง"

ที่แท้เมื่อครู่โอ้วฮุยเห็นแก่ทังไฮวัเต๋าเป็นสามพี่น้องตระกูลเจ็ง กอปรกับเห็นฉั้งกุยลังหยามคนเกินไป สะกิดคุณธรรมประจำใจของมันขึ้น แม้ทราบว่าตกอยู่ในห้วงอันตราย แต่อดลงมือคลายจุดแก่มันมิได้ มิคาดทึงไผ่สายตาคมกล้าถูกมันพบเห็นจนได้

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเป็นเจ้าสำนักหมัดเรืองโรจน์ แซ่เที้ย นามเล้งโอ้ว ทึงได้เฮียบบอกว่าซัดจอกคลายจุดอันใด ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ"

ทึงไผ่หัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านไยต้องปิดบัง โต๊ะนี้มิใช่ขาดจอกสุราไปสี่ใบหรือ ?"

โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"ดูท่ามันไม่เห็นเราซัดจอกสุรา เพียงตรวจพบว่าโต๊ะของเราขาดจอกสุราไปสี่ใบ"

ดังนั้นเหลียวหน้าไปยังก๊วยเง็กตึ้ง กล่าวว่า

"ก๊วยเล่าซือ ที่แท้ท่านฝึกปรือยอดวิชา ซัดจอกสุราคลายจุดแก้ผู้แซ่ทังนั้นนับถือ นับถือนัก"

ก๊วยเง็กตึ้งขวัญอ่อนกลัวเกิดเรื่องที่สุด กริ่งเกรงตอแยเภทภัย รีบกล่าวว่า

"เราไม่ได้ซัดจอก เราไม่ได้ซัดจอก"

ทึงไผ่รู้จักมันเป็นเวลานาน ทราบว่ามันไม่มีความสามารถเช่นนี้ เหลียวดูผู้คนที่ร่วมโต๊ะกับมัน มีแต่ฉั่วอุ้ยแห่งสำนักหมัดเรืองโรจน์มีชื่อมานาน แต่ทราบว่าวิชาอาวุธลับของฉั่วอุ้ยธรรมดาสามัญ ดังนั้นส่งจอกสุราในมือขวาแก่โอ้วฮุยกล่าวว่า

"เที้ยเฮีย วันนี้ยินดีที่ได้พบ ผู้น้องคารวะท่านจอกหนึ่ง"

พลางชูจอกกระทบกับจอกสุราโอ้วฮุยเบา ๆ ได้ยินเสียงปง จอกสุราในมือโอ้วฮุยพลันแตกสลาย หยาดสุราและเศษแก้วสาดกระเซ็นออก ล้วนซัดใส่ทรวงอกโอ้วฮุย

ที่แท้ผลจากการกระทบของทึงไผ่ครั้งนี้ ลอบแผ่พุ่งกำลังภายใน คิดทดสอบพลังฝีมือของโอ้วฮุย มิคาดจอกทั้งสองใบกระทบกัน เจ้าสำนักหมัดเรืองโรจน์เที้ยเล้งโอ้วคล้ายปราศจากกำลังภายใน จอกสุราพอแตกสลาย สุราและเศษแก้วล้วนกระเซ็นใส่มัน จอกสุราทึงไผ่ยังคงลักษณะเดิม บนเสื้อผ้าก็ไม่ถูกสุรากระเซ็นใส่แม้สักครึ่งหยด

ทึงไผ่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ขออภัย"

พลางกลับที่นั่งดังเดิม ในใจครุ่นคิดขึ้น

"เฒ่าผู้นี้ฝีมือธรรมดาสามัญ อย่างนั้นผู้ที่ซัดจอกคลายจุดเป็นใคร ?"

เห็นฉั้งกุยลังกับลี้เท้งป๋าประลองกันที่กึ่งกลางห้องโถงแล้ว ฉั้งกุยลังถือ

กระบี่ยาวประกายสีเขียวแปลบปลาบ ครั้งนี้ชักกระบี่จากฝัก ไม่กล้าชะล่าใจอีก

ลี้เท้งป่าร่ายรำเพลงกระบองโหงวนึ้ง เห็นมันควง จี้ ฟาด เจาะ เขี่ย กระทุ้ง กระบวนท่าคล่องแคล่วพลังดุดัน. เพลงกระบี่มังกรฟ้าแม้เป็นหนึ่งสุดยอดในยุทธจักร แต่ฉั้งกุยลังคิดเอาชัยในระยะเวลาอันสั้น ดูท่าไม่ง่ายนัก

ระหว่างการต่อสู้ ฉั้งกุยลังพลันพลิกชายเสื้อ เสียงเคร้งคราหนึ่ง ชักดาบสั้นจากใต้เสื้อยาวเล่มหนึ่ง ภายใต้เปลวเทียนสาดส่อง ดาบเล่มนี้สะท้อนประกายวูบวาบวาววับ ดูแต่ไกลคล้ายเพชรมณี คล้ายแก้วหลากสี คล้ายธารน้ำใส คล้ายน้ำแข็งยะเยียบ

เห็นลี้เท้งป่าใช้ท่าฮ้วงต้อเคี่ยงคุน (พลิกตลบจักรวาล) พลิกกระบองฟาดลง ฉั้งกุยลังใช้กระบี่ในมือปัดป้อง ลี้เท้งป่าเสือกกระบองไปเบื้องหน้าด้วยท่าแซเล้งชุกตั่ง (มังกรเขียวพุ่งจากถ้ำ) กระบวนท่านี้ดัดแปลงจากเพลงทวนสกัดคอหอย พลิกแพลงอันตรายยิ่ง

ฉั้งกุยลังกลับไม่ล่าถอย ตวัดดาบในมือซ้ายขึ้น เสียงดังคราหนึ่ง กระบองหักสะบั้นเป็นสองท่อน ฉั้งกุยลังฉกฉวยโอกาสที่มันแตกตื่นลนลาน เสือกกระบี่มือขวา กรีดใส่ข้อมือมัน ตัดเส้นเอ็นขาดสะบั้น

ลี้เท้งป่าส่งเสียงร้องคำหนึ่ง เหวี่ยงกระบองเหล็กทิ้ง เอ็นข้อมือมันเมื่อขาดสะบั้น มือขวาข้างนี้ก็ใช้การไม่ได้ มันฝึกฝนเพลงกระบองโหงวนึ้งชั่วชีวิต วิชากระบองต้องใช้ด้วยสองมือ มือขวาพอพิการ เท่ากับสูญเสียพลังฝีมือ

พริบตานั้น หวนนึกถึงเกียรติภูมิที่เพียรสร้างมาครึ่งชีวิตพลันย่อยยับอัปรา สำนักคุ้มกันภัยได้แต่เลิกกิจการ ตนเองได้เงินทองโดยง่ายดายไม่ได้เก็บสะสม ทั้งครอบครัวคงต้องอดอยากยากไร้ จากนั้นนึกถึงตนเองนิสัยวู่วาม ในชีวิตเพาะศัตรูไม่น้อย อย่าว่าแต่ไม่สามารถรับมือศัตรูที่มารังควาน เพียงผู้เยาว์ร่วมอาชีพ อันธพาลที่เคยพลาดท่ามัน หากกล่าวประชดประชัน มันไหนเลยทนทานได้ ? รู้สึกมีชีวิตต่อไป ยากที่จะกล้ำกลืนความอัปยศได้ ดังนั้นใช้มือซ้ายเก็บกระบองเหล็กครึ่งท่อนขึ้น เสียงดงเมื่อกระแทกใส่ศีรษะตนเอง ทรุดฮวบลงเสียชีวิต

ทุกผู้คนในห้องโถงอุทานอย่างแตกตื่น พากันผุดลุกขึ้น อันที้ตกกล่าวว่า "หมดสนุก หมดสนุก"

สั่งผู้คนหามซากศพออกไป

ลี้เท้งป่าหากถูกฉั้งกุยลังทิ่มแทงเสียชีวิตในกระบี่เดียวยังพอทำเนา กลับบีบบังคับมันฆ่าตัวตายเช่นนี้ ทุกผู้คนล้วนขุ่นแค้นคลั่งใจ ปรากฏผู้คนที่มุมทิศตะวันตกเฉียงใต้ผู้หนึ่งผุดลุกขึ้น ร้องดัง ๆ ว่า

"ฉั้งเล่าซือ ท่านใช้ดาบวิเศษฟันกระบองเหล็กได้ชัยแน่นอนแล้ว ไยต้องตัดเอ็นมือมันอีก ?"

ฉั้งกุยลังกล่าวว่า

"อาวุธไร้นัยน์ตา หากแม้นเราฝีมือใช้การไม่ได้ ถูกมันกวาดใส่กระบองหนึ่ง ก็ไม่มีชีวิตแล้ว"

คนผู้นั้นแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่า ท่านมีฝีมือใช้การได้อย่างยิ่ง ?"

"ไม่กล้า พี่ท่านหากไม่ยอมรับนับถือ ก็เข้ามาแนะนำสั่งสอน"

คนผู้นั้นกล่าวคำ "ประเสริฐ" มันก็ใช้กระบี่ พอเข้ามากลับไม่ประกาศชื่อแซ่ สะบัดควับควับสองกระบี่ แทงใส่ทรวงอกฉั้งกุยลัง ฉั้งกุยลังยังคงใช้ซ้ายดาบขวากระบี่ หักหาญเจ็ดแปดกระบวนท่า เสียงดังคราหนึ่ง ดาบวิเศษฟันกระบี่ของมันหักสะบั้น จากนั้นแทงกระบี่ใส่ทรวงอกด้านซ้ายมัน

เหล่าผู้กล้าเห็นมันลงมือด้วยอำมหิต มีคนเข้าไปท้าสู้ไม่หยุดยั้ง แต่ดาบวิเศษในมือซ้ายมันร้ายกาจเกินไป ไม่ว่าอาวุธใด พอปะทะก็หักสะบั้น กระทั่งอาวุธพิสดารเช่นกงล้อห้าธาตุ มนุษย์ทองเหลืองขาเดียว ก็ไม่อาจทานดาบวิเศษของมันได้

ฉั้งกุยลังโค่นผู้คนติดต่อกันสิบกว่าคน ที่บุกเข้าไปหากมิใช่มือขาดก็เท้าด้วน ล้วนรับบาดเจ็บสาหัส เริ่มครั่นคร้ามขึ้นมา ทึงไผ่เห็นไม่มีคนเข้ามาท้าสู้อีก จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เฮี้ยงตี๋ การต่อสู้ในวันนี้ สำนักมังกรฟ้าท่านมีชื่อสะท้านแผ่นดิน ผู้เป็นกอกอพลอยมีหน้ามีตา มา มา มา เราคารวะสุราท่านจอกหนึ่ง"

โอ้วฮุยกวาดมองเที้ยเล้งซู่แวบหนึ่ง เที้ยเล้งซู่สั่นศีรษะช้า ๆ

โอ้วฮุยแค้นเคืองต่อความป่าเถื่อนของฉั้งกุยลัง แต่หนึ่งนั้นไม่กล้าเปิดเผยศักดิ์ศรี เมื่อครู่ซัดจอกคลายจุดของทังไฮวัเต๋า แทบถูกทึงไผ่พบเห็น สองดาบ

วิเศษเล่มนี้ร้ายกาจปานนี้ นับเป็นศัตราวุธที่ไม่เคยพบพานมาก่อน จากนั้นครุ่นคิดขึ้น

"คราก่อนมันยกกำลังไปยังบ้านเมี้ยวนั้งหงส์ ไฉนไม่พกนำดาบวิเศษเล่มนี้ ? ตอนนั้นมันหากถือดาบวิเศษกับมือ เราไม่แน่นักว่าจะมีชีวิตถึงบัดนี้"

มันหาทราบไม่ว่าดาบวิเศษนี้เป็นของวิเศษที่ตกทอดมาของสำนักมังกรฟ้ามอบให้ฝ่ายเหนือและได้ผลัดกันยึดถือ ตอนนั้นดาบวิเศษอยู่ในมือของเจ้าสำนักฝ่ายเหนือ

เห็นฉั้งกุยลังซูจอกสุราอย่างภาคภูมิ ขณะจะจ่อกับปากพลันได้ยินเสียงฉี่เม็ดโพธิ์เหล็กเม็ดหนึ่งซัดใส่จอกสุรามัน คาดว่าคิดซัดอาวุธลับกระแทกจอกสุรามันแตกสลาย ฉั้งกุยลังแสร้งเป็นมองไม่เห็น ยังคงยกจอกดื่มสุรา เซาฮุ้นคี้ผู้เป็นศิษย์มันร้องเตือนว่า

"ซือแป๋ ระวัง !"

ฉั้งกุยลังรอจนเม็ดโพธิ์เหล็กนั้นพุ่งถึงเบื้องหน้า ค่อยยื่นนิ้วออก เสียงดิ๊กเบา ๆ เมื่อดีดเม็ดโพธิ์เหล็กออกจากประตูห้องโถง

ยามนั้น ประจวบปรากฏคนผู้หนึ่งเดินเข้ามา คนผู้นั้นเห็นอาวุธลับพุ่งใส่ทรวงอกตนเอง ก็ยื่นนิ้วดีดออก กล่าวว่า

"นี่เป็นมารยาทรับแขกหรือ ?"

เม็ดโพธิ์เหล็กนั้นถูกมันดีดเบา ๆ บังเกิดเสียงแหลมเล็กแหวกฝ่าอากาศพุ่งกลับเข้าหาฉั้งกุยลัง ฟังจากสุ้มเสียง พลังดีดครั้งนี้ร้ายกาจกว่าฉั้งกุยลังมากนัก ฉั้งกุยลังใจหายวาบ ไม่กล้ายื่นมือรับ ถลันหลบไปทางขวา

องครักษ์ของฮกดังอันที่ยืนอยู่ด้านหลังมันผู้หนึ่ง ได้ยินเสียงลม เม็ดโพธิ์เหล็กก็บรรลุถึงเบื้องหน้า ไม่ทันถลันหลบ รีบยื่นมือคว้าไว้ ได้ยินเสียงกร๊อบกระดูกนิ้วกลางหักสะบั้น เจ็บปวดจนร้องโอยออกมา

ทุกผู้คนเห็นเม็ดโพธิ์เหล็กเล็ก ๆ เม็ดหนึ่ง เพียงดีดนิ้วออก กลับสามารถกระแทกกระดูกนิ้วมือผู้คนหักไป พลังนิ้วของคนผู้นี้นับว่ายากยิ่งจะพบพาน พากันกวาดตาไปยังมัน เห็นคนผู้นี้ร่างผอมสูง มือซ้ายถือกั้นหยั่น หัวไหล่สะพายย่ามยา ชุดยาวสีเขียวซักจนสีซีดจาง ใส่รองเท้าผ้าขาดสกปรกคู่หนึ่ง ดูจากการแต่งกาย เป็นหมอเร่ขายยาตามเมืองชนบท เพียงแต่ประกายตาวาววับดุจ

สายฟ้า องคาพยพใหญ่ยิ่ง คิ้วหยาบ ตาโต จมูกใหญ่ ปากใหญ่ ใบหูกางด้านลม ขมับนูนสูง ผมเผ้าหงอกขาว อย่างน้อยมีอายุห้าสิบเศษ ใบหน้าเต็มไปด้วยจุดด่างดำ ที่ด้านหลังตามติดด้วยผู้คนสองคน คล้ายเป็นศิษย์หรือบ่าวไพร่ ท่าทีเคารพนบนอบยิ่ง

โอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่เห็นคนนำหน้ายังพอทำเนา พอแลเห็นสองคนที่ด้านหลังมัน กลับใจหายวาบ ที่แท้หนึ่งเป็นนักศึกษากลางคน กลับเป็นตั่วซือเฮียของเที้ยเล้งซู่นามม่อยังเก้งงัก อีกผู้หนึ่งเป็นสตรีหลังค่อมขาเป๋ กลับเป็นซาซือเจ้ของนางนามซิเชียบ

โอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่สบตากันวูบ ล้วนสงสัยใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"ม่อยังเก้งงักความจริงมีภรรยา แต่ถูกซิเชียบแพร่พิษฆ่าทิ้ง ม่อยังเก้งงักจึงทำร้ายนางหลังค่อมขาเป๋ ซือเฮียม่วยกลับกลายเป็นคู่อริ ตอนนี้ไฉนอยู่ร่วมกัน ? สามีของซิเชียบนามเกียงทิซัว ไฉนไม่ได้ร่วมทางมา ?"

เที้ยเล้งซู่เห็นดวงตาโอ้วฮุยทอแววสอบถาม ทราบว่ามันถามหมอเร่ขายยานั้นเป็นใคร จึงสั่นศีรษะช้า ๆ เนื่องเพราะนางเองก็ไม่รู้จักเช่นกัน

พลันได้ยินเสียงแผดร้องโอดโอย องครักษ์ที่นิ้วหักล้มลงกับพื้น เกลือกกลิ้งร่างไม่หยุดยั้ง ชูมือข้างหนึ่งขึ้นสูง ทุกผู้คนตอนแรกสงสัยใจ คาดว่าเมื่อเป็นองครักษ์ของฮกดังอันย่อมมีฝีมืออยู่บ้าง ไฉนนิ้วหักข้างหนึ่งก็ทนทานไม่ได้ ? รอจนเห็นฝ่ามือมันดำคล้ำประดุจหมึก ค่อยทราบว่าที่แท้ถูกพิษร้ายแรง

องครักษ์ที่นิ้วหักผู้นี้อยู่ในปกครองของจิวทิเจียว มันเห็นคนผู้นี้แสดงความทุเรศปานนี้ ต้องขมวดคิ้วตวาดว่า

"ลุกขึ้น ความเจ็บปวดเพียงนี้ก็ทนทานไม่ได้ ?"

องครักษ์นั้นเกรงกลัวจิวทิเจียวยิ่ง รีบส่งเสียงรับคำ ดิ้นรนหมายลุกขึ้น พลันส่ายโงนเงนสิ้นสติไป

จิวทิเจียวหยิบตะเกียบจากโต๊ะสุราคู่หนึ่ง คีบเม็ดโพธิ์เหล็กลูกนั้นขึ้น เห็นสลักคำ 'กัว' (เป็นแซ่) สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป กล่าวเสียงกังวาน

"กัวจื้อยังกัวซาเอี้ย (นายที่สามแซ่กัว) ท่านยิ่งมายิ่งรุดหน้าแล้ว พิษบนเม็ดโพธิ์เหล็กนี้ร้ายแรงยิ่ง"

เห็นในกลุ่มคนปรากฏชายฉกรรจ์หน้าฝีดาษผู้หนึ่งผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"จิวเล่าเอี้ยอย่าได้ปรักปรำคน เม็ดโพธิ์เหล็กนี้เป็นเราซัดออกจริง เพียงแต่เราเห็นผู้อื่นยโสโอหัง คิดซัดจอกสุราของผู้อื่น อาวุธลับของตระกูลกัวเราไม่อนุญาตให้ฉาบพิษ ถือเป็นข้อห้ามสืบทอดมาทุกรุ่น กัวจื้อยังต่อให้อกตัญญูกว่านี้ก็ไม่กล้าละเมิดกฎของบรรพบุรุษ"

จิวทิเจียวรอบรู้กว้างขวาง ก็ทราบว่าตระกูลกัวจัดเจนในการใช้อาวุธลับเจ็ดชนิด แต่ห้ามขาดไม่ให้ฉาบพิษ ดังนั้นกล่าวอย่างครุ่นคิด

"อย่างนั้นประหลาดมากแล้ว"

กัวจื้อยังกล่าวว่า

"ให้เราชมดู"

เดินมาหยิบฉวยเม็ดโพธิ์เหล็กนั้นขึ้นดู กล่าวว่า

"นี่เป็นเม็ดโพธิ์เหล็กของเรา ไฉนมีพิษ...โอย"

พลันส่งเสียงร้องคำหนึ่ง โยนเม็ดโพธิ์เหล็กทิ้งลงกับพื้น มือขวาสะบัดเร่า ๆ คล้ายถูกเปลวไฟเผาไหม้ก็ปาน เห็นมันหน้าเผือดขาว ยกนิ้วที่รับบาดเจ็บหมายเข้าปากดูด จิวทิเจียวพลันสะบัดฝ่ามือ ฟันใส่ท่อนแขนมัน ร้องว่า

"ดูดไม่ได้"

เห็นนิ้วหัวแม่มือ และนิ้วชี้ของมันล้วนบวมขึ้นกลับกลายเป็นสีดำ สร้างความเจ็บปวดแก่กัวจื้อยังจนร่างสั่นระริก เหงื่อเม็ดโป้ง ๆ ไหลรินลงจากหน้าผาก

หมอเร่ขายยานั้นกล่าวกับม่อยังเก้งงักว่า

"รักษาให้กับคนทั้งสองนี้"

ม่อยังเก้งงักรับคำ ล้วงขี้ผึ้งจากอกเสื้อดลับหนึ่ง ทาลงบนนิ้วมือของกงจื้อยังและองครักษ์นั้น อาการสั่นระริกของกัวจื้อยังค่อยสงบลง องครักษ์นั้นก็ฟื้นคืนสติมา

เหล่าผู้กล้าค่อยฉุกคิดว่ากัวจื้อยังซัดเม็ดโพธิ์เหล็กใส่จอกสุราของฉั่งกุยลั่ง ฉั่งกุยลั่งดีดนิ้วออกไป ถูกหมอเร่ขายยานั้นดีดกลับมา ผลจากการดีดของหมอเร่ขายยา ก็ฉาบพิษร้ายแรงบนเม็ดโพธิ์เหล็ก ความสามารถในการแพร่พิษนี้ในยุทธจักรยากมีคนเสมอเหมือน ในห้องโถงมีผู้คนไม่น้อยซุบซิบว่า

"เจ้าโอสถมือพิษ เจ้าโอสถมือพิษ หรือมันเป็นเจ้าโอสถมือพิษ ?"

จิวทิเจียวเดินเข้าใกล้ ประสานมือต่อหมอเร่ขายยานั้น กล่าวว่า

"ขอถามนามสูงส่งของท่าน"

หมอเร่ขายยานั้นยิ้มเล็กน้อยไม่ตอบคำ ม่อยังเก้งงักกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าม่อยังเก้งงัก นี่เป็นภรรยาเราซิเชียบ"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ

"ท่านนี้เป็นซือแป๋เราสองสามีภรรยา นามเจี๊ยะบ้วนเที่ยงเจี๊ยะซิงแซ (ท่านผู้แซ่เจี๊ยะ) ในยุทธจักรขนานฉายาท่านผู้เฒ่าเป็นเจ้าโอสถมือพิษ"

คำ "เจ้าโอสถมือพิษ" พอกล่าวจากปาก ผู้อื่นยังพอทำเนา แต่พอกระทบโสตโอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่บังเกิดความเคลือบแคลงสงสัยยิ่ง

เที้ยเล้งซู่ยิ่งขุ่นเคือง หวนนึกถึงคนผู้นี้ไม่เพียงแอบอ้างชื่อซือแป๋ผู้ล่วงลับมิหนำซ้ำยังเปล่งจากปากตั่วซือเฮีย สร้างความคลั่งแค้นใจแก่นาง ที่สร้างความประหลาดใจแก่นางอีกประการหนึ่งคือ ซาซือเจ้ซิเชียบความจริงเป็นภรรยาของยี่ซือเฮียเกียงทิซัว บุตรของทั้งสองก็เติบใหญ่แล้ว ยามนี้ตั่วซือเฮียไฉนเรียกนางเป็นภรรยา ? นางคาดว่าความนี้ต้องเกิดเหตุเปลี่ยนแปลง แต่ตอนนี้ยากที่จะสืบสาว ได้แต่จับตาดูเหตุการณ์ต่อไป

จิวทิเจียวแม้อาจหาญ แต่พอได้ยินชื่อเจ้าโอสถมือพิษ ยังอดหน้าแปรเปลี่ยนมิได้ ประสานมือกล่าวว่า

"นับถือ นับถือมานาน"

เจี๊ยะซิงแซยื่นมือออก ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านมีนามสูงส่งว่ากระไร พวกเราสนิทสนมให้มากไว้"

จิวทิเจียวถอยกายไปหนึ่งก้าว ประสานมือกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจิวทิเจียว ผู้อาวุโสแซ่เจี๊ยะสบาย ?"

ต่อให้มันขวัญกล้ากว่านี้ ก็ไม่กล้าสัมผัสมือกับเจ้าโอสถมือพิษ

เจี๊ยะซิงแซหัวร่อฮาฮา เดินถึงเบื้องหน้าฮกดังอัน น้อมกายคารวะกล่าวว่า

"คนป่าเขาน้อมพบได้ส่วย"

ยามนี้องครักษ์ข้างกายฮกดังอันเรียนบอกประวัติความเป็นมาของเจ้าโอสถมือพิษต่อมันแล้ว ฮกดังอันเห็นคนผู้นี้เพียงดีดเม็ดโพธิ์เหล็กเบา ๆ ก็ทำร้ายคนสองคน ทราบว่ามีฝีมือร้ายกาจ ดังนั้นน้อมกาย กล่าวว่า

"ซิงแซเชิญนั่ง"

เจี๊ยะซิงแซนำม่อยังเก้งงัก ซิเชียบสองสามีภรรยานั่งลงที่ด้านข้าง เหล่า

ผู้กล้าละแวกใกล้เคียงล้วนหลบลี้ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้ากรายใกล้มันทั้งสาม

นายทหารผู้หนึ่งเดินเข้าไป หยุดยืนในระยะห่างจากเจี๋ยะซิงแซห้าเชียะ บ่งบอกกฎเกณฑ์ของการชิงถ้วยพระราชทานให้ทราบ พอกล่าวจบก็ล่าถอยไป คล้ายกริ่งเกรงต้องไอพิษก็ปาน

เจี๋ยะซิงแซยิ้มพลางถามว่า

"ท่านแซ่ใด ?"

นายทหารนั้นกล่าวว่า

"เราแซ่ปา"

"ปาเล่าเอี้ย ท่านไยต้องกลัวเราปานนี้ ? เล่าฮูฉายาเจ้าโอสถมือพิษ แม้สามารถแพร่พิษก็สามารถรักษาโรค ใบหน้าปาเล่าเอี้ยปรากฏละอองเขียวในท้องคล้ายซุกซ่อนตะขาบ หากไม่รีบรักษา สิบวันให้หลัง เกรงว่าต้องตาย"

นายทหารนั้นใจหายวาบ บังเกิดความเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง กล่าวว่า

"ในท้องไหนเลยมีตะขาบ ?"

เจี๋ยะซิงแซถามว่า

"ปาเล่าเอี้ยระหว่างนี้เคยวิวาทกับผู้คนหรือไม่ ?"

นายทหารนครหลวงวิวาทกับผู้คนเป็นเนืองนิจ นายทหารแซ่ปานั้นร้องโพลงว่า

"เคย หรือว่า...หรือว่าโจรสุนัขนั้นลอบทำร้ายเรา ?"

เจี๋ยะซิงแซล้วงยาเม็ดสีเขียวจากในย่ามยาสองเม็ด กล่าวว่า

"ปาเล่าเอี้ยหากเชื่อถือ ก็รับประทานยาเม็ดสองเม็ดนี้กับสุรา"

นายทหารแซ่ปานั้น ถูกมันกล่าวจนขนลุกเกรียว รู้สึกในท้องคล้ายมีตะขาบเลื้อยคลาน ดังนั้นไม่ขบคิดมากความ รับยาเม็ดส่งเข้าปาก หยิบฉวยสุรากรอกตามลงไป ไม่นานให้หลังรู้สึกปวดท้อง ทรวงอกอึดอัดคิดอาเจียน เสียงโอ๊กเมื่ออาเจียนอาหารออกมาจำนวนมาก

เจี๋ยะซิงแซสะอึกปราดไป ยื่นมือนวดเฟ้นทรวงอกมัน ตวาดว่า

"อาเจียนให้หมดสิ้น อย่าได้เหลือสัตว์พิษไว้"

นายทหารนั้นอาเจียนอย่างไม่คิดชีวิต พอก้มศีรษะลง เห็นในคราบสกปรกที่อาเจียนออกมา มีตัวหนอนหัวแดงลำตัวดำ ยาวสองนิ้ว จำนวนสามตัวเลื้อยคลานยุบยับ เป็นตะขาบจริง ๆ ถึงกับแผดเสียงร้องว่า

"ตะขาบ...ตะขาบสามตัว !"

ยามกะทันหันแดกดิ้นจนแทบสิ้นสติไป รีบกราบขอบคุณเจี๋ยะชิงแซช่วยชีวิตมัน

โอ้วฮุยไม่เชื่อในท้องผู้คนมีตะขาบ แต่เมื่อเห็นกับตา มิอาจไม่เชื่อ เที้ยเล้งซู่กระซิบที่ข้างหูมันว่า

"อย่าว่าแต่ตะขาบเล็ก ๆ สามตัว ข้าพเจ้าให้ท่านอาเจียนงูเขียวออกมาสามตัวก็ได้"

โอ้วฮุยถามว่า

"เป็นอย่างไร ?"

"ให้ท่านรับประทานยาเม็ดอาเจียนสองเม็ด ข้าพเจ้าซุกซ่อนหนอนพิษไว้ในแขนเสื้อ"

"ใช่แล้ว ฉกฉวยโอกาสที่ข้าพเจ้าอาเจียนเป็นการใหญ่ โยนสัตว์พิษลงในคราบอาหาร มีผู้ใดทราบได้ ?"

เที้ยเล้งซู่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"มันชิงไปนวดเฟ้นทรวงอกนายทหารนั้น หากไม่ทำเช่นนี้ ปาหี่ก็แสดงไม่สำเร็จ"

"ซึ่งความจริงคนผู้นี้มีฝีมือสูงเยี่ยม ไม่จำเป็นต้องเล่นลวดลายเช่นนี้"

เที้ยเล้งซู่ลดสุ้มเสียงแผ่วเบาถึงที่สุด กล่าวว่า

"ตั่วกอ ทุกผู้คนในห้องโถงนี้ ข้าพเจ้ากลัวคนผู้นี้ที่สุด ท่านต้องระวังให้มาก"

โอ้วฮุยนับแต่รู้จักนาง เห็นนางมีแผนมั่นเหมาะต่อเรื่องทุกประการ ไม่เคยกล่าวคำ "กลัว" มาก่อน ยามนี้กลับกล่าวอย่างจริงจังปานนี้ แสดงว่าเจี๋ยะชิงแซผู้นี้ไม่รวบรัดธรรมดา จากนั้นครุ่นคิด

"คนผู้นี้กลับอ้างชื่อชือแป๋ผู้ล่วงลับของนางออกมาแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ นางย่อมไม่นิ่งดูดาย"

ได้ยินเจี๋ยะชิงแซกล่าวว่า

"เรารับศิษย์สองคน แต่ไม่ก่อตั้งค่ายสำนักใด วันนี้จะเลียนเยี่ยงผู้อาวุโสทั้งหลาย ตั้งค่ายประกาศสำนัก หอบถ้วยปลาเงินกลับบ้านไปสักใบ ให้ศิษย์ทั้งหลายมีหน้ามีตา"

เดินช้า ๆ ไปนั่งลงบนเก้าอี้นวมข้างกายฉั้งกุยลังอย่างเขื่องโข ไหนเลยเพียงต้องการถ้วยปลาเงินเท่านั้น หากแต่ต้องการมีศักดิ์ศรีในแปดสำนักมังกรหยก

มันพอนั่งลง อาศัยเกียรติภูมิเจ้าโอสถมือพิษ ด้วยพลังฝีมือดีดเม็ดโพธิ์เหล็กและวิธีแพร่พิษเพียงกระดิกนิ้ว ถ้วยมังกรหยกใบนี้นับว่าได้ครอบครองแน่แล้ว ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่คิดท้าสู้กับมัน แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ต้องการสนทนากับมัน

ห้องโถงใหญ่เงียบงันชั่วขณะ เจ้าอาวาสเสียวลิ้มยี่ได้ตี่เซี่ยงซือพลันกล่าวว่า

"เจี๊ยะซิงแซ หลวงจีนบ้อเที่ยง (ไร้โมหะ) กับท่าน มีคำเรียกหาอย่างไร ?"

เจี๊ยะซิงแซกล่าวว่า

"บ้อเที่ยง ? เราไม่รู้จัก"

ได้ตี่เซี่ยงซือประนมมือทั้งสอง กล่าวว่า

"โอมมณีดัสสะ"

เจี๊ยะซิงแซถามว่า

"เป็นไรหรือ ?"

ได้ตี่เซี่ยงซือส่งเสียงสรรเสริญพระคุณ "โอมมณีดัสสะ" อีกครา เจี๊ยะซิงแซก็ไม่ถามอีก

นับแต่มันอาจารย์กับศิษย์ทั้งสามเข้าสู่ห้องโถง สายตาเที้ยเล้งซู่ไม่ห่างจากคนทั้งสาม เห็นเจี๊ยะซิงแซเบือนหน้าไปช้า ๆ สบตากับฉั้งกุยลังแวบหนึ่ง ทั้งสองล้วนมีสีหน้าซึมเซาไร้ความรู้สึก แต่เที้ยเล้งซู่พลันฉุกใจคิด

"มันทั้งสองรู้จักกันแต่แรก ฉั้งกุยลังทราบฉายาของซือแป๋เรา ทราบว่าบ้อเที่ยงได้ซือจึงเป็นเจ้าโอสถมือพิษตัวจริง เจ้าสำนักเสียวลิ้มก็ทราบ"

พลันฉุกคิดอีกครา

"ครากอนฉั้งกุยลังใช้พิษลำไส้ขาดทำร้ายเมี้ยวนั้งหงส์ดาบอด ที่แท้เป็นคนแซ่เจี๊ยะนี้มอบให้"

ฉั้งกุยลังถือดาบวิเศษคมกล้า เจี๊ยะซิงแซมีพิษร้ายแรง ยึดเก้าอี้สองที่นั่งในถ้วยมังกรหยกแปดใบ มีเพียงใบหนึ่งไม่มีเจ้าของ เหล่าผู้กล้าล้วนครุ่นคิดขึ้น

"สามารถจัดอยู่ในแปดสำนักใหญ่หรือไม่ อยู่ที่ถ้วยมังกรหยกใบสุดท้ายนี้ถูกผู้ใดชิงไป"

พริบตานั้น ในกลุ่มคนปรากฏผู้คนเจ็ดแปดคนกระโดดปราดออกมา ต่างคิดนั่งเก้าอี้ว่างตัวนั้น ว่ากล่าวไม่กี่คำ ก็ต่อสู้เป็นสี่คู่

ระหว่างการคัดเลือก ผู้แพ้ล่าถอยไป ผู้ชนะจับคู่สู้ต่อ หาไม่ต่อสู้กับผู้ที่เข้ามาใหม่ หักล้างเป็นเวลานาน ได้ยินเบื้องนอกเคาะเกราะบอกเวลายามสี่ สี่คนที่ต่อสู้กันพ่ายแพ้ไปสองคน เพียงหลงเหลือสองคนต่อสู้กัน

ยามนี้ ทั้งสองหักล้างกำลังภายในกัน เนิ่นนานยังไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ ดูจากภายนอกไม่มีใดน่าตื่นใจ ฮกดังอันถึงกับหาวติดต่อกันหลายครา กล่าวว่า

"น่าเบื่อหน่ายแทบตายแล้ว"

คนประลองกำลังภายในทั้งสองล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป พากันชักมือกลับถอยกายไปสามก้าว คนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"พวกเราไม่ใช่คณะปาหี่ มาขายหมัดมวยในที่นี้ ให้เจ้าใหญ่นายโตทั้งหลายโห่ร้องชมเชย"

อีกผู้หนึ่งกล่าวว่า

"มิผิด กลับบ้านไปอุ้มทารกเถอะ"

ทั้งสองหัวร่อฮาฮา จูงมือกันเดินออกจากห้องโถง

โอ้วฮุยลอบผงกศีรษะ ครุ่นคิดขึ้น

"คนทั้งสองนี้มีฝีมือสูงเยี่ยม ความคิดอ่านก็สูงส่งเหนือธรรมดา น่าเสียดายที่ยามชุลมุนวุ่นวาย ไม่ได้ยินชื่อของพวกมัน"

เมื่อสอบถามก๊วยเง็กดิ้ง มันก็ไม่รู้จักชายชราชนบททั้งสองนี้

เที้ยเล้งซู่พลันกระทบศอกของโอ้วฮุยเบา ๆ โอ้วฮุยเงยหน้าขึ้น ได้ยินนายทหารผู้หนึ่งขานชื่อว่า

"ท่านนี้เป็นเจ้าสำนักห้าเสือหงส์เทียนน้ำเล่าซือ"

เห็นหงส์เทียนน้ำถือกระบองทองเหลือง เดินไปทรุดนั่งลงบนเก้าอี้นวมที่ว่างอยู่ กล่าวว่า

"ท่านใดคิดแนะนำสั่งสอน ?"

โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"พลังฝีมือมันยังไม่บรรลุถึงขั้นสุดยอดฝีมือ กลับคิดช่วงชิงถ้วยมังกรหยก จะให้มันแสดงความทุเรศก่อน แล้วค่อยออกไปจัดการมัน"

เห็นหงส์เทียนน้ำโค่นผู้คนพ่ายแพ้ติดต่อกันสองคน ขณะภาคภูมิลำพอง ปรากฏคนถือดาบผู้หนึ่งเข้าไปท้าสู้คนผู้นี้มีฝีมือสูงเยี่ยม เพียงผ่านพ้นสาม-กระบวนท่า โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"โจรโฉดแซ่หงส์ไม่ใช่คู่มือของมันแน่นอน"

จริงดังคาดหมาย หงส์เทียนน้ำคำรามดิดต่อกัน ดกอยู่ในห้วงคับขันแต่ยังไม่ยอมจำนน พลันกวาดกระบองฟาดขวางออกคนใช้ดาบย่อกายลง กระบองทองเหลืองกวาดผ่านเบื้องบนศรีษะไป มันขณะจะฉกฉวยโอกาสตะลุยไล่ พลันร้องโอยคำหนึ่ง กลิ้งตัวตามพื้นดิน จากนั้นกระโดดปราดขึ้น แต่เท้าขวาซวนเซ เสียหลักล้มลงกับพื้นอีกครา กระซากเสียงว่า

"ท่านใช้อาวุธลับ ไร้ยางอายนัก"

หงส์เทียนน้ำยิ้มพลางกล่าวว่า

"ฮกได้ส่วยไม่ได้กำหนดไม่ให้ใช้อาวุธลับ พ่อเข้าสู่วงต่อสู้ ไม่ว่าหมัดเท้า อาวุธ ยาพิษ อาวุธลับ ล้วนใช้ได้อย่างเต็มที่"

คนใช้ดาบม้วนขากางเกงขึ้น เห็นบนจุดตีกพี่ใต้หัวเข่าปักไว้ด้วยเข็มเงินยาวสองนิ้วเล่มหนึ่ง จุดตีกพี่เป็นจุดสำคัญระหว่างขาอ่อนกับน่อง เมื่อถูกเข็มซัดใส่ เท้าข้างนี้ก็ใช้การไม่ได้แล้ว

เหล่าผู้กล้าล้วนประหลาดใจยิ่ง เห็นเมื่อครู่ทั้งสองต่อสู้ถึงขั้นคับขัน หงส์เทียนน้ำไม่มีเวลาซัดอาวุธลับออก และไม่เห็นมันยกมือ ไม่ทราบเข็มเงินเล่มนั้นซัดออกอย่างไร ?

คนใช้ดาบถอนเข็มเงินออก ล่าถอยไปอย่างอาฆาตแค้น ปรากฏคนถือแส้อีกผู้หนึ่งเข้ามา ใช้แส้เหล็กดุจลมคลุ้มฝนคลั่ง ไม่เปิดโอกาสให้หงส์-เทียนน้ำพักผ่อนหอบหายใจ มิคาดต่อสู้เกือบสิบกระบวนท่า เพลงกระบองของหงส์เทียนน้ำเริ่มสับสนรวนเร คนใช้แส้กลับร้องโอยอีกครา ล่าถอยออกไปถอนเข็มเงินจากท้องน้อยตนเองเล่มหนึ่ง ปากแผลหลั่งโลหิต รับบาดเจ็บสาหัสยิ่ง

เหล่าผู้กล้าในห้องโถงตื่นเต้นตระหนกยิ่ง วิธีซัดอาวุธลับของหงส์เทียนน้ำนับว่าไม่เคยได้ยินมาก่อน หรือหงส์เทียนน้ำสามารถร่ายเวท ความคิดพอบังเกิดเข็มเงินก็พุ่งลงจากฟ้า ? แต่พานมีคนหลายคนไม่ยอมรับนับถือ ทยอยเข้าไป

ต่อสู้กับมัน คนหนึ่งคอยระวังเข็มเงิน ถูกกระบองทองเหลืองมันหวดใส่หัวไหล่ รับบาดเจ็บสาหัส อีกสามคนถูกเข็มเงินไร้เงาของมันซัดทำร้าย สะท้านสะเทือนไปทั่วทั้งห้องโถง

โอ้วฮุยความจริงคิดฉกฉวยโอกาสที่หงส์เทียนน้ำกระหยิ่มยิ้มย่อง พลันเข้าไปปลิดชีวิตมัน หนึ่งนั้นเพื่อล้างแค้นให้กับเจ็งอาสี่และครอบครัว สองเพื่อสร้างชื่อสำนักหมัดเรืองโรจน์ แต่เมื่อสังเกตที่มาของเข็มเงินไม่ออก ได้แต่สะกดจิตใจชมดูต่อไป

เที้ยเล้งซู่ล่วงรู้ความในใจโอ้วฮุย สั่นศรีษะช้า ๆ กล่าวว่า

"พวกเราถอนตัวจากถ้วยมังกรหยกเถอะ"

โอ้วฮุยกล่าวกับฉั่วอุ้ยและกีเฮียวฮงว่า

"พลังฝีมือของหงส์เล่าซือผู้นี้ ไม่นับเป็นอย่างไร เพียงแต่..."

กีเฮียวฮงผงกศรีษะกล่าวว่า

"ใช่แล้ว เข็มเงินที่มันซัดออกประหลาดแท้ไร้สุ้มเสียงไร้ร่องรอย ไม่มีวี่แววล่วงหน้า จวบจนฝ่ายตรงข้ามส่งเสียงแผดร้อง ค่อยทราบว่าถูกอาวุธลับของมัน"

ฉั่วอุ้ยกล่าวว่า

"นอกจากศรีษะสวมหมวกเหล็กใส่เสื้อเกราะ จึงสามารถสู้กับมันสักครา"

นี่เพียงเป็นคำล้อเล่น มิคาดในเหล่านายทหารมีคนไม่ยอมรับนับถือ สั่งคนไปนำเสื้อเกราะที่ใช้ตอนเข้าสมรภูมิมา สวมเครื่องแบบเต็มยศ ถือขวานใหญ่เข้าท้าสู้

นายทหารผู้นี้เรียกว่าบักบุ้นฉัก ครั้งกระโน้นติดตามฮกดังอันปราบปรามมณฑลแชไฮ้ ถือธงชัยสังหารข้าศึก เป็นทหารกล้าผู้หนึ่งในกองทัพแมนจูทั้งสองพอประมือ กระบองขวานกระทบกันบังเกิดเสียงดังดังสะท้านแก้วหูแทบแตกทำลาย บักบุ้นฉักสวมเกราะเหล็ก เคลื่อนไหวไม่แคล่วคล่อง แต่ถือดีที่มีกำลังแขนมหาศาล ขวานใหญ่พอร่ายรำออกมีอานุภาพยากด้านติดจริง ๆ

ต่อสู้ยี่สิบกว่ากระบวนท่า หงส์เทียนน้ำกวาดกระบองใส่ศรีษะ บักบุ้นฉักก้มศรีษะลง สะบัดขวานฟันใส่เท้าขวาฝ่ายตรงข้ามตามสภาวะ พลันได้ยินเสียงเพียะเบา ๆ เหล่าผู้กล้าที่ชมดู อุทานดังอาโดยพร้อมเพรียง

ทั้งสองพุ่งถอยไปหลายก้าว เห็นบนพื้นทิ้งพู่กำมะหยี่สีแดงพู่หนึ่ง กลับร่วงหล่นจากหมวกเกราะของบักบุ้นฉัก บนพู่ปักเข็มเงินแวววาวเล่มหนึ่งคาดว่าขณะที่บักบุ้นฉักก้มศรีษะสะบัดขวาน หงส์เทียนน้ำพลันซัดเข็มเงินไร้เงา แต่เห็นแก่มันเป็นขุนพลของฮกดังอันไม่กล้าทำร้ายร่างมัน พู่พวงกำมะหยี่นั้นใช้เส้นลวดผูกติดกับหมวกเหล็ก ต้องซัดเส้นลวดขาด พู่พวงกำมะหยี่ค่อยร่วงหล่นลง นับเป็นฝีมืออาวุธลับที่แม่นยำนัก

บักบุ้นฉักงงงันวูบ ค่อยทราบว่าฝ่ายตรงข้ามยั้งมือไว้ไมตรี เข็มนี้หากหดต่ำลงมาหลายนิ้ว ยิงใส่หว่างคิ้ว ต่อให้สวมเกราะเหล็กเด็มยศ จะมีประโยชน์ใด ดังนั้นประสานมือกล่าวว่า

"ขอบคุณหงส์เล่าซือยั้งมือไว้ไมตรี"

พลางล่าถอยไปในกลุ่มคนพลันปรากฏคนผู้หนึ่งผุดลุกขึ้น กล่าวเสียงกังวาน

"วิชาอาวุธลับของหงส์เล่าซือ ยอดเยี่ยมจริง ๆ เราขอรับทราบดู"

ทุกผู้คนเหลียวหน้ามอง พบเห็นใบหน้าฝีดาษใบหนึ่ง กลับเป็นกัวจื้อยังที่เมื่อครู่ซัดเม็ดโพธิ์เหล็กแล้วถูกพิษ มันหลังจากได้รับการทาขี้ผึ้งพิษสลายก็คลาย

ตระกูลกัวเมืองลั้งจิวของมัน อาศัยอาวุธลับเจ็ดชนิดก่อตั้งสำนัก อาวุธลับทั้งเจ็ดชนิดประกอบด้วยเกาทัณฑ์แขนเสื้อ หินตั้กแตน เม็ดโพธิ์เหล็ก โดกกระสุนเหล็ก มีดบิน กระสวยเหล็กกล้า ตะปวิบัติ มาดรว่าเป็นอาวุธลับที่พบเห็นโดยทั่วไป แต่วิธีซัดประจำตระกูลของมันผิดแผกจากธรรมดา ในมีดแฝงหินในตะปแฝงกระสวย มิหนำซ้ำบ้างพุ่งตรงบ้างพุ่งเฉียงยากที่จะปิดป้องหลบเลี่ยงได้

หงส์เทียนน้ำกล่าวว่า

"กัวเล่าซือคิดประลองอาวุธลับกับเรา ในห้องโถงใหญ่อาวุธลับซัดพุ่งไปมา หากพลั้งมือทำร้ายตั่วนั้ง (คำยกย่องผู้มียศศักดิ์)ทั้งหลาย นับเป็นที่ล่วงเกินมากแล้ว"

จิวทิเจียวยิ้มพลางกล่าวว่า

"หงส์เล่าซือไม่ต้องกริ่งเกรง โปรดใช้ออกอย่างเต็มที่ พวกเราเหล่าองครักษ์หรือจะใช้การไม่ได้ ?"

เห็นกัวจื้อยังเปลื้องชุดยาวออก เผยเห็นชุดดำรัดกุมที่สวมใส่อยู่ภายใน

เสื้อกางเกงของมันชุดนี้พิเศษพิสดารยิ่ง เต็มไปด้วยกระเป๋าสายรัด ที่นี้บรรจุกระสวยถุงหนึ่ง ที่นั้นเสียบมีดบินสามเล่ม ตั้งแต่ลำคอถึงน่อง ไม่มีที่ใดไม่บรรจุอาวุธลับ นอกจากทรวงอกมีกระเป๋า กลางหลังก็มีกระเป๋าเล็ก ๆ จำนวนมาก

กัวจื้อยังพลิกมือซ้าย ปลดอาวุธรูปทัพพีจากหว่างเอวอันหนึ่ง เพียงแต่ปากทัพพีแหลมคมราวอาวุธ ที่แท้เป็นอาวุธประจำตระกูลมัน มีสามสิบหกกระบวนท่า นอกจากนั้นยังใช้ช้อนรับอาวุธลับ ศัตรูไม่ว่าซัดอาวุธลับใดมาทัพพีเหล็กของมันล้วนรับไว้ได้ ในยุทธจักรเรียกเป็นเจี๊ยะจี่เจียก (ทัพพียืมเกาทัณฑ์) หมายความว่า สามารถหยิบยืมเกาทัณฑ์ศัตรูใช้เป็นประโยชน์

หงส์เทียนน้ำยิ้มพลางกล่าวว่า

"กัวเล่าซือให้พวกเราเปิดหูเปิดตาแล้ว"

โอ้วฮุยกลับครุ่นคิดขึ้น

"ต่างเป็นยอดฝีมือเชิงอาวุธลับ แต่เตี่ยซากอโอ่อ่าผ่าเผย บนร่างไม่เห็นมีอาวุธลับแม้สักสิ่งเดียว กลับหยิบใช้ไม่หมดสิ้น คนแซ่กัวนี้ออกจะคร่ำครีไปแล้ว"

เห็นกัวจื้อยังพลิกทัพพีเหล็ก ฟาดเฉียง ๆ ใส่หัวไหล่หงส์เทียนน้ำ หงส์เทียนน้ำเบี่ยงตัวหลบเลี่ยง ตีโต้ไปกระบองหนึ่งทั้งสองต่อสู้กันชั่วขณะ กัวจื้อยังค่อยร้องว่า

"รับกระสวย !"

เสียงควับคราหนึ่ง ซัดกระสวยเหล็กกล้าออกตัวหนึ่ง

หงส์เทียนน้ำอายุไม่น้อย หลายปีมานี้มีชีวิตความเป็นอยู่เลอเลิศ ร่างกายอ้วนฉุยิ่ง แต่ไม่ได้ปล่อยวางวิชาฝีมือ กระโดดหลบหลีกอย่างคล่องแคล่วหลบเลี่ยงจากกระสวยเหล็กกล้า

กัวจื้อยังร้องอีกว่า

"หินดั้กแตน เกาทัณฑ์แขนเสื้อ"

ครั้งนี้ซัดอาวุธลับสองชนิดออกโดยพร้อมเพรียง หงส์เทียนน้ำก้มศีรษะหลบเลี่ยงอาวุธลับชนิดหนึ่ง ใช้กระบองทองเหลืองปัดอาวุธลับอีกชนิดหนึ่ง

ได้ยินกัวจื้อยังร้องอีกว่า

"โดกกระสุนเหล็กซัดไหล่ซ้ายท่าน มีดบินฟันเท้าขวาท่าน"

จริงดังที่ว่า โดกกระสุนเหล็กเม็ดหนึ่งซัดใส่ไหล่ซ้ายมัน มีดบินเล่มหนึ่งพุ่งใส่เท้าขวามัน หงส์เทียนน้ำคล้ายได้รับแจ้งล่วงหน้า ก็ถลันหลบโดยง่ายดาย

ทุกผู้คนรู้สึกว่ากัวจื้อยังสัดย์ซื่อยิ่ง ไฉนบอกประเภทและทิศทางของอาวุธลับต่อมันล่วงหน้า ? มิคาดมันหลังจากซัดอาวุธลับเจ็ดแปดชนิด เสียงดวาดยิ่งมายิ่งเร็ว อาวุธลับก็ยิ่งมายิ่งมาก เสียงดวาดกลับไม่ถูกทั้งสิ้น บางครั้งดวาดว่าใช้เกาทัณฑ์แขนเสื้อยิงดาซ้าย กลับใช้หินตั้กแดนซัดทรวงอกด้านขวา

ที่แท้มันร้องดวาดเพื่อรบกวนสมาธิศัตรู ดวาดหลายครั้งไม่ผิด พลันสอดแทรกเสียงร้องหลอกลวงครั้งหนึ่ง ขอเพียงเลินเล่อชั่ววูบจะพลาดท่าหลงกล

ก๊วยเง็กดึ้งกล่าวว่า

"วิชาอาวุธลับของตระกูลกัว ยังมีวิชาดวาดอีกวิชาหนึ่ง ดูท่าเสียงดวาดของมัน ผ่านการฝึกฝนตั้งแต่เล็ก ร้ายกาจไม่แพ้อาวุธลับ"

ยามนี้ในห้องโถงใหญ่ปรากฏอาวุธลับสิบกว่าเล่มบินฉวัดเฉวียนไปมา จิวทิเจียวและพวกเพิ่มการป้องกันฮกดังอันแข็งขันกว่าเดิม ข้างกายอันที้ตักและเหล่าขุนนางชั้นผู้ใหญ่ ก็มีองครักษ์คอยคุ้มกัน ที่แท้เหล่าองครักษ์ไม่เพียงระวังป้องกันอาวุธลับของกัวจื้อยังที่อาจหลงซัดทำร้ายถูก ทั้งยังเกรงว่ามีคนร้ายอยู่ในเหล่าผู้กล้า ฉกฉวยโอกาสชุลมุน ซัดอาวุธลับต่อฮกดังอัน

เที้ยเล้งซู่พลันกล่าวว่า

"ผู้แซ่กัวนี้น่าชิงชังยิ่ง ข้าพเจ้าจะล้อเล่นกับมันสักครา"

ได้ยินกัวจื้อยังร้องว่า

"โดกกระสุนเหล็ก ซัดแขนซ้ายท่าน"

เที้ยเล้งซู่ก็ลอกเลียนน้ำเสียงมัน ร้องว่า

"หมั่นโถวเนื้อ ซัดปากของท่าน"

นางยกมือขวาจ่อกับกล้องยาเส้น ที่ช่วงชิงจากเซียงกัวทิเซ็ง ดวัดมือวูบซัดอาวุธลับเล็ก ๆ ชิ้นหนึ่งใส่ปากมันอาวุธลับนี้ ซัดพุ่งออกโดยปราศจากสุ้มเสียงผิดปรกติ ดูไปน้ำหนักเบายิ่ง เพียงแต่บนอาวุธลับแฝงสะเก็ดไฟจุดหนึ่ง

คำพังเพยมีว่าไว้ "หมั่นโถวเนื้อซัดสุนัข ไปแล้วไม่กลับคืน" ทุกผู้คนได้ยินนางร้องคำ "หมั่นโถวเนื้อ ซัดปากของท่าน" รู้สึกน่าหัวร่อยิ่ง อย่าว่าแต่นางลอกเลียนน้ำเสียงไม่ผิดแผกจากกัวจื้อยัง ปรากฏผู้คนหลายสิบคน

หัวร่อออกมา

กัวจื้อยังเห็นอาวุธลับพิเศษพิสดาร จึงยกทัพพียืมเกาทัณฑ์ซ้อนวูบ ดักไว้ในทัพพี ยื่นมือซ้ายหยิบจากทัพพี ขณะจะซัดกลับคืน พลันบังเกิดเสียงปง อาวุธลับนั้นแตกระเบิดออก

ทุกผู้คนใจหายวาบ กัวจื้อยังถึงกับกระโดดปราดขึ้น เห็นเถ้ากระดาษปลิวเวียนว่อน นาสิกสูดได้กลิ่นดินประสิว ไหนเลยเป็นอาวุธลับ กลับเป็นประทัดที่เด็กทารกเล่นในเทศกาลตรุษสารท ทุกผู้คนหลังจากงงงันวูบ พากันหัวร่อครืนออกมา

กัวจื้อยังมุ่งความสนใจไปยังหงส์เทียนน้ำ กริ่งเกรงมันซัดเข็มเงินไร้เงา แม้ถูกหยามหยันกลับไม่กล้าค้นหาคนซัดประทัด เพียงแผดด่าว่า

"หากเก่งกล้าก็เข้ามาประลอง ผู้ใดคิดหยอกล้อเช่นทารกซุกซนกับท่าน ?"

เทียเล้งซู่ผุดลุกขึ้น เดินถึงทิศตะวันออก ล้วงประทัดอีกพวงหนึ่งจ่อจุดกับกล้องยาเส้น ร้องว่า

"หินใหญ่ ซัดดำแหน่งเจ็ดนิ้วของท่าน"

คำพังเพยมีว่าไว้ "ซัดงูซัดดำแหน่งใต้คอเจ็ดนิ้ว ลำคองูที่ห่างจากส่วนหัวเจ็ดนิ้ว เป็นจุดชีวิตของงูพิษ ครั้งนี้กลับยึดถือมันเป็นงูพิษ

ในเสียงหัวร่อของทุกผู้คน ประทัดนั้นซัดออกไป ครั้งนี้กัวจื้อยังไม่หลงกลอีก ดีดนิ้วซัดตะปูวิบัติตัวหนึ่งซัดประทัดกลับไป แตกระเบิดที่กลางอากาศ

เทียเล้งซู่ซัดประทัดอีกพวงหนึ่ง ร้องว่า

"หินเขียว ซัดกระดองแข็งของท่าน"

ครั้งนี้กลับถือมันเป็นเต่า กัวจื้อยังครุ่นคิดขึ้น

"ท่านคิดกระตุ้นโทสะเรา ให้ผู้แซ่หงส์ฉกฉวยโอกาสลงมือ เราจึงไม่หลงกลท่าน"

ดังนั้นดีดตะปูวิบัติอีกตัวหนึ่ง ดีดพุ่งประทัดออกไป แตกระเบิดที่กลางอากาศอีกครา

อู๋ทีติกเห็นขณะที่ตะปวิบัติทั้งสองตัวร่วงหล่นลงอยู่ใกล้กับโต๊ะเตี้ยที่จัดวางถ้วยมังกรหยกแล้วไป จึงกล่าวกับองครักษ์ข้างกายสองคนว่า

"เข้าไปคุ้มครองถ้วยพระราชทาน อย่าปล่อยให้อาวุธลับซัดเสียหาย"

องครักษ์ทั้งสองรับคำ เดินถึงหน้าโต๊ะเตี้ย ขวางอยู่หน้าถ้วยพระราชทาน เที้ยเล้งซู่หันกายกลับที่นั่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"คนผู้นี้กลิ้งกลอกยิ่ง หลงกลครั้งหนึ่งก็ไม่ยอมยื่นมือรับประทัดเป็นคำรบสอง"

โอ้วฮุยลอบประหลาดใจ ครุ่นคิดขึ้น

"ยี่ม่วยทราบดีว่า หงส์เทียนน้ำเป็นศัตรูของเรา พานก่อกวนผู้แซ่กัว ไม่ทราบมีเจตนาใด ?"

กัวจื้อยังเห็นทุกผู้คนล้วนแย้มยิ้ม ร้อนรุ่มใคร่กู้หน้า อาวุธลับยิ่งซัดพุ่งยิ่งมากมาย หงส์เทียนน้ำมือไม้ปั่นป่วนเป็นพัลวันพลันยื่นมือดึงหัวกระบองทองเหลืองคราหนึ่ง

กัวจื้อยังเข้าใจว่ามันคิดซัดเข็มเงินออก รีบพุ่งถอยหลบหลีก กลับเห็นมันดึงของสิ่งหนึ่งจากในกระบองทองเหลือง สะบัดวูบตามสภาวะ ของสิ่งนั้นก็กางออกดุจร่มกันฝน กลับกลายเป็นโล่ขนาดเบาใบหนึ่ง โล่ใบนี้นุ่มนิ่มเบาบางยิ่ง คล้ายว่าวกระดาษตัวหนึ่ง ตัวโล่ดำมะเมื่อม ไม่ทราบปักทอจากเส้นผมหรือวัสดุใด บนโล่วาดรูปหัวเสือห้าหัว อ้าปากแยกเขี้ยวด้วยทีท่าดุร้าย

ทุกผู้คนเห็นเช่นนั้น ล้วนครุ่นคิดขึ้น

"มันเป็นเจ้าสำนักห้าเสือ ที่มาของสำนักห้าเสือที่แท้มาจากโล่อันนี้"

เห็นมันมือหนึ่งควงกระบอง มือหนึ่งถือโล่ด้าน ห่าเกาทัณฑ์ที่กัวจื้อยังซัดพุ่งมา กระสวย เกาทัณฑ์มืดหินทั้งหลาย แม้มีสภาวะกล้าแข็ง แต่ไม่อาจซัดทะลุโล่นุ่มนิ่มใบนี้ ดูท่าโล่ใบนี้มีเนื้อหยุ่นเหนียวยิ่ง

โอ้วฮุยพอเห็นมันดึงโล่ออกจากในกระบอง พลันฉุกใจได้คิด ตำหนิตนเองในใจ

"มันคิดตั้งกลไกในกระบองทองเหลือง ก่อนหน้านี้เราไฉนไม่ทันได้คิด ? เข็มเงินของมันย่อมบรรจุอยู่ในกระบองทองเหลืองด้วย ขณะต่อสู้กัน ขอเพียงกดปุ่มบนกระบอง เข็มเงินจะพุ่งออกไป ยังมีผู้ใดหลบรอดได้ ?"

พอได้คิด พลันคึกคักอักโข เห็นหงส์เทียนน้ำสู้พลางล่าถอยพลาง อย่างแช่มช้า ล่าถอยถึงหน้าเก้าอี้นวมทั้งแปดตัว พลันได้ยินกัวจื้อยังส่งเสียงแผดร้องคำหนึ่ง

หงส์เทียนน้ำเปล่งเสียงหัวร่อดังยาวนาน กัวจื้อยังถอยกายไปหลายก้าว ยกมือกดหว่างขา ย่อตัวลงช้า ๆ ไม่มีปัญญาลุกขึ้นอีก หงส์เทียนน้ำกลับทรุดนั่งลงบนเก้าอี้นวมอย่างยิ้มแย้ม

องครักษ์สองคนเดินเข้าไป ประคองกัวจื้อยังขึ้น เห็นมันขบกรามกรอดถอนเข็มเงินออกจากหว่างขาเล่มหนึ่ง บนเข็มแปดเปื้อนคราบโลหิต เข็มเงินแม้เล็กละเอียด เนื่องเพราะซัดถูกจุดสำคัญที่ท่อนล่างจึงรับบาดเจ็บไม่เบา อาศัยองครักษ์ทั้งสองประคองล่าถอยไป

อันที้ติกยิ้มพลางกล่าวว่า

"ถ้วยมังกรหยกเจ็ดใบมีเจ้าของหกใบแล้ว พวกเราคืนนี้กำหนดช่วงชิงถ้วยมังกรหยก คืนวันพรุ่งค่อยช่วงชิงถ้วยหงส์ทองและถ้วยปลาเงิน ยังมีผู้กล้าหาญท่านใด คิดเข้ามาประลองกับหงส์เล่าซือ ?"

มันร้องถามสามเที่ยว ในห้องโถงใหญ่ปราศจากผู้คนตอบคำ ดังนั้นอันที้ติกกล่าวกับหงส์เทียนน้ำว่า

"ขอแสดงความยินดีต่อหงส์เล่าซือ ถ้วยมังกรหยกใบนี้เป็นของท่านแล้ว"

บทที่ ๑๙
แม่ชีอี้แซ่

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งร้องว่า

"ช้าก่อน ข้าพเจ้าขอสู้กับหงส์เทียนน้ำ"

เห็นชายกลางคนไว้เคราเหลืองผู้หนึ่ง กระโดดปราดออกมาด้วยมือเปล่า นายทหารที่ขานชื่อร้องว่า

"เจ้าสำนักหมัดเรืองโรจน์เที้ยเล้งโอ้ว เที้ยเล่าซือ"

หงส์เทียนน้ำผุดลุกขึ้น สองมือถือกระบองยกขวาง กล่าวว่า

"เที้ยเล่าซือใช้อาวุธอะไร ?"

โอ้วฮุยกล่าวอย่างเยือกเย็น

"ไม่แน่นัก"

พลันสะอึกเข้าหา ดุดามถึงเบื้องหน้าฉั้งกุยลังที่นั่งบนเก้าอี้นวม นิ้วชี้

นิ้วกลางข้างซ้ายใช้ออกด้วยท่าซังเล้งเซี่ยจู (สองมังกรชิงมุก) ทิ่มใส่สองตาฉั้งกุยลัง

ท่วงท่านี้เหนือความคาดหมายทุกผู้คน ฉั้งกุยลังแม้ใจหายวาบ ยังมีปฏิกิริยารวดเร็ว สะบัดสองมือออกปิดสกัดกระบวนท่าที่มา มิคาดมันรวดเร็ว โอ้วฮุยรวดเร็วยิ่งกว่า สองมือวกวูบ กลับกลายเป็นท่าไฮวัตังพ่องว้วย (โอบจันทร์กับอก) แยกย้ายกระแทกใส่ขมับซ้ายขวาของมัน

ฉั้งกุยลังไม่ทันผุดลุกขึ้นด้านศัตรู ยกสองมือปิดป้องหมายด้านการจู่โจม โอ้วฮุยฉกฉวยโอกาสที่มันยกสองมือต่อด้าน ได้ซอกแขนเผยช่องว่าง พลันพลิกมือวูบ ตะปบด้ามของดาบวิเศษที่หว่างเอวมัน เสียงควับคราหนึ่ง ประกายสีเขียววูบขึ้นแวบ ชิงดาบวิเศษมาถือไว้ หมุนตัวตามสภาวะ ฟันใส่กระบองทองเหลืองในมือหงส์เทียนน้ำ

ดาบเป็นดาบวิเศษ กระบวนท่าเป็นกระบวนท่ารวดเร็ว ได้ยินเสียงฉับ ฉับ สามครา จากนั้นเป็นเสียงดังดัง กระบองทองเหลืองช่วงกลางถูกฟันหักเป็นสองท่อน ร่วงหล่นลงบนพื้น

ที่แท้โอ้วฮุยฟันติดต่อกันสามดาบในชั่วพริบตา หงส์เทียนน้ำไม่ทันพลิกแพลงกระบวนท่า อาวุธในมือกลับกลายเป็นสี่ท่อน สองมือแยกย้ายยึดถือกระบองช่วงสั้น ๆ คล้ายแส้ไม่คล้ายแส้ คล้ายบรรทัดไม่คล้ายบรรทัดข้างละท่อน เป็นที่น่ากระอักกระอ่วนนัก

หงส์เทียนน้ำยามแดกดื่นลนลาน รีบกระโดดมาด้านข้างสามก้าว ยามนั้นอวงทิงักที่ยืนอยู่หน้าประตูห้องโถงพลันร้องเสียงกังวาน

"เจ้าสำนักเก้าสำนักครึ่งมาถึง !"

โอ้วฮุยใจสั่นสะท้าน เงยหน้ากวาดมองไปยังประตูห้องโถง ถึงกับแดกดื่นตะลึงลานกับที่

เห็นแม่ชีอายุเยาว์นางหนึ่งเดินเข้าประตูมา นางสวมแพรสีดำใส่รองเท้าหญ้า มือถือแส้ปัด กลับเป็นอ้วงจี่อี เพียงแต่บนศีรษะปราศจากผมเผ้าแม้สักเส้นเดียว กลางขม่อมปรากฏรอยจี้ด้วยธูปชัดตา

โอ้วฮุยตาลายละลาน เข้าใจว่าดูคนผิด สืบเท้าไปหนึ่งก้าว จวบจนเห็นถนัดชัดเจน นางมิใช่อ้วงจี่อีเป็นผู้ใด ? พริบตานั้น โอ้วฮุยรู้สึกฟ้าหมุนดินโคลง

เคลง จิตใจสับสนว้าวุ่น กล่าวว่า

"ท่าน...ท่านคืออ้วง..."

อ้วงจี่อีประนมมือกล่าวอย่างหม่นหมอง

"อาตมาฉายาอี้แซ่"

โอ้วฮุยยังไม่ได้สติ ทันใดจุดหุยดูและจุดเมี่ยมึ้งที่กลางหลังปวดแปลบจับจิต ฝีเท้าซวนเซ เสียหลักล้มลงกับพื้น ดาบวิเศษก็ปลิวกระเด็นหลุดจากมือ

อ้วงจี่อีตวาดด้วยโทสะ

"หยุดมือ !"

รีบสะอึกปราดไป ขวางอยู่ด้านหลังโอ้วฮุย

นับแต่โอ้วฮุยชิงดาบฟันกระบอง เจ้าสำนักเก้าสำนักครึ่งปรากฏกาย จวบจนโอ้วฮุยรับบาดเจ็บล้มลง เป็นเรื่องในชั่วพริบตา ผู้คนในห้องโถงเพิ่งตะลึงลาน เหตุแปรเปลี่ยนก็บังเกิดขึ้น

เที้ยเล้งซู่เห็นโอ้วฮุยรับบาดเจ็บ สร้างความร้อนรุ่มยิ่ง รีบถลันออกมา อ้วงจี่อีก้มกายหมายประคองโอ้วฮุยขึ้น พอเห็นเที้ยเล้งซู่มาถึง จึงหดมือกลับ กล่าวเบา ๆ

"รีบประคองมันไปด้านข้าง"

โบกแส้ปัดมือขวาไปด้านหลัง คล้ายด้านอาวุธลับใด คุ้มครองที่ด้านหลังโอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่

เที้ยเล้งซู่ครึ่งโอบครึ่งอุ้มโอ้วฮุย กลับมายังที่นั่ง กล่าวด้วยน้ำตาคลอหน่วย

"ตั่วกอ ท่านเป็นไรแล้ว ?"

โอ้วฮุยฝืนยิ้มกล่าวว่า

"บนหลังถูกอาวุธลับ เป็นจุดหุยดูและเมี่ยมึ้ง"

เที้ยเล้งซู่ยามนี้ไม่คำนึงถึงข้อห้ามระหว่างบุรุษสตรี รีบเลิกชุดยาวและเสื้อชั้นในของโอ้วฮุยขึ้น เห็นบนจุดหุยดูและเมี่ยมึ้งของมัน ล้วนมีรูเล็ก ๆ รูหนึ่ง โลหิตไหลซึมออกมา อาวุธลับกลับจมลึกไปในเลือดเนื้อแล้ว

อ้วงจี่อีกล่าวว่า

"นั่นเป็นเข็มเหล็กชุบเงิน ไม่มีพิษ ท่านวางใจได้"

ยกแส้ปัดขึ้น ถอนเข็มเงินจากในพุ่มแส้ปัดเล่มหนึ่งก่อน จากนั้นจ่อปลายแส้

ปัดกับจุดหุยดูของโอ้วฮุย กระตุกเบา ๆ คราหนึ่ง ถอนเข็มเงินออกมาเล่มหนึ่ง จากนั้นถอนเข็มเงินที่จุดเมี่ยมึ้งของมันอีกเล่มหนึ่ง ที่แท้ในพุ่มแส้ปัดติดตั้งแม่เหล็กชิ้นหนึ่ง

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"อ้วงโกวเนี้ย ท่าน...ท่าน..."

อ้วงจี่อีกล่าวเบา ๆ

"ข้าพเจ้าปิดบังท่านตลอดมา เป็นข้าพเจ้าไม่ดีเอง"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าบวชเป็นชีตั้งแต่เล็ก มีฉายาอี้แซ่ ข้าพเจ้าบอกว่าแซ่อ้วง นับเป็นแซ่ของมารดาข้าพเจ้า"

โอ้วฮุยเหม่อมองนาง ไม่ยอมเชื่อเรื่องนี้ แต่อ้วงจี่อีเบื้องหน้าเป็นนางชีเยาว์วัยชัด ๆ ชั่วครู่จึงกล่าว

"ท่าน...ท่านไฉนหลอกลวงข้าพเจ้า ?"

อี้แซ่ก้มศีรษะลง สายตามองพื้นดิน กล่าวเสียงแผ่วเบา

"ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งซือแป๋ เดินทางจากซินเกียงเข้าสู่ดงง้วนเพียงลำพัง หากคำรองจีวรแม่ชี ไม่สะดวกกับการพำนักค้างแรม ดังนั้นสวมใส่ชุดฆราวาส บนศีรษะของข้าพเจ้าสวมผมปลอม อาหารการกินไม่แตะต้องของคาว คาดว่าท่านดูไม่ออก"

โอ้วฮุยไม่ทราบกล่าวกระไรดี ในที่สุดถอนใจเบา ๆ คำหนึ่ง ได้ยินอันที้ตึกร้องถามว่า

"ยังมีท่านใดคิดประลองกับหงส์เล่าซือแห่งสำนักห้าเสือ ?"

โอ้วฮุยยามนี้จิตใจเลื่อนลอย หมองหม่นรันทด กับคำพูดของอันที้ตึก ไม่สนใจไยดี อันที้ตึกถามติดต่อกันสามเที่ยว เห็นไม่มีคนเข้าไปท้าสู้กับหงส์เทียนน้ำ จึงกล่าวกับฮกคังอันว่า

"เรียนได้ส่วย ถ้วยมังกรหยกทั้งเจ็ดใบนี้ ตกลงประทานแก่เล่าซือทั้งเจ็ดท่านนี้ ?"

ฮกคังอันกล่าวว่า

"ประเสริฐ ประเสริฐ"

ยามนี้ฟ้าสางสว่างแล้ว แสงอรุณรำไรสาดลอดช่องหน้าต่างเข้ามา หลังจากผ่านการชิงชัยหนึ่งคืน ถ้วยมังกรหยกเจ็ดใบกำหนดตัวเจ้าของแล้ว เหล่าผู้กล้าในห้องโถงพากันวิพากษ์วิจารณ์ว่า

"ถ้วยมังกรหยกที่สมาคมบุปผาแดงช่วงชิงไป ไม่ทราบเจ้าสำนักใดช่วงชิงกลับมาได้ ?"

"แม่ชีเยาว์วัยผู้นี้ไฉนกลับเป็นเจ้าสำนักเก้าสำนักครึ่ง ? ช่างประหลาดแท้"

"นางหากมีฝีมือกล้าแข็งจริง ไยไม่เข้าไปช่วงชิงถ้วยมังกรหยก ?"

"ผู้ใดว่านางไม่มีฝีมือ ? คนเคราเหลืองที่เป็นเจ้าสำนักหมัดเรืองโรจน์พอได้ยินว่าเจ้าสำนักเก้าสำนักครึ่งมาถึง ถึงกับใจหายวาบ ค่อยพลาดท่าเสียทีแก่ผู้แซ่หงส์"

"ดูท่ายังคงเป็นฉั้งกุยลังใช้การไม่ได้ ของวิเศษประจำสำนักมังกรฟ้าถูกผู้คนช่วงชิงไปด้วยมือเปล่า ยังบากหน้าเก็บดาบวิเศษกลับไป"

"มิผิด สำนักหมัดเรืองโรจน์ย่อมเหนือกว่าสำนักมังกรฟ้า"

อันที้ตึกเดินถึงข้างโต๊ะเตี้ย ประคองถาดบรรจุถ้วยมังกรหยกขึ้น กล่าวเสียงกังวาน

"ได้รับพระมหากรุณาธิคุณล้นเกล้า พระราชทานถ้วยมังกรหยกแก่เจ้าอาวาสเสียวลิ้มยี่ได้ตี่เซี่ยงซือ เจ้าสำนักบู๊ตึงบ้อแชจื้อ เจ้าสำนักกระบี่ไดรปัญญาทึงไผ่ เจ้าสำนักมังกรดำไฮ้ลั้งเปียก เจ้าสำนักมังกรฟ้าฉั้งกุยลัง..."

เอ่ยถึงตอนนี้หยุดเล็กน้อย กล่าวเบา ๆ กับเจี๊ยะซิงแซว่า

"เจี๊ยะเล่าซือ สำนักท่านมีนามยิ่งใหญ่ว่ากระไร ?"

เจี๊ยะซิงแซยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"เรานามบ้วนเทียง สำนักเราเรียกว่าเอี๊ยะอ้วงมึ้ง (สำนักเจ้าโอสถ) เถอะ"

อันที้ตึกกล่าวว่า

"...เจ้าสำนักเจ้าโอสถเจี๊ยะบ้วนเทียง เจ้าสำนักห้าเสือหงส์เทียนน้ำ"

พลางยื่นส่งถาดออก ได้ตี่เซี่ยงซือ บ้อแชจื้อ ทึงไผ่ ไฮ้ลั้งเปียกทั้งเจ็ดยื่นมือออกหยิบฉวยถ้วยมังกรหยกใบหนึ่ง

ทันใด คนทั้งเจ็ดคล้ายกระทบถูกเหล็กเผาไฟแดง ไม่สามารถถือถ้วยมั่นคลายมือโดยพร้อมเพรียง เสียงเคร้งคร้างพดผ่านพ้น ถ้วยหยกทั้งเจ็ดใบตกแตก

แหลกสลาย

เหตุแปรเปลี่ยนครั้งนี้ ไม่เพียงคนทั้งเจ็ดหน้าแปรเปลี่ยนไป นับแต่ฮกดังอันลงมาล้วนหวั่นไหว ถามโดยพร้อมเพรียง

"เป็นอย่างไร ? เป็นอย่างไร ?"

พริบตานั้น มือที่ถือถ้วยหยกของทั้งเจ็ดทั้งไหม้ทั้งบวม แสบร้อนสุดทนทาน ถูกับเสื้อผ้าไม่หยุดยั้ง ไฮ้ลั้งเปียกส่งนิ้วเข้าปากดูดระงับปวด พลันร้องเสียงพิกลที่แท้ลิ้นก็ปวดแปลบขึ้นมา

โอ้วฮุยกวาดมองเที้ยเล้งซู่แวบหนึ่ง ผงกศีรษะเล็กน้อย จนบัดนี้ค่อยเข้าใจที่แท้ในประทัดดอกที่สองและสาม ที่เที้ยเล้งซู่ขว้างใส่กัวจื้อยัง บรรจุพิษประเภทผงแมลงป่องแดง ประทัดแตกระเบิดที่กลางอากาศเหนือถ้วยมังกรหยกทั้งเจ็ดใบ ผงพิษก็กระจายไปบนถ้วย หมากตานี้วางไว้ด้วยเจตนาลึกล้ำ ยามนี้ค่อยเห็นผล

เห็นเที้ยเล้งซู่สูบกล้องยาเส้น พ่นควันไม่หยุดยั้ง นางสูบกระบอกหนึ่งก็บรรจุอีกกระบอกหนึ่ง สีหน้าปราศจากแววภาคภูมิลำพอง มือซ้ายนางซ่อนยาเม็ด ลอบส่งให้กับโอ้วฮุยสองเม็ดให้กับอี้แซ่สองเม็ด กล่าวเบา ๆ

"กลืนลงไป"

โอ้วฮุยทราบว่านางมีเจตนาลึกล้ำ ดังนั้นรับประทานลงไป

ยามนี้สายตาทุกผู้คนจับจ้องมองคนทั้งเจ็ด และเศษแก้วหยกบนพื้น ยามแตกตื่นตะลึงลาน ในห้องโถงเงียบสงบปราศจากสุ้มเสียง อี้แซ่พลันเดินถึงใจกลางห้องโถง ชี้แส้ปัดไปยังทึงไผ่ กล่าวว่า

"ทึงไผ่ นี่เป็นถ้วยหยกพระราชทาน ท่านบังอาจดำเนินอุบายทุบทำลายไปสิ้น สมคบคิดกับสมาคมบุปผาแดง คิดทำลายการชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดิน ท่านอุกอาจก้าวร้าวปานนี้ ผู้กล้าทั้งแผ่นดินจะไม่ยอมละเว้น"

นางกล่าวอย่างกังวานแจ่มใส ทุกถ้อยคำฉะฉาน ทุกผู้คนยามเลอะเลือนเลื่อนลอย พลันได้ยินนางกล่าวเน้นย้ำออกมา อดบังเกิดความคิดคล้อยตามมิได้

ฮกดังอันบันดาลโทสะ โบกมือวูบหนึ่ง เฮ้งเกี่ยมเอ็ง จิวทิเจียวเหล่าองครักษ์ยอดฝีมือ พากันรายล้อมอยู่รอบกายทึงไผ่ ต่อให้ทึงไผ่ผ่านมรสุมมานับครั้งไม่ถ้วน ยามนี้ถึงกับหน้าเผือดขาว ทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ตวาดว่า

"นางชีปีศาจน้อย เรื่องเช่นนี้สามารถปรักปรำด้วยลมปาก กล่าวโดย

เหลวไหลได้หรือ ?"

อี้แซ่แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเป็นคนกล่าวเหลวไหลหรือ ?"

นางเหลียวหน้าไปยังเฮ้งเกี่ยมเอ็งและจิวทิเจียว กล่าวว่า

"ท่านเจ้าสำนักแปดทิศเฮ้งเล่าซือ เจ้าสำนักเล็บเหยี่ยวห่านป่าเหินจิวเล่าซือ พวกท่านล้วนรู้จักข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่เป็นเจ้าสำนักเก้าสำนักครึ่งแล้ว แต่ข้าพเจ้าเป็นคนกล่าวเหลวไหล หรือเป็นคนมีศักดิ์มีศรี ? ท่านทั้งหลายลองบอกสักคำ"

นับแต่อี้แซ่เข้าสู่ห้องโถง เฮ้งเกี่ยมเอ็งและจิวทิเจียวก็ไหวหวั่นไม่สบายใจ กริ่งเกรงนางเปิดโปงเรื่องที่ช่วงชิงตำแหน่งเจ้าสำนักของพวกมันออกมา ยามนี้ได้ยินอี้แซ่เรียกตนเองเป็นเจ้าสำนัก และบอกว่า "ข้าพเจ้าไม่เป็นเจ้าสำนักเก้าสำนักครึ่งแล้ว" แสดงว่าคืนตำแหน่งเจ้าสำนักที่นางช่วงชิงไปแก่คนเดิม นับว่าเฉกเช่นนักโทษรอประหารได้รับคำนิรโทษ ไหนเลยไม่ปีติยินดี ?

เฮ้งเกี่ยมเอ็งกล่าวอย่างนอบน้อม

"ท่านผู้เฒ่ามีฝีมือเลิศล้ำ เป็นที่เลื่อมใสของเรา ทั้งมีจิตใจกว้างขวาง ในยุทธจักรยากยิ่งจะพบพาน"

จิวทิเจียวก็กล่าวว่า

"เราเชื่อว่าท่านผู้เฒ่ามีสัจจะ คำนึงถึงส่วนรวม หากไม่มีความจำเป็นประกันไม่เปิดโปงความลับของผู้มีชื่อเสียง"

ที่มันกล่าวเป็นเรื่องของตนเอง ขอให้นางรักษาหน้ามันไว้ แต่พอกระทบโสตผู้อื่น ย่อมเข้าใจว่าหมายถึงทึงไผ่

ทุกผู้คนได้ยินหัวหน้าองครักษ์ของฮกดังอันกล่าวเช่นนี้ มิหนำซ้ำคนทั้งสองให้ความเคารพนอบน้อมต่อแม่ชีเยาว์วัยเช่นนี้ เรียกเป็น "ท่านผู้เฒ่า" ทุกถ้อยคำ ไหนเลยเคลือบแคลงสงสัยอีก ฮกดังอันตวาดสั่งว่า

"คุมตัวไว้ !"

เฮ้งเกี่ยมเอ็ง จิวทิเจียว ไฮ้ลั้งเปียกลงมือโดยพร้อมเพรียง คิดคร่ากุมทึงไผ่ ทึงไผ่ใช้กระบวนท่าไต้ดวงชิ่ง (มือวงจรใหญ่) แผ่พุ่งกำลังภายในคุกคามทั้งสามฮอกห่าง กล่าวกับฮกดังอันว่า

"ฮกไต้ส่วย ผู้ต่ำต้อยคิดถามยืนยันกับนางสักหลายคำ หากแม้นนางมี

หลักฐานแน่ชัด ผู้ต่ำต้อยยอมรับโทษทัณฑ์จากได้ส่วย แม้ตายไม่ตัดพ้อดำหนิ ไม่เช่นนั้นปรักปรำคนเช่นนี้ ผู้ต่ำต้อยไม่ยินยอมพร้อมใจจริง ๆ"

ฮกดังอันล่วงรู้ชื่อเสียงเกียรติภูมิของทึงไผ่ จึงกล่าว

"ตกลง ท่านถามยืนยันต่อนาง"

ทึงไผ่ถลึงมองอี้แซ่ กระซากเสียงว่า

"เรากับท่านไม่รู้จักมาก่อน ไฉนปรักปรำเราปานนี้ ? ท่านที่แท้เป็นใคร ?"

อี้แซ่กล่าวว่า

"มิผิด ข้าพเจ้ากับท่านไม่รู้จักมาก่อน ไม่มีอริบาดหมาง ไยต้องปรักปรำท่าน ? เพียงแต่ข้าพเจ้ามีความแค้นกับสมาคมบุปผาแดงอย่างลึกล้ำ ท่านเมื่อคบหากับสมาคมบุปผาแดง ปะปนมายังการชุมนุมเจ้าสำนัก ดำเนินการก่อกวน ข้าพเจ้ามิอาจไม่เปิดโปงแผนอุบายของท่าน"

โอ้วฮุยรับฟังอยู่ด้านข้าง ในใจเคลือบแคลงสงสัยยิ่ง มันทราบว่าอี้แซ่มีความสัมพันธ์กับเหล่าผู้กล้าสมาคมบุปผาแดง เรื่องทุบทำลายถ้วยหยกก็เป็นฝีมือของเที้ยเล้งซู่ ไม่ทราบนางไฉนปรักปรำทึงไผ่ ?

มันขบคิดอย่างว่องไว พลันฉุกคิดว่า อี้แซ่เคยบอกว่ามารดานางหลังจากถูกหงส์เทียนน้ำบีบบังคับออกจากมณฑลกวางตุ้ง เคยได้รับการอุปการะจากทึงไผ่ หรือการตายของมารดานาง กลับมีส่วนเกี่ยวข้องกับทึงไผ่ ?

มันนับแต่พบว่า โกวเนี้ยสะคราญโฉมที่ครุ่นคำนึงอยู่ทุกลมหายใจ กลับเป็นแม่ชีนางหนึ่ง ก็มีจิตใจเลื่อนลอย ไม่อาจสงบจิตใจลงครุ่นคิด กระทั่งอาการบาดเจ็บที่กลางหลังก็ลืมเลือน

เมื่อสิบปีก่อน ฮกดังอันเคยถูกสมาคมบุปผาแดงคร่ากุมได้รับความอัปยศ ในใจเคียดแค้นชิงชังคนของสมาคมบุปผาแดง ครั้งนี้ที่จัดการชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดิน ก็มีจุดประสงค์เพื่อจัดการกับสมาคมบุปผาแดง ทึงไผ่ชมชอบคบหาชาวยุทธจักร ย่อมมีการคบหากับสมาคมบุปผาแดง ได้ยินทึงไผ่กล่าวว่า

"ท่านว่าเราคบหากับสมาคมบุปผาแดง มีผู้ใดรู้เห็น ? มีหลักฐานหรือไม่ ?"

อี้แซ่กล่าวกับอันที้ต๊กว่า

"ที้ต๊กตั๋วนั้ง คนโฉดทึงไผ่มีจดหมายติดต่อกับสมาคมบุปผาแดง ท่านสามารถตรวจสอบลายมือของมันออกหรือไม่ ?"

อันที้ติกผงกศีรษะ เหลียวหน้าไปสั่งนายทหารข้างกายหลายประโยค นายทหารนั้นเดินไปยังโต๊ะสี่เหลี่ยมที่ด้านข้างตัวหนึ่ง รื้อเอกสารหยิบจดหมายมาหลายฉบับ นั่นเป็นจดหมายที่ทึงไผ่เขียนถึงอันที้ติก รับปากเดินทางมาร่วมการชุมนุมที่นครหลวง และเป็นสักขีพยานในการประลองระหว่างการชุมนุม

อี้แซ่กล่าวเสียงเย็นชา

"ฝนชโลมเจ็ดมณฑลทึงได้เฮียบ ในหมวกของท่านซุกซ่อนอะไร ?"

ทึงไผ่งงงันวูบ กล่าวว่า

"มีอะไร หมวกก็คือหมวก"

มันปลดหมวกลงมา มองดูทั้งในนอก ไม่มีใดผิดธรรมดา เพื่อความบริสุทธิ์ จึงส่งต่อไฮ้ลั้งเปียก

ไฮ้ลั้งเปียกมองดูแวบหนึ่ง ส่งให้กับอันที้ติก อันที้ติกก็ตรวจดูโดยละเอียด กล่าวว่า

"ไม่มีใด"

อี้แซ่กล่าวว่า

"ที้ติกตัวนั้งโปรดผ่าออกดู"

ตามธรรมเนียมของแมนจู เมื่อมีงานเลี้ยงมักจัดเนื้อสุกร ทุกผู้คนล้วนมีมีดหั่นเนื้อ อันที้ติกพอฟัง จึงหยิบมีดตัดรอยเย็บของหมวกทึงไผ่ออก เห็นในปุ้ยนุ่นทีบุอยู่ในหมวกซุกซ่อนจดหมายฉบับหนึ่งจริง ๆ ต้องอุทานดังอา ดึงจดหมายออกมา

ทึงไผ่หน้าถอดสี กล่าวว่า

"นี่...นี่..."

ติดเข้ามาชมดู ได้ยินเสียงดวับ ดวับ เฮ้งเกี่ยมเอ็งและจิวทิเจียวชักดาบออกขัดขวาง

อันที้ติกคลี่จดหมายออก อ่านเสียงกังวาน

"ข้าพเจ้าทึงไผ่ ขอเรียนต่อตั้งจงตั้วจู้ (ประมุขใหญ่แซ่ตั้ง) ว่า เรื่องที่มอบหมาย ย่อมพยายามอย่างสุดความสามารถ เพียงแต่การชุมนุมเจ้าสำนักมีการรักษาการณ์เข้มงวด ข้าพเจ้าหากสร้างความผิดหวังที่ฝากฝัง จะหลั่งเลือดชโลมนครหลวง จึงขอส่งจดหมายนี้และหมวกนี้เรียนชี้แจง ข้าพเจ้าสืบทราบ..."

อ่านถึงตอนนี้ หน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย ไม่อ่านต่อไป ยื่นส่งจดหมายต่อ

ฮกดังอัน ฮกดังอันรับมาอ่านดู เห็นในจดหมายเขียนต่อว่า

"สืบทราบชาติกำเนิดของคนต่ำช้ามากมาย ข้าพเจ้าหากสามารถพบพาน จะถ่ายทอดบอกทุกประการ ไม่ทราบเมื่อใดสามารถคุมขังชนชั้นผู้นำบนยอดเจดีย์ลักฮั้วอีก และคร่ากุมคนต่ำช้าที่นครต้องห้ามซ้ำสอง นับเป็นที่สมใจนัก"

ฮกดังอันยิ่งอ่านยิ่งเดือดดาล ถึงกับขุ่นแค้นแทบอกระเบิด

ที่แท้เมื่อสิบปีก่อน เคี่ยงลังฮ่องเต้ฉลองชุดลำลองเสด็จประพาสเมืองฮั่งจิว เคยถูกผู้กล้าสมาคมบุปผาแดงดำเนินอุบายคร่ากุม กักกันอยู่บนยอดเจดีย์ลักฮั้ว ภายหลังฮกดังอันก็ถูกสมาคมบุปผาแดงคร่ากุมที่นครต้องห้ามของปักกิ่ง ทั้งสองประการนี้ เคี่ยงลังฮ่องเต้และฮกดังอันล้วนถือเป็นความอัปยศในชีวิต จวบจนผ่านไปสิบปี แผลหัวใจของฮกดังอันค่อยทุเลาลง มิคาด ทึงไผ่กลับสะกิดแผลเก่าในจดหมายอีก

ฮกดังอันครุ่นคิด ในจดหมายเอ่ยถึง "สืบทราบชาติกำเนิดของคนต่ำช้ามากมาย" ไม่ทราบครอบคลุมความลับอื้อฉาวมากน้อยเท่าใด เพียงเรื่องที่ฮกดังอันเป็นลูกชู้ ผู้ที่กล้าเอ่ยถึงคำหนึ่งจะมีโทษฐานประหารทั้งชั่วโคตร

ฮกดังอันแม้หนักแน่นเยือกเย็น ยามนี้ถึงกับขุ่นแค้นจนหน้าเหลืองคล้ำ หยิบฉวยจดหมายอีกฉบับหนึ่งของทึงไผ่ที่อันทึ้ตกส่งมา พอเปรียบเทียบดู ลายมือบนจดหมายทั้งสองฉบับไม่คลับคล้ายกระไร แต่ยามเดือดดาลไม่มีกะใจเปรียบเทียบโดยละเอียด

ทึงไผ่เห็นในหมวกของตนเอง กลับซุกซ่อนจดหมายฉบับหนึ่ง ยามแตกตื่นลนลาน ขบคิดแล้วเข้าใจ ทราบว่าเป็นฝีมือของอี้แซ่ นางซื้อหมวกเล็ก ๆ เบี่ยงเดียวกันใบหนึ่ง ปลอมจดหมายเย็บอยู่ในหมวก จากนั้นฉกฉวยโอกาสที่ตนเองเข้านอนหรืออาบน้ำ สับเปลี่ยนหมวกกัน มันได้ยินอันทึ้ตกอ่านจดหมายครึ่งหนึ่งก็แตกตื่นจนเหงื่อยะเยียบโทรมกาย จากนั้นเห็นมันไม่กล้าอ่านจดหมายต่อไป กลับส่งให้ฮกดังอันอ่านด้วยตนเอง แสดงว่าในจดหมายเต็มไปด้วยถ้อยคำลบหลู่ก้าวร้าว ดังนั้นครุ่นคิด

"วันนี้หากคิดสะสางมลทินรายนี้ มีแต่สืบสาวประวัติความเป็นมาของแม่ชีน้อยนี้"

เบือนหน้ามองดูอี้แซ่โดยละเอียด พลันใจหายวูบ ครุ่นคิดขึ้น

"แม่ชีน้อยนี้คุ้นหน้านัก ภาลก่อนเคยพบเห็นมา"
พลันนึกออกได้ ร้องว่า
"ท่าน...ท่านเป็นบุตรีของงิ้นโกว !"
อี้แซ่แค่นหัวร่อ กล่าวว่า
"ในที่สุดท่านจดจำออกแล้ว"

ทึงไผ่ร้องดัง ๆ ว่า

"ฮกได้ส่วย แม่ชีนี้เป็นศัตรูของผู้ต่ำต้อย นางขุดหลุมพรางให้ร้ายเรา ขอได้ส่วยอย่าได้เชื่อนางเด็ดขาด"

อี้แซ่กล่าวว่า

"มิผิด ข้าพเจ้าเป็นศัตรูของท่าน มารดาเราอับจนหนทาง ร่อนเร่ถึงบ้านท่าน ท่านคนหน้าเนื้อใจสัตว์ เห็นมารดาเรารูปโฉมงดงาม กลับบังคับขืนใจนาง ทำร้ายมารดาข้าพเจ้าผูกคอตาย มีเรื่องเช่นนี้หรือไม่ ?"

ทึงไผ่ทราบว่า หากยอมรับเรื่องฉาวโฉ่นี้ต่อหน้าผู้กล้าทั้งแผ่นดิน นับแต่นี้ชื่อเสียงจะย่อยยับอัปรา ไม่มีหน้าพบพานผู้คนอีก แต่เมื่อชั่งน้ำหนักดู ยังคงยอมรับเรื่องนี้ เพื่อให้ฮกดังอันเชื่อว่าแม่ชีน้อยนี้ปรักปรำด้วยความแค้น จึงผงกศีรษะกล่าวว่า

"มิผิด มีเรื่องเช่นนี้จริง"

เหล่าผู้กล้าความจริงเคารพยกย่องทึงไผ่ เข้าใจว่ามันเป็นวีรบุรุษที่กอบกู้ภาทภัย คลี่คลายปัญหายุ่งยากของผู้คน แม้ได้ยินว่ามันคบค้ากับสมาคมบุปผาแดง แต่ก็ไม่เห็นเป็นที่เสียหาย ยามนี้ได้ยินมันยอมรับว่าบังคับขืนใจสตรีลำเค็ญ เป็นเหตุให้ผู้อื่นฆ่าตัวตาย ถึงกับโห่ร้องอื้ออึง

ผู้คนที่นิสัยเปิดเผย ถึงกับด่าทอเป็นการใหญ่ บ้างด่ามันว่า "วิญญูชนจอมปลอม" บ้างด่ามันเป็น "เดียรัจฉานในคราบมนุษย์" บ้างบอกว่ามันยกตนเป็น "วีรบุรุษ" ไม่รู้จักละอายจริง ๆ

อี้แซ่รอจนเสียงคนสงบลง จึงกล่าวเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าคิดฆ่าเดียรัจฉานท่าน ล้างแค้นให้กับมารดาผู้ล่วงลับ แต่ท่านมีฝีมือกล้าแข็งเกินไป ข้าพเจ้าสู้ท่านไม่ได้ ได้แต่เฝ้าคุมเชิงท่านทั้งกลางวันกลางคืน ในที่สุดได้ยินท่านวางแผนกับเตี่ยปั๋วซัว ปีศาจดำปีศาจขาว และพวกในสมาคม

บุปผาแดง นักศึกษาที่ช่วงชิงถ้วยมังกรหยกเมื่อครู่เป็นเด็กรับใช้ของประมุขสมาคมบุปผาแดงดั้งแกลก เรียกว่าซิมอี่ ใช่หรือไม่ ?"

ทึงไผ่กล่าวว่า

"เราไหนเลยรู้จักมัน ? เราหากสมคบคิดกับสมาคมบุปผาแดง เมื่อครู่ไฉนคร่ากุมมัน ?"

"เฮอะ ท่านมีฝีมือรวบรัดหมดจด ข้าพเจ้าหากไม่ได้ยินการหารือลับของพวกท่านก่อน ก็คำนวณอุบายนี้ไม่ออก ข้าพเจ้าถามท่าน วิชาจี้สกัดจุดของท่านเป็นอีกแนวทางหนึ่ง บุคคลอื่นยากที่จะตบคลายได้ แต่เมื่อครู่ท่านสกัดจุดโจรผู้นั้น เทียนไขในห้องโถงไฉนดับหมดสิ้น ? จุดของคนผู้นั้น ไฉนคลายออกหลบหนีไปได้ ?"

ทึงไผ่ปากอ้าตาค้าง กล่าวว่า

"นี่...นี่คงมีผู้คนลอบช่วยเหลือ"

อี้แซ่กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ผู้ที่ลอบช่วยเหลือ นอกจากทึงไผ่ทึงได้เฮียบ ไม่มีบุคคลอื่นอีก ตอนนั้นนอกจากท่าน ยังมีผู้ใดยืนอยู่ข้างกายคนผู้นั้น"

โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"นางดารมแหลมคม ทึงไผ่มีร้อยปากยากโต้แย้งจริง ๆ จุดของนักศึกษานั้น เป็นเราตบคลายชัด ๆ แต่เราตบคลายเพียงครึ่งหนึ่ง อีกครึ่งหนึ่งไม่ทราบเป็นการลงมือของผู้ใด แต่ต้องไม่ใช่ทึงไผ่เด็ดขาด"

ได้ยินอี้แซ่กล่าวอีกว่า

"ฮกได้ส่วย ทึงไผ่ตกลงกับสมาคมบุปผาแดงว่า แสร้งให้โจรซิมอี่ถูกคร่ากุมทิ้งอยู่ข้างกายท่าน จากนั้นให้โจรอีกขบวนหนึ่งดับเทียนไข ซิมอี่จะฉกฉวยโอกาสที่ชุลมุนลอบสังหารท่าน ในความคาดคิดของเหล่าโจร เหล่าองครักษ์เห็นนักศึกษานั้นถูกจี้สกัดจุด ย่อมไม่ระวังป้องกันมัน ดีที่ฮกได้ส่วยมีบุญบารมียิ่งใหญ่แคล้วคลาดจากอันตราย เหล่าองครักษ์จงรักภักดีป้องกันอย่างแข็งขันหลังจากที่ไฟดับหมดสิ้น พากันขวางอยู่เบื้องหน้าได้ส่วย แผนร้ายของเหล่าโจรจึงล้มเหลว"

ทึงไผ่ร้องว่า

"ท่านกล่าวเหลวไหล ไหนเลยมีเรื่องเช่นนี้ ?"

อี้แซ่กล่าวอีกว่า

"เฮ้งตั่วนั้ง จิวตั่วนั้ง เมื่อครู่โจรร้ายดำเนินแผนเช่นนี้หรือไม่ ?"

เฮ้งเกี่ยมเอ็งและจิวทิเจียวล้วนครุ่นคิดขึ้น

"แม่ชีน้อยนี้ไม่อาจล่วงเกินได้ อย่าว่าแต่พวกเรายิ่งบรรยาย ยิ่งมีความดี ความชอบในการปกป้องได้ส่วย ยิ่งได้รับการปูนบำเหน็จกว่าเดิม"

ดังนั้นผู้หนึ่งกล่าวว่า

"นักศึกษานั้นโถมมายังเบื้องหน้าได้ส่วยจริง ดีที่ไม่เป็นผลสำเร็จ"

อีกผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ในความมืด มีคนเข้ามาจริง ๆ มันมีฝีมือร้ายกาจยิ่ง พวกเราได้แต่ต้านทานอย่างสุดชีวิต...คิดไม่ถึงกลับเป็นทึงไผ่ นับว่าหวาดเสียวจริง ๆ"

ทึงไผ่ยากยิ่งจะโต้แย้ง ได้แต่กล่าวกับอี้แซ่ว่า

"ท่าน...ท่านล้วนกล่าวเหลวไหล เมื่อครู่ท่านไม่ได้อยู่ในห้องโถง ไฉนทราบได้ ?"

อี้แซ่ไม่ตอบคำ เหลียวหน้าสำรวจมองหงส์เทียนน้ำ หงส์เทียนน้ำเป็นบิดาผู้ให้กำเนิดนาง แต่เคยบีบบังคับนางระเหเร่ร่อน เผชิญความลำบากยากแค้น ในที่สุดไม่มีผลบั้นปลายที่ดีงาม

นางเคยสัดย์สาบาน จะช่วยชีวิตมันสามครั้งทดแทนน้ำใจพ่อลูก จากนั้นปลิดชีวิตมัน ล้างแค้นให้กับมารดาผู้อาภัพ นางเมื่อปรักปรำทึงไผ่ ความจริงสามารถให้ร้ายหงส์เทียนน้ำด้วย แต่พอกวาดมองมัน ในที่สุดไม่อาจตัดใจได้

อี้แซ่พอลังเล ทึงไผ่ที่เป็นเฒ่ากลอกกลิ้งพลันดูออก จากนั้นเห็นนางกวาดดาไปยังหงส์เทียนน้ำไม่หยุดยั้ง พลันฉุกใจคิด คาดว่าเรื่องนี้เป็นแผนอุบายของหงส์เทียนน้ำ ร้องว่า

"หงส์เทียนน้ำ ที่แท้เป็นท่านลอบก่อกวน ท่านให้เราลอบช่วยเหลือท่าน ส่งเสริมเจ้าสำนักห้าเสือท่านมีฝีมือเหนือเหล่าผู้กล้า ตอนนี้กลับใช้บุตรีท่านปรักปรำเรา"

หงส์เทียนน้ำใจหายวาบ กล่าวว่า

"บุตรีเรา ? นาง...นางเป็นบุตรีเรา ?"

เหล่าผู้กล้าพอฟังคำพูดของทั้งสอง ล้วนตื่นเต้นสงสัยยิ่ง ทึงไผ่แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านยังแสร้งเป็นโง่งมอีก ท่านดูแม่ชีน้อยนี้ ใช่ละม้ายคล้ายงิ้นโกวเมื่อครั้งกระโน้นหรือไม่ ?"

หงส์เทียนน้ำเบิกตามองอี้แซ่ ไม่อาจกล่าววาจาได้ เห็นนางแม้แต่งกายเยี่ยงแม่ชี แต่คิ้วเรียวตาสุกใส คลับคล้ายสตรีชาวประมงงิ้นโกวเมื่อครั้งกระโน้นจริง ๆ

ที่แท้ครั้งกระโน้นงิ้นโกวนำบุตรีหลบหนีจากเมืองฮุดซัวมณฑลกวางตุ้งถึงมณฑลโอ้วปักสมัครเข้าเป็นคนใช้ในตึกของทึงไผ่

ทึงไผ่เปลือกนอกสุภาพอ่อนโยนน่าเลื่อมใส ประพฤติเป็นผู้มีเมตตาธรรมแท้ที่จริงจิตใจต่ำช้า เห็นงิ้นโกวรูปโฉมงดงาม ก็บังคับขืนใจนาง งิ้นโกวยามอับอายคลั่งแค้น จึงผูกคอตาย อี้แซ่กลับได้รับการช่วยเหลือจากแม่ชีสูงศักดิ์สำนักง่อไบ๊รูปหนึ่ง นำพาขึ้นภูเขาเทียนซัว ปลงผมให้กับนางตั้งแต่เล็ก ถ่ายทอดวิชาฝีมือให้

ที่พักของแม่ชีนั้น ไม่ห่างไกลจากเทียนตี้ไกว่เฮียบ (ผู้กล้าหาญสระสวรรค์) อ้วงสือเซียว และผู้กล้าสมาคมบุปผาแดงเท่าใด ปรกติมีการไปมาหาสู่ อี้แซ่มีภูมิปฏิภาณปราดเปรื่อง นอกจากร่ำเรียนวิชาฝีมือของซือแป๋ ทุกครั้งที่พบพานอ้วงสือเซียว มักรบเร้าท่านถ่ายทอดให้สักหลายกระบวนท่า สำหรับผู้กล้าสมาคมบุปผาแดง นับแต่ตั้งแกลกจนถึงเด็กรับใช้ซิมอี่ จะมากจะน้อย ล้วนถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่นางบ้าง ในจำนวนนี้นับผู้กล้าหาญสระสวรรค์อ้วงสือเซียวถ่ายทอดแก่นางมากที่สุด อ้วงสือเซียวมีภูมิรอบรู้กว้างขวาง รู้จักวิชาฝีมือทั้งแผ่นดิน บวกกับอาจารย์เลิศล้ำอีกสิบกว่าท่าน ดังนั้นอี้แซ่รู้จักวิชาฝีมือแทบทุกค่ายสำนัก

ปีนี้อี้แซ่กราบเรียนอาจารย์ คิดกลับเข้าดงง้วนล้างแค้นให้กับมารดาลกเปียในสมาคมบุปผาแดงก็ไหว้วานท่านส่งมอบม้าขาวแก่โอ้วฮุย เพียงแต่เดียปัวซัวประโคมยกย่องโอ้วฮุยเกินไป อี้แซ่อายุยังเยาว์ ในใจไม่ยอมรับนับถือระหว่างทางจึงทดสอบฝีมือกับโอ้วฮุยหลายครา

มิคาดทั้งสองหลังจากพบหน้า บังเกิดความนิยมเลื่อมใสกันและกัน ในใจ

คิดปฏิพัทธ์ รอจนอี้แซ่รู้สึกตัว ก็ยากไถ่ถอนตนเอง ดังนั้นบังคับตนเองไม่กล้าพบหน้าโอ้วฮุย เพียงลอบสะกดติดตาม ภายหลังเห็นมันรู้จักกับเทียเล้งซู่ นางทั้งสะทกสะท้อน ทั้งปลาบปลื้มประโลมใจ หวนนึกถึงตนเองเป็นเพศบรรพชิต ต้องอยู่คู่กับพระธรรมไปชั่วชีวิต ครั้งกระโน้นตอนกราบอาจารย์ ก็สาบานรับสืบทอดมรดกฝีมือของอาจารย์ อาจารย์มีบุญคุณลึกล้ำ ไม่อาจฝ่าฝืนเด็ดขาด เห็นเทียเล้งซู่ชาญฉลาดปราดเปรื่อง เหนือล้ำกว่าตนเอง ทั้งรักมั่นต่อโอ้วฮุย โอ้วฮุยได้เป็นคู่ครองนับว่าประเสริฐเลิศยิ่ง ดังนั้นทิ้งหงส์มรกตลอบส่งข่าวให้ แต่ไม่ทราบลอบหลั่งน้ำตามากน้อยเท่าใด

การเดินทางล้างแค้นของนางครั้งนี้ ศัตรูสำคัญคือฝนชโลมเจ็ดมณฑลทึงไผ่ หากแม้นลงมือแพร่พิษ ความจริงไม่ยากนัก แต่คนผู้นี้สวมหน้ากากจอมปลอมมาชั่วชีวิต สมควรฉีกกระชากหน้ากากมันต่อหน้านักสู้ทั้งแผ่นดิน ยังสมใจกว่าสังหารมันในกระบี่เดียวอีก ประจวบกับฮกดังอันคิดจัดการชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดิน ส่งคนไปเชื้อเชิญเจ้าสำนักตามที่ต่าง ๆ ขึ้นสู่นครหลวงเข้าร่วมการชุมนุม อี้แซ่สืบทราบว่า ฮกดังอันหนึ่งนั้นคิดกวาดต้อนนักสู้ผู้กล้าเข้าเป็นพวก อาศัยชื่อเสียงลาภยศเป็นเครื่องล่อให้จัดการกับสมาคมบุปผาแดง สองคิดกระตุ้นยุยงให้ทุกค่ายสำนักต่อสู้กันอีก ไม่ดำเนินการต่อต้านราชวงศ์เช็งอีก

นางครุ่นคิดวางแผนโดยละเอียด คิดเปิดโปงโฉมหน้าแท้จริงของทึงไผ่กลางงานชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดิน และฆ่ามันล้างแค้นให้กับมารดา หากสามารถก่อกวนการชุมนุม ทำลายแผนการของฮกดังอัน ไม่เพียงเป็นการช่วยเหลืออาลุงในสมาคมบุปผาแดง ทั้งนับว่าสร้างสรรสันติสุขแก่ปู้ลิ้ม

บ้านเดิมของทึงไผ่ที่มณฑลโอ้วปักมีศิษย์บริวารมากหลาย ยากที่จะปะปนเข้าไป แต่เมื่อมาถึงนครหลวง ทึงไผ่เพียงพำนักที่โรงเตี๊ยมชั้นหนึ่ง อี้แซ่ปลอมเป็นบุรุษ เข้าออกโรงเตี๊ยมโดยง่ายดาย ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สนใจ นางขโมยฟังคำสนทนาของทึงไผ่หลายเวลา ทราบว่ามีเล่มหลงชื่อเสียงเกียรติยศ คิดฉกฉวยโอกาสคบค้ากับฮกดังอัน ไต่เต้าสู่ที่สูง จึงดำเนินอุบายปลอมจดหมาย ขโมยสับเปลี่ยนหมวก บวกกับเทียเล้งซู่ทำลายถ้วยมังกรหยก โอ้วฮุยช่วยเหลือซิมอี้เกิดเหตุประจวบเหมาะซ้ำซ้อน ทึงไผ่ดยให้มีลิ้นทอง ก็ไม่อาจแก้ต่างได้

ยามนี้ ทึงไผ่คล้ายคนใกล้จมน้ำตาย ผุดว้าหญ้าฟางท่อนหนึ่งก็ยึดไว้

ไม่ผ่อนคลาย ร้องอีกว่า

"หงส์เทียนน้ำ ท่านบอกมา นางใช่บุตรีของท่านหรือไม่ ?"

หงส์เทียนน้ำผงกศีรษะช้า ๆ ทึงไผ่ร้องดัง ๆ ว่า

"ฮกได้ส่วย มันสองพ่อลูกขุดหลุมพรางปรักปรำทำร้ายเรา"

หงส์เทียนน้ำกระซากเสียงว่า

"เราไยต้องทำร้ายท่าน ?"

"เนื่องเพราะเราบีบบังคับภรรยาท่านฆ่าตัวตาย"

"เฮอะ เฮอะ ผู้ใดว่าสตรีที่ถูกท่านบีบบังคับฆ่าตัวตายเป็นภรรยาเรา ? ผู้แซ่หงส์พอได้นางก็ทิ้งขว้าง สตรีเช่นนี้..."

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันพบว่าสายตาเย็นเยียบของอี้แซ่จับจ้องมองมา ต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บ

ทึงไผ่กล่าวสืบต่อ

"ประเสริฐ เหตุการณ์ดำเนินถึงขั้นนี้ เราก็ไม่จำเป็นต้องปิดบังอีก เข็มเงินไร้เงานั้นเป็นท่านซัดออก หรือเราซัดออก ? ท่านหากสามารถซัดออก ก็ทดลองซัดใส่เราเล่มหนึ่ง"

คำพูดพอกล่าว เหล่าผู้กล้าส่งเสียงโห่ร้องอีกครา

โอ้วฮุยต้องเข็มที่กลางหลัง หลังจากระงับสติลง ก็ทราบว่าเข็มเงินนั้นไม่ใช่หงส์เทียนน้ำปล่อยออก ตอนนั้นมันสะบัดดาบฟันกระบองทองเหลือง หันหน้าหาหงส์เทียนน้ำ อี้แซ่พอปรากฏกาย ถึงกับแดกดื่นตะลึงลาน กลางหลังก็ถูกเข็มเงินซัดใส่ ย่อมเป็นการลอบประทุษทางด้านหลัง แต่คิดไม่ถึงว่าเป็นฝีมือของทึงไผ่

ที่แท้หงส์เทียนน้ำหลบหนีจากเมืองฮุดซัวขึ้นเหนือ ขณะที่ผ่านมณฑลโอ้วปักเคยพำนักในบ้านของทึงไผ่หลายวัน บังเอิญได้ยินบ่าวทาสสองคนสนทนาถึงขนบธรรมเนียมของเมืองฮุดซัว จึงกำนัลเงินแก่บ่าวทาสทั้งสองสิบตำลึง สอบถามรายละเอียด กลับสืบทราบเรื่องราวของงื่นโกว

หงส์เทียนน้ำไม่นำพาเรื่องของงื่นโกวเท่าใด จึงไม่บอกต่อทึงไผ่ พอถึงนครหลวง ตลอดรายทางหาทางประจบโอ้วฮุย ส่งตึกใหญ่ที่นาที่เมืองหงีตึ้งติงให้ และทุ่มเทเงินทองเชื้อเชิญจิวทิเจียวไกล่เกลี่ยกรณีพิพาท แต่โอ้วฮุยถึง

คุณธรรมธัมมะ ยืนกรานล้างแค้นให้กับเจ็งอาสี่และครอบครัว หงส์เทียนน้ำเห็นหากไม่กำจัดคนผู้นี้ ตนเองยากที่จะนอนตาหลับได้ จึงไปหารือกับทึงไผ่ เนื่องเพราะกลัวมันไม่ยอมช่วยเหลือ จงใจกล่าวข่มขู่ว่า โอ้วฮุยจะมาก่อกวนการชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดิน

ทึงไผ่ตอนแรกไม่ยอมสอดมือยุ่งเกี่ยว หงส์เทียนน้ำจึงเอ่ยถึงเรื่องงิ้นโกวบอกใบ้ว่าทึงไผ่หากไม่ยอมช่วยเหลือ ไม่แน่นักว่ามันจะเปิดโปงเรื่องนี้ออกมา แต่ทึงไผ่หากสามารถกำจัดโอ้วฮุย มันกลับถึงเมืองฮุดซัวฟื้นฟูกิจการ จะส่งเงินแก่ทึงไผ่ปีละหนึ่งหมื่นตำลึง

ทึงไผ่คบหาสหาย ใช้จ่ายฟุ่มเฟือย มันเพื่อรักษาชื่อเสียง ไม่อาจเปิดบ่อนพนัน คุมท่าเรือ ประพฤติเป็นอันธพาลใหญ่เช่นหงส์เทียนน้ำ พอฟังว่าหงส์เทียนน้ำรับปากส่งเงินให้ปีละหนึ่งหมื่นตำลึง ย่อมหวั่นไหวใจ บวกกับกริ่งเกรงเรื่องของงิ้นโกวถูกเปิดโปง จึงรับปากช่วยเหลือ

ทึงไผ่จัดเจนอุบาย ในส้นรองเท้าติดตั้งอาวุธลับเข็มเงิน ตอนเดินเหินส้นเท้าไม่แตะพื้น ส้นเท้าพอกระทบพื้น หัวรองเท้าจะปรากฏเข็มเงินซัดพุ่งออก หวนนึกถึงเมื่อช่วยเหลือหงส์เทียนน้ำ พานช่วยเหลือเป็นการใหญ่ ให้มันได้ถ้วยมังกรหยกใบหนึ่งกลับเมืองฮุดซัว ผลจากการฟื้นฟูชื่อเสียงเสริมอำนาจ ค่าตอบแทนแต่ละปีจะไม่เพียงหนึ่งหมื่นตำลึง หงส์เทียนน้ำที่โค่นยอดฝีมือติดต่อกันล้วนเป็นทึงไผ่ลอบซัดเข็มเงินช่วยเหลือ

เข็มเงินทั้งเล็กละเอียด ฝีมือทิ้งเท้าพุ่งเข็มของทึงไผ่ก็แนบเนียนพิสดาร แม้อยู่ท่ามกลางสายตาจำนวนมาก กลับไม่มีผู้ใดพบเห็น กระทั่งเที้ยเล้งซู่ยังดูไม่ออก

มิคาดเหตุแปรเปลี่ยนไม่คาดหมาย ปรากฏแม่ชีน้อยขึ้นนางหนึ่ง ใช้ฝีปากมัดตัวทึงไผ่จนดิ้นไม่หลุด ทึงไผ่ยามร้อนรุ่ม พลันพบว่าแม่ชีน้อยเป็นบุตรีหงส์เทียนน้ำ จึงบอกเรื่องนี้ออกไป มันหวนนึกถึง เรื่องบีบบังคับสตรีอ่อนแอฆ่าตัวตาย เล่นคดโกงระหว่างประลองฝีมือ ยังเล็กน้อย ข้อหาสมคบคิดกับสมาคมบุปผาแดง วางแผนก่อความวุ่นวายจึงหนักหนาสาหัสมากนัก เมื่อชั่งน้ำหนักดูตกลงเลือกสถานเบากว่า จึงดำเนินการตอบโต้ต่อหงส์เทียนน้ำสองพ่อลูก

หงส์เทียนน้ำพอฟังคำพูดทึงไผ่ ก็เข้าใจเจตนาของมัน ร้องดัง ๆ ว่า

"เราทราบว่าท่านสมคบคิดกับสมาคมบุปผาแดงวางแผนก่อการร้าย ท่านคิดปล่อยเข็มเงินช่วยเหลือเรา ภาวนาว่าเราไม่เปิดโปงต่อฮกได้ส่วย เฮอะ เฮอะ เราหงส์เทียนน้ำจงรักภักดีต่อชาติบ้านเมือง ไหนเลยถูกโจรโฉดท่านซื้อตัวได้..."

ทึงไผ่คิดไม่ถึงมันกลับแว้งกัดใส่ตนเอง คาดว่ามันยิ่งกล่าวต้องยิ่งระคายหู ยามเดือดดาลพลันทิ้งเท้าทั้งสอง เข็มเงินสี่เล่มพุ่งวาบออก ซัดใส่ท้องน้อยมันโดยพร้อมเพรียง หงส์เทียนน้ำส่งเสียงร้องก้อง กุมท้องงอตัวลง เสียงโครมเมื่อล้มลงกับพื้น

อี้แซ่สะอึกไปประคอง ร้องเรียกว่า

"บิดา ท่าน...เป็นไรแล้ว ?"

เฮ้งเกี่ยมเอ็ง จิวทิเจียวและพวกเห็นทึงไผ่ยังก่อการร้าย พากันฮือโหมเข้ามาดะปบคว้ามันไว้ ทึงไผ่ก็ไม่ต่อสู้ดิ้นรน เพียงร้องว่า

"ปรักปรำ ปรักปรำ บาปกรรม บาปกรรม"

มันทราบว่าฮกดังอันนิสัยมากระแวง ไม่ยอมปลดปล่อยตนเองเด็ดขาด ตนเองก่อกรรมทำเข็ญมากเกินไป สุดท้ายจึงรับกรรมสนองเช่นนี้

อี้แซ่ประคองหงส์เทียนน้ำขึ้น เห็นมันเหลือกตาทั้งสอง สิ้นใจตายแล้ว

ในห้องโถงปั่นป่วนวุ่นวายแต่แรก ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ได้ยินผู้ใดกล่าววาจา

ฮกดังอันครุ่นคิดขึ้น

"ทึงไผ่ต้องมีคนสมรู้ร่วมคิด แม่ชีน้อยนี้ก็คงทราบข้อความในจดหมาย ไม่อาจปล่อยให้นางมีชีวิตรอด แพร่งพรายความลับออกไป"

ดังนั้นกล่าวเบา ๆ กับอันที้ด๊กว่า

"ปิดประตูใหญ่ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อนุญาตให้ออกไป คุมตัวไว้สอบปากคำทีละคน"

โอ้วฮุยเห็นผิดท่า สะอึกถึงข้างกายอี้แซ่ กล่าวเบา ๆ

"รีบไป หากชักช้าก็หนีไม่รอดแล้ว"

อี้แซ่ผงกศีรษะ ทั้งสองมาถึงข้างกายเที้ยเล้งซู่ อี้แซ่พลันประกบนิ้วจี้ใส่ชายโครงฉั่วอุ้ยแห่งสำนักหมัดเรืองโรจน์ จากนั้นจี้จุดสำคัญที่หัวไหล่และกลางหลังของมันอีกสองแห่ง ฉั่วอุ้ยพลันล้มฟุบลง

กีเฮียวฮงแห่งสำนักหมัดเรืองโรจน์งงงันวูบ กล่าวว่า

"ท่าน..."

อี้แซ่กล่าวว่า

"โอ้วตั่วกอ คนผู้นี้แพร่งพรายความลับ ลอบส่งบุตรฝาแฝดของฮกดังอันกลับไป"

โอ้วฮุยอุทานดังอา กระซากเสียงว่า

"คนผู้นี้น่าชิงชังนัก"

ยื่นเท้าเตะใส่กลางหลังฉั่วอุ้ยอย่างหนักหน่วง เท้านี้แม้ไม่ปลิดชีวิตมัน แต่นับแต่นี้ฉั่วอุ้ยกลับกลายเป็นคนพิการ สูญเสียพลังฝีมือหมดสิ้น

โอ้วฮุยกล่าวกับกีเฮียวฮงว่า

"กีเฮียรีบไป ทุกประการที่ผ่านมา ขอขอบคุณอย่างสูง พวกเราโอกาสหน้าพบกันใหม่"

กีเฮียวฮงเห็นผิดท่า ก็ไม่กล่าวมากความ ประสานมือแล้วสาวเท้าไปยังประตูใหญ่

ได้ยินอันที้ตีกร้องว่า

"ทั้งหมดกลับคืนที่เดิม อย่าได้ก่อความวุ่นวาย"

เที้ยเล้งซู่บรรจุยาเส้นกระบอกหนึ่ง อัดติดต่อกันหลายคำ จากนั้นเดินไปทางซ้าย เดินไปทางขวาของห้องโถง ทางหนึ่งพ่นควัน ทางหนึ่งเบียดเสียดไปในกลุ่มคน

พลันมีคนร้องว่า

"โอย ปวดท้องยิ่ง"

เพิ่งขาดคำ รอบบริเวณมีคนร้องว่า

"โอย โอย ปวดท้อง ปวดท้อง"

เที้ยเล้งซู่ กลับถึงข้างกายโอ้วฮุยและวี้แซ่ปรายตาบอกใบ้ กุมท้องร้องว่า

"โอย ปวดยิ่งนัก พวกเราถูกพิษแล้ว"

เจี๊ยะบ้วนเที่ยงที่เรียกตัวเองเป็นเจ้าโอสถมือพิษก็ปวดท้องอย่างรุนแรง รีบล้วงสมุนไพรฟ่อนหนึ่ง ตีหินเหล็กไฟจุดขึ้น มันจุดหญ้าสมุนไพร ความจริงคิดขจัดพิษ เที้ยเล้งซู่คาดการณ์ได้แต่แรก ซ่อนตัวในกลุ่มคน ร้องว่า

"เจ้าโอสถมือพิษแพร่พิษ เจ้าโอสถมือพิษแพร่พิษ"

จากนั้นโอ้วฮุยร้องว่า

"รีบสยบมัน เจ้าโอสถมือพิษคิดแพร่พิษสังหารฮกได้ส่วย"

ยามชุลมุนวุ่นวาย ทุกผู้คนไหนเลยจำแนกว่าพิษที่แท้มาจากที่ใด ในใจระย่นย่อต่อชื่อเสียงเจ้าโอสถมือพิษ เข้าใจว่ามันพอลงมือก็แพร่พิษ อย่าว่าแต่ตนเองกำลังปวดท้องสุดทนทาน เห็นมันจุดหญ้าสมุนไพรเผาเป็นควันสีขาว คาดว่าควันนี้มีพิษร้ายแรง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าเข้าใกล้ ได้ยินเสียงควับเคว้ยวไม่ขาดหู ซัดอาวุธลับใส่เจี๊ยะบ้วนเที่ยงจากทั่วสี่ทิศแปดทาง

เจี๊ยะบ้วนเที่ยงก็มีฝีมือสูงเยี่ยม พลันย่อตัวลงพลิกโต๊ะสี่เหลี่ยมตัวหนึ่งล้มคว่ำด้านอยู่เบื้องหน้า ได้ยินเสียงเพียะเพียะพะพะ อาวุธลับหลายสิบชนิดล้วนซัดใส่พื้นโต๊ะ มันร้องว่า

"มีคนแพร่พิษในสุราอาหาร เกี่ยวข้องใดกับเรา ?"

ในเหล่าผู้กล้าที่มาเข้าร่วมการชุมนุมครั้งนี้ ความจริงมีคนจำนวนมากระแวงสงสัยว่า ฮกดังอันจัดการชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดินโดยมีอุบายเคลือบแฝง พอฟังเจี๊ยะบ้วนเที่ยงร้องคำ "มีคนแพร่พิษในสุราอาหาร" ทุกผู้คนล้วนอกสั่นขวัญแขวน ร้องซักซวนเบา ๆ

"รีบหนี ฮกได้ส่วยคิดแพร่พิษสังหารพวกเรา"

"รีบกลับที่พักไปรับประทานยาขจัดพิษ"

เที้ยเล้งซู่บรรจุตัวยาในกล้องยาเส้น พ่นควันพิษออก คนในห้องโถงพอสูดเข้าไป ล้วนไม่อาจรอดพ้น ควันพิษนี้กลับไม่คร่าชีวิต แต่ผู้ที่สูดเข้าไปจะบังเกิดอาการปวดศีรษะเจ็บท้อง ครึ่งชั่วยามให้หลังค่อยทุเลา

หมากตานี้ร้ายกาจยิ่ง ไม่เพียงทำให้เหล่าองครักษ์ระแวงสงสัยว่าเจี๊ยะบ้วนเที่ยงแพร่พิษ ทั้งยังทำให้เหล่าผู้กล้าเข้าใจว่า ฮกดังอันมีจิตคิดร้าย ยามปั่นป่วนวุ่นวายนางกับโอ้วฮุย อี้แซ่สามารถฉกฉวยโอกาสหนีเอาตัวรอด

เห็นเหล่าผู้กล้าพากันทะลวงประตูหลบหนี อี้แซ่กลับต่อสู้กับทึงไผ่อย่างดุเดือด

ที่แท้ทึงไผ่ฉกฉวยโอกาสที่ชุลมุน โค่นองครักษ์ที่คร่ากุมมัน คิดหมายหลบหนี กลับถูกอี้แซ่สกัดไว้ ทึงไผ่มิเพียงลึกซึ้งชั่วร้าย พลังฝีมือก็สูงเยี่ยมยิ่ง ในใจเคียดแค้นอี้แซ่วางอุบายปรักปรำ ดังนั้นร่ายรำกระบี่ด้วยกระบวนท่าเกรี้ยวกราด ทุกกระบี่แทงใส่จุดสำคัญของนาง อี้แซ่มือซ้ายถืออาวุธ มือขวา

ควงแส้อ่อน ก็ตั้งใจปลิดชีวิตศัตรูทำร้ายมารดาผู้นี้

ด้านพลังฝีมือ อี้แซ่เหนือกว่าที่เพลงแส้ลึกล้ำ แต่ทึงไผ่มีกำลังภายในกล้าแข็ง ภายในร้อยสองร้อยกระบวนท่า ยากพิสูจน์ผลแพ้ชนะ แต่หากต่อสู้อย่างยาวนาน ยังคงเป็นทึงไผ่มีเปรียบกว่า เพียงแต่มันสูดควันพิษ ปวดท้องอย่างรุนแรง เกรงว่าพอใช้กำลัง พิษจะกำเริบเร็วกว่าเดิม เห็นอี้แซ่มีเพลงแส้ลึกล้ำ ยามกะทันหัน ไม่อาจฆ่านาง ก็คิดหนีเอาตัวรอด

แต่อี้แซ่ไหนเลยปล่อยให้มันหนีรอดได้ ? ก่อนหน้านี้นางรับประทานยาขจัดที่เที้ยเล้งซู่มอบให้ ไม่กลัวควันพิษ เพียงกริ่งเกรงเข็มเงินไร้เงาที่สันเท้ามัน มาดรว่านางดิดดั้งแม่เหล็กขนาดใหญ่อยู่ในแส้ปัด ใช้ทำลายเข็มเหล็กซุบเงินโดยเฉพาะ แต่เข็มเงินเล็กละเอียดเร้นลับเกินไป ดังนั้นไม่กล้าดุกคามเข้าใกล้ ได้แต่ร่ายรำแส้อ่อนจู่โจมระยะไกล

ยามนี้ เฮ้งเกี่ยมเอ็ง จิวทิเจียวและพวกคุ้มครองฮกดังอันล่าถอยเข้าตึกหลัง ฮกดังอันถ่ายทอดคำสั่งให้ปิดประตูวัง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อนุญาตให้ออกไป ทางหนึ่งตามตัวแพทย์หลวงมาขจัดพิษ

เหล่าผู้กล้าเห็นองครักษ์ในวังคิดปิดประตูวัง ยิ่งเชื่อว่าฮกดังอันมีเจตนาทำร้าย ยามดับขันเป็นตายไม่คำนึงถึงข้อหา 'ก้าวร้าวก่อความไม่สงบ' พากันโถมทะลักออกไป เหล่าองครักษ์พากันยกอาวุธขัดขวาง ตั้งแต่ห้องโถงใหญ่ถึงประตูวัง ต้องผ่านประตูสามชั้น ข้างประตูทุกบานบังเกิดเสียงโครมโครมครามคราม ต่อสู้อย่างดุเดือด ภายใต้การบุกทะลวงโดยพร้อมพรัก เหล่าองครักษ์ไหนเลยขัดขวางได้ ?

อันที้ดิกยกมือกุมท้อง กล่าวกับได้ตี่เซี่ยงซือ บ้อแชจื้อ ฉั้งกุยลังเหล่ายอดฝีมือว่า

"คนชั่วร้ายก่อกวนการชุมนุม ท่านทั้งหลายโปรดอยู่ในความสงบ ฮกได้ส่วยให้ความเคารพต่อทุกท่าน ขอทุกท่านอย่าได้ระแวงสงสัย"

ไฮ้ลั้งเปียกกล่าวว่า

"ผู้แซ่ทึงเป็นตัวการเภทภัย คร่ากุมไว้แล้วค่อยว่ากล่าว"

ได้ยินเสียงเกรียวกราว ดึงไม้เท้ามังกรดำจากข้างกายคู่หนึ่ง สะบัดจู่โจมใส่ทึงไผ่

โอ้วฮุยเห็นอี้แซ่ไม่สามารถจัดการกับทึงไผ่ เสียเวลาอยู่ในวังอยู่ครู่หนึ่ง

จะเพิ่มอันตรายอีกส่วนหนึ่ง ดังนั้นชักดาบคู่มือ สะอึกเข้ากลุ้มจู่โจมด้วย ทึงไผ่พลันร้องว่า

"รับเข็มเงินของเรา"

อี้แซ่ โอ้วฮุย ไฮ้ลั้งเปียกทั้งสามล้วนใจหายวูบ ชะงักท่วงท่าดระเดรียมรับอาวุธลับ

ทึงไผ่พลันลอยตัวขึ้น ทลายหน้าต่างออกไป อี้แซ่และโอ้วฮุยคิดติดตามไป พลันเห็นประกายสีเงินวูบมา เข็มเงินกลุ่มหนึ่งซัดพุ่งมาถึง โอ้วฮุยหงายร่างดีลังกาหลบเลี่ยง อี้แซ่ควงแส้ปัดด้านเข็มเงินที่พุ่งถึงเบื้องหน้าไว้ พริบตาที่เชื่องช้าทึงไผ่ก็หลบหนีจนไร้ร่องรอย

ได้ยินเสียงโอดโอยโครมครามหลายครา องครักษ์สามคนร่วงหล่นลงจากหลังคาดึก ล้วนเป็นผู้ที่คิดขัดขวางทึงไผ่ ถูกมันแทงร่วงหล่นลงมา

เที้ยเล้งซู่พลันร้องว่า

"พวกท่านไฉนไม่จับกุมฆาตกรที่แพร่พิษฆ่าฮกได้ส่วย ?"

เหล่าองครักษ์ใจหายวาบ ล้วนถามว่า

"ฮกได้ส่วยถูกแพร่พิษฆ่าตายแล้ว ?"

เที้ยเล้งซู่กระตุกแขนเสื้อโอ้วฮุยและอี้แซ่ กล่าวเบา ๆ

"รีบไป"

ทั้งสามโถมทะลวงไปยังประตูห้องโถง ขณะที่ออกจากประตู อี้แซ่และโอ้วฮุยอดเหลียวมองหงส์เทียนน้ำที่ทอดร่างเป็นซากศพ ถูกผู้คนเหยียบย่ำแวบหนึ่งมิได้ โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"ท่านก่อกรรมทำชั่ว ในที่สุดวันนี้รับกรรมสนอง"

อี้แซ่กลับมีจิตใจสับสนยุ่งเหยิง ครุ่นคิดขึ้น

"ท่านทำร้ายมารดาเราสาหัสนัก แต่ท่าน...ท่านจะอย่างไรเป็นบิดาเรา"

ทั้งสามวิ่งออกจากประตูวัง องครักษ์หลายคนเข้ามาขัดขวาง อี้แซ่สะบัดแส้อ่อน กระชากคนผู้หนึ่งล้มลง โอ้วฮุยตวัดมือซ้ายฟาดใส่หัวไหล่คนผู้หนึ่ง พอแผ่พุ่งกำลังภายใน ก็กระแทกองครักษ์นั้นปลิวกระเด็นไปหลายวา จากนั้นเตะเท้าขวาไปด้านหลัง เตะองครักษ์อีกผู้หนึ่งปลิวกระเด็น

ยามนี้ฟ้าสางสว่างแล้ว กำลังหนุนทยอยเร่งรุดมายังวังฮกคังอัน ทั้งสามจึงหลบเลี่ยงเข้าตรอกเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง โอ้วฮุยกล่าวว่า

"เบ๊โกวเนี้ยสูญเสียบุตรรัก ไม่ทราบเป็นอย่างไร ?"

อี้แซ่กล่าวว่า

"เฒ่าแซ่ฉั่วนำคนไปคุมตัวเบ๊โกวเนี้ยและบุตรทั้งสองส่งให้กับฮกคังอัน ข้าพเจ้าดักสกัดที่ระหว่างทาง เนื่องเพราะมีเพียงกำลังลำพัง จึงช่วยเบ๊โกวเนี้ยออกมา"

"อย่างนั้นประเสริฐมาก ขอบคุณท่านมากแล้ว"

อี้แซ่กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจัดให้เบ๊โกวเนี้ยอยู่ในศาลเจ้าร้าง ที่นอกเมืองตะวันตกแห่งหนึ่ง เนื่องเพราะเสียเวลาไปกลับ จึงเข้าร่วมการชุมนุมสายเกินไป"

โอ้วฮุยกล่าวอย่างครุ่นคิด

"ฉั่วอุ้ยนั้นไม่ทราบสืบทราบศักดิ์ศรีแท้จริงของเบ๊โกวเนี้ยได้อย่างไร หรือเป็นพวกเราเผยพิรุธ ?"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"คงเป็นมันลอบไปสอบถามเบ๊โกวเนี้ย เบ๊โกวเนี้ยยามสติเลอะเลือน จึงบอกออกมา"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"คาดว่าเป็นเช่นนี้ ระหว่างการชุมนุม ฮกคังอันกลับไม่ออกคำสั่งจับกุมข้าพเจ้า"

อี้แซ่กล่าวเสริมขึ้น

"หากมิใช่เที้ยม่วยจื้อดำเนินอุบายแยบยล เกรงว่าท่านยากที่จะออกจากประตูวังโดยปลอดภัย"

โอ้วฮุยผงกศีรษะกล่าวว่า

"พวกเราวันนี้ก่อกวนทำลายการชุมนุมของฮกคังอัน ให้แผนการของมันสลายเป็นอากาศธาตุ น่าเสียดายที่ปล่อยให้ทึงไผ่หนีรอดได้"

เหลียวหน้าไปกล่าวกับอี้แซ่ว่า

"โจรร้ายนี้ชื่อเสียงย่อยยับอัปรา โกวเนี้ย...ท่านนับว่าล้างแค้นครึ่งหนึ่ง

พวกเราจะร่วมมือเสาะหามัน ไม่ปล่อยให้มันหลบหนีถึงสุดขอบฟ้าได้"

อี้แซ่เงียบงันไม่กล่าววาจา หวนนึกถึงตนเองเป็นเพศบรรพชิต ตอนนี้เปิดเผยศักดิ์ศรี ไหนเลยอยู่ร่วมกับโอ้วฮุยอย่างยาวนานได้ ? เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"รอสักครู่ฮกดังอันต้องสั่งปิดประตูเมือง ตรวจค้นทั่วทุกแห่งหน พวกเรายังคงรีบออกจากนครหลวง"

ดังนั้นทั้งสามกลับไปยังที่พัก หยิบสิ่งของเครื่องใช้ จูงม้าขาวที่ลกเปียกำนัลให้ออกมา เที้ยเล้งซู่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"โอ้วตั่วเอี้ย (นายใหญ่แซ่โอ้ว) ตึกใหญ่ที่ท่านชนะพนันหลังนี้ ได้แต่คืนให้กับจิวตั่วนั้งแล้ว"

โอ้วฮุยยิ้มพลางกล่าวว่า

"มันช่วยเหลือพวกเราไม่น้อย ให้มันหลังจากเลื่อนยศ ยังร่ำรวยเพิ่มขึ้นเถอะ"

มันแม้กล่าวสัพยอก สายตากลับไม่กล้าประสานสบกับอี้แซ่ ทั้งสามทราบว่า ทหารไล่ล่าอีกไม่นานจะมาถึง ไม่กล้ารั้งอยู่ในตึก รีบรุดไปยังประตูเมือง ดีที่คำสั่งปิดนครหลวงยังไม่มาถึง พอออกจากประตูเมือง อี้แซ่ทำหน้าที่นำทางไปยังศาลเจ้าร้างที่เบ๊ซุนฮวยอาศัย

ศาลเจ้านั้นอยู่ห่างไกลจากถนนใหญ่ กระเบื้องแตกกำแพงหักพังทรุดโทรมยิ่งนัก ทั้งสามเข้าสู่ห้องข้าง เห็นเบ๊ซุนฮวยนอนอยู่บนเตียงปูหญ้าฟาง ลมหายใจแผ่วล้ารวยริน พอเห็นคนทั้งสามก็ไม่รู้จัก เพียงพร่ำเพ้อรำพันว่า

"เด็กของเราเล่า ? เด็กของเราเล่า ?"

เที้ยเล้งซู่แตะตรวจชีพจรของนาง พลิกเปลือกตานางขึ้นดู จากนั้นทั้งสามล่าถอยออกมาอย่างเงียบงัน กลับมายังโบสถ์พระประธาน เที้ยเล้งซู่กล่าวเบา ๆ

"ไม่รอดแล้ว นางได้รับความกระทบกระเทือน กอปรกับเผชิญความตื่นตระหนก สูญเสียบุตรชายไป เรื่องสามประการรุมเร้า น่ากลัวไม่มีชีวิตถึงวันพรุ่ง ต่อให้ซือแป้ข้าพเจ้าฟื้นคืนชีวิต ก็ไม่มีปัญญาช่วยเหลือนาง"

โอ้วฮุยพอเห็นสภาพของเบ๊ซุนฮวย ต่อให้เที้ยเล้งซู่ไม่บ่งบอก ก็คาดการณ์ได้ หวนนึกถึงตอนอยู่ในป้อมตระกูลเซียง นางแสดงน้ำใจช่วยเหลือ อดหลั่งน้ำตามิได้ นับแต่มันพบเห็นอ้วงจี่อีกลับกลายเป็นแม่ชีอี้แซ่ ในใจก็หม่นหมองตรมตรอม ยามนี้พอหลั่งน้ำตา สะกิดความในใจ ก็ไม่อาจกลั้นน้ำตาอีกต่อไป

เที้ยเล้งซู่และอี้แซ่ไหนเลยไม่ทราบมันเศร้าเสียใจด้วยเหตุใด เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะไปดูเบ๊โกวเนี้ยอีก"

พลางเดินช้า ๆ เข้าห้องข้าง อี้แซ่เห็นมันหลั่งน้ำตา ก็ขอบตาแดงก่ำแต่แรก กล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"โอ้วตั่วกอ ขอบคุณน้ำใจที่ท่าน...ท่าน..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ไม่ทราบกล่าวต่ออย่างไร โอ้วฮุยเงยหน้าขึ้นกล่าวว่า

"ท่าน...หรือท่านไม่อาจ...ไม่อาจคืนสู่เพศฆราวาส ? รอจนฆ่าผู้แซ่ทึงล้างแค้นให้กับบิดามารดา ก็อย่าได้เป็นแม่ชีอีกแล้ว"

อี้แซ่สั่นศีรษะ กล่าวว่า

"ขออย่าได้กล่าวคำพูดลบหลู่พุทธองค์เราเช่นนี้อีก ครั้งกระโน้นข้าพเจ้าสาบานต่อชือแป๊ว่า จะฝักใฝ่ในพระธรรม ผู้ที่เข้าสู่เพศบรรพชิต หากบังเกิดความคิดเป็นอื่น เท่ากับผิดศีล อย่าว่าแต่...อย่าว่าแต่ประการอื่น"

ทั้งสองหันหน้าเข้าหากันอย่างซึมเซา ในใจล้วนมีร้อยคำพันคำ แต่ไม่ทราบกล่าวเริ่มอย่างไร

อี้แซ่กล่าวเบา ๆ

"เที้ยโกวเนี้ยดียิ่ง ท่านต้องดีต่อนาง ภายหน้าท่านอย่าได้นึกถึงข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่นึกถึงท่านอีกตลอดกาล"

โอ้วฮุยจิตใจปวดแปลบปลาบ กล่าวว่า

"ไม่ ข้าพเจ้าจะคิดถึงท่านตลอดกาล"

"แส่หาความคับแค้นเอง จะมีประโยชน์ใด ?"

พลันขบกรามกรอด หันกายออกจากศาลเจ้า

โอ้วฮุยคิดตามออกไป กล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"ท่าน...ท่านคิดไปที่ใด ?"

อี้แซ่กล่าวว่า

"ท่านไยต้องยุ่งเกี่ยว ? นับแต่นี้ขอให้เป็นเช่นปีก่อน ท่านไม่ทราบในโลกมีข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ทราบในโลกมีท่าน ไยมิใช่รวบรัดหมดจดกว่า ?"

โอ้วฮุยงงงันวูบ เห็นนางพลิ้วกายจากไป กลับไม่เหลียวหน้ามาแม้สักครั้งเดียว

โอ้วฮุยส่ายร่างโงนเงน กระแทกนั่งบนหินใหญ่นอกประตูศาลเจ้าก้อนหนึ่ง

เหม่อมองทิศทางไปของอี้แซ่ เห็นบนทางน้อยดินเหลือง ประทับรอยเท้าจาง ๆ ของนางไว้

โอ้วฮุยสมองเวิ้งว่างเปล่า คล้ายครุ่นคิดถึงเรื่องราวร้อยพันประการ แต่ก็คล้ายไม่คิดอันใดทั้งสิ้น ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด พลันได้ยินบนทางน้อยเบื้องหน้าบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าแว่วมา โอ้วฮุยกระโดดปราดขึ้น ความคิดประการแรกคือ

"นางกลับมาอีกแล้ว"

แต่แล้วทราบว่าเป็นความเพ้อฝัน อี้แซ่ตอนจากไปไม่ได้ขี่ม้า อย่าว่าแต่ที่มาไม่เพียงม้าตัวเดียว แต่เสียงฝีเท้าม้าไม่เร่งร้อนนัก ไม่คล้ายเป็นทหารไล่ล่า

ชั่วครู่ให้หลัง เสียงฝีเท้าม้าเคลื่อนเข้าใกล้ ม้าเก้าตัวมุ่งหน้ามาจากตะวันตก โอ้วฮุยเพ่งตามอง เห็นคนบนหลังม้าใบหน้าคมคาย อายุราวสี่สิบปี ไม่ใช่ฮกดังอัน จะเป็นผู้ใด ?

โอ้วฮุยพอเห็นฮกดังอัน เดือดดาลสุดระงับ ครุ่นคิดขึ้น

"คนผู้นี้คุมกำลังทหารของแผ่นดิน ปล่อยให้ทหารแมนจูกดขี่ข่มเหงชาวฮั่น มันทรยศรักต่อเบ๊โกวเนี้ย ทำร้ายนางบ้านช่องย่อยยับ คนล้มตาย ชีวิตร่อแร่ มันมีศักดิ์เป็นสมุหกลาโหม พลันมายังนอกเมือง ผู้ติดตามย่อมเป็นยอดฝีมือ แต่เราต้องขู่ขวัญมันสักครา"

ดังนั้นเดินถึงกลางถนน สองมือเท้าสะเอว ถลึงมองฮกดังอัน

คนบนหลังม้าทั้งเก้าเห็นมีคนขวางทาง พากันหยุดม้า ฮกดังอันแสดงว่ามีที่ถือดี เพียงกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"ท่านที่นับถือ"

โอ้วฮุยชี้นิ้วด่าว่า

"ท่านกระทำได้งามหน้านัก ยังจำเบ๊ซุนฮวยได้หรือไม่ ?"

ฮกดังอันหน้าตาหม่นหมอง คล้ายมีความในใจเปี่ยมล้น กล่าวว่า

"เบ๊ซุนฮวย เราจำไม่ได้ว่าเป็นใคร"

โอ้วฮุยเดือดดาลกว่าเดิม แค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"ท่านกับเบ๊ซุนฮวยกำเนิดบุตรสองคน จำไม่ได้แล้วหรือ ? ท่านส่งคนไปฆ่าฉือเจ็งผู้เป็นสามีของนาง จำไม่ได้แล้วหรือ ? ท่านสองแม่ลูกสมรู้ร่วมคิด แพร่พิษทำร้ายนาง ก็จำไม่ได้แล้วหรือ ?"

ฮกดังอันสั่นศีรษะช้า ๆ กล่าวว่า

"ท่านจำคนผิดแล้ว"

นักพรตแขนเดียวที่ข้างกายมันผู้หนึ่ง กล่าวว่า

"นี่เป็นคนวิกลจริต รุดมากล่าวเหลวไหลในที่นี้"

โอ้วฮุยไม่กล่าวมากความ กระโดดปราดขึ้นต่อยหมัดซ้ายใส่ใบหน้าฮกดังอัน หมัดนี้เป็นท่าหลอกล่อ ไม่รอให้ฮกดังอันปิดป้อง มือขวาก็กางงองุ้มดุจเล็บเสือ ตะปบใส่ทรวงอกมัน

โอ้วฮุยทราบว่าหากจู่โจมพลาดผิด องครักษ์ทางซ้ายขวาฮกดังอันต้องลงมือ ดังนั้นท่าตะปบนี้ทั้งรวดเร็วทั้งแม่นยำ คล้ายดาวตกจากฟ้า นับเป็นยอดวิชาในชีวิต ฮกดังอันอุทานดังเอ๊ะ ไม่สนใจหมัดซ้ายของโอ้วฮุย ยื่นนิ้วชี้นิ้วกลางข้างขวาออกเป็นรูปกรรไกร จี้ใส่จุดหวยจงและเอี้ยงตี้ที่ข้อมือขวาโอ้วฮุย ความรวดเร็วของการลงมือ ความพิสดารของดรรชนี นับเป็นที่ไม่เคยพบพานมาก่อน

โอ้วฮุยใจสั่นสะท้าน พลันพลิกแพลงกระบวนท่า เกี่ยวนิ้วทั้งห้าตะกุยใส่นิ้วมือที่จี้สกัดมาทั้งสอง ขอเพียงตะกุยแล้วบิดวูบ กระดูกนิ้วทั้งสองข้างนั้นต้องถูกบิดหักแน่นอน มิคาดฮกดังอันมีฝีมือสูงเยี่ยมยิ่ง กลับไม่หดมือ เหยียดนิ้วอีกสามนิ้วออก พลิกเป็นรูปฝ่ามือ แผ่พุ่งพลังฝ่ามือออก

การยื่นหมัดผลักฝ่ามือ ต้องหดกลับก่อน ค่อยจู่โจมออก แต่ฝ่ามือของฮกดังอันนี้กลับไม่งอพับแขนก็ผลักพลังฝ่ามือออก นอกจากมีกระบวนท่าพิสดารยังมีกำลังภายในกล้าแข็งยิ่ง

โอ้วฮุยตื่นตระหนกยิ่ง ยามนี้ลอยอยู่กลางอากาศไม่มีที่ยืมกำลัง ดังนั้นฟาดฝ่ามือซ้ายออกอย่างเร่งร้อน เสียงฉาดเมื่อปะทะฝ่ามือกับฮกดังอัน รู้สึกเลือดลมทรวงอกพลุ่งพล่านปั่นป่วน ยืมสภาวะพลิ้วถอยไปสองวา

มันสูดลมหายใจคำหนึ่ง ระบายลมหายใจคำหนึ่ง ปรับระดับลมปราณที่กลางอากาศ พลิ้วลงสู่พื้นอย่างแผ่วเบา ยังคงยืนหยัดอย่างมั่นคง ได้ยินผู้คนแปดเก้าคน ร้องชมเชยโดยพร้อมเพรียง

"ประเสริฐ !"

เหลียวดูฮกดังอัน เห็นมันส่ายร่างโงนเงนเล็กน้อย จากนั้นนั่งแน่วนิ่ง สีหน้าปรากฏแววตื่นเต้นสงสัยวูบหนึ่ง แต่แล้วกลับคืนสู่แววหมองหม่นดังเดิม

โอ้วฮุยนับแต่ลอยตัวจู่โจม จวบจนพลิ้วลงสู่พื้นในช่วงดอนนี้ ทั้งสองใช้ท่าหลอกล่อ คว้าจับ จี้จุด หักนิ้ว ผลัก ฝ่ามือ ประลองพลัง พุ่งถอย ปรับลมปราณ ใช้หลักวิชาบู๊ลึกล้ำเจ็ดแปดประการ แม้ไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ แต่ฝ่ายหนึ่งโถมจู่โจมอย่างสุดกำลัง ฝ่ายหนึ่งโบกสะบัดด้วยทีท่างามสง่า โอ้วฮุยแสดงว่าเป็นรองขั้นหนึ่ง

โอ้วฮุยคิดไม่ถึงฮกดังอันมีพลังฝีมือลึกล้ำพิสดารปานนี้ ถึงกับยืนตะลึงลาน ในใจทั้งตื่นเต้นทั้งเลื่อมใส แต่ก็ไม่อาจปกปิดความเดือดดาลเต็มอก ได้ยินนักพรตแขนเดียวนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เด็กโง่งมทราบว่าจำคนผิดแล้วกระมัง ? ยังไม่รีบโขกศีรษะขอขมา"

โอ้วฮุยเพ่งตามอง คนผู้นี้เป็นฮกดังอันชัด ๆ เพียงแต่หน้าตามอมแมม และผลัดเปลี่ยนเป็นเสื้อผ้าเก่าคร่ำคร่า แต่ไม่อาจปกปิดบุคลิกอันสูงสง่าของความเป็นผู้นำได้ หากบอกว่าคนผู้นี้มีเค้าหน้าคล้ายฮกดังอัน หรือกระทั่งบุคลิกอันสูงส่งของแม่ทัพ ก็ลอกเลียนได้ละม้ายปานนี้ ?"

โอ้วฮุยงงงันวูบ ครุ่นคิดขึ้น

"คนเหล่านี้แต่งกายเยี่ยงนี้ ต้องมีอุบายอื่น เราอย่าได้หลงกล"

ดังนั้นส่งเสียงร้องว่า

"ฮกดังอัน ท่านมีฝีมือสูงเยี่ยม ข้าพเจ้าสู้ท่านไม่ได้ แต่ท่านก่อกรรมทำเข็ญมากหลาย ข้าพเจ้าจะไม่ปล่อยปละละเว้นท่าน"

ฮกดังอันกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"น้องเรามีฝีมือกล้าแข็งยิ่ง แต่เราไม่ใช่ฮกดังอัน ท่านมีนามสูงส่งว่ากระไร ?"

โอ้วฮุยกระชากเสียงว่า

"ท่านยังแสร้งแกล้งอีก หรือท่านไม่ทราบนามของข้าพเจ้า ?"

นักพรตแขนเดียวนั้นพลันกระโดดลงจากหลังม้า ไม่เห็นมันยกมือขยับแขน เบื้องหน้าสายตาปรากฏประกายสีเขียววูบขึ้น ในมือมันเพิ่มกระบี่เล่มหนึ่ง ความรวดเร็วในการชักกระบี่ ในชีวิตโอ้วฮุยไม่เคยพบพานมาก่อน

โอ้วฮุยลอบตื่นตระหนก ครุ่นคิดขึ้น

"ฮกดังอันไฉนเกลี้ยกล่อมยอดฝีมือมากมายเหล่านี้เข้าเป็นพวกได้ ?"

มันกริ่งเกรงนักพรตแขนเดียวจู่โจมกระบี่มา ดังนั้นเบี่ยงตัวเล็กน้อย ชักดาบออกถือมั่น

นักพรตแขนเดียวยิ้มพลางกล่าวว่า

"รับกระบี่ !"

เห็นประกายสีเขียววูบวาบ พริบตานั้นกลับแทงติดต่อกันแปดกระบี่ แปดกระบี่นี้รวดเร็วยิ่ง โอ้วฮุยไหนเลยสังเกตแนวทางกระบี่ชัดตา ได้แต่สะบัดดาบปิดป้อง

เพลงดาบตระกูลโอ้วกล้าแข็งยิ่ง แปดกระบี่ของนักพรตแขนเดียวแม้รวดเร็วล้วนถูกมันรับไว้ แปดกระบี่มาแปดดาบต้าน บังเกิดเสียงดัง ดัง ดัง ดังติดต่อกันแปดครั้ง

โอ้วฮุยแม้มือไม้ปั่นป่วนเล็กน้อย แต่พอดาบที่เก้า ก็เปลี่ยนจากรับเป็นรุก วกดาบฟันเฉียง ๆ ออก นักพรตแขนเดียวแฉลบกระบี่ปราด ดาบกระบี่ก็แนบติดกัน คนบนหลังม้าโห่ร้องชมเชยโดยพร้อมเพรียง

"เพลงดาบที่ดี เพลงกระบี่ที่ดี"

ฮกดังอันกล่าวว่า

"เด้าเจี้ยง ไปกันเถอะ อย่าได้หาเรื่องแล้ว"

นักพรตแขนเดียวไม่กล้าขัดคำสั่งนายเหนือ ส่งเสียงรับคำ พลิกตัวขึ้นบนหลังม้า กล่าวว่า

"เด็กร้ายกาจ มีเพลงดาบไม่เลว"

โอ้วฮุยก็เลื่อมใสในใจ ปากกล่าวว่า

"นักพรตร้ายกาจ เพลงกระบี่ของท่านยอดเยี่ยมยิ่งกว่า น่าเสียดายที่ยอดฝีมือชาวยุทธจักร กลับเป็นข้าทาสของขุนนางแมนจู"

นักพรตแขนเดียวแหงนหน้าหัวร่อดัง ๆ กล่าวว่า

"ต่าได้ประเสริฐ น้องเรา ท่านกล้าประลองอาวุธกับเราอีกหรือไม่ ?"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"มีอันใดไม่กล้า อย่างมากสู้ท่านไม่ได้ ถูกท่านฆ่าทิ้ง"

"ประเสริฐ ยามสามคืนนี้ เรารอท่านที่ริมเก๋งเทาเยี้ยงเต้ง ท่านหากกลัวก็ไม่ต้องไป"

โอ้วฮุยกล่าวอย่างอาจหาญ

"ลูกผู้ชายเพียงกลัววิญญูชน ไหนเลยกลัวข้าทาสของผู้มีอำนาจ ?"

คนเหล่านั้นล้วนชูนิ้วหัวแม่มือ กล่าวว่า
"กล่าวประเสริฐ"
จากนั้นกระตุ้นม้าไป มีอยู่หลายคนยังเหลียวหน้ามองมา

ขณะที่โอ้วฮุยและนักพรตแขนเดียวประดาบกระบี่กัน เที้ยเล้งซู่ก็ออกจากศาลเจ้า พอเห็นฮกคังอันก็ใจหายวาบ ยามนี้เห็นคนทั้งเก้าไปไกล จึงกล่าว

"ตั่วกอ ฮกคังอันไฉนมาถึงที่นี้ ? คืนนี้ท่านจะรุดไปยังเก๋งเทาเยี้ยงเต้งตามนัดหรือไม่ ?"

โอ้วฮุยกล่าวอย่างครุ่นคิด

"หรือมันไม่ใช่ฮกคังอันจริง ๆ ? นั่นเป็นไปไม่ได้เด็ดขาด"

ได้ยินเที้ยเล้งซู่ถามย้ำ "คืนนี้ท่านจะรุดไปตามนัดหรือไม่ ?" จึงกล่าว

"ย่อมไป ยี่ม่วย ท่านอยู่ดูแลเบ๊โกวเนี้ยในที่นี้เถอะ"

เที้ยเล้งซู่สั่นศีรษะ กล่าวว่า

"เบ๊โกวเนี้ยไม่มีใดต้องดูแลแล้ว นางสติเลอะเลือน ไม่อาจทนทานถึงเช้าวันพรุ่ง ท่านนัดต่อสู้กับศัตรูเข้มแข็ง ข้าพเจ้าไหนเลยไม่ไปได้ ?"

"ท่านทำลายการชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดินของฮกคังอัน ตอนนี้มันคงสืบทราบข้อเท็จจริงแล้ว ท่านหากร่วมทางกับข้าพเจ้า ไยมิใช่อันตรายยิ่ง ?"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ท่านไปพบศัตรูเพียงลำพัง ข้าพเจ้าไหนเลยวางใจได้ ? มีข้าพเจ้าอยู่ด้านข้าง นับว่าเพิ่มผู้ช่วยคนหนึ่ง"

โอ้วฮุยทราบว่า เรื่องที่นางตกลงใจไม่กลับกลาย ยี่ม่วยผู้นี้อายุเยาว์ แต่จิตใจเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวกว่าตนเองมากนัก ได้แต่คล้อยตามนาง เที้ยเล้งซู่ถามเบา ๆ ว่า

"อ้วง...อ้วงโกวเนี้ยไปแล้ว ?"

โอ้วฮุยผงกศีรษะ บังเกิดความหดหู่ใจ หันกายเข้าศาลเจ้า พอเข้าสู่ห้องข้าง ได้ยินเบ๊ซุนฮวยพร่ำเพ้อเสียงอ่อนล้า

"เด็กเอย เด็กเอย ฮกกงจื้อ ฮกกงจื้อ เราจะตายแล้ว เราเพียงต้องการพบหน้าท่านอีกครั้ง"

โอ้วฮุยหดหู่ใจอีกครา ครุ่นคิดขึ้น

"ความรักเป็นเรื่องไม่อาจคาดคิดคำนวณปานนี้ ฮกดังอันทอดทิ้งนาง แต่นางก่อนตาย ยังอาลัยหวนหามัน"

ทั้งสองเดินทางไปหลายลี้ เสาะพบครอบครัวชาวนาแห่งหนึ่ง ซื้อข้าวสาร ผักสด ปรุงอาหารรับประทานมื้อหนึ่ง กลับมายังศาลเจ้าร้างอยู่เฝ้าเบ๊ชุนฮวย รอถึงยามดึกก็ออกเดินทาง

โอ้วฮุยกับเที้ยเล้งซู่หารือกัน นักปู้ในสังกัดฮกดังอันเมื่อนัดหมายประลอง ต้องไม่มีเจตนาดี มิสู้รุดไปแต่เนิ่น ๆ ตรวจดูว่าพวกมันวางอุบายใด

เก๋งทาเยี้ยงเต้งอยู่ที่ทำเลเปลี่ยวร้าง โอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่พอเดินทางถึง เห็นทุกที่ทางล้วนเป็นพงแขมเวิ้งว้าง ลมตะวันตกโชยพัดผ่าน ดอกแขมบิน เวียนว่อนดั่งราวกับหิมะตก บรรยากาศวิเวกวังเวง

พลันได้ยินเสียงนกร้อง ห่านป่าตัวหนึ่งบินผ่านนภาไป เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"นี่คงเป็นห่านป่าหลงฝูงตัวหนึ่ง หาพวกพ้องไม่พบ ยามดึกดื่นยังโบยบิน"

พลันได้ยินในพงแขมมีคนสอดคำขึ้น

"มิผิด พายุม้วนหมื่นแขมปลิวเวียนว่อน หนึ่งห่านป่าเร่ร่อนเพียงเดียวดาย สองท่านรักษาสัจจะ มาตามนัดแต่เช้าปานนี้"

โอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่ใจหายวาบ ครุ่นคิดขึ้น

"พวกเรายังคิดมาสืบแผนอุบายของฝ่ายตรงข้าม มิคาดพวกมันซุ่มกำลัง อยู่ก่อน คนผู้นี้เอื้อนเอ่ยเป็นกลอน ดูท่าไม่ใช่ชนชั้นธรรมดา"

โอ้วฮุยกล่าวเสียงกังวาน

"ได้รับการนัดหมาย ไหนเลยไม่มาแต่เนิ่น ๆ ?"

เห็นในพงแขมปรากฏนักศึกษาใบหน้ามีรอยแผลเป็นผู้หนึ่งยืดกายขึ้น ประสานมือกล่าวว่า

"ยินดีที่ได้พบ ท่านรอสักครู่ เต้าเจี้ยงจะรุดมาในบัดดล"

ชั่วครู่ให้หลัง เห็นผู้คนสิบกว่าคนทยอยลงจากเนินดินแห่งหนึ่ง นักศึกษา นั้นร้องว่า

"เต้าเจี้ยง สหายที่ท่านนัดหมายมาถึงแล้ว"

นักพรตแขนเดียวนั้นร้องว่า

"เศษแท้ น้องเรา พวกเราประลองสามร้อยกระบวนท่า"

พลางโลดลิ่วลงจากเนินดิน โอ้วฮุยก็สะอึกเข้ารับหน้า

นักพรตแขนเดียวเร่งรุดถึงเบื้องหน้าโอ้วฮุยหลายวา พลันลอยตัวขึ้น ชักกระบี่กลางอากาศ หยิบยืมท่วงท่ากระโดดปราด แทงกระบี่มาอย่างรวดเร็ว

โอ้วฮุยเห็นสภาวะจู่โจมของมันดุร้ายปานนี้ พลันกระตุ้นความเด็ดเดี่ยวของบุรุษหนุ่มขึ้น พลอยลอยตัวขึ้น ชักดาบกลางอากาศ ทั้งสองเผชิญพบกันกลางอากาศ เสียงตัง ตัง ตัง ตังสี่ครั้ง ดาบกระบี่ปะทะกันสี่ครา ทั้งสองพากันตกวูบลงสู่พื้น

ช่วงเวลานี้ นักพรตแขนเดียวจู่โจมสองกระบี่ โอ้วฮุยตอบโต้สองดาบ เท้าทั้งสี่ของทั้งสองพอถึงพื้นก็บังเกิดเสียงปะทะดังดังติดต่อกัน คนบนเนินดินล้วนโห่ร้องชมเชยออกมา

นักพรตแขนเดียวมีเพลงกระบี่กราดเกรี้ยว รวดเร็วว่องไวยิ่ง ขณะที่ผู้อื่นแทงออกหนึ่งกระบี่ มันสามารถแทงออกสี่ห้ากระบี่ โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"ท่านรวดเร็วได้ หรือเราทำไม่ได้ ?"

ดังนั้นร่ายรำเพลงดาบตระกูลโอ้ว ด้วยระดับความเร็วกว่าคนธรรมดาสี่ห้าเท่าเช่นกัน ผลการเปรียบเทียบ กระบี่ของนักพรตแขนเดียวแทงเร็วกว่าครึ่งส่วน แต่ท่ากระบี่ปราดเปรียว สภาวะดาบรุนแรง พลังดาบของโอ้วฮุยหนักหน่วงกว่ามันครึ่งส่วน

ทั้งสองใช้ความรวดเร็วสู้ความรวดเร็ว พอถึงตอนท้าย ได้ยินดาบกระบี่ปะทะกันติงติงตังตัง คล้ายลูกเห็บตกกระหน่ำ เช่นหมื่นม้าโจนทะยาน ดุจดั่งกลองศึกหลายใบย่ำพร้อมเพรียง เร่งร้อนรวดเร็วสุดเปรียบปาน

นักพรตแขนเดียวทางหนึ่งต่อสู้ ทางหนึ่งร้องว่า

"สมใจ สมใจ"

ท่ากระบี่ยิ่งมายิ่งกราดเกรี้ยว โอ้วฮุยลอบตื่นตระหนก ทุ่มเทใช้ยอดวิชาประจำตัวจนหมดสิ้น เพลงดาบคล่องแคล่วถนัดมือ อย่างไม่เคยฝึกได้มาก่อน ที่แท้เพลงดาบตระกูลโอ้วลึกล้ำพิสดารยิ่ง หากไม่เผชิญศัตรูเข้มแข็ง เพียงไม่กี่กระบวนท่าก็เอาชัย ไม่แสดงเห็นถึงความพิสดาร ยามนี้พอถูกนักพรตแขนเดียวคุกคาม ค่อยปรากฏความละเอียดลึกล้ำออกมา

ในชีวิตนักพรตแขนเดียว ไม่ทราบผ่านศึกใหญ่น้อยเท่าใด ขณะเร่งจู่โจม

"รีบ...รีบโขกศีรษะ เราจะได้...จะได้วางใจ"

เด็กทั้งสองคุกเข่าลงที่เบื้องหน้าโอ้วฮุย โขกศีรษะคำนับ โอ้วฮุยให้พวกมันโขกศีรษะสี่ครั้ง ค่อยยื่นมืออุ้มเด็กทั้งสองขึ้น กล่าวเบา ๆ

"เบ๊โกวเนี้ย ท่านยังมีคำสั่งเสียใด ?"

"หลังจากที่ข้าพเจ้าตายแล้ว วิงวอนท่าน... วิงวอนท่านบรรจุฝังข้าพเจ้าอยู่ข้างหลุมฝังศพของสามีเรา ฉื่อ...ฉื่อซือกอ... มันน่าเวทนานัก...ชมชอบข้าพเจ้าตั้งแต่เล็ก แต่ข้าพเจ้าไม่ชมชอบ... ไม่ชมชอบมัน"

โอ้วฮุย พลันหวนนึกถึงเหตุการณ์ที่ด้านศัตรูหน้าห้องศิลา เซียงป้อจิ้นปลิดชีวิตฉื่อเจ็งในดงไม้นอกห้อง ต้องบังเกิดความหดหู่ใจอีกครา กล่าวว่า

"ตกลง ข้าพเจ้าจะกระทำตามนี้"

คิดไม่ถึงนางก่อนตาย กลับครุ่นคิดถึงสามี ในความเศร้าเสียใจ กลับปลื้มปีติเล็กน้อย มันชิงชังฮกดังอัน พอฟังเบ๊ซุนฮวยนึกถึงสามี ไม่นึกถึงชู้รักที่ไร้มโนธรรมนั้น ย่อมประเสริฐยิ่ง มิคาดเบ๊ซุนฮวยทอดถอนใจ กล่าวเสียงแผ่วเบา

"ฮกกงจื้อ เราต้องการพบท่านอีกครา"

ตั้งแกลกนับแต่เข้าห้องมา ก็ยืนอยู่ในมุมมืดข้างประตู เบ๊ซุนฮวยไม่ได้เห็นท่าน ดังนั้นโอ้วฮุยอุ้มเด็กทั้งสองออกจากห้องอย่างเงียบงัน ตั้งแกลกก็เดินช้า ๆ ถึงหน้าเตียง

โอ้วฮุยพอบรรลุถึงลานดึก พลันได้ยินเบ๊ซุนฮวยอุทานดังอา เสียงร้องเต็มไปด้วยความปีติสุข และความรักอันลึกล้ำ

ในที่สุด นางเห็น 'ชายในดวงใจ' แล้ว...

โอ้วฮุยเดินไปยังประตูศาลเจ้าอย่างเลื่อนลอย พลันได้ยินเสียงขลุ่ยวิเวกแว่วเป็นบัณฑิตขลุ่ยทองนั่งเป่าขลุ่ยอยู่ใต้ต้นไม้

โอ้วฮุยใจสั่นสะท้าน เมื่อครั้งกระโน้นที่ป้อมตระกูลเซียง ก็เคยมีคนเป่าเสียงขลุ่ยพลอดพร่ำนุ่มนวลเช่นนี้

ครั้งกระโน้นท่วงทำนองอันพลอดพร่ำพรรณนานี้ เป่าจากขลุ่ยของฮกดังอัน สะกิดไฟรักของเบ๊ซุนฮวยขึ้น ในที่สุดก่อเกิดเป็นโศกนาฏกรรมเช่นนี้

ในเสียงขลุ่ยของบัณฑิตขลุ่ยทอง คล้ายบรรยายถึงตำนานความรักอันเพริศแพร้วประการหนึ่ง แต่ก็บรรยายถึงความขมขื่น เสียใจและคราเคราะห์

ในทะเลรัก

ทุกผู้คนที่หน้าประตูศาลเจ้าล้วนเงียบงันไร้วาจา หวนนึกถึงอดีตที่หวานชื่นโศกซึ้งของตนเอง โอ้วฮุยนึกถึงโกวเนี้ยชุดม่วงขี่ม้าขาวนางนั้น ถึงกับคิดใคร่ฟุบหน้ากับพื้นร่ำไห้สักครา

เสียงขลุ่ยวิเวกอ้อยอิ่ง ชั่วครู่ให้หลัง ตั้งแกลกเดินช้า ๆ ออกจากประตูศาลเจ้า ผงกศีรษะต่อโอ้วฮุย

โอ้วฮุยทราบว่าเบ๊ซุนฮวยไปจากโลกนี้แล้ว นางก่อนตายสามารถพบพานบุตรรักสุดหัวใจทั้งสอง และได้พบพาน 'คนรัก' โอ้วฮุยไม่ทราบนางกล่าวกระไรต่อตั้งแกลก เป็นตัดพ้อมันจืดจางไร้น้ำใจ ? หรือพรรณนาถึงรักที่ไม่มีวันเหือดแห้งหายของตนเอง ? นอกจากตั้งแกลกแล้ว ในโลกนี้ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบ

โอ้วฮุยไหว้วานสองปีศาจดำขาวและสองพี่น้องแซ่เหง่ย นำบุตรฝาแฝดของเบ๊ซุนฮวยไปยังซินเกียงก่อน มันหลังจากจัดการเรื่องหลังของเบ๊ซุนฮวย จะเดินทางไปสมทบ

ครั้นแล้ว ตั้งแกลกนำเหล่าผู้กล้าโบกมือร่ำลาโอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่ ขึ้นม้าควบขับสู่ทิศตะวันตก

โอ้วฮุยไม่ได้เอ่ยถึงอี้แซ่ต่อพวกท่าน ที่น่าประหลาดคือเดี่ยปั๋วซัว ลกเปียและพวกก็ไม่เอ่ยถึง ใช่เนื่องเพราะอี้แซ่พบพานพวกท่าน ขอให้พวกท่านอย่าได้เอ่ยถึงชื่อของนางต่อมันหรือไม่ ?

บทที่ ๒๐
แค้นไม่สิ้นสุด

วุ่นวายอยู่ครึ่งค่อนคืน โอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่ไปยังลำธารที่อยู่หลังศาลเจ้าห่างไปหลายสิบวา ล้างมือล้างหน้า เที้ยเล้งซู่ล้วงขนมเปียะจากห่อผ้ากลางหลังชักชวนโอ้วฮุยรับประทาน

โอ้วฮุยผ่านการต่อสู้หลายครั้งครา บวกกับทั้งดีใจทั้งเศร้าโศก ยามนี้มือเท้าอ่อนระทวย ร่างอ่อนล้าระโหย ดังนั้นนอนพักผ่อนอยู่ริมลำธาร เรี่ยวแรงค่อยฟื้นฟู หวนกลับไปยังศาลเจ้าร้าง

ทั้งสองเข้าสู่ห้องข้าง ผลักประตูห้องเบา ๆ เห็นเบ๊ซุนฮวยนอนตายอยู่บนเตียง ใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้ม สีหน้าปลาบปลื้มยินดียิ่ง โอ้วฮุยชมดูจนหลั่งน้ำตา กล่าวว่า

"นางให้ข้าพเจ้าบรรจุฝังศพนางอยู่ข้างหลุมฝังศพของสามีนาง แต่ตอนนี้ฮกดังอันส่งคนตามล่าพวกเราอยู่ทุกแห่งหน ยามนี้จะหาโลงจากที่ใด มิสู้ฌาปนกิจ ส่งอัฐิของนางไปบรรจุฝัง"

เที้ยเล้งซู่รับคำว่า

"ถูกแล้ว"

โอ้วฮุยก้มกายลง ยื่นมือหมายโอบอุ้มซากศพเบ๊ซุนฮวยขึ้น เที้ยเล้งซู่พลันคว้าแขนมัน ร้องว่า

"ช้าก่อน !"

โอ้วฮุยหดมือกลับ ถามว่า

"เป็นไรหรือ ?"

เที้ยเล้งซู่ไม่ทันตอบคำ โอ้วฮุยก็ได้ยินด้านหลังบังเกิดเสียงลมหายใจอย่างแผ่วเบา พอเหลียวหน้าไปเห็นหลังประตูหลบซ่อนด้วยคนสองคน กลับเป็นตั่วซือเฮียของเที้ยเล้งซู่ นามมอยังเก้งงัก และซาซือเจ้ทหลังคอมนามซิเชียบ

ยามนั้น เที้ยเล้งซู่ตวัดมือซัดผงแมลงป่องแดงออกกำหนึ่ง ใส่ได้เตียงที่เบ๊ซุนฮวยนอนตายอยู่ โอ้วฮุยฉุกคิดขึ้น

"ได้เตียงต้องซุกซ่อนด้วยศัตรูอันร้ายกาจ"

เห็นซิเชียบผลักประตูห้อง คิดกระโดดออกจากที่ซ่อน โอ้วฮุยมีปฏิกิริยารวดเร็วมือขวาโอบเอวอ้อนแอ้นของเที้ยเล้งซู่ พุ่งถอยออกจากประตู ขณะผ่านประตูห้อง ตวัดเท้าเตะประตูกระแทกไปด้านหลังอัดม่อยังเก้งงักและซิเชียบอยู่ระหว่างประตูกับผนังห้อง ม่อยังเก้งงักยังพอทำเนา แต่หลังค่อมที่โหนกนูนของซิเชียบ ถูกอัดจนเจ็บปวดยิ่ง อดส่งเสียงร้องออกมามิได้

โอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่เพิ่งหยุดยั้งยืนหยัดที่หน้าประตู เห็นได้เตียงปรากฏหมอกสีม่วงคละคลุ้ง ผงแมลงป่องแดงหอบนั้น ถูกคนใช้พลังฝ่ามือกระแทกออกมา จากนั้นเงาคนถลันวูบ คนผู้หนึ่งพุ่งควับออกมา ได้ยินเสียงเกรียวกราวคนผู้นั้นถือกั้นหยั่น หวดกระหน่ำลงยังศีรษะโอ้วฮุย โอ้วฮุยกวาดมองแวบหนึ่งก็เห็นโฉมหน้าคนผู้นั้นชัดตา กลับเป็นเจี๊ยะบ้วนเที่ยง ที่ยกตนเองเป็นเจ้าโอสถมือพิษ

เที้ยเล้งซู่ร้องว่า

"อย่าได้กระทบถูกร่างกายและอาวุธมัน"

โอ้วฮุยระมัดระวังต่อซือเฮียซือเจ้ของนางแต่แรก ทราบว่าคนเหล่านี้ตลอดทั้งร่างมีพิษ เพียงถูกสะกิดสักเล็กน้อยจะเป็นเภทภัยไม่สิ้นสุด ดังนั้นแฉลบมาทางซ้ายสามก้าว หลบเลี่ยงจากกั้นหยั่นของเจี๊ยะบ้วนเที่ยง เสียงดวับเมื่อชักดาบออก ฟันจู่โจมด้วยท่าเลี่ยงก๊วยฮ้วยกำ (ลิ้มรสผลหวาน)

ดาบนี้ฟันอย่างรวดเร็ว เจี๊ยะบ้วนเที่ยงไม่ทันหลบเลี่ยง ยามฉุกละหุกยกกั้นหยั่นด้านดาบนี้ไว้เสียงดังดราหนึ่ง ทั้งสองพากันพุ่งถอยไปด้านหลัง มุกเหล็กบนกั้นหยั่นของเจี๊ยะบ้วนเที่ยงถูกกระแทกสั่นไหวดังเกรียวกราว

ยามนี้ ม่อยังเก้งงักและซิเซียบออกจากห้องข้าง ยืนหยัดอยู่ด้านหลังเจี๊ยะบ้วนเที่ยง เจี๊ยะบ้วนเที่ยงพอปะทะกับโอ้วฮุยกระบวนท่าหนึ่ง รู้สึกฝ่ายตรงข้ามมีเพลงดาบลึกล้ำ กำลังข้อกล้าแข็ง แขนขวาตนเองถูกกระแทกชาด้าน ดังนั้นไม่บุกจู่โจมอีก

โอ้วฮุยก็ลอบดื่นเต้นตระหนก ตรุ่นคิดขึ้น

"คนผู้นี้จัดเจนในการใช้พิษ พลังฝีมือกลับกล้าแข็งยิ่ง กระบวนท่าลิ้มรสผลหวานของเรานี้ ฟันออกอย่างไม่คาดหมาย มันกลับรับไว้ได้"

ได้ยินม่อยังเก้งงักกล่าวว่า

"เที้ยซือม่วย พบเห็นซือเจ็ก (ศิษย์ผู้น้องของอาจารย์) ไฉนไม่รีบโขกศีรษะ ?"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"พวกเรามีซือเจ็กท่านหนึ่งจากที่ใด ? ไม่เคยได้ยินมาก่อน"

เจี๊ยะบ้วนเที่ยงกล่าวเสียงเย็นชา

"เคยได้ยินชื่อตั๊กซิ่วซิ้งเฮียว (ผู้เหี้ยมหาญมือพิษ) มาหรือไม่ ? หรือซือแป้เจ้าไม่กล้าเอ่ยถึงเรามาก่อน ?"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ผู้เหี้ยมหาญมือพิษ ? ชื่อนี้กลับเคยได้ยินมา ซือแป้เราบอกว่าท่านผู้เฒ่ามีซือตี๋คนหนึ่งจริง เพียงแต่มันใช้พิษทำร้ายคนโดยพร่ำเพรื่อ ถูกซือโจ้ว (อาจารย์ของอาจารย์) อัปเปหิออกจากสำนักแต่แรก ผู้อาวุโสแซ่เจี๊ยะนั้นเป็นท่านหรือ ?"

เจี๊ยะบ้วนเที่ยงยิ้มเล็กน้อย กล่าวอย่างเฉื่อยชา

"สำนักเราถือหลักใช้พิษ เมื่อมีคำ 'พิษ' ไยต้องแสร้งประพฤติเป็นคนดี ? ผู้แซ่เจี๊ยะยินยอมเป็นคนต่ำช้าที่แท้จริง ไม่ขอเป็นวิญญูชนจอมปลอมเช่นซือแป้เจ้า"

เที้ยเล้งซู่กระซากเสียงว่า

"ซือแป๋ข้าพเจ้าไหนเลยเคยทำร้ายคนไร้ความผิดมาก่อน ?"

"เออะ ซือแป๋เจ้ายังทำร้ายคนน้อยหรือ มันเองย่อมบอกว่า ผู้ที่ถูกมันแพร่พิษสังหาร ล้วนมีความผิดอุกฤษฏ์ แต่ในสายตาผู้อื่น ไม่แน่นักว่าจะเป็นเช่นนี้ ในสายตาของบุตรหลานผู้ตายยิ่งไม่คิดเช่นนี้เด็ดขาด ?"

โอ้วฮุยใจสั่นสะท้าน ครุ่นคิดขึ้น

"คำพูดนี้กลับมีเหตุผล"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"มิผิด ซือแป๋เราก็สำนึกเสียใจที่ทำร้ายคนมากเกินไป ภายหลังจึงบวชเป็นหลวงจีน สวดมนต์ภาวนาไถ่ถอนบาปกรรม ท่านผู้เฒ่าตักเตือนพวกเราสี่ซือเฮียม่วย หากไม่ถึงคราจำเป็น อย่าได้ทำร้ายคนโดยพลการ ในชีวิตผู้เยาว์ไม่เคยทำร้ายชีวิตผู้คนมาก่อน"

เจี๊ยะบ้วนเที่ยงแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"แสร้งเมตตาถือคุณธรรมจอมปลอมจะมีประโยชน์ใด เราเห็นเจ้าฉลาดหลักแหลม นับเป็นอัจฉริยะชนของสำนักเรา ฝีมือที่ใช้ในการซุมนุมเจ้าสำนักเล่นได้หมดจดนัก กระทั่งซือเจ็กเจ้าก็แทบพลาดท่าเสียที"

"ท่านยกตนเป็นซือเจ็กข้าพเจ้า แอบอ้างชื่อเจ้าโอสถมือพิษของซือแป๋เรา หากแม้นเจ้าโอสถมือพิษตัวจริงมีชีวิตอยู่ ขณะที่ยื่นมือรับถ้วยมังกรหยก ไหนเลยดูไม่ออกว่าบนถ้วยฉาบผงแมลงป่องแดง ? ข้าพเจ้าอยู่ในห้องโถง พ่นซาโง้วโหงวเมาะอิง (ควันสามตะขาบห้าคางคก) ซือแป๋ท่านผู้เฒ่าไหนเลยไม่รู้สึกตัว ?"

คำถามสองประโยคนี้ ถามจนเจี๊ยะบ้วนเที่ยงหน้าแดงวูบ ยากที่จะตอบได้

ควรทราบว่ามันเมื่อหนุ่มฉกรรจ์ เรียนวิชาฝีมือสำนักเดียวกับบ้อเที่ยงได้ซือเนื่องเพราะใช้พิษพร่ำเพรื่อ ทำร้ายคนดีงาม ถูกซือแป๋อัปเปหิออกจากสำนัก หลังจากนั้นหลายสิบปี เคยต่อสู้กับบ้อเที่ยงได้ซือหลายครั้ง ทั้งสองล้วนเป็นผู้เชี่ยวชาญในการใช้พิษ ความรุนแรงของตัวยา ความพิสดารของพิษที่ใช้เป็นที่คาดคำนวณได้ ผลการต่อสู้ทุกครั้ง เจี๊ยะบ้วนเที่ยงล้วนตกเป็นเบี้ยล่าง หากมิใช่บ้อเที่ยงได้ซือคำนึงถึงน้ำใจศิษย์ร่วมสำนัก ยั้งมือไว้ไมตรีทุกคราว คงปลิดชีวิตมันแต่แรกแล้ว

ในการประลองพิษครั้งสุดท้าย ในที่สุดเจี๊ยะบ้วนเที่ยงถูกหญ้าลำไส้ขาดรมดาบอดไป มันหลบหนีเข้าเอี้ยนั้งซัว (ภูเขาคนป่า) เขตแดนพม่า ใช้ไยแมงมุมเงินถอนพิษของหญ้าลำไส้ขาดทีละน้อย สองตาค่อยมองเห็นดังเดิม แม้สามารถเห็นแสงตะวันอีก สายตากลับเสื่อมโทรมมากหลาย ผงแมลงป่องแดงที่ฉาบบนถ้วยมังกรหยก กลุ่มควันที่พวยพุ่งออกจากกล้องยาเส้น มีสีสรรผิดปรกติเพียงเล็กน้อย มันไม่สามารถแยกแยะออก อย่าว่าแต่เที้ยเล้งซู่หลังจากเพาะปลูกต้นไฮ้ทั้งเจ็ดเกสร ซึ่งเป็นสุดยอดของพฤกษชาติพิษเป็นผลสำเร็จ ก็ผสมผงของใบไฮ้ทั้งเจ็ดเกสรลงในผงแมลงป่องแดง และผสมเกสรของไฮ้ทั้งเจ็ดเกสรลงในควันสามดะขาบห้าคางคก สามารถดับกลิ่นของพิษทั้งสองชนิด พิษร้ายกลับออกฤทธิ์รุนแรงกว่าเดิม

เจี๊ยะบ้วนเที่ยงเสียเวลาที่ภูเขาคนป่าสิบปี ค่อยรักษาดวงตาทุเลา เมื่อกลับถึงตงง้วนทราบข่าวการตายของบ้อเที่ยงได้ซือ เข้าใจว่าคนผู้นี้พอเสียชีวิตตนเองสามารถครองความยิ่งใหญ่ในแผ่นดิน มิคาดศิษย์คนสุดท้ายของซือเฮียกลับมีฝีมือร้ายกาจปานนี้ ค่ำคืนนั้นเที้ยเล้งซู่ปลอมเป็นสตรีชราซูบกรัง เจี๊ยะบ้วนเที่ยงความจริงรู้จักยอดฝีมือในการใช้พิษทั้งแผ่นดิน ไหนเลยคาดคิด สตรีชราน้อยนี้สูบยาที่ด้านข้างหลายคำถึงกับจัดการมันพลาดท่าเสียที

คำถามของเที้ยเล้งซู่ ถามจนมันอับจนถ้อยคำ ม่อยังเก้งงักกลับกล่าวว่า

"ซือม่วย ท่านล่วงเกินซือเจ็ก นับว่ากำเริบเสิบสานนัก ท่านผู้เฒ่าหากบันดาลโทสะ จะให้ท่านตายโดยไร้ที่กลบฝัง เรากับซิซือม่วยล้วนสมัครตัวเป็นศิษย์ท่านผู้เฒ่าแล้ว ท่านมอบเทพบรรพเจ้าโอสถเล่มนั้นออกมา ท่านผู้เฒ่ายามปีดิยินดี ไม่แน่นักว่าจะรับท่านเป็นศิษย์ด้วย"

เที้ยเล้งซู่บันดาลโทสะ หวนนึกถึงซือเฮียซือเจ้ทรยศต่อสำนักอาจารย์สมัครตัวเป็นศิษย์ของผู้ถูกขับออกจากสำนัก นับว่ามีโทษฐาน 'ทรยศอาจารย์ลืมสำนัก' สมควรประหารฆ่าทิ้ง แต่นางยังระงับสีหน้าเป็นปรกติ กล่าวว่า

"ที่แท้ท่านทั้งสองเปลี่ยนเป็นเข้าสังกัดผู้อาวุโสแซ่เจี๊ยะแล้ว อย่างนั้นผู้น้องไม่อาจเรียกพวกท่านเป็นซือเฮียซือเจ้อีก เกียงซือเฮียเล่า ? มันก็เข้าสังกัดสำนักของผู้อาวุโสแซ่เจี๊ยะหรือ ?"

ม่อยังเก้งงักกล่าวว่า

"เกียงซือตี๋ไม่รู้สถานการณ์ ไม่รับฟังคำสอน ถูกซือแป๋เราฆ่าทิ้งแล้ว"

เที้ยเล้งซู่บังเกิดความหดหู่ใจ เกียงทิซัวนิสัยเที่ยงตรง แม้ประพฤติวู่วาม แต่ในซือเฮียซือเจ้ของนาง นับเป็นคนเที่ยงธรรมที่สุด มิคาดกลับตายในเงื้อมมือเจี๊ยะบ้วนเที่ยง ดังนั้นถามอีกว่า

"ซิซาเจ้ เชี่ยวทิ (ทิน้อย) ที่เป็นบุตรของท่านเล่า ? มันสบายดีหรือ ?"

ซิเชียบกล่าวเสียงเย็นชา

"มันก็ตายแล้ว"

"อ้อ ไม่ทราบป่วยเป็นโรคอะไร ?"

ซิเชียบกระซากเสียงว่า

"บุตรของพวกเรา ท่านยุ่งเกี่ยวมากความไยกัน ?"

"ถูกแล้ว ผู้น้องความจริงไม่ควรยุ่งเกี่ยวมากความ ข้าพเจ้ายังไม่ได้แสดงความยินดีต่อสองท่าน ม่อยังตั๋วกอกับซิซาเจ้แต่งงานกันเมื่อใด พวกเราเคยร่ำเรียนฝีมือสำนักเดียวกัน กระทั่งสุรามงคลก็ไม่เลี้ยงผู้น้องสักจอกหนึ่ง"

ม่อยังเก้งงัก เกียงทิซัว ซิเชียบทั้งสามมีบุญคุณความแค้นพัวพัน สภาพน่าสยดสยอง ตอนแรกซิเชียบหลงรักม่อยังเก้งงัก ม่อยังเก้งงักกลับตกแต่งสตรีอื่นเป็นภรรยา ซิเชียบยามเดือดดาล จึงแพร่พิษสังหารภรรยาของมัน ม่อยังเก้งงักคิดล้างแค้นให้กับภรรยา จึงใช้พิษทำลายรูปโฉมซิเชียบ และทำร้ายนางหลังค่อม เกียงทิซัวความจริงชมชอบซือม่วยผู้นี้ นางแม้ขี้ริ้วอัปลักษณ์ เกียงทิซัวกลับไม่รังเกียจเดียดฉันท์ ตกแต่งนางเป็นภรรยา

มิคาดหลังจากที่พวกมันแต่งงานกำเนิดบุตร ม่อยังเก้งงักกลับนึกถึงคุณความดีของซือม่วย คิดตามพัวพันนาง ในที่สุดแตกหักกับเกียงทิซัว เกียงทิซัวสองสามีภรรยาจำเป็นต้องปลูกสร้างบ้านเหล็กหลบซ่อนตัว มิคาดสุดท้ายเกียงทิซัวถูกเจี๊ยะบ้วนเที่ยงสังหาร ม่อยังเก้งงักและซิเชียบยังคงแต่งงานเป็นสามีภรรยา

เที้ยเล้งซู่ล่วงรู้เบื้องหลังความนัยทั้งหมด ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

"ยี่ซือกอที่ตายในเงื้อมมือเจี๊ยะบ้วนเที่ยง คาดว่าเป็นเพราะมันไม่ยอมทรยศต่อสำนักอาจารย์ แต่ก็อาจเป็นผลจากการยุแหย่ของตั๋วซือกอ ซาซือเจ้กลับแต่งงานใหม่กับตั๋วซือกอ ไม่แน่นักว่ามีโทษฐานวางแผนฆ่าสามีด้วย"

ดังนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"วันนั้นเซี่ยวทิถูกพิษ ผู้น้องหาทางช่วยเหลือ นับว่าทุ่มเทความเพียรพยายามไม่น้อย คิดไม่ถึงมันยังดายใต้เชื้อพิษดอกเหมย นับว่าชะตาถึงฆาตแล้ว"

ม่อยังเก้งงักหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"เจ้าทราบได้..."

กล่าวถึงตอนนี้ พลันกล้ำกลืนคำพูดไว้ กวาดมองซิเชียบแวบหนึ่ง

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ผู้น้องเพียงคาดเดาเท่านั้น"

ที่แท้ม่อยังเก้งงักมีวิชาแพร่พิษพิเศษเฉพาะ เป็นเชื้อพิษดอกเหมยที่รวบรวมจากเชื้อพิษแถบมณฑลกุยจิวฮุ้นหนำ สร้างเป็นระเบิดพิษชนิดหนึ่ง เกียงทิซัวและซิเชียบสองสามีภรรยาประมือกับมันนานปี ตอนหลังก็นึกวิธีขจัดพิษออก เที้ยเล้งซู่ออกปากสอบถามหยั่งดู ม่อยังเก้งงักไม่ทันระวัง จึงยอมรับทันที

เที้ยเล้งซู่เดือดดาลกว่าเดิม กล่าวว่า

"ซาซือเจ้ ท่านอำมหิตนัก ยี่ซือกอดีต่อท่านปานนี้ ท่านกลับสมคบคิดกับตั่วซือกอ ทำร้ายสามีและบุตรในไส้"

ควรทราบว่า เกียงเซียวทิถูกระเบิดเชื้อพิษดอกเหมยของม่อยังเก้งงัก ซิเชียบย่อมมียาขจัด นางเมื่อหักใจไม่ช่วยเหลือ อย่างนั้นการตายของเกียงทิซัว เกียงเซี่ยวทิสองพ่อลูก แม้มิใช่นางลงมือด้วยตนเอง ก็นับเป็นคนสมรู้ร่วมคิด เที้ยเล้งซู่คำนวณจากคำที่ม่อยังเก้งงักร้องโพล่งออกมา ก็ล่วงรู้โศกนาฏกรรมรายนี้ได้

ซิเชียบรีบหันเหหัวเรื่องว่า

"เซี่ยวซือม่วย ซือแป๋เราให้ความสำคัญต่อเจ้า นับเป็นโชควาสนาของเจ้า เจ้ายังไม่รีบโขกศีรษะคำนับอาจารย์อีก ?"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหากไม่กราบอาจารย์ ก็จะมีสภาพเป็นเช่นยี่ซือกอแล้ว ใช่หรือไม่ ?"

ม่อยังเก้งงักกล่าวว่า

"นั่นไม่แน่นัก เจ้ามีสุขไม่เสพย์ ผู้อื่นก็ไม่เคี่ยวเข็ญบังคับ เพียงแต่เทพบรรพเจ้าโอสถเล่มนั้นเจ้าต้องมอบออกมา ซือแป๋เราจิตใจกว้างขวาง จะไม่สืบสาวความผิดที่เจ้าล่วงเกินท่านผู้เฒ่าในการชุมนุมเจ้าสำนักแล้ว"

เที้ยเล้งซู่ผงกศีรษะกล่าวว่า

"คำพูดนี้ไม่ผิด เพียงแต่เทพบรรพเจ้าโอสถเป็นซือแป๋เราบ้อเที่ยงได้ซือจัดทำขึ้น เราสามซือเฮียม่วย หากเปลี่ยนเป็นเข้าสังกัดผู้อาวุโสแซ่เจี๊ยะ ย่อมต้องทิ้งวิชาฝีมือของซือแป๋ผู้ล่วงลับ เริ่มต้นเล่าเรียนใหม่ เทพบรรพเจ้าโอสถเมื่อไม่มีประโยชน์ใดผู้น้องจะเผาทิ้งแล้ว"

พลางล้วงฉบับตำราคัดลอกจากในกระเป๋าเสื้อใบหนึ่ง กวัดแกว่งจุดชุดไฟจ่อไปยังตำราเล่มนั้น

เจี๊ยะบ้วนเที่ยงตอนแรกได้ยินนางบอกว่า จะเผาเทพบรรพเจ้าโอสถ ต้องลอบหัวร่อ ครุ่นคิดขึ้น

"เทพบรรพเจ้าโอสถเล่มนี้ เป็นเท็กลื้อบ่อเที่ยงพากเพียรเขียนขึ้น เจ้าไหนเลยตัดใจเผาทิ้ง ?"

รอจนเห็นนางล้วงฉบับคัดลอกและชุดไฟออกมา ต้องครุ่นคิดสืบต่อ

"เอียเท้าน้อยที่กลอกกลิ้ง ทราบว่าซือเฮียซือเจ้เจ้าคิดช่วงชิงเทพบรรพเจ้าโอสถ ไหนเลยไม่จัดทำตำราปลอมเล่มหนึ่งหลอกลวงคน ? แสร้งแกล้งต่อหน้าเราเช่นนี้ ไยมิใช่เฉกเช่นเล่นขวานต่อหน้าสถาปนิกลู่ปัง ?"

ดังนั้นแม้เห็นนางจุดไฟเผาตำรา กลับแย้มยิ้มโดยไม่แยแส รอจนเห็นฉบับคัดลอกถูกความร้อนรมใส่ กระดาษพลิกตลบขึ้นเห็นเนื้อกระดาษเก่าแก่ ลายมือในฉบับคัดลอกกลับเป็นลายมือของบ้อเที่ยงได้ซือ ต้องใจหายวาบ จากนั้นฉุกคิดขึ้น

"ผิดท่าแล้ว เอียเท้านี้คงท่องข้อความในตำราจนขึ้นใจ ตำราเล่มนี้ไม่มีประโยชน์ต่อนางอีก ไม่อาจปล่อยให้เผาทำลายเด็ดขาด"

ดังนั้นตวาดว่า

"หยุดมือ !"

ฟาดฝ่ามือออกดังหวีด กระแสลมหอบหนึ่งกระพือชุดไฟดับไป

เที้ยเล้งซู่อุทานดังเอ๊ะ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจแล้ว ผู้อาวุโสแซ่เจี๊ยะย่อมมีวิชาแพทย์เหนือล้ำกว่าซือแป๋ผู้ล่วงลับ ไม่เช่นนั้นม่อยังตั่วกอทั้งสองคงไม่กราบเป็นอาจารย์ ยังต้องการตำราเล่มนี้ไยกัน ? หากไม่สามารถเหนือล้ำกว่าซือแป๋ผู้ล่วงลับ ไหนเลยรับผู้เยาว์เป็นศิษย์ได้ ?"

ม่อยังเก้งงักกล่าวว่า

"ซือแป๋พวกเรามีความสามารถในการใช้พิษเหนือล้ำกว่าซือแป๋ผู้ล่วงลับมากนัก แต่มหาสมุทรไม่เลือกธารเล็กธารน้อย เทพบรรพเจ้าโอสถเล่มนี้เมื่อเป็นผลผลิตของซือแป๋ผู้ล่วงลับ ซือแป๋เราเปิดอ่านดู สามารถชี้แนะข้อผิดพลาดและส่วนที่ไม่สมบูรณ์ได้"

มันกำเนิดจากตระกูลบัณฑิต พอกล่าววาจาย่อมมีเหตุผลอันดี้อรั้นอยู่บ้าง

เที้ยเล้งซู่ผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ความรู้ของท่านยิ่งมายิ่งก้าวหน้าแล้ว เฮอะ สองท่านซ่อนอยู่ซอกมุมประตู ท่านหนึ่งมุดอยู่ใต้เตียง คิดลอบทำร้ายโอ้วตั่วกอกับข้าพเจ้า ผู้อาวุโสแซ่เจี๋ยะ ผู้เยาว์มีเรื่องหนึ่งคิดเรียนถาม หากได้รับการชี้แนะ ผู้เยาว์จะประคองส่งเทพบรรพเจ้าโอสถให้ และวิงวอนผู้อาวุโสรับข้าพเจ้าเป็นศิษย์"

เจี๋ยะบ้วนเที่ยงทราบว่า ที่นางถามต้องเป็นหัวข้อยากลำบาก ตนเองไม่แน่นักว่าตอบได้ แต่เห็นเทพบรรพเจ้าโอสถอยู่ในเงื้อมมือนาง นางเพียงยกมือก็สามารถทำลายทิ้ง ไม่ต้องการแตกหักกับนางในบัดดล จึงกล่าว

"เจ้าคิดถามเราอันใด ?"

"ชาวแม้วมณฑลกุยจิวมีเพ็กโซยดั๊กกู้ (ตัวหนอนมรกตคุณไสยพิษ) ชนิดหนึ่ง..."

เจี๋ยะบ้วนเที่ยงพอได้ยินคำ "ตัวหนอนมรกตคุณไสยพิษ" สีหน้าแปรเปลี่ยนไป ได้ยินเที้ยเล้งซู่กล่าวสืบต่อ

"หากนำไข่ของตัวหนอนมรกตคุณไสยพิษ มาบดเป็นผงโรยอยู่เสื้อผ้าและภาชนะ ผู้อื่นพอกระทบถูกจะถูกพิษคุณไสย นับเป็นหนึ่งในสามสุดยอดพิษคุณไสยของชาวแม้ว ใช่หรือไม่ ?"

เจี๋ยะบ้วนเที่ยงผงกศีรษะ กล่าวว่า

"มิผิด เอียเท้าน้อยกลับทราบเรื่องไม่น้อย"

มันพอเดินทางจากภูเขาคนป่ามาถึงแผ่นดินตงง้วน ทราบว่าบ้อเที่ยงได้ซือตายแล้ว ก็ระบายโทสะใส่ศิษย์ของท่าน คิดเข่นฆ่าให้หมดสิ้น มิคาดม่อยังเก้งงักปราศจากความเข้มแข็ง พอถูกเจี๋ยะบ้วนเที่ยงสยบไว้ ก็วิงวอนขอชีวิต บอกว่าซือแป๋ตกทอดเทพบรรพเจ้าโอสถเล่มหนึ่ง อยู่ในเงื้อมมือเซียวซือม่วย ตนเอง

ยินยอมกราบมันเป็นอาจารย์ ชักนำมันไปช่วงชิง

เจี๊ยะบ้วนเที่ยงแม้ชิงชังบ้อเที่ยงได้ซือจนจับจิต แต่ในใจเคารพยำเกรงท่าน ฟังว่าท่านมีตำราตกทอด คาดว่าต้องมีวิชาความรู้เกี่ยวกับการใช้พิษอย่างลึกล้ำ จึงรับม่อยังเก้งงักเป็นศิษย์ ภายหลังเชื่อคำยุยงของม่อยังเก้งงัก ฆ่าเกียงทิซัว สองพ่อลูก และรับซิเชียบเป็นศิษย์

เจี๊ยะบ้วนเที่ยงเคยประมือกับม่อยังเก้งงัก เกียงทิซัว ซิเชียบทั้งสาม เห็นคนทั้งสามนอกจากมีฝีมือธรรมดาสามัญ ความสามารถในการใช้พิษเป็นรอง บ้อเที่ยงได้ซือลิบลับ ฟังว่าเที้ยเล้งซู่เพียงเป็นโกวเนี้ยเยาว์วัยนางหนึ่ง ยิ่งไม่เห็นอยู่ในสายตา คาดว่าขอเพียงพบพาน พอยกมือก็คร่ากุมไว้ได้

ในการชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดิน เจี๊ยะบ้วนเที่ยงเสียทีนาง กลับถือว่าดวงตาถูกหญ้าลำไส้ขาดกระทบกระเทือนทำร้าย สายตาเสื่อมถอยลง ดังนั้นไม่เห็นผงแมลงป่องแดงและควันสามตะขาบห้าตางดก แต่ในการชุมนุม โอ้วฮุยแสดงฝีมือเป็นที่ครั่นคร้ามแก่มัน จึงลอบสะกดรอยตาม ขณะที่โอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่รุดไปตามนัดกับบ้อติ้งเต้าหยิน มันสามอาจารย์กับศิษย์ก็ซ่อนตัวในศาลเจ้าร้าง

จุดมุ่งหมายของมันทั้งสาม อยู่ที่ช่วงชิงเทพบรรพเจ้าโอสถ เห็นสมาคมบุปผาแดงมีพวกมาก จึงซ่อนตัวอยู่ตึกหลังของศาลเจ้า ไม่กล้าปรากฏกาย จวบจนผู้กล้าสมาคมบุปผาแดงจากไป มันทั้งสามค่อยซ่อนตัวอยู่ในห้องของเบ๊ซุนฮวย รอให้โอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่เข้าห้อง จะได้ซุ่มทำร้าย มิคาดเที้ยเล้งซู่ปราดเปรียวยิ่ง ยามดับขันพลันตื่นตัวขึ้น

ยามนี้ เที้ยเล้งซู่เอ่ยถึงตัวหนอนมรกตคุณไสยพิษ เจี๊ยะบ้วนเที่ยงค่อยบังเกิดความตื่นตระหนก ครุ่นคิดขึ้น

"คิดไม่ถึงเอียเท้าน้อยนี้สูงเยี่ยมปานนี้ ซือเฮียซือเจ้าของนางล้วนไม่อาจทัดเทียบเปรียบติด"

ดังนั้นตื่นตัวขึ้น ไม่กล้าประมาทศัตรูอีก

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ผงของไข่ตัวหนอนมรกตคุณไสยพิษ ไม่ว่าโรยอยู่บนสิ่งของภาชนะใด ล้วนไร้สีไร้กลิ่น บุคคลอื่นยากยิ่งจะตรวจพบ เพียงแต่ผงพิษไม่ผ่านเลือดเนื้อ พิษไม่รุนแรง ยังมีวิธีรักษา ขอเพียงผ่านเลือดเนื้อจะระบาดออก คร่าชีวิตทันที

แต่เรื่องในโลกไม่สมบูรณ์พร้อม ผงพิษพอสัมผัสร่างคน จะปรากฏเป็นสีเขียวจาง ๆ ชั้นหนึ่ง ผู้อาวุโสแซ่เจี๊ยะแพร่พิษบนซากศพเบ๊โกวเนี้ย หากเพียงโรยอยู่บนเสื้อผ้านางกลับยากดูออกได้ เพราะต้องการทำร้ายทุกแง่มุม กลับโรยอยู่ตามใบหน้าและมือของนางด้วย"

โอ้วฮุยฟังถึงตอนนี้ค่อยเข้าใจ ที่แท้คนผู้นี้มีเจตนาชั่วร้ายปานนี้ กลับแพร่พิษบนซากศพเบ๊ซุนฮวย ตนเองกับเที้ยเล้งซู่พอเคลื่อนย้ายซากศพของนางย่อมต้องถูกพิษแน่นอน ดังนั้นอดด่ามิได้

"โจรร้าย เกรงว่าท่านทำร้ายคนไม่สำเร็จ กลับทำร้ายตัวเอง"

เจี๊ยะบ้วนเทียงขยับกั้นหยั่น บังเกิดเสียงดังเกรียวกราว กล่าวว่า

"เอียเท้าน้อยมีสายตาอยู่บ้างจริง ๆ กลับรู้จักตัวหนอนมรกตคุณไสยพิษของเรา ในชาวเผ่าฮั่น นอกจากเราแล้ว นับเจ้าเป็นคนที่สองที่รู้จัก ซือเฮียซือเจ้เจ้าล้วนไม่อาจทัดเทียบเปรียบกับเจ้าได้"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ผู้อาวุโสชมเชยเกินไป ที่ผู้เยาว์ขบคิดไม่เข้าใจคือ ในเทพบรรพเจ้าโอสถของซือแป๋ผู้ล่วงลับบอกว่า ขณะที่แพร่ตัวหนอนมรกตคุณไสยพิษบนร่างคนคิดกลบเกลื่อนสีเขียวไม่ยากนัก ไม่ทราบผู้อาวุโสไฉนไม่ใช้ ?"

เจี๊ยะบ้วนเทียงเลิกคิ้ว กล่าวว่า

"เหลวไหล ต่อให้เป็นปรมาจารย์ชาวแม้วที่จัดเจนในการปล่อยคุณไสยก็ไม่มีวิธีนี้ ซือแป๋เจ้าไม่เคยไปยังดินแดนแม้ว สามารถทราบอันใด ?"

"ผู้อาวุโสกล่าวเช่นนี้ ผู้เยาว์ความจริงมิอาจไม่เชื่อ แต่ในตำราตกทอดของซือแป๋ผู้ล่วงลับ มีวิธีหนึ่งจริง ๆ ไม่ทราบผู้อาวุโสเป็นฝ่ายถูก หรือซือแป๋ผู้ล่วงลับเป็นฝ่ายถูก"

"เป็นวิธีใด เจ้าลองบอกมาฟังดู"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ผู้เยาว์บอกไป ผู้อาวุโสต้องไม่เชื่อ เป็นผิดหรือถูก ทดลองดูจะทราบเอง"

"ทดลองอย่างไร ?"

"ผู้อาวุโสปลูกพิษของตัวหนอนมรกตคุณไสยพิษบนมือผู้คน ผู้เยาว์จะใช้วิธีของซือแป๋ผู้ล่วงลับผสมตัวยาลงไป ดูว่ามีสีเขียวหรือไม่"

เจี๊ยะบ้วนเที่ยงคันคว้าพิษชั่วชีวิต ฟังว่ามีวิธีแนบเนียนเช่นนี้ ต้องเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ต้องการทราบข้อเท็จจริง จึงกล่าว

"ทดลองปลูกบนมือผู้ใด ?"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ย่อมแล้วแต่ผู้อาวุโส"

เจี๊ยะบ้วนเที่ยงครุ่นคิดขึ้น

"หากปลูกบนมือเจ้า เจ้าย่อมไม่ยินยอม หากปลูกบนมือของบุรุษหนุ่มท่าทีกระเหี้ยนกระหือนั้น ก็ไม่ต้องกล่าวแล้ว"

ขบคิดแล้วกล่าวกับม่อยังเก้งงักว่า

"ยื่นมือซ้ายออกมา"

ม่อยังเก้งงักสะดุ้งสุดตัว ร้องว่า

"นี่...นี่...ซือแป๋ อย่าได้หลงกลเอียเท้านี้"

เจี๊ยะบ้วนเที่ยงหน้าตาเคร่งเครียด กล่าวว่า

"ยื่นมือซ้ายเจ้าออกมา"

ม่อยังเก้งงักเห็นซือแป๋หน้าตาเคียดขึ้ง ความจริงไม่กล้าขัดขืน แต่หวนนึกถึงตัวหนอนมรกตคุณไสยพิษมีพิษร้ายกาจเพียงไหน พอสัมผัสต้องร่าง ต่อให้ซือแป๋ให้ยาขจัดรักษา ไม่ถึงกับเสียชีวิต แต่คงต้องเจ็บปวดทรมานนัก มันยื่นมือซ้ายออกเชียะเศษ ก็หดกลับคืนไป

เจี๊ยะบ้วนเที่ยงแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"เอาเถอะ เจ้าไม่ฟังคำสั่งอาจารย์ อย่างนั้นก็แล้วแต่เจ้า"

ม่อยังเก้งงักพอฟังคำ "ไม่ฟังคำสั่งอาจารย์" ใบหน้ายิ่งเผือดขาวกว่าเดิม ทันทีขณะที่มันกราบอาจารย์เคยสาบานว่า หากขัดขืนคำสั่งอาจารย์ ยินยอมรับการลงโทษ ชนชั้นพวกมันคลุกคลีกับยาพิษสัตว์พิษตลอดทั้งวัน คำ "ลงโทษ" กล่าวอย่างปลอดโปร่ง แท้ที่จริงแฝงทัณฑ์อันโหดเหี้ยมอำมหิต เป็นที่น่าหวาดหวั่นสยองขวัญ ขณะจะยื่นมือออกอีกครา ซิเซียบพลันกล่าวว่า

"ซือแป๋ ให้เราทดลองเอง"

พลางยื่นมือซ้ายออกอย่างผ่าเผย เจี๊ยะบ้วนเที่ยงกล่าวว่า

"พานไม่ต้องการเจ้า ดูว่าลูกผู้ชายเช่นมันมีความกล้าหาญหรือไม่"

ม่อยังเก้งงักรีบกล่าวว่า

"เรามิใช่กลัว เพียงคิดว่าเซียวซือม่วยผู้นี้เจ้าเล่ห์เพทุบาย ต้องไม่มีเจตนาดี พวกเราไม่จำเป็นต้องหลงกลนาง"

เที้ยเล้งซู่ผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ตั่วซือกอร้ายกาจจริง ๆ กาลก่อนอยู่กับซือแป๋ผู้ล่วงลับ ซือแป๋ผู้ล่วงลับต้องขุ่นข้องใจเพราะท่าน ตอนนี้กราบอาจารย์คนใหม่ ยังคงเป็นศิษย์เหนือกว่าอาจารย์"

เจี๊ยะบ้วนเที่ยงแม้ทราบว่านางกล่าวกระตุ้นยุแหย่ แต่ยังถลึงมองม่อยังเก้งงักอย่างเย็นชา ม่อยังเก้งงักถูกมันมองจนขนลุกเกรียว ได้แต่ยื่นมือออก

เจี๊ยะบ้วนเที่ยงล้วงกล่องทองคำเล็ก ๆ จากอกเสื้อใบหนึ่ง เปิดออกเบา ๆ ภายในกล่องมีตัวหนอนเล็ก ๆ สีเขียวปลอดสามตัวเลื้อยคลานยุบยับ มันใช้ช้อนทองคำเล็ก ๆ อันหนึ่งตักผงสีเขียวจากภายในกล่องเล็กน้อย โรยลงบนใจกลางฝ่ามือม่อยังเก้งงัก แขนซ้ายม่อยังเก้งงักถึงกับสั่นระริกอย่างรุนแรง สีหน้าทั้งหวาดกลัวทั้งเดือดดาล ทั้งแดกดื่นทั้งอาฆาต กล้ามเนื้อบนใบหน้ากระตุกไม่หยุดยั้ง ดวงตาทอประกายดุจสัตว์ร้าย คล้ายคิดฉกกัดใส่ผู้คน

โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"หมากของยี่ม่วยตานี้ไม่ว่าบังเกิดผลอย่างไร ต้องเพาะความแค้นลึกล้ำในระหว่างมันสองอาจารย์กับศิษย์ ม่อยังเก้งงักภายหน้าหากมีโอกาส ต้องตอบโต้ต่อซือแป๋มันแน่นอน"

เห็นผงสีเขียวนั้นพอโรยลงบนใจกลางฝ่ามือ ก็ซึมซาบไปในผิวเนื้อจนไร้ร่องรอย แต่ใจกลางฝ่ามือเคลือบคลุมด้วยละอองสีเขียวจาง ๆ ชั้นหนึ่ง คล้ายเพิ่งขยำใบไม้ใบหญ้ามาก็ปาน

เจี๊ยะบ้วนเที่ยงกล่าวว่า

"ทารกหญิง ตอนนี้ดูว่าเจ้ามีวิธีใดทำให้สีเขียวที่ใจกลางฝ่ามือมันลบเลือนไป"

เที้ยเล้งซู่ไม่แยแสสนใจมัน เหลียวหน้ามากล่าวกับโอ้วฮุยว่า

"ตั่วกอ วันที่เราท่านแรกพบกัน เคยทำความตกลงสามข้อ ท่านยังจำได้หรือไม่ ?"

โอ้วฮุยตอบว่า

"จำได้"

ในใจครุ่นคิดขึ้น

"วันนั้นท่านให้เราอย่าได้กล่าววาจา อย่าได้ประมือกับผู้คน อย่าได้ห่างจากนางเกินสามก้าว แต่เรื่องทั้งสามประการ เราไม่ได้กระทำตามแม้สักประการเดียว"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"จำได้ก็ประเสริฐ วันนี้ท่านยังคงทำตามข้อตกลงทั้งสามประการ อย่าได้ลืมเลือนอีก"

โอ้วฮุยผงกศีรษะ เที้ยเล้งซู่จึงกล่าว

"ผู้อาวุโสแซ่เจี๊ยะ ท่านคงพกเฮาะเด้งอั้ง (หงอนกระเรียนแดง) และคงเชียะด้า (ดีนกยูง) ติดตัวกระมัง ? ยาสองชนิด ทั้งข่มและหนุนส่งตัวหนอนมรกตคุณไสยพิษ ท่านหากไม่เชื่อ โปรดดูตำราตกทอดของซือแป๊ผู้ล่วงลับก่อน"

พลางพลิกเปิดตำราคัดลอกเล่มนั้น ส่งถึงเบื้องหน้าเจี๊ยะบ้วนเที่ยง เจี๊ยะบ้วนเที่ยงเพ่งตามอง เห็นมีอักษรแถวหนึ่งเขียนว่า

หงอนกระเรียนแดง ดีนกยูงทั้งสองสิ่ง ผสมกับไข่ของตัวหนอนมรกตไร้สีไร้กลิ่น เพียงเห็นผลเนิ่นช้า

มันคิดดูต่อไป เที้ยเล้งซู่กลับปิดตำราลง

เจี๊ยะบ้วนเที่ยงครุ่นคิดขึ้น

"เท็กลื้อบ้อเที่ยงรอบรู้กว้างขวางจริง ๆ ครั้งนี้ต้องทดลองดู หากสมจริงดังว่า เทพบรรพเจ้าโอสถเล่มนี้ก็ไม่แปลกปลอมแล้ว"

มันค้นคว้าพิษมาชั่วชีวิต ยี่สิบปีมานี้ยิ่งคร่ำเคร่งศึกษาเพื่อเหนือกว่าซือเฮียยามนี้เห็นตำราคัดลอกคร่ำคร่าเล่มนี้ นับว่าล้ำค่ากว่าของวิเศษทั้งมวลในต่ำใต้

มันความจริงมีนิสัยชั่วร้ายอำมหิต กับม่อยังเก้งงักความจริงหลอกใช้กันและกัน ไม่มีน้ำใจของอาจารย์กับศิษย์ จากนั้นหวนนึกถึงหลังจากทดลองปลูกฝังตัวหนอนมรกตคุณไสยพิษที่ใจกลางฝ่ามือม่อยังเก้งงัก ภายหน้าหากมีโอกาสม่อยังเก้งงักเป็นต้องแว้งกัดแน่นอน ดังนั้นไม่สนใจว่าพิษสามชนิดผสมรวมกันจะคลี่คลายอย่างไร ดีดนิ้วชี้ข้างขวา ปรากฏหมอกสีแดงจาง ๆ ชนิดหนึ่งแผ่ซ่านเข้าใจกลางฝ่ามือม่อยังเก้งงัก จากนั้นดีดนิ้วกลางปรากฏหมอกสีเขียวจาง ๆ อีก

ชนิดหนึ่งซึมซาบเข้าใจกลางฝ่ามือม่อยังเก้งงัก

เที้ยเล้งซู่เห็นมันไม่จำเป็นต้องล้วงขวดยาจากอกเสื้อ เพียงดีดนิ้วเบา ๆ ก็สามารถแพร่พิษที่ต้องการออก ความรวดเร็วของฝีมือยังเหนือล้ำกว่าซือแป๋ผู้ล่วงลับและตนเอง อดเลื่อมใสมิได้ พอเพ่งมองร่างมัน ค่อยเข้าใจความนัย ที่แท้บนเข็มขัดรัดเอวของมันเย็บเป็นช่องเล็ก ๆ ไม่ต่ำกว่าเจ็ดแปดสิบช่อง แต่ละช่องบรรจุยาผง มันฝึกจนช่ำชอง พอยื่นมือออกก็ใช้เล็บเขี่ยยาผงที่ต้องการขึ้นมา ฝีมือดีดพุ่งผงพิษเช่นนี้ ฝ่ายตรงข้ามไหนเลยป้องกันหลบรอดได้ ?

ผงของหงอนกระเรียนแดงและดีนกยูงแผ่ซ่านเข้าสู่ใจกลางฝ่ามือม่อยังเก้งงักด้วยระดับความเร็วสุดแสน ม่อยังเก้งงักความจริงตัดสินใจแตกหักกับเจี๊ยะบ้วนเที่ยง ไม่ยอมให้พิษร้ายทั้งสองชนิดสัมผัสผิวกายอีก มิคาด เจี๊ยะบ้วนเที่ยงแพร่พิษรวดเร็วดุจสายฟ้า ม่อยังเก้งงักความคิดไม่ทันสิ้นสุด พิษสองชนิดก็สัมผัสใจกลางฝ่ามือแล้ว เห็นหมอกเบาบางหนึ่งแดงหนึ่งเขียว พอซึมซาบไปในผิวกาย ละอองสีเขียวที่ปรากฏอยู่บนใจกลางฝ่ามือตอนแรกพลันลบเลือนหายไปจริง ๆ ไม่แตกต่างจากผิวกายดั้งเดิมอีก

เจี๊ยะบ้วนเที่ยงโห่ร้องอย่างลิงโลดว่า

"ประเสริฐ"

ยื่นมือตะปบใส่เทพบรรพเจ้าโอสถในมือเที้ยเล้งซู่ เที้ยเล้งซู่กลับไม่ถดถอย เพียงยิ้มเล็กน้อย นิ้วทั้งห้าของเจี๊ยะบ้วนเที่ยงพอกระทบกับปกตำรา พลันฉุกคิดขึ้น

"เอียเท้านี้เป็นศิษย์คนสุดท้ายของเท็กลื้อนั้น บนตำราไหนเลยไม่มีลวดลายได้ ?"

พอได้คิด รีบหดมือกลับมา ลอบตำหนิตนเองในใจ

"เล่าเจี๊ยะเอยเล่าเจี๊ยะ เจ้าหากกล้าดูแคลนเอียเท้าน้อยนี้ ต่อให้มีอีกสิบชีวิตก็ต้องจบสิ้นในเงื้อมมือนาง"

ม่อยังเก้งงักรู้สึกใจกลางฝ่ามือบัดเดี๋ยวชาบัดเดี๋ยวคัน อาการคันชาลุกลามถึงหัวใจ คล้ายปรากฏหมื่นมดกัดกร่อนหัวใจ ต้องร้องเสียงสั่นสะท้าน

"เซี่ยวซือม่วย รีบมอบยาขจัดแก่เรา"

เที้ยเล้งซู่อุทานดังเอ๊ะ กล่าวว่า

"ตั่วซือกอ ท่านไฉนลืมคำสั่งของซือแป๋ผู้ล่วงลับ คนของสำนักเราไม่อาจ

ปล่อยคุณไสย ทั้งมียาต้องห้ามเก้าชนิดห้ามไม่ให้ใช้ออก"

ม่อยังเก้งงักพอฟัง ถึงกับกลางหลังเย็นวะวาบ กล่าวว่า

"หงอนกระเรียนแดง ดี...ดีนกยูงจัดอยู่ในเก้ายาต้องห้าม ท่าน...ท่านไฉนใช้ต่อเรา ? นี่มิใช่ฝืนคำสั่งของซือแป๋ผู้ล่วงลับหรือ ?"

เที้ยเล้งซู่กล่าวเสียงเย็นชา

"ตั่วซือกอกลับยังจำซือแป๋ผู้ล่วงลับได้ กลับไม่ลืมคำสอนของซือแป๋ผู้ล่วงลับ นับเป็นที่เหนือความคาดหมายผู้น้องจริง ๆ ตัวหนอนมรกตคุณไสยพิษเป็นข้าพเจ้าแพร่ต่อท่านหรือ ? หงอนกระเรียนแดงและดีนกยูงเป็นข้าพเจ้าแพร่ต่อท่านหรือ ? ซือแป๋ผู้ล่วงลับสั่งไว้ ต่อให้อยู่ในห้วงคับขันเป็นตาย ก็ห้ามไม่ให้ใช้พิษต้องห้าม นี่เป็นข้อห้ามข้อแรกของสำนักเรา ผู้อาวุโสแซ่เจี๊ยะ ตั่วซือกอและซาซือเจ้ล้วนออกจากสำนักเรา ย่อมไม่จำเป็นต้องเคารพกฎข้อห้าม ผู้น้องยังไม่กล้าลืมเลือน"

ม่อยังเก้งงักยื่นมือขวาบีบเค้นชีพจรข้อมือซ้ายสกัดไม่ให้พิษลามขึ้นมา เหงื่อยะเยียบโทรมหน้า ไม่สามารถกล่าววาจาได้ ซิเชียบพลิกมือวูบ ใช้มีดสั้นกรีดใจกลางฝ่ามือซ้ายของม่อยังเก้งงักเป็นรูปกากบาท หวังถ่ายพิษออกมาพร้อมกับโลหิตที่หลั่งไหล แม้ทราบว่าวิธีนี้รักษาไม่เป็นผล แต่ก็สามารถทอนพิษลงบ้าง ทางหนึ่งกล่าวว่า

"เซี่ยวซือม่วย ตำราตกทอดของซือแป๋เขียนว่าอย่างไร ท่านผู้เฒ่าเมื่อตกทอดวิธีใช้พิษสามชนิดรวมกัน ย่อมมีวิธีเยียวยารักษา"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ซือแป๋ที่ซาซือเจ้กล่าวหมายถึงท่านใด ? เป็นซือแป๋ของผู้น้องบ้อเที่ยงได้ซือ หรือซือแป๋ของพวกท่านสองสามีภรรยาผู้อาวุโสแซ่เจี๊ยะ ?"

ซิเชียบได้ยินนางกล่าวประชดเหน็บแนม ถึงกับแผดด่าในใจ แต่ชีวิตของสามีร่อแร่คับขัน ยามนี้มีข้อขอร้องต่อนาง ได้แต่ยอมอ่อนข้อ กล่าวว่า

"เราสองสามีภรรยาสมควรตาย ยังหวังเซี่ยวซือม่วยเห็นแก่น้ำใจของศิษย์ร่วมสำนักที่แล้วมา เห็นแก่หน้าซือแป๋ผู้ล่วงลับบ้อเที่ยงได้ซือ ช่วยชีวิตมันสักครา"

เที้ยเล้งซู่พลิกเปิดเทพบรรพเจ้าโอสถ ชี้ไปยังอักษรหลายแถว กล่าวว่า

"ซือเจ้โปรดดู เรื่องนี้ไม่อาจตำหนิข้าพเจ้าได้"

ซิเซียบมองตามนิ้วมือของนาง เห็นบนตำราเขียนไว้ว่า

ตัวหนอนมรกตคุณไสยพิษใช้รวมกับหงอนกระเรียนแดง ดีนกยูง พิษร้าย จู่โจมหัวใจ ไม่มีปัญญารักษา พึงสังวรให้มากไว้

ซิเซียบเดือดดาลเป็นการใหญ่ เหลียวหน้าไปยังเจี๊ยะบ้วนเที่ยง กล่าวว่า

"ซือแป๋ ตำรานี้เขียนว่าพิษสามชนิดนี้ใช้รวมกัน ไม่มีตัวยารักษา ท่านไฉนใช้กับเก้งงัก ?"

ปากแม้เรียก "ซือแป๋" แต่น้ำคำและท่าทีล้วนกราดเกรี้ยว

ข้อความบนเทพบรรพเจ้าโอสถเหล่านี้ เจี๊ยะบ้วนเที่ยงไม่เห็นจริง ๆ แต่ซิเซียบคาดคั้นถามเช่นนี้ มันไหนเลยยอมรับว่าไม่ทราบได้ เพียงกล่าวว่า

"นำตำราให้เราดู ว่าความนี้มีเลศนัยใด ?"

ซิเซียบเดือดดาลถึงขีดสุด ทราบว่าหากยังลังเล ชีวิตของสามีไม่อาจรักษาไว้ พลันดวัดมีดสั้นฟันแขนม่อยังเก้งงักขาดสะบั้นเสมอไหล่

ควรทราบว่าพิษทั้งสามชนิดร้ายแรงยิ่ง แม้ซ่านซึมเข้าทางใจกลางฝ่ามือ แต่ยามนี้พิษลามขึ้นไป เพียงตัดฝ่ามือไม่มีประโยชน์ ดีที่พิษสามชนิดใช้รวมกัน กำเริบเนิ่นช้ากว่าบ้าง พร้อมกันนั้นใจกลางฝ่ามือมันไม่มีปากแผล พิษไม่ได้แผ่ซ่านเข้าทางเส้นเลือด เมื่อตัดแขนข้างหนึ่งสามารถรักษาชีวิตไว้ชั่วคราว

ซิเซียบเป็นศิษย์ของบ้อเที่ยงได้ซือ ก็มีความสามารถในการห้ามโลหิตรักษาบาดเจ็บ ชั่วขณะก็พันบาดแผลให้กับม่อยังเก้งงักเสร็จสิ้น ฝีมือรวบรัดหมดจดนัก

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ตั๋วซือกอ ซาซือเจ้ ไม่ใช่ข้าพเจ้ามีเจตนาทำร้ายท่าน ท่านทั้งสองทรยศสำนักอาจารย์ กราบศัตรูของซือแป๋เป็นอาจารย์ ความจริงมีโทษประหารอยู่แล้ว บวกกับทำร้ายยี่ซือกอสองพ่อลูก นับว่าคนเทพล้วนคลั่งแค้น ตอนนี้สำนักเรามีแต่ผู้น้องคนเดียว ผู้น้องหากไม่ดำเนินการลงโทษ หรือจะปล่อยให้ชื่อเสียงของซือแป๋ย่อยยับในน้ำมือของศัตรูและศิษย์ ? ยี่ซือกอสองพ่อลูกตายอย่างอนาถ ผู้น้องหากไม่ผดุงความยุติธรรม หรือจะปล่อยให้มันทั้งสองดับแค้นใจในปรภพ ?"

นางร่างกายซูบผอม อายุยังเยาว์ แต่คำพูดเหล่านี้กลับเคร่งเครียดจริงจัง

เป็นที่น่ายำเกรง โอ้วฮุยลอบผงกศีรษะ ครุ่นคิดขึ้น

"คนทั้งสองนี้ต่ำช้าอำมหิต สมควรฆ่าแต่แรกแล้ว"

ได้ยินเที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ตั๋วซือกอแม้ตัดแขนข้างหนึ่ง แต่พิษจู่โจมหัวใจแล้ว ภายในหนึ่งเดือนยังต้องตาย ท่านทั้งสองทรยศต่อสำนักเรา ถูกผู้อื่นทำร้ายด้วยอำมหิต ความจริงไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับผู้น้อง แต่เห็นแก่ซือแป๋ผู้ล่วงลับ ที่นี้มีแซแซเจ่าฮ่วยตัง (ยาเม็ดสร้างปาฏิหาริย์) สามเม็ด เป็นซือแป๋ใช้เวลาหลายปีปรุงขึ้น ผู้น้องจะมอบให้แทนอาจารย์ ยาเม็ดหนึ่งสามารถยืดชีวิตซือเฮียสามปี ซือเฮียหลังจากรับประทาน ขอให้รำลึกถึงพระคุณของซือแป๋ผู้ล่วงลับ ทั้งกุมหัวใจถามตนเองที่แท้ซือแป๋ดั้งเดิมของท่านดีต่อท่าน หรือซือแป๋คนใหม่ดีต่อท่าน ?"

พลางล้วงยาเม็ดสีแดงจากอกเสื้อสามเม็ด วางไว้บนฝ่ามือ ซิเชียบขณะจะยื่นมือรับ เจี๊ยะบ้วนเที่ยงแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"เมื่อฟันแขนขาดแล้ว ยังกลัวพิษจู่โจมหัวใจอันใด ? ยาเม็ดซี้ซี้เซาะเมี่ยตัง (ยาเม็ดมรณะทวงชีวิต) สามเม็ดนี้พอรับประทานลงท้อง พิษจึงจู่โจมหัวใจ"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"สองท่านหากเชื่อคำพูดของซือแป๋คนใหม่ ก็ไม่ต้องรับประทานยาเม็ดสามเม็ดนี้แล้ว"

กล่าวจบ คิดชุกเก็บยาเม็ดไว้ในอกเสื้อ ม่อยังเก้งงักรีบกล่าวว่า

"ไม่ เซี่ยวซือม่วย โปรดมอบแก่เรา"

ซิเชียบกล่าวว่า

"ขอบคุณเซี่ยวซือม่วย นับแต่นี้เราทั้งสองจะกลับตัวประพฤติเป็นคนดีใหม่"

เดินก้มศีรษะถึงเบื้องหน้าเที้ยเล้งซู่ หยิบยาเม็ดทั้งสามเม็ดไป พลันส่ายร่างโงนเงน ตวาดว่า

"เจี๊ยะบ้วนเที่ยง ท่านอำมหิตนัก..."

ไม่ทันกล่าวจบ ก็ล้มฟุบลงกับพื้น

เที้ยเล้งซู่และโอ้วฮุยล้วนใจหายวาบ ไม่เห็นเจี๊ยะบ้วนเที่ยงมีความเคลื่อนไหวใด ไฉนลงมือด้วยอำมหิต ?

เที้ยเล้งซู่ก้มเอวลง พลิกร่างของซิเชียบ ดูว่านางถูกทำร้ายอย่างไร มี

ทางรักษาหรือไม่ เพิ่งพลิกร่างของนาง พลันรู้สึกข้อมือขวาดึงวูบ ถูกซิเซียบตะปบคว้าไว้!

เที้ยเล้งซู่ทราบว่าผิดท่า คิดฟาดมือซ้ายลงยังศีรษะนาง แต่ชีพจรข้อมือขวาถูกคร่ากุม ตลอดทั้งร่างชาด้าน กลับไม่อาจขยับเคลื่อนไหวได้

ซิเซียบมือขวาถือมีดสั้น ปลายมีดจ่อกับหัวใจเที้ยเล้งซู่ ตวาดว่า

"ทิ้งเทพบรรพเจ้าโอสถ"

เที้ยเล้งซู่บังเกิดเมตตาจิตชั่ววูบ กลับถูกสยบไว้ ได้แต่เหวี่ยงเทพบรรพเจ้าโอสถทิ้งลงบนพื้น

โอ้วฮุยคิดสะอึกเข้าช่วยเหลือ แต่เห็นปลายมีดจ่อกับขั้วหัวใจเที้ยเล้งซู่ ขอเพียงเสือกส่งเบา ๆ จะปลิดชีวิตนางในบัดดล แม้ร้อนรุ่มใจกลับไม่กล้าลงมือ

ซิเซียบคร่ากุมข้อมือเที้ยเล้งซู่แนบแน่น กล่าวว่า

"ซือแป๋ ศิษย์ช่วยเหลือท่านช่วงชิงเทพบรรพเจ้าโอสถ ขอให้ท่านปลูกพิษตัวหนอนมรกตคุณไสยพิษ หงอนกระเรียนแดง ดีนกยูงทั้งสามชนิดลงบนใจกลางฝ่ามือนางแพศยาน้อยนี้ ดูว่านางสามารถช่วยชีวิตตนเองหรือไม่ ?"

เจี๊ยะบ้วนเที่ยงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ศิษย์อันประเสริฐ วิธีนี้ยอดเยี่ยมจริง ๆ"

ล้วงกล่องทองคำออกมา ใช้ช้อนทองคำเขี่ยตัวหนอนมรกตคุณไสยพิษ และใช้เล็บนิ้วเขี่ยผงพิษของหงอนกระเรียนแดงกับดีนกยูง คิดโรยลงยังใจกลางฝ่ามือเที้ยเล้งซู่

ม่อยังเก้งงักหลังจากรับบาดเจ็บสาหัส แม้ส่ายร่างโงนเงนล้มลง แต่ทราบว่านี่เป็นโอกาสวูบเดียว ขอเพียงเที้ยเล้งซู่ถูกปลูกพิษสามชนิดบนใจกลางฝ่ามือ นางหากมียาขจัด ต้องล้วงออกมารักษาตนเอง มันก็สามารถช่วงชิงมา ต่อให้ไม่มียาขจัดรักษา ก็จะให้นางตกตายตามกัน ดังนั้นกัดฟันด้านอยู่เบื้องหน้าโอ้วฮุย ป้องกันโอ้วฮุยขัดขวางการปลูกพิษของเจี๊ยะบ้วนเที่ยง

โอ้วฮุยขณะอับจนหนทาง พลันเห็นม่อยังเก้งงักสะอึกถึงเบื้องหน้าตนเอง พลันต่อยหมัดซ้ายออก กระแทกใส่ใบหน้ามัน ม่อยังเก้งงักยกมือขวาปิดป้อง โอ้วฮุยยามนี้ร้อนรุ่มเสี่ยงชีวิต ไหนเลยอนุญาตมันมีโอกาสตอบโต้ หมัดซ้ายยังไม่ถึงเป้าหมาย มือขวาก็ผลักดันออก ใส่ทรวงอกมันโดยปราศจากสุ้มเสียง

ผิดปรกติ

ฝ่ามือแม้ไร้สุ้มเสียง แต่พลังหนักหน่วงยิ่ง ผลักกระแทกม่อยังเก้งงักลอยเข้าหาซิเชียบ พุ่งชนซิเชียบล้มลง แต่มือซ้ายยังคร่ากุมข้อมือเที้ยเล้งซู่ไม่ผ่อนคลาย

โอ้วฮุยกระโดดปราดไปเบื้องหน้า เตะใส่หลังค่อมของซิเชียบอย่างหนักหน่วง ซิเชียบเจ็บปวดสุดทนทาน ได้แต่คลายมือปลดปล่อยเที้ยเล้งซู่ ท่วงท่าเหล่านี้รวดเร็วดุจประกายไฟ เกิดขึ้นในชั่วพริบตา ซิเชียบเพิ่งปล่อยมือ กรงเล็บของเจี๋ยะบ้วนเทียงก็ตะกุยมาถึงแล้ว

โอ้วฮุยกริ่งเกรงยาพิษในมือมันกระทบถูกร่างเที้ยเล้งซู่ รีบปาดมือขวาผลักใส่หัวไหล่มัน เจี๋ยะบ้วนเทียงพลิกแพลงจากฝ่ามือเป็นคว้าจับ ตะปบใส่มือขวาโอ้วฮุย เที้ยเล้งซู่ร้องว่า

"รีบถอย"

โอ้วฮุยหากใช้วิธีเกาเด็กจิกุกฮวบ (เก้าดดเดี้ยวหักกระดูก) สามารถบิดนิ้วทั้งห้าของมันหักไป แต่นิ้วมือคนผู้นี้มีพิษร้ายแรง ไหนเลยกระทบถูกได้ ? รีบพุ่งถอยไปด้านหลัง

เจี๋ยะบ้วนเทียงตะกุยพลาดผิด พลันเหวี่ยงช้อนทองคำออก จากนั้นดีดนิ้วดิดต่อกัน ผงพิษทั้งสามชนิดกลับกลายเป็นหมอกควัน พ่นใส่หลังมือโอ้วฮุย โอ้วฮุยไม่ทราบว่าตนเองถูกพิษแล้ว แต่หวนนึกถึงคนทั้งสามกลอกกลิ้งชั่วร้าย ดกลงใจฆ่าทิ้ง สะบัดดาบฟันออก ประกายสีขาววูบวาบวาววับ ล้วนเป็นกระบวนท่ารุกจู่โจม

เจี๋ยะบ้วนเทียงไม่ทันยกกั้นหยั่นปิดป้อง รู้สึกมือซ้ายเย็นวะวาบ นิ้วสามนิ้วถูกฟันขาดสะบั้น มันทั้งแตกตื่นทั้งพรั่นพรึง ดีดมือขวาซัดหมอกควันออกกลุ่มหนึ่ง เที้ยเล้งซู่อุทานว่า

"ตั่วกอ รีบถอย"

โอ้วฮุยด้านอยู่เบื้องหน้าเที้ยเล้งซู่ ไม่กล้ารุกจู่โจม เห็นเจี๋ยะบ้วนเทียงม่อยังเก้งงัก ซิเชียบพากันหลบหนีออกนอกศาลเจ้าไป

เที้ยเล้งซู่กุมมือโอ้วฮุย หัวใจปวดแปลบปานถูกมีดกรีด ตนเองแม้รอดจากเภทภัย แต่โอ้วฮุยเพื่อช่วยเหลือตนเอง บนหลังมือถูกพิษของตัวหนอน

มรกตคุณ์ไสยพิษ หงอนกระเรียนแดง ดีนกยูงสามชนิด ในเทพบรรพเจ้าโอสถ เขียนอย่างชัดแจ้ง พิษร้ายจู่โจมหัวใจ ไม่มียารักษาได้

หรือนางจะฟันมือขวาโอ้วฮุย ให้มันรับประทานยาเม็ดสร้างปาฏิหาริย์ยืดชีวิตเก้าปี ? พิษสามชนิดเมื่อเข้าสู่ร่าง ใช้ยาเม็ดสร้างปาฏิหาริย์ยืดชีวิตเก้าปี หลังจากนั้นต่อให้รับประทานยาเม็ดสร้างปาฏิหาริย์อีกก็ไร้ผลแล้ว

โอ้วฮุยเป็นญาติเพียงหนึ่งเดียวของตนเองในโลกนี้ หลังจากอยู่ร่วมกับมันในจิตใจของนาง ยึดถือทุกประการของโอ้วฮุยสำคัญกว่าตนเอง หรือคนดีเช่นนี้มีชีวิตอีกเพียงเก้าปี ?

เที้ยเล้งซู่ไม่ขบคิดมากความ พอนึกแล้วตกลงใจ ล้วงยาเม็ดสีขาวเม็ดหนึ่งส่งเข้าปากโอ้วฮุย กล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"รีบกลืนลงไป"

โอ้วฮุยปฏิบัติตาม กลืนยาเม็ดลงไป ระงับจิตใจเล็กน้อย หวนนึกถึงฉากคับขันอันตรายเมื่อครู่ ยังมีความหวาดหวั่นหลงเหลือ กล่าวว่า

"หวาดเสียว หวาดเสียวนัก"

เห็นเทพบรรพเจ้าโอสถทิ้งอยู่บนพื้น ลมชิวเทียนหอบหนึ่งโชยพัดผ่าน พัดหน้ากระดาษพลิกขึ้นไม่หยุดยั้ง จึงกล่าว

"น่าเสียดายที่ไม่ได้ฆ่าโจรทั้งสามนั้น ดีที่พวกมันไม่ได้ชิงตำราของท่านไป ยี่ม่วย หากแม้นบนหลังมือท่านถูกพิษสามชนิดจะทำอย่างไร ?"

เที้ยเล้งซู่ใจแหลกลาญสลาย คิดเปล่งเสียงร่ำไห้ แต่ร่ำไห้ไม่ออก โอ้วฮุยเห็นนางหน้าเผือดขาว จึงกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ยี่ม่วย ท่านเหน็ดเหนื่อยแล้ว พักผ่อนสักครู่เถอะ"

เที้ยเล้งซู่พอฟังถ้อยคำปลอบโยนอย่างนุ่มนวลของมัน ยิ่งเศร้าเสียใจอย่างบอกไม่ถูก กล่าวเสียงสั่นเครือ

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า..."

โอ้วฮุยพลันรู้สึกหลังมือขวาคันชาเล็กน้อย ขณะจะยกมือซ้ายเกา เที้ยเล้งซู่พลันคว้าข้อมือซ้ายมันไว้ กล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"อย่าได้เคลื่อนไหว"

โอ้วฮุยรู้สึกฝ่ามือนางเย็นเฉียบ ต้องกล่าวอย่างสงสัยใจ

"เป็นไรหรือ ?"

พลันรู้สึกเบื้องหน้าสายตามืดทะมึน หงายร่างล้มลงดังโครม

โอ้วฮุยพอล้มลงก็ไม่สามารถขยับเคลื่อนไหวอีก แต่ยังมีสติสัมปชัญญะแจ่มใส รู้สึกหลังมือขวาบัดเดี๋ยวซาบัดเดี๋ยวคัน ยิ่งมายิ่งรุนแรง ต้องถามโพล่งว่า

"ข้าพเจ้าก็ถูกพิษร้ายทั้งสามชนิดนั้นหรือ ?"

น้ำตาเทียเล้งซู่คล้ายไข่มุกหลุดจากสาย ไหลหลั่งลงอาบแก้ม หยาดหยดลงบนเสื้อผ้าโอ้วฮุย ผงกศีรษะช้า ๆ โอ้วฮุยพอเห็นเช่นนั้น อดใจหายวาบมิได้ ครุ่นคิดขึ้น

"นางเศร้าเสียใจปานนี้ พิษที่แทรกซึมทำร้ายเรา คงไม่มีปัญญารักษาแล้ว"

พริบตานั้น นึกถึงความหลังมากหลาย เช่น สาบานเป็นพี่น้องกับเตี่ยปั๋วซัวที่ป้อมตระกูลเซียง โศกนาฏกรรมในศาลเจ้าปักตี่เบี่ยเมืองฮุดซัว รู้จักกับอ้วงจื่อบนเส้นทางเซียวเซียง พบพานเทียเล้งซู่ที่ริมทะเลสาบท่งเท้งโอ้ว ตลอดจนการชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดิน ผู้กล้าสมาคมบุปผาแดง เจี๊ยะบ้วนเทียง...ทุกประการล้วนผ่านไปแล้ว ผ่านไปแล้ว...

โอ้วฮุยรู้สึกตลอดทั้งร่างแข็งทื่อทีละน้อย นิ้วมือและนิ้วเท้าเย็นเฉียบ จึงกล่าว

"ยี่ม่วย เป็นตายแล้วแต่ลิขิต ท่านไม่จำเป็นต้องลำบากใจ น่าเสียดายที่ท่านกำพร้าเดียวดาย ผู้เป็นตั๋วกอไม่สามารถดูแลท่านอีก พุทธหน้าทองเมี้ยวนั้งหงส์แม้เป็นศัตรูทำร้ายบิดา แต่มันเปิดเผยห้าวหาญ นับเป็นลูกผู้ชายอันเข้มแข็ง ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าหลังจากตายแล้ว ท่านไปขอพึ่งพิงมันเถอะ ไม่เช่นนั้น..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ลิ้นพองโตคับปาก สุ้มเสียงเลอะเลือนไม่ชัดเจน ในที่สุดพูดไม่ออกอีก

เทียเล้งซู่คุกเข่าลงที่ข้างกายมัน กล่าวเบา ๆ

"ตั๋วกอ ท่านไม่ต้องกลัว ท่านแม้ถูกพิษร้ายสามชนิด แต่ข้าพเจ้ามีหนทางรักษา ท่านที่ไม่สามารถเคลื่อนไหว ไม่สามารถกล่าววาจา เนื่องเพราะรับประทานยาชาเม็ดนั้นลงไป"

โอ้วฮุยพอฟังยินดียิ่ง ดวงตาเป็นประกายในบัดดล เทียเล้งซู่ล้วงเข็มทองเล่มหนึ่ง แทงใส่เส้นเลือดบนหลังมือขวาโอ้วฮุย ทาบริมฝีปากลงไป ออกกำลังดูดโดยแรง โอ้วฮุยใจหายวาบครุ่นคิดขึ้น

"โลหิตพิษเข้าปากท่าน ท่านไยมิใช่พลอยถูกพิษด้วย ?"

แต่อาการเย็นเยือกที่แขนขาค่อย ๆ ลามขึ้นมา ตลอดทั้งร่างไม่เป็นตัวของตัวเอง ไหนเลยดิ้นรนได้ ?

เที้ยเล้งซู่ดูดเลือดพิษคำหนึ่ง ก็บ้วนลงกับพื้น หากเป็นพิษธรรมดา นางสามารถใช้เข้มทองในกลวงดูดพิษออกมา ดุจเดียวกับที่รักษาดวงตาเมี้ยวนั้งหงส์ แต่พิษร้ายของตัวหนอนมรกตคุณไสยพิษ หงอนกระเรียนแดง ดีนกยูงพอเข้าสู่ร่าง วิธีนี้ไหนเลยประสบผลได้ ? นางดูดดิดต่อกันสี่สิบกว่าคำ เห็นโลหิตที่ดูดออกมาเป็นสีแดงสดแล้ว ค่อยวางใจลง ระบายลมจากปากยาว ๆ กล่าวเสียงนุ่มนวล

"ตั๋วกอ เราท่านล้วนน่าเวทนา ในใจท่านชมชอบอ้วงโกวเนี้ย มิคาดนางกลับเป็นแม่ชี... ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็..."

นางทรงกายขึ้นช้า ๆ มองดูโอ้วฮุยด้วยความรักสุดซึ้ง ล้วงยาผงสองชนิดจากในย่ามยา พอกลงบนหลังมือมัน และล้วงยาเม็ดสีเหลืองอีกเม็ดหนึ่งยัดเข้าปากมัน กล่าวเบา ๆ

"ซือแป๋ข้าพเจ้าบอกว่า ผู้ที่ถูกพิษร้ายทั้งสามชนิดนี้ไม่มียารักษาได้ เนื่องเพราะท่านผู้เฒ่าเข้าใจว่า ในโลกไม่มีนายแพทย์ที่ยินยอมสละชีวิตตนเองช่วยเหลือคนไข้ ตั๋วกอ ท่านผู้เฒ่าไม่ทราบว่าข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าจะปฏิบัติต่อท่านเช่นนี้..."

โอ้วฮุยคิดอ้าปากร่ำร้องว่า

"ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ท่านทำเช่นนี้ ไม่ต้องการให้ท่านทำเช่นนี้"

แต่นอกจากในดวงตาทอแววคัดค้าน ไม่มีปัญญาแสดงออกจริง ๆ

เที้ยเล้งซู่แก้ห่อผ้า หยิบหงส์มรกตที่อี้แซ่กำนัลแก่นางตัวนั้นออกมา มองดูอย่างหดหู่ชั่วขณะ ใช้ผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่งห่อไว้ ซุกไว้ในอกเสื้อโอ้วฮุย จากนั้นล้วงเทียนไขเล่มหนึ่ง ปักลงบนเชิงเทียนหน้ารูปปั้นเทพเจ้า แล้วล้วงเทียนไขเล็กเรียวกว่าอีกเล่มหนึ่ง หักทิ้งครึ่งหนึ่ง กวัดแกว่งชุดไฟจุดขึ้น วางอยู่บนลานแจ้งดึกหลัง ปล่อยให้เทียนไขเผาไหม้ครู่หนึ่ง ค่อยหยิบมาวางอยู่ข้างเชิงเทียน ใช้เทียนไขใหม่เล่มหนึ่งปักลงบนเชิงเทียน

โอ้วฮุยมองดูนางจัดการเช่นนี้ ไม่ทราบมีเจตนาใด ได้ยินเที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ตั๋วกอ ข้าพเจ้ามีเรื่องหนึ่ง ความจริงไม่คิดบอกต่อท่าน เพื่อไม่ให้ท่านเศร้าเสียใจ ตอนนี้พวกเราจะแยกจากกันแล้ว มิอาจไม่บอก ในการชุมนุม

เจ้าสำนักทั้งแผ่นดิน ท่านสังเกตออกหรือไม่ว่า ซือเจ็กที่อำมหิตของข้าพเจ้ากับฉั้งกุยลังรู้จักกันอยู่ก่อน ฉั้งกุยลังใช้หญ้าลำไส้ขาดทำร้ายเมี้ยวได้เฮียบตาบอด ต้องเป็นเจี๊ยะบ้วนเที่ยงมอบให้ ครั้งกระโน้นบิดามารดาท่านที่ถูกพิษ เป็นเหตุให้สู้แพ้เมี้ยวได้เฮียบ น่ากลัวเป็นพิษของเจี๊ยะบ้วนเที่ยงด้วย"

โอ้วฮุยใจสั่นสะท้าน คิดส่งเสียงร้องว่า

"ใช่แล้ว"

เที้ยเล้งซู่กล่าวว่า

"ตอนที่บิดามารดาท่านเสียชีวิต ข้าพเจ้ายังไม่ได้ถือกำเนิด ซือเฮียซือเจ้ของข้าพเจ้ายังเยาว์วัย ไม่ได้กราบอาจารย์เรียนฝีมือ ตอนนั้นที่จัดเจนในการใช้พิษ มีแต่ซือแป๋ผู้ล่วงลับและเจี๊ยะบ้วนเที่ยง เมี้ยวได้เฮียบเคยระแวงสงสัยว่าเป็นซือแป๋ข้าพเจ้ามอบยาพิษให้ ดังนั้นเกิดการทุ่มเถียงแตกหักกับซือแป๋ข้าพเจ้า ซือแป๋ข้าพเจ้าเมื่อบอกว่าไม่ใช่ก็ไม่ใช่ ข้าพเจ้าแม้สงสัยซือเจ็กผู้นี้แต่ไม่มีหลักฐานความจริงตั้งใจค่อย ๆ สืบเสาะ หากแม้นเป็นมัน ค่อยหาทางล้างแค้นให้กับท่าน วันนี้เมื่อเกิดเรื่องเช่นนี้ ไม่ว่าอย่างไรต้องฆ่ามัน..."

เอ่ยถึงตอนนี้ พิษภายในกายกำเริบ ส่ายร่างโงนเงนหลายครา ล้มที่ข้างกายโอ้วฮุย

โอ้วฮุยเห็นนางหลับตาลงช้า ๆ มุมปากปรากฏโลหิตสายหนึ่งไหลซึมออกมา คล้ายถูกมีดสั้นกรีดเชือดเฉือนหัวใจ อ้าปากร้องว่า

"ยี่ม่วย ยี่ม่วย"

แต่มันคล้ายฝันร้าย ไม่ว่าตะโกนก้องอย่างไรไม่อาจเปล่งเสียงออกได้ ในใจแม้ทราบกระจ่าง แต่กระทั่งนิ้วก้อยก็ไม่สามารถกระดิกได้ ดังนั้นนอนเดียงบ่าเดียงไหล่กับซากศพของเที้ยเล้งซู่ ตั้งแต่ยามเช้าถึงหลังเที่ยง ตั้งแต่หลังเที่ยงถึงยามพลบค่ำ

ควรทราบว่า พิษของตัวหนอนมรกตคุณไสยพิษ หงอนกระเรียนแดงดีนกยูงทั้งสามชนิดร้ายกาจเพียงไหน เที้ยเล้งซู่แม้ดูดเลือดพิษให้กับมัน แต่พิษก็แทรกซึมเข้าสู่ร่าง กล้ามเนื้อตลอดทั้งร่างแข็งทื่อ ภายในหนึ่งวันหนึ่งคืนไม่อาจขยับเคลื่อนไหว ความคับแค้นในหลายชั่วยามนี้ สุดที่ผู้อื่นจะคาดคิดคำนวณได้

เห็นท้องฟ้าค่อย ๆ มืดค่ำลง ร่างโอ้วฮุยไม่สามารถขยับเคลื่อนไหว เพียง

ทราบว่าเที้ยเล้งซู่นอนอยู่ข้างกาย แต่คิดเหลียวมองนางสักแวบหนึ่งก็ทำไม่ได้

ผ่านไปอีกสองชั่วยาม ได้ยินในดงไม้ที่ห่างไปบังเกิดเสียงนกราตรีร่ำร้องทันใด บังเกิดเสียงฝีเท้าอย่างแผ่วเบาของคนหลายคนมาถึงหน้าศาลเจ้า ได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวเบา ๆ

"ชิเชียบ เจ้าเข้าไปดู"

กลับเป็นสุ้มเสียงของเจี๊ยะบ้วนเที่ยง

โอ้วฮุยลอบร้องในใจ

"จบสิ้นกัน เราไม่อาจขยับเคลื่อนไหว ได้แต่รอรับการเชือดเฉือน ยี่ม่วยเอยยี่ม่วย ท่านเพื่อช่วยชีวิตเรา ให้เรารับประทานยาชา แต่ฤทธิ์ยารุนแรงเกินไป ไม่ทราบเมื่อใดจึงสลาย ยามนี้ศัตรูวกกลับมา เรายังคงติดตามท่านลงสู่ปรภพ แม้ไม่อาลัยในชีวิต แต่ความแค้นครั้งนี้ยากที่จะชำระล้างได้แล้ว"

ซึ่งความจริง ฤทธิ์ของยาชาลดถอยแต่แรก มันที่กล้ามเนื้อแข็งทื่อราวซากศพ ล้วนเป็นผลสืบเนื่องจากพิษร้ายทั้งสามชนิด

ได้ยินชิเชียบถลันวูบเข้ามาอย่างแผ่วเบา. ซ่อนตัวอยู่หลังประตู ชะโงกศีรษะมองเข้ามา นางไม่กล้าจุดชุดไฟ ในความมืดมองไม่เห็นอะไร ทดลองเงี่ยหูฟัง กลับเงียบสงัดปราศจากสุ้มเสียง ดังนั้นล่าถอยออกจากประตูศาลเจ้า ถ่ายทอดบอกต่อเจี๊ยะบ้วนเที่ยง เจี๊ยะบ้วนเที่ยงผงกศีรษะ กล่าวว่า

"หลังมือเด็กน้อยนั้นถูกเราดีดพุ่งพิษร้ายสามชนิด ตอนนี้หากมิใช่ลงสู่ปรภพ ก็ถูกฟันแขนขาดข้างหนึ่ง หลงเหลือเอียเท้าน้อยคนเดียว มีอันใดน่าวิตก เพียงกลัวว่าปีศาจน้อยทั้งสองหลบหนีไปแต่แรกแล้ว"

ปากมันกล่าวเช่นนี้ ยังไม่กล้าชะล่าใจ ปลดกั้นหยั่นมาถือมั่น คุ้มครองป้องอก ค่อยเดินช้า ๆ ไปยังประตูศาลเจ้า

พอเหยียบย่างขึ้นโบสถ์ ในความมืดเห็นคนสองคนนอนอยู่กับพื้น ในความมืดมันไม่กล้าเดินเข้าใกล้ เก็บหินก้อนหนึ่งขว้างใส่ทั้งสอง ทั้งสองยังไม่ขยับเคลื่อนไหว จึงกวัดแกว่งชุดไฟส่องดู เห็นคนบนพื้นทั้งสองคือโอ้วฮุยและเที้ยเล้งซู่ ล้วนร่างแข็งทื่อ แสดงว่าเสียชีวิตไปนานแล้ว

เจี๊ยะบ้วนเที่ยงลิงโลดยินดียิ่ง ตรวจดูลมหายใจเที้ยเล้งซู่ พบว่าผิวหน้านางเย็นเฉียบ ปราศจากลมหายใจแล้ว พอยื่นมือแตะตรวจลมหายใจโอ้วฮุย โอ้วฮุย

พริ้มตาแนบแน่น กลั้นลมหายใจไว้

เจี๊ยะบ้วนเที่ยงมีนิสัยรอบคอบ รู้สึกผิวหน้าโอ้วฮุยอุ่นเล็กน้อยยังไม่ตายสนิท จึงล้วงเข็มทองเล่มหนึ่ง แทงใส่ใจกลางฝ่ามือเที้ยเล้งซู่และโอ้วฮุยคนละครั้ง หากแม้นพวกมันแสร้งตาย พอถูกแทงเช่นนี้ ฝ่ามือต้องสั่นสะท้านแน่นอน

แต่เที้ยเล้งซู่ตายแล้วจริง ๆ กล้ามเนื้อโอ้วฮุยยังแข็งทื่อ เข็มทองแม้แทงใส่ตำแหน่งที่มีความรู้สึกไวที่สุดบนใจกลางฝ่ามือ ยังไม่มีปฏิกิริยาใด

ม่อยังเก้งงักกล่าวอย่างเคียดแค้น

"เอียเท้านี้ดูดพิษบนหลังมือให้กับคนรัก มิคาดช่วยชีวิตคนรักไม่สำเร็จ ตนเองพลอยตกตายด้วย"

เจี๊ยะบ้วนเที่ยงร้อนรุ่มต้องการหาเทพบรรพเจ้าโอสถเล่มนั้น เห็นชุดไฟเผาไหม้ใกล้หมดสิ้น จึงจ่อไปยังเชิงเทียนคิดจุดเทียนไข เปลวไฟพอกระทบถูกไส้เทียน พลันฉุกคิดขึ้น

"เทียนไขนี้ไม่ได้จุดมาก่อน ไม่แน่นักว่ามีเลศนัยใด"

เห็นได้เชิงเทียนวางเทียนไขที่จุดแล้ว เหลืออยู่ครึ่งเล่ม ดังนั้นครุ่นคิดสืบต่อ

"เทียนไขครึ่งเล่มนี้จุดแล้ว คงไม่มีปัญหาใด"

ดังนั้นถอนเทียนไขที่ยังไม่ได้จุดบนเชิงเทียนลงมา เปลี่ยนเทียนไขครึ่งเล่มแทน จ่อชุดไฟจุดขึ้น เปลวเทียนสว่างวูบ คนทั้งสามล้วนแลเห็นภาพบรรพเจ้าโอสถที่ทิ้งอยู่บนพื้น พากันโห่ร้องด้วยความปีติโดยพร้อมเพรียง

เจี๊ยะบ้วนเที่ยงฉีกชายเสื้อแถบหนึ่งรองอยู่บนมือ ค่อยหยิบตำราคัดลอกเล่มนั้นขึ้น พลิกดูที่ข้างเปลวเทียน เห็นเขียนอักษรบรรจงละเอียดถี่ยิบ เขียนถึงหลักการแพทย์และตัวยาต่าง ๆ มันตรวจดูโดยคร่าว ๆ เห็นเป็นวิชาแพทย์รักษาโรคช่วยเหลือผู้บาดเจ็บเสียเก้าส่วน เมื่อถึงภาคยาพิษ เพียงอธิบายวิธีขจัดพิษสำหรับวิธีผสมพิษ ใช้พิษ ตลอดจนหลักการเพาะปลูกยาพิษ เพาะเลี้ยงหนอนพิษกลับกล่าวโดยคร่าว ๆ

ที่แท้บ้อเที่ยงได้ซือพอล่วงเข้าปัจฉิมวัย สำนึกเสียใจที่ในชีวิตใช้พิษมาก.กินไป ถูกยุทธจักรขนานฉายาเป็นเจ้าโอสถมือพิษ ดังนั้นตำราตกทอดที่มอบแก่ศิษย์จึงตั้งชื่อ*เทพบรรพเจ้าโอสถ* นับเป็นตำราแพทย์ช่วยเหลือชนชาวโลกเล่มหนึ่ง

เจี๊ยะบ้วนเที่ยง ม่อยังเก้งงัก ซิเชียบทั้งสาม ความจริงเข้าใจว่าเทพบรรพ

เจ้าโอสถเป็นตำราพิษอันลึกล้ำพิสดาร ครอบคลุมกว้างไกลไพศาล ยามนี้พบว่ากลับเป็นตำราแพทย์เล่มหนึ่ง มาตรว่าที่บันทึกเป็นวิชาแพทย์อันลึกล้ำ กลับไม่มีประโยชน์ต่อมัน สร้างความผิดหวังแก่เจี๊ยะบ้วนเทียงยิ่ง ขบคิดชั่วขณะ จึงกล่าวกับซิเชียบว่า

"เจ้าตรวจค้นร่างเอียเท้าตายนั้น ดูว่ามีตำราอื่นหรือไม่ นี่เพียงเป็นตำราแพทย์เล่มหนึ่ง ไม่มีประโยชน์ใด"

พลางโยนเทพบรรพเจ้าโอสถทิ้งอยู่บนแท่นบูชา

ซิเชียบตรวจค้นเสื้อผ้าและห่อสัมภาระของเทียเล้งซู่เทียวหนึ่ง กล่าวว่า

"ไม่มีแล้ว"

ม่อยังเก้งงักพลันนึกถึงเรื่องหนึ่ง กล่าวว่า

"ซือแป๋เรานิยมเขียนหนังสือซ่อนรอย ต้องใช้ตัวยาจึงปรากฏขึ้น หรือว่า..."

คำพูดพอกล่าว พลันสำนึกเสียใจขึ้นมา ครุ่นคิดขึ้น

"สมควรตาย สมควรตาย เราไยต้องบอกออกมา ให้มันเข้าใจว่าตำราเล่มนี้ไม่มีประโยชน์ เราเก็บกลับไปศึกษาโดยละเอียด ไยมิใช่มีประโยชน์ยิ่ง ?"

แต่เจี๊ยะบ้วนเทียงปราดเปรียวปานใด ฉุกคิดในบัดดล กล่าวว่า

"ใช่แล้ว"

พร้อมกับเก็บเทพบรรพเจ้าโอสถเล่มนั้นขึ้นมาอีกครา พอหันกายกลับเห็นม่อยังเก้งงักและซิเชียบงอเข่าลงทีละน้อย ร่างอ่อนระทวยลง ใบหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่เชิงยิ้ม ท่าทีลี้ลับพิกลยิ่ง

เจี๊ยะบ้วนเทียงใจหายวาบ ร้องว่า

"เป็นไรแล้ว ? ไฮ้ทั้งเจ็ดเกสร ไฮ้ทั้งเจ็ดเกสร หรือเอียเท้าที่ตายเพาะปลูกไฮ้ทั้งเจ็ดเกสรสำเร็จแล้ว ? เทียน...เทียนไขนี้..."

ห้วงสมองบังเกิดความคิดวูบขึ้นดุจสายฟ้า หวนนึกถึงเหตุการณ์ตอนที่เรียนวิชาฝีมือร่วมสำนักเดียวกับบ้อเทียงได้ซือขึ้นมา

มีอยู่คืนหนึ่ง ซือแป๋เอ่ยถึงสุดยอดของสัตว์พิษในโลก ท่านบอกว่าหงอนกระเรียนแดง ดีนกยูง น้ำแมงมุมหมึก ไขเนื้อเน่าเปื่อย เชื้อราสายรุ้ง ไข่ตัวหนอนมรกต น้ำลายงูแมวเซา ตะพาบฮวงบัก หน่อมันเผือกทั้งหลาย ล้วนไม่นับเป็นยอดพิษ ที่น่ากลัวที่สุดคือไฮ้ทั้งเจ็ดเกสร

พิษชนิดนี้ไร้สีไร้กลิ่น ไร้รูปไร้รอย ต่อให้เป็นคนละเอียดรอบคอบปานใด ก็ไม่อาจระวังป้องกัน ต้องถูกพิษโดยไม่รู้สึกตัว ใบหน้าผู้ตายจะประดับด้วยรอยยิ้มคล้ายสุขสงบยิ่ง ซือแป๋เคยนำเมล็ดพันธุ์ของไฮ้ทั้งเจ็ดเกสรมาจากโพ้นทะเล แต่ไม่ว่าใช้วิธีใดล้วนปลูกไม่ขึ้น

ค่ำคืนนั้นบ้อเที่ยงซือเฮียและตนเอง ต่างขอเมล็ดพันธุ์ไฮ้ทั้งเจ็ดเกสรจากซือแป๋คนละเก้าเม็ด ซือแป๋ยิ้มพลางกล่าวว่า "ดีที่ไฮ้ทั้งเจ็ดเกสรนี้ปลูกยากยิ่ง ไม่เช่นนั้นในโลกนี้ยังมีผู้ใดอยู่สุขสงบได้"

ดูจากสภาพของม่อยังเก้งงักและซิเซียบ แสดงว่าถูกพิษของไฮ้ทั้งเจ็ดเกสร ดังนั้นเจี๊ยะบ้วนเที่ยงกลั้นลมหายใจ ยกมืออุดจมูกปาก คิดตรวจดูว่าพิษมาจากที่ใด

พลันรู้สึกเบื้องหน้าสายตามืดทะมึน มองไม่เห็นอันใดอีก ตอนแรกยังเข้าใจเทียนไขดับไป แต่แล้วพบว่าตนเองตาบอดแล้ว !

เจี๊ยะบ้วนเที่ยงทราบว่า ตนเองก่อนเข้าศาลเจ้า ดีที่อมยาขจัดสรรพพิษไว้ในปากก่อน พิษของไฮ้ทั้งเจ็ดเกสรจึงไม่แทรกซึมเข้าอวัยวะภายในทันที แต่ดวงตายังทนทานไม่ได้ กลับบอดไปเอง

โอ้วฮุยได้รับการป้อนยาขจัดพิษของไฮ้ทั้งเจ็ดเกสรอยู่ก่อน สองตาไม่เป็นอันตราย เห็นเหตุการณ์ทั้งมวลอย่างชัดแจ้ง แลเห็นม่อยังเก้งงักและซิเซียบอ่อนระทวยล้มลงช้า ๆ เจี๊ยะบ้วนเที่ยงกลับยกมือตะกายใส่อากาศธาตุ ร้องว่า

"ไฮ้ทั้งเจ็ดเกสร ไฮ้ทั้งเจ็ดเกสร"

พลางโถมออกจากศาลเจ้า ได้ยินเสียงร้องหวนโหยของมันค่อย ๆ เคลื่อนห่างออกไป แม้ผ่านไปเนิ่นนาน ยังแว่วเสียงร้องของมันดังจากท้องทุ่งร้าง ร่ำร้องปานสัตว์ร้ายว่า

"ไฮ้ทั้งเจ็ดเกสร ไฮ้ทั้งเจ็ดเกสร !"

ข้างกายโอ้วฮุยนอนไว้ด้วยซากศพสามซาก หนึ่งเป็นม่วยจื้อร่วมสาบานเที้ยะเล้งซู่ สองคนเป็นซือเฮียซือเจ้ที่ทรยศต่อสำนักอาจารย์ เป็นคู่อริของยี่ม่วย

ในศาลเจ้าร้างจุดเทียนไขริบหรี่เล่มหนึ่ง สั่นไหวตามลม บัดเดี๋ยวมืดบัดเดี๋ยวสว่าง ร่างมันบังเกิดความเหน็บหนาวอย่างบอกไม่ถูก จิตใจเศร้าสลดสุดเปรียบปาน

ในที่สุด เทียนไขเผาไหม้ถึงที่สุด พลันสว่างวูบ เปลวไฟพวยพุ่ง เสียงดัง

เบา ๆ คราหนึ่ง ในศาลเจ้าร้างมืดมิดสนิท

โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"ยี่ม่วยเราเฉกเช่นเทียนไขนี้ เผาไหม้ถึงที่สุด ไม่สามารถเปล่งแสงสว่างอีก นางคำนวณทุกประการได้ คาดว่าเจี๊ยะบ้วนเทียงและพวกต้องย้อนกลับมา คาดว่ามันระมัดระวังตัวไม่กล้าจุดเทียนไขใหม่ จึงหักเทียนไขที่ผสมผงของไฮ้ทั้งเจ็ดเกสรไปก่อนครึ่งเล่ม ล่อลวงมันติดกับ

นางเสียชีวิตแต่แรก หลังจากที่ตายแล้วยังสังหารศัตรูสองคน ในชีวิตนางไม่เคยทำร้ายชีวิตผู้คน นางแม้เป็นศิษย์ของเจ้าโอสถมือพิษ ชั่วชีวิตกลับไม่เคยฆ่าคน หลังจากที่นางตายแล้ว ค่อยสะสางสำนัก ค่อยสังหารซือเฮียซือเจ้ที่ชั่วช้าอำมหิตทั้งสอง

นางไม่เคยแพร่งพรายชาติกำเนิดตนเองต่อเรา เราไม่ทราบบิดามารดาของนางเป็นคนเยี่ยงไร ไม่ทราบนางไฉนร่ำเรียนวิชาพิษที่น่าตระหนกน่าสะพรึงกลัวจากบ้อเที่ยงได้ซือ เรามักบอกเรื่องของเราเองต่อนาง นางล้วนรับฟังอย่างจดจ่อ เราต้องการได้ยินนางบอกเล่าเรื่องราวของนางเอง แต่นับแต่นี้ไม่สามารถได้ยินแล้ว

ยี่ม่วยนึกแทนเราทุกด้าน คิดเพื่อเราทุกประการ เรามีอันใดดี คู่ควรกับการให้นางแสดงต่อเราเช่นนี้ ? คู่ควรกับการให้นางใช้ชีวิตตนเองแลกกับชีวิตเรา ? ซึ่งความจริง นางไม่จำเป็นต้องทำเช่นนี้ เพียงตัดแขนของเรา ใช้ตัวยาของซือแป้นางยืดชีวิตเราอีกเก้าปี เวลาเก้าปีก็เกินพอแล้ว พวกเราใช้ชีวิตร่วมกันอย่างสุขสมเก้าปี ต่อให้นางคิดตายร่วมกับเรา เมื่อถึงเวลานั้นค่อยตายไม่ดีหรือ ?

พลันฉุกคิดขึ้น

"ที่ว่า 'สุขสม' ในเก้าปีนี้เราจะมีความสุขจริง ๆ ? ยี่ม่วยทราบว่าเราชมชอบอ้วงโกวเนี้ย แม้พบว่านางเป็นแม่ชี แต่ความรักยังไม่เสื่อมคลาย วันนี้นางยินยอมตาย ใช่เพราะเหตุนี้หรือไม่ ?"

ในความมืดมนอนธกาลไร้ขอบเขต ในใจบังเกิดความคิดพลุ่งพล่านดุจมรสุม นึกถึงเรื่องราวมากหลาย หนึ่งถ้อยหนึ่งคำ หนึ่งยิ้มหนึ่งพริ้มพรายของเที้ยเล้งซู่ดอนนั้นไม่สนใจไยดี ยามนี้ทบทวนหวนนึก ความรักความนุ่มนวลที่เคลือบแฝงอยู่ภายใน ค่อยผุดขึ้นอย่างชัดแจ้ง

"ดรุณีน้อยผูกพันพิศวาส
ท่านไม่อาจรานรักดรุณีน้อย
เมื่อพบหน้าพึงถ้อยทีดีต่อนาง
แม้นเหินห่างควรเฝ้าฝันใฝ่"

เพลงรักของเฮ้งซ่างเหล็กคล้ายกังวานอยู่ริมโสตอีกครา โอ้วฮุยรำพึงในใจ

"เราพึงถ้อยทีดีต่อนาง แต่ทว่า...แต่ทว่านางตายแล้ว ขณะที่นางมีชีวิต เราไม่ได้ดีต่อนาง ที่เราครุ่นคิดคำนึงอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน กลับเป็นดรุณีอีกนางหนึ่ง"

ฟ้าสว่างทีละน้อย แสงอาทิตย์สาดลอดหน้าต่างเข้ามาส่องต้องร่าง แต่โอ้วฮุยรู้สึกเย็นเยือก เย็นเยือกนัก...

ในที่สุดโอ้วฮุยพบว่ากล้ามเนื้อบนร่างอ่อนนุ่มขึ้นมา สามารถยกแขนขึ้นเล็กน้อย สามารถขยับขาได้บ้างแล้ว

โอ้ยฮุยใช้สองมือยันพื้น ทรงกายขึ้นช้า ๆ มองดูเทียเล้งซู่ด้วยความรักอันสุดซึ้ง พลันรู้สึกเลือดลมในอกพลุ่งพล่านปั่นป่วน ครุ่นคิดขึ้น

"เรามีชีวิตอยู่ในโลก มีความหมายใด ? ยี่ม่วยมากรักต่อเราปานนี้ เรากลับชืดชาต่อนางเช่นนั้น เรามิสู้ตายพร้อมกับนางเถอะ"

แต่แล้วเหลือบเห็นซากศพของม่อยังเก้งงักและซิเชียบ พลันฉุกคิดขึ้น

"ความแค้นของบิดามารดายังไม่ชำระ เจี๊ยะบ้วนเทียงที่ทำร้ายยี่ม่วยยังลอยนวลอยู่ในโลก เราแสวงหาความตาย ทอดทิ้งทุกประการโดยไม่แยแสไหนเลยเป็นการกระทำของลูกผู้ชาย ?"

ที่แท้เทียเล้งซู่ก่อนตาย ก็คาดคิดถึงเรื่องนี้ นางเปลี่ยนเทียนไขไฮ้ทั้งเจ็ดเกสรเป็นเล่มเล็กเรียว ปริมาณของพิษค่อนข้างอ่อนกว่า นางไม่ต้องการให้เจี๊ยะบ้วนเทียงเสียชีวิตทันที ให้โอ้วฮุยค่อย ๆ เสาะหามันล้างแค้น เจี๊ยะบ้วนเทียงตาบอดแล้ว โอ้วฮุยจะไม่เสียทีมันอีก

นางก่อนตายบอกต่อโอ้วฮุยว่า ยาพิษที่ทำร้ายบิดามารดาโอ้วฮุยน่ากลัวเป็นเจี๊ยะบ้วนเทียงปรุงขึ้น นั่นอาจเป็นความจริง อาจเพียงเป็นข้อสันนิษฐานแต่ก็เพียงพอให้โอ้วฮุยคิดถึงความแค้นของบิดามารดา ไม่ฆ่าตัวตายบูชารักด้วยความพลุ่งพล่านอีก

นางสามารถคำนวณทุกประการ เพียงแต่นางไม่ได้คาดคิดประการหนึ่ง

โอ้วฮุยยังคงไม่ได้ปฏิบัติตามข้อตกลงสามประการของนาง ขณะที่นางคับขันอันตราย ยังคงลงมือต่อศัตรู เป็นเหตุให้ถูกพิษสามชนิดแทรกซึมทำร้าย

อาจบางทีนี่ก็อยู่ในความคาดคิดคำนวณของนาง นางทราบว่าโอ้วฮุยไม่ได้รักนาง ยิ่งไม่ได้หลงรักนางดุจเดียวกับที่นางหลงรักมัน มิสู้จัดการกับตนเองเช่นนี้ ใช้โลหิตพิษของคนรักฆ่าตัวเอง ช่วยชีวิตของคนรักกลับคืนมา

นี่ช่างโศกสลดนัก เศร้าเสียใจนัก แต่ก็รวบรัดหมดจดยิ่ง ไม่เสียทีที่เป็นศิษย์ของเจ้าโอสถมือพิษ ไม่เสียทีที่เป็นเจ้าของไฮ้ทั้งเจ็ดเกสรซึ่งเป็นพิษอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน

ความในใจของสตรี ความจริงยากที่จะหยั่งคำนวณได้ ดรุณีเช่นเที้ยเล้งซู่ยิ่งไม่มีผู้ใดคาดเดาออกว่า ในใจนางที่แท้คิดอะไร

โอ้วฮุยเคลื่อนย้ายซากศพของเที้ยเล้งซู่และเบ๊ซุนฮวยไปยังตึกหลังของศาลเจ้าร้าง ครุ่นคิดขึ้น

"ซากศพของทั้งสองล้วนมีพิษร้าย สมควรระวังไว้ อย่าได้แตะต้องถูก เรายังไม่ได้ล้างแค้น ไม่อาจตายได้"

ดังนั้นก่อไฟแยกย้ายฌาปนกิจศพดรุณีทั้งสอง รู้สึกจิตใจเวิ้งว่างเปล่าคล้ายกับร่างกายตนเองก็ถูกเผาไหม้เป็นเถ้าถ่านพร้อมกับเปลวไฟด้วย

จากนั้นขุดพื้นดินเป็นหลุมใหญ่แห่งหนึ่ง บรรจุฝังม่อยังเก้งงักและซิเชียบสองสามีภรรยาไว้

เห็นอาทิตย์บ่ายคล้อย ซากศพเที้ยเล้งซู่และเบ๊ซุนฮวยเผาผลาญเป็นเถ้าถ่าน ดังนั้นหากระปุกเคลือบเล็ก ๆ จากในศาลเจ้าสองใบ บรรจุอัฐิทั้งสองลงในกระปุก ครุ่นคิดขึ้น

"เราจะฝังอัฐิของยี่ม่วยอยู่ข้างหลุมฝังศพของบิดามารดา นางแม้ไม่ใช่ม่วยจี้อร่วมสายโลหิตของเรา แต่นางปฏิบัติต่อเราเช่นนี้ ไยมิใช่สนิทสนมกว่าเลือดเนื้อเชื้อไขเดียวกัน ส่วนอัฐิของเบ๊โกวเนี้ยต้องนำไปยังมณฑลโอ้วปัก ฝังอยู่ข้างหลุมฝังศพของฉื่อตั่วกอ"

กลับมายังห้องข้าง เห็นห่อเสื้อผ้าของเที้ยเล้งซู่ยังวางอยู่บนโต๊ะ เพ่งมองเป็นเวลานาน อดหลั่งน้ำตาออกมามิได้ ชั่วครู่ให้หลัง ค่อยลงมือเก็บข้าวของ เห็นในห่อผ้ามีเครื่องมือปลอมแปลงโฉมผลัดเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย กาวน้ำ หนวด

ปลอมอยู่ครบถ้วน ต้องครุ่นคิดขึ้น

"เราหากเปิดเผยโฉมหน้าแท้จริง เดินทางไม่ถึงหนึ่งวันจะพบพานเขี้ยวเล็บที่ฮกดังอันส่งออกมาไล่ล่า เราแม้ไม่กลัว แต่หากต่อสู้ไปตลอดทาง เมื่อใดจึงเลิกรา ?"

ดังนั้นทาน้ำยาปลอมแปลงโฉมบนใบหน้า ติดเครายาวสามแฉก ห่อกระปุกอัฐิทั้งสองใบไว้ในห่อผ้า บ่ายโฉมออกจากศาลเจ้า

โอ้วฮุยติดตามเจี๊ยะบ้วนเที่ยงลงสู่ใต้ตลอดทาง ยามเที่ยงวันนี้ แวะรับประทานอาหารในร้านอาหารภายในเมืองตั้งกัวตุงแห่งหนึ่ง เพิ่งนั่งลงไม่นานได้ยินเสียงรองเท้าหนังกระทบพื้น นายทหารสี่คนเดินเข้ามา คนนำหน้าร่างผอมสูง กลับเป็นจังทิอาวแห่งสำนักเล็บเหยี่ยวท่านป้าเหิน

โอ้วฮุยใจหายวูบ เบือนหน้าไปอีกทางหนึ่ง หวนนึกถึงตนเองแม้ปลอมแปลงโฉม มันไม่แน่นักว่าจะจดจำออก แต่คนผู้นี้มีไหวพริบปราดเปรียว อาจบางทีสังเกตพิรุธออก

ผู้รับใช้ในร้านอาหารมือไม้ปั่นป่วน ด้อนรับขับสู้นายทหารทั้งสี่เป็นพัลวัน โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"คนทั้งสี่ออกจากนครหลวงลงสู่ใต้ น่ากลัวมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องของเรา กลับสมควรฟังว่าพวกมันกล่าวว่ากระไร"

แต่จังทิอาวทั้งสี่สนทนาแต่เรื่องเหลวไหลไร้สาระ ไม่ได้กล่าวถึงเรื่องสำคัญใด สร้างความอัดอั้นใจยิ่ง

ยามนั้น พลันได้ยินนอกร้านบังเกิดเสียงต๊กต๊ก คนตาบอดผู้หนึ่งใช้ไม้เท้ายันพื้น เดินช้า ๆ เข้ามา คนผู้นี้พอเข้าร้านอาหาร โอ้วฮุยก็ใจเต้นระทึกดูมดามหลายวันนี้มันสืบเสาะร่องรอยของเจี๊ยะบ้วนเที่ยงตลอดทาง คาดว่าคนผู้นี้ตาบอดเดินทางไม่เร็วนัก จะช้าเร็วต้องติดตามทัน มิคาดกลับพบพานในร้านอาหารของเมืองน้อยนี้

เห็นเจี๊ยะบ้วนเที่ยงเสื้อผ้าซอมซ่อ ใบหน้าซูบซีด มือซ้ายยังถือกั้นหยั่นคลำเปะปะถึงโต๊ะสี่เหลี่ยมตัวหนึ่ง จากนั้นคลำพบม้านั่งที่ข้างโต๊ะ ทรุดนั่งลงช้า ๆ กล่าวว่า

"ผู้รับใช้ ดวงสุรามากั๊กหนึ่งก่อน"

ผู้รับใช้เห็นสารรูปมันคล้ายขอทาน จึงถามว่า

"ท่านต้องการดื่มสุรา มีเงินหรือไม่ ?"

เจี๊ยะบ้วนเที่ยงล้วงเงินจากอกเสื้อแท่งหนึ่งวางลงบนโต๊ะ ผู้รับใช้ค่อยไปตวงสุรา

เจี๊ยะบ้วนเที่ยงพอเหยียบย่างเข้าร้าน จังทิอาวก็ยกมือทำท่าต่อพวกพ้องทั้งสาม เป็นความหมายให้เข้าไปจับกุม

ในการชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดิน เที้ยเล้งซู่สูบยาพ่นควันพิษทำร้ายทุกผู้คนปวดท้อง เหล่าผู้กล้าระแวงสงสัยว่าฮกดังอันแพร่พิษในสุราน้ำดื่ม ฮกดังอันกลับเข้าใจว่าเป็นลวดลายของเจ้าโอสถมือพิษผู้นี้ ดังนั้นฮกดังอันส่งนายทหารองครักษ์จำนวนมากลงสู่ใต้ มอบหมายภาระเรื่องราวสามประการ ประการแรกติดตามจับกุมผู้กล้าสมาคมบุปผาแดงและโอ้วฮุย เที้ยเล้งซู่และเบ๊ซุนฮวยทั้งหลายค้นหาบุตรฝาแฝดของฮกดังอันกลับคืนมา นับเป็นภาระสำคัญที่สุด ประการสองจับกุมเจี๊ยะบ้วนเที่ยงที่เป็น 'ตัวการ' ทำลายการชุมนุมเจ้าสำนักทั้งแผ่นดิน ประการสาม จับกุมทึงไผ่และแม่ชีอี้แซ่ซึ่งล่วงรู้แผนอุบายและความลับสำคัญ

ยามนี้จังทิอาวเห็นเจี๊ยะบ้วนเที่ยงตาบอดสร้างความลิงโลดยิ่ง แต่ยังกริ่งเกรงมันแสร้งแกล้ง ทรงกายขึ้นช้า ๆ กล่าวว่า

"ผู้รับใช้ โต๊ะเก้าอี้ในร้านเจ้า ไฉนน้อยปานนี้ ? หาที่นั่งสักตัวก็ไม่มี"

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งยกมือทำท่าต่อผู้รับใช้ให้มันอย่าได้ส่งเสียง

นายทหารอีกผู้หนึ่งกล่าวเสริมขึ้น

"เถ้าแก่เตีย วันนี้มายังเมืองตั้งกัวตุงด้วยการค้าอะไร ?"

จังทิอาวกล่าวว่า

"ยังมิใช่ขนข้าวสารมาหรอกหรือ ? เถ้าแก่ลี้ ท่านการค้าดีหรือไม่ ?"

นายทหารนั้นกล่าวว่า

"ขายดีอันใด เพียงพอมีข้าวกินเท่านั้น"

ทั้งสองแสร้งทักทายหลายประโยค จังทิอาวกล่าวว่า

"ไม่มีโต๊ะว่างแล้ว พวกเราขออาศัยที่โต๊ะของแพทย์ท่านนี้"

พลางทรุดนั่งลงที่ข้างโต๊ะของเจี๊ยะบ้วนเที่ยง

ซึ่งความจริงในร้านอาหารมีโต๊ะว่างจำนวนมาก แต่เจี๊ยะบ้วนเที่ยงไม่ระแวง

สงสัยและไม่สนใจไยดีคนทั้งสอง จังทิอาวค่อยทราบว่ามันตาบอดจริง ๆ ถึงกับขวัญกล้ากว่าเดิม กวักมือต่อนายทหารอีกสองคนกล่าวว่า

"เถ้าแก่เดี่ย เถ้าแก่เฮ้ง เข้ามาดื่มสักสองจอกเถอะ ผู้น้องขอเป็นเจ้ามือ"

นายทหารทั้งสองนั้นกล่าวว่า

"รบกวน รบกวนแล้ว"

พลางเข้ามานั่งโต๊ะของเจี๊ยะบ้วนเที่ยง เจี๊ยะบ้วนเที่ยงแม้ตาบอด แต่โสตประสาทยังดียิ่ง ฟังออกว่าจังทิอาวทั้งสี่กล่าวสำเนียงนครหลวง ไม่ใช่ชาวพื้นเมืองนี้ พูดจาด้วยภาษาทางการค้า แต่ว่ากล่าวไม่กี่คำก็เผยพิรุธออกมา มันขบคิดเล็กน้อยก็คาดการณ์ได้แปดเก้าส่วน ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"ผู้รับใช้ วันนี้เราท้องไม่ดี ไม่คิดดื่มกินแล้ว"

จังทิอาวกดหัวไหล่มัน ยิ้มพลางกล่าวว่า

"แพทย์ท่านไม่ต้องรีบร้อน พวกเราดื่มสักหลายจอกค่อยไป"

เจี๊ยะบ้วนเที่ยงทราบว่าไม่อาจหนีเอาตัวรอด แค่นหัวร่อแล้วทรุดนั่งลงอีกครา ชั่วครู่ให้หลัง สุราอาหารยกมาถึง จังทิอาวรินสุราจอกหนึ่งกล่าวว่า

"แพทย์ท่าน เราคารวะท่านจอกหนึ่ง"

เจี๊ยะบ้วนเที่ยงกล่าวว่า

"ประเสริฐ ประเสริฐ"

ยกจอกดื่มหมดสิ้น กล่าวสืบต่อ

"เราก็ควรคารวะท่านจอกหนึ่ง"

มือขวาถือป้านสุรา มือซ้ายคลำหาจอกสุราของคนทั้งสี่ รินให้กับทั้งสี่จอกหนึ่ง ขณะรินสุรา ดีดนิ้วเล็กน้อย ดีดพุ่งยาพิษลงในจอกสุราทุกผู้คน ความรวดเร็วว่องไวของฝีมือ ไม่ว่าผู้ใดก็ดูไม่ออก

แต่มันฉายาเจ้าโอสถมือพิษ จังทิอาวแม้ไม่เห็นมันแพร่พิษ ไหนเลยกล้าดื่มสุราที่มันรินให้ ดังนั้นสับเปลี่ยนจอกสุราที่เบื้องหน้าตนเองกับเจี๊ยะบ้วนเที่ยงอย่างลอบเร้น หมากตานี้ ไม่ว่าผู้ใดก็ดูออก มีแต่เจี๊ยะบ้วนเที่ยงไม่พบเห็น

โอ้วฮุยลอบทอดถอนใจ ครุ่นคิดขึ้น

"ท่านตาบอดแล้วยังแพร่พิษทำร้ายคน นี่นับว่าตนเองก่อกรรม ไม่อาจมีชีวิตรอด เราไยต้องลงมือฆ่าท่านอีก ?"

มันผุดลุกขึ้น ชำระค่าอาหาร ได้ยินจังทิอาวซักชวนว่า
"เชิญ เชิญ ทั้งหมดดื่มจอกนี้"
นายทหารทั้งสี่ยิ้มอย่างเยือกเย็น ในมือไม่ได้ถืออันใดพากันกล่าวว่า
"ดื่มจอกนี้"

เห็นเจี๊ยะบ้วนเที่ยงถือสุราที่ตนเองแพร่พิษ มุมปากปรากฏรอยยิ้มอันกลอกกลิ้งวูบหนึ่ง โอ้วฮุยทราบว่า มันคาดว่านายทหารทั้งสี่จะถูกพิษเสียชีวิต ดังนั้นยังภาคภูมิลำพอง มันพอเห็นสภาพของเจี๊ยะบ้วนเที่ยงเช่นนี้ พลันบังเกิดความเวทนา ก้าวยาว ๆ ออกจากร้านอาหาร

หลายวันให้หลัง มาถึงแถบชนบทของเมืองชังจิว ซึ่งเป็นสถานที่บรรจุฝังบิดามารดา

โอ้วฮุยเมื่อเยาว์วัย ทุกหลายปีเพ้งสี่เจ็กจะนำมันมาปัดกวาดหลุมฝังศพ เมื่อสามปีก่อน มันยังรดมาครั้งหนึ่ง ทุกครั้งที่มาสถานที่นี้ ต้องนั่งจับเจ่าที่หน้าหลุมฝังศพบิดามารดาสักหลายวัน ครุ่นคิดถึงเรื่องราวต่าง ๆ หากแม้นบิดามารดาตอนนี้ยังมีชีวิตอยู่... หากแม้นพวกท่านเห็นเราเดิบใหญ่ปานนี้...หากแม้นบิดาเห็นเราใช้ดาบเล่มนี้ ไม่ทราบจะว่ากล่าวอย่างไร...

วันนี้เมื่อมาถึงหลุมฝังศพ ท้องฟ้ามืดค่ำลงแล้ว มองแต่ไกลเห็นสตรีสวมเสื้อสีฟ้าอ่อนนางหนึ่งยืนอยู่ข้างหลุมฝังศพของบิดามารดา

สถานที่นี้ไม่มีหลุมฝังศพอื่นอีก หรือสตรีนางนี้เป็นคนรู้จักกับบิดามารดา ?

โอ้วฮุยสงสัยใจยิ่ง เดินเข้าใกล้ช้า ๆ เห็นสตรีนางนั้นเป็นสตรีงามกลางคน ใบหน้ารูปไข่สวยซึ้งผุดผาด เพียงแต่สีหน้าซีดขาวเกินไป ขาวจนไร้สีเลือด นางเห็นโอ้วฮุยเดินเข้ามา ก็ตื่นเต้นสงสัยเล็กน้อย เงยหน้าขึ้นกวาดมองมัน

ตอนนี้โอ้วฮุยไปจากนครหลวง ระหว่างทางไม่พบพานทหารติดตามอีก ดังนั้นไม่ปลอมแปลงโฉม กลับคืนสู่โฉมหน้าแท้จริง แต่ผลจากการรอนแรมเดินทาง หน้าตามอมแมมด้วยฝุ่นละออง

สตรีงามกลางคนเห็นเป็นบุรุษหนุ่มที่ไม่รู้จักผู้หนึ่ง ก็ไม่สนใจไยดี เบือนหน้าไปอีกทางหนึ่ง นางพอเบือนหน้าไป โอ้วฮุยกลับจดจำนางออก นางกลับเป็นภรรยาของเมี้ยวนั้งหงส์ซึ่งหนีตามฉั้งกุยลังไป เรียกว่าน้ำลั้ง

ครั้งกระโน้นที่ป้อมตระกูลเซียง บุตรีของเมี้ยวนั้งหงส์ร้องเรียก "มามา" (มารดา) กางแขนต้องการให้นางอุ้ม นางกลับหักใจเบือนหน้าไป โอ้วฮุยจดจำเค้าหน้าของนางไม่ได้แล้ว แต่ท่วงท่าสะบัดหน้าเช่นนี้ มันไม่มีวันลืมเลือนตลอดกาล

โอ้วฮุยอดกล่าวเสียงเย็นชามิได้

"เมี้ยวฮูหยิน (ภรรยาคนแซ่เมี้ยว) ท่านอยู่ที่นี้เพียงลำพังทำอะไร ?"

น้ำลั้งพลันได้ยินคำ "เมี้ยวฮูหยิน" พลันสะท้านทั้งร่าง หันกายมาช้า ๆ ใบหน้ายิ่งเผือดขาวกว่าเดิม กล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"ท่าน...ท่านทราบได้อย่างไรว่าเรา..."

กล่าวเพียงไม่กี่คำ ก็ก้มศีรษะลงช้า ๆ ไม่สามารถกล่าวต่อ

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ถือกำเนิดสามวันบิดามารดาก็เสียชีวิต ชั่วชีวิตไม่ล่วงรู้ถึงความรักของบิดามารดา แต่เปรียบกับท่าน ข้าพเจ้ายังมีความสุขกว่ามากนัก วันที่อยู่ในป้อมตระกูลเซียง ท่านหักใจไม่ยอมอุ้มบุตรีสักครั้ง ข้าพเจ้าเปรียบกับบุตรีท่านนับว่ามีความสุขมากกว่าจริง ๆ"

น้ำลั้งส่ายร่างโงนเงนแทบล้มลง กล่าวว่า

"ท่าน...ท่านเป็นใคร ?"

โอ้วฮุยชี้มือไปยังหลุมฝังศพ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามาที่นี้ เรียก 'บิดา มารดา' เนื่องเพราะพวกท่านตายแล้วจึงไม่ตอบข้าพเจ้า จึงไม่อุ้มข้าพเจ้า"

น้ำลั้งกล่าวว่า

"ท่านเป็นบุตร...บุตรของโอ้วเจ่กตอโอ้วได้เฮียบ ?"

"มิผิด ข้าพเจ้าแซ่โอ้วนามฮุย ข้าพเจ้าเคยพบกับพุทธหน้าทองเมี้ยวได้เฮียบและพบกับบุตรีของมัน"

น้ำลั้งกล่าวเสียงแผ่วเบา

"พวกมัน...พวกมันสบายดี ?"

โอ้วฮุยเน้นเสียงว่า

"ไม่ดี !"

น้ำลั้งสืบเท้ามาหนึ่งก้าว กล่าวว่า

"พวกมันเป็นไรแล้ว ? โอ้วเซียงกง วิงวอนท่านบอกต่อเรา"

"เมี้ยวได้เฮียบถูกคนชั่วช้าทำร้ายตาบอด เมี้ยวโกวเนี้ยกำพร้าเดียวดาย ไม่มีมารดาเฝ้าดูแล"

น้ำลั้งกล่าวด้วยความตระหนก

"มัน...มันมีพลังฝีมือสุดสูง ไหนเลย..."

โอ้วฮุยเดือดดาลเป็นการใหญ่ กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"อยู่เบื้องหน้าข้าพเจ้า ท่านไยต้องแสร้งแกล้งไป ? ฉั้งกุยล้งวางแผนชั่วร้ายเช่นนี้ หรือไม่ใช่ท่านเป็นคนต้นคิด ? ที่นี้หากมิใช่เป็นที่ฝังศพของบิดามารดาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะฆ่าท่านในดาบเดียว ท่านรีบไปเถอะ"

น้ำลั้งกล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"เรา...เราไม่ทราบจริง ๆ โอ้วเซียงกง ตอนนี้มันดีขึ้นบ้างหรือไม่ ?"

โอ้วฮุยเห็นนางมีสีหน้าจริงจัง ไม่คล้ายเป็นการเสแสร้ง แต่หวนนึกถึงสตรีนางนี้จิตใจรวนเร น้ำใจจืดชืด ไม่ว่าเรื่องใดล้วนแสร้งแสดงได้ ไม่ต้องการกล่าวมากความกับนาง แค่นเสียงดังเฮอะ หันกายไป

น้ำลั้งพึมพำว่า

"มัน...มันกลับถูกคนทำร้ายตาบอด ลั้งยี้ ลั้งยี้ที่อาภัพของเรา..."

พลันหงายร่างล้มลง สิ้นสติไป

โอ้วฮุยได้ยินสุ้มเสียงผิดปรกติเหลียวหน้ากวาดมอง กลับใจหายวาบ ลังเลเล็กน้อยจึงเดินไปแตะตรวจลมหายใจของนาง พบว่าเลือดลมตีบตัน ชีพจรอ่อนล้า หากไม่รักษาพยาบาลจะเสียชีวิต มันคิดไม่ถึงสตรีที่ไร้น้ำใจไร้คุณธรรมผู้นี้กลับเป็นเช่นนี้ ดังนั้นหยิกเหนือริมฝีปากนาง นวดเฟ้นชายโครงนาง

ผ่านไปเนิ่นนาน น้ำลั้งค่อยฟื้นคืนสติมาช้า ๆ กล่าวว่า

"โอ้วเซียงกง เราแม้ตายไม่อาลัยชีวิต เพียงวิงวอนท่านบอกความจริงต่อเรา มันกับลั้งยี้ที่แท้เป็นไรแล้ว ?"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"หรือท่านยังห่วงใยกังวลพวกมัน ?"

"บอกไปท่านต้องไม่เชื่อ แต่หลายปีมานี้ ที่เราครุ่นคิดอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน คือคนทั้งสองนี้ เราสำนึกตัวว่าอีกไม่นานจะลาโลกไป เพียงหวังสามารถพบหน้า

พวกมันอีกครั้ง แต่เราไหนเลยบากหน้าไปพบมันสองพ่อลูกได้อีก วันนี้เรามายังที่นี้ เนื่องเพราะครั้งกระโน้นเมี้ยวตั่วกอกับเราแต่งงานไม่นาน มันนำพาเรามาเซ่นไหว้บิดามารดาท่านในที่นี้ เมี้ยวตั่วกอบอกว่า ในชีวิตมันเพียงนับถือเลื่อมใสโอ้วได้เฮียบสองสามีภรรยา ครั้งก่อนมันกล่าวคำพูดต่อเราที่หน้าหลุมฝังศพนี้มากหลาย..."

โอ้วฮุยเห็นนางมีท่าทีจริงจัง ไม่คล้ายเป็นการเสแสร้ง มันแม้หยาบกร้านห้าวหาญแต่ใจอ่อนยิ่ง จึงกล่าว

"ดกลง ข้าพเจ้าจะบอกชีวิตความเป็นอยู่ของเมี้ยวได้เฮียบสองพ่อลูกต่อท่าน"

ครั้นแล้ว บอกเล่าเหตุการณ์ที่เมี้ยวนั้งหงส์ถูกพิษตาบอดอย่างไร ด้านศัตรูเข้มแข็งอย่างไรให้ทราบ เพียงแต่ตอนที่ตนช่วยเหลืออย่างไร กลับกล่าวผ่านเลยโดยคร่าว ๆ

น้ำลั้งสอบถามถึงการกินอยู่หลับนอนของเมี้ยวนั้งหงส์และเมี้ยวเยียกลั้งสองพ่อลูก กับรูปโฉมโนมพรรณ ความนิยมชมชอบของเมี้ยวเยียกลั้ง ถามไถ่โดยละเอียดเป็นพิเศษ แต่โอ้วฮุยอยู่บ้านเมี้ยวนั้งหงส์เพียงชั่วครู่ชั่วยาม จากมาอย่างฉุกละหุก กับสภาพความเป็นอยู่ของโกวเนี้ยน้อยผู้นี้ ไม่สามารถบอกกล่าวอย่างไรได้

มันบอกกล่าวถึงยามสนธยา น้ำลั้งยังไม่สมใจ ถามโดยไม่หยุดยั้ง โอ้วฮุยกล่าวถึงตอนท้าย ไม่มีคำพูดจะกล่าวจริง ๆ น้ำลั้งถามมันว่า บุตรีของนางสวมเสื้อผ้าเยี่ยงไร เป็นเนื้อผ้าหรือเนื้อแพร ? เป็นบิดานางซื้อจากร้านเสื้อผ้า หรือว่าจ้างคนตัดเย็บ ? สวมใส่รับรูปหรือไม่ ? น่าดูหรือไม่ ?

โอ้วฮุยทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าล้วนไม่ทราบ ท่านเมื่อกังวลสนใจปานนี้ ครั้งกระโน้นไยต้อง..."

ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะไปพำนักโรงเตี๊ยมแล้ว วันนี้ข้าพเจ้าความจริงคิดมาฝังอัฐิของบิม่วบ ยามนี้ฟ้ามืดค่ำแล้ว ได้แต่รอไว้วันพรุ่งค่อยมาใหม่"

น้ำลั้งกล่าวว่า

"ดกลง วันพรุ่งนี้เราก็จะมาใหม่"

"ไม่ ข้าพเจ้าไม่มีคำพูดใดบอกต่อท่านแล้ว"

มันหยุดเล็กน้อย ในที่สุดถามว่า

"เมี้ยวฮูหยิน บิดามารดาข้าพเจ้าตายในเงื้อมมือเมี้ยวได้เฮียบ ใช่หรือไม่ ?"

น้ำลั้งผงกศีรษะช้า ๆ กล่าวว่า

"มัน...มันเคยเอ่ยถึงเรื่องนี้ต่อเรา...แต่นี่..."

พลันได้ยินที่ห่างไปมีคนร้องเรียกว่า

"อาลั้ง อาลั้ง...ท่านอยู่ที่ใด ?"

โอ้วฮุยและน้ำลั้งพอฟัง ล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป ที่แท้นั่นเป็นสุ้มเสียงของฉั้งกุยลั้ง

น้ำลั้งกล่าวว่า

"มันมาตามหาเราแล้ว พรุ่งนี้เช้าขอเชิญท่านมายังที่นี้อีก เราจะสนทนาถึงเรื่องบิดามารดาท่านกับท่าน"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ตกลง พรุ่งนี้เช้าพบกันในที่นี้"

มันไม่ต้องการพบหน้าฉั้งกุยลั้ง ดังนั้นหลบวูบไปหลังหลุมฝังศพ ในใจครุ่นคิดขึ้น

"วันพรุ่งจะสอบถามถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการตายของบิดามารดา หากมีส่วนเกี่ยวข้องกับจอมโฉดฉั้งกุยลั้งจะไม่อภัยละเว้นมัน เพียงไม่ทราบฉั้งกุยลั้งมายังเมืองฉื่อจิวด้วยเรื่องใด ?"

เห็นน้ำลั้งสาวเท้าออกจากเขตสุสาน แต่ไม่เดินไปตามทิศทางที่ฉั้งกุยลั้งร้องเรียก เดินไปหลายสิบวา ได้ยินฉั้งกุยลั้งยังเรียกหาไม่ขาดปากว่า

"อาลั้ง อาลั้ง ท่านอยู่ที่นี้หรือไม่ ?"

น้ำลั้งค่อยขานรับว่า

"เราอยู่ที่นี้"

ฉั้งกุยลั้งอุทานดังอา สืบเสาะไปยังต้นเสียง น้ำลั้งกล่าวว่า

"เราคิดเดินเล่น ท่านก็ไม่อนุญาต ควบคุมเราเข้มงวดปานนี้"

ได้ยินฉั้งกุยลั้งหัวร่อประจบ กล่าวว่า

"ผู้ใดกล้าควบคุมท่าน เราเพียงห่วงใยกังวลท่าน ที่นี้เปลี่ยวร้างยิ่ง ระวังจะได้รับความตระหนก..."

ทั้งสองเดินเคียงบ่าเคียงไหล่ไป แต่กล่าวว่ากระไรอีก ไม่สามารถได้ยินแล้ว โอ้วฮุยครุ่นคิดขึ้น

"ท้องฟ้ามืดค่ำแล้ว มิสู้นอนเป็นเพื่อนกับบิดามารดาในที่นี้คืนหนึ่ง"

ล้วงเสบียงกรังจากในห่อผ้ารับประทาน นั่งกอดเข่าอยู่ข้างหลุมฝังศพ ครุ่นคิดอยู่เนิ่นนาน ลมชิวเทียนโชยพัดมารู้สึกหนาวเย็นเล็กน้อย ใบไม้เหลืองชีดบนหลุมฝังศพบินเวียนว่อนตามลม พัดต้องใบหน้าร่างกายมัน จวบจนจันทราลอยขึ้นจากภูเขาบูรพา โอ้วฮุยค่อยล้มตัวลงนอน

หลับถึงกลางดึก พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้ากระทบพื้นดังมาแต่ไกล โอ้วฮุยสะท้านตื่นขึ้น ครุ่นคิดในใจ

"ดึกดื่นค่อนคืน ยังมีผู้ใดควบม้าอยู่กลางท้องทุ่งร้าง ?"

ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าใกล้มาทุกขณะ ม้าตัวนั้นควบขับรวดเร็วยิ่ง รอจนเข้ามาในรัศมีสองสามลี้ เสียงฝีเท้าม้าผ่อนช้าลง จากนั้นเหยาะย่างทีละก้าว คล้ายกับคนบนหลังม้าลงจากหลังม้า จูงม้าค้นหาอันใด

โอ้วฮุยได้ยินม้าตัวนั้นมุ่งมายังทิศทางด้านนี้ ดังนั้นซุกซ่อนในหญ้าทึบหลังหลุมฝังศพ ต้องการดูว่าผู้มาเป็นใคร

ใต้แสงจันทร์สาดส่อง เห็นเงาร่างอ้อนแอ้นสายหนึ่งจูงม้าเดินเข้าใกล้มาช้า ๆ รอจนคนผู้นั้นมาถึงหน้าหลุมฝังศพสิบกว่าวา โอ้วฮุยเห็นถนัดชัดตา คนผู้นั้นสวมหมวกกลมใส่ชุดนางชี กลับเป็นอี้แซ่

โอ้วฮุยใจเต้นระทึกถี่เร็ว รู้สึกริมฝีปากแห้งผาก ใจกลางฝ่ามือชุ่มไปด้วยเหงื่อยะเยียบ คิดส่งเสียงร้องเรียก ไม่ทราบเป็นอย่างไรกลับไม่สามารถเปล่งเสียงออกได้ พริบตานั้นบังเกิดความคิดพลุ่งพล่านดุจมรสุม ครุ่นคิดขึ้น

"นางมายังที่นี้ทำอะไร ? นางทราบว่าเราอยู่ที่นี้หรือ ? เป็นการมาโดยไม่ตั้งใจ หรือมาเพื่อเสาะหาเรา ?"

ได้ยินอี้แซ่อ่านข้อความจารึกบนป้ายสุสานเบา ๆ

"ที่ฝังศพวีรบุรุษเลี่ยวตังโอ้วเจ่กดอสองสามีภรรยา"

พลางทอดถอนใจ กล่าวว่า

"เป็นที่นี้เอง"

ตรวจดูหน้าหลุมฝังศพโดยละเอียด พึมพำว่า

"หน้าหลุมฝังศพไม่มีเถ้ากระดาษเงินกระดาษทอง อย่างนั้นมันยังไม่ได้มาปัดกวาดหลุมฝังศพ..."

ทันใด ส่งเสียงไอย่างรุนแรง ยิ่งไอยิ่งเร่งร้อน กลับไม่สามารถสะกดระงับได้

โอ้วฮุยพอฟังเสียงไอของนาง ต้องลอบตื่นตระหนก ครุ่นคิดขึ้น

"นางเจ็บไข้ได้ป่วย ดูท่าหนักหนาไม่เบา"

ได้ยินนางไออยู่ชั่วครู่ จึงค่อย ๆ สงบลง กล่าวเบา ๆ

"หากแม้นครั้งกระโน้น เราไม่ได้สาบ่านต่อหน้าซือแป๋ พวกเราอยู่ร่วมกันท่องเที่ยวไปสุดขอบฟ้า ประกอบวีรกรรมถือธัมมะ ไยมิใช่ประเสริฐยิ่ง ? โอ โอ้วตั่วกอ ท่านลำบากยากใจ แต่ท่านทราบหรือไม่ว่า ข้าพเจ้าเศร้าเสียใจกว่าท่านสิบเท่า ?"

โอ้วฮุยพบพานอี้แซ่หลายครา เห็นนางคล้ายมีรักคล้ายไร้รัก ไหนเลยเคยได้ยินนางเปิดเผยความในใจ หากมิใช่นางเข้าใจว่ากลางท้องทุ่งร้างไม่มีผู้คนได้ยิน ก็ไม่ระบายความกลัดกลุ้มกังวลใจออกมา

อี้แซ่พอกล่าวคำพูดหลายประโยคนี้ จิตใจพลุ่งพล่านปั่นป่วน เอนร่างพิงป้ายสุสาน ส่งเสียงไอออกมาอีกครา โอ้วฮุยไม่สามารถสะกดกลั้นใจต่อไป กระโดดปราดออกจากที่ซ่อน กล่าวเสียงนุ่มนวล

"ท่านไฉนเป็นหวัด ? สมควรถนอมตัวจึงถูกต้อง"

อี้แซ่ใจหายวาบ ถอยกายไปหนึ่งก้าว ไขว้สลับสองมือ แบ่งเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง คุ้มครองป้องอก รอจนเห็นชัดตาว่าเป็นโอ้วฮุยอดหน้าแดงฉานมิได้ชั่วครู่ให้หลัง อี้แซ่จึงกล่าว

"ท่าน...ท่านไฉนหลบซ่อนอยู่ที่นี้ ลับ ๆ ล่อ ๆ ขโมยฟังคำพูดผู้อื่น ?"

โอ้วฮุยจิตใจปั่นป่วนดุจมรสุม ไม่พะวักพะวนอันใดอีก ร้องดัง ๆ ว่า

"อ้วงโกวเนี้ย ข้าพเจ้าจริงใจต่อท่าน ท่านมิใช่ไม่ทราบ ท่านไยต้องหาความทรมานใส่ตัว ? ข้าพเจ้าจะร่วมทางกับท่านไปเรียนต่อซือแป๋ท่าน ให้ท่านคืนสู่เพศฆราวาส อย่าได้เป็นแม่ชีแล้ว เราท่านครองคู่อยู่ร่วม จวบชั่วฟ้าดินสลาย ไยมิใช่ดียิ่ง ?"

อี้แซ่ลูบคลำป้ายสุสาน ไอจนตัวงอ โอ้วฮุยบังเกิดความเวทนา สืบเท้าไป

สองก้าว กล่าวเสียงนุ่มนวล

"ท่านไม่ต้องวิ้าวุ่นใจไปแล้ว..."

พลันเห็นนางส่งเสียงไอ กระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง ต้องใจหายวาบ กล่าวว่า

"ท่านไฉนได้รับบาดเจ็บ ?"

อี้แซ่กล่าวว่า

"เป็นโจรโฉดทึงไผ่ทำร้ายข้าพเจ้า"

โอ้วฮุยกระซากเสียงว่า

"มันอยู่ที่ใด ข้าพเจ้าจะไปเสาะหามัน"

"ข้าพเจ้าฆ่ามันแล้ว"

โอ้วฮุยลิงโลดยิ่ง กล่าวว่า

"ขอแสดงความยินดีที่ท่านล้างแค้นสำเร็จ"

จากนั้นถามอีกว่า

"ท่านรับบาดเจ็บที่ใด ? นั่งลงพักผ่อนสักครู่"

ประคองนางนั่งลงช้า ๆ กล่าวอีกว่า

"ท่านเมื่อรับบาดเจ็บ สมควรพักรักษาตัว ไม่บังควรขี่ม้า รอนแรมเดินทางทั้งยามราตรี"

อี้แซ่เหลียวหน้ามา กวาดมองมันแวบหนึ่ง ในใจรำพึงว่า

"เราไหนเลยไม่ทราบสมควรพักรักษาตัว หากมิใช่เพราะท่าน เราไยต้องขี่ม้า รอนแรมเดินทางทั้งยามราตรี ?"

ดังนั้นถามว่า

"เที้ยม่วยจื้อเล่า ? ไฉนไม่เห็นนาง"

โอ้วฮุยน้ำตาคลอหน่วย กล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"นาง...นางเสียชีวิตแล้ว"

อี้แซ่ใจหายวาบ ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"ไฉน...ไฉน...เสียชีวิต ?"

"ท่านนั่งลง ฟังข้าพเจ้าค่อย ๆ บอกกล่าว"

ครั้นแล้วบอกเล่าเรื่องที่ตนเองถูกพิษของเจี๊ยะบ้วนเทียงอย่างไร เที้ยเล้งซู่สละตนเองช่วยเหลืออย่างไรให้ทราบ อี้แซ่พอฟังต้องหลั่งน้ำตาด้วยความเศร้าสลด

ผ่านไปเนิ่นนานทั้งสองเงียบงันไร้วาจา หวนนึกถึงคุณธรรมหาญกล้าและรักอันนุ่มนวลของเที้ยเล้งซู่ สร้างความลำบากใจยิ่ง

ลมชิวเทียนหอบหนึ่งโชยพัดมา ความหนาวเหน็บคุกคามร่างกาย อี้แซ่สยิวกายเล็กน้อย โอ้วฮุยเปลื้องชุดยาวที่สวมใส่ออก คลุมลงบนร่างนาง กล่าวเบา ๆ

"ท่านนอนสักครู่เถอะ"

อี้แซ่กล่าวว่า

"ไม่ ข้าพเจ้าไม่นอน ข้าพเจ้ามาเพื่อกล่าวคำพูดหนึ่งกับท่าน จากนั้น... จากนั้นจะจากไป"

โอ้วฮุยกล่าวด้วยความตระหนก

"ท่านคิดไปที่ใด ?"

อี้แซ่เพ่งมองมัน กล่าวเสียงแผ่วเบา

"สมมุติเช่นตายจาก ไยต้องทรมานยาวนาน ?"

โอ้วฮุยพอฟังคำพูดสองประโยคนี้ ถึงกับเชื่องซึมเซา พึมพำเบา ๆ

"สมมุติเช่นตายจาก ไยต้องทรมานยาวนาน ?"

อี้แซ่กล่าวว่า

"โอ้วตั่วกอ ที่นี้ไม่อาจอยู่นาน ท่านรีบจากไปจึงถูกต้อง ข้าพเจ้าทราบข่าวในระหว่างทาง จึงเร่งรุดมาบอกต่อท่าน"

"ข่าวอันใด ?"

อี้แซ่กล่าวว่า

"วันนั้นหลังจากแยกทางกับท่าน ข้าพเจ้าก็ออกติดตามทึงไผ่ แต่โจรโฉดนี้กลอกกลิ้งยิ่ง กลับหลบหนีจนไร้ร่องรอย ข้าพเจ้าคาดว่าบ้านเดิมของมันอยู่ที่โอ้วปัก เมื่อล่วงเกินฮกดังอัน จะเกี่ยวพันถึงครอบครัว มันต้องหาทางแจ้งให้คนในครอบครัวหนีเอาชีวิตรอด"

"ท่านคาดคิดไม่ผิด"

อี้แซ่กล่าวว่า

"มันฉายาฝนชโลมเจ็ดมณฑล ในยุทธจักรมีการคบหากว้างขวาง แต่มันเมื่อเป็นคนกลอกกลิ้ง ไม่แน่นักว่าสามารถคบหาสหายที่ดี ยามนี้เภทภัยกรายถึงศีรษะ เป็นต้องรีบรุดกลับบ้านแน่นอน ดังนั้นข้าพเจ้าติดตามสู่ทิศตะวันตก

เฉียงใต้ สามวันให้หลังติดตามมันทันที่เมืองเซ็งฮวงเตียม ผลการต่อสู้ในดงเกาเหลียง ในที่สุดปลิดชีวิตโจรโฉดนี้ แต่ข้าพเจ้าก็รับบาดเจ็บไม่น้อย"

โอ้วฮุยรับฟังจนทอดถอนใจ อี้แซ่กล่าวอีกว่า

"ข้าพเจ้าพักรักษาบาดเจ็บในโรงเตี๊ยมหลายวัน พบเห็นนักบู๊ในสังกัดฮกดังอันผ่านมาสองขบวน ในจำนวนนี้มีจิวทิเจียวแห่งสำนักเล็บเหยี่ยวห่านป่าเหินอยู่ด้วย จึงเข้าไปทักทาย นัดพบกับมัน"

โอ้วฮุยกล่าวอย่างตื่นตระหนก

"ท่านรับบาดเจ็บ ไม่กลัวมันล้างแค้นหรือ ?"

อี้แซ่ยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหยิบยื่นความดีความชอบแก่มันประการหนึ่ง ต่อให้มันแค้นข้าพเจ้าอยู่ก่อน ก็ไม่แค้นแล้ว ข้าพเจ้าชี้สถานที่ฝังซากศพของทึงไผ่แก่มัน ขอเพียงมันตัดศีรษะทึงไผ่กลับนครหลวง ไยมิใช่เป็นความดีความชอบประการหนึ่ง ? มันสำนักขอบคุณข้าพเจ้ายิ่ง ข้าพเจ้าบอกว่า 'จิวเล่าเอี้ย ท่านหากคร่ากุมข้าพเจ้าไป ย่อมเป็นความดีความชอบอีกประการหนึ่ง แต่โอ้วฮุยโอ้วตั่วกอจะไม่ปล่อยปละละเว้นท่าน เรื่องที่แล้วมาต้องถูกเปิดโปงออกมา'"

จิวทิเจียวกลับเปิดเผยยิ่ง กล่าวว่า "ผู้น้องเลื่อมใสโอ้วตั่วกอยิ่ง ไม่กล้าล่วงเกินสหายของมัน ขอให้ท่านบอกต่อโอ้วตั่วกอ ฉั้งกุยลังนำกำลังยอดฝีมือคิดดักซุ่มอยู่ข้างหลุมฝังศพของบิดามารดามันที่เมืองซังจิว เพื่อคร่ากุมโอ้วตั่วกอ"

โอ้วฮุยใจหายวาบ กล่าวว่า

"ดักซุ่มในที่นี้ ?"

"ถูกแล้ว ข้าพเจ้าพอฟังจิวทิเจียวกล่าวเช่นนี้ สร้างความร้อนรุ่มใจยิ่ง เกรงว่ามาสายก้าวหนึ่ง โอ ขอบคุณฟ้าดินที่ยังไม่เกิดเรื่องขึ้น"

โอ้วฮุยมองดูใบหน้าซูบซีดอิดโรยของนาง ครุ่นคิดขึ้น

"ท่านเพื่อช่วยเหลือเรา เกรงว่าไม่ได้นอนหลายวันหลายคืน"

อี้แซ่กล่าวอีกว่า

"ฉั้งกุยลังไฉนทราบว่าบิดามารดาท่านฝังอยู่ที่นี้ ? และทราบได้อย่างไรว่าท่านต้องมาเซ่นไหว้ ? โอ้วตั่วกอ นักบู๊สู้คนมากไม่ได้ ตอนนี้ยังคงหลีกเลี่ยงสักครา แล้วค่อยว่ากล่าวกัน"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"วันนี้ข้าพเจ้าพบพานเมี้ยวฮูหยิน และนัดพบกับนางใหม่ในวันพรุ่ง"

"เมี้ยวฮูหยินเป็นใคร ?"

โอ้วฮุยบ่งบอกโดยคร่าว ๆ อี้แซ่กล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"สตรีนางนี้กระทั่งสามีบุตรียังทอดทิ้งโดยไม่แยแส ไหนเลยถือสัจธรรม ? ท่านรีบไปแต่เนิ่น ๆ เถอะ"

โอ้วฮุยรู้สึกท่าทีที่น้ำลั้งแสดงต่อตนไม่ได้เสแสร้ง ทั้งต้องการทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการตายของบิดามารดา ต้องการพบหน้าน้ำลั้งอีกครั้ง อี้แซ่กล่าวว่า

"ฉั้งกุยลังเมื่ออยู่ละแวกใกล้เคียง เมี้ยวฮูหยินไหนเลยไม่แจ้งต่อมัน ? โอ้วตั่วกอท่านไฉนไม่เชื่อฟังคำพูดข้าพเจ้า ? ข้าพเจ้าเดินทางทั้งยามราตรีรุดมาให้ท่านหลีกเลี่ยงเภทภัย หรือท่านไม่สนใจไยดีแม้แต่น้อย ?"

โอ้วฮุยใจสั่นสะท้าน กล่าวว่า

"ท่านกล่าวถูกต้อง นี่เป็นความผิดของข้าพเจ้า"

อี้แซ่กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็ไม่ต้องการให้ท่านยอมรับผิด"

โอ้วฮุยเดินไปจูงบังเหียนม้า กล่าวว่า

"ตกลง ท่านขึ้นม้าเถอะ"

อี้แซ่ขณะจะขึ้นม้า พลันได้ยินเสียงเป่าหวีดสัญญาณดังระงมจากทั่วสี่ทิศแปดทาง ศัตรูบุกจู่โจมจากรอบด้าน กลับล้อมหลุมฝังศพไว้อย่างแน่นหนา

โอ้วฮุยขบกราม กล่าวว่า

"สตรีนี้ขายข้าพเจ้าจริง ๆ พวกเราบุกสู่ทิศตะวันตก"

ฟังจากเสียงหวีดสัญญาณอดดื่นตระหนกมิได้ ศัตรูที่บุกจู่โจมมามีจำนวนไม่น้อย หากแม้นอี้แซ่ไม่ได้รับบาดเจ็บ ทั้งสองคิดทะลวงฝ่าวงล้อมไป ความจริงไม่ยากนัก ยามนี้กลับไม่มีความมั่นใจ

อี้แซ่กล่าวว่า

"ท่านบุกฝ่าไปยังทิศตะวันตก ไม่ต้องพะวงถึงข้าพเจ้า ข้าพเจ้าย่อมต้องมีหนทางรอดเอง"

โอ้วฮุยเลือดลมระอุพลุ่งพล่าน ตวาดว่า

"พวกเราจะเป็นจะตายล้วนอยู่ร่วมกัน ท่านกล่าวเหลวไหลอันใด ? ตามข้าพเจ้ามา"

อี้แซ่ถูกมันตวาดว่า ในใจกลับวาบหวามดื่มด่ำ สำนึกตัวว่าขณะที่รับบาดเจ็บไม่อาจใช้แส้อ่อน ดังนั้นกระตุ้นม้าตามติดอยู่ด้านหลังโอ้วฮุย โอ้วฮุยชักดาบออกถือมั่น วิ่งไปหลายวา เห็นเงาร่างห้าสายยืนเดียงบ่าเดียงไหล่ขวางทาง ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

"วันนี้หากคิดทะลวงฝ่าวงล้อม ต้องใช้ท่าไม้ตาย ทุกดาบไม่อาจยั้งมือไว้ไมตรีแม้แต่น้อย"

ดังนั้นก้าวยาว ๆ บุกฝ่าไป มาตรว่าอาศัยคนน้อยสู้พวกมาก ยังไม่ลงมือก่อน ถือหลักจู่โจมภายหลังสยบคน ยื่นมือซ้ายเฉียง ๆ นำก่อน มือขวาถือดาบแนบติดกับช่วงขา

นักบู๊ในวังฮกดังอันสองคน หนึ่งถือแส้เหล็ก หนึ่งถือดาบหัวตัด ส่งเสียงตวาดโดยพร้อมเพรียง แยกย้ายจู่โจมใส่ศีรษะโอ้วฮุย โอ้วฮุยพอเห็นกระบวนท่าจู่โจม ก็ทราบว่าทั้งสองมีฝีมือสูงเยี่ยม ขอเพียงประมือ ยากที่จะเอาชัยในบัดดลที่หลงเหลือพอรายล้อมเข้ามา ยิ่งไม่มีปัญญาเอาตัวรอด ดังนั้นโผพุ่งขึ้นสูง สะบัดดาบฟันใส่คนทางซ้ายสุดผู้หนึ่ง

นักบู๊นั้นมือถือกระบี่ ยกกระบี่ปิดป้อง โอ้วฮุยลอยอยู่กลางอากาศ แผ่พุ่งพลังใส่ตัวดาบ พร้อมกับดวัดเท้าเตะฉาดฉาดสองเท้า ใส่ทรวงอกนักบู๊คนที่สี่

นักบู๊นั้นปลิวละลิ่วไป กระอักโลหิตจากปากเป็นฟูฝอย นักบู๊ที่ใช้กระบี่รู้สึกมีพลังมหาศาลแล่นเข้าสู่ต้นแขนและกดทับใส่หัวใจ กระดูกซี่โครงทั้งหน้าหลังหลายสิบซี่ คล้ายหักสะบั้นโดยพร้อมเพรียง ไม่ส่งเสียงแม้สักคำเดียวก็สิ้นสติไป

เหล่านักบู๊เห็นโอ้วฮุยทำร้ายพวกพ้องสองคนภายในสองกระบวนท่า ล้วนตื่นตระหนกยิ่ง นักบู๊ที่ใช้ดาบหัวตัดตวาดว่า

"โอ้วตั่วเอี้ย มีฝีมือยอดเยี่ยมจริง ๆ เราซีทู้ลุ้ยขอรับการสั่งสอน"

นักบู๊ที่ใช้แส้เหล็กกล่าวว่า

"เราซุนปุกตั่ง ขอรับทราบกระบวนท่าสูงส่ง"

โอ้วฮุยร้องว่า

"ดกลง"

ดวงดาบเป็นวงอยู่รอบกาย ประกายดาบวูบวาบวาววับ โถมตัวกดทับใส่ซีทู้ลุ้ย และเจี่ยปุกตั่งล้วนถอยปราดไปสองก้าว นักบู๊คนที่สามร้องว่า

"เราตังฮึง..."

กล่าวเพียงสามคำ สันดาบโอ้วฮุยก็กระแทกใส่ศีรษะด้านหลังมันดังโครมจนกะโหลกศีรษะแหลกสลายล้มลงเสียชีวิต กลับไม่ทราบมันเรียกว่าดังฮึงอะไร ?

ซีทู้ลุ้ยและเจี่ยปุกตั่งปิดป้องด้านรับอย่างรัดกุม ถอยกายไปอีกสองก้าว แต่ไม่อนุญาตโอ้วฮุยบุกฝ่าไป ในเสียงหวีดสัญญาณ นักบู๊สี่คนวิ่งถึงด้านหลังซีทู้ลุ้ยและซุนปุกตั่ง กระจายกำลังออก

โอ้วฮุยแม้ทำร้ายศัตรูสามคนในชั่วพริบตา แต่ซีทู้ลุ้ยและซุนปุกตั่งมีประสบการณ์อยู่บ้าง กลับไม่เข้ามารับศึก ถอยติดต่อกันสองครั้ง สกัดขัดขวางทิศทางไปของมันไว้

โอ้วฮุยลอบคร่ำครวญในใจ พลันใช้ท่าแม้เจี่ยงโป้ยฮึงฉั้งดอเส็ก (ท่าซ่อนดาบวิกาลสู้แปดทิศ) จู่โจมไปเบื้องหน้า ใช้เท้าซ้ายเป็นแกนกลาง หมุนตัวรอบหนึ่ง การหมุนตัวครั้งนี้ก็นับจำนวนศัตรูได้ เห็นทิศตะวันตกมีหกคน ทิศตะวันออกแปดคน ทิศเหนือและใต้ด้านละห้าคน ไม่นับสามคนที่บาดเจ็บล้มตาย ฝ่ายตรงข้ามกลับมีจำนวนยี่สิบสี่คน

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งหัวร่อดังกังวาน กล่าวเสียงยาวนาน

"น้องแซ่โอ้ว ยินดีที่ได้พบ ทุกครั้งที่เห็นท่าน พลังฝีมือท่านจะรุดหน้าอีกขั้นหนึ่ง นับเป็นจอมยุทธอายุเยาว์จริง ๆ ยอดเยี่ยม ยอดเยี่ยมนัก"

กลับเป็นสุ้มเสียงของฉั้งกุยลัง ดังมาจากด้านทิศใต้

โอ้วฮุยไม่แยแสสนใจ เพ่งมองศัตรูทางทิศตะวันตกทั้งหก ได้ยินนักบู๊ที่ยังไม่ได้ประกาศนามสี่คนพากันกล่าวว่า

"เราเตียเล่ง"

"เราเต็งบุ้นไผ่ ขอรับการสั่งสอน"

"เราเต็งบุ้นชิมน้อมพบโอ้วตั่วเอี้ย"

"เฮอะ เฮอะ เล่าฮูตั้งเก่งฮู"

โอ้วฮุยโถมไปเบื้องหน้า แต่แล้วหักเหขึ้นเหนือ มือซ้ายประกบนิ้ว จี้ใส่นักบู๊คนที่สองทางด้านทิศเหนือ คนผู้นั้นมือถือพู่กันคู่หนึ่ง นับเป็นมือดีในการจี้จุด เห็นฝ่ายตรงข้ามประกบนิ้วจี้มา พลันยื่นพู่กันข้างขวาออก จี้ใส่จุดข่วยพุ้งที่ไหล่ขวาโอ้วฮุย

กระบวนท่านี้รุกแทนการรับ นับเป็นไม้ตายอันร้ายกาจ โอ้วฮุยแม้ลงมือก่อน แต่พู่กันคนผู้นั้นยาวสองเชียะสองนิ้ว เห็นนิ้วมือโอ้วฮุยไม่ทันกระทบจุดคนผู้นั้น จุดข่วยพุ้งของตนต้องถูกจี้สกัดก่อน

มิคาดโอ้วฮุยยื่นมือซ้ายปราดออก คว้าจับพู่กันไว้ เสือกส่งไปเบื้องหน้าคนผู้นั้นครางหนัก ๆ คำหนึ่ง ด้ามพู่กันปักใส่ลำคอของมัน

ยามนั้น ได้ยินคนที่ด้านหลังสองคนร้องว่า

"เราอึ้งเจียว"

"เราโง้วกงด้วง"

เสียงโลหะแหวกฝ่าอากาศ ฟันมาถึงกลางหลังแล้ว

โอ้วฮุยโถมตัวไปเบื้องหน้า ดาบสองเล่มล้วนฟันใส่อากาศธาตุ โอ้วฮุยวกดาบฟันย้อนกลับตามสภาวะ เสียงควับคราหนึ่งฟันใส่ข้อมืออึ้งเจียวนั้น

กระบวนท่านี้เป็นท่าพิสดารในเพลงดาบตระกูลโอ้ว ต่อให้เป็นคนฝีมือกล้าแข็งกว่านี้ก็ต้องเพลี่ยงพล้ำเสียที มิคาดอึ้งเจียวผู้นี้แตกฉานสิบแปดกระบวนท่าคว้าจับ พลิกแพลงกระบวนท่ารวดเร็ว เห็นคมดาบฟันใส่ข้อมือ ยามฉุกละหุกเหวี่ยงอาวุธทิ้ง พลิกข้อมือกางนิ้วตะปบใส่สันดาบของโอ้วฮุย อย่าได้เห็นมันไว้เครามุสิก ศีรษะเล็กดาหยี สารรูปขัดตา กระบวนท่านี้กลับพลิกแพลงรวดเร็วกว่าโอ้วฮุย นิ้วชูบกรังดุจขานกทั้งห้าขยับวูบก็คว้าจับสันดาบไว้

โอ้วฮุยถือดีที่กำลังมากกว่า สะบัดดาบฟันไปเบื้องหน้า มิคาดอึ้งเจียวผู้นี้ก็มีกำลังแขนไม่เบา พอคว้าจับสันดาบไว้ ดาบของโอ้วฮุยกลับไม่สามารถฟันออกพริบตาที่ตะลึงลาน ด้านหลังก็ปรากฏคนอีกสามคนกลุ้มจู่โจมเข้ามา

โอ้วฮุยดูจากสภาพการณ์ คาดว่ายังต้องอีกชั่ววูบหนึ่ง ศัตรูที่ด้านหลังทั้งสามจู่โจมถึง สมควรฉกฉวยโอกาสวูบนี้จัดการกับอึ้งเจียว ยามนี้ตกอยู่ในวงล้อม คนผู้นี้ก็เป็นศัตรูเข้มแข็ง หากสามารถทำร้ายมันจะลดทอนการคุกคามส่วนหนึ่ง ดังนั้นคลายมือจากการจับดาบ กราดฟาดฝ่ามือทั้งสองออก เสียง

โครมเมื่อกระแทกใส่ทรวงอกอึ้งเจียว อึ้งเจียวตะลึงลานวูบ กลับไม่ล้มลง แต่นิ้วมือที่จับดาบคลายออกแล้ว โอ้วฮุยยื่นมือปราดออกคะปบด้ามดาบไว้อีกครา หันกายไปด้านรับอาวุธอีกสามชนิด

นักบู๊ทั้งสามนั้น หนึ่งคือโง้วกงด้วง หนึ่งเป็นชายชราตั้งเก่งฮู อีกผู้หนึ่งรูปกายกำยำ สูงกว่าโอ้วฮุยครึ่งศีรษะ อาวุธในมือเป็นกระบองทองเหลืองด้ามหนึ่ง อย่างน้อยหนักสี่สิบกว่าชั่ง

โอ้วฮุยพอยกดาบด้านรู้สึกสะท้านที่ทรวงอก ขณะจะพุ่งถอยไป ด้านซ้ายขวาก็ปรากฏศัตรูสองคนจู่โจมมาถึง

อี้แซ่ควบม้าอยู่ด้านหลัง เหล่านักบู๊ล้วนกลุ้มจู่โจมโอ้วฮุย ยามกะทันหันไม่มีผู้ใดแยแสสนใจนาง นางแม้รับบาดเจ็บสิ้นเรี่ยวแรง แต่เหตุการณ์ที่โอ้วฮุยทำร้ายศัตรูทั้งห้า ทุกกระบวนท่าล้วนเห็นถนัดชัดเจน นางห่วงใยกังวลความปลอดภัยโอ้วฮุย ท่วงท่าหลบหลีกของโอ้วฮุยคล้ายกับนางหลบหลีกเอง หนึ่งดาบหนึ่งฝ่ามือคล้ายกับนางลงมือเอง

เห็นโอ้วฮุยเผชิญการกลุ้มจู่โจมจากศัตรูห้าคน สถานการณ์ร่อแร่คับขัน ดังนั้นกระดุกบังเหียน กระดุ้นม้าทะยานเข้าหา สะบัดแส้ม้า ใช้ออกด้วยเพลงแส้นามเอี้ยงกวงจิลิ้ว (หักหลิวที่ด่านเอี้ยงกวง) คล้องใส่ลำคอชายฉกรรจ์ร่างกำยำนั้น

ชายฉกรรจ์นั้นกำลังประกาศนามว่า

"เรากออิดลักขอรับทราบ..."

ทันใด ลำคอดึงวูบ ไม่สามารถส่งเสียงได้ มันแม้มีกำลังมหาศาล แต่หนึ่งนั้นลมหายใจติดขัดอย่างกะทันหัน สองไม่อาจทานแรงโถมของม้า พริบตานั้นไม่สามารถทรงกายมั่น ถูกม้าฉุดลากไป กระทั่งเดียเล่งทิด้านข้างก็ถูกกระชากล้มลง

โอ้วฮุยพอลิดรอนศัตรูสองคน พลันสะบัดดาบควับควับสองดาบ ฟันเด็งบุ้นไผ่ เด็งบุ้นชิมสองพี่น้องผงะหงายล้มลง

ทันใด ด้านหลังบังเกิดกระแสลมดังขึ้น มีคนสะอึกคุกคามถึง โอ้วฮุยไม่ทันหมุนตัว ฟันดาบย้อนกลับไปด้วยท่าต้ออ่อโฮ้วไกว่มั่งฮวงซิง (พยัคฆ์หมอบงูเหลือมพลิกตัว) ได้ยินเสียงดิงเบา ๆ บนมือเบาลง ดาบคู่มือถูกอาวุธศัตรูฟันหั่นสะบั้น จากนั้นอาวุธศัตรูเสือกส่งมาตามสภาวะ

โอ้วฮุยตื่นตระหนกยิ่ง สะกิดเท้าซ้ายพุ่งตัวไปเบื้องหน้าวาเศษ แต่ยังชักช้าวูบหนึ่ง ไหล่ซ้ายปวดแปลบปลาบ เห็นชัดตาว่าคนลอบประทุษคือฉั้งกุยลังอดตื่นตระหนกมิได้ พลังฝีมือฉั้งกุยลังไม่นับเป็นอย่างไรได้ แต่ดาบวิเศษของมันคมกล้าสุดเปรียบปาน ยากที่จะต้านรับได้

เท้าซ้ายโอ้วฮุยพอสัมผัสพื้น ก็ฟาดฝ่ามือซ้ายออก มือขวาเกี่ยววูบ ช่วงชิงดาบจากมือนักบู๊ผู้หนึ่ง ฟันตามติดออกดาบหนึ่ง กระบวนท่ามือเปล่าชิงอาวุธนี้รวบรัดหมดจดยิ่ง ท่าฟันตามติดก็เผ็ดร้อนรุนแรง ควรทราบว่าศัตรูถืออาวุธคมกล้าติดตามมาโดยกระชั้นชิด หากชักช้าวูบหนึ่ง ก็ต้องใช้ร่างกายเลือดเนื้อรับดาบวิเศษประจำสำนักมังกรฟ้าของฉั้งกุยลังแล้ว

โอ้วฮุยไม่กล้าใช้ดาบปะทะอาวุธของศัตรู เพียงกระโดดโลดแล่น ใช้วิชาตัวเบาสู้พัวพันกับมัน หักหาญเจ็ดแปดกระบวนท่า ศัตรูสิบกว่าคนพากันรายล้อมเข้ามา แบ่งกำลังอีกสามคนไปกลุ้มจู่โจมอี้แซ่

โอ้วฮุยพอแบ่งแยกสมาธิเล็กน้อย เสียงดังคราหนึ่ง ดาบในมือถูกดาบวิเศษฟันหักสะบั้น ความคมกล้าของดาบวิเศษเล่มนี้ บรรลุถึงขั้นฟันเหล็กดุจฟันหยวกจริง ๆ

ฉั้งกุยลังตั้งใจปลิดชีวิตโอ้วฮุย ประกายเย็นเยียบวูบวาบวาววับ ดาบวิเศษในมือรุกเร้าจู่โจมดุจสายฟ้าคะนองฝน มันปรกติใช้กระบี่ ใช้ดาบไม่ถนัดมือนัก แต่ดาบเล่มนี้คมกล้าสุดเปรียบปาน เพียงสะบัดปัดป่ายตามอำเภอใจ โอ้วฮุยก็ไม่กล้าลูบคมด้วย

โอ้วฮุยพอชิงอาวุธอีกเล่มหนึ่งมาปิดป้อง แต่ในดงดาบทวนไม่มีปัญญายื่นมือออก เสียงดว้ากเมื่อไหล่ซ้ายถูกปลายทวนของนักบู๊ผู้หนึ่งกรีดเป็นบาดแผลอีกสายหนึ่ง

เหล่านักบู๊ส่งเสียงร้องว่า

"ผู้แซ่โอ้วยอมจำนนเถอะ"

"ท่านเป็นลูกผู้ชายคนหนึ่ง ไยต้องทิ้งชีวิตในที่นี้ ?"

"พวกเรามีพวกมาก ท่านสู้พวกมากไม่ได้ ยอมแพ้ก็ไม่เสื่อมเสียหน้า"

ฉั้งกุยลังกลับไม่ส่งเสียง ร่ายรำดาบวิเศษโหมรุกไล่อย่างอำมหิต โอ้วฮุยปวดปากแผลที่หัวไหล่ เห็นแน่ชัดว่าต้องเสียชีวิตในที่นี้ พลันได้ยินสุ้มเสียงสตรี

เสียงหนึ่งร้องว่า

"ตั่วกอ อย่าได้ทำร้ายบุรุษหนุ่มนี้ถึงแก่ชีวิต"

โอ้วฮุยแม้กัดฟันต่อสู้ ยังฟังออกว่าเป็นสุ้มเสียงของน้ำลั้ง ดังนั้นตวาดว่า

"ผู้ใดต้องการให้ท่านแสร้งเป็นเมตตา ?"

ยามชุลมุนวุ่นวาย หว่างเอวถูกเตะใส่อีกเท้าหนึ่ง

โอ้วฮุยเดือดดาลถึงขีดสุด ยื่นมือขวาออกคว้าจับข้อเท้าคนผู้นั้น ยกขึ้นกวาดควงเป็นวง เหล่านักบู๊พะวักพะวน ยามกะทันหันกลับไม่กล้าดุกดามเข้าใกล้เกินไป

ผู้คนที่ถูกโอ้วฮุยตะปบคว้าไว้คือเตียเล่ง อาวุธของมันหลุดจากมือ ถูกโอ้วฮุยหมุนควงจนตาลายสมองหมุน ไม่อาจดิ้นหลุดได้

โอ้วฮุยเห็นอี้แซ่บนหลังม้าหลบซ้ายเลี่ยงขวา ม้าคู่ขาก็ถูกทำร้ายหลายดาบส่งเสียงร้องหวนโหย ดังนั้นยกร่างเตียเล่ง โถมถึงเบื้องหน้าอี้แซ่ ร้องว่า

"ตามข้าพเจ้ามา"

อี้แซ่กระโดดลงจากหลังม้า ทั้งสองวิ่งถึงข้างหลุมฝังศพของโอ้วเจ่กตอ ต้นแปะที่ข้างหลุมฝังศพสูงใหญ่มากแล้ว ทั้งสองพิงต้นไม้สู้ศัตรู ฝ่ายตรงข้ามก็ยากที่จะกลุ้มจู่โจมได้

โอ้วฮุยยกร่างเตียเล่งขึ้น ตวาดว่า

"พวกท่านต้องการชีวิตของมันหรือไม่ ?"

ฉั้งกุยลั้งร้องว่า

"หากฆ่าโจรทรยศโอ้วฮุย ฮกได้ส่วยจะปูนบำเหน็จอย่างงาม"

ความหมายในวาจากลับบอกว่า เตียเล่งจะเป็นจะตายหาเป็นไรไม่ เห็นทุกผู้คนรีรอลั้งเล ตนเองจึงสะบัดดาบโถมเข้ามา

โอ้วฮุยทราบว่า เพียงคร่ากุมเตียเล่งไม่เพียงพอกับการข่มขู่ศัตรูล่าถอย คาดว่าฉั้งกุยลั้งถือดาบวิเศษ ทั้งมีฝีมือสูงเยี่ยม คิดคร่ากุมมันไม่ง่ายดาย ทางที่ประเสริฐคร่ากุมน้ำลั้งเป็นตัวประกัน แต่นางยืนอยู่แต่ไกล ห่างประมาณสิบกว่าวา ไม่ว่าอย่างไรไม่อาจบุกทะลวงไป เห็นฉั้งกุยลั้งดุกดามเข้ามาทีละก้าว ดังนั้นลูบคลำข้างกายเตียเล่ง ดูว่าข้างกายมันพกดาบสั้นหรือมีดสั้นหรือไม่ จะได้ใช้ต้านทานสักครา

ผลจากการลูบคลำ สัมผัสถูกถุงอาวุธลับใบหนึ่ง โอ้วฮุยใช้มือซ้ายจี้สกัดจุดของมัน มือขวาปลดถุงอาวุธลับ ล้วงลูกดอกเหล็กกล้าออกมาตัวหนึ่ง พอเคาะดูรู้สึกหนักอึ้ง ดังนั้นเล็งไปยังท้องน้อยฉั้งกุยล้ง เกร็งกำลังใส่แขนขวาสะบัดซัดออกดังหวีด

ลูกดอกแฝงสภาวะรุนแรง ฉั้งกุยล้งพอรู้สึกตัว ลูกดอกเหล็กกล้าก็ห่างจากท้องน้อยไม่ถึงครึ่งเซียะ รีบสะบัดดาบปัดป่าย ลูกดอกเหล็กกล้าแม้ถูกฟันหักเป็นสองท่อน แต่ปลายลูกดอกยังพุ่งใส่เท้าขวามัน สะกิดเป็นบาดแผลสายหนึ่ง พลันได้ยินเสียงแผดร้องโหยหวนคำหนึ่ง นักบู๊ผู้หนึ่งถูกลูกดอกซัดใส่คอหอยล้มหงายไปด้านหลัง ฉั้งกุยล้งถึงกับแผดด่าว่า

"โจรน้อย ดูว่าวันนี้เจ้าจะหลบหนีไปที่ใด ?"

ยามกะทันหันกลับไม่กล้าบุกรุกโดยพลการ บงการเหล่านักบู๊รายล้อมทั้งสองไว้อย่างแน่นหนา

นักบู๊วังฮกดังอันที่มาครั้งนี้ รวมทั้งฉั้งกุยล้งมีทั้งสิ้นยี่สิบเจ็ดคน ถูกโอ้วฮุยฟันดาบฟาดฝ่ามือซัดลูกดอกตวัดเตะเท้า บาดเจ็บล้มตายรวมเก้าคน โอ้วฮุยเองก็รับบาดเจ็บไม่เบา ฝ่ายตรงข้ามทั้งสิบแปดคนรายล้อมรอบบริเวณไว้ กำชัยชนะเป็นมั่นเหมาะ หลายคนที่รักฝีมือโอ้วฮุยจึงร้องบอกให้มันยอมจำนนอีกครา

โอ้วฮุยกล่าวเบา ๆ กับอี้แซ่ว่า

"ข้าพเจ้าบุกฝ่าไปยังทิศตะวันออก หันเหความสนใจของทุกผู้คน ท่านรีบไปยังทิศตะวันตก ม้าขาวตัวนั้นผูกอยู่บนต้นสน"

อี้แซ่กล่าวว่า

"ม้าขาวเป็นของท่าน ไม่ใช่เป็นของข้าพเจ้า"

"ตอนนี้ยังแบ่งเราแบ่งท่านอันใด ข้าพเจ้าไม่ต้องดูแลท่าน ประกันว่าสามารถทะลวงฝ่าวงล้อม"

"ข้าพเจ้าไม่ต้องให้ท่านดูแล ท่านไปเถอะ"

หากทำตามแผนโอ้วฮุย คนหนึ่งขี่ม้าปานสายลม คนหนึ่งถือดาบหาญกล้าทะลวงฝ่า ไม่แน่นักว่าไม่สามารถหลุดพ้นจากห้วงอันตราย แต่อี้แซ่กลับไม่ยินยอม

ซึ่งความจริง ในใจโอ้วฮุยก็ไม่ยินยอม อาจบางทีทั้งสองไม่ต้องการแยกจากกันในห้วงคับขันเป็นตายเช่นนี้ อาจบางทีทั้งสองคับแค้นรันทด รู้สึกยังคง

ดายเสียหมดจดกว่า

โอ้วฮุยฉุดดึงมืออี้แซ่ กล่าวว่า

"ดกลง อ้วงโกวเนี้ย พวกเราจะดายร่วมกัน ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าปีดิยินดียิ่ง"

อี้แซ่สลัดหลุดเบา ๆ หอบหายใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าเป็นเพศบรรพชิต อย่าได้เรียกข้าพเจ้าเป็นอ้วงโกวเนี้ย"

โอ้วฮุยบังเกิดความหมองหม่น ครุ่นคิดขึ้น

"เราทั้งสองดกอยู่ในห้วงคับขันเป็นดาย ท่านยังถือตัวปานนี้ หามีเยื่อใยต่อเราไม่"

เห็นนักบู๊ผู้หนึ่งร่ายรำดาบเป็นประกายสีขาวกลุ่มหนึ่ง ดุกดามเข้ามาทีละก้าว โอ้วฮุยเก็บหินก้อนหนึ่งซัดใส่วงสีขาวนั้น นักบู๊นั้นใช้ดาบปัดก้อนหินเบนเบือน โอ้วฮุยฉกฉวยช่องว่างนี้ซัดลูกดอกออก พอดีซัดต้องทรวงอกมัน นักบู๊นั้นล้มหงายลงบนพื้น คาดว่าไม่อาจมีชีวิตรอดแล้ว

ฉั้งกุยลังร้องว่า

"โจรน้อยป่าเถื่อนดุร้ายยิ่ง พวกเราโถมทะลักเข้าไป หรือมันมีสามหัวหกแขนจริง ๆ"

โอ้วฮุยแหงนหน้ามองดวงดาวบนท้องฟ้าแวบหนึ่ง ครุ่นคิดขึ้น

"หลังจากผ่านการต่อสู้อีกรอบหนึ่ง เราจะสังหารศัตรูสามสี่คน ดวงดาวเอย จันทราเอย ดอกไม้เอย ท้องทุ่งร้างเอย ล้วนจำพรากตลอดกาล"

ฉั้งกุยลังตวาดบงการ สั่งนักบู๊ที่หลงเหลือสิบคนบุกจู่โจมจากทั้งสี่ทิศ เหล่านักบู๊รับปากโดยพร้อมเพรียง ฉั้งกุยลังร้องสำทับว่า

"มันไม่มีอาวุธ ครั้งนี้ต้องสับมันเป็นเลือดเนื้อแหลกเละแน่นอน"

น้ำลั้งพลันเดินเข้ามาหลายก้าว กล่าวว่า

"ตั่วกอซ้าก่อน เรามีคำพูดหลายประโยคคิดกล่าวกับบุรุษหนุ่มนี้"

ฉั้งกุยลังขมวดคิ้วกล่าวว่า

"อาลั้ง ท่านอย่าได้มายังที่นี้ ระวังโจรน้อยนี้ยามคลุ้มคลั่งจะทำร้ายท่าน"

น้ำลั้งกลับยืนกรานนิ่ง กล่าวว่า

"มันจะตายในบัดดล เรากล่าวกับมันคำหนึ่งจะเป็นไรไป ?"

ฉั้งกุยลังอับจนปัญญา กล่าวว่า

"ตกลง ท่านบอกเถอะ"

น้ำลั้งกล่าวว่า

"โอ้วเซียงกง กระปุกอัฐิของท่านยังไม่กลบฝังก็คิดตายหรือ ?"

โอ้วฮุยเชิดหน้า กล่าวว่า

"นี่เกี่ยวข้องใดกับท่าน ? ข้าพเจ้าไม่ต้องการด่าประณามสตรี ท่านทางที่ประเสริฐถอยห่างไป"

น้ำลั้งกล่าวว่า

"เรารับปากท่านว่าจะบอกเรื่องของบิดาท่านแก่ท่าน ท่านแม้ต้องตายในบัดดล แต่ต้องการฟังหรือไม่ ?"

ฉั้งกุยลังตวาดว่า

"อาลั้ง ท่านกล่าวเหลวไหลอันใด ? ท่านไม่ทราบเรื่องราวใดทั้งสิ้น"

น้ำลั้งไม่แยแสสนใจฉั้งกุยลัง กล่าวกับโอ้วฮุยว่า

"เราเพียงกล่าวกับท่านสามประโยค นั่นเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับบิดาท่าน ท่านต้องการฟังหรือไม่ ?"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"มิผิด ข้าพเจ้าไม่อาจตายด้วยความสงสัยเต็มอก ท่านบอกเถอะ"

"คำพูดของเราเพียงบอกต่อท่านแต่ผู้เดียว แต่ท่านไม่อาจคร่ากุมเราเป็นตัวประกัน ท่านหากไม่รับปาก เราจะไม่บอกแล้ว"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ท่านสามารถคลี่คลายความสงสัยของข้าพเจ้าก่อนที่ข้าพเจ้าจะตกตาย ข้าพเจ้าสำนึกขอบคุณยิ่ง ไหนเลยกลับทำร้าย ในโลกมีลูกผู้ชายชาตรีมากหลาย ท่านเข้าใจว่าล้วนเป็นคนต่ำช้าสามานย์เช่นฉั้งกุยลังหรือ ?"

ฉั้งกุยลังหน้าเคร่งเครียดเย็นชา มันไม่ทราบน้ำลั้งคิดกล่าวคำพูดใดกับโอ้วฮุย มันไม่กล้าล่วงเกินนางมาก่อน เมื่อไม่สามารถยับยั้ง จึงครุ่นคิดขึ้น

"ไม่ว่านางกล่าวว่ากระไร ล้วนเป็นผลกระทบกระเทือนถึงชื่อเสียงของเรา ย่อมอย่าให้ผู้อื่นได้ยินประเสริฐกว่า"

น้ำลั้งเดินช้า ๆ เข้ามาถึงเบื้องหน้าโอ้วฮุย กระซิบที่ข้างหูมันว่า

"ท่านฝังกระปุกอัฐิอยู่หลังป้ายสุสานสามเชียะ พอขุดลงไป มีดาบวิเศษ

เล่มหนึ่ง"

พอกล่าวสามประโยคนี้ ก็ล่าถอยไป กล่าวเสียงกังวาน

"เรื่องนี้เพียงมีส่วนเกี่ยวข้องกับพุทธหน้าทองเมี้ยวนั้งหงส์ ท่านเมือทราบความลับนี้แม้ตายก็ไม่อาลัย รีบฝังกระดูกอัฐิให้ผู้ตายได้รับการกลบฝัง จากนั้นท่านตายอย่างวางใจเถอะ"

โอ้วฮุยจิตใจเลื่อนลอย ไม่เข้าใจความหมายในคำพูดนางสามประโยคนี้ ดูท่าไม่คล้ายกลั่นแกล้งก่อกวนตน ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

"ไม่ว่าอย่างไร ฝังกระดูกอัฐิของยี่ม่วยก่อน แล้วค่อยว่ากล่าวกัน"

ดังนั้นเล็งเป้าหมายไปยังพื้นดินหลังป้ายสุสานสามเชียะ เกร็งกำลังใส่นิ้วมือ ลงมือขุดดิน

ฉั้งกุยลังครุ่นคิดขึ้น

"ที่แท้อาลั้งบอกต่อมันว่า บิดามันตายในเงื้อมมือเมี้ยวนั้งหงส์"

ดังนั้นคลายใจลง เหลียวหน้าไปยิ้มให้กับนาง มันได้ยินน้ำลั้งเรียกให้โอ้วฮุยฝังกระปุกอัฐิ ไม่สะดวกกับการบงการนักบู๊ขัดขวาง จะอย่างไรโอ้วฮุยจะช้าเร็วต้องตายแน่นอน นักบู๊สิบหกคนถืออาวุธ ทุกผู้คนห่างจากโอ้วฮุยวาเศษจับตาคุมเชิงโดยไม่กะพริบ

อี้แซ่เห็นโอ้วฮุยขุดหลุมฝังอัฐิของเที้ยเล้งซู่ หวนนึกถึงตนเองจะติดตามมันลงสู่ปรภพในบัดดล ดังนั้นคุกเข่าลงอย่างเงียบงัน ประนมมือสวดมนต์เบา ๆ

อาการบาดเจ็บที่ไหล่ซ้ายโอ้วฮุยยิ่งมายิ่งปวดรุนแรง สองมือค่อย ๆ ขุดลึกลง พอเหลียวหน้ามอง เหลือบเห็นอี้แซ่คุกเข่าประนมมือด้วยทีท่าสำรวม พลันรู้สึกปลาบปลื้มประโลมใจ ครุ่นคิดขึ้น

"นางฝักใฝ่ต่อสถาบันสงฆ์ เราไยต้องบีบบังคับนางคืนสู่เพศฆราวาส ? ดีที่นางไม่ได้รับปาก ไม่เช่นนั้นนางก่อนตายต้องไม่ได้รับความสงบ"

ทันใด นิ้วมือกระทบถูกวัตถุเย็นเยียบกระด้างสิ่งหนึ่ง พลันประหวัดนึกถึงคำพูดของน้ำลั้งขึ้นมา

"มีดาบวิเศษเล่มหนึ่ง !"

มันไม่แสดงท่าทีผิดปรกติ ลูบคลำไปสองฟากข้าง เป็นดาบพร้อมฝักเล่มหนึ่งจริง ๆ ดังนั้นจับด้ามดาบดึงเบา ๆ คมดาบหลุดจากฝักนิ้วเศษ กลับไม่ขึ้น

สนิม ต้องครุ่นคิดขึ้น

"เมี้ยวฮูหยินบอกว่า 'เรื่องนี้เพียงมีส่วนเกี่ยวข้องกับพุทธหน้าทองเมี้ยวนั้งหงส์' หรือดาบเล่มนี้เป็นเมี้ยวได้เฮียบฝังอยู่ที่นี่ ? หรือเพื่อเป็นการระลึกถึงบิดาเรา เมี้ยวได้เฮียบจึงฝังดาบเล่มนี้อยู่ในหลุมฝังศพของบิดา ?"

มันคาดเดาไม่ผิดจริง ๆ เพียงแต่มันไม่ทราบว่า เมี้ยวนั้งหงส์ที่รู้จักและแต่งงานกับน้ำลั้งเพราะสืบเนื่องจากดาบวิเศษจันทร์เย็นเล่มนี้ มันสองสามีภรรยาที่แตกแยกกันก็สืบเนื่องมาจากดาบวิเศษเล่มนี้ เกิดจากตอนที่เมี้ยวนั้งหงส์ฝังดาบเล่มนี้ในหลุมฝังศพของโอ้วเจ่กตอ

ในโลกนอกจากเมี้ยวนั้งหงส์กับน้ำลั้ง ไม่มีบุคคลที่สามล่วงรู้เรื่องนี้

โอ้วฮุยยืดจับด้ามดาบ เหลียวหน้าไปยังน้ำลั้ง ได้ยินนางกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"คิดทำความเข้าใจถึงจิตใจผู้อื่น เป็นเรื่องยากลำบากนัก"

นางทอดถอนใจยาว เดินช้า ๆ ไป

ฉั้งกุยลังร้องว่า

"อาลั้ง ท่านรอเราในโรงเตี๊ยม เราหลังจากฆ่าโจรน้อยนี้ ทั้งหมดจะจัดงานเลี้ยงฉลอง"

น้ำลั้งไม่ตอบคำ ยิ่งเดินยิ่งไปไกล ฉั้งกุยลังเหลียวหน้ามา ตวาดว่า

"โจรน้อยรีบฝัง พวกเราจะไม่รอคอยแล้ว"

โอ้วฮุยกล่าวว่า

"ตกลง ไม่รอคอยแล้ว"

มือจับด้ามดาบ ทันใด ประกายสีเขียววูบขึ้นแวบ พลังเย็นเยียบคุกคามคนในมือเพิ่มดาบยาวสีเขียวยะเยือกเล่มหนึ่ง ประกายดาบวาววับดุจน้ำค้างกลางหาวสะท้อนแสงสีใต้แสงจันทร์

ฉั้งกุยลังและเหล่านักบู๊ล้วนดื่นตระหนกยิ่ง โอ้วฮุยฉกฉวยโอกาสที่ทุกผู้คนไม่ทันระงับสติ สะบัดดาบฟาดฟันใส่ เสียงดึงดังหลายคราพอฟัง นักบู๊สามคนถูกฟันอาวุธหักสะบั้น สองคนแขนขาดสะบั้น

ฉั้งกุยลังขวางดาบฟันมา โอ้วฮุยยกดาบปิดป้อง เสียงเช้งดังกระหึ่ม เนิ่นนานยังไม่ขาดหาย ทั้งสองพุ่งถอยไปสามก้าว มองดูดาบในมือ ล้วนไม่ระคายเคืองที่แท้เป็นดาบวิเศษสองเล่ม

โอ้วฮุยพอเห็นดาบในมือไม่กลัวดาบวิเศษของฉั้งกุยลัง ถึงกับคลั่ายพยัคฆ์ติดปีก ร่ายรำเพลงดาบออก ประกายดาบแลบแปลบปลาบ ชั่วพริบตาทำร้ายนักบู๊อีกสามคน

ดาบวิเศษของฉั้งกุยลังแม้คมกล้าทัดเทียมกับโอ้วฮุย แต่เพลงดาบเป็นรองมากนัก ต่อให้มันใช้กระบี่ต่อสู้กับโอ้วฮุยยังสู้ไม่ได้ อย่าว่าแต่ใช้ปมด้อยของตนเองจู่โจมปมเด่นของศัตรู ? โอ้วฮุยสะบัดดาบโหมจู่โจม สามสี่กระบวนท่าพอผ่านพ้น แขนขาฉั้งกุยลังถูกคมดาบกรีดใส่ โลหิตไหลทะลัก หากมิใช่นักบู๊ข้างกายสะอึกเข้าช่วยเหลือ ประคองล่าถอยไป คงเสียชีวิตใต้คมดาบโอ้วฮุยแล้ว

ยามนี้ นักบู๊ที่ไม่ได้รับบาดเจ็บหลงเหลือไม่กี่คน โอ้วฮุยพลันตวาดก้องกวาดดาบเป็นวงกว้าง อาวุธของนักบู๊ที่หลงเหลือพอปะทะกับดาบวิเศษ ล้วนหักสะบั้นหมดสิ้น

โอ้วฮุยไม่ปรารถนาไล่ล่าฆ่าจนสิ้นซาก ร้องว่า

"ข้าพเจ้าเห็นท่านทั้งหลายก็เป็นลูกผู้ชาย ไยต้องทิ้งชีวิตไว้ที่นี้"

ฉั้งกุยลังเห็นผิดท่า พลันหันกายหลบหนีเหล่านักบู๊แบกซากพวกพ้องที่บาดเจ็บล้มตายบนพื้นขึ้น เดลิดแตกพ่ายไปจนหมดสิ้น *หลายปีให้หลัง ทุกผู้คนเค้นสมองครุ่นคิด วิพากษ์วิจารณ์ต่าง ๆ นานา ไม่ทราบดาบวิเศษของโอ้วฮุยเล่มนี้ได้จากที่ใด รู้สึกคนผู้นี้เคลื่อนไหวลี้ลับสุดหยั่งคาด ดังนั้นขนานฉายาเป็นปวยฮู้ (จิ้งจอกอหังการ)*

โอ้วฮุยดีดนิ้วใส่ตัวดาบ บังเกิดเสียงดังกระหึ่ม ในใจสะทกสะท้าน สอดดาบกลับคืนฝัก วางดาบวิเศษกลับลงในหลุมให้มันอยู่คู่กับบิดา ค่อยวางกระปุกอัฐิของเที้ยเล้งซู่ลงในหลุมอย่างแผ่วเบา กอบดินกลบเอาไว้

อี้แซ่ประนมมือท่องเบา ๆ

"บุญคุณความแค้นหลายหลาก
ล้วนอนิจจังยากยั่งยืน
กำเนิดเกิดมาพาพรั่นพรึง
ชีวิตปานประหนึ่งน้ำค้าง
จากรักกลายเป็นทุกข์ร้อน
จากรักอาทรเป็นหวั่นหวาด

แม้นตัดใจจากคนรัก
ปราศจากความทุกข์ปลอดเภทภัย"
เอื้อนจบความ ขี่ม้าอย่างเงียบงัน ควบเหยาะย่างสู่ทิศตะวันตก
โอ้วฮุยติดตามไป จูงม้าขาวที่ซิเปียกำนัลให้ส่งต่อนาง กล่าวว่า
"ท่านขี่ม้าตัวนี้ไปเถอะ ท่านรับบาดเจ็บ ยังคง...ยังคง..."
อี้แซ่สั่นศีรษะ กระตุ้นม้าจากไป
โอ้วฮุยมองดูเงาหลังนาง คำรำพึงทั้งแปดประโยคนั้น ยังสะท้อนสะท้านอยู่ในจิตใจ
ม้าขาวที่ข้างกายมัน มองดูอี้แซ่ห่างไกลออกไปทุกขณะ อดส่งเสียงร้องหวนโหยมิได้ ไม่เข้าใจนายเดิมผู้นี้ไฉนไม่เหลียวหน้ากลับมา ?

จบบริบูรณ์

คำตาม

จิ้งจอกอหังการเขียนเมื่อระหว่าง ค.ศ. ๑๙๖๐-๑๙๖๑ นำลงครั้งแรกใน**นิตยสารเรื่องบู๊และประวัติศาสตร์** แต่ละตอนตีพิมพ์กินเนื้อความแปดพันตัว

การเขียนนิยายกำลังภายในนำลงในหนังสือพิมพ์รายวันที่แล้วมา แต่ละตอนกินความประมาณหนึ่งพันตัวถึงหนึ่งพันสี่ร้อยตัว เมื่อเขียนจิ้งจอกอหังการก็ถือเนื้อความแปดพันตัวเป็นตอนหนึ่ง ดังนั้นวิธีการเขียนค่อนข้างผิดแผกไปบ้าง ข้าพเจ้าทุกสิบวันเขียนตอนหนึ่ง เขียนจบในคืนเดียว ปรกติเริ่มตั้งแต่เที่ยงคืนเสร็จงานเมื่อเวลาเจ็ดหรือแปดนาฬิกาของวันใหม่ การเขียนนิยายเรื่องยาวเรื่องหนึ่ง ลักษณะการเขียนเป็นตอน ๆ ตอนละแปดพันตัว นับว่าไม่ดีนัก การแก้ไขปรับปรุงใหม่ครั้งนี้ ประการสำคัญได้จัดลีลาดำเนินเรื่องให้เดินเรียบลื่นกว่าเดิม ตัดทอนช่วงตอนที่ไม่จำเป็นทิ้งไป

ท่วงทำนองการเขียนของนิยายเรื่องนี้ค่อนข้างห่างไกลจากประเพณีที่สืบทอดกันมาของนิยายจีนรุ่นเก่า ปัจจุบันก็ไม่ได้แก้ไขกลับกลาย แต่มีรูปแบบสองประการที่แก้ไข ประการแรก ระหว่างการสนทนาโต้ตอบ ตัดทอนถ้อยคำและความคิดอ่านที่แฝงกลิ่นอายสมัยปัจจุบันไป กระทั่งความในใจของตัวบุคคลก็เป็นเช่นนี้ ประการสอง เปลี่ยนแปลงสำนวนที่ใหม่เกินไป คล้ายคลึงกับวิธีการเขียนของต่างประเทศไป

ข้าพเจ้ามีความฝันใฝ่ต้องการเขียนตัวละครที่เป็นผู้กล้าหาญประกอบวีรกรรมถือคุณธรรม ปัดเป่าเภทภัยแก่ผู้คน ในนิยายจีนกำลังภายใน ที่เขียนถึงวีรบุรุษโดยแท้จริงมีไม่มากนัก พฤติการณ์ความประพฤติของตัวเอกส่วนใหญ่มักเป็นบู๊ (ต่อสู้) หาใช่เฮียบ (วีรบุรุษ) ไม่

เม่งจื๊อ (นักปราชญ์สมัยเลียดก๊ก--ได้รับการยกย่องคู่กับขงจื๊อ) สอนไว้ "ยศถาบรรดาศักดิ์ไม่อาจมอมเมาจิตใจ ยากไร้ต้อยต่ำไม่อาจผันแปรปณิธาน ใต้อิทธิพลอำนาจไม่อาจยอมสยบ นี่จึงเป็นลูกผู้ชายแท้จริง" ชาวยุทธจักรไม่ถือสาความยากไร้ต้อยต่ำ ยิ่งไม่ยอมสยบต่ออิทธิพลอำนาจ บรรทัดฐาน

ของความเป็นลูกผู้ชายทั้งสามประการ ชาวยุทธจักรกระทำได้ไม่ยากนัก ในเรื่องจิ้งจอกอหังการนี้ ข้าพเจ้าต้องการเพิ่มเติมคุณสมบัติแก่โอ้วฮุย ให้มัน "ไม่หวั่นไหวต่อความงามสตรี ไม่โอนอ่อนต่อถ้อยคำวิงวอน ไม่ผันแปรเพราะการให้เกียรติ" จอมยุทธยากผ่านด่านนางงาม โกวเนี้ยที่งามสะคราญเช่นอ้วงจี่อี ทั้งเป็นที่ลุ่มหลงงมงายของโอ้วฮุย ขณะที่รักใคร่กลมเกลียวออกปากวิงวอนร้องขอ นับว่ายากที่จะไม่รับปากนาง นักสู้ผู้กล้ายอมอ่อนไม่ยอมแข็ง หงส์เทียนน้ำกำนัลบ้านเรือนเงินทอง โอ้วฮุยย่อมไม่นำพา แต่เมื่อยอมจำนน วิงวอนด้วยใจจริง นับว่ายากที่จะไม่อภัยแก่มัน ในยุทธจักรถือการให้เกียรติและคุณธรรม จิวทิเจียวทั้งหลายให้เกียรติแก่โอ้วฮุย ขอร้องมันเลิกราข้อกินแหนงแคลงใจกับหงส์เทียนน้ำ โอ้วฮุยยังไม่รับปาก การไม่ให้เกียรติแก่ผู้คนน่ากลัวเป็นเรื่องยากยิ่งจะกระทำได้ของนักสู้ผู้กล้าที่สุด

โอ้วฮุยที่เป็นเช่นนี้ เพียงเนื่องเพราะเจ็งอาสี่และครอบครัว มันกับเจ็งอาสี่ความจริงไม่รู้จักมักคุ้นไม่มีน้ำใจไมตรีมาก่อน

วัตถุประสงค์ของข้าพเจ้า เพื่อต้องการเขียนธาตุแท้ใจคอเช่นนี้ เพียงแต่ไม่สามารถเขียนได้ลึกซึ้งเพียงพอ อย่างไรก็ตาม ในตัวเอกที่ข้าพเจ้าสร้างมานับโอ้วฮุย เซียวฮง (ตัวละครหนึ่งในเทียนเล้งโป้ยโป้ว) เอี้ยก่วย (ตัวเอกมังกรหยกภาค ๒) ก๊วยเจ๋ง (ตัวเอกมังกรหยกภาค ๑) เหล็งฮู้ชง (ตัวเอกเรื่องผู้กล้าหาญคะนอง) นับเป็นตัวละครที่ข้าพเจ้านิยมชมชอบเป็นพิเศษ

ในนิยายจีนกำลังภายใน คนร้ายถูกชาวธัมมะฆ่าทิ้ง เหตุผลที่จัดการมักยึดถือว่า "สมควรตาย" โดยไม่เพิ่มเติมเหตุผลอื่นลงไป ในเรื่องนี้ที่สร้างตัวละครเช่นเซียเล่าไถ่ เพื่อต้องการแสดงออกว่า คนร้ายถูกฆ่าตาย แต่ญาติผู้ใกล้ชิดของมันกลับไม่เห็นว่ามันสมควรตาย ยังคงบูชามัน รักมันอย่างลึกซึ้งจวบจนแก่เฒ่าไม่ลดทอน จวบจนตายไม่เปลี่ยนแปร กับการตายของมัน บังเกิดความเศร้าเสียใจตลอดกาล กับบุคคลที่ทำร้ายมัน บังเกิดความอาฆาตแค้นอย่างรุนแรงตลอดกาล

กิมยัง